УЧИТЕЛЯТ ПЕТЪР ДЪНОВ

СЪБУДИ СЕ

ОБЩ ОКУЛТЕН КЛАС

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО СЪБУДИ СЕ

УЧИТЕЛЯТ БЕИНСА ДУНО

СЪБУДИ СЕ

ОБЩ ОКУЛТЕН КЛАС
ЕДИНАДЕСЕТА ГОДИНА
(1931-1932)

София 2005

Ученикът трябва да *благодари* от сутрин до вечер за всичко, което вижда около себе си.

Тогава струите на любовта ще потекат през неговата душа.

Учителят
(Свещени думи на Учителя,
стр. 68, София 1938 г.)

Ученикът трябва да бъде *благодарен* на това, което Учителят му дава, и да върви напред.

Учителят никога няма да остави ученика да се спре. Ученикът чувства подкрепата, която иде от Учителя, от цялото Небе. Това го изпълва всеки момент с благодарност и благоговение.

Учителят
(Свещени думи на Учителя,
стр. 100, София 1938 г.)

Учителю, благодарим Ти за Божественото Слово, с което ни дари. Израз на нашата благодарност ще е изучаването му от всеки ученик, на когото съзнанието се е отключило за него, за Словото.

СЪБУДИ СЕ

"Отче наш"

Ще прочета втора глава от Първо послание към Тимотея. Може да се пренесете във времето на апостол Павла и да сравните неговото време и сегашното и да намерите каква е разликата. Той се обръща към верующите и казва: "И тъй, моля ви преди всичко да правите моления, молитви, прошения"... (1. стих) "Така и жените с прилична премяна, със срамежливост и целомъдрие да украсяват себе си, не с плетения на косите"... (9. стих) И тогава е имало плетения на косите, старо изкуство е това. "Жената да се учи мълчаливо с всяко покорство." (11. стих) Сега онези, които правят тълкувание - с мълчание значи да мислят. Това значи - в мълчание човек може да мисли. Защото човек никога не може да бъде покорен, ако той няма воля. Българите казват: "Покорна глава сабя не я сече." Нали? Или другояче - покорна глава, умната глава сабята не я сече. Защото и сухото дърво е покорно, и онзи клон, който е на дървото, и той е покорен, но дойдат с трионa и режат го. Покорния пак го режат, но умния - никога.

Апостол Павел казва сега: "А жена да поучава не позволявам, нито да владее на мъжа си, но да е в мълчание." (12. стих) Сега онези, които не разбират Писанието, търсят причината у жената. Но тази външната жена не съгреши, но съгреши жената, която е у

човека. Те търсят сегашната жена. Сегашната жена е едно последствие от онази жена, която е съгрешила.

Вътрешната жена, това е човешкото сърце. Нищо повече! И за него винаги в Писанието се казва: "Разтля се сърцето на този народ." Или казано на обикновен език, развратиха се жените на народа.

Казвам, сега ние можем да кажем, че външните условия нас ни принудиха да направим това или онова. Но външните условия, които нас ни принуждават, те са един израз на онова, което е вътре в нас, понеже всеки един човек съвпада да живее в такава среда според вътрешното свое разположение. Червеят пълзи по земята, понеже той си е избрал тези условия. Той не може другояче. Но този същият червей, като се превърне на пеперуда, не ходи вече в условията, дето трябваше да пълзи по земята. Защо? Дошла е една по-голяма интелигентност, да е господар на своето положение. Значи червеят, след като е ходил дълго време по земята, той е мислил, мислил и казал: "Трябва вече да изменя положението си, да не пълзя вече. Аз съм изложен на хиляди страдания. Който мине, ще ме стъпче. Кола може да ме стъпче, някоя птица, някой човек може да мине, някой камък ще се търкули отгоре ми. Колкото и да съм изкусен в лазенето, всеки ще ме стъпче. И като ходя по дърветата, правя голяма пакост с поведението си." Той мисли, мисли, и създава крилата си, казва: "Трябва да започна да хвърчам из въздуха, другояче не може да бъде." И сяда да работи, започва да прави своя пашкул. Седне вътре, и мисли. И невидимият свят, разумният свят, като види неговото добро желание, неговата добра мисъл, това, което червеят си е помислил, му дава условия да го реализира.

Сега същият закон е, може да приведете или да пренесете този закон, понеже трябва да се направи едно обобщение, да се изясни в известна смисъл, да се разграничи в Божествена смисъл. Това, което сега ви казвам, то трябва да остане за вас. Аз не искам да го

изнасяте навън. И който го изнесе навънка, той нищо няма да се ползва, и другите хора нищо няма да разберат. Това е само заради вас. Вие виждате в целия свят всичките тези форми, които съществуват в най-простия език. От какво произтичат всичките тези живи форми, които съществуват като скъпоценни камъни? Или да вземем формата на едно растение, буболечица, птичка? Каквито и да са форми, това са жилища, опити, в които човешкият дух е живял.

Той най-първо е направил една проста колиба. Като е забогатял, той е направил втора колиба - похубава, а онази простата колиба, неговата първа колиба той е дал на следующето създание в наследство. И като си е послужил, той го оставил за бедните. Тъй щото тези форми, които виждаме, това са култури, това са колиби, в които човек по-рано е прекарал, и сега минава през формата на всичките млекопитающи, на растенията, на всички риби, и даже има човешки форми, дето по-нисши същества са влезли и живеят, дето човешкият дух е създал, без кирия си живеят там. Някой път и той взима кирия. От млекопитающите взима кирия, от рибите взима кирия, казва: "Вие бяхте киряши, трябва да си платите данъка. - Хваща птиците, казва: - Вие живеете в моите къщи, които аз направих, и трябва да си платите данъка. - Отреже ѝ главата, изяде я, каже: - Хиляди години живееш, нищо не си платила, трябва да се накаже." Хванеш ти една овца, кажеш: "Толкова време си живяла в къщата, не си плащала кирия." И по насилствен начин той я принуждава за данъка.

И сега Господ го съди само за това, че той е взел повече кирия, отколкото заслужава. И цялата природа, това са все киряши, които живеят в неговата къща, наематели са. Че той някой път ги глобява по два-три пъти за кирията. Не че взема, но несправедливо взема. Взема вълната, млякото на овцата, после взема телата им за кирия. Представете си колко е бла-

городен. Но такава голяма несправедливост не може да има в света. Много ни взема човек. Хиляди лева на месеца. Всичкото мляко, което овцата има през годината, той го взема, всичката вълна събира, после и кожата ѝ взема, и децата ѝ взема. Нищо, толкова хиляди години ги оставил да живеят свободно без кирия.

Обаче човек тези форми сам не ги построява, но има други възвишени същества, които помагаха. Те ги построиха и ги туриха, но понеже той всякога беше недоволен от построението, той, като погледна една къща, понеже иде от по-високо място, казва: "В тази къща не се живее, нещо по-добро." Най-първо той направи една малка колибка, едва той да се помести вътре. Най-първата колибка каква беше? Нямаше никакъв прозорец. Имаше само две отверстия - едно отверстие, откъдето да влиза, а от другото димът му да излиза. "Не се живее - казва - тук без прозорци." Дойдоха тогава рибите с прозорци, с по два прозореца във водата направени. Дълго време живяха там, и пак казва: "Не се живее така. Тук условията не са хигиенични." След това му направиха една къща във въздуха - да се носи във въздуха. Обаче той остана недоволен и от тази къща и слезе между млекопитаващите. Там му направиха по-добра къща, но и там не беше доволен. Най-после дойде във формата на човек. Но и тази форма той не одобрява, напусна я. Създаде му Господ жена, но той и тази жена я напусна. И той сега философства - с жена ли да живее, или без жена. Казва: "Жена не може да се носи." Тази идея мените. Аз превеждам "жената".

Може ли човек при сегашните условия да живее без кръвообращение? Без сърце не може. Сърцето е, което пулсира. Та единственото нещо, в което може да се преведат вашите мисли. Съществува едно противоречие, и дълго време ще съществува. И тези форми, в които сега живеете, ще ги напуснете. Но и те ще останат вътре, не може да ги напуснете. Ние виждаме

разните раси - черната, после червената раса, жълтата, бялата раса има по-висока форма. Човек, който е живял в една раса и напуща тази форма, има по-висша форма. И там ще бъдат тези напредналите души. Но и в шестата раса човек няма да остане. Неговата цел е да дойде до положението на ангелите, които са вече една от възвишените форми, понеже те са господари, турени да управляват цялата природа, цялата вселена. Всичките слънчеви системи са дадени под тяхното разпореждане - и това на човека в неговата душа е цел. Мълком той се стреми към власт, иска да стане като Бога, да бъде господар на някоя система. И един ден човек ще бъде на това положение. Колективно човек ще дойде до това положение.

Та от това гледище положението, в което ние се намираме, ние сме в едно преходно състояние и трябва да се освободим. Човек трябва да стане напълно господар на себе си. И по някой път той сам действа и решава. Някой път помрачи се съзнанието ви, станете недоволни и не можете да намерите вината къде е, нито у себе си я виждате. Търсите някой виноват. Може да намерите виноват баща си, майка си, братята или сестрите си може да бъдат. Може най-после да се спрете, да кажете, че Господ е причината, Господ не ви е дал нещо по-добро. Вие казвате: "Господ не ми даде едно тяло, каквото трябва да ми даде. Не ми даде ум, какъвто трябва да ми даде. Не ми даде едно сърце, каквото трябва да ми даде. И Мойсей, и той се оплаква, и до този ден казва: "Господ не ми даде едно разумно сърце, за да разберете това, което искам. - И съжалява, той казва: - Всичкото време си загубих напразно и нищо не излезе от мене." Така си каза Мойсей и напусна земята. След него дойдоха други, които продължиха.

Сега ние се спираме. Мойсей обяснява само едно положение на човешкия живот. Сегашният живот - народен, семеен, политически, морален живот, религията

обяснява онова, което става у човека. Това е религия, търсене на един начин. Ние търсим един метод, човек да се свърже с живата природа и да намери ония условия, при които той може да живее благочестив живот и щастлив живот. Да има по-малко препятствия по възможност и най-малко страдания. Разумен да е. Защото ние живеем като червея. На всяка стъпка ако не внимаваш, може да се случи нещо с тебе, да те стъпче някой.

Та, ако тази вяра, в която човек живее, не може да я конкретизира за себе си - не че не сте могли да намерите нещо, но ако при това съзнание в това тяло, ако вие имате това познание и ако го нямате, как може да живеете? Червеят и да стане пеперуда, и да не стане, той ще си живее дълго време, защото много червеи не могат изведнъж да излязат. Той може да се превърне на пеперуда, и пак да стане на червей. Какавидата става пеперуда, но като снесе яйцата, всичките деца са пак червеи. Червейчетата стават пеперуди и после - пак червеи. С това нищо не се постига. Децата трябва да се родят не червеи. Пеперуди трябва да се родят.

Ако вие сте дошли до едно положение и след като родите една мисъл - и вашата мисъл е в положението на един червей, вие нямате още ония познания за ония закони, които управляват природата. Представете си, че имате една радост - това е една пеперуда. Имате една скръб - това е един червей, защото пеперудите не отиват да прояждат растенията, а червеите. И само един червей, само една мисъл, която е подобна на червей, тя ще ви гложди съзнанието. Кое е онова, което ви обезпокоява? Самата мисъл ви обезпокоява. Вие някой път може да мислите, че никой не ви обича. Или може да мислите, че някой ви мрази, някой иска да ви напакости. Или може да мисли, че Бог го е оставил. Или може да мислите, че вие богат човек няма да бъдете, че вашите деца може да измрат или че мъжът ви ще се

разболее, или че сте ученик в училището и ще ви скъсат. Всичко може да мислите. Това са все червеи.

Но питам, след като се народят тия червеи, след време те ще станат пеперуди, те ще бъдат полезни за себе си, но няма да бъдат полезни за вас. Питам, като имате тези червеи, какво трябва да правите с тях? Може да ги продадете на пазара. Ама че червеите, това са краставици в живата градина на вашия живот. Накъсайте ги, продайте ги на пазара, и ще спечелите милиони. Хората се нуждаят от краставици. Те са живите краставици. А пък вие ги носите. Те узреят във вашата градина и после искате да ги продадете узрели на хората. И те ви казват: "Узрели краставици не ядем." Преведете сега тази форма. Продайте вашите краставици на пазара. Ако вие ме попитате "Какво да правим с нашите лоши мисли", аз ви казвам - продайте ги на пазара. Те са вашите краставици. Предварително ви давам едно разрешение, не напълно разрешение, но това е едно частично разрешение. След това може една ваша мисъл да се превърне в един червей. Червей, но който не умира. Значи има червеи, които не умират. Има някои хора, които не само в този свят имат червеи, но и като идат и в другия свят, червеят върви подир тях. Това е твоята мисъл. Ти след като минеш в задгробния живот, тази мисъл ще върви с тебе.

Та някой път душата дълго време се бори със своите мисли. И тя преживява един живот както тук, на земята. Тя си представя, че има тяло, че яде и ходи, но тялото изчезнало. И щом дойде да провери, вижда, че не е така. Човек в онзи свят се намира в такова положение. Отношението е вярно, както когато сънувате, че вие сте някъде на гости, срещнете някой ваш приятел, разговаряте се, поканят ви на стол, подаръци ви дават, някой пръстен, някой скиптър, имате украшения, всичко. Но таман се зарадвате, събудите се. И като сте минавали от сън в будно състояние, в будния живот всичко това се изпарява.

Та онази душа, след като е заминала, като се събуди, нейното положение в другия свят е точно такова, когато тя се е събудила, вижда, че още не се е събудила, защото неприятните работи, които има в онзи свят, тя вижда. Събудили се, и тях значи човек ги носи и на другия свят. Като се събудите, казвате: "Това е една лъжа." Та в другия свят, докато се събуди душата, значи през всякъде тя минава през куп страдания.

Природата или Бог не ви е оставил в невежество. Значи каквото е сънното състояние на будния живот тук, на земята, такова е състоянието за невидимия свят за физическия живот. Значи физическият живот е един сън, в който душата дълго време е спала и трябва да се пробуди. И когато Писанието казва "Дойде време всички да се пробудим", и според мен сега мнозина от вас искате да се събудите, но вие сте спящи души. Гонят ви насън, криете се в тази къща, искате да не ви гонят, срещате ме в сън и казвате: "Какво да правя? Навсякъде ме гонят. Вълк ме гони, мечка ме гони, черни хора ме гонят, съдят ме." Питаш ме в сън "Какво да правя?" Казвам, събуди се. Щом се събудиш, ще видиш, че това нещо е привидно така. Това е вярно само за състоянието на твоя сън. И само в сън стават тези неща. Щам се събудиш в реалността и този живот - понеже и той е един сън, той е реален само в даден момент, в който сега живеем.

И ако вие сега ме попитате "Какво да правим, за да излезем от това лошо положение?", ще ви кажа: събудете се. Събудете се. Нищо повече. Щом се събудите, въпросът е решен. Щом се събудите, във вас ще проникне съзнанието, ще въздъхнете и ще кажете: "Слава Богу!" Защото и в другия свят трябва да влезете събудени. Ако влезеш в другия свят спящ, ще имаш повторение на същото положение, същите измъчвания ще имате, същите картини - и нищо няма да се ползвате. Но ако влезеш пробуден, ще кажеш: "Слава Богу!

Освободихме се от всички страдания и мъчения." Това е познаване на истината.

Истината седи в това, да познаваш нещата, тъй както са, както Бог ги е създал, или да се запознаете с истинския живот, в който Бог пребъдва. Защото Бог пребъдва само в реалността. Туй, което вънка в природата е изявено, то е изявеният Бог, а това, което ние мислим, - разумното непроявено, то е пък непроявеният Бог. Има един Бог, който е проявен. Това е материалният Бог. А има и един Бог непроявен. Това е идеалният свят. Един ден нашите идеи ще се превърнат, ще станат материални. Това, което е било за нас идеално, за други ще бъде реално. И нашите идеи днес за други хора за бъдеще ще бъдат материални.

Сега може да попитате какво ще стане с материалното. Материалното след време ще се превърне на идеално. Но кога? Когато дойдат най-разумните същества да знаят. Когато една пеперуда види узрелия плод, какво си мисли тя? Кацне отгоре, походи малко и каже: "Хубаво нещо, но няма нищо вътре." Пеперудата не може да се ползва от хубавите плодове. Единственото нещо - тя може да се ползва само от цветовете. Следователно реалното за пеперудата е само цветът, а плодът - затворен тъй със соковете вътре си остава тъй. По някой път, ако ти отвориш сока на една ябълка или на един грозд, тя ще се ползва от него. Ако ти отвориш едно малко отверстие, тя вече може да се ползва до известна степен, но когато това отверстие на плода не е отворено, тя намира, че този плод е безполезен.

Някой път и вашето съзнание е като съзнанието на една пеперуда. Защото "психея", това значи пеперуда на гръцки, съзнанието на пеперуда, душата е в различни състояния, тя е минала от едно състояние в друго. И пеперудата е много хубаво облечена. Но за да бъде човек пеперуда, защото тия пеперуди са облечени с такива хубави дрехи, и тя трябва да има знанието на

пеперудите. Това е един идеал за човека. И човек един ден ще бъде тъй облечен както една пеперуда, но той трябва да има онова истинско познание, да запази тия дарби. Защото украшението - крилцата на пеперудата, показва дарбата на една душа, способностите, с които човек трябва да бъде облечен. И ако един човек един ден няма да бъде в състояние да показва тая дарба, да употреби своите дарби и своите блага, които Бог му е дал, каква полза от тази хубава картина. Някой път пеперудата и тя съзнава своята красота. И тя има едно състояние, дето вижда и се радва на хубостта, но кратковременна е тази радост. А у човека е постоянна. Тези дарби трябва да бъдат у самия себе си. Човек вижда своите дарби и съзнава, че тия дарби и способности са негови.

Та казвам, сега всички трябва да развивате дарбите и способностите вътре у вас. Не какво е направено за вас, не какво Бог е вложил във вас, но какво може да развиете в даден случай. Да допуснем, че вие искате някой да ви обича. Едно красиво, отлично състояние, но представлявали ли сте си вие какво нещо е човек да ви обича. Идеята, която седи в ума на всеки едного, тя е приблизително тази. Вие искате да имате едно същество, което да ви обича, което да вижда само добрите работи у вас и да ви държи в ума си, в съзнанието си като един ангел. Това се нарича любов. Защото любовта не се отнася до частта. Любовта да не я разберете криво. Любовта винаги има пред себе си цялото. Тя обича изведнъж всичко. Тя го представя като една цел. Ти като обикнеш, веднага този външният свят е само условие за това, което ти обичаш. И ти мислиш, че този целият свят е създаден само за това, което ти обичаш. И ти мислиш, че целият този свят е създаден само за това същество, което ти обичаш, това същество, което ти искаш да обичаш. Това е идеята. Това е чисто Божествена идея. А вие не можете да обичате Бога, ако Бог отвътре иска да

го обичате. И с хората е същото. Вие не можете да обичате Бога, ако не мислите, че всичко, което съществува, съществува само заради него. Щом мислиш, че не съществува заради него, ти вече нямаш никаква любов към него. Но ти трябва да внесеш в душата си, че всичко е заради него. Кой от вас може да направи това? Вие ще влезете в едно противоречие. Вие най-първо ще мислите, че всичко е направено за това същество. Има един момент, в който вие ще мислите това. Но във втория момент вие ще кажете: "Защо и аз да не вляза там? Аз, който така мисля, защо това същество да не направи и двама да влезем? Че този свят е създаден и за двамата." Ето противоречието, което ще се яви. Тогава това противоречие като се яви, ти ще искаш, ще мислиш, че това същество, на което ти му предаваш Божествените качества, най-после у тебе се явява едно отражение. Започваш да мислиш, че светът е и за тебе създаден. Това е отзив, отзвук на любовта.

И вие ме питате какъв е смисълът на живота. Казвам, да намерите едно същество, което да мисли за вас, че всичкият свят е създаден само за вас. После ще ме попитате: "Моето задължение? Аз какво ще правя?" Вие след това трябва да отговорите на това същество и вие ще почнете да мислите, че всичкият свят е създаден за това същество, което тъй мисли за вас. Сега схванахте ли мисълта? Или мислите да продавате вашите краставици? Аз ви превеждам това. Казвам, не ми продавайте краставици. И българинът, като е създал философията, казва: "Не ми продавай краставици!" При кардиналния въпрос краставиците нищо не разрешават. Краставицата разрешава един временен въпрос. Или преведена тази поговорка - състоянието на червея не разрешава смисъла на живота.

Сега това е превод. Постиженията на пеперудите, и те още не разрешават въпроса. Те са дали едно разрешение, но в пеперудата няма онова схващане - да

задържа онова, което има да задържи. В следующото поколение пак ще се върне оттам, откъдето е била - същата философия, пак ще започне от "А, Б" - ще има едно връщане. Тия две състояние съществуват у вас. Състоянието на пеперудата, това е вашата радост. Аз правя една аналогия, едно съпоставяне - да ги имате в ума си. А състоянието на вашата скръб, това е състоянието на червея. Докато вашата радост слиза до радостта на червея, вие още не сте разбрали великия Божи закон. Вие имате радост, но вие още не можете да я задържите. Вашите деца, или вашите мисли, които вие създавате, веднага те се връщат в старото положение.

Затова ви казвам, в този живот ние не можем да изменим външния физически живот. Апостол Павел казва на едно място: "Всички няма да умрем, но всички ще се изменим." И трябва да се изменим, да напуснем това състояние. Трябва да се събудим. Може да не се измени животът. Могат нашите мисли да не се превръщат в състоянието на червей, защото, каквато мисъл и да е, щом ти си недоволен, каквото недоволство и да се роди, каквато скръб и да се яви в тебе, каквато тъга и да се роди, ти казваш - тъгуваш за Бога. В какво седи тъгуването за Бога? Тъгуването за Бога седи в това, в смисъл да живеем за слава Божия. Да можеш за Бога да се радваш. А ти тъгуваш за Бога, че не ти е дал здраве, че не ти е дал всички материални блага. Ти имаш тъгата на онзи червей, който пълзи по земята.

Сега ще преведете червея. Това е един символ, това е една азбука. И ако знаеш къде да туриш този червей, ако знаеш как да го туриш, няма да ти причини вреда.

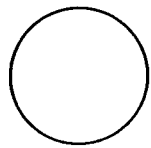

Сега какво означава този кръг? Това е първата форма, в която е дошъл човек да живее. Тя е най-естествената и най-лесната форма, в която може да живее. Кръгът, това е извор. Понеже е най-лесната форма, най-лесно

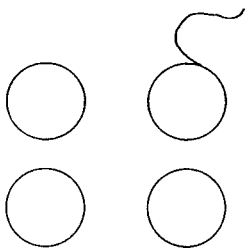

може да се създаде тя. И това е хармонията в "О"-то. Философите го наричат яйце, зачатие. В тази форма то е като "О".

Това вътре в природата е закон на деление. Така се създали първите къщи на човечеството. Но първата фаза, ако знаеш това, това е "О"-то. Добре.

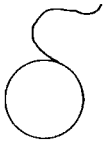

Това на български какво означава? Този символически знак, камшичето отгоре? Значи това същество, което е живяло само в този кръг, не е можело да прозре извън себе си. Най-първо човек е живял в себе си, в неговия дух. Той е дошъл до положението да дели кръговете. Седи, седи, и скъса този кръг. Дели света на две. Но той не може да познае, че с деление не може да се разреши въпросът. Умножение има, все се образуват тия търкала. Най-първо едното търкало се дели - станат две търкала. После станат четири, шест. Шестте станат осем, шестнайсет, трийсет и две. Трийсет и двете станат шейсет и четири и т.н. Това е деление. Все търкала. Умножава се, дели се, все

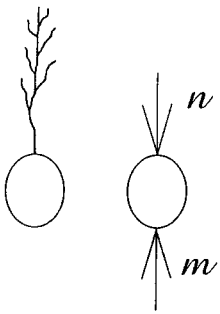

търкала, търкала. И това същество почне да мисли, казва: "Трябва да има някое друго разрешение. Този кръг не може да се пробие навънка." Следователно това същество, което е живо, в това свое сечение направя си едно отверстие нагоре и почне да излиза нагоре. Българите казват - тук дим се дига нагоре. И найпосле казва: "Искам малко другояче да позная живота." Това същество, като е мислило, мислило, вижда, че не става така. Напука се и казва: "Другояче ще започна живота - т." Казват, че нещо пуснало коренчета.

Та това са първите две открития. Съществото, което живее в първата клетка, е направило две отверстия да излиза навънка и след това започва се формата на растение. Туй е било хиляди години, докато дойде на първата клетка - как ú дошло на ума да направи растението, да строи новото жилище на растението. Долу праща своите корени да изтегля своите сокове, които са потребни. Следователно ние имаме тази клетка. Сега това е вярно, до окултната наука щом дойдете да изучавате битието, вашия живот. Именно във вашето съзнание съществуват такива форми. Ако вие не можете да дойдете до такава форма, не можете да пренесете тези форми, вие никога не можете да разберете външния свят. Външния свят можете да разберете дотолкова, доколкото ние можем да разберем нашия свят и да направим тълкуване вътре в себе си. Ако външните същества не съществуват, вие не можете да ги пренесете в себе си. Те ще станат недостъпни заради вас.

Какво понятие ще имате за една ябълка, ако аз я давам във вашите ръце. Вие ще имате само една представа, но за да разберете нейната същина, вие трябва да имате едно ново чувство, да опитате нейния вкус и след това да имате едно ново чувство, да опитате силата на този плод. Най-първо трябва да развалите формата на една ябълка. За да я развалите, трябва да направите едно отверстие. Няма престъпление да развалиш формата, за да опиташ соковете. Тези форми, които са създадени от Бога, човек ги е създал. Човешкият дух ги е създал. Те са форми, с които човек е работил с хиляди години. Сега тия форми съществуват в неговото съзнание и той трябва да внесе в съзнанието си един ред и порядък на разбиране.

Например досега законът за еволюцията не обяснява как човек еволюира. Онези, които обясняват теорията на еволюцията, задоволява ли това обяснение, тази теория, как човек от една клетка е станал

човек? Това е начин. Вие всички не сте проучвали закона на еволюцията. Онези от вас, които сте чели по това, задоволява ли ви еволюцията? Тъй както е, има големи празнини в еволюцията. Еволюцията например няма една тясна връзка на формите. Например как е възможно едно нисше същество да живее във вас? Защото законът е мислов.

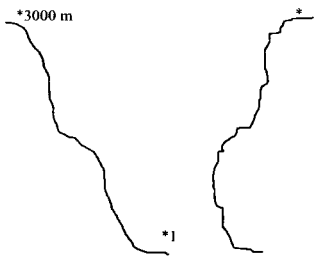

Представете си, че това е границата на една планина. Тук имате три хиляди метра височина и водата може да прокарате от този връх на съответствующия връх. Поне канал може да се изкара. Но водата от подножието на тази планина никога не може да изкарате на тази височина. Защо? Няма налягане. Под думата "три хиляди метра височина" аз разбирам една идея Божествена. Тя има известно налягане. Тази идея може да се прекара на каквато и да е височина. Тази идея седи така. Но ако тази идея седи на единицата долу при едно материално положение, тези неразумните идеи вие не можете да прекарате в разумния свят горе. Разумните идеи в разумния свят може да ги прокарате, но неразумните идеи вие никога не може да ги прокарате в един разумен идеен свят.

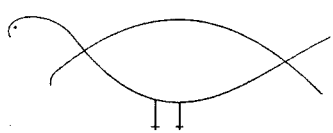

Хубаво. Сега тази картина мога ли аз да я туря на изложение? Да се покаже гениалността на това изкуство. Аз съм толкова гениален, че в пет минути отгоре мога да направя една такава гениална картина и в една минута отгоре мога да направя това. Сега вие виждате тази картина. В кой музей могат да я вземат? Че много от вашите идеи са такива, които вие

искате да внесете в Царството Божие и които искате да реализирате. И много от вашите постъпки са все като тия гарги. Това е една предипотопна картина, това е бамбашка. Сега това е само за пояснение. Има неща, които ние можем цял един живот да мислим, мислим. И какво е измислил? Една идея, която мяза на една гарга, и тази гарга я носим като едно дете със себе си. И като идем в небето, ще кажем: "Виж какво съм изработил аз." Като идете в небето, дето са такива благородни ангелите и светиите, те ще кажат: "Дай да видим твоята гарга." И ти ще си извадиш твоя албум с достойнство и ще мигаш, че като тази гарга няма друга. Там те ще се поусмихнат малко и ще кажат: "Много хубава е тази гарга, но ще се върнеш малко на земята, да я поправиш." И тогава на един автомобил отгоре ще те качат - и един венец на главата ти и ще ти кажат: "Втори път пак ще си донесете вашето изкуство. Радваме се, че правите един прогрес." Ще вземат един автомобил, ще дойдат на земята, ще обиколят земята три пъти и ще ви оставят в една дупка. И като се върнете, ще кажете тъй: "Бях на едно място, но къде - не зная." И ще почнете пак ново превъплътяване. Ще нарисувате една нова гарга. Пак ще ви посрещнат, ще кажат: "Това е номер едно."

Сега аз ви превеждам в един фигуративен език, една фигуративна форма. Принципът е верен. Дотогава, докато ние разберем онзи истинския живот, значи - внесем една картина, ще занесем себе си като една жива картина. Най-после човек занесе себе си и не носи нищо друго. Сам се представя. Дали това, което той носи, мяза на онова, което искат от него. Ако не, казва: "Аз съм готов пак да се върна назад да работя. Дойдох само на една разходка. Ако не съм гражданин на това царство, дойдох само да направя една малка екскурзия и да си отида." Дотогава, докато той мяза на един ангел и носи техния ум, и има тяхното разбиране, има разбирането на светиите, и може да стане граж-

данин на онзи свят. И ще му дадат диплом, че той може да стане гражданин там. Тогава ще му дадат една длъжност да слиза на земята и да опитва другите хора в правия път.

Сега аз се спрях върху преходния период от първоначалната клетка, когато тя е направила две отверстия. Едното положение, отдето те възприемат своята храна, а другото - те изхвърлят всичките излишъци от тялото навънка. Ние едновременно имаме толкова отверстия, с хиляди на брой. С всяка клетка ние дишаме и нечистотиите се изхвърлят из порите.

Та казвам, първата клетка се е превърнала на едно растение. И в растението сега седи онзи вътрешен живот, дълговековен живот. Първата клетка е влязла в областта, отдето растенията имат по-голяма възможност да придобият живота, който Бог им дава. Растителният живот е по-изобилен живот. Следователно има една фаза в човешкото съзнание, отдето, като минем от едно положение на клетката в положението на растителността, се открива едно ново положение, като че ние сме открили нещо.

Та казвам, това е само начатък, за да могат фактите, които сега имаме в съвременната наука, всичките постижения, които съвременната наука има, това са материали, с които трябва да се обработва. И тия материали са дадени като на децата. Ако детето знае къде да тури едно кубче, то ще знае да направи една фигура. Някои деца работят, работят - никаква фигура не могат да направят. А някои знаят. Та и ние в съвременната наука - всички тия фигури и упражнения, които са дадени, те са разумни - ако знаем как да поставим всяко нещо, ще имаме известни постижения. Ние можем да създадем едно ново положение.

Сега, намираш се в трудно положение и не знаеш защо си тъжен. Радостен си, пак не знаеш причината на твоята радост. Ти като намериш извора на твоята радост, това трябва да бъде, като ожаднееш, да

знаеш как да отидеш. Щом не знаеш - например паднал си в някоя дупка или някой трап или блъснал си се на някой камък, ти, като дойдеш до камъка, трябва да го заобиколиш. И като влезеш в трапа, втори път да не влизаш там.

Разумният човек трябва да знае къде се намират добрите работи. А като дойдеш до лошите, да ги заобиколиш. Това е, което в съзнанието си трябва да знаем. Запример в тебе се роди едно недоволство. Един прост пример ще ви дам. Сготвят ви хубаво ядене. Аз съм виждал хора, даже религиозни хора има, те си имат вкус от миналото. Той намери - в яденето маслото е много малко. Или българинът обича яденето да е червено. Като погледне, погледне, той казва - не струвало яденето, защото маслото било малко и пипер нямало. Той се разгневи веднага и каже: "Такъв буламач не искам, не го ям." Това е едно състояние на вкуса, който е придобит. Откога? Готварството е придобито. Човекът, както е дошъл от първата клетка досега, той е изучавал само изкуството на готварството на яденето. Любимото изкуство, в което той е съвършен. Той е опитал всичко от готварството, навсякъде е бил. И в това отношение той мисли за в бъдеще какво ще яде. И даже сега мисли, като ви се проповядва. Той казва: "В онзи свят какво ли ще ядем?" Той от земята минава и знае, че яденето тук толкова скъпо му струва, и пак мисли за него - в онзи свят ще има ли ядене. Ще има. И много фино ядене има. Той даже си има представление за това.

Но въпросът, който трябва да остане. Сега вие искате да угодите на Бог, нали. Първото нещо - животът без любовта не може да се изяви. Да. Не частично. Ако ти разбираш живота, ако частично разбираш любовта, и тя нищо няма да ви ползва. Любовта трябва да я разбереш в нейната целокупност. А целокупността седи в тия двата закона: да обичаш Бога и да обичаш ближния си. И тези двата закона толкова хи-

ляди години те са ги представлявали и тях аз ги съпоставям в друга форма: да обичаш Бога и Бог да те обича. И той да те обича. Или другояче казано: Бог да те обича и ти да го обичаш. Това е идейното. Ако можеш да постигнеш това, оттам насетне ти вече ще влезеш в правилния живот. И всеки един ученик ние поставяме с Бога. Или ще оставите, казал е Христос: "Един е вашият Учител." Ако ти можеш да поставиш една връзка между тоя Учител и тебе, и твоя Учител поставя една връзка с тебе, ти оттам насетне вече можеш да се учиш. Защото, ако ти нямаш любов към твоя учител, ти не можеш да се учиш. И ако твоят учител няма любов към тебе, той не може да ти преподава. По никой начин един учител не може да ти преподава, ако той не те обича. Закон е това. И ако ти не обичаш Бога, ти не можеш да дойдеш да се въплътиш на земята. И когато Бог те обикне, той ще те прати да се въплътиш на земята. И тогава, след като те прати на земята, ти си роден, ти си въплътен. И ти трябва да обичаш Бога. Той те е обикнал вече. Ти си един израз на неговата любов.

Сега втората фаза - ние трябва да обичаме Бога. Щом ние обичаме Бога, в този случай да мислим, че всичко принадлежи на него. Тогава нашата душа ще се зарадва и ние ще се усетим радостни. Има смисъл вече. Скърбите и страданията ще изчезнат. И Писанието казва - скърбите, сълзите ще се изчистят от нашите очи. Но казва Писанието - само тогава ще се очистят, когато ние обикнем Бога.

Та първата фаза, която имате - Бог ни обича. И сега остава ние да обикнем Бога. Да обичаме кого? Да обичаме ближния си. Ближния си трябва да обикнем. Сега мнозина казват, че те обичат Христа, нали. Ама това е само мислене за Христа. Вие мислите за Христа как е страдал, на кръста как е бил, как е проповядвал. Това още не е любов. Ама ако Христос, който ходи на земята и обича всички хора, неговата душа трепери

и иска тия души да ги просвети, да ги въведе към Бога, вие нямате тази любов към окръжающите. Каква ще бъде вашата любов? И ако вие влезете в едно училище и вие сте там последен.

Да допуснем, трийсет души има ученици в един клас. Двайсет и девет души има, които са преди вас и учителят ги обича. И вие влезете в класа и искате да ги изпреварите, да станете вие пръв и внесете в класа един смут, колко време ще ви държат в класа? Колко ученици ще бъдат с вас? Най-първо всичките ученици ще се опълчат против вас и ще започнат оплаквания от вас. Един ще се оплаче на учителя от вас. Втори, трети, всичките двайсет и девет души ще се оплачат от вас. Питам тогава, след двайсет и девет души като се оплачат от вас на учителя, кой е прав - вие или учениците? Вие можете да кажете: "Тези ученици не са ме обичали." Но и те могат да кажат: "Този ученик не е търпим." И учителят може да каже: "Този ученик е нетърпим." Тогава как ще разрешите този въпрос?

Ще обикнете тия ученици и ще вземете последното място в класа, и ще ги слушате всички. Всеки един от тях ще ви бъде като учител. Ще се учите от тях, понеже те са били преди вас. И всеки за вас ще ви бъде като учител. И един ден, като придобиете знанието, да почнат да ви познават. Най-първо естествено ще бъде. Като влезете, всички те ще ви считат, че ти нищо не знаеш. При сегашните условия ти ще се намериш в положението - всеки ще те погледне отвисоко, иска да каже: "Онова, което учителят ни преподава, ти не си го чувал още." Естествено ще бъде това. Ти сега ще бъдеш смирен, ще слушаш. Тъй трябва да стане във вашето съзнание. Как?

Идвам аз при един слон. Нали тъй. Ти казваш: "Изпречи ми се на пътя един слон." Ти му казваш: "Не знаеш ли, че аз съм един човек?" Слонът ме хване с хобота си, поразмаха ме и ме хвърли настрани. Питам, с един слон аз мога ли да се сражавам? Представете

си сега другото. Съм едно малко дете на десет години. Щом слонът ме хвърли, втория път аз ще взема малко ориз, ще му се ухиля малко, ще доближа до него да му дам. Той вземе и почне да яде от ръцете ми. Втория ден пак ида. Слонът пак яде. Третия ден, четвъртия също му дам. Ще го погладя малко по носа, по челото. И един ден слонът ме взел и ме тури на главата си отгоре. Носи ме. И аз седя горе. Ама моят ум ме накара да ме носи на главата си. След това той пак ме тури долу. Аз пак го погладя по хобота, пак извадя от джоба си ориз, погладя го и кажа: "Довиждане."

Една мъчнотия в света, това е един слон, с когото трябва да се справите.

Та казвам, в живота сега трябва разбиране, за да може да се справиш с ония големи мъчнотии, които сега съществуват в съзнанието. Човек има всичко. Професор е той, но някой път има такива големи противоречия, че не му се живее. Той днес се намира в една голяма мъчнотия. И той трябва да знае да се справи с нея и как да се справи. Ако днес той се справи, слонът ще го тури на главата си отгоре и ще те носи. Но ако човек не е учен, знаете този слон какво ще направи.

Минава един слон покрай един бакалин. Нека да си вземе малко от смокините. Обаче бакалинът го боднал с една голяма игла по хобота и му причинил голяма болка. Втория път слонът си напълнил хобота с кална вода от едно място, идва при бакалина. Той пак го боде, но слонът го напръсква от горе до долу и си заминава. Казва му: "Да знаеш как се боде слон." Той слонът казва: "Искам да ти взема малко от смокините. Какво има?"

Та казвам, всяка една мъчнотия си има един хобот. Ти ще я бодеш. Но втория път тя с кал ще те нацапа. Въпросът е сега - само един крайно разумен живот може да ни доведе до онова положение. Аз съм за онзи вътрешен душевен живот да стане хармоничен. Ако вие нямате това, тази вътрешна обхода, всичкият живот ще се развали. И всичкото учение е безполез-

но и нищо не може да се разреши. Не че нямате обхода, но тази обхода не е тъй идеална. Аз искам обходата, от която вие да сте доволни. Не за мен. Аз от себе си съм доволен. Но аз искам вие сами да сте доволни от вашата обхода. Или на друг език казано, вие да сте щастливи.

Това е приблизително закона за щастието как може да го постигнете. Не съм ви казал още всичките правила. Кое е това правило? Постъпвайте добре. Слона нахранете. И защо трябва да го нахраните? Не че може да го нахраните. Ти малко ще му дадеш веднъж, два пъти, и ти вече в себе си култивираш една вътрешна сила, едно самообладание.

Защо Бог изисква всичките негови деца на земята да постъпват разумно и хиляди, милиони години той чака? Милиони години, това е един дълъг период, но хиляди години той чака за една наша добра постъпка. Бог не гледа, тъй както ти чакаш дванайсет, четиринайсет години, за да дойде първият плод на дървото. И как се радваме тогава. Така и Бог чака дълги години да види един плод у тебе. Ти като го направиш, той казва - колко добър е той. Може една ябълка да е, но хубава ябълка. За бъдеще това растение ще ражда все такива хубави плодове. Той така ще го окопае, оглежда го, за да даде на втората година това дърво повече плод. И този плод остава все на ваша сметка.

Всяко добро, което направите вие, все остава на прихода в книгата на наша сметка.

Втория път ми напомнете аз да не забравя да ви изясня какво значи обич. Един превод за обич. В най-простата, естествена форма какво означава думата "обич".

"*Добрата молитва*"

Първа лекция
на Общия окултен клас
30 септември 1931 г., сряда, 6 часа
София - Изгрев

ОСТАВЕНАТА ТОРБА

"Добрата молитва"
"Махар Бену Аба"

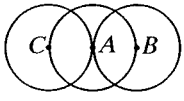

Тук имате три окръжности - А, В, С. Мнозина сте изучавали геометрията, знаете какво нещо е окръжността, какво нещо е кръгът. Тези три окръжности са подобни, еднакви помежду си, понеже имат еднакви диаметри. Но те се отличават помежду си само по своята проява в деятелността си, като образи на живата геометрия в природата. Точката А, която е центърът на окръжността, която представя Божествения свят, същевременно представя допирателна точка на двете окръжности с центрове В и С. Тези две окръжности именно представят поляризация на едната окръжност, която има за център точка А.

Често вие се запитвате от какво протичат някои противоречия в живота. По този случай аз мога да ви сформирувам едно правило, един закон. Когато субективните вътрешни възгледи на човека дойдат в стълкновение с обективните възгледи на Бога, на природата, той е в едно противоречие. Някой казва "моят вътрешен свят". Казвам, твоят вътрешен свят е външен свят на Бога. То е периферията на Бога, т.е. на окръжността А. Щом човек се прояви, т.е. излезе вън от своя център, той се намира в центъра на Божест-

вения свят. Когато пък се намира в своя център, той е във външния свят на Бога, в периферията на външния Божествен свят.

Следователно, когато човек е в периферията на своя живот, той минава през Божествения център. И когато той минава през този център, той се мисли за някакво божество. И като дойде до периферията на Божествения свят, той иска да реализира това, което Бог реализира, и се намира в противоречие със себе си. Следователно непостиженията на някои ваши мисли, копнежи и желания много пъти се дължат на това, че ти не си в съгласие с онази обективна страна на Божия живот, на Божия закон. Разбиране трябва за това. Каквото вие желаете, Бог никога не може да тръгне по вашия ум, по вашия път. Вие не сте началото на неговия живот, нито на неговия ум. Вие сте проява на Бога. Следователно вие трябва да вървите по неговите пътища. Щом дойдете до известна мъчнотия, вие трябва да се изясните.

Например имате известно мъчение в душата си. От какво произтича това мъчение в душата ви? Защото сте в стълкновение с външния живот на Бога. Работите не ви вървят добре, защото сте в стълкновение с външния живот на Бога. По тази периферия, която представя външния живот на Бога, има хиляди възможности. И всички хора, на които работите не вървят добре, значи те са в стълкновение с Бога.

В живота на Бога има две противоположни отношения - едното от тях е ВА, а другото е СА. В природата всякога един силен момент се съвпада с един слаб момент. В природата всякога един разумен момент се съвпада с един глупав момент. В природата всякога един момент на доброто се съвпада с един момент на злото. В природата всякога един момент на мъдрост се съвпада с един момент на глупост. В природата всякога един момент на истината се съвпада с един момент на лъжата.

Често вие казвате, че някой ви е излъгал. В какво ви е излъгал даден човек? Да допуснем, че някой човек ви обещава да ви направи наследник на земята, като ви казва: "Бъди уверен, че ще ти харижа цялата земя." И след това, понеже той не могъл да ви харижи цялата земя, вие считате, че той не е издържал думата си, т.е. той ви е излъгал. Питам, може ли този човек да ви хариже земята? Може ли този човек да каже, че ще ви направи щастлив? Той ви обещае, а после се окаже, че не ви е направил щастлив. Преди всичко този човек себе си не е направил щастлив, че вас ще направи. Възможно ли е това нещо? Този човек ви обещава да ви направи силен. И след това казвате: "Този човек така ми обеща, но ме излъга." Никаква лъжа няма тук. Тук има само една глупост.

Следователно много пъти вие таксувате глупавите неща за лъжи. Не се разбират така нещата. Под думата "лъжа" всякога се разбира това, което ти обещаваш да го направиш и можеш да го направиш, но не го направиш. Взел си например пет лева от някой човек назаем и му казваш, че в петък след обяд в два часа непременно ще му дадеш тези пари. Ти го питаш: "Положително ли казваш?" "Да, положително. Сто и едно на сто обещавам по това време да ти донеса парите." Чакаш този ден и час, но той не ти донася парите. Значи този човек ви е излъгал. Това вече е една конкретна лъжа. В лъжата всякога има някакво заблуждение. Човек може да ви обещава да направи това, което той не може да направи. Това вече не е лъжа, но е глупост. И затова човек и на себе си не трябва да казва това, което не може да направи. Например ти може да си кажеш: "Аз ще дигна цялата земя на гърба си." Опитай се първо да я дигнеш, и тогава говори. Как ще я дигнеш? Или може да си кажеш: "Аз ще отида на слънцето." Ти можеш да си кажеш това, но фактически можеш ли да отидеш на слънцето? Някой казва: "Аз съм ходил на слънцето." Как си ходил? Три вида има, по

които може да се отиде на слънцето. И затова питам с ума си ли си ходил, със сърцето си ли си ходил или с тялото си ходил на слънцето.

Значи, когато човек отива на едно място и с ума си, и със сърцето си, и с тялото си, това вече е пълно ходене. И когато казвам, че човек трябва да познава Бога, казвам: ако той познава Бога с ума си, това е едно нещо, ако го познава със сърцето си, това е друго нещо и ако го познава с тялото си, то е трето нещо. Но ако той едновременно познава Бога и с ума, и със сърцето, и с тялото си, и с цялото си естество, това е пълно познаване.

Под думата "тяло" аз разбирам човешката душа, проявена външно. Тялото е обективно, предметно проявяване на душата. Вие не можете да знаете каква е душата вън от тялото ви. Вън от чувствата си вие не можете да знаете какво нещо е душата и каква е тя и най-после вън от ума си вие не можете да знаете каква е душата. Следователно душата има три обективни проявления. В умствения свят тя се проявява като вътрешната природа на ума. В духовния свят тя се проявява като вътрешната природа на сърцето. А в тялото тя се проявява като вътрешната природа на тялото, т.е. на живота, който функционира в него.

И сега, когато някой иска да определи какво нещо е душата, той трябва да знае, че душата не може да се определи какво нещо представлява, понеже тя е вътрешната същина и външната същина на човека. Това, което определя всички неща едновременно, това е душата. А тя не може да се определи. Тя е и в съзнанието, и в ума, и в сърцето, и във волята на човека. Тя е и в духа на човека. Навсякъде е тя. И ако вие се опитате да дадете известна форма на душата, то значи да я ограничите. Ще кажете - формата на душата например е яйцеобразна. Не, това не е никаква форма на душа. Това е форма, подобна на тялото на човека. Това не е някакво схващане за душата. В еврейски

език под думата "душа" се разбира това, което едновременно функционира, което работи, което има движение. Там, дето има душа, всякога се разбира, че има известно движение. Казва се: "И вдъхна Бог дихание на човека." Значи душа му вдъхнал. И той стана жива душа, жив човек, който почнал да диша, да ходи, да работи, да мисли. Питам, какво е вдъхнал Бог от себе си, какво е излязло тогава? Някой от вас казва: "Много лесна работа е тази." Бог е вдъхнал в човека въздух. Ами ако ти вдъхнеш някому нещо, какво ще излезе от тебе? Въздух ще излезе. Така и вие сега седите и си казвате: "Бог вдъхнал дихание в ноздрите на човека. Знаете ли какво нещо е диханието?

Сега не мислете, че с това аз ви упреквам, но казвам, че който и да е от вас, като говори това, трябва да има ясна представа за тази идея. Значи това дихание е нещо подобно на онова, което ние възприемаме чрез вдишването, например. Някой си удари ръката, и веднага издишва върху нея. По този начин се лекува. Не, не е само това, но с въздуха, който излиза от дробовете ти, ти едновременно влагаш и една мисъл, която лекува. Значи, когато Бог вдъхнал на човека, от него чрез вдъхването на тази реална енергия излязла и човешката душа, т.е. формата, която образува човека. И процесът на диханието не е еднократен.

Сега вие си мислите, че Бог само веднъж е вдъхнал и с това се свършила работата. Не, това дихание е непреривен процес. Бог постоянно вдъхва във всеки човек. Момента, в който Бог ще престане да вдъхва, и човек престава да живее. Онзи, който не разбира истината, той взима само еднократните процеси и казва: "Вдъхнал Бог дихание в човека."

Питам, ако майката, след като роди детето, само веднъж го накърми и го остави, какво ще стане с него? Майката само веднъж ли кърми детето си? Тя го кърми най-малко три пъти на ден. Но аз считам, че само по три пъти на ден не може, а трябва десет пъти

поне на двайсет и четири часа. Щом дойдете до истината, казвате - вдъхнал Бог един път дихание в човека и свършил работата си.

Значи процесът на Божественото дихание е непрекъсваем. Ние сме длъжни в съзнанието си да се свържем, за да могат божествените енергии да влязат у нас. В дадения случай каква е философията на живота? Вие искате да имате успех, но нямате. Защо нямате успех?

Сега да ви представя известна картина. Представете си, че аз ви обещавам следното нещо. Казвам ви: "На еди-кой си мост на еди-кой си път ще ви оставя една торба с десет килограма злато в нея. Идете и си я вземете." Представете си, че в този случай искам да изпитам и вашата вяра. В този момент, когато вие отивате за парите, аз изпращам след вас някой да ви гони, да ви преследва, да вземе той парите. Вие, като го видите, уплашвате се и хуквате назад, като не взимате торбата с парите. Оставяте парите, оставяте всичко, хуквате да се спасите, хуквате назад. Гледате само да си спасите живота.

В даден случай Бог прави същото нещо по подобие. Той туря някакво благо за вас на някой мост, но същевременно изпраща разбойници да ви гонят, да вземат това благо. И вие, като се боите за живота си, офейквате и оставяте благото на разбойниците. Вие не се спирате пред благото да си го вземете. Спрете се пред Божественото благо и си го вземете. Ако дойдете до торбата и не си вземете благото, и разбойниците ще се спрат. Но ако вие избягате, те ще ви гонят, ще вземат благото, а вас ще считат за престъпник. Защо? Понеже не сте използвали едно Божествено благо.

Сега аз констатирам как са фактите в живота. Аз искам да изясня едно правило. В дадения случай, щом се уплашиш, ти вече не си в състояние да реализираш едно благо, което Бог ти е дал. Защо? Защото умът

ти е в друго направление. Сега да допуснем друго едно разяснение. Вие се качвате на един голям параход в океана. Купувате си билет, заемате си място и ще пътувате. Случва се обаче една голяма авария в океана и вие започвате да се плашите какво ще стане с вас. Какво ще стане с вас? Вие знаете какво ще стане. Ако пароходът потъне, вие ще се удавите, ще се намерите на дъното на океана. Този е изводът, който се явява този момент в ума ви. Ако аз още на пристанището, преди да тръгне пароходът, съм питал Господа: "Боже, да тръгна ли с този параход?" и Бог ми е позволил да се кача на него, питам, имам ли право след всичко това да се съмнявам в Божиите думи? Че настанала някаква авария в океана и в парахода, защо трябва аз да губя ума и дума? Имам ли право да поддържам тези съмнения в Бога само затова, че след като съм се качил на този параход, станала в него някаква авария? Нямате право. Вие трябва да си кажете: "С този параход може да се случи всичко, но веднъж аз съм се качил на него с Божие позволение. Той не може да потъне. Никаква сила в света не е в състояние да потопи този параход." Ако този параход потъне, значи Бог не ти е казвал да се качиш на него. Щом си се качил, ти си се качил сам, без Божие знание и позволение. Но щом Бог ти е казал да се качиш, нищо няма да стане с този параход. Тогава никаква сила не е в състояние да го потопи.

Дойде ли ви едно малко изпитание в света, вие губите ума и дума. Но аз ви казвам положително - щом вие сте питали Бога и се качвате на парахода, не се бойте, нищо няма да стане с вас. Когато апостол Павел се качил на парахода и се явила голяма буря, тогава той се обърнал към пътниците и казал: "Не бойте се! Нито една душа няма да се погуби от нашата ладия, от нашия кораб." И наистина така станало.

Казвам, това е истинското верую. Казвате: "Ние имаме вяра." Това е вяра, която вие сами сте си създали. Аз не говоря за тази вяра, която ние сами можем

да си създадем, за тази умствена вяра, резултат на нашите умствени заключения, както аз ги наричам. Според тази вяра има неща, за които мислим, че ще се случат, но те не се случват. В нея има много изключения. Обаче, когато дойдем до вярата в Бога, до положителната, абсолютната вяра, в нея няма никакви изключения.

Следователно вие можете да дойдете до известни опитности, в които нищо не може да се случи. Вие пътувате например с един параход, морето се вълнува, има опасност за живота ви, но вие ще бъдете тих и спокоен. Опасани сте до пояса с вода, но ще знаете, че от кораба няма да ви смъкнат и корабът ви няма да потъне. Да те потопят във водата и да се удавиш, това не може да стане. Ти можеш да излезеш от кораба мокър до кости, но пак ще излезеш благополучно, ще накладеш огън на брега и ще се подсушиш. Като преминеш с този параход океана от единия до другия край и пароходът се люшка, и ти си изпитал всички страхотии вътре, но не си изгубил вярата си в Бога, ти ще придобиеш една отлична опитност и ще кажеш: "Няма изключение в Божиите думи!"

Сега вие казвате: "Ние вярваме в Христа." Че кой не вярва в Христа. "Ама от толкова време ние учим за Бога." Отлично е това, че учите за Бога. И аз уча за Бога, но качим ли се в парахода, и дойдат изпитанията. Работата е там, как ще постъпим. След като те гонят и изгубиш торбата, ти казваш: "Аз вярвам в Бога." Но работата е, като те гонят, да не изгубиш торбата, да не се страхуваш. Това е вяра. Ако не вземеш торбата и се уплашиш от разбойниците, ти ще страдаш. Ти ще вземеш торбата и като дойдат разбойниците до тебе, ти ще кажеш: "Тази торба е моя! Никой не може да ми я вземе!" Нищо повече. Защо? Понеже Бог ти я дал.

Какво представя тази торба? Вашият живот. Питам, живота, който Бог ви е дал, може ли някой да

Ви го вземе? Да допуснем, че вие казвате, че ще умрете. Питам, кой ви е дал това право да мислите, че ще умрете? "Ще се мре." Кой ви е казал това? Вие питали ли сте Господа ще мрете ли, или няма да мрете? Баба ви е казала, че ще умрете, дядо ви е казал, че ще умрете, някой проповедник ви е казал, че ще умрете, някой свещеник или владика, или някой слуга - все таки казал ви е някой, че ще умрете. Ти провери ли сам това нещо? Никой в света няма право да се произнася, че ще умре или няма да умре. Защото Бог е казал: "Деня, в който ти престъпиш моя закон, ще умреш. Аз поставям същия закон в следната форма. Деня, в който ти престъпиш който и да е от моите закони, ти си изложен на смърт. И деня, в който ти решиш да изпълниш какъв и да е мой закон, ти ще получиш живот.

Сега, като дойдат изпитанията, вие ставате недоволни, че нещата не стават така, както вие ги мислите. Допуснете сега, че вие искате да станете богати и ставате такива. Но вие живеете в една държава, каквато е съвременната, която е така уредена, че всяка вечер се явяват при вас около десетина души апаши или разбойници и ви показват кобура си насреща - да им дадете от своето богатство. Вие ще кажете: "Не искам това богатство вече." Защо? Не можете да се справите с толкова апаши.

Сега ще поставя този въпрос в малко по-друга форма. Представете си, че тази държава, в която вие живеете, хората там имат нужда не толкова от вашите пари, колкото от вода, от храна. Вие отивате при тях и вашето богатство не е в пари, но имате една голяма чешма, един голям извор, от който тече изобилно вода. Питам, какво трябва да правиш с тия хора, които идват при тебе? Кой как дойде при тебе със своя джобур или със своята стомна, ти трябва да им дадеш от своя извор, и то изобилно. Абсолютно никого няма да върнеш назад празен. Ако върнеш някого празен, ти ще направиш едно голямо престъпление.

Който дойде при тебе, на всеки трябва да дадеш по нещо. Това е изпълнението на Божия закон. Даром сте взели, даром давайте. Под думата "даром" се разбира, че онова изобилие, което Бог ни дава, то трябва да се върне назад, и то за слава Божия.

И тъй, много неща, които не сте постигнали в живота си, се дължат на това, че вие сте избягали и сте изгубили торбата с благата. Това трябва всички да знаете. Страхливи сте били.

Вие не сте станали учени. Защо? Защото сте били страхливи. Вие не сте станали добри. Защо? Защото сте били страхливи. Не сте станали музиканти. Защо? Защото сте били страхливи. Вие не сте станали поети. Защо? Защото сте били страхливи. Вие не сте станали художници. Защо? Защото сте били страхливи. Всичко, което не сте станали, то е, защото сте били страхливи. А всичко, което сте станали, то е, защото сте били смели, юнаци. И затова кажи си сам: "Нямам значение, защото съм страхлив. Не съм добър - страхлив съм. Не съм умен - страхлив съм. Не зная как да се обхождам, как да постъпвам с хората - страхлив съм. Не мога да уча - страхлив съм. Нямам пари, беден съм - страхлив съм. Болен съм - страхлив съм."

Аз ви изнесох един факт, една философия толкова реална, която съм опитал хиляди пъти. Тя тази философия няма абсолютно никакво изключение. Аз ви говоря за неща, които зная десет хиляди на стоте, а не сто и едно на сто.

Казвам, аз съм чел ред трактати и философски обяснения по тези въпроси и намирам, че и тия писатели и философи донякъде са прави. Наистина има писатели, които са писали и говорили за кармата, но не всички работи, които са изнесли, са точно така, както те ги представят. За страха например се казва в Писанието - страхливите няма да наследят Царството Божие. Аз тълкувам този стих в най-широк смисъл. Царството Божие представя съвкупност от всич-

ки онези блага, които Бог е отредил. Царството Божие подразбира всички блага, които Бог е отредил за душата. Страхливият никога няма да наследи тези блага и да се ползва от тях. И вие тълкувате този стих механически. Не, страхът ще ви лиши от всички онези блага, които са вложени в Царството Божие.

Следователно в този смисъл ти ще държиш страха отвън и ще кажеш: "Всичко онова, което Бог е дал заради мене, да го реализирам. Аз вярвам в него. Следователно в дадения случай вярата седи най-първо в това, да се справиш с този вътрешен страх, който ни лишава от благата. И след това да дойдем до онази закономерност на нещата. Това означават тези трите кръга. С обективния, с външния свят на Бога ти не трябва да влизаш в стълкновение. Ти не трябва да влизаш в стълкновение с природата на Бога, защото в тази Божествена природа се крият всички блага заради тебе. Следователно ти трябва да бъдеш в хармония с нея, за да имаш Божието благословение. И тогава всичко, каквото пожелаеш в момента, ще го имаш.

В даден момент например аз искам да бъда щастлив. И ще бъда. В даден момент ми трябват двайсет лева - да ги имам. В даден момент ми трябват едни обуща - да ги имам. В даден момент ми трябва един хляб - да го имам. В даден момент ми трябва една писалка - да я имам. В даден момент ми трябва една колибка - направя си за този момент колибката и после, като не ми трябва, ще я разтуря. Мога да си нося тази колибка. Като една гайда ще я надуя, когато ми трябва, а после, като не ми трябва, ще я свия. Така прави и българският гайдарджия. Хване си гайдата подмишница, надуе я, като иска да си посвири, и после я свие. Пак под мишница си я носи. Дойде някъде, пак иска да посвири, пак а извади, надуе я и си свири.

Казвам, в новото схващане ние трябва да станем съвършени. Това, което имате, вие трябва да го приложите. Аз искам да ви обърна внимание на това, как-

во върши страхът у вас. Колебанието, съмнението, подозрението - всички тия отрицателни философски системи, които внасят отрицанието в човека, казват - това е невъзможно, онова е невъзможно.

Питам, кое е възможно тогава? Всичко, в което вярваш, е възможно, то е възможно за момента толкова, колкото ти е потребно. В дадения момент то ти е потребно. Не искай целия свят, но ако имаш нужда от обуща, ще ги имаш. Имаш нужда от шапка, ще я имаш. Трябва ти някъде да си починеш, ще си починеш. Трябва ти да си намериш пътя в живота, и това ще имаш. Това, което искаш в дадения момент, ще го намериш, ще го имаш. Ти си болен, но искаш да бъдеш здрав. Още в дадения момент ще придобиеш здраве. Ти искаш в даден момент да напишеш една поезия. Ще ти се даде. Ти искаш да дадеш един концерт, да свириш по всички правила. И това ще ти се даде, така че ще учудиш хората. Това не подразбира, че трябва да постигнеш всичко за вечни времена. Не, само за един момент. Защото това, което можеш да придобиеш само за един момент, можеш да го имаш за вечни времена, т.е. всякога можеш да го имаш. Всичко, което искаш в един момент, ти не можеш да го придобиеш във всички области. Ти ще го имаш само в една област. Ако искаш всичко в един момент, ти си в областта на заблужденията.

И тъй, щом човек влезе в тази философия, той всичко може да придобие. Така се създават, така се придобиват нещата. Така ще дойдем до закона на безсмъртието. В един момент, когато Бог ми е помогнал, аз трябва да имам непреривна вяра, че Бог присъства във вечните времена, той е във всички моменти. Следователно, когато аз вървя в неговия път и съм в съгласие с него, аз не мога да бъда изненадан, аз не мога да бъда и неверен.

Всичко може да стане в света, но да се изменят Божиите думи - това не може да стане. И вълци може да има, и бури може да има, но този параход ще стигне

благополучно до своето пристанище. Нито той може да потъне, нито аз мога да потъна. Това е онази положителна вяра, която трябва да се приложи не само за онзи, но и за този свят. Ако ние не можем да приложим тази вяра при сегашните мъчнотии в живота, ако не можем да я приложим при сегашните противоречия, за да разрешим задачите на живота, каква е тази вяра. Ти ще се спреш при торбата със злато и ще си вземеш златото. Разбойниците те гонят, но ти ще си вземеш торбата. Като дойдат при тебе, те ще си сложат оръжието. Те ще отстъпят веднага и ще ти кажат: "Моля ти се, дай ни малко от това, което си взел." Ти веднага ще туриш ръката си в торбата и ще дадеш на този една шепа, на онзи една шепа. Те ще ти благодарят и ще си заминат.

Сега аз съжалявам за изгубените торби. Аз за това именно съжалявам, че торбите са изгубени. Много торби са изгубени, но това, което е изгубено, изгубено е вече. Сега аз съм ваш приятел и ви казвам бъдещите торби да не губите. И параходите, в които се качвате за в бъдеще, да не се обезверявате. И от бъдещите страдания, които ще ви дойдат, да не се обезверявате. Във всичко, което ви дойде, да не се обезсърчавате, но да знаете, че работата ще излезе на добър край. Всичко може да стане, но този кораб ще излезе благополучно на пристанището. И това, което искате да стане, ще стане десет хиляди на стоте. Това е моето правило. Но трябва да бъдете разумни. вие ще кажете: "Учителят го казва това." Но това не го казвам аз. Но вие можете ли да вярвате в думите, които ви говоря? Ще се подложите на изпит.

Ако вие не вземете торбата, значи не сте повярвали. Аз оставям торбата там. Вие казвате: "Как!? Ще ме гонят разбойници. Те ще ме убият." Аз само се поусмихна. Те щяха да ти направят едно добро. Те са твои приятели, но страхът е, който ви пречи. Това е шашарма от тяхна страна.

Казвам сега, ето каква е вашата работа. Сега ще ви прочета едно стихотворение на стар чужд език.

АИН ФАСИ
МЕКРИ ЗАСИ
ФИН ЗЕМРУ
АШАН МЕРУ
СУАСИ СИН МЕСУЛ
СУМАСИ ЗЕН ФЕСУЛ

Сега ще ви чета другото стихотворение, разбраното, на български език, което сте пропуснали някога. То е благото, което сте пропуснали. Неразбраното стихотворение е пропуснатото благо.

В НЕБЕСНИТЕ ШИРИНИ
В МОРСКИТЕ ГЛЪБИНИ,
ГДЕТО СВЕТЛИНА ОБИТАВА
И ЖИВОТЪТ ПОСТОЯННО СЕ ПРОЯВЯВА.

Ние всякога, след като загубим нещо, тогава ставаме много умни. Тогава говорим за небесните ширини, за морските глъбини, дето светлина обитава, животът постоянно се проявява. Но нашата торба отиде.

Та казвам сега, това неразбрано стихотворение показва, че като отидеш за торбата, страхуваш се и не знаеш защо са дошли тези разбойници. Страхуваш се, бягаш, но торбата си отива. Това значи, че ти не разбираш работите и не знаеш какво ще стане с тебе. Тогава казваш това неразбрано стихотворение.

("Миналия път щяхте да ни говорите за обичта.")

Това именно, което ви говорих сега, то ви показва защо страдате. Страданията показват, че вие сте изгубили обичта. По този начин ви изяснявам един велик закон, който показва, че на обичта се крепи всичко в света. Обичта изключва всякакъв страх. Дето има обич, дето има любов, всякакъв страх е изключен. Обич или любов, която не може да изключи страха, тя не е силна, тя не е истинска обич или любов. Щом обичта или любовта изключва всякакъв страх навън, тя вече е истинска любов, истинска обич.

Сега можете да си препишете тези стихотворения и когато почнете да ги прилагате, тогава ще почнат и да се пеят. Сега разбрахте ли това, което говорих? Като дойдете до торбата, да не я губите. На кораба, на който се качвате, да не се страхувате. Когато сте болни, да не се страхувате. Когато сте в беднотия, да не се страхувате. Каквото ви дойде в света, да знаете, че е от Бога. Турците имат една поговорка, която може да се преведе така - всяко онова, което иде от Бога, е добро. В това няма да включвам онова, което е от нас. Много неща произтичат от нас. Те трябва да се различават. Те са второстепенни неща. Има неща от нас, има неща от Бога. Всичко, което иде от Бога, то е добро.

За следния път пишете върху темата "Най-големият страх и най-голямата обич" *(тема №1)*. Нещата трябва да се свързват. Сега ние трябва да имаме една мисъл, истината, каквато досега сме имали. Бог се е проявявал по разни начини, но при сегашното положение всеки от вас трябва да има едно ново схващане за Бога. Не да го схващате, както преди две хиляди години сте го схващали, нито преди сто години, нито преди десет години. Но в този момент, в който сега живеете, вие трябва да имате съвършено ново схващане за Бога. Ще кажете: "Като нямаме, ще се ползваме от опитностите на другите." Така е, но и пророците, и Христос са имали за Бога съвършено ново схващане. Новото схващане носи живот в себе си. То е този момент, в който ние сега живеем. И в този момент ние трябва да имаме ново схващане. Някога ние имаме само едно частично схващане и в това отношение сме като деца. Ние трябва да имаме едно ново схващане, което да внесе хубавото в живота. Как Бог се е проявявал в миналото, хората са се ползвали от това. Но как Бог се проявява сега и как ние можем да се ползваме сега, това е най-важното. Миналите блага са блага, те са

вече дадени, но сегашните блага са важни. Те трябва разумно да се използват.

Сега ще направя следното сравнение. Събрала се е вода в една голяма яма и от нея са се ползвали хората с хиляди години. Хубава е била тази вода, но сега е важна водата на този извор, който сега изтича. Онази вода, която е текла в миналото, сега не е толкова прясна и свежа, но няма по-хубава вода от тази, която сега изтича от този извор.

Важно е проявлението, което сега Бог показва към нас. Апостол Павел казва: "На ума и на сърцето не е дохождало на човека това, което Бог е приготвил за онези, които го любят." Тъй щото, ако обичаш Бога, на ума и на сърцето ти няма да дойде онова, което Бог е приготвил заради тебе. Защото обичта ще бъде като една врата, през която ти трябва да минеш. Защото, ако ти нямаш обич, няма да имаш тази врата, през която да минеш и да възприемеш Божиите блага, а после и да реализираш тези блага. Обичта е връзка, нишка, която ни свързва. Чрез тази нишка душата е свързана със своя първичен източник.

Следователно, обичта постоянно функционира от човешката душа към Бога, и обратно, и ни държи живо за онези велики постижения, които Бог е отредил в себе си да ни ги даде. И ние трябва постоянно да крепим тази връзка. И като крепим тази връзка, ще придобием всичко.

Втора лекция
на Общия окултен клас
7 октомври 1931 г., сряда, 6-7.15 часа
София - Изгрев

ПЪТИЩАТА НА ЖИВОТА (КОЙ МОЖЕ ДА ОБИЧА) ПРОВОДНИЦИ НА ЛЮБОВТА - СВЕТЛИНА, ЗВУК И ВЪЗДУХ

Тайна молитва

Пишете втора тема: "Произход на въшките". Не разрешавайте много лесно работите, защото който опростява живота си - за опростяването яснота трябва да има голяма. Да има човек по-малко товар и да опростотворява човек нещата, ни най-малко не разрешава въпроса. Защото, щом опростотворява, значи или да опростя, да отплащаш. Когато имаш от много хора да взимаш, с всички си се скарал, че трябва да взимаш, но почваш да затриваш. Имаш да взимаш, питаш колко имаш да даваш. "Продавам." Зачеркваш, задраскваш, задраскваш - така има смисъл. Това значи да опростяваш живота си. Да направиш голяма икономия, да се помиряваш. А не от себе си да печелиш, че да тургаш в банката. Тази икономия ни най-малко не разрешава въпроса.

Сега защо 2 по 2 правят 4? Вие две кокошки на едно място може ли да съберете? Вземете да ги турите на едно място, че да се слеят една в друга. Да ги съберете, това не може. Вие може да ги турите в курника вътре. Не казвате - събрали сте кокошките вътре. Това не е никакво събиране. Защото по този

начин се събират само механически нещата. Две зрънца царевица или две камъчета може да ги събереш. Вие често казвате, че живите хора и те се събират. Ако те сами се съберат, ако те имат желание да се съберат, добре. Но ако насила ги накарате и ги съберете, това събиране ли е? Никакво събиране не е. Тъй щото има нормално събиране и ненормално събиране. Ако тебе ти се налага известна идея на ума, без ти да я искаш, това не спада към ония нормални процеси.

Сега ние често се спираме върху идеята, да вярваме в Бога. Хубаво, но какво трябва да разбирате под тези думи? Значи в дадения случай Бог е една необходимост заради нас. Слънцето е една необходимост заради нас, за да приемаме достатъчно светлина и топлина, за да можем да живеем на земята. Представете си сега, че това слънце изчезне и не изгрее за цяла година. Тогава къде ще бъдете вие? Ако слънцето не изгрее, ще спите. Нищо повече. Ако човек съвършено изгладнее, ако гладът достигне до крайния предел, какво ще стане с човека? Когато човек прегладнее, какво става с него? Аз искам сега да подведа всички тия понятия, които имаме, към сегашното наше състояние. Защото всеки един човек трябва да расте. В растенето е смисълът. И ако днес не се прибави нищо в нашия растеж, то денят е изгубен. Трябва да се прибави каквато и да е малка част.

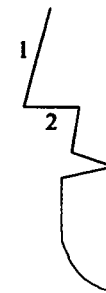

Да допуснем сега, че аз пиша едно - I. На втория ден изпиша една хоризонтална чертица —. Това е урокът ни сега. На третия ден - трета черта, на четвъртия - четвърта, петия и шестия ден. С тази чертица излиза това лица. *(Шест е създаването на Битието.)* Битието в шест дена не е станало. Тъй се говори на децата. Бог е създал света в шест дена. С шест елемента е създал света. Съществени елементи са били. Всеки един ден е един елемент. Значи с шест елемента е създаден

светът. Кои са тия шест елемента? Понеделник - един, Вторник - два, сряда - три. Това е по християнски. Ако е по еврейски, от неделя трябва да се започне, защото нашата неделя е еврейският понеделник. Та шест елемента - преведете ги сега.

Какъв елемент е неделята? Какво е направил Бог в неделята, в първия ден? Сега всичките хора имат това понятие за Бога, всички казват - Бог е вездесъщ. После питате къде е Бог. На небето. Щом е Бог на небето, той не е вездесъщ. Небето е понятие, което включва зимата. Значи под думата "небе" се разбира това, което обгръща всичко. А ние като кажем "небе", това е този покрив отгоре. А под "небе", това е понятие, което обгръща нещата, включва всичко в себе си. Понеже ние сме механизирали нещата, считаме, че небето е горе. А вечността включва всичко. Вечният живот включва обикновения живот. И обикновеният живот е част от вечния живот.

Що е цялото? Аз го определям - злото е половината на доброто. Що е доброто? Това е цялото на злото. Тогава какво ще ме разберете? Що е злото? Половината на доброто. А що е доброто? Цялото на злото. Нали имате сега да превърнете цялото на злото. Какво подразбирате вие? Да вземем сега първото, половината на доброто. Имате ред понятия, от които може да изваждате доброто. Може да се премахнат ония смущения, които са в ума ви. Някой път хората се спират върху отделни понятия. Ето каква е идеята сега. Казват, това е работа. От тази работа ще излезе нещо. Когато всяка една мисъл стане разумна работа, и всеки ден все ще се появи нещо, и ще се яви някакъв образ у човека. Сега ще оставим това.

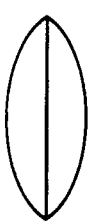

Сега какво може да бъде това? Да кажем, че е едно яйце. То не е правилно, защото долната част трябва да бъде по-голяма, а горната - по-заострена, както обикновено

поставят децата. Ако това яйце вие разделите на две, вие ще направите едно зло, защото животът, който е вътре в това яйце, ще се повреди. Това е едно зло. Това е едно зло, ако разделите нещата, които Бог е създал, които трябва да се оползотворят.

Ако ти разделиш една твоя мисъл, която Бог е създал като зародиш, ти си направил едно престъпление. Без да знаеш, ти си направил едно зло. И след като си направил едно зло, ти ще почувстваш една скръб. Някой ще ти каже, или да допуснем, тук, на земята някой дойде и ти каже: "Защо счупи шишето?!" и целия ден той не може да ти прости. Или: "Защо ти развали тази мисъл?" В дадения случай вие сте направили нещо и мислите, че никой не ви е видял. Мислите, че сте сам, но ви е мъчно. Никого не виждате, и пак ви е мъчно.

Да кажем, имате един неприятел. Кажете му една дума и като се върнете, ви е мъчно. Една дума има, която вие сте отделили. Казвате: "Тази дума не трябваше да я кажа." Вас ви е мъчно за думата.

Казвам, всяка една хубава мисъл не трябва да се дели. Тази мисъл трябва да се тури в действие. Съдействайте доброто, което е у вас, да расте и да се развива. Ако това добро се развива, то ще ви допринесе на вас. По същия закон - ако вие посеете, да кажем, сто семенца от круша, вие сте един бедняк, но тия сто круши след десет години те ще подобрят вашето положение. От сто дървета круши ако вземете по сто килограма круши след десет години, сто по сто колко правят? Десет хиляди килограма по десет лева? Сто хиляди лева. Ето, икономическият въпрос ще се уреди. Но ако вие си кажете тъй: "Кой ще му гледа сега да сее круши. То не е наша работа." Но всеки ден седите и философствате кой създал земята, защо я създал. После еди-коя си държава как е направена, изучавате историята. Пишете историята, но не сеете нищо. Или изучавате животните, характера на вълка или на лисицата, или на някой червей.

Питам, ако един човек изучава характера на вълците, какво ще придобие? Да изучаваш характера на овцете, донякъде е полезно, понеже, ако ти си овчар и ако изучаваш техните нрави, все ще придобиеш нещо. Те имат отношение към тебе. Всякога в живота това, което изучаваш, то ти влияе, и ти му влияеш. Всеки предмет, всяка мисъл, с която ти се занимаваш, все ще окаже известно влияние върху тебе. Живите предмети, с които ние се занимаваме, винаги ще окажат известно влияние върху нас.

Та аз искам да ви наведа върху истинския начин за самовъзпитанието. Всеки ден трябва да си внесете известни нови предмети във вашия ум, за да го обновят. Например за днешния ден какво трябва да се внесе в ума ви? Дайте сега едно мнение. Който от вас е най-учен, да даде едно мнение какво мислите за днес. Това е новото. Аз зная какво искате днес. Някой казва: "Парички да имам - петдесет-шестдесет хиляди лева, стотина хиляди лева. Ще си направя една къща, един апартамент. Хубаво ще се обзаведа, хубаво ще бъда облечен." Това е новото. Петдесет-шестдесет хиляди лева. Прави сте. Здрав сте, но онзи, който е в болницата, коя е най-важната мисъл за него? Той седи и се обръща на една страна, на друга страна, и казва: "Трябва да изпрати Господ някакъв лекар, да ми даде някакво лекарство." Той седи и си въобразява. Ако е паралитик, ако го боли сърцето или има главоболие, стомах и прочие. Онзи ученик, който иска да дава изпит, някой студент, казва: "Да мога да улуча онази тема, която ще ме пита професорът. Ама ще я науча наизуст, че като изляза, наизуст ще му я кажа."

Това са специални понятия, които в даден случай нас ни интересуват. Но всеки ден си има своя програма. И в една окултна или божествена мистична школа всеки ден трябва да се знае новото, което ние трябва да имаме предвид, за да внесе това обновяване. Някой ден, да кажем, че ви интересува някой образ. Няма какво да

ви интересува това, но трябва да ви интересува вашето лице - дали правите прогрес. Нали вие, сестрите, си имате огледала. По-старите се оглеждат, но по-младите по двайсет пъти се оглеждат. Защо младите се оглеждат, а старите не се оглеждат? Много естествено. Гледам, някой се приближава при гостилницата. Иска да яде. Току бръква в джоба си, изважда кесията си - дали има пари. И тази мома се оглежда - ще дойде момъкът, казва, гостилничарят пак оглежда тенджерите, че като дойдат гостите, ще има ли достатъчно ядене.

Това е сега само за сравнение. Тази мома има известна идея в ума си. Тя иска да се понрави на момъка. Вземете в една чиста форма или в един дом - дойдат ви гости. Вие искате да се представите. Като дойдат тези ваши приятели или познати, вие ще измажете къщата си, ще изчистите всичко, ще се облечете хубаво. Защо правите това? Искате да се представите на вашите приятели, да се понравите, те да останат доволни от вас и вие да останете доволни от тях. И трябва да ни дойдат гости.

Сега кой е истинският морал в света, с който вие трябва да си служите? Кои са истинските максими, с които вие трябва да се ръководите? Да вземем сегашните максими. Те са важели едно време. Тогава вие ще пазите първата максима - през очите ви само светлината трябва да влиза. Опита ли се друг предмет да влезе в очите ви, веднага той ще ви причини болка. Докато вие през очите си ще възприемате само светлината, вие имате една мярка. Като дойде светлината през очите ви, ще ѝ отворите, ще кажете: "Добре дошла!" Тъй ще я поздравите вие. И като дойде тя, вие ще бъдете облечени по всичките правила. Ще я поздравите и целия ден ще се разговаряте с нея. Ако речете да се разговаряте с някоя малка прашулка, без да я каните, вие ще се безпокоите и ще искате да я махнете. И тя иска да влезе в окото ви - ще кажете

на вашите слуги да я извадят навънка, ще ѝ кажете: "Това място не е заради вас."

През ушите ви само звукът трябва да влиза. Докато вие приемате звука през ушите си, вие ще бъдете спокойни. И само въздухът може да мине през носа ви. Мястото на въздуха е - през носа трябва да мине. А за храната единственото място - тя трябва да мине през устата. Това са максими, които Господ ви дава. Храната - през устата, въздухът - през носа, звукът - през ушите, и светлината - през очите. Преведете ги сега. Вие имате вече правила, по които човек трябва да се ръководи. Ще дойде някой, ще каже: "Как може звукът да влезе през твоите уши?" А ти ще кажеш: "Някой си чул, че еди-кой си какво казал."

Казвам, действително ли звукът влезе през твоите уши? Ти възприе ли звука? Звукът е един почетен ангел, един разумен ангел. Ти посрещна ли го добре? Беше ли облечен тъй хубаво? Разговаря ли се с него хубаво? Той седя ли целия ден? Ти казваш - дошъл някой, казал нещо. Това не е никаква философия. Кой какво е казал, това са празни работи. Ти от автора трябва да учиш. Че някой си дошъл, че еди-кой си американец дошъл. Вестниците писали тъй, но ти не си видял този американец.

Когато този ангел през твоите уши влезе, през твоята душа, и се разговаря с тебе, ти вече имаш едно истинско понятие, а всички други неща, те са второстепенни. И казва се: "За всяка празна дума, която ти не си чул, а си я взел от другите, ще даваш отговор в съдния ден." Това не е авторитет. Ти от авторитет трябва да имаш една мисъл, постъпка. Ти след като чуеш един философ, най-първо ще дойде светлината на професора в очите ти. Ти ще четеш неговата книга. Ще дойде светлината и тя ще поясни какво е мислил философът. След това ще дойде този, който е диктувал на философа тази философия. Ангелът ще дойде и ще ти обясни какво е писал в книгата. Така се обяснява

и Свещената книга. Ако онзи, който е диктувал на пророка, ако този професор, който е писал, или каквото Христос е казал, ако този дух, който е бил в Христа, не дойде да ти обясни на тебе, ти всякога ще бъдеш в едно неведение какво е искал да каже Христос.

Сега кой е онзи същинският въпрос, за да прогресирате? Разумното слово, мощното слово, с което целият свят е станал. Ако вие с вашето ухо не сте разбрали, подразбирам - ако вашият ум не се е събудил или вашето съзнание не е готово да възприеме това мощното, Божественото, ако вие постоянно се съмнявате в себе си или се съмнявате в Бога. Дойде една мисъл, че се съмнявате в себе си. Тази книга в дадения случай бяла ли е, или не. *(Учителят показва бялата си вълнена дреха.)* Дъската каква е? Черна. Е, какво трябва сега за бялата книга? Онова, което е написано на бялата книга *(рисувателният лист на дъската)*, право ли е? Половината на доброто зло ли е? Възражение. Ако аз взема една ябълка, че я разрежа наполовина и дам половината на тебе, има ли зло в това? За да изядеш ябълката, ти никога нямаше право да разделяш една ябълка и да даваш половината на някого. Природата никога не позволява да разделяш една ябълка и да даваш половината. Казват - човек от хапката си дава. Ти нямаш това право. Никой не ти е дал това право. То е едно твое присвоено право. И следователно ние обръщаме и казваме: "Поне половината от хляба си дай." Но това са наши порядки на нещата. Ти като дишаш, аз ли трябва да давам разпореждане кой въздух трябва да възприемеш? Или светлината, която идва при тебе, аз ли трябва да я меря? Колко светлина трябва да влиза в очите ти? Или пък звука - аз ли трябва да го меря, колко звук трябва да влиза в ушите ти?

Никой няма право да дели, да мери. Има известна максима. Светлината иде целокупно, въздухът иде целокупен, ти не можеш да го делиш. В природата нищо

не може да се дели. Деление - както го казват - отделили детето от майка му, нали тъй. Може ли някой да отдели детето от майката? По никой начин не може да се отдели детето от майката. Ако ти в тази смисъл го отделиш от майката, то ще умре. Може временно то да се отлъчи, да напусне майка си, но има една вътрешна връзка между детето и майката, която е свързана, и никой не може да я скъса.

Сега имайте предвид, ако всеки нас може да ни отдели от Бога, тогава нашата работа е свършена. От Бога тебе никой не може да отдели. Хиляди години как дяволът се опитва да отдели човека от Бога и какви ли не работи внася в живота на човека, съмнения, залъгалки и прочие. Какво не е правил да ни отдели от Бога, но нищо не е успял. Той като вълка ще те отдели, ще те изяде, но ще дойде Господ, ще каже: "Къде е моето дете?" Той казва: "Не зная." Но като го хване коремът, почне да се свива от болки, върти се, върти - човекът излезе пак цял. И дяволът каже на Господа: "Той се вмъкнал в корема ми този човек." И Господ каже на дявола: "Дръж си устата затворена."

Сега това е алегорично, че отделили овците от козите. Но овчарят не е отделил овците от козите. Кози и овци все заедно вървят. Козите са вредни, че някой път огризат корите на растенията. Не пасат трева - и затова правят пакост и опасват се някои от тях.

Казвам ви сега, трябва ви една наука, чрез която да можете да съградите вашия живот. Вие искате някой да ви обича, нали така. Но вие искате нещо невъзможно. Друг иска вие да го обичате. Има един начин за любовта. Аз зная за любовта как разбирате вие. Между вашето разбиране и това, което е вътре в Божествената школа, има грамадна разлика. Толкова голяма разлика, както от земята до небето. За да обичаш някого или за да те обича някой, непременно трябва да знаеш закона, трябва да се превърнеш на светли-

на и като ангел на светлината да влезеш през очите му и да идеш на гости. За да те обича някой, той като някой ангел на словото трябва да се превърне на звук, да влезе през ушите ти или като въздух да влезе в тебе през носа ти, или като звук през ушите ти да влезе като слово. Ако той не може да се превърне така, това не е никаква любов. Вие някой път искате някой да ви обича, но той трябва да се превърне на светлина, на въздух и звук. Вие няма да го виждате отвънка, отвътре трябва да влезе. Не влезе ли вътре, ти го дръж отстрани. Нека снема и звездите от небето, ако иска, но той няма никаква любов към теб. И не може да има. Той не ви обича.

Аз зная кой не ме обича. Който не може да влезе като светлина през очите ми, той не ме обича. Ако аз не мога да се превърна на светлина и да вляза през очите му, и аз не го обичам. Че това е морал. Ако вие не можете да станете на светлина, казва Христос: "Аз съм светлината на света." Значи виделина, която може да влезе през очите на хората, обича хората и се превръща на светлина, понеже ги обича, на светлина може да се превърне. И всеки, който има любов, той може да стане светлина, и на слово може да стане.

Сега вие може да вземете буквалната страна на въпроса. Но това трябва да бъде една максима на живота. Според сегашните схващания, понятия, ако вие идете на небето, вие ще имате един обикновен живот като тук, на земята. Няма да видите никакви ангели. Ще ги виждате и с бради, и без бради. Тогава и тук има такива ангели без бради и с бради. Всяка една жена е ангел без брада и всеки мъж е ангел с брада. Но никакво понятие за ангелите вие не ще имате. Един ангел, който ще яде и пие, един ангел, който ще се кара, че имал да взема стотина лева от този, от онзи, това ни наймалко не е ангел. Ангелът се занимава със светлината. Той изучава тепърва едно от великите изкуства -

да се превръща на светлина. За да може да влезе през очите на хората и да ги възпитава.

Какво учат ангелите? Учат превръщане в светлина. Голямо изкуство е това, да се превърнеш ти на светлина. Вие изведнъж ще кажете в ума си: "Аз да стана на светлина - нищо не е това. Тогава накъде ще ида, че от мене какво ще стане." Та всеки един от вас, ако може да се научи да стане светлина, вие вече влизате в реалното на живота. Тогава тялото ви ще има реалност. Реалност не можете да имате дотогава, докато вашето тяло не може да се превръща на светлина или светлина да излиза от това тяло. То е обречено на смърт. Че този закон е верен, светиите, които двайсет години са живели в горите, те донякъде са почнали да придобиват светлина. Един светия след като е седял двайсет години в някоя гора, вечерно време ако вие се приближавате до това място, ще видите, че това място се осветлява от светлината, която излиза от този светия. И като ходите с него, пътят ви се осветлява. Това е действително. Не е само алегория. И у човека трябва да се усили неговата светлина, да почне да излиза от него светлина. Вие сега носите свещи, от които излиза светлина. Но от човека трябва да излиза светлина. Откъде? Той трябва да свети първото нещо.

Та сега новото. Това е изкуството да светите. Казвате: "Ама как ще стане това?" Може да ви кажа и трябва да го направите. Сега ние ще почнем да правим някои малки опити. Но не очаквайте изведнъж грамадни резултати. Да кажем, може да направите един опит. Дам на всеки един от вас по две зрънца царевица или жито, или от ябълка, или какъвто и да е плод. Вие сте свършили два факултета. Казвам, ще идеш, ще направиш две дупки, ще туриш тия две семенца вътре. Нищо повече. Ти ще кажеш: "Как! Аз, човекът, толкова знания имам, толкова книги съм чел! - Хвърля ги: - Нека ги сее друг. То не е моя работа да засаждам. Аз

имам велико предназначение в света." Ти седнеш и почнеш да пишеш политическа икономия или почнеш да пишеш за произхода, какви са били съображенията на Бога, че създал човека. Виж го човека. Този въпрос ангелите не го засягат, а човекът с два факултета иска да разреши един велик въпрос за произхода на човека и дълбоките причини - за какво и защо Бог създаде човека.

Казвам, ти посади двете зрънца. Тебе ти казват, като вземеш двете семенца, те са двата факултета в тебе. Ако знаеш как добре да ги посадиш, добре. Ти си свършил два факултета. Ако не знаеш как да ги посадиш, никакви факултети не си свършил. Един факултет аз мога да го свърша мигновено, в един момент. Пък може и един факултет да го свърша в сто години. Но свършването, това е въпрос на разбирането. Има три начина за свършване. Единият път е на прозрение, на вдъхновение. Другият път е естествен. Три-четири години ще учиш, или пет, шест или седем години. А третият начин е повторение - с десетки години. Сега във вестниците турили, че един петдесет и пет години е бил в университета. Един студент имало на седемдесет и четири години. Петдесет и четири години все следвал в университета. Толкова му се понравило студентският живот и казал: "Искам целия си живот да прекарам все в университета." В Германия било. Доколко е вярно, не зная.

Та казвам, тепърва трябва да научите онзи закон, да можете да се превръщате на виделина вътре, и тогава ще се образуват тия новите отношения, новата любов вътре. Сега, щом се говори за любовта, веднага изпъква едно еротическо чувство. В какво чувство може да се превърне онова чувство - онзи, който те обича, да влезе вътре в тебе. Това всякога ние го чувстваме като светлина. Какво престъпление има в това? Когато някой ни обича - някой път има хора, същества в света, които ни обичат, на земята ходят

ние в път, - та когато някое същество, което ходи на земята, ви срещне, него ден - вие не го познавате, той няма да ви каже нищо, но целия ден вие сте радостен, нещо вътре във вас като че пърка. Срещнал ви е той, вие не го знаете. Пък някой ден, когато не ви срещне, вие сте тъжен, мъчно ви е, като че някой камък е паднал отгоре ви. Тази опитност вие я имате. Но всякога, когато имаме известна радост, положителното е, че ни е срещнало едно от тия същества на светлината и ние се радваме на неговото присъствие. Та казвам, същият закон е и за вас. Като идете на небето, Христос ще ви попита: "Учихте ли се да ставате проводници на светлината?"

Сега какво разбрахте? Силата на вярата седи в това, да вярваш в невъзможното. Всеки един човек, който вярва във възможното, той има слаба вяра. А всеки, който вярва в невъзможното, има вяра. Вярваш не в разбраното. Ако ще вярваш в неразбраното, има вяра. Ако вярваш в разбраното само, това не е вяра. Две и четири, това не е вяра. Не ви казвам, че от едно кокоше яйце е станал светът. В случая вече вяра има. Това яйце се увеличавало, увеличавало и най-после станал светът. Че как целият свят да бъде под крилата на една кокошка? Сега ще се яви някой и на децата ще разправя: "Слушайте, деца. Едно време Господ създал една голяма кокошка. Толкова голяма, че всичките звезди, всичко, и хората, бяха под нейните крила и тя ги излюпи." Всички деца са весели. Като се върне детето, казва: "Мамо, знаеш ли какво каза учителят? Целият свят е създаден от една кокошка."

Това е вяра. Детето вярва - от кокошка е станал светът. Това е окултно твърдение. Философите, като не разбират тази дълбока тайна, казват: "Кокошката ли е била по-напред, или яйцето?" А онзи учител разправя на децата: "Господ създал най-първо голямата кокошка и под нейните крила турил целия свят - и звездите, и планетите. Турил Господ всичко това под

кокошката." Учените хора разправят - въртели се яйцата, мърдали се оттук-оттам, а кокошката седяла двайсет и пет дена. На двайсет и петия ден почнали всички да се излюпват. Човекът най-после се излюпил. Много дебела му била черупката, та едва на шестия ден (след тези двайсет и пет дена). Той не е искал да излезе от черупката навънка, та едва на шестия ден той е излязъл.

Та сега ще ви приведа пример, който трябва да остане в ума ви. Ако имате едно дете и не го изпъдите из къщи навънка, да го изпъдите от вас навънка, то човек няма да стане. И ако не го изгоните, вие ще направите едно престъпление и за себе си, и за него. Ще го изгоните, ще го нахукате: "Навънка ще излезеш - ще му кажеш, - не искам в мен да живееш." Вие ще кажете: "Ти си много жесток човек." Не, аз разсъждавам много здраво. Ще го изпъдиш. Ако майката не изпъди детето след девет месеца, и тя, и то ще умре. Нищо повече. Ще го изпъдиш: "Ти толкова месеца живееш. Отсега нататък - на работа." Тя като го изпъди, че и тя ще се освободи, и то ще се освободи. Но в това изпъждане - вие го наричате раждане, седи неговото спасение. Всякога в страданията на живота вие сте изпъдени. Държал ви е Господ, казва: "Вънка ще работиш!" Ще се стегнеш. Ти се свиваш и казваш: "Много хубаво ми беше при майка ми." Сега ще се спретнеш, ще работиш. "Стяга ми се сърцето" - казваш. Не, ще работиш. Това е философия на живота. Че ако ти не си в състояние да изпъдиш една своя мисъл навънка, за да живее, и ако ти не я оставиш изпъдена, тя ще умре. Ще я изпъдиш навънка да работи.

Казвам, не е лошо по някой път да те изпъдят. И когато Господ изпъди извън рая човека - аз имам и друго разбиране за човека, онова богословско разбиране, съгрешаването - то са други начини. Ще изпъдиш - сега това е в мека форма. Ще родиш нещо. Ще го изпъдиш. Ако ти не родиш нещата навреме, ти се осъждаш на страдание. Ще работиш.

Сега другото положение. Ти казваш: "Ама аз не съм женен." Не се лъжи. Няма нито един, който да не е женен. Ама съм бил. Няма никой, който е сам. Ще раждаш и по едно, и по две, и по три ще ги раждаш. Ама мъж не раждал. И мъж ражда, ражда. И жена ражда, и мъж ражда. Вземете, една мисъл тебе те мъчи. Ще я родиш. Мъчиш се. И мъжът се мъчи, и жената се мъчи ден, два.

Не мислете, че привидно ще решите въпроса. Ако това същественото ти не разбереш в света, другото са временни неща. И по този начин, както сега жените раждат, няма да раждат. Не е само този начин на раждане. Ще се измени той. По този начин има нещо еротическо, което, като го изправиш... този начин е опетнил човечеството. Аз даже не искам да го засягам. И много от свещените личности на историята - бащата го няма там, майката е там. Много жени са родили без мъже. Какво ще кажете? Но сега ако една жена роди без мъж, веднага ще го изнесат. Много жени са родили без мъже. Не само това - но има един начин в природата, дето всеки човек сам може да се преобрази, да зачене друг в себе си. Какво ще кажете на това? Човек сам може да зачене. Родил се той. И казва: "Аз не съм вече онзи човек, сега аз съм друг човек." Родил се той.

Ще кажете, това е фикс идея. Не, това не е фикс идея. Това е съществена идея. Значи сегашното раждане не е реално, то е един от начините. За сегашния прогрес то е така, но няма да остане за дълго време. И казва Христос: "Ако вие не се родите изново от вода и дух, не можете да влезете в Царството Божие."

Та сега казвам, всяка една идея, щом ти се ражда, в това раждане - защо жена, кога ражда, в скръб е, а щом роди, Христос взема в прямата смисъл, щом роди, излязла е тази идея; значи, щом се роди това дете, тогава то почва да живее и тя се зарадва - тази идея и тя почва да живее. Когато вие почвате да страдате

в живота, тогава вие почвате да живеете. В страданието е животът. А в радостта ще разбирате началото на живота. А сегашните хора, те се радват на това, на което не трябва да се радват, а скръбта, която носи живот, те отричат скръбта. Страданията, които ми се причиняват, скръбта за мене не важи, а онова, което скръбта носи, мене това ме интересува. Не радостта. Онова, което радостта ще внесе в моето развитие, то е радост заради мене. Което скръбта ще донесе, то е радост заради мене. Това ме радва, не външната привидност.

Та дълбокият смисъл е онова, което вътре се развива. Ако една скръб може да разгадаете какво може да донесе, то тази скръб е полезна. Същото е и за радостта. И тогава казвам тъй: ако не знаеш защо страдаш и не знаеш защо се радваш, ти си един престъпник. Максима е това. Ако знаеш защо се радваш и защо скърбиш, ти си един праведник и в единия, и в другия случай. Значи ти се радваш. Трябва да знаеш, защото и пияният, като се напие, почне да играе, да се кълчи насам-натам, но не знае защо. След като изтрезнее, боли го главата, казва: "Неестествено ми е, главата ме боли." Но ако ти знаеш защо се радваш и знаеш защо скърбиш, ти си един праведник. Ако ти знаеш защо вярваш и защо не вярваш, ти си пак един праведник. Ако знаеш. А ако не знаеш защо вярваш и защо не вярваш, ти си един грешник. Това са максими, които трябва да знаете. Казвате: "Тази работа не е заради нас." Как не е заради мен? Всяка работа е заради нас. Светът е създаден заради нас, да се учим.

Сега при старите си максими ще турите това новото. Дошло е страданието. Няма да питаш: "Господи, само аз ли съм, който трябва да страдам така?" Ти си човекът, в когото Бог чрез страданието ти праща живота. Ти казваш: "Само аз ли съм? Защо трябва да ми пращаш живота?" Но дойде радостта, Бог дава радостта. Ти имаш радост, за да растеш, а не да

я показваш на хората. Аз съм виждал много майки - като роди едно детенце, че ходи да го показва. Облякла го, понесла го, на тази го покаже, на онази го покаже. И след десет-двайсет години това дете не е както преди е било. Аз ако съм една жена, че родя едно дете, като го занеса някъде, ще кажа: "В моето дете има едно особено свойство. Може да стане на светлина." И като се превърне детето ми на светлина, изчезне. И като занесеш детето някъде, то да изчезва, пък всичките хора се зарадват. А ти станеш, занесеш твоето дете, вие знаете то какво може да направи, занесе вода в стомничката, плюе тук-там. Но аз друго мисля, друга мисъл седи в мене. И когато някои ще кажат: "Детето донесло вода", казвам: "Много умно е това дете."

Та казвам, сега искам да ви разгадая тези велики символи вътре в света. Разгадавам ви първото правило. Сега всеки един от вас ще мисли през цялата седмица: мога ли аз да стана светлина и да вляза през очите на някого. Не да се спрете, не като Сара. Нали Господ ѝ каза, че тя ще роди син и тя казала: "На млади години не родих, че сега, на осемдесет и четири години, такава старуха, ще родя дете, че няма да го види никой." И тя се засмяла. Господ ѝ каза: "Защо се засмя?" "А, не се смея." Та първото нещо, една мисъл турете сега в ума си - мога ли да стана светлина. Като станете светлина, тъй свободни, както ангелите носят светлината, светлина стават, както Христос е казал: "Аз съм виделина на света." Тогава за цяла една седмица с най-голямото благоговение - не да се смее човек, не да си кажете тъй: "От мене, такъв грешник, аз ще стана светлина, че няма да ме види никой." Така не се разсъждава. Ти като разсъждаваш, няма да мислиш така. Кой ви е казал, че сте грешник? Че ако дойде някой, че ви нацапа с катран, ще кажете ли "Аз съм катран вече"? Не, ще идете, ще се измиете малко, ще хвърлите катрана и ще останете такъв чист.

Едно правило пазете в душата си. Чистото никога не може да се опетни. Досега дяволът от толкова хиляди години работи да намери един начин да оцапа душата, но не е намерил. Той е цапал човека, цапал, цапал, но досега той още не е намерил един начин да опетни душата. Не може да се опетни човешката душа. Туй ще го пазите. Тялото отвънка може да се опетни, но душата - никога.

Сега ще мислите дълго, всички ще мислите сега, нали. Някои от вас искате да знаете. Може би това знание е непонятно за вас, но вярвайте в това. Аз ви давам нещо, в което трябва да вярвате. Ако не вярвате, вие оставете тази работа. Ако искате да я разберете, че тогава да вярвате, оставете тази работа и без да я разбирате. Казвате: "Ама мога ли аз да стана светлина?" Това е друг въпрос, можеш или не можеш. Искаш да знаеш за кого Господ е създал света. Този въпрос не го засягам, но казвам, понеже аз съм в света, Господ е създал нещо от светлина и заради мене. Понеже е толкова благ, той е имал нещо в ума си и заради мене. Следователно това, което той е създал, е заради мене. Аз искам да го намеря и да го възприема. И като го намеря, да му благодаря. Ще кажа: "Господи, много ти благодаря, че ти си толкова велик, не си ме забравил, навсякъде си имал все мене предвид." Ще му благодаря. Обичал ме е той. И сега любов ражда.

И трябва да идем всинца да благодарим на Бога за онова, което той е създал. Няма да седим като мъртви деца, а като живи деца. Трябва да намерим баща си и да му благодарим. Другото е второстепенно. По този начин ще образуваме едно ново общество. Ако е постарому, вие знаете какво е постарому - ще имаме старите резултати. А при новото - там, дето всички можем да станем светлина. Ние сме хора на новото, хора на възкресението, хора на Царството Божие, бъдещето е пред нас, знанието е пред нас, силата е за нас.

И в света ние сме работници. Само по този начин ние можем да преустроим света, за да му дадем една нова форма - не както сегашната, а както Бог е турил в своя план. И всеки един от вас е пратен за работник. Не сте пратени за страдания и за радости. Това са посторонни работи. Но сте пратени за светлина и топлина. И всинца ще се учите.

В скръбта живот се дава. В радостта той ви дава сили да се развивате. А вашата работа е работа, която трябва да свършите в живота. Колкото и да е малка работата, работете. Все ще остане нещо в космоса недовършено. Един ден, ако не работите, ще дойдете до едно място, ще ви кажат: "Не си свършил работата си."

Станете сега. Ние ще се съберем втори път. Един ден ще имате само четене. Сега онези от вас, които са свободни, една екскурзия ще имаме до Витоша. Пък, които не са свободни, са под закон - ние ще донесем нещо на тия, които не са свободни. Каквото припечелим, ще го поделим. Утре в 2 часа. *("Много е рано.")* Тогава в 3 часа ще тръгнем.

Сега произнесете *(три пъти)* формулата.

"В любовта е животът, в мъдростта е светлината, в истината е свободата."

Трета лекция
на Общия окултен клас
14 октомври 1931 г., сряда, 6-7.5 часа
София - Изгрев

РАЗБРАНИТЕ СКЪРБИ

"Отче наш"

Изпейте новата песен "Аин фаси". Тази песен може да се преведе. Тя представя два момента в живота. На всяка работа, която започва, не се знае какъв ще бъде краят. Аин фаси е началото, но какъв ще бъде краят, не се знае. Когато се прави превод на нещо, непременно трябва да се знае какъв ще бъде краят. Това значи аин фаси. Тъй щото в тази песен има един контраст, едно преходно състояние, но и то още не изявява цялото положение. То е само тълкуване, частично тълкуване на самата песен. Аз съм избрал всички думи на тази песен в положителна смисъл.

(Учителят пее песента на български език.)

Сега, като пеете песента "Аин фаси", какво може тя да ви помогне? Който разбира смисъла на елементите, които образуват думата "аин фаси", той ще се домогне до една наука, по която ще може да познае как ще се свърши животът. Да се свърши животът, това подразбира да се превърнат всички скърби в радости. Нищо повече. Това значи свършване на живота. Да се свърши животът, това подразбира да се свърши с онзи скръбен, неразбран живот. Има един неразбран живот, при който човек се бълника. Той е неразбран живот. Например ти си гладен и казваш: "Трябва да се яде." Това е начатък на работа. Какво трябва да се прави? Ти мислиш, мислиш, и най-после започваш да ядеш. Питам, след като си свършил с първото ядене, какво тряб-

ва да направиш? Ти казваш: "Повече не ми трябва да ям, нямам нужда от ядене вече." Не, ти не си разрешил правилно въпроса. Да кажем, че днес се намирате при един добър приятел, който добре ви е угостил. Но утре се намирате при един лош господар, който не ви угощава добре. Какво ще кажете тогава? Яденето става горчиво.

Казвам, това е един живот, който е пълен с такива големи вътрешни противоречия. Кой създава тия противоречия? Създава ги онзи, който най-много ви обича. Онзи, който най-много ви обича, той и най-много ви мъчи. Онзи, който най-малко ви обича, той и най-малко ще ви мъчи. Онзи пък, който никак не ви обича, никак няма и да ви мъчи.

Сега вие можете да отречете тази философия, но дали ще я отречете, или няма да я отречете, тя сама по себе си съществува. Същевременно и мъчнотията съществува. Мъчението съществува в един свят, който Бог е създал. Тогава как ще си обясните работите? Бог създаде и радостите, и скърбите. Не, Бог създаде живота и радостите, а ние създадохме мъчението.

Следователно ние, като мислим-мислим и виждаме, че не можем да бъдем като Бога, създадохме найпосле мъчението. Тъй щото скърбите, мъчението, ние ги създадохме. То е човешко дело. И когато Христос дойде на земята, нима ангелите го разпнаха? Не, ние, хората, дойдохме, разпнахме Христа на кръста и казахме: "Така ще бъде!" Ще кажете: "Защо направиха евреите така?" Те бяха неразбрани хора, те бяха такиваонакива. Добре, ще отидем по-далеч. Майката, която е създала своя син, която го е родила и по цели дни и нощи му е пяла, пяла е и плакала, като изливала своите възлюбени песни, своите въжделения, като е казвала: "Ти, моят син, моето ангелче, ти, моята надежда, моето спасение, моята радост, ти, мой идеал в живота ми, на тебе във всичко уповавам и на тебе се надея." И ред

още излияния. Но виждате, един ден този син натупва майка си, изпъжда я навън и казва: "Хайде, вън върви, ти, старуха такава! Иди си, отдето си дошла!"

Аз не искам да се занимавам с посторонни въпроси, но питам, как ще си обясните това противоречие? Аз не говоря въображаеми неща, но такива, които съществуват навсякъде по света - и в Лондон, в Париж, и в Берлин, и във всички най-малки села и градове. Как ще си обясните тия неща? Казвате - Господ е създал света така. Но ако човек дойде сам в себе си, той най-после ще намери и тук едно голямо противоречие. Един ден той се разсърди сам на себе си. Отде се явява това противоречие?

Аин фаси - като си глупав, мекри заси - докато си лаком, фин земру - работите всякога са скъсани, Ашан меру - всякога ще имаш да плащаш, сума си зен фесул - главата ти от беля никога няма да се освободи. Това е едно тълкуване на песента.

Сега другото тълкуване. Аин фаси - ако живееш с любов, мекри заси - ако мъдростта те озарява, фин земру - ако истината в тебе цари. Но всичко това зависи от човека как ще се изпее. Ако кажеш аин фаси твърдо, а после се изпее същото нещо меко, имате два различни резултата. Мекри заси - твърдо или меко, пак два различни резултата. Суа си син месул - два различни резултата ще имате, ако го изпеете твърдо или меко. Резултатът не зависи от това, как ще се възприемат и как ще се произнесат нещата. Това значи - от всяко благо, което Бог ви изпраща, вие можете да си създадете и скръб, и радост - от вас зависи.

Казвам, всеки, който не пее хубаво, както трябва, ние сме недоволни от него. Следователно и за всяка постъпка, която излиза от нас, ако не върви музикално, ако не съответства на великия закон на живота, ние пак сме недоволни. Та и скръбта не е нищо друго освен Бог. Великият идеал на живота, който е в нас, ни кара да скърбим. Щом направим нещо, което не е съг-

ласно с неговите закони, той казва: "Не е така." И като ти каже Господ, че не е така, душата ти се изпълни със скръб. Втория момент го направиш добре, и душата ти се изпълни с радост - ти ставаш радостен и весел.

Значи два момента има в живота. Скръбта не е нищо друго освен една караница. Ти започваш да въртиш натук-натам, да разправяш, че условията, че раждането, това-онова, но Господ ти казва: "Не е така!" И ти започваш да скърбиш. Няма защо да убеждаваш Бога в едно противоречие. Ти си направил една погрешка и Бог ти казва: "Изправи я. Това е една погрешка." Ти започваш да се оправдаваш. Ще се оправдаеш, когато изправиш погрешката си.

Сега някой седи, размишлява в себе си и казва: "Лош е този живот." Аин фаси - твърдо. После казваш: "Добър е този живот." Аин фаси - меко. Това значи - погрешките, които аз съм правил, аз сам съм господар на себе си да ги изправя. Ако трябваше да изправям погрешките на хората, то е друг въпрос. Това би било невъзможно. Това значи да учим това, което е невъзможно да научим.

Сега един съвременен писател би написал така: "В необитаемите небесни висини, в необитаемите небесни ширини." Той иска да покаже доколко небесните висини и ширини са големи, че са необитаеми. Не, няма места, които да не са обитаеми. Да се говори за необитаеми места, това е една неразбрана философия. Ако казваме, че Бог е навсякъде, че е вездесъщ, как може да има необитаеми места? Ако Бог изпълва навсякъде живота, как може да има необитаеми места? Казват: "Необятни и необитаеми ширини на небето, които никой не може да ги обитава." Те искат да кажат, че на тези места не съществува живот като нашия. И действително има такива места на небето, дето живот като нашия не съществува. Но изобщо всички материални светове са свързани един с друг. Дето има светове, все се срещат и такива като нашия.

Но въпросът, който човек трябва да разреши, е въпросът със скърбите и страданията. При това разрешение човек трябва да намери един преходен период, да превърне скърбите в радости. Вие казвате, че вярвате в Христа, вярвате и в Бога. Казвам, ако във вашата вяра към Христа и към Бога вие не можете да намерите една наука за превръщане на скърбите в радости, ние ще имаме един живот, който ще бъде подобен на работите на българите, когато те постоянно ту разтурят, ту притурят по нещо - и работата остава все недовършена.

И тъй, скръбта е израз на онова вътрешно неразбиране на живота. И наистина човек никога не може да пее, ако той не е радостен. Ако има някаква радост в себе си, той може да пее добре. Но ако има някаква тъга в себе си, ако той е сгъстен в себе си, той не се усеща разположен и не може да пее. Ако скръбният човек започне да пее, това показва, че той е намерил един пункт, един преходен момент, една точка, отдето животът, колкото и да е тежък, все ще се намери в него един изходен път, за да се превърнат скърбите в радости. И тогава човек ще почне да пее. Щом човек престане да пее, това показва, че той се намира в едно затруднено положение и няма нийде простор. В музиката се изисква простор. Човек трябва да намери този простор, за да може да пее. Ти не можеш да пееш във водата например, както и рибите не могат да пеят. В нашия свят въздухът дава възможност да се пее, а в другите светове, дето съществата дишат още по-префинена материя от въздуха, там трептенията са още по-добри.

Казвам, във всяка песен музикалните тонове трябва да съответстват на вътрешното ѝ съдържание. Има един общ език в света, по който всички хора трябва да се разбират. При този език всички хора чувстват еднакво. Едно животно - колкото и малко да е, то еднакво чувства болки, страдания и радости, как-

то и хората. Всички живи същества еднакво чувстват радостите и болките в живота. Обаче животното ще си обясни скръбта по един начин, а човек ще си обясни по друг начин.

Питам сега, каква е целта на скръбта? Кой създаде скръбта в света? Хората колективно създадоха скърбите и страданията. Например отивате да се биете с някого, но в този бой ви ударят, пукнат ви или главата, или ви счупят крак или ръка, и вие тогава страдате. Защо? Защото ходихте да се биете за честта си, да възстановите честта си. Ще възстановите честта си, но ще се върнете с пукната глава или със счупен крак, или със счупена ръка. Какво възстановяване е това? Това не става само между хората, но такава борба съществува даже и между по-напредналите същества. И между боговете са ставали такива борби. Те се разделят на два лагера и се бият помежду си. Все има някаква побудителна причина, която ги заставя да се бият. Те се бият на общо основание, докато свършат войната. След това свършва и войната, обаче ги изпъждат вън от небето. За тази борба между боговете има един бит.

Сега, като се говори за скърбите и за страданията, те представят една наука. В тях има два елемента, с които можем да основем и да си създадем щастлив живот. Единственото място, дето можем да слушаме Божия глас, това е скръбта. И след това вие търсите Бога, искате да чуете гласа му, а не знаете, че като дойде някое страдание, в това страдание Бог вече ви говори. Всеки ден, по няколко пъти на ден даже Бог ви говори. Обаче вие казвате: "Не е той."

Вие сте прави. Бог не е в скърбите, но Бог е в онова болезнено тежко чувство, което се зараждa у вас, когато постъпката ви не е права. Нещо ви казва - не е така, не постъпи право. Този глас именно ви създава скръбта. Значи Бог, като не одобрява постъпката ви, вие скърбите. И после търсите Бог тук-там

и започвате да разсъждавате като философите, като богословите и казвате, че Бог е непостижим. И те са прави. Всеки философ, който ни разправя за Бога, и той си прави известни коментарии. За да разберем този философ, ние трябва да имаме неговия вътрешен речник, в който той излага своите вътрешни понятия за Бога. Той - после не е важно да знаем де е Бог, но трябва да знаем какво представяме ние с него вън от своето тяло. Не само за себе си, трябва да имаме ясна представа за човека. Като се освободи човек от всички придобивки, които сега има, да го поставим в неговия първоначален вид, тогава да видим какви представи ще добием за човека.

Представете си какво нещо е човекът вън от неговото тяло. Вие си представете човека такъв, какъвто не е. То е все едно вие, които сте някакво длъжностно лице, например касиер в някаква банка или учител, или друга почтена служба заемате и се ползвате от уважението и почитанието на хората. И при това положение вие се считате човек. Това ни най-малко не показва, че сте човек, защото още утре могат други да се поставят на вашето място, и тогава какво остава от вас?

Та именно човек е това, което не се изменя. Той трябва да дойде до онова място, отдето никой не може да го извади, никой не може да го смени. Дотогава, докато всеки може да те измести от мястото ти, ти още сам не се познаваш. Днес си радостен, утре ще бъдеш скръбен. Казваш: "Скръбен съм." Утре състоянието ти се измени, казваш: "Радостен съм."

И така, състоянията постоянно се сменят - скръб, радост, скръб, радост. Но с това въпросът не се разрешава. След това ти трябва да дойдеш до втората фаза - да превръщаш скърбите в радости. С радостите, които придобиваш, ти ще угощаваш своите приятели. Защото, ако нагостиш своя приятел със скърбите си, той втори път няма да дойде при тебе. Като

го угостиш с плодовете на радостта, той ще дойде и втори, и трети път при тебе и т.н., тъй щото смисълът на живота е в радостите. И себе си по този начин ще храните - не със скърби, а с радости.

Сега друга една философия. Аз наричам скръбта, това е матката на душата - от всичко расте. Радостта пък, това е утробата на духа, дето всичко зрее. В матката всичко се мъти, а в утробата всичко зрее. Зреят само хубавите, само великите неща. А растат само растенията. Също така и злото може да расте, но то не може да зрее. Значи злото расте, увеличава се, но слабата му страна е там, че то не дава плод. То не може да живее и затова в края на краищата то умира.

Та всички лоши постъпки в живота сами по себе си растат и се увеличават. Те, както са дошли, така и ще изчезнат. А доброто, всяка добра постъпка в себе си има зародиш, плод дава. Добрата постъпка, добрите хора никога не умират - там е разликата между доброто и злото. Доброто, което ти ще направиш, то върви след тебе и ще те следва през вековете, докато и ти вървиш. Колкото и да е малко доброто, което си направил, то все ще бъде един придатък в твоя живот. това са твърдения, разбира се.

Сега този въпрос има и своята практическа страна. Да допуснем, че вие сте в природата. Какво ще правите? Трябва да я разбирате, трябва да разбирате езика ѝ. А тя има своя език. Тези неща са неразбрани, но вие постоянно си служите с тях. Те са опростотворени, имате ги и в български език, в азбуката. В азбуката например имате първата буква "А". Когато я пишете, пишете я по един начин, а когато се чете, тя означава и друго нещо. Питам, онзи, който е създал всички тия знаци в азбуката, произволни ли са, или имат някакъв

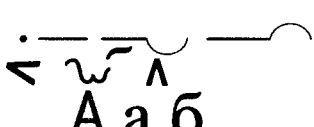

смисъл? Ако поставим точка над буквата "А", това показва, че в разумния живот всякога има някакъв стремеж нагоре. Точката е онова място, отдето произлизат правите линии. Тя е отношение, център на разумността. Това е и буквата "А". Буквата "А" е начало на нещата, което показва, че всички неща са разумни. И следователно само когато ти разбираш разумните закони, тогава и нещата за тебе са разбрани. След това се туря един триъгълник. Значи във всеки разумен живот влизат три елемента: мисли, чувства и постъпки, или форми на нещата. Нещата не могат да бъдат разумни, ако нямат форма. Нещата не могат да бъдат разумни, ако нямат съдържание. Нещата не могат да бъдат разумни, ако нямат смисъл. Значи три са качествата на разумността. Това е философия, която трябва да се има предвид.

Значи преди всичко човек трябва да има форма. Това, което той вижда, това е формата му. Той вижда себе си. Човек има и съдържание на моя живот. Туй, което мислиш, то е смисълът на твоя живот. Следователно ти трябва да се пазиш да не изгубиш смисъла на твоя живот, нито пък да изгубиш съдържанието на твоя живот.

Казваш: "Дотегна ми да страдам." Не, в страданията Бог идва да те спаси, понеже Бог ти казва, че това, което правиш, не е добро и с това именно иска да те спаси. По този начин той ти дава един елемент да превърнеш скръбта в радост. Бог казва: "Ти си направил една търговска сделка и си изгубил." Освен че не си спечелил нищо, но си изгубил. Тогава ти казваш: "Какво да правя тогава?" Не губи. Не трябва да губиш. И след като ти каже, че не трябва да губиш, той ти оставя една торба от десет хиляди лева, като ти казва: "Втория момент бъди внимателен, да не направиш същата погрешка. Ти, като вземеш торбата, зарадваш се и казваш: "Спечелих." От този момент, като спечелиш тази сума, която Бог ти е дал, ти отно-

во се поддадеш на лакомията и влезеш в по-голяма търговска сделка и сега забатачиш не с десет, но с двайсет хиляди лева. Пак те вика Господ - направи добре. Ти и този път изгуби, но пак ти остава втора торба с двайсет хиляди лева. Господ е толкова умен, че като ти даде една или две торби, той ще те научи, ще ти даде един хубав урок. Ти казваш: "Бог е всеблаг, Бог е всемъдър." Но Бог ти казва: "Това, което ти давам, ще го носиш сам на гърба си. Никой няма да ти помага. При това няма да го пренасяш на два пъти, но непременно на един път ще го пренесеш."

И наистина, докато торбата съдържа десет хиляди лева, лесно се носи. Като станат двайсет хиляди лева, пак могат да се носят. Но колкото повече твоята лакомия се увеличава, Бог толкова повече ти дава в торбата. И когато най-после станат един, два или повече милиони, ти не можеш вече да ги носиш. Дойдат ангелите да ти турят торбата на гърба и ти трябва сам на един път да пренесеш тези пари. Положението ти става вече много трудно и ти казваш: "Зная какво ще се прави с този живот." Тогава ангелите започват да ти четат присъдата. Първия път ти искаш десет хиляди лева - дадоха ти се. Втория път искаш двайсет хиляди лева - и тях получи. Колкото повече искаше, все получаваше, докато дойде до милиони, които не можеш вече да носиш на гърба си. Знаеш ли, че тия работи трябва да ги плащаш? Ще плащаш. Нищо повече. Тогава ангелите ти стават възпитатели. А ти искаш непременно Бог да ти говори и да те възпитава. Като те хване един архангел, той ще те направи вол, крава или кон и ще те изпрати на земята като негов син да работиш. Впрегнат те заедно с другаря ти и си приказвате. И като те питат защо орете на нивите, вие отговаряте: "Досега ядохме и пихме. Не слушахме господа, но сега носим последствията на нашия живот. Както ни виждате, дойдохме до това положение..

Сега вие търсите друго разрешение. Могат да ви дадат хиляда разрешения, но за нас е важно онова съзнание, което може да ни доведе до Господа. Вие казвате: "Бабини деветини." Да, но по този начин няма да дойдете до никаква философия. Трябва да се вслушате в гласа, който ви казва: "Не прави така. Не е право, което вършиш." Сега някои се срамуват от положението на млекопитающите. То е обаче едно спасително средство. Питам, защо онзи адепт, който влезе в райската градина да изкуси Ева, избра змийска форма. Този адепт, който заемаше едно високо положение на един архангел, слезе на земята и взе едно такова незавидно положение, яви се като змия, която се уви около дървото, а остави само една свободна красива глава и заговори с Ева. Тя за пръв път видя змия да говори толкова разумно. Когато дойде моментът да я убеди, той свали своята змийска форма, представи се като човек, добре облечен, с черен гердан на врата. Ева, като го видя толкова млад и красив, а и самата тя беше млада и красива, каза си: "Този човек не може да лъже." При това той знае това изкуство, да се преобразява." Значи истина, наука има в него и знания. Излъга се тогава и го послуша. От змия да стане на човек, това е много нещо. "Готова съм да го слушам във всичко."

Сега дали това нещо е така, или не, то не е за вас, вие не сте били през това време там. Вие можете да ми вярвате, можете и да не ми вярвате. Аз не искам от вас да вярвате, но има нещо, което е вярно, защото става и в самия човек. Ти седиш пред една своя постъпка, искаш да разрешиш едно дело, но си поставяш лъжлива задача. Някой ти казва, че ти няма да успееш в работата. Не, той не разбира работата. "Ще успея." Започваш работата и излиза то, но така, както ти казва онзи, който според тебе не разбира от тази работа. Казваш: "Ще спечеля аз." Започваш работата и излиза, че онзи, който не разбирал, е прав, а ти,

който разбираш, си направил крива сметка. Кой е прав от двамата?

Казвам, у нас има един вътрешен глас, който пред всяка наша крива постъпка казва: "Не прави това!" Започват тогава ред коментарии от твоя страна: "Аз зная тази работа. Тя ще излезе добре." Направиш, както си мислиш, и после си казваш: "Казваше ми нещо отвътре, че това не е право, но аз не го послушах." И това нещо се случва по няколко пъти на ден. Казва ти нещо отвътре: "Не прави това нещо!" И след това, като го направиш, виждаш, че си сгрешил. Ходиш тук-там, съжаляваш и трябва да мине дълго време, докато се утешим. Обаче никой не може да те утеши. Какво ще утешаваш една майка, на която детето е умряло? Какво можеш да ѝ кажеш? Да ѝ кажеш: "Нищо, не плачи. Господ ще ти даде друго дете." Утеха ли е това? Утехата е само в това, детето ѝ да се върне. Тогава и нейното състояние моментално ще се промени.

Казвам, сега ние трябва да дойдем до онова положение - да възстановим изгубеното. Ние трябва да възстановим изгубените добродетели, изгубените добрини, изгубените добри мисли и желания, както и изгубените добри постъпки. Всичко това трябва да го намерим някъде и да го възстановим. И след като сме изгубили всички тия неща, казваме: "Отидоха тия неща. Сега трябва да търсим нови печалби." Не, новите печалби няма да ви ползват, ако не намерите старите изгубени неща. Законът е верен. Старите приятели струват повече, отколкото новите. Приятелството, което е направено в детинство, държи повече, отколкото приятелството, което е направено на старини. Защо? Защото приятелството в старини не е имало условия да узрее, а приятелството, направено в детинството, е имало условия да узрее. На основание на този закон и младото поколение трябва от детинство да води добър живот.

Мнозина казват: "Да оставим младото поколение да си поживее, а на старини то ще се подобри." Може и да е така, но казвам - добродетел, която е придобита на младини, струва повече от добродетел, придобита в старини. Каквото и да казвате, но де е онзи човек, който още от младини да носи доброто в себе си, а де е онзи, който в старините си го създава. С това не искам да ви кажа, че нямате добро в себе си, но казвам, работете върху онези дарби, които имате още от детинство. И сега трябва да се върнем да работим върху онези заложби у нас, които сме имали не като предмет на някакво увлечение, но да работим върху онези заложби, които имаме още от детинство. Или другояче казано: да се върнем към онези заложби, които Бог е вложил в нас още отначало.

Сега ние сме изгубили много в живота си. Сегашното положение аз го уподобявам на положението, в което е изпаднало вашето красиво дете, което е боледувало от някаква епидемическа болест, че е останало само кости и лицето му е пожълтяло, очите хлътнали, едва може да се познае. И сега трябва дълго време да чакате да се възстанови здравето му, да се възвърнат силите му и след като придобие онова, което е изгубило, тогава ще можете да се зарадвате, че това дете се е избавило от смърт. В такова положение се намираме и ние, когато изпаднем в моралния грях.

Съвременните хора са станали хилави. Има една наука, която може да им помогне, но аз не искам да се спра на нея. Тази наука носи и велики блага за човека, но същевременно тя е опасна, защото носи и велики страдания. Тя има преходни положения. Например, за да ти изнесе доброто, тя трябва да ти изнесе и някои твои недостатъци, които могат да оставят толкова дълбоки места, че после и доброто да не може корен да хване. Казвате: "Покажете ни недостатъците." За мене е важно да ви покажа доброто и да знаете как да го разработвате, как можете да го отхранвате. Голямо

нещастие е за всеки това, че постоянно разправяте за своите недостатъци. Ето, някои от вас следвате вече толкова години в това учение, но като се съберете, не говорите за нищо друго освен за недостатъците на този-на онзи, и при това ги изопачавате. И после казвате: "Хайде да се помолим на Бога да ни прости. Сгрешихме се с тези разговори."

Идва при мене една сестра и ми казва: "Учителю, еди-кой си брат не може да живее повече на Изгрева." "Защо?" "Той видял някои неща, които не може да търпи." Ако пък той би могъл да вижда толкова, колкото аз виждам, той би се стопил досега. Тогава отварям радиото си, да видя какво толкова го е смутило. И ето как ще ви представя неговото положение. Представете си, че видите един брат, отишъл да се къпе по бяла риза. И след това някой си казва, че не могъл да търпи това сополиво дете. А може да търпи откраднатите пари. Съгласен съм с това, че не може да търпи сополивото дете, но чуждите пари в джоба си може да търпи. Че те са пак такива сополи. Това е, казва някой, моето спасение. Чудни са хората в своята непоследователност. Пред някоя постъпка лоша на някого не могат да издържат, а към някоя своя лоша постъпка са снизходителни. Значи своите сополи можеш да гледаш. Не, последователни трябва да бъдем.

Сега вие можете да казвате: "Това ми казва Господ, онова ми казва Господ." Господ може да ви говори всеки ден, но какво прилагате от това, което той ви говори? За мене е важно това, което съм приложил. Аз трябва да направя скъпоценни камъни от това, което Господ ми е говорил. Казва ми Господ: "Не прави това!" "Добре, Господи, няма да го направя." Но трябва да си кажа: "Господ ми каза да не правя това, но затуй пък трябва да направя нещо, което съответства на него. Трябва да направя това, което той иска." Това ще ми донесе една радост. Това са скъпоценните камъни - да направим това, което Божественото изисква от нас.

Някой ми казва: "Учителю, какво искаш от мене да направя?" Казвам: "Направи това, което Бог иска да направиш, и тогава ще бъдеш радостен." Щом ти направиш това, което Господ иска, и аз ще направя това, което Господ иска. Тогава ще се съберат две радости на едно място, а те раждат щастието. За да бъдеш щастлив, трябва да събереш две радости на едно място. Някой казва: "Щастлив искам да бъда." Ако ти не можеш да събереш две радости на едно място, ти щастлив не можеш да бъдеш. Временно ти можеш да бъдеш щастлив, но ако събереш две радости на едно място, тогава ти ще имаш един постоянен импулс и ще се намериш в едно царство на хармония. Но трябва да се научиш да събираш две радости на едно място.

Сега, време е да се направи един опит. Вие седите и ме гледате, но работа трябва. Може да направим опит. Някой например има една рана, която от години не може да оздравее. Сега да ви докажа, че ако вие можете да съберете две радости на едно място, раната ви най-много след десет-петнайсет минути ще изчезне. Това мога да ви докажа научно. Но ако не можете да съберете две радости на едно място, могат тогава да минат ден, два, три, пет и повече, без да ви заздравее раната. Тогава в природата действа друг един закон. Ако вие имате някаква болка, която сами не можете да излекувате, природата разполага с лекари. Тя ще ви изпрати един лекар и той ще ви помогне. Ако и този лекар не може да ви помогне, тогава природата ще изпрати някои разумни същества, напреднали, те да ви помогнат. Ако и те не могат, тогава ще се обърнете с молитва към Бога - той да ви помогне. И наистина той ще плюе на земята, ще вземе малко кал и ще намаже болното място. Веднага болката ще премине. Или с кал, или пък той ще ви препоръчва някакви храни, които, като идете, болката веднага ще премине.

Сега вие имате особени понятия за духовния свят. Вие очаквате да видите Христа, той да ви приеме в

онзи свят. Какво ще правите, като отидете на онзи свят? Там, като видите Христа, той е толкова зает, че няма да има никакво време да ви даде аудиенция. Вие мислите, че той ще се занимава само с вас. Не ще поседите там ден, два, три - и ще се върнете пак на земята. Вие мислите, че той ще се усмихне, ще се зарадва и ще каже: "Много се радвам, че дойдохте на небето." Та оня свят сега се нуждае от работници. Като казвам, че се нуждае от работници, вие ще разберете криво и ще кажете: "Ако ние отидем тъй млади и зелени да работим за Христа, какво ще стане с нас?" Вие имате особена философия. Мислите, че младите трябва да водят разпуснат живот, че после ще водят добър живот. Не зная какъв добър живот може да води старият, ако той на младините си не е водил добър живот. Човек може да живее добър живот, докато е млад. Като остарее, тогава да се поправя да води добър живот, това вече е мъчно. Старият какво прави? Той постоянно се моли на Господа да го прости. Той прави долапи пред Бога, като му казва: "Господи, много грехове направих пред тебе. Прости ме. Ако ме направиш отново млад, аз друг живот вече ще водя. Той казва това, което има да направи. Проси да го направи млад и той казва: "Господи, искам да си поживея малко. На старини ще ти служа." Дойдат старините, за нищо не го бива.

Трябва да има една последователност в живота на хората. Те днес могат да живеят хиляди пъти по-добре, отколкото някога са живели. Мнозина от тия на Изгрева често казваха: "Учителят трябва да ни даде нещо повече. Да ни даде възможност да се проявим." Добре, даде им се възможност, станаха учители, но повече не се видяха. Е, мислят, че всички ония ученици, които са с мене, ще бъдат натоварени като магарета, ще им се даде много работа. Не е въпросът за мене, но човек в съзнанието си трябва да е буден, да мисли право. Ако едно учение е право, то е Божествено.

Ако не е право, то е човешко. Нищо повече. Две неща има в света - Божествено и човешко. И аз, и вие трябва да вървим по Божественото учение. Ама еди-коя си църква или еди-кое си учение са за предпочитане. Казвам, едно учение е или човешко, или Божествено - едно от двете. Ако сте учили по човешки, туй ще остане за вас. Ако сте учили по Бога, това учение е и за вас, и за мене. Това, което уча, и аз трябва да го живея, и вие трябва да го живеете. Ама ще си помисля. Е, какво ще мислиш. Ти трябва да живееш. Как ще мисля аз, ако не живея?

Сега ще схващате нещата правилно. Аз още не искам да ви глобя, но не мислете, че съм от много добрите. Добър съм за добрите, но и вие сте от същите. И аз не си правя илюзии, че вие сте от добрите. Много от вас можете да ми целувате ръка, но не се лъжа аз от вашите целувания. Ако един човек не върши волята Божия, аз не му искам нито целуването на ръка, нито усмивката. Нека той си дава усмивката, комуто иска. Обаче, ако човек - който и да е той, върши волята Божия, неговото целуване на ръка за мене е ценно. Такава целувка е като скъпоценен камък. Няма по-хубаво от това, човек да върши волята Божия. Казвате: "Има много невинни души." Оставете невинните души. Те са неразбрани души. Аз считам скъпоценни камъни онези души, които, като са слезли, че са се окаляли, оцапали, но са се борили със своите грехове и недостатъци, та най-после са успели да се изправят.

Сега аз искам да ви дам някакви познания. Изберете един ден от седмицата - сутрин или вечер, най-малко по три часа, да направим някои опити. При това да не очаквате някакви големи чудеса. Тези опити ще бъдат малки - както когато човек влезе в баня, дето не е много студено, но повече е горещо, че като влезете там, в първо време ще се изпотите, ще падне всичкият кир от вас, но порите ви ще се отворят и ще се почувствате в приятно разположение. Щом се намери-

те в това положение, ще кажете: "Какво ми трябваше да дохождам тук! Ето, намокрих се само." Няма никаква умора тук, но за да се изправи един живот, непременно трябва да се минат известни мъчнотии. Все трябва да се премине през скръбта. Ако някой би ви казал, че може да се влезе в Царството Божие без скърби и страдания, вие ще се излъжете. Аз не искам това, но за когото и да е - той непременно трябва да мине през ред скърби и страдания. След това пък ще премине през две велики радости, за да отиде при Бога и да се съедини с него.

Казвам, тази ще бъде отчасти задачата ви през годината. Или казано на ваш език, вие трябва малко да се подмладите. Казвате: "Едно време какви бяхме." Едно време бяхте такива, каквито сте и сега. Старият дядо казва: "Едно време колко пламенен бях." Та, ако сте били пламенни едно време, и сега можете да бъдете такива.

Снощи правих един опит, който не излезе сполучлив. В това време влиза една сестра, но аз й казвам: "Не влизай, защото работата е опасна." Ще кажете: "Какъв беше опитът?" Взех малко сяра, малко восък и ги нагрях на огън. Сярата изгоря, восъкът се стопи и не излезе това, което исках. Аз зная защо не стана този опит. Има причини за това нещо, но втори път, като го направя, опитът ще излезе сполучлив. Та сега и на вас казвам: като направите първия опит, той няма да стане сполучлив, но като направите втория опит, той ще излезе сполучлив. Ако опитът не стане, това не значи, че ние сме на крив път. Като започнах първия път да правя опита, половината от восъка отиде в огъня и се стопи. С половината восък вече опитът не може да се направи. Непредвидена работа. Трябваше да взема предвид восъкът ми да не изгори половината, да се запази целият. Изкуството беше при този огън нито капка от восъка да не падне в огъня. Аз трябваше да го задържа с мисълта си, но не стана така.

Половината восък отиде в огъня. Ще кажете: "Слаба е мисълта на Учителя." Както и да е. Половината восък отиде, аз го зная това вече. Но след това хванах огъня и му казах: "Ти ще ми върнеш восъка назад." Вторият опит ще се състои в това, да си взема восъка назад. И затова, огънят като види восъка, ще му кажа: "Не ми вземай восъка, че работата е опасна."

Сега това е алегория, но аз ви привеждам този пример, за да видите, че и да претърпите някакъв неуспех в работата си - нищо от това, да не се обезсърчавате. Нищо от това, че восъкът ви се стопил и изгорял. Вие ще го вземете назад от огъня. Има закон за това. Зад огъня седи любовта. Ако ти разбираш закона на любовта, всички неща, които са изчезнали от света, ще знаете, че те се намират в огъня на любовта. Оттам можете да си ги вземете назад. И ако вие проповядвате любовта, ще знаете, че в нея се намират всички изгубени неща още отпреди вековете. Щом разбирате закона, ще си ги намерите изгубените неща и трябва да познаете кои са вашите. Щом познаете кои неща са ваши, тя е готова да ви ги върне.

Сега вече нищо не искам да чета от вашите теми за произхода на въшката. Неразбраните скърби, това са въшките. Който е разбрал скърбите, за него въшките изчезват. Докато скърбите не се разберат, все ще има въшки по света. И досега хората все си чешат главите, защото още не са разбрали скърбите. Ако има друга някаква теория, по-вярна от тази, за произхода на въшките, аз бих желал да я послушам.

Тайна молитва

Четвърта лекция
на Общия окултен клас
21 октомври 1931 г., сряда, 6-7.25 часа
София - Изгрев

ПРЕДНАЗНАЧЕНИЕТО НА НОСА - СЛУЖБА И ФУНКЦИЯ

(След Евангелието от Матея ще се чете Евангелието от Лука, Пророк Исая, Евангелието от Марка, Притчите, Евангелието от Йоана. Всичко 158 глави ще се прочетат в 5 месеца.)

(Тайната молитва колективно преди лекция и беседа: "Да благослови Господ делото си както в цяла България, и между всички народи! И да отстрани Господ всяка зла помисъл на нашите приятели.")

"Отче наш"

Имате ли някаква тема? *(Не.)* Резюме имате ли? *(Нямаме.)*

Знанието някой път може да мяза на извор, който изтича, може да мяза на една гарафа, на вода, турена в едно шише. Сега вие сте дошли до едно положение, свършили сте всичко вече. Човек, като остарее, аз считам, той мяза на една гарафа с вода. Казва: "Каквото имаше да се научи, аз го свърших." Или мяза на някой свещеник, който се е облякъл и съблякъл от службата си. Или на някоя мома, която е ходила на хорото и казва: "Свърших вече." И след като се е обличала 20 години наред, каква цел е имала на ума си? Или вземете един прост пример. Един търговец, който 20 години е отварял сутрин дюкяна си, нареждал е стоката си и чакал, и е чакал да влезе някой. Или 20 години вие се-

дите на скамейката си, говорило ви се е и след това казвате: "Какво придобихме?"

Именно. Човек още не е придобил това, което очаква. От 8 хиляди години - аз пак ще ви го кажа - хората на земята, каквото и да са говорили, не са добили това, което очакват. Това е за живите хора. Нито един не е добил това, т.е. същественото, онова, което очаква. Вследствие на това човек е недоволен. Едно голямо недоволство има. Временно човек е недоволен, после има доволство.

Сега това е процес на разсъждение. Едновременно текат два процеса в съзнанието на човека. Човек мисли, че знае в даден момент. Когато е богат, мисли, че работите му са уредени, но щом изгуби богатството си, съзнава, че работите не са уредени. Щом човек е здрав, мисли едно в съзнанието си. Щом се разболее, мисли друго. Щом е праведен, върви тъй издигнат, мисли едно. Щом съгреши, направи нещо, измени се неговото съзнание.

Питам, кое е онова, което нарушава равновесието? Казваш - мирна ти е тебе главата. Вземете двама, молите се на Бога, радостно ти е, но дойде ти една мисъл, един ден почне нещо да те гъделичка, не искаш да държиш езика си, така ти се е развинтил езикът - ти кажеш една дума, и изгубиш това светлото състояние, което имаш. Станеш неспокоен, идеш да се молиш - не върви. Идеш да говориш с някого - не върви. Казвате: "Днес не съм разположен малко." Е, питам, ако в нас има една реалност, че ние мислим кое е онова истинското положение. Трябва да мислите, да разсъждавате. Вие мислите, че има нещо. Действително има нещо у човека. Сега трябва едно сравнение. Ти имаш, носиш една свещ по пътя. Тази свещ ти хвърли светлина и ти виждаш пътя си, ти си вървиш. Но изгасне свещта ти. Стане тъмно като в рог. Какво трябва да правиш? Ако имаш една кутия кибрит, ще цъкнеш, ще запалиш свещта - и работите ти се уредят. Но пред-

ставете си, че нямате кибрит, свещта изгаснала. Какво трябва да се прави? Ще дойде някой като тебе загубен. Той пък има кибрит, но няма свещ, а ти имаш свещ, кибрит нямаш. Тогава двамата се съюзите. Намерите се двама изгубени в една нощ объркани, и двамата казвате: "Как се объркахме?" Единият свещ няма, другият свещ има, кибрит няма. Тогава двамата запалят свещта и тръгнат из пътя.

Е, хубаво. Аз сега ви давам едно сравнение. Вие ще тръгнете и почнете какво аз съм казал да повтаряте. Или да допуснем, че някой музикант е написал едно музикално парче. Онези, които знаят да свирят - един го свири, втори го свири, кой как тръгне: "Цвете мило, цвете красно." Всичките свирят "Цвете мило, цвете красно". И всеки те пита не го ли свири хубаво. Чуваш го веднъж, чуваш го два пъти, три пъти. Най-първо ти е приятно, но след като го слушаш стотина пъти, казваш: "Аз го научих това "Цвете мило, цвете красно"." Или да допуснем друго едно сравнение.

Срещне те един, каже: "Много добър човек си." Срещне те втори - същото каже. Сто пъти ти го кажат. Проглушат ти ушите с това, кажеш: "Стига вече, не съм толкова добър, колкото вие мислите." Зароди се едно състояние на пресищане. Защото и сладкото, колкото и сладко да е, ти става неприятно, ако вие увеличите сладчината, защото и тя си има един краен предел, дето нервната система не може да издържа. На тебе не ти се иска вече сладко. И у българина тази философия я има. Той е знаел, когато ходят те на гроздобер или когато се каже на турски "бобозин", че като идат на гроздобер, най-първо много ядат, че на втория ден байгън му стане, че той малко пастърмица трябва да си опече - контраст, малко соленичко. Значи преситени са от гроздето. Сега защо му трябва пастърмица.

Та казвам, всичките хора след като ядат, аз наричам един идеен живот, те го наричат гроздобер. Най-

после няма някой от вас, който да не е ял пастърма. Казвате: "Байгън ми стана, малко пастърмица!" Един контраст към него е пастърмата. Кога си ял пастърма? Дойде някой, току изведнъж ти си се наострил, казваш: "Съвсем не трябва хората да мислят, че съм толкова добър. Нека знаят, че съм лош. Да не мислят, че аз съм баба - каквото ми кажат, аз трябва да го нося!" Ние мислим, че човек като е добър, каквото му кажат, той трябва да го носи. Не зная каква философия е това.

Човек не мяза на един кираджийски кон, на една кираджийска кола, че кой как мине, да тури отгоре. Това не е добрина. За доброто трябва да имате един идеал. Доброто у човека трябва да мяза на един хубав извор - не с кални брегове, но с чисти брегове, че кой как мине, да знае, че при един извор може да се седи. Такова трябва да бъде съзнанието на човека, разбирането му. Трябва да се създаде едно съзнание, един идеал вътре у човека. Да допуснем, вие кажете тъй. Един физиономист, който изучава хората, или да допуснем, вие почнете да изучавате хората.

Да вземем само тази форма. Да допуснем, че вие изучавате само носа на човека, не ви трябва устата, да кажем. Има физиономисти, които изучават само носа. Той очите ти не гледа, веждите ти не гледа, само носа гледа. Той изучава един нос, втори, трети, пети, шести и т.н. Една книга заради него е носът. Това е хубаво. Но един ден го ужили една пчела този нос. Подуе се носът, и той се намери в своето знание. Гледа този нос, не може да дойде до известно знание, заключение, кои са били причините да направят този нос така, да го обезформят. Ако той от това подуване иска да извади характера на човека, ще извади съвсем друго, което не предполага носът.

Та казвам, нещата са верни само когато вървят по един естествен път. Когато изучаваш ти носа,

трябва да изучаваш ония хармонични влияния, които са създали този нос. Човешкият нос, тъй както го виждате, той е създаден от мислите на едно разумно същество. С векове е това. Има неща, които най-големите майстори са градили. И с много голямо внимание са градили носа. Градили са, сбърквали са, градили, сбърквали. Вие не можете да оцените какво влияние има човешкият нос върху човека. От дължината на носа, от широчината, как е станал, колко е тесен, после колко е широк отдолу, от това мога да определя цялата ваша дейност на земята. Значи, ако тебе баща ти - аз разбирам "баща" онзи, който е създал носа. А носът, това е една книга. Зад носа седи твоят ум. Правилността на носа показва функционирането на човешкия ум. И носът си има няколко функции. Една физическа функция - най-първо през него трябва да минава дишането, да минава въздухът, той трябва да диша през носа си. И като минава през носа, същевременно събужда нервната система у човека. И в това дишане на въздуха той почва да мисли. Ако се спре дишането, спира се и мисълта. Този въздух, който влиза вътре и докосва нервната система, тия вълни са както вълните на светлината, които, като влизат в очите на човека, произвеждат например гледането. Така и въздухът като минава през носа, ако ти знаеш как правилно да дишаш, ще знаеш как и правилно да мислиш.

Вземете например болния човек. Той не диша правилно. Той диша бързо-бързо. Той е човек, който не мисли. Той се е уплашил, какво ще мисли, той вече не диша правилно. Както един, който се е уморил, само пъхти.

Сега вие седите и казвате: "Както Господ е направил света, ей!" Кажете ми сега всички вие, които казвате "Как Господ е направил света", кажете ми сега вие, които много знаете, как ви направи Господ. Нали вие казвате "Господ направи света". Кажете сега как го направи. Че когато някой каже "Това баща ми

направи, той написа това писмо", как? Детето, което гледа баща си, като пише писмото, казва: "Имаше една мастилница, едно перо и баща ми взе перото, топи в мастилницата и писа, еди в колко часа написа първия ред, втория, третия и цялото писмо го написа." Тъй разправя това дете как баща му написа писмото. А вие казвате: "Господ направи света." Този Господ е направил и вашия нос. Каква е функцията на носа? Господ е направил и вашата уста. Каква е функцията на вашата уста? Не само да яде, но с устата си трябва да чувстваш и най-после във вашата уста трябва да има една отлична мисъл. А вашата уста не знае сега да мисли. Всички сте се научили сега само да ядете, не да мислите с устата си. Нито един не се е научил да мисли с устата си. Сега това на вас ви се вижда малко смешно. Как може да мисли човек с устата си? Както мисли с ума си. Както мисли с главата си. Като кажем, че трябва да мислим с главата си, това го намираме в реда на нещата, това го разбираме, но че трябва да гледаме с цялото си тяло, казваме: "Как е възможно това?!"

Щом е възможно през очите си да гледаш, възможно е и с ръката си същевременно да гледаш. Но за да гледаш с ръката си, трябва да си устроил ръката си по същия начин, както са устроени и очите ти. Може да се превърне и цялото ти тяло на зрение, може, но това са неща допустими. Но сега не е това състояние да вижда през цялото си тяло.

Да гледате през цялото си тяло, най-първо трябва да знаете какво нещо е тялото на човека. Тялото, това представлява - всичките възможности са скрити за неговото бъдещо развитие. Това е целият капитал, целият придобит капитал. И всичко това, което е придобито в миналото, неговата дейност, това е вложено в неговото тяло. И всичко това, което има да придобие за бъдеще, и то е вложено в неговото тяло.

Та едновременно като разглеждате, онези физиономисти като разглеждат носа и устата, той разглежда и процесите, които стават там. Той разглежда три процеса, които се виждат, стават в носа и които едновременно вървят в носа ви. Един процес на миналото, какъв е бил животът на човека в миналото. Може ред поколения, през хиляди поколения неговите деди и прадеди, всички тия са оставили своите белези върху носа на човека и същевременно и той самият със своя живот и той оставя известни белези върху носа. След това този нос да показва какво е настоящето на човека и после за бъдеще какви влияния ще дойдат да работят върху човешкия нос - и те са отбелязани.

Сега аз подразбирам върху човешкия ум, това е екранът, защото човешкият нос е един малък екран, върху който деятелността на космоса се изявява. Та всичката деятелност, която става и която е станала, и която ще стане за бъдеще, тя се изявява в този орган - човешкия нос.

Следователно, ако вие разбирате това състояние, ако разбирате съотношението вие по вашия нос, това, което става в космоса, да кажем, сърби ви носът или подува ви се носът - ако се подува, това е едно болезнено състояние, ако ви сърби, пак е едно неестествено състояние, но вие трябва да изгубите носа си, за да познаете функциите на носа си, какво правят. Вие даже не можете да си въобразите благото, което имате чрез вашия нос, какво състояние внася. Носът внася онова равновесие и човек като има носа, като че има едно богатство. Но вие не оценявате вашия нос. Вие, като вървите по пътя, секнете се. Не, не така.

Та сега ще дойдем до онези мисли, онази свещената мисъл. Да изучаваш носа си, то значи трябва да изучаваш ума си, състоянията, които имате. Вие например не сте изучавали още себе си, как се зараждат красивите състояния и как се изгубват красивите състояния у човека. Най-малкото побутване може да на-

руши мира ви. И вие вървите, весел сте и пеете "В начало бе Словото", но дойде някой и ви прошепне само една дума, и вие веднага забравите "словото" и няма "начало", нищо няма, измени се "началото". Даже аз съм виждал тук сестри, които казват някой път: "Учителю, аз съм в рая между ангелите, горе е светло." И след това ги виждам след половин час облечени в дрипели, написани с всичките афиши, турени по гърба им. И гледаш ги, казват: "Изгубих и рая, не искам да се моля. Това, което съм вярвала, това е празна работа." И братя, и сестри, ехе. Иска да бяга някъде. Казва: "Аз искам да се откажа от братството. Не искам това, онова."

Та казвам, по някой път ми иде една смешна мисъл. Някой път някой българин намери някой малък див кон, но впрегнат в каруцата си. Та той горкият, като хукне да бяга, та рита, та скача, а онзи в каруцата седи и гледа, а конят не завежда каруцата по пътя, а върви, дето е орано, и рита, рита, и най-после клекне, умори се. Казва: "Ще клекнеш, няма какво да правиш." Та и вие някой път ритате, ритате, но с ритане тази работа не става. Ритането, това е един неразумен акт в света. Ти ще ритнеш нещо, а няма да направиш нещо. Трябва да разбираш най-първо този, който те е впрегнал, по-умен ли е от тебе, или по-глупав е от тебе. Това е философия. Ако е по-умен от тебе, ще се подчиниш, пък ако е по-глупав, тогава ритай, скъсай каруцата, гледай да се освободиш, нищо повече. Тази е философията. Тогава не давай на този глупавия да тури един юлар на главата ти, да те впрегне, защото ти, като се върнеш, ще имаш всичкото неразположение на духа. Тогава ще кажеш: "Животът няма смисъл." Впрегнал те е някой по-глупав от тебе и ти си ял камшика. И затова казваш: "Животът няма смисъл." Но така те кара онзи, който е разумен. Ще кажеш: "Животът има смисъл."

Та в символически смисъл, което е вярно. Всякога, когато имате едно разположение на духа, вашето

съзнание е било под хубави влияния на същества, на които тяхната мисъл е била по-високо от вас, които са разбирали живота и са влели една отлична мисъл в съзнанието ви. Това са същества, които са по-разумни и са хвърлили една мисъл в съзнанието ви, която ви дава спокойствие. А при всяко неспокойствие вие сте под влияние на други същества и веднага става едно потъмняване на съзнанието. Ти почнеш да мислиш: "Има ли Господ, или няма? Това, което аз вярвам, право ли е, или не?" Едно време казваше: "Любовта е всичко", а сега казваш: "Беше всичко". На млади години е било. Че как така? Ако е било на млади години, значи на млади години ти си бил под влиянието на висши същества, които ти са внасяли нещо хубаво, а на стари години глупави са те впрегнали и ти казваш: "Животът няма смисъл." Тогава онзи старият нищо не е придобил, той оглупял само. Защо е оглупял? Защото е под влиянието на по-нисши същества от него.

Та сега в изучаването на окултните науки - казваш да изучаваш човешкия дух, да изучаваш човешкия ум. Де ще го изучаваш? В самосъзнанието. Но това е един много сложен въпрос. Де е самосъзнанието на човека? Някъде си. Трябва да изучаваш именно всяка една мисъл, която хвърля дисхармония в целокупния ти живот. Тази мисъл иде от една сфера, която няма нищо общо с твоя живот. Вземете един прост пример. Ти вървиш с вяра, но вървиш в гората, влизаш все по-дълбоко и по-навътре и изведнъж ти почувстваш известен страх. Този страх на какво се дължи? Той си има основание. Някоя голяма мечка има в гората, тя хвърля своите вибрации и тия вибрации като дойдат, ти казваш: "Има нещо." Вибрациите на тази мечка вече разклащат и тебе, вече те е страх, ти казваш: "Господ създаде света." Господ е създал света, но тебе те е страх от тази мечка. Тази мечка не се подчинява на волята Божия. Тя се подчинява по един начин, но тъй както ти разбираш, мислиш, мечката не се подчи-

нява. Дойде страх у тебе, не можеш да си дадеш отчет защо е дошъл страхът. И в Писанието се казва - страхът е дошъл, защото любовта я няма там. Всякога, когато няма любов, страхът изпълня мястото. Страхът, това е едно животинско състояние, това е най-ниското, всичката култура на цялото животинско царство се изразява в една велика способност. Най-великото, което изработиха животните, това е страхът. Това е страхът. Това е разумността. Животните не са като човека да им се прекъснат краката от страх. На животното във време на страх удължават им се краката. На заяка, като се уплаши, удвоява му се неговата скорост. Човек, като се уплаши, той не може да бяга както животното, защото у него има друга способност, която реагира. Понеже е станал по-умен, за да не бяга, той трябва да си има спирачки. Този, на когото той завърти своите спирачки, и във време на страх иска да бяга, но не може. Когато у животните всичките им спирачки са развъртени, у човека, той казва: "Аз съм човек! Аз съм свободен, аз съм господар!" Животните казват тъй: "Табан акубет." Да преведа думите - уповавай на краката си. Тъй казва животното. Човек казва: "Вярвай на ума си." Животното казва: "Вярвай на краката си. Като дойдеш там, колкото повече можеш да бягаш, там е спасението. - Заекът тъй казва. И като се спре някъде, казва: - Да са живи и здрави краката ми. Те ме избавиха." И страхът е произвел това удължаване.

Сега носът може да бъде естествен. Но и дългият нос, той още не е правилен. Трябва да се знае - когато носът е чрезмерно дълъг, това е един признак, показва, че човек е страхлив. Късият нос показва, че човек е глупав и не мисли, но и много дългият нос показва една крайност. Както задните крака на заека показват, че те се продължили от страх, а предните защо се скъсили? Заекът по-напред е живял в равнина, по равни места. Сега това са един род разсъждения.

Заекът винаги е живял на един планински терен и вследствие на това винаги е бягал нагоре. Затова е направил задните си крака по-дълги, че като бяга нагоре, естествено иде задните крака да са по-дълги. Когато българите тургат задните колелета на колата да са по-дълги, отколкото предните, те са вървели почти по същия ход на заека. Теренът, както сега колата върви, аз не виждам защо трябва задните колелета да са по-дълги. Това е традиция. Но обаче теренът на земята след време се изменил. Заекът се намирал в трудно положение. Заекът на високите места бяга полесно, по-леко, по-хубаво, но от горе на долу ако бяга, той се търкаля. Той тогава не може да бяга така хубаво. Ако е от горе на долу неговото тичане, не става правилно.

Тогава, ако удължаването на човешкия нос е правилно, показва какви са били силите, които са действали в неговия ум, и те са оставили този отпечатък вътре. А носът същевременно има отношение с цялата дихателна система и почти когато носът е правилен, има едно съотношение. Обърнати са съотношенията на човека. За да намериш това съотношение на носа с цялото на тялото, трябва да знаеш де да поставиш носа. Носът е направен точно така, както са устроени белите дробове. Така е устроен и носът, само че трябва да го обърнеш наопаки. Горната част да обърнеш надолу, и тогава тази тънката част съответства надолу. Човек, за да бъде нормално състоянието му, тази част *(кръстът на тялото)* трябва да бъде по-тънка. Ако тази част е толкова широка...

(Пред дъската при Учителя имаше жаба, която трябваше да се отстрани.)

Няма нищо, влязла е да се учи. Нека я турят в блатото.

Сега ние вземаме учението. Под думата "учение" аз разбирам всичките ония правилни процеси, които човек може правилно да развива и да разбира волята

Божия. Защото, когато аз говоря за молитвата, не разбирам едно положение да се учиш. В молитвата се постига, че създаваш в себе си едно положение, едно състояние на тия Божествени сили. Да създадеш в себе си едно такова състояние - да разбираш Божествените сили, това е молитвата. Ако ти в молитвата не можеш да разбереш каква е волята Божия, трябва да учиш. Господ ти казва - трябва да се молиш. Ще се намериш в трудно положение.

Да допуснем, ти си един търговец, имаш да даваш 40-50 хиляди лева. Ще се молиш в дадения случай. Божественото Начало ще ти покаже как да излезеш от тия мъчнотии. Или си един ученик, учил си през цялата година, трябва да държиш изпит. Пак ще се молиш и ще дадеш един правилен начин как ще издържиш изпита си. Може да го издържиш, а може и да не го издържиш. Ако го издържиш, ще имаш едно добро. Ако не го издържиш, няма да имаш едно добро. Но и в двата случая ще учиш, само че всякога в единия случай ще имаш едно приятно чувство, а в другия случай ще имаш едно неприятно чувство. Но всеки, който не може да издържи изпита си, показва, че е слаб някъде. Какъвто и да е ученикът, аз говоря общо, принципално. Щом аз не мога да дигна 100 килограма на гърба си, снемам 20 килограма и още 20 килограма, и най-после нося 30 килограма. Казвам, в дадения случай това е моята сила. Трийсет килограма мога да нося на гърба си. Много малко. Да носиш голям товар, това ни най-малко не показва, че ти си много умен.

Тогава можем да кажем - този закон е верен, че онзи, който носи най-големия товар, е най-умен. Това в животинското царство, за животните е така. Засега слонът между млекопитаващите е най-голямото животно и е най-умното от всички. Нито едно животно не може да се сравни със слона, с неговата интелигентност, нито със силата му. У човека този закон се изменя. Тогава ще дойдете, у животните този закон е

правилен, че онзи, който носи най-голямата тежест, е и най-умният. Много вярно е, изключение няма там. У човека не е така, у човека има друго, понеже е влязъл в една нова област. У човека онзи, който търпи, той е най-умният.

Следователно търпението показва интелигентността. Ако ти не можеш да търпиш, ти не можеш да бъдеш един слон. А щом не си слон, ти седиш всякога на второ място. А слонът защо е най-умен? Проточил си е той носа. Виждате ли колко е дълъг този нос? Казва той: "Ехей! - На животните казва: - Слушайте, на вас ви трябва дълъг нос." Защо му е? Най-дългия нос в света има слонът. Ако рече човек да сравни своя нос със слона? Може би човек след хиляди години ще дойде да мисли, тъй както слонът. Отношение трябва да се даде.

Ако аз взема тъй - А е слонът, а В е човекът, тогава, ако А - слонът, се отнася към В - човека, тъй както В се отнася към С - А:В, В:С. Човекът, който е разбрал положението, тъй както слонът го е разбрал. Значи от слона трябва да се извади един пример, че с къс нос ти нищо не можеш да разрешиш. Можеш да разрешиш, но ще вземеш положението на заека, на една лисица, на един вълк, на един вол, една крава и т.н., но никога не можеш да вземеш положението на един слон. Те казват, че лъвът бил цар. Аз бих казал - той лъвът, докато стане цар, много хляб трябва да яде. Цар е слонът. Но казва - хайде да му мине хатърът, слонът турил лъва за цар, казва - играе ролята на цар. Или лъвът минава за главнокомандващ, а той си взел правото за цар, кръстили го хората. А скромният слон е цар. Той дирижира, всичките все до него се допитват.

Та, ако вие искате правилно да разбирате. Докато вие турите лъва за цар на всичките животни, вие нямате едно истинско разбиране на живота. Следователно във вас има една изопачена идея. Вие искате

умствено да станете благородни. Защото у лъва има една поза много благородна. Че вашата котка вкъщи, това е един лъв. Де е благородното на лъва, кажете ми. Котката е в миниатюр един лъв, който върви така мощно. В него има една външна поза, че той е благороден. Че лъвът, като хване някое млекопитающе, най-първо удари го, строши му врата, главата. Защо? Аз изваждам заключението, лъвът казва на вола: "Или ще бъдеш като мен, или ще бъдеш като слона, или тази глава не я носи, ако не е като слона, защото, ако нямаш главата на слона - той е главнокомандващият, той не позволява. Ако носиш главата на главнокомандващия, - той казва - да бъде главата на слона!"

Тогава ще извадим заключението: всички ония наши постъпки трябва да бъдат обосновани върху една разумност, в която отношенията след хиляди години да се не изменят. Защото ние искаме да живеем един добър живот, за да може този добрият живот да ни помогне за онова преходно състояние. Пък онзи новият живот, който иде... Със сегашния наш нос, със сегашните наши мисли ние нищо не можем да направим. Ние нямаме още глава, ние нямаме носа на слона. Ние само предполагаме.

Например вие само си предполагате, че ако отидете на небето, ангелите ще ви посрещнат, светиите ще ви посрещнат и ще ви приемат радушно. Но у светиите и ангелите има известни традиции, може да сте ги забравили вие. Както у пчелите има известни традиции. Ако вие ядете малко чесън между пчелите, те ще ви приемат тъй, че ще ги помните. Яжте малко чесън и идете при някой кошер и вижте какво ще ви направят. И ангелите, и светиите имат едно чувство толкова силно развито, че с най-малкото нечиста мисъл, която може да имате, те ще употребят жилото, тъй както никога не сте видели. Ако идете чист, те ще ви приемат, тъй както никога не сте били приет. Но ако идете с най-малката нечиста мисъл, ще имате по всички-

те правила прийома съвсем другояче. Не че те имат някоя злоба, но те абсолютно не обичат нечистотата. И някои от вашите нещастия стават по единствената причина, че вие, като имате едно хубаво разположение, искате да идете при един ангел или при един светия. Но често мен са ме виждали, аз хвана котката за ухото и я изхвърля навънка из вратата. Знаете ли защо я изхвърлям? Тя ходила някъде из кюмюрлука и като дойде, качи се на леглото ми - бяло, и почне да се чисти, да си прави тоалета. Чисти се, чисти и гледам, отгоре оцапала се е покривката, останали са косми от нея. На друго място не може да се чисти на кревата отгоре. Онези, които гледат това, не знаят това и по някой път казват: "Учителят постъпи малко жестоко." Та и моята котка разбра, след като я хвана 10-20 пъти, като я разтърся за ухото. И сега, като дойде, седне под леглото и си чисти тоалета.

Вие не можете да влезете в един ангелски свят и да си чистите, да си правите тоалета там. Вие трябва да се очистите отвънка. Щом влезете в този свят, веднага те със своята мисъл ще ви изгонят и ще кажат: "Излезте! Тук не е място заради вас." И след като излезеш, ти ще почувстваш нещо, унижение. Една нечиста мисъл има във вашето съзнание. Тази нечиста мисъл не е едно качество на човека. Понеже човек, който е слязъл от висшите светове на земята, той е слязъл да се учи. И нашата задача е да изчистим нашия живот. Да си дам аз един отчет кои са тия качества, които могат да повдигнат моя живот, защото има качества, които са колективни, които имат отговорност, не са индивидуални, на ред поколения са те. Има някои неща, с които трябва да се справим. Страхът запример не е създаден от едно поколение и от две. От памтивека съществува. Да кажем, ти си страхлив чрезмерно. Имаш да се оправиш с една задача. Може да кажеш 20 пъти "няма да се плаша", но все ще ти трепне сърцето. Не да изпъ-

диш страха. Ако го изпъдиш, ти ще нарушиш реда на нещата. Страхът е поставен на своето място. Но ако разгледате добре това чувство отзад - най-висшето, което животните са разработили, защото при страха животните мислят, но човек не мисли - върху страха отгоре на главата най-новите изследвания показват, че там, над страха, е човешката съвест, основите на съзнанието, кое е право и кое е вярно, е турено над страха. Много пъти там има наслояване на известни клетки. Нов екран е направен върху този страх. Ако страхът е добре развит, ако човек е страхлив и ако правилно е развит, той е честен човек. Става едно ново наслояване, задната част на главата горе става по-широка и по-развита, там е съвестта на човека. Доколкото тази част е по-развита, колкото е по-широка главата, толкова и съвестта на човека е по-развита. Такава е съвестта на човека.

Та казвам, когато това чувство у човека е развито, той има отношение с човешкия ум. Не може да бъде един човек съвестен, ако не мисли като слона. Следователно човек трябва да мисли върху нещата. Когато ти правилно мислиш, вече превеждаш тия енергии на страха. И у човека трябва да се превърнат мъчнотиите. И той трябва да си каже: "Това право ли е, или не?" Значи енергията, която кара човека да мисли, животните ще кажат - бягаш. У човека това правило се изменя и той казва: "Ще постъпваш разумно, добре!" Човек, който разумно постъпва, никога няма да бяга. Но който не постъпва разумно, всякога ще бяга. Или турено в една чиста форма, защо е така?

Представете си, че тази линия е едно равновесие. Какъвто предмет туриш отгоре, той няма да се търкаля. Но страхът е един стръмен наклон. Какъвто предмет поставиш отгоре, той не

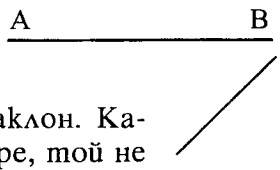

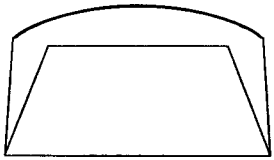

може да седи в равновесие при този наклон. Той веднага ще се стреми към положение, отдето е излязъл. И така от двете страни имаме вече човешката глава. По две посоки човек е вървял.

Следователно, ако тази страна е чиста, това е едно неестествено положение. Това положение отдолу показва, че материята надделява над човешкия ум и следователно тия силови линии на ума нагоре ако вървят, тогава е правилен процесът. Но зад тия силови линии седи една интелигентност. Когато един инженер работи, строи, когато има работа върху тия научни пособия, той работи по един начин, а когато човешкият ум е впрегнат, тогава той трябва да работи разумно.

Вие сте впрегнати всички да работите. Вие казвате - какво е вашето предназначение. Велико предназначение имате. Външният живот, това са само временни задачи, временно само сте облечени в плът. Това са временни задачи, които вие трябва да разрешите. Но вън от тия временни задачи има по-добри желания на целия ваш живот в бъдеще.

Едновременно ние трябва да работим върху своята глава. Значи трябва да работиш върху Божествения свят - главата. Да подобриш главата, значи да подобриш отношенията си към Божествения свят. След това да подобрим дихателната система - своята мисъл.

С ангелите ние трябва да образуваме своите отношения да бъдат разумни. И след това иде стомахът. Показват онези същества, които дирижират нашия стомах, онези същества, които представляват растителното царство. Това са най-ниските ангели, които седят много по-горе от нас. Когато храносмилателната система е правилно развита, значи отноше-

нията с ангелите са правилно развити. Когато с онези херувими и серафими отношенията са правилно развити, тогава нашите дробове ще бъдат развити. И когато отношенията ни с Бога са правилно развити, тогава твоята глава ще бъде развита. Ще имате връзка с тяхната разумност, а не с външната форма. Но красотата на човека зависи от неговия ум, от неговото сърце, от неговата воля, или зависи от ума му, от душата. Тогава турете ума в стомаха, душата в дробовете, а духа в главата. Или турено сърцето в стомаха, умът в гърдите, а Божественото тургам в главата. Тогава трябва да имате една ясна представа за живота.

Божественото, това е най-великото, към което трябва да се стремите. Та, ако вие, като гледате носа си, вие не знаете колко хубаво е да изучава човек носа си, да знаете да виждате основните черти. Например, като видите един нос, да знаете де е любовта, на кое място на носа е поставена Божествената любов. В човешкия нос или на носа има едно място, дето е поставена любовта. Три точки има на носа, които се определят. Три граници има носът. Той граничи с любовта - една граница. И мъдростта има една граница на носа и после граничи и с истината. Има си специално място. Сегашните физиономисти не знаят това. А което знаят, не казват, мълчат. Но те си имат места, които не могат да се кажат. Те са свещените точки на човешкия нос. И който има тия три точки, той има един правилен нос. И няма по-красиво нещо, като погледнеш човека, щом видя носа, аз вече зная, че любовта има място. За мен, 101 казвам, този човек има линията на любовта. Виждам, че и мъдростта е там у този човек, и тя си има място. Видя, и истината е там. Но видя у друг човек, че мястото на любовта е празно и мястото на мъдростта е празно, и мястото на истината е празно. Има други граници някъде привидно, и тогава тургам правило: правилен е онзи

нос, дето са оформени границите на носа. А тия граници са любовта в своето проявление, мъдростта в своето проявление и истината в своето проявление. Та в носа има три точки, три граници, дето тия три велики същества в света действат върху човешкия нос. И Писанието казва, че Бог вдъхнал през носа на човека. Бог е създал носа, който говори на човешкия ум. Той най-първо е говорил на човешкото сърце, а сега говори на нашия ум. Ако ние сега чрез носа не можем да разберем - не чрез логическия си ум, не чрез съждение, но онзи ум, който веднага схваща, да знаеш изведнъж един човек дали е добър, или не. Ако вие един ден разкриете тайните - на кое място на носа ви, де постоянно се отражава любовта - вие сами можете да намерите това.

Казвам, носът е правилен, когато има тия трите определения. Всичките други добродетели и способности са вложени в човешкия нос, и всички други работи. Това е един сложен процес. Всяка една съзнателна мисъл в живота на човека, която има известно отражение на човешкия нос, и ако тия отражения са правилни и в цялото тяло, дробовете, стомаха, мозъка - щом отвън е правилен, и отвътре ще бъде правилно. Затова трябва да се създаде у вас един подтик не да се обезсърчите, не да казвате: "Какво знам?" Много работи знаем, но които трябва да турим на работа. Ако ние направим един образ и вие турите всичките сенки, направите цялото тяло, но не определите де е носът, де е устата, очите, казвам - на такъв един образ същественото липсва. У човека същественото, това е неговият ум, същественото е неговото сърце и неговата воля. Тези неща като се турят, тия мощните сили трябва да почнат да работят.

Та казвам, работата седи не в гнева на човека. Бог да се гневи, има право. Да се гневи Господ, аз го разбирам. Но да се гневи човек, не разбирам. Ето аз какво разбирам под думата "гняв". Да работи разумни-

ят човек, разбирам. Но да работи глупавият, не разбирам. Човек, който е глупав, няма право да се гневи. Ако е най-умният човек, нека се гневи колкото иска. Той дошъл неговият гняв. Да се гневи светията, ангелите, разумните хора, добрите хора, Господ да се гневи, но да се гневим ние, глупавите хора, нямаме право. Да. И ще си кажете тъй на себе си. Нито един от вас, който е тук, няма право да се гневи. Ще изгубите всичко. Няма по-голяма опасност от това, да се гневи човек. Ако си умен, ще впрегнеш ума си и ще работиш. Иначе, както си глупав, ще останеш назад. И за една глупава работа 200 години ще ти трябват да я поправиш. Аз не изключвам гнева, но тургам едно съотношение. Искаш да се гневиш, кажи си: "Ангел ли съм? Светия ли съм? Бог ли съм? Имам право." Като помислиш за Бога, за ангелите, за светиите, гневи се. Аз не казвам да се не гневите. Гневете се. Това е правилното отношение. Гневи се, за да дойде едно Божие благословение. *(7,05 часа.)*

Сега да ви дам на вас едно упражнение за една седмица. Онези от вас, които искат да бъдат ученици - сега вие ще кажете: "Ама аз мога да не го направя." В училището упражненията трябва да се направят. За една седмица вие си направете един отчет, за 7 дена, като ставате сутрин, колко време може през целия ден да не мислите зло за никого. Когото видите, да намерите една хубава черта. Вкъщи както и да ви предизвикат, все да видите доброто. Ще видите злото, но тъй да бъде свободно съзнанието ви, да кажете: "Опитват ме сега." Ще дойде лошото, но вие ще гледате да превърнете, не да се разгневите. Ще дойде една мисъл терсене, ще кажете: "За добро е това всичко. - Веднага ще кажете: - За добро е всичко." Но да не кажете лошо. За една цяла седмица. Да видим кой ще издържи. Ама не да дойде някой да каже: "Не издържахме изпита." Тъй ще се държите за 7 дена. Колко пъти не се е пропукало съзнанието ви някъде. Защото да се

научи човек да бъде разумен, не е лесна работа. Ние искаме един процес - Господ да ни направи добри. Това е механичен начин. Бог иска да ни влияе. Бог казва: "Гледайте нагоре! Гледайте на мене! И постъпвайте както аз." В Бога няма това, да ни въздействa. Той е съвършен и остава всичките същества свободни и вследствие голямата свобода ние вършим всичките глупости. Той казва: "Това не го прави! Ти ще страдаш." Но ти казваш: "Да опитам." Бог казва: "Аз ти казах, но ако искаш да опиташ, можеш." "Ама не може ли по друг начин?" "Може." "Да опитам." "Опитай." И в края на краищата ние виждаме, че нещата стават само по един начин.

Направиш ли едно добро, което внася мир в душата, това е една добра постъпка. Но някой път направиш една постъпка - ти сам си недоволен. Господ те връща много пъти и казва: "Това, което направи, не е право." Направиш това - хубаво е - ти казват - добре направи. Но Господ казва: "Ти не направи добре." Ти него с нищо не можеш да подкупиш. Ще четеш Библията, какво е направил Давид. Остави го настрани. Че и Христос взе камшика. Тогава ти не си умен. Христос е носил камшик, а ти си много глупав, не носиш камшик да гониш хората. Така не се разсъждава. Нерде шам, нерде Багдат. Най-първо трябва да имаме това разбиране на Христа, ума на Христа, че да вземем камшика на Христа. Не да играем на бал, което ще ни донесе хиляди злини. Някой казва, че и Господ се е разгневил. Ти имай ума на Господа, че тогава се разгневявай и ти. Ти имай носа на слона, че тогава като него ще постъпваш разумно.

Та сега като ученици за цяла една седмица опитайте съзнанието си, разглеждайте го - не механически, но тъй. Ще ти дойдат много мисли, ще ти дойде нещо до устата да кажеш нещо лошо, кажи нещо добро. Например някой брат обича да говори много, но едновременно е сръчен брат. Кажи - отличен, красив

език има, като нега, думите му са такива, никаква лъжа не казва. Той, като те обича, казва ти истината в очите. Ти му кажеш: "Обичаш да лъжеш!" Кажи - отличен брат е, много е прям, обичам те тебе. После един брат обича реда и порядъка навсякъде. Например вкъщи той може да се кара. Кажи - ангелски живеят. Пита те някой: "Как живеят вкъщи?" "Колкото пъти аз съм ходил, няма като тях друга фамилия, цигулки има." Ама вие ще кажете, че това е лъжа. Не е лъжа. Истината говоря аз. Че този човек станал гарантин на този, на онзи, всички казват: "Обеднял човекът." Не е беден той. Че са го задигнали. Той е човек, който е имал вяра в хората. Умен човек е той. Други ще кажат: "Будала е той." Не е будала. Умен човек е.

Сега другото положение. Ако вие сте на мястото на този брат, как ще направите вие? Ще намерите в една от моите беседи - по някой път, когато трябва материал в духовния свят, - понеже лошото разположение, злото в света сгъстява материята, а материал трябва за градеж в духовния свят, те дойдат, накарат този-онзи да се разгневи, ти се разгневиш, и те вземат този материал и градят с него някоя къща. Ти се разгневиш, начупиш камъни, това-онова, други същества кажат: "Благодарим, че начупи тези камъни за градеж." И те вземат камъните и градят къща. Ти казваш: "Изгубих, ръката ми е отслабнала." Тогава въпросът е, като работите, да ви се плаща за работата. Защото досега това, което аз проповядвам, без пари трябва да се работи. Но аз виждам, той тури парите в джоба си, пък другите да работят без пари. Нали според новото учение без пари трябва да работиш. Хубаво. Дойде този човек, целия ден е работил, той е бос. Следователно там без пари трябва да се работи. Но него ден той дойде да работи на мен. Според Божествения закон аз трябва да му направя едни хубави обуща и да кажа: "Брат, я виж тези обуща ще ти станат ли." Той е работил за 100 лева, пък обущата струват 200.

Или окъсани са му дрехите. Постъпи според Божествения закон. Ще му платиш да се облече не по обикновеному за 50 лева, но ще го облечеш хубаво. И като види този твой брат, ще каже: "Има добри хора в света, оценяват." Ти ще му кажеш: "Ти работиш. Трябва да имаш хубави дрехи. Ти ходиш по земята. Краката ти трябва донякъде да са обути." Та, ако у всинца ви има това съзнание... Сега аз не искам, вие не може да го направите. Колко души от вас сте в състояние да направите това - всеки брат, който дойде у вас със скъсани дрехи, да му купите един костюм, нови дрехи? Че най-малко един костюм струва 1000 лева. Той е работил един ден, втория ден ще замине. Ти седиш и казваш: "Той работи за 50 лева."

Та казвам, новото положение. Имайте едно нещо предвид. Когато се прилага един Божествен закон, с него се благославя вашия живот. Ако вие внесете в живота си да изпълните волята Божия, ще видите какви чудеса ще станат. Вие се самоограничавате с това, че като направя аз една постъпка, да имам най-първо уважението на Бога. Като дам на този човек едни дрехи, той да се усети, като че той сам си ги купува. И като му дам обуща, той да усети, като че той сам си ги купува. Тъй да се усети свободен. Това е добра постъпка. Ако аз му дам едни дрехи и след това се боря със себе си и му кажа, че аз му ги дадох, направих или кажа: "Трябваше ли да му ги дам?", волята Божия не е изпълнена.

Това са резултати на физическото поле. Има едно правило за Божествения живот. Докато у мен не е разрешен този въпрос - отношенията ни между Бога и нас да бъдат правилни. Та ние си позволяваме да искаме най-много от Бога. Аз от Бога искам най-голямото благословение и си позволявам - как тъй Господ да не ме послуша. Че вие имате ли понятие за кого говорите? Това същество, което е създало целия свят независимо от всичките безбройни същества, които са

обърнали умовете към него, и всички искат от него, та аз да си позволя да имам такива претенции, Господ да напусне всичката си работа, защото еди-кой си от Земята е дошъл, че да го приеме веднага. И да отговори веднага на молитвата ми. Голяма смелост е това. Не е лошо, хубаво е. Но ти трябва да приемеш абсолютно каквото ти каже Господ, защото Господ е абсолютно чист. Ако имаш най-малкия дефект, някоя малка миризма, ти няма да бъдеш приет. Ако си чист, абсолютно чист, щом похлопаш, Господ ще каже: "Дайте му всичко, каквото пожелае, и нека си иде на Земята с цял керван. Каквото може да носи, нека вземе." И в небето има керван. Той ще попита колко от вас има, които го обичат и могат да му служат. И колкото се опитат да му служат, той ще дойде с всичкото богатство, ще го остави, и пак ще се върне в небето. И ти като останеш на Земята с векове, ще имаш да вдигаш всичките тия работи. И ще кажеш на себе си: "Що ми трябваше да имам толкова работи."

Но сега да се върна на последната мисъл. Не считайте, че някой от вас седи по-високо. Или не се сравнявайте един с друг. Оставете тези сравнения. Казвате: "Ама аз седя по-високо от него." Сега идеята - аз трябва да бъда като Бога. Нищо повече. Не такъв, който да заповядвам, но по характер, по проява на любов, на мъдрост да бъда като Бога. В миниатюри да бъда като Бога. Както Бог във всичките свои постъпки е съвършен, така и аз да бъда. Като станеш сутрин, благодари на Бога, подигни очите си. Заболял те кракът навсякъде, кажи: "Благодаря на Бога, че съм удостоен с едно негово почитание." Коляното, то е станция на радио. Да ви дам едно правило. Всеки един, когото болят колената, трябва му закона на самопожертвуването. Той трябва да се смирява. Нищо повече. Щом са болестите в краката, закона на смирението ще учиш. Щом са болестите в пръстите ти, тук законът на мисълта ще учиш. Щом са болестите в

очите ти, закона на истината ще учиш. Щом са болките в ушите ти, закона на мъдростта ще учиш. Щом е в устата ти, закона на любовта ще учиш. Та, дето те заболи, да знаеш какво трябва да учиш.

А сега някой казва: "Тук ме боли, там ме боли. А, не. Ти трябва да учиш. Не че болка имаш. Трябва да учиш. Заболят те устата, изринала се е. Казва ти се - много дрънкаш, много хапеш хората. Малко ще приказваш. Да бъдат устата ти чисти. Заболят те очите, недовиждаш хубаво. Ти виждаш само лошото у хората, а трябва да виждаш и хубавото. Тъй всякога ти се показва какво да правиш.

Та казвам, всяка сутрин трябва да хващате носа си. Не го стискайте тъй, защото това секнене на носа показва, че хората са дошли дотам, че носът трябва да бъде дълъг. Дълъг да стане. Но вие не тургате тази мисъл, вие искате, като теглите носа си, да извадите нещо от него. Като цирей го стискате, да излезе сопол от него. Това е лекуване. Ти като туриш двата си пръста на носа, защото носът е място, дето се събира най-грамадната енергия в носа, електричество и магнетизъм - и като почнат хората много да се безпокоят, човек почне да си човърка носа, да взема оттам тия енергии, които се събраха там.

Та казвам, ако човек правилно функционира, физиологически всичките клетки и функции, да стават теченията правилни, тогава човек ще има едно разположение на духа. Сега някой може да ни каже някои признаци, но патологическите признаци не искам да ви кажа, понеже те ще ви спънат. Но представете си сега, че най-хубавите работи, които можете да видите, тях ще ги видите на носа си. Най-хубавото, което може да видите, то е вашият нос. Имайте за носа си една хубава представа. Най-хубавото нещо, което може да имате, това е вашият нос. И ако вашия нос не изучавате вие... Челото си после ще изучавате, очите, ушите после. Но засега това, през което минава най-ак-

тивната деятелност на живота, това е носът. Най-много работи носът. Постоянно въздухът влиза и излиза през него. И най-активното място е носът. С устата си само три пъти на ден ядеш, а носът пфу, пфу, пфу - всички работят там. Та най-деятелната страна, която постоянно работи и най-много работи, засега е нашият нос. И ние не оценяваме тази работа. Трябва да съзнаем, че най-много работи нашият нос. И трябва да облекчим своя ум от ненужните процеси, да не спъваме Божественото в нас. Защото, щом дойдат някои лоши мисли, всичко това се отразява върху носа. А това въздейства на дихателната система и въздейства на стомаха. И на гнева - ще се пазите от него. Тогава се загубва равновесието между мозъчната и симпатичната нервна система. Така се обезсмисля животът и човек каже: "Не искам да живея вече." Човек, който каже така, това значи - аз не искам да служа на Бога. Това е една тайна. Кажеш ли тъй: "Не искам да служа на Бога", а животът е там и всичкият смисъл е там. А Господ изисква от нас да работим, да се учим.

Сега едно нещо специфично ще ви кажа. Всяка сутрин си хванете, галете върха на носа ви, да не стане заострен. Носът ви да не става много остър. Кажете Господ много остър нос да не ви дава.

Тайна молитва

Пета лекция
на Общия окултен клас
28 октомври 1931 г., сряда, 6-7,25 часа
София - Изгрев

ПРАВИЛНИЯТ ТОН

"Добрата молитва"

Изпейте новата песен "Аин фаси".

Един важен въпрос, който всякога се повдига в човешката душа, в човешкото съзнание, той е въпросът за крайната цел. Някога вие казвате: "Какъв ще бъде резултатът от известна работа, от известна търговия, от някакво учение?" Учиш се - крайната цел е да свършиш. Човек се запитва: "След като свърша учението, какво ще правя?" Ще се родиш. Ами след като се родиш? Ще се мре тогава. Ами след като умреш? И като се раждаш, и като умираш - и каквото и да правиш - все ще те запитва каква е крайната цел на всичко това. Едновременно на една цел може да се отговори, но целта всякога остава неразбрана. Все постигаш и всякога остава нещо непостигнато. Това е закон на мисълта. Ако ти мислиш, че когато се отговаря на един въпрос, може да се даде пълен отговор, ще може да се разбере битието, ти се лъжеш. Не, отчасти само може да се постигне нещо.

Например ти достигаш до сто килограма - това е целта ти, но зад тази цел има друга някаква. Или като дойдем на земята, ти я обикваш и след това започваш да се въртиш около нея. Същият закон е когато влезете във вечността. И вечността е един кръг и като влезете в нея, започвате да се въртите. Питам, ако обикаляте земята десет пъти, най-после ще

научите, че земята е валчеста, но и някой учен човек пак може да ви каже, че земята е валчеста. Иначе вие бихте мислили, че тя е плоска.

Сега все трябва да ви интересува някакъв въпрос. Например вас най-много ви интересува стоенето. Ако ви изправя да седите на краката си прави, вие ще считате това за унижение и ще кажете: "Прав седи ли се?" Казвам, здрав седи ли се? Сега вие сте седнали, аз съм прав. Правило е това - учениците да седят, а учителят да бъде прав. Едно време учителите са изкарвали учениците си да седят прави до стената - наказвали са ги. В такъв случай всички учители днес са все наказани. Защо в един случай, когато ученикът седи прав, това се счита да наказание, а когато учителят седи прав, това се счита за достойнство?

Следователно, когато една свещ седи до стената запалена, това е достойнство, защото горение има тук. Ученикът - незапалената свещ, турят до стената да свети, а тоя горкият, като не знае да свети, счита това нещо като наказание за себе си. Ти вървиш облечен, с шапка на главата, но минава покрай тебе някой, иска ти малко пари, но ти нямаш пет пари в джоба си и се посгушиш малко. Срам те е. Ако имаш пари, чувстваш се свободен, вървиш достойно. Щом нямаш пари, снимаш раменете си надолу. А като имаш пари, дигаш ги нагоре.

Едно време, когато бяхте дървета, защо си дигахте раменете? Когато едно плодно дърво роди, клоновете увисват надолу - тежест е това. Когато оберат плодовете му, клончетата му се дигат нагоре. Тъй щото, когато човек даде нещо, поолеква му малко. Той си дига раменете и казва: "Слава Богу! Поолекна ми малко." Това е една далечна естествена причина, а ти казваш, че еди-кой си човек се е понадигнал нагоре. Стига джобът му да се е изпразнил. А това, че се е понадигнал малко, добра е тази работа. Но ако той се е надигнал при пълен джоб, това няма смисъл.

Казвам, всяка мисъл, всяка постъпка трябва да има в себе си една вътрешна реална идея - не привидна, но истинска. За да бъде така, човек трябва да бъде в съгласие с разумното в света. Да кажем, че човек иска да бъде радостен, весел. Но на какво отгоре? Трябва да има някаква причина за това. Коя е причината за радостта? Ти не можеш да бъдеш радостен, ако не си направил добро някому.

Следователно радостта е резултат. Ще направиш едно добро - и ще бъдеш радостен. Някой от вас да каже какво нещо е доброто. Доброто е това, което дава радост. Пита някой какво нещо е светлината. Това, което изважда човек от тъмнината. Какво нещо е тъмнината? Това, което отдалечава човека от светлината. Това, което лишава човека от светлината, е мрак. А това, което изважда човека от мрака, е светлината. Как можете другояче да си обясните тези неща? Ако ви запитам какво нещо е въжето, какво ще отговорите? Това, с което може да се спусне човек в кладенеца, това е въжето. И това, с което, могат да извадят човек от кладенеца, то е пак въже. Въже е още и това, на което хората простират дрехите си. Въже е това, с което бесят и бият хората. Въжето може да се обърне и на камшик. Следователно едно и също въже можеш да употребиш за различни цели. С него можеш и да спуснеш човек в кладенеца и да го извадиш. Въжето можеш да го опнеш, да направиш от него една връв, с която да изгониш от храма онези, които продават гълъби.

Сега другата философия. От какво е направено въжето? Въжетата могат да се направят от всичко. Има и сребърни, и златни, и ленени, и памучни, и вълнени. От каквото искате, можете да направите въжета. Едно време майките ви са ви повивали с вълнени повои, а може и с памучни. На какво мязат тия повои? Пак са подобни на въжетата. И сега, като дойдете до мисълта си, можете ли да уподобите мисълта си на

въжета? Във всяка мисъл има една непрекъснатост - мислите вървят една след друга. Те вървят по една линия, по която и въжетата вървят. Въжетата на нас ни служат като емблем за сцеплението или за онази вътрешна връзка, която съществува между частите.

Това показва, че и във всяка ваша мисъл или във всяко ваше чувство трябва да има такова вътрешно сцепление. Ако една мисъл не е свързана с друга, тя няма никакво отношение към другата, и тогава такава мисъл е без съдържание. Вземете например в съвременната музика - искате да вземете един тон правилно, но не знаете кой е този тон, кой тон е правилен. Кой е основният тон? Как се познава основният тон "до"? Има камертони, с които познават основния тон. Той има известен брой трептения. И във всеки тон едновременно има седем тона. Например в тона "до" има още шест тона. Шестте тона служат като тил, като допълнителни тонове, а тонът "до" изпъква сам за себе си. Тонът "до" е основен тон. След като отслабне неговата сила, иде тонът "ре". Докато между тоновете има известна хармония, те могат да изпъкват един след друг. Щом се яви един вътрешен дисонанс, тонът вече не е правилен. Тонът е правилен, докато няма дисонанс. Те са както жиците на пианото. Достатъчно е само един от тоновете да отслабне, за да се яви някаква неяснота и в останалите тонове. Обаче ако са в съгласие, между всички има яснота.

Сега каквото и да си мислите, вие още нямате ясна представа какво нещо е една ваша мисъл. Всяка мисъл е един сложен процес. Например, ако вие можете да изпеете един тон правилно, той може да се уподоби на една права мисъл. Досега рядко съм срещал певци, които да пеят правилно. Има много видни певци, които имат хубав тон, но все таки в този тон все липсва нещо. Правилният тон носи ясна форма, в която той може да се изрази. Всеки тон се нуждае от съдържание,

от смисъл, а после му трябва и сила. Ако човек може да изпее един тон така правилно, както е необходимо, както е той в природата, този тон ще произведе в него всички правилни действия. Или най-малкото - ако човек вземе правилно един тон, той ще произведе в него и топлина, и светлина.

И тъй, вие не можете да имате правилен живот, не можете да оцените живота, ако не сте музикални. Защо? Защото в музиката влиза онази отмереност на времето. Вие можете да имате за времето понятие само тогава, ако сте музикални. А всичко става във време и в пространство. Например някой човек не е тактичен. За да бъде човек напълно тактичен, да направи всичко навреме, да каже всяка дума навреме и на-място, той трябва да бъде музикален. Защото, ако всяка дума се произнесе не в нейния такт, това е вече една дисхармония. А в дисхармонията всякога се ражда злото.

Някой казва: "Не мога да живея добър живот. Не мога да бъда светия." Защо? Ако пееш, пей както трябва. Иначе в музиката ще има пение, ще има скърцане, ще има гугуцане и т.н.

Сега първото нещо е, че иде новото в света. Иначе, как мислите, за какво особено ще ви посрещат ангелите на небето. Да допуснем, че вие искате да отидете при Христа, при ангелите, при Бога и казвате: "Как ли ще ни посрещнат там?" Казвам, помислете си първо защо трябва да ви посрещнат било ангелите, било Христос. На какво отгоре?

Преди няколко дни дойде при мене една светска красива, много интелигентна жена и ми казва: "Господин Дънов, искам да ми обясните един психологически факт." "Ако мога, ще ви го обясня." "При мене, у дома ми, дохожда един господин, започна се, разговаря се, говори хубаво и аз го слушам. След като дохожда петшест пъти у дома, един ден става от мястото си, иска да ме целуне. Веднага аз турям ръката на стра-

ната си и му казвам: "Чакай, аз съм женена жена, мъж имам. Защо искаш да ме целуваш?" И започвам да му държа цяла лекция. Защо иска той да ме целуне?" Казвам: "Той е по-стар твой брат. Затова иска да те целуне." "Как брат ми е той? Мъж брат може ли да бъде?" "Че братът винаги е мъж, разбира се. Братът не може да бъде жена." Тя си има своя философия и аз влизам в положението ѝ. Тя иска да знае вътрешния смисъл, каква е побудителната причина, която заставила този господин да пожелае да я целуне. В брата трябва да има такава кръв, която да пулсира по един и същ начин с тази на сестрата. При това, каквото е съдържанието на кръвта в брата, такова трябва да бъде и в сестрата. Тъй щото, като дойде тази кръв в съприкосновение, те се познават. Но ако дойде някой, който няма тази кръв като на сестрата, той не може да бъде неин брат. Та, като казвате, че двама души са по кръв братя, трябва да знаете, че има братя и по дух. "Представете си - казва по-нататък тази госпожа, - че аз дойда във вашето общество, влюбя се във вас и искам да ви целуна. Какво ще направите вие тогава?" Много добре. Казвам: "Ако ти си болна и след като ме целунеш - целувката ти е намясто - ако си оздравяла. Но ако ти си здрава и нямаш никаква нужда от мене, след като ме целунеш, туй показва, че ти си един разбойник. Нищо повече."

Според мене всяко нещо, което става, трябва да бъде целесъобразно със законите на природата. Само тогава то ще може да даде своя добър резултат. Ако една стара жена или една мома умира и никой не може да ѝ помогне, но дойда аз и я целуна - и ако от моята целувка тя се съвземе, питам, тази целувка не е ли на мястото си? Но ако тази жена или мома е била здрава и аз я целуна, а тя се разболее от моята целувка, това показва, че тази целувка не е на мястото си. И ако ти ме целунеш и аз се разболея и умра, тогава много ще съжалявам. Ако ме целунеш и аз оздравея, тогава ще

се радвам много. Ако пък се влюбиш в мене, много добре. Това е Бог, който се изявява чрез тебе. Тя привежда въпроса от едното положение в другото и пита: "Ако аз те целуна, какво ще направиш?"

Сега аз отивам още по-далеч. А именно: считам крайно гениален този човек, който е измислил целувката. Според мене този човек е най-великият гений. Целувката е дошла отдалеч някъде. Няма някой от вас, който да не е целуван. Вие сте целувани, толкова целувани, че нищо не е останало от вас. Кой от вас не е целуван? Нима светлината, която влиза във вас, не ви е целувала? На вас ви е приятна тази целувка. Защо? Защото тя носи живот. Нима въздухът, който прониква през вас, не ви е целувал? Нима водата, която влиза във вас, не ви целува? Нима хлябът, който приемате чрез устата си, не ви целува? Това са все целувки, но в тях има вътрешен смисъл, понеже те внасят нещо в човека. Който целува, той не трябва да иска нещо да спечели. Когато искаш да спечелиш нещо, това не е целувка. Но когато искаш да внесеш нещо от себе си, това е целувка. Който иска да целуне, той трябва да се изгуби, да не е на сцената. И тогава според сегашния морал в такава целувка няма да има никакво престъпление. Целунеш някого - и веднага след това се изгубиш.

Представете си, че един мъж, без да пита някоя жена, хване я и я целуне. И след това виждате, че този мъж ви хванал, целунал и моментално изчезнал. И какво ще си помислите, какво ще си кажете тогава? Ще кажете: "Това не беше ли някаква халюцинация?" Докато усети, че някой те целунал - и веднага изчезнал. Казвате: "За всичко можете да разправяте, но кой ще ви вярва в това - да дойде някой мъж, да ви целуне и след това да изчезне?" Преди всичко ние сме материалисти хора и не можем така лесно да вярваме.

Сега да дойдем пак до музиката. Когато се взима в пението един неверен тон, това е една неестествена целувка. Природата обича верността. Мисълта на чо-

века трябва да бъде точна, вярна. Чувствата също така трябва да бъдат верни, точни. Човек трябва да пее от сърце. Ако извадя едного от вас да пее, вие ще се засрамите и ще кажете, че не можете да пеете. И прави сте в това. Който не може да пее, той не може да целува правилно. И тогава ще даде на хората неестествени целувки. Който не може да пее хубаво, той трябва да отиде в гората да се упражнява, докато дойде до положение да пее хубаво. Когато някой казва, че пее хубаво, аз вече чувствам, че той не пее хубаво. То е все едно, както когато някоя жена казва: "Мъж имам аз." Който мисли, че пее хубаво, той трябва да се учи да пее. Вие всеки ден правите престъпления, като не пеете. Ще ви съдят за това, че не знаете да пеете и не се учите. Който не знае да пее, кракът му не може да припари пред вратата на рая. Ако мислите, че и без да знаете да пеете, можете да отидете на небето и там да се учите да пеете, вие се лъжете. Там няма да ви приемат.

Когато отидете на небето, вие трябва да имате ангелски тонове, да пеете чисто и точно. Вие мислите, че и там може да пеете като тук. Казвате: "Да мислим добре - разбирам. Да чувстваш добре - разбирам. Да действаш добре - разбирам. Но без пение може там. Защо е пението?" Аз считам светия само онзи, който знае да пее. Не знае ли да пее, той не може да бъде светия. Казва се за Христа, че и той пял. Не е въпросът да се направи музиката професия, но казано е - ще пеете и ще възпявате Господа. Музиката трябва да бъде само като импулс в живота ви. Някой казва - и без музика може в живота. Живот без музика, това е престъпление. Живот с музика в пълния смисъл на думата, това е живот на любов и на добрина. Най-възвишеният израз на любовта, това е музиката. Музиката е изразена любовта в материалния свят. Когато любовта се реализира отвън, тя се реализира музикално.

Казвам, ние искаме да дадем ход на великите добродетели в нас. Човек трябва да има в себе си Божествен копнеж, че като влезе някъде, като запее, всички хора да се вслушат в неговото пение. Онези, които се бият, като чуят това пение, да спрат да се бият. Онзи, който краде, да спре на мястото си. Това е истинско пение. Не само в пението, но и в говора има известна музикалност, известно пение. В говора на хората има голямо разнообразие.

Когато някой казва, че има любов, той трябва да знае, че любовта трябва да има вътрешен израз. Защо се срамувате от любовта? Защо се срамувате от това, че някой ви е целунал? Ако вие отидете при някой виден професор по музика или по пение, той, още като ви види, ще познае дали сте даровит, или не. Ако не сте даровит, той няма време да ви слуша. И кога вие искате да видите Христа? Отлично е това ваше желание, но питам, като искате да видите Христа, какви дарби имате, с които ще се явите пред него? Все трябва да имате поне една дарба, която да отговаря на желанието ви да видите Христа, която да заинтересува Христа от вас. Ще кажете на Христа: "Учителю, да ви целуна." Ако вие се влюбите в Христа, трябва да го целунете. Той ще ви позволи ли? Ще кажете - за такива работи не се говори. За целувки не се говори. Съгласен съм с вас, че за целувки не се говори. Тогава от съвременно гледище за какво трябва да се говори? И сега ще дойде някой да ми разправя, че иска да се назначи някъде за чиновник. Не само това, но той и за друго е дошъл. Той казва: "Трябва да ми помогнеш." "В какво?" "Да се назнача. Не само това, но и пари ми трябват. Трябва да си купя това-онова." Казвам: "Както виждаш, аз не съм нито министър на просветата, нито министър на търговията. Ако бях министър, все щях да те назнача някъде. Или ако бях банкер, да ви давам пари, но и банкер не съм. Тъй щото и парите, с които разполагам, не са мои." "Е, какво можеш да напра-

виш за мене тогава?" "Единственото нещо, което мога да ти дам, то е един хубав обяд днес. Ти нали си здрав?" "Здрав съм." "Какъв беше досега?" "Хамалин в Свищов." "Ами сега какво искаш?" "Исках да се назнача някъде по вагоните на служба, на по-благородна работа."

Прав е човекът. Като ме занимава така, това за мене е предметно обучение. Аз седя и разсъждавам, правя си заключения и продължавам неговата мисъл понататък. Казвате: "Какъв глупак! Седнал да ме занимава с разни работи. Нямам време сега." Не е въпросът там, но аз се занимавам с него, правя си свои изследвания. Той търси някой да го назначи на служба. Защо този или друг някой човек не е дошъл досега при мене и да ми каже: "Научи ме как да направя едно добро." Или: "Научи ме как да пея хубаво." Ще иска да го назначи на служба, да му тури юлар на главата. Казвам на този човек: "Едва те освободих от един юлар, а ти искаш да туриш друг. Аз не съм от тези хора, дето турят юлари. Нито пък имам такава философия. А пък да ти дам пари, и това не е моя работа. Защото да ти дам пари, и това наистина е нещо съществено, но тази храна трябва да се превърне. Затова ще отидете при Христа и ще кажете: "Учителю, назначи ме на служба."

Няма по-хубава служба от тази, ако ти знаеш да пееш. Пееш ли хубаво, ти всякога ще бъдеш назначен на служба. И ако ти знаеш да пееш така хубаво, а искаш някаква служба, тогава ще отидеш при министъра и ако можеш да вземеш правилно още първия тон, той ще ви назначи. Ще бъдете назначен и в просветата, и в търговията, и в дипломацията - навсякъде ще бъдете назначен. Щом запеете, и министърът веднага ще подпише заповед за назначението ви. Тогава лесна е работата, но като не знаеш да пееш, тогава е мъчна работата. Като не знаеш да пееш, тогава ще ходиш да искаш от този - от онзи.

Аз съм ви привеждал и друг път онзи случай с Аделина Пати, която един ден отива в Ню Йорк да изтегли от пощата една малка сума от петдесет хиляди долара. Явява се при директора на пощата, но той ѝ казва: "Госпожа, не мога да ви дам парите. Непременно трябва да има някой, който да ви познава." тогава тя се изпъчва пред пощата и започва да пее. Като я чул, той казал: "Това е Аделина Пати. Дайте ѝ тази сума." Всички спират работата си и започват да я слушат. Тя им пяла десет-петнайсет минути и си заминала. Ще кажете - друга не може като нея, само Аделина Пати може да пее така.

Казвам, всички трябва да имате възвишен идеал в себе си. Казвате: "Да бъдем добри." Много мъчно се разбира това. "Ама да бъдем учени." Много проста работа е да бъде човек учен. Трябва нещо идеално. Проста работа е да бъде човек учен. "Ама професор да бъда." И това е проста работа. "Богат човек да бъда." И това е проста работа. Богатият човек, това е натоварено магаре. Ученият човек, това е кехаята, който ходи по селата като глашатай да разгласява това-онова. Професорът пък, той е един забит кол. Това не значи, че той е кол в буквален смисъл на думата, но той като кол седи, покрай него минават пръти, плет прави той. Тъй щото човек трябва да има в себе си една съществена идея, на която всякога да разчита. Аз наричам учен този, при когото, като отива един болен, той да може да го излекува. Сиромах си, нямаш пари. Ако си учен, трябва да намериш отнякъде пари, да не изпитваш сиромашията. Ако твоята ученост може да ти помогне при всички условия на живота, ти си учен човек. И твоята ученост тогава е на мястото си. Но ако твоята ученост не можеш да я приложиш и като всички прости хора търсиш този-онзи да те назначи на служба, ти не си учен и твоята ученост не е на мястото си. Ако днес те назнача, утре падна аз, ще дойде друг някой и ще те уволни. Тогава какво ще правите?

Да допуснем, че някоя красива мома очаква да дойде някой момък да я вземе. Питам, каква красива мома е тази, която очаква да дойде някой момък да я вземе? Тя е една копаня, в която свинете ядат. Мома, която мисли по такъв начин да се жени, тя е копаня, в която всеки може да рови. И красивият момък, който очаква на някоя мома да го вземе, и той е такава една копаня. Ама е била хубаво, добре облечена. Всички тия неща са празни работи, с които ние изгубваме живота си.

Някой казва: "Знаеш ли какви са тия грехи?" Не, важно е същественото. А всички други неща, те са формули, те са символи. Символите в света не са нищо друго освен азбука на живота, която вие още не разбирате. Аз ви проповядвам в символи, които вие трябва да разбирате. Трябва да учите преносния език. Чрез тези символи аз ви откривам буквите. Вие едва сте започнали да съчетавате слоговете. И ако вие дойдете до първата дума на битието и я произнесете правилно, тя ще произведе цяла светлина у вас. И веднага във вашия живот ще настъпи един нов преврат. Вие ще замязате на един нов, оформен свят, в който ще има светлина, топлина, плодородие, ред и порядък и вие ще кажете: "Сега вече разбирам, че това, което нося в себе си, има живот." То е самият живот. Вие ще кажете: "Ами ангелите ги няма." Веднага ще настане една каша в ума ви. И тогава ще дойдете при мене, ще кажете: "Кажи ми де е Господ." Аз ще седя и ще мълча. "Защо мълчиш?" И да ви кажа де е Господ, вие няма да го разберете, защото нямате светлина в себе си.

За да разберете Господа, трябва да имате светлина в себе си. Най-първо трябва да обичате Господа, да имате копнеж към него. Вие искате да го видите, че тогава да го залюбите. Той не е някакво дърво, нито някакъв камък, който можете да видите. Той е светлина. Под "светлина" аз разбирам събуждане на твоето съзнание, освобождение от всички тревоги и дрязги на съвременния живот. Да си свободен от всичко. Да

си свободен от сиромашия, да си свободен от болести, да си свободен от остаряване. Да си свободен в пълния смисъл на думата, да си в безсмъртието. И ти трябва да търсиш това, което подкрепя хубавото и красивото в живота. Ако не намериш Бога в себе си, ти ще изгубиш всичко хубаво, което имаш. Ние трябва да намерим Бога, понеже, като не го намерим, ще изгубим всичко хубаво в себе си, което имаме. Човек съдържа Божествени заложби в себе си, които той трябва да развива. Философията на живота седи в това. Аз нямам предвид онази философия, която казва, че човек всичко може да направи. Ти имаш заложби в себе си, вложени от самото битие, и ако искаш да се развиваш, трябва да намериш Бога, защото той ще бъде всичко в света. И само като намериш Бога, всичко в тебе ще израсне, ще се развие и ще стане едно съприкосновение между Бога и твоята душа. Само тогава ще се развият всички сили и способности в тебе. Тогава ти ще разбереш какво значи възможности.

Сега вие седите и си представяте Бога. Как си го представяте? Някои и други са виждали Бога. Вярвам в това. Поне на нивата са го виждали или в обществената безопасност. Там питат: "Защо си се направил Бог Отец?" Казвам: "Ако ме търсите в тази картина, мене там ме няма." И според мене този художник е бил много прост. Той, който не е знаел какво представлява Бог Отец, е могъл да го нарисува в тази картина. Чудно нещо, ако това може да бъде Бог Отец. Една свиня днес би мислила по-добре от много съвременни хора. Това само остава на Бог Отец да се яви в една картина като човек с бяла брада. Аз разбирам каква е идеята им. Те искат да кажат за мене: "Ти си човек, който си впрегнал хората да ти работят, да ги направиш роби, да им вземеш парите и те да работят за тебе." Тази е идеята за тях в понятието Бог Отец. "Искаш да лъжеш тези хора, да ги използваш за себе си." Седи този човек, иска да ме съди. Казвам: "За да ме

съдите вие, трябва да бъдете по-чисти от мене. Какво ще разберете? Как ще ме съдите?" "Ама за тебе хората имат лошо мнение." Нищо от това. Те могат да имат лошо мнение, то е тяхно право. Това, което вие мислите, право ли е, или не е? Фактически така ли е, или не е? Тъй щото две неща има в дадения случай. Или може да бъде вярно това, което казвате, или може да не е вярно. Какво престъпление може да има в това, че съм хванал някого за ръката? Или какво престъпление има в това, че съм целунал някого? Или пък какво престъпление има в това, че съм дал някому пари, или че съм бръкнал в кесията на някого и съм взел пари?

Казвам, онзи, който се дави в морето, на врата си има окачена цяла торба със злато. Аз ще го обера, разбира се. Какво зло има в това? Питам го: "Съгласен ли си да взема парите от врата ти?" "Съгласен съм." Правим договор с този човек. Златото, което съм взел от него, равносилно ли е с живота, който съм му възвърнал? Не, аз съм взел по-малко, а съм му дал повече. Ако не бях му взел богатството, той щеше да отиде на дъното на морето. "Ама тук такива философии не вървят." Ами вашата философия каква е? Хванете човека и го налегнете, че отгоре с камшика, докато го убиете. И после казвате, че освободи се човекът. Благодарим за такова освобождение.

Сега, като ви привеждам това, мене то не ме интересува. Аз там бях в положението на маймуна. Има една арабска приказка, според която, когато Бог създавал света, създал и животните и определил на всяко от тях по колко години трябва да живее. Той определил на кучето трийсет години, на магарето - пак трийсет години и на човека също така трийсет години. Така се казва в приказката. После Бог извикал кучето и го попитал: "Доволно ли си от живота, който ти дадох?" "Не, Господи, много ми са трийсет години да зъзна навън. Вземи от тях петнайсетте, нека ми

останат само петнайсет години. Те са ми достатъчни." Понеже човек бил цар, той казал на Бога: "Господи, дай на мене тези петнайсет години." След това Господ извиква магарето и го пита: "Ти доволен ли си от живота, който ти дадох?" "Господи, много ми са трийсет години. Доста ми са петнайсет години, да ставам посмешище на хората. Не искам толкова дълъг живот. дай тези петнайсет години на човека." Идва човекът, той взима петнайсет години и от магарето. Най-после иде маймуната при Господа и той я пита: "Ти доволна ли си от живота, който ти дадох?" "Господи, достатъчни ми са само петнайсет години. Не ми трябват повече. Моят живот е само за присмех на хората, да ме връзват за върлина и да ме карат само да се качвам и да слизам от нея." Тази маймуна само але пасе. Хоп - току се качва нагоре-надолу по върлината. Та сега и аз като маймуната - але пасе качване и слизане по обществената безопасност. Та и човек в своя живот ще страда като кучето, ще стане посмешище като магарето и най-после като маймуната ще се качва и слиза але пасе по върлината.

Сега аз бях в положението на маймуната, а следователят - в положението на маймунджага. Това са ред разсъждения, върху които трябва да се спрете. Обаче аз не се спирам само там. Аз търся развръзката на нещата. Питам човека защо му са тия години на кучето, защо му са годините на магарето и защо му са годините на маймуната. Това са състояния, това са положения в живота ни вътре. Това са положения на твоя ум, на твоето сърце, на твоята воля. Вие можете да сте в положението на кучето, в положението на магарето, в положението на маймуната, докато най-после дойдете до положението на разумния човек. Трите състояния у човека са животински, не са истински състояния. Докато най-после той трябва да дойде до истинския човек, който царува, да стане на седемдесет и пет години. Казвате: "Как така да ме наричаш

куче?" Щом страдаш, куче си. Щом носиш товар, магаре си. Щом те разиграват в обществената безопасност, маймуна си.

Казвате: "Учителят не може ли да направи нещо?" Питам, кажете ми какво да направя. Аз вадя заключения от тези неща. Това са символи, те още не са реални работи. Тези символи са необходими, за да научите азбуката. Като научите азбуката, вие ще се измените. Един ден и животните ще се изменят, и те няма да останат такива, каквито са сега. Казвам, животът е неприятен дотогава, докато човек не го е разбрал. Докато ние вършим всички работи в света без любов, докато вършим всички работи без знание, без свобода, ние ще имаме трите животински състояния, които са отрицателни прояви в живота. Докато човек не разбира любовта, прави всичко без любов, той се намира в положението на едно животно, на едно куче. Докато ти не познаваш мъдростта, ти си в положението на едно магаре. Докато не познаваш истината, ти си в положението на една маймуна. Щом познаеш и трите, ти си разумен човек.

Сега аз вървя и си размишлявам за отрицателното в живота, което трябва да се примири в себе си. Казвам, защо Господ е допуснал това нещо? Защо Господ е допуснал да те разиграват? Не, аз ще ги разигравам. Нищо повече. После пък аз ще ги накарам да се качат на върлината. Няма да остане нито един - всички професори ще се качат на върлината. Аз съм последователен. И след това ще дойде някой да ми казва, че го разиграват. Казвам, мене разиграват, че себе си няма да разиграват. Не е въпросът там. Друга една философия се крие. Ако вие нямате достатъчно смирение да гледате как там се разрешават първите букви на живота, вие нищо няма да научите. Ти седиш и казваш: "Знаеш ли кой съм аз?" Тогава аз се приближавам към този в обществената безопасност и му казвам: "Аз съм най-добрият човек. По-добър човек от мене

вие не сте виждали." "А, на мен ще разправяш. Аз съм македонец. Ти не можеш да ми разправяш. Мене не можеш да ме излъжеш." Казвам: "Радвам се, че не можеш да бъдеш излъган." В дадения случай аз опитвам какво той може да схване. В какъвто смисъл и да се постигне истината, тя всякога ще има обратни резултати, т.е. ще ѝ придадете обратно тълкуване. Той казва: "Ние сме виждали тук разни хора. Какви ли чешити не са минавали покрай нас." "Че и вие за мене сте един чешит. Ние сме едни чешити, а вие сте друг чешит."

Сега искам да ви наведа на мисълта, да схващате нещата правилно. Когато дойде някой човек при вас, да знаете кога и по какъв начин да му помогнете. Всяка помощ трябва да дойде навреме. Вие казвате: "Ние следим тук." Вие можете и двайсет години да прекарате в едно училище, но важно е какво сте научили от това училище и какво сте придобили от наученото. Сега аз казвам, кажете на тези светлини да загаснат там *(за електрическото осветление в салона)*, и те изгасват. Вие само завъртвате ключовете и изгасвате светлината. Щом завъртите ключа, вие сте учен човек вече. Защо изгасвате тези светлини? Понеже отвън иде по-голяма светлина. Но същественото за вас е да познаете Бога. Докато не знаете Бога, докато у вас не дойде любов, мъдрост и истина, или казано на друг език, докато у вас не дойде истинската светлина, истинският живот, истинската свобода, вие всякога ще бъдете ограничени, ще имате една вътрешна спънка. Дори и във вярванията си вие пак ще имате известни колебания. Нима вие не се съмнявате и в баща си?

Аз съм срещал много синове, които се съмняват в своите майки, в своите бащи, в братята и в сестрите си. Срещал съм сестри, които се съмняват в братята си, слуги, които се съмняват в господарите си, и обратно. Навсякъде в света съществува едно съмнение, едно вътрешно недоверие. И сега може това, което ви казвам, да произведе известно съмнение. То е

вътрешен резултат. Съмнението всякога може да се яви като един вътрешен резултат на онова безлюбие, на онова отсъствие на мъдрост и на истина в човека. Дето тези неща не съществуват, всякога съмнението иде като естествено последствие.

Безверието в света се дължи пак на същите отрицателни прояви в живота. Всички престъпления в света произтичат от този факт именно. Щом любовта се оттегли от живота, престъплението иде като един резултат. Щом мъдростта се оттегли от живота, престъплението иде като един резултат. Щом истината се оттегли от живота, престъплението иде като един резултат. Щом истината се оттегли от живота, робството се явява като един резултат. Вие не можете да бъдете свободни. И сега ние произнасяме тези думи, но има един нов начин на разбиране. Новият начин седи в това, да направите един опит, който може да ви ползва за в бъдеще.

Представете си, че като се погледнете в огледалото, виждате един бял косъм и не го отскубвате. След една-две седмици виждате трети косъм и така те се увеличават един след друг и вече не можете да ги скубете и хвърляте на земята. Какво трябва да направите? Същото забелязвате и на брадата си. Явяват се един след друг бели косми. Нали сте учен човек, нали разполагате със знания. Направете космите си бели или каквито искате. Ако имаш знание, ти можеш от черната си брада и коса да направиш бели косми - кой как те види, да не те познае и да каже: "Какво стана с онзи млад човек? Отде дойде този старец?" И след това да можеш да превърнеш бялата си коса и брада в черни, пак някой да не те познае и да се чудят де отиде сега старият и отде дойде този млад човек. Ако някой от вас би имал това знание, всеки би го търсил и бихте заемали положението на цар или на министър, или на княз, или на генерал, на някакъв висок офицерски чин или на професор и т.н.

Сега обаче нито един от вас няма това знание, нито тези дарби. Ще кажете - това е приказно. Мяза на приказките от "Хиляда и една нощ". Казвате: "Аз искам да бъда свят човек." Светията първо трябва да знае как да се освободи от греховете си. Когато човек може и знае как да се освободи от болестите и от сиромашията си, това е все едно и също нещо като да се освобождава от греховете си. Христос казва на едно място - ти не можеш да направиш нито един от космите си бели или черни. Какво се разбира под почерняването или побеляването на космите? Когато хората побеляват отвън, те почерняват отвътре. Такъв е законът. Ако хората биха били и отвътре толкова бели, колкото и отвън са бели, нямаше по-хубаво нещо от това.

Сега законът е съвсем друг. Виждаме един човек побелял, казва: "Стар съм вече." "На колко лазарника си?" "На осемдесет и четири-осемдесет и пет. Прекарах вече живота си." Казва този човек така, но не харесва живота си. Какво не си харесва той? Той казва: "Едно време, когато бях млад, видях една мома. Много ми хареса. И досега остана в ума ми." Този човек е станал вече на осемдесет и четири-осемдесет и пет години и мисли за тази мома. "Каква беше тя?" "Много хубава беше." "Ами сега?" "Сега изгубих я вече. - И въздиша този човек, пъшка за нея. - Сега вече съм остарял. Тя няма да се занимава с мене. Виждате ли сега тези внучета около мене. Нито едно от тях не влиза в положението ми, нито едно от тях не ме обича." Празнота има този човек. Влизам в положението му. Разбирам го. "Празна е душата ми, но какво да правя? - Той ме пита: - Ти сега си млад. Какво щеше да направиш, ако си на моето положение?" "Аз нямаше да чакам цели осемдесет години да пъшкам и да страдам днес. Още тогава щях да я взема. И тогава нямаше да се оплаквам никому." "Ти си умен човек."

Какви изводи мога да направя? Младата мома, това е истината. Като дойде до нея, ще я държа и

няма да я пущам. Тази млада мома е любовта. Тази млада мома е мъдростта. Щом дойда до тях, ще ги хвана и няма да ги пущам. Ще ги държа и ще им кажа: "С вас! Никъде другаде не отивам!" Дето отива младата мома, и аз подир нея. Нищо повече. Това аз разбирам любов. И тогава няма какво да разправям на другите едно време, когато бях млад. "Какво искаш сега да направя? Искаш ли да те подмладя?" "Можеш ли да направиш това нещо?" "Мога. Но ще направим един договор с тебе." "Какъв ще бъде този договор?" "Че тази млада мома, която ще ти дам да се ожениш за нея, постоянно подир нейните стъпки ще вървиш. Няма да я оставяш да мръдне крачка сама." "Само ми направи това, аз ще го изпълня, ще ходя постоянно подир тази млада мома."

Това е приблизително разговорът, който имах със стареца. Сега и вие като този старец седите и казвате: "Един ден ще остареем." И вие мислите като него. Защо? Защото любовта ви не е такава, каквато трябва. И вие казвате: "Знание не добихме, свобода не добихме и т.н. Онгапефме, но и онзи свят не познаваме докрай. Всичко отиде напразно." Вие казвате, че другите хора са наредили работите си, а вие не сте ги наредили. И те не са ги наредили. Не мислете, че те са по-добре от вас.

Та първото нещо е - истината е в това, да намерите тази млада мома.

Шеста лекция
на Общия окултен клас
4 ноември 1931 г., сряда, 6 часа
София - Изгрев

ПОЛЮСИ НА ДОБРОТО И ЗЛОТО
(Двоен дял)

"Добрата молитва"

Ще прочета 43. глава от Исая. Да видим този човек, който е живял преди повече от три хиляди години, какво е мислил. Мнозина измежду вас не мислят като Исая. Вие, християните, нямате туй съзнание. Някой път аз казвам - християните са дошли да говорят истината, с която може да влязат в ада, истината, с която може да влязат в небето, само някои от тях говорят.

Сега така говори Господ *(чете до 21. стих, до края)*.

Полските зверове сега са комунисти и социалисти, които ще прославят Бога. Сега разните комунисти, социалисти, анархисти и tuti quanti, всичките те са полските зверове, които ще прославят Бога. Ако вземете буквално, как е възможно един звяр да хвали Бога? Един човек, който е на ниска култура, ще прослави Бога повече от тебе, който вярваш. Той говори за зверовете, за птиците, пък укорява Якова, разумния, възлюбления негов. За него казва, че не го призова, че Израил се отегчи от него. Казва - и за себе си човек трябва да помисли, какво ще служи на Бога. Сега Господ се оплаква, на него не са нужни нито слънца, нито тамян, но се оплаква от едно нещо: "Ти си ме поработил с греховете си, натегнал си с беззаконията си."

Сега психологически нали вие си задавате въпроса, как Господ нарече Якова възлюблен, как е възможно едного, когото Господ възлюбил, да натегне с греховете, да го гощава с беззакония и престъпления.

Единственото нещо в новата епоха трябва да бъде чистота във вашите мисли. Животът стои в чистите мисли, животът стои в чистите желания, животът стои в чистите постъпки. Онова, което човек обича, онова, което изяжда, онова, което има, всичко това са само забавления за него. Вашите къщи са непотребни, вашите пари са непотребни, вашето знание, което имате, е непотребно. Даже вие с туй, което знаете, ще бъдете крайно смешни в небето, онези деца в небето ще ви се смеят.

Сегашните учени хора дойдоха до молекулите, атомите, електроните, йони, протони, на протоните се спряха. Какво разбира един учен човек под "молекула"? Имат някакво понятие. Имате ли ясна представа или идея за електрона или йона, или протона? Може да разбирате. Има доста научни теории.

Не може да има в света движение без съзнание. Движение има в света само там, дето има съзнание. Едно физическо тяло не може да се движи, ако няма съзнание. Тяло, което няма съзнание, не може да се движи. Съзнанието може да бъде или в предмета, или вън от предмета, или едновременно - може да бъде и вън, и вътре. Защото, ако твоята кола се движи, че конете се движат. Но по логически извод, който имаме, върху тази кола имаме едно разумно същество, което се движи. Ако твоята кола се движи, има глад. Какво е гладът у човека? Това е съзнателна, мощна сила, която те принуждава да идеш да работиш. Нуждата е съзнателна сила, която те принуждава да пиеш. Ти, като пиеш вода, не пиеш за себе си. Тази вода, която изпиваш, се преработва. Всичките хора на земята, това са фабрики, които преработват и доставят материали в пространството за друг един свят, който

сега се твори и съгражда. Вие, без да знаете, носите кола, каквото и да е - съгражда се тоя свят. Вие казвате: "Защо живея на земята?" Работници сте, да се съгради този свят. Вие за какво ли не мислите, че сте пратени на земята. Искате да бъдете щастливи, искате да се обличате, какви ли не представления хората не си правят. Сега може да ви представя живота в много смешна форма, но ние на земята сме работници, а другото за нас е само забавление, та в тази трудна работа, която вършим на земята, да не ни стане много тежко, има с какво да се занимаваме.

Та казвам, преди всичко човек трябва да свърши своята работа. Единственото нещо, което вие ще намерите, след като се върнете в другия свят, ще намерите работата, която сте свършили. Ще ви кажат: "Тези тухли доставихте вие" - по човешки говоря. Те представляват доставения материал, туй, което вие сте направили. На земята например аз гледам малко другояче на живота. След като се трудя дълго време, живея добре. Аз изработвам една форма. Тази форма пак ще ми я препратят да работя, ако не съм дал такава форма каквато трябва. Аз ще работя, докато най-после приемат тази форма, ще ми кажат: "Формата на доброто, която си изработил, приема се. Тогава ще ми дадат една квитанция, че формата е приета и че съм направил едно добро дело.

Сега в миналата беседа казах, че злото и доброто са вънка. Кое е тогава в човека? Аз ще ви кажа кое е в човека. Единствената сила, която е в човека вътре, която съставлява сила, то е любовта. Следователно на туй основание аз се обосновавам на един закон: трябва да се започне отвътре, от центъра, от любовта. Доброто и злото, това са условия отвън. Следователно може да приемем доброто отвън, да му дадем ход. Когато говорех тази идея на една млада сестра, казва: "Защо Господ допуща злото върху тебе? Защо тя, като е в нас, допуща злото?" Казвам, че любовта, тя не

мяза на тебе, тя не е човек. Злото, като дойде при любовта, то лиже краката, като дете плаче пред нея. Злото, като дойде при тебе, ще натисне, ще те мъчи, но при любовта, като иде, ближе краката ти, казва: "Какво ще заповядаш?" Каквото любовта каже на злото, то точно изпълнява заповедта ѝ. Любовта, като види, че някой не знае да люби, казва: "Иди, че го развържи." Тя казва на вълка: "Вземи, че го сдъвчи." Като го сдъвчи, този сдъвканият отиде при любовта, казва: "Изядоха ме." "Тъй ли?" Тя положи ръката си върху сдъвкания, даде му ново тяло, прати го пак навън. Всичките изядени на земята като отидат при любовта, тя дава двоен дял. Защо трябва да ти направят зло? Да ти дадат двоен дял. Ако не те изядат, няма двоен дял. То е философия. Вън от това злото няма никакво оправдание. Значи онзи, който прави добро, има един дял, когато доброто действа, има един дял. Онзи, върху когото злото действа, има два дяла. Господ казва: "Колко искаш - един дял или два дяла?" Ако искаш два дяла, непременно злото трябва да дойде. Защо само злото е в сила да даде два дяла. Казвам, вие нямате понятие, вие не сте мислили върху това.

Помнете следния закон. По някой път става промяна в природата, че и двата полюса на злото станат положителни. Какъв знак туряте в математиката, когато две тела се отблъскват. Аз ще го туря така > <. И двата полюса станат положителни. Щом злото стане положително в двата полюса, доброто става отрицателно в двата полюса. Тогава става привличане. Злото привлича доброто, понеже по закона положително и отрицателно се привличат. Щом злото е положително, доброто - отрицателно, тогава се привличат. След дълго време злото, като седи при доброто, положителното зло става отрицателно и следователно доброто отрицателно и злото отрицателно, те се отблъскват, доброто напусне злото. Или казано

на ваш език, един червей някъде седи и яде, докато има какво да яде. Като няма какво да яде, тръгва на друго място.

Казвам сега, по следния начин се привличат. След като активното зло стане отрицателно, онова пък положително зло, което привлякло отрицателното добро, направило отрицателното добро положително. Положителното добро, което привлякло при себе си отрицателното зло, туй отрицателно зло е станало положително, разместват се полюсите. Те като станат положителни, положителни с положителни се отблъскват. Тогава дойде злото, и пак се съединят със себе си. Стават два процеса. Дълго време ти си лош, бушуваш в себе си, след туй у тебе настане утихване. Двата полюса - положителният на доброто и отрицателният, от своето съединение са върху тебе и ти намериш себе си. Казваш: "Слава Богу, освободих се." Но много се лъжеш. Няма да мине дълго време, пак ще започне да те човърка нещо. Вземете един пияница, който има навика да пие. Той се откаже една-две години, после каже: "Чакай, само ще близна малко." Като погледнеш, пак се напил. Или онзи, който обича да пипа, казва: "Само да пипна с пръста си. Аз съм се отказал." Но като пипне, тури го в джоба си, краде.

Всякога, когато човек прави опит със злото, злото влиза в джоба му. Всеки, който прави опит с доброто, доброто влиза в джоба му, или в съзнанието му.

Сега под "зло" подразбирам - щом правиш опит със своя ум, непременно злото ще влезе в твоето съзнание. Щом влезе в твоето съзнание, ще остави своите последствия. Сега туй е отвлечено, аз ви говоря за злото отвлечено. Тук, на земята, защо някои добри и лоши хора се събират и живеят заедно? Някой път срещнеш един добър човек, привличаш се, казваш: "Има нещо в този човек, което обичам." Може да се срещаш с него два месеца. Ти го отхвърлиш, казваш: "Не го искам този вече." Защо? Този станал точно като те-

бе. Той, докато беше грешен, смиряваше се. Значи отрицателно зло е той, ти си положително добро, ти го учиш като учител. Той един ден израсне, започне да мисли, че и той е светия като тебе. Ти казваш: "Като мен ли? Скоро да се махаш. Аз такъв учен не искам. Грешен дойде при мене. Сега за три-четири години иска да бъде като мене." Вие не разбирате закона. Този човек, той изразява твоето състояние. Той станал като тебе, отблъсква се. После, като се върне към своето първоначално положение, отрицателния полюс на доброто, се върне недоволен. Съединяват се зло със зло. Казва: "Остави, религиозни изветрели. Я сега да им направим зло, да им отмъстим." Добрият търси дрехата си, казва: "Лош човек, който е, не го бутай, да нямаш вземане-даване с него, да ни пази Господ. Не се минат три-четири години, виждаш ти този лошия човек, но се обърнал към Бога, пак го привличаш, пак започваш да го учиш.

Казвам, всякога все ще бъдете лъгани, все ще се излъгвате. Казваш: "Защо съм толкоз глупав?" Нима мислите - ако аз стъпя на хлъзгава почва, аз все ще се хлъзна, ще сляза долу, ще се разтърси гърбът ми. Мисля, че съм глупав. Не съм взел в съображение, не съм взел предвид, уповавал съм на себе си, не съм преодолял мъчнотиите. Който и да е учен човек, все ще слезе, турете и светия на туй място, и той ще слезе по същия начин.

Защото, тъй както разбирам закона, светийството не е подаяние. Светията е умен човек, светия е онзи, на който съзнанието е постоянно будно. Щом в един момент изгубиш своето съзнание, изгубиш своята посока, има опасност да паднеш, да се спънеш някъде. Сега не мислете, че светията е изключен от падане. Земните светии не са изключени от падане. Сега в себе си ако някои почувствате промяна, не го считайте, че е извън законите. В законите на развитието, понеже човек е извън доброто и злото, вие трябва да разбирате силите, с които боравите. Вие трябва да разбира-

те качеството на доброто и злото, трябва да знаете с какви сили оперирате. Трябва да знаете дали оперирате с положителната страна на злото или с положителната страна на доброто, трябва да знаете законите какви са при доброто и при злото.

Да кажем, имате връзка с един лош човек, образ на злото. Какво ще правите? Представете си млада мома попадне в ръцете на един престъпник в гората. Няма кой да ѝ помогне. Какво трябва да прави? Или друг пример. Представете си, някой богат човек, работил десет години, попадне в ръката на един разбойник. Какво ще прави? Казва му: "Ще дадеш парите!" Хубаво, дадеш парите, той те пусне, но някой път вземе, че те надупчи с ножа си, че си замине. Тогава какво трябва да правиш? И в двата примера има противоречие. Момата трябва да постъпи другояче. Този човек, колкото и да е лош, на тази мома не може да ѝ направи зло. Тази красивата мома като срещне, онзи престъпник ще я последва, ще сложи оръжието и ще каже: "Какво да правя? Мене ми дотегна да бъда престъпник, не искам да бъда престъпник." Той седне при нея и казва: "Аз за пръв път срещам мома като тебе. Готов съм за тебе да живея. Каквото ми кажеш, ще го направя." Какво трябва да му каже сега? Вие сега във вашия ум ще мислите какво тя да каже. Тази мома с какво трябва да започне? Тая мома носи една торба с хляб. Трябва да извади хляба, да се наяде, той е гладен. След като се наяде, ще заспи. Тя да му остави една записка: "Заминавам по работа, остави оръжието си, ела подир мене." Няма да му каже къде отишла. Той, като стане, прочете записката, ще види кой път да хване. Той ще ходи, ще мисли къде да я намери. В туй търсене ще започне да работи неговата душа. Ако тя започне да го гладиі по лицето, работата е свършена, той ще я изяде тогава.

Често при мене са дохождали такива сестри избраници и мои приятели са дохождали, казват: "Този

много обещава, че за бъдеще ще стане член на Всемирното бяло братство." Аз, като погледна, казвам: "Да, да, никакъв брат не може да стане. За да стане брат, трябва да се трансформира."

Злото не може така да се трансформира. Човешката душа трябва да се освободи от положителното и отрицателното влияние на злото. Или другояче казано, в този център на пресичане е силата на съзнанието. Човек може да се освободи само чрез едно, човек чрез доброто може да се освободи, но ще се съедини, ще се разедини. Само любовта може да освободи човека от злото.

Следователно, аз когато ви говоря за доброто, не е да бъдете добри. Който е добър, може да стане лош. Не че той ще стане лош, но сменят се законите в природата. Единствената сила, която може да ви освободи, то е любовта. Аз говоря за любовта като сила, която може да освободи. Доброто и злото се подчиняват на любовта. Тогава може да разберете защо човек търси Бога. Бога трябва да го търсим като любов, за да може злото, всички външни условия отвън да се изменят. Ако вие само за един момент почувствате Божията любов, тъй както може да се е разбирало във времето, когато този пророк говорил, като говори, има нещо ненаписано. Ако вие имате туй съзнание за Бога, веднага външните условия ще се изменят за вас, вие ще разбирате света в друга светлина, научните теории другояче ще разбирате, отношенията, които имате между вас, ще знаете по-добре да се справите с тях, понеже любовта ще събуди у вас истински способности и чувства, чрез които ще може да имате едно правилно разбиране, защото при сегашното състояние съзнанието не всякога е ясно.

Например мнозина още минават в средата на трансформирането. В света има движение, вие трябва да се подигате. Докато сте във физическия свят, имате свят на резултати. Ще влезете в астралния свят, имате четири главни състояния.

Ще се отклоня малко от мисълта си. Физическият свят е свят на твърдите тела. Астралният свят е свят на жидките тела. Умственият свят е свят на въздухообразните тела. Причинният свят е свят на светлината. Тия четири свята трябва да ги проникнете, да вземете материал за работа. Ако вие не сте слезли на физическия свят да вземете от твърдата материя - на тая твърда материя трябва пластичност, вода трябва, или псевдоним на водата това е животът. После трябва въздух на тоя живот, или мисъл. На мисълта трябва причина, или сила, трябва му движение.

Изобщо в полюса на женската форма преобладават повече силите на сърцето. Жената е взета, направена е от астралния свят. Човек е направен просто от твърдата материя. Мъжът е направен от твърда материя, жената е направена от жидка материя. Астралният свят е жидък, воден. Следователно по естество в жената преобладават желанията, тя е роб на своите желания. В човек преобладава мисълта. Лявата страна у човека се различава в своите действия. В човека има едновременно две течения в двете полушария на мозъка. Мозъкът на едното полушарие е женски, а в другото полушарие е мъжки. Дясното полушарие е мъжко, лявото - женско. Всички сега мислят с лявото полушарие. Енергията от дясното полушарие минава в лявото. Човек мисли само с половината си глава. Затуй лицето е симетрично. Аз не искам да обръщам вниманието ви върху туй, защото ще изгубите понятието за красота. Много рядко съм срещал лица, които са симетрични. Ако вникнем, ще видим, че едното око е по-хубаво, другото е недодялано, половината уста е хубаво устроена, другата не е изработена. В ръцете е същото и в другите удове на тялото. Туй показва, че сърцето у човека сега е деформирано, значи нашите чувства деформират нашите мисли. Най-първо ти, като пожелаеш един предмет, караш ума да

мисли тъй, както твоето сърце иска. Видиш един предмет, да кажем, искаш да вземеш пари от някой, казваш: "Мен пари ми са потребни. Ще направя това-онова, ще помогна на бедни." А ти просто искаш да откраднеш. А сега, за да оправдаеш своята кражба, ти ще туриш желания, че искаш да помагаш на бедни, че ще направиш добрини с тия пари. Понеже у жената преобладава сърцето, у мъжа преобладава умът. Умът има два полюса и сърцето има два полюса. Този закон, както за мъжа, тъй и за жената, постоянно работи. Лявата област мисли, дяснатa само трансформира. Ако една жена привлече един мъж - аз туй може да ви докажа, този мъж сменя енергиите, които са натрупани. Ако той е отрицателен, жената е положителна. Той, след като го напомпат, стане положителен, веднага той ще ритне, ще каже: "Мен жена не ми трябва." И той стане жена. Който отива при жена, жена става. Който отива при мъж, мъж става.

Следователно в съзнанието сегашните жени искат да станат мъже. В Англия, откак женският въпрос се е подигнал, жените са израснали, станали са два сантиметра по-високи. Сегашните англичанки са станали няколко сантиметра по-високи. Мисълта продължава величината, във височина се расте. По чувство човек расте в широчина. Щом чувствата преодоляват, коремът стане широк, мърда, мърда, ръцете стават тлъстички.

Тази е научната страна - ако още не разбирате ония сили, които действат в света, в обширен смисъл какво означават. Жената в тази форма представлява сърцето. Засега целият невидим свят е съсредоточен за поправяне, за организиране на сърцето. Аз казвам, всичко седи в жената. И доброто, и злото е съсредоточено в жената не по форма, но по съдържание. Трябва да се трансформира, да се преобрази жената. Като казвам, че жената е сърцето, вие мислите, че Господ турил нещата по един механически начин, но във всичките жени, които носят този полюс, трябва да се роди

мисълта, да живеят добре. Животът на жената минава през сърцето на земята. Както животът минава през женското сърце, така ще мине през мисълта на мъжа - нищо не се постига. Мъжът мисли това, което жената мисли, това, което жената му е създала. Някой път вижда, че има дефект, казва: "Няма какво да се прави." Той ще си навее беля на главата. Не е тази видимата жена, ами тази астралната, голямата жена. С такъв мъж, знаеш, какво ще стане? Няма мъж, който да не е бит по три пъти на ден - фигуративно говоря. Всичките ви страдания са от тая майка. Страданията произтичат от неестествени връзки с външни предмети и външни тела, които са в областта на злото. Защото злото е една съзнателна сила, мъжка сила е злото. Злото, това е един мъж. Той, като хване една жена, ще я употреби като оръжие. Колкото други мъже намери, той не признава други мъже, той ще ги направи на каша. Той като намери една жена, всеки мъж, който има работа с тази жена, той ще я убие.

Мен ми разправяше един доктор, тук му разправяла една българка, 84-годишна българка. Такъв един австралиец се влюбил в нея, но тя била оженена вече. Той ѝ казва: "Ако бях те залюбил аз преди, щях да убия мъжа ти. Сега само ще измъчвам мъжа ти, че той се е оженил за тебе. Няма да го убия." И във време на Херцеговската война иде при онази българка и казва: "Аз отивам на война. Ще се бия в Херцеговина, еди на кое си място има извор. Ако този извор не пресъхне, аз ще се върна. Пък, ако пресъхне изворът, мене са ме убили." Изворът пресъхнал и той не се върнал.

Това не е дух. Дух е само Бог. Всичките други същества си имат форма, която може да се разруши. Формата на една ваша мисъл може да се разруши, формата на едно ваше желание може да се разруши. Всичко в света претърпява разрушение дотогава, докато дойде до онази форма, дето мисълта не може да се разруши. И мисълта се разрушава, но е по-устойчива. Ние

мислим в един по-друг живот, чист и свят живот. Та всички ние минаваме през областта на злото.

Разсъждавайте разумно. Злото е абсолютен егоизъм. Злото иска да живее и то не признава никакъв друг живот освен своя живот. Следователно попаднете ли в нейните клещи, нейните зъби, вие ще бъдете изядени, както една овца се изяда от един вълк. Не мислете защо Господ позволил това. Това е същото, да разрешите защо Господ позволил една овца да бъде изядена от един вълк. Ще ви кажа. Господ е допуснал една овца да бъде изядена от един вълк, за да приеме двоен дял от него. Ако вие съгрешите според вашите теории, съгрешаванията, изгубването на нашето съзнание ако не допринася нещо повече, то е изгубен живот. Но в двойния дял оправдава се. През ония опитности, през които ще минем, Бог ще бъде двоен дял, за да ни очисти от злото.

Сега аз ви навеждам този въпрос. За да може да живеете, вие искате да живеете в мир. Вие имате едно механическо разбиране. Вие с тази сестра не знаете как да живеете. Най-голямо изкуство е да знаеш как да живееш и да можеш да го предадеш. То не е нещо, което може да го купиш от някой бакалин, не може да го изсмучете от Библията. Христос е велик дух и той се посещава от този велик адепт на злото, изкушава го, неговият ум работи. Започват два ума, той иска да го отвлече, дава му три изкушения. Вие сега мислите защо вас да ви изкушават. По същия закон. Думите ви изпитват. Защо? Ще оставя този въпрос. Ще мине, ще ви намери този разбойник в гората. Какво ще правите? Ако си сложи оръжието при вашите нозе, вие се радвайте, извадете торбата, нахранете го, нищо повече. Ако е дошла жена при вас, какво ще се страхувате. Аз гледам - навсякъде страх, треперят гащите. Че иде разбойник, дошъл. Да трепериш, какво ще допринесеш. Ти ще гледаш разбойника право в очите, няма да се плашиш. И тогава, разбойникът като дойде, ще си

сложиш оръжието. Много хора ги е плашила мечка. Защо? Защото, като я видят, страхуват се и тя казва: "Страхливи." И плюе ги. Но ако гледаш мечката, никога няма да те плюе. Ти ако гледаш тази мечка, мечката ще се спре най-малко, ти ще се оттеглиш. Ако не искаш да те плюе, дай ѝ път. Тъй като направиш, тя ще мине. Ако не направиш тъй, тя ще се изправи, ще те плюе, плюе, ще боледуваш след туй четири месеца и я оздравееш, я не.

Един пример. Майката лежи на леглото. Отдолу под леглото имало орехи. Детето запалило една свещ да вземе орехи. Майката спи, но чула. Запалил се чаршафът, уплашила се, вика: "Ох, изгорях!"

Казвам, няма какво да туряте орехите под леглото. Ако закъсняла десет минути, щяла да се запали. Не ѝ иде наум да стане, да свие чаршафа и хайде - навън. Вземи чаршафа, свий го, тури го навън, да се свърши работата. По-важно е да се не запалят твоите дрехи, ти да се опърлиш. Тогава работата е малко по-трудна. Казва: "Съгрешихме." Влязло е през някоя пукнатина зло. Иди, че запуши тая пукнатина. Ако друг път влезе злото през друга пукнатина, пак запуши.

То е научно обяснение, може да правите опити. Тъй ще правите опит върху себе си, да не ви е страх. Искам да ви кажа да не бъдете страхливци. Но не и да мислите, че можем да победим злото. Колкото то да съществува, ти си абсолютно свободен. Може да имаш отношения, може да нямаш работа, злото не може да те зароби. Не допущайте неща във вашия ум, които не са реални. Щом допуснеш, че злото е всесилно, вече нямаш предвид за доброто, ти се заробваш в света. Казваш: "Този живот не може да се поправи, тъй ще си иде тая работа." Временно тъй ще си иде човек.

Сега основното положение. Свободата, която имате, обръщайте внимание върху вашите желания и не давайте ход на всяко желание, което се зараждa в сърцето. Най-първо опитайте туй желание ваше ли е, про-

излиза ли от вас. Ако не произлиза от вас, не му давайте ход. Защото всичките желания у човека са в яйцеобразна форма, в зародиш. На туй желание докато не си дал живот, то седи при нозете ти, то е кротко. Щом вземеш туй желание, туриш го в ума, дадеш топлина и живот, след туй носиш последствията, имаш отговорност. Човек, щом роди едно желание, той е вече бременен, тогава вече ти ангажираш цялата природа и Бог те държи отговорен. Ти не може да унищожиш едно желание. Веднага трябва да се отнесеш до Бога, той да те освободи от това желание, да ти покаже пътя, по който можеш да излезеш. Имате онези желания неестествени, за които ще изразходвате енергията си. И колкото кокошката, която измътва юрдечета, остават при нея, толкова ти ще се ползваш от неестествените желания. Тия юрдечета ще хвръкнат, не може да останат при тебе. Те ще вземат твоята енергия, ще усетиш една слабост, те ще отлетят някъде.

Следователно работи само за онова, което може да остане при тебе. Следователно, казвам, работи само за любовта, която може да остане при тебе. Единствената сила, която всичко остава у нея, то е любовта. Затуй ви казвам да научите закона на любовта. Казвам, сега трябва да обичате. Най-голямото изкуство е да знаеш как да обичаш. То е една от най-сложните науки. Казва: "Трябва да се обичаме." Но как трябва да се обичаме, е въпросът. Колко пъти от неразбрана обич ние сме си създали нещастие. Ти обичаш едно свое дете, храниш го, после създаваш най-лошите подтици, развива се тщеславие, гордост, грубост и тям подобни. Туй дете тъй да го обичаш, със своята любов да развиеш най-хубави качества. Вие искате по някой път да ви обичат. То е опасна работа да ви обичат. Няма по-хубаво нещо от любовта, но и няма по-опасно нещо от любовта, да ви обичат. Защото, ако ви обича един лош човек, той ще внесе лошото. Ако ви обича добър, много добре. Лошият човек ще събуди у вас любовта, той ще

внесе любовта, но тази любов ще ви поквари. Преди всичко любовта трябва да бъде свободна от посторонни външни влияния, за да се изяви, тъй както трябва. Когато говорим за Христовата любов, разбираме - да бъде свободна от външни влияния. Ако не е свободна, тя ще създаде в тебе туй течение, което е във вълка. Вълкът има любов, но тая любов го заставя оттук да вземе едно агне, там да вземе друго агне. Щом дойде до овцата, стане по-умна, ще пасе трева, след туй ще иде, ще даде от млякото, което образува от себе си, няма да иде да вземе агне. Имате един метод на вълка, но имате друг метод на овцата. Вие не искате много страдания, но в тази област човек, който не работи по методите на овцата, ще има по-големи страдания. Онази любов, в която хората страдат, показва, че хората не са работили както Бог иска. Всяка любов, в която се усеща, че е излъган, човек в резултат страда.

Каква мисъл остана у вас? У вас злото е от двата полюса - положително и отрицателно. И доброто е положително и отрицателно. Или злото е на работа, или е на почивка. И доброто е в работа, и доброто е в почивка. Всяко нещо, което е в почивка, то е минало в активност в живота. Злото, като дойде да работи, ще свърши своята работа. И доброто, като дойде, ще свърши своята работа. Злото винаги руши. То, като дойде в тебе, съграденото ще го събори. Доброто, като дойде, гради винаги. Злото винаги руши. Любовта е вътре, тя е закон, който регулира отношенията на злото и доброто. Вие никога не може да регулирате отношението на злото и доброто. Ако нямате любов, тя е сила, която регулира, тя е сила, която може да превръща енергията. Тогава любовта взема от злото, дава на доброто, взема от доброто и дава на злото. Когато злото е положително, тя прати отрицателното добро, взема от нейните енергии и то стане положително. Когато доброто стане положително, праща отрицателното зло. Обмяна става. Защото при

положителното състояние постоянно се натрупват излишни енергии и ако тия енергии не се пласират в един разумен живот, ще стане един вътрешен взрив.

Ако вие на една кола натрупвате, натрупвате, непременно оста ще се счупи, ще се наведе. Ако натрупвате мисъл, същият резултат ще дойде. Ако мислиш, че си много добър, мислиш, мислиш, ще дойде вътрешна гордост. Един неумолим закон е това. Като дойде тая гордост, тя ще те смъкне до дъното на ада. Затова е необходимо да идеш до едно място, излишното добро у тебе да го предадеш, резултатите на излишното добро да минат в друга форма. Защото добрият човек не трябва да иде при богатия, той трябва да иде при сиромасите.

Аз ви цитирам само отношения. Богатият при богатия не трябва да отива, защото и двамата са положителни. Сиромахът при сиромаха не трябва да иде. Един богат при сиромаха трябва да иде и сиромахът трябва да иде при богатия. Богатият, който натрупвал богатство, трябва да иде при добродетелния сиромах и отрицателният сиромах, който е лош, че осиромашал, трябва да иде при някой много добър богат човек, и той човек ще стане.

Тези са постоянни процеси, които действат вътре в живата природа. Тези неща, които вие не може да разрешите, защо Господ така прави? Той прекръстосва силите от един човек в друг, държи равновесие - един закон, да се развива едно подобрение.

Сега оставете старите разбирания. Казва, да дойде Христос да ни спаси. Христос при вас идва много пъти. Христос идвал е отвън, идвал е и отвътре, не в такава форма човешка привична Христос при вас е идвал, не с такова тяло, с каквото вие сте изобщо свикнали да мислите. В тялото на Христа не тече такава топла кръв, дето се образуват болести. В кръвта на Христа не може да се образуват неестествени желания. Тя е чиста кръв, в която никакви микроби с отрицателни качества не може да живе-

ят. Тя е кръв, която носи вечен живот. Тази кръв, тя е словото в живота, това е словото, което функционира, наричат го хляб. Казва Христос: "Ако не ядете плътта ми, нямате живот." Когато ти мислиш, когато ти повториш една дума, която Христос казал, която излязла от Бога, тя е храната, тя образува чистата кръв. Ако тялото е пълно с тази кръв, то е свободно. Злото, като влезе в тебе, защо то не прави пакост? Понеже любовта е там, ще започне да лиже краката на любовта, ти ще бъдеш свободен. Злото го е страх от любовта.

Вие казвате: "Любовта поробва." Не, безлюбието поробва. Любовта освобождава, а безлюбието поробва. Казвате: "Не си струва човек да люби." Не, ти си имал работа със злото, без да си имал работа с любовта. В света, щом влезе злото, човек се усеща поробен. Щом дойде доброто, усещаш се свободен. Щом дойде злото, усещаш, че си изгубил нещо. Щом дойде доброто, усещаш, че си придобил нещо. Щом любовта дойде, и двете сили са под нейно влияние, усещаш, че си господар на положението, едновременно виждаш какви са отношенията, не те е страх от злото, виждаш, че тия сили се уравновесяват.

Ти седиш, работиш с пари. Намираш касата на някого, занесеш парите. Намериш вола, пращаш го. Намериш дреха, занесеш я на когото е. Когото и да срещнеш, в каквото положение и да си, ти не се обезкуражаваш, тебе ти е приятно да направиш една услуга. Онзи, който няма равновесие, щом види парите, вземе ги, като намери дрехата, вземе, продаде я.

Та сега внесете любовта във вашия живот. Винаги се опирайте да дойдете в хармонично състояние. Да кажем, възбуден си. Кажете: "Бог е любов, Бог живее в центъра на моя живот." Спри се там и помисли за Бога - може една минута, може две минути, може ден, два, може да си вършиш другата работа, но дръж тая мисъл. Тя трябва да седи. Веднага човешката мисъл

ще се разреши. Болен си. Някои имате ревматизъм. Аз да ви дам начин за лекуване на ревматизма. Който има един неизлечим ревматизъм, сложете вода до 30-31 градуса, турете в легена, седнете вътре, понатъркайте слабините си, изчистете се. Ако те боли кракът, кажи: "Любовта живее в мене, любовта живее в мене." Не му се сърди. "Любовта живее в мене." Поглади го тъй два-три пъти. Този твой приятел, който седи в крака ти, той след като разбере, кажи: "Няма защо тук да седиш. Ела по-горе, в корема има добро ядене." Той като излезе от крака и дойде в стомаха, ти ще го гощаваш, от стомаха има много врати, ще го изпъдиш навън. По този начин ако постъпите, ревматизмът в три деня може да си иде и вие ще оздравеете. Ако не в три дни, в три недели. Ако не в три недели, в три месеца или най-много в дванадесет месеца. Повече от дванадесет месеца не може да устои.

Направете този опит. Ако не излезе сполучлив, аз ще дойда да направя опита. Ще дойда, ще те туря да седнеш в легена, аз ще направя едно баене. Боли те глава, коремоболие имаш, то е хубаво условие, то е хубаво занятие. Ти никога не си мислиш за крака. Поразтрий го, помисли малко за хубави работи. Ние седим и не знаем за какво да мислим. Мислим за туй, за което не трябва да мислим. Сега, ако дошъл ревматизмът, аз се радвам, че ви посетил. Ако имате коремоболие, аз се радвам. Ако замине, пак се радвам. И като идва се радвам, и като си отива, пак се радвам. И в единия, и в другия случай е за слава Божия. Боли те глава. За слава Божия е. Не те боли вече. За слава Божия е.

Казвам, че болестта, то е вече злото във вас. Престане болестта, доброто действа във вас. То са неизбежни неща. И на здравия човек, който и да е, аз срещам този закон. И в животните действа, и в растенията минава. Когато те са тъжни, не бутам тъжното дърво. Когато растението е тъжно, има особени начини, когато са весели растенията. И те си имат

особен начин да изкажат веселието си. Теченията са особени, листата са подигнати. Когато дърветата са весели, има нещо празнично. Пък някой път има нещо клюмнало. В цялото животинско царство и в растителното царство този закон действа съобразно съзнанието на тия същества. Не мислете, че вие ще правите изключение. Никой светия не е бил изключен из закона, нито Христос, нито пророците. Изисква се знание. След като придобиете знание, тогава може да се освободите. Сега аз може да ви освободя десет пъти на ден, но пак ще дойде злото. Вечерно време, като спите, пак ще дойде злото.

Та сега мисълта турете тъй: Бог живее вътре в мене. Всичко онова, което Бог е създал в света, е добро. Не виждайте злото, да кажете - защо злото е така. Гледайте на света, че той е добър. Ако ти в злото не може да видиш Бога вътре скрит - в злото Бог е скрит, а в доброто е изявеният Бог. И най-после, защо ще ви е страх. Няма какво да ви е страх. От смъртта по-лошо в света няма. "Ама може да ме оберат, убият." Двоен дял ще ми дадат. Умиране в света няма. Ти ще заминеш от земята, когато Господ определи. Ако живееш по този закон, както Господ определи, ще заминеш навреме. Ако не живееш, ще заминеш преждевременно. Ако заминеш по-рано, ще изгубиш опитностите. Не е хубаво това, но и човек не трябва да закъснява - пак ще изгуби. Нито преждевременно трябва да заминеш от земята, нито трябва да закъснееш. Да живееш толкоз, колкото е определено. С опитността да приготвиш един по-възвишен живот, отколкото тук, на земята. Сега, както е на земята, е добре. Ако останеш за по-дълго време, пак е лошо. Ако някой остане за петстотин години на земята, живееш в едно поколение със съвсем други разбирания. Представете си, дойде режимът, какъвто вие не сте сънували. Вие живеете със своите минали идеи, новото не може да приемете, всичко ви е противно, за вас животът ще бъде неприятен.

Докато Бог се изявява в живота, животът е приятен. Когато Бог не се изявява в живота, животът е неприятен. Когато човек иска да живее повече, отколкото трябва, Господ се оттеглява. Поддържа те баща ти десет, дванадесет години, в университета те праща, сам трябва да работиш. От невидимия свят - когато не работиш, веднага бюджета прекъсват. Казва: "Много лошо е."

Сега, докато Бог живее с вас, използвайте. Аз ви казвам идеята. Бог мисли за всинца ви. Докато Бог мисли за вас, вие се радвайте на тая мисъл. Не се радвайте дали Бог е вътре във вас. Дали Бог е вътре във вас, или не, то е равносилно. Бог не може да мисли за някого. Щом Бог мисли заради вас, то е достатъчно - Бог, който е съвършен. Не се спирайте да търсите Господа във вас.

На кое място ще турите Господа, я ми кажете. Вътре в гърдите ли? В съзнанието, в най-свещеното място, което имаме, там трябва да живее Бог. Ако го туриш в туй тяло да живее, ти имаш смъртта предвид, ти създаваш едно зло. Винаги Бог е в твоето съзнание. Когато той дойде, спри се, мълком мисли. Като се спреш, мисли, че той е с тебе. Аз на мнозина съм виждал - Господ дошъл на гости. Вие него ден ще се скарате три пъти, казвате: "Аз, Господи, така ги хукам, така ги поправям." Господ казва: "Много добре." Не се минат два-три дни, той ще ти въздаде двоен дял. Ти хукаш, и тебе ще хукат. Ти биеш, и тебе ще бият. Ще дойде отгоре ти същото.

Тайна молитва

Седма лекция
на Общия окултен клас
11 ноември 1931 г., сряда, 6 часа
София - Изгрев

ЖИВОТЪТ КАТО МАТЕМАТИЧЕСКИ ДЕЙСТВИЯ

"Добрата молитва"
"Аин фаси"

Ще прочета част от втора глава от Деянията на апостолите.

Много мъчно е да се определи кое е най-важно в живота. Изобщо нещата са важни за даден момент. За малкото дете няма съмнение, че най-важна е храната на майката. За съзнателния човек най-важно е неговото здраве. Понякога от едно вътрешно неразбиране на живота ние сами нямаме определена идея какво искаме, но знаем какво ни трябва, вследствие на което в ума ни изпъкват изведнъж много работи, много желания, които ни смущават. Ти желаеш много неща едновременно. В природата обаче съществува следния закон. В даден момент или в даден случай ти можеш да изпитваш само една мисъл или само едно желание.

Например какво можете да изпитате в една хилядна част от секундата. Можете ли да си представите какво представя тази една хилядна част от секундата? Вие даже нямате представа за тази една хилядна част от секундата. Ако обаче се движите с бързината на светлината, ще имате ясна представа за тази една хилядна част от секундата. За една хилядна част от секундата колко километра се падат? Триста километра. Ако нямате тази бързина, тогава,

за да изминете тези триста километра път, ще ви трябват най-малко пет-шест дни.

Понеже ние, съвременните хора, сме като малките деца, нас ни интересуват работи, които провидението ще ни даде само за един момент, и после пак ще ги отнеме. Ние не знаем каква е крайната цел на живота. Крайната цел на живота не е младостта, понеже остаряваме. Ако младостта бъде крайната цел, ние не трябваше да остаряваме. Ако пък старостта бъде крайната цел, ние не трябваше да умираме. Крайната цел не е и в богатството. Ако беше богатството, ние не трябваше и да осиромашаваме. Ако пък крайната цел беше сиромашията, ние не трябваше да забогатяваме. Ако крайната цел е знанието, ние не трябваше да го изгубваме. Ако крайната цел на човешкия живот беше красотата, ние не трябваше да изгубваме и красотата си. Ако крайната цел беше религията, ние не трябваше да я изгубваме. Ако крайната цел беше вярата, ние не трябваше да я изгубваме. Всички тия неща са само средства. Кое е онова нещо, което никога не се губи? Онова, което никога не се губи, то е това, което не знаем. В даден случай ти съзнаваш, че не знаеш нищо. Това, което в даден случай не знаеш, то е реалното, понеже ти не го губиш, нито печелиш. Понеже ти не знаеш това нещо, то не те интересува. Ако го знаеш, то нямаше да те интересува.

Сега това е един психологически момент. Когато човек придобие едно свое желание, той вижда, че то не е в него. Богатият се насища от учението си. Красивият се насища от красотата си. И той се маже, докарва, чисти, докато най-после и това му дотегва и казва: "Не искам повече."

Под думата "незнайно" аз наричам вътрешните процеси. Има нещо в битието, към което всички се стремим. И ние съзнаваме, че ако го придобием, то ще ни задоволи. И това реалното, това неизвестното ще ни придаде всичко онова, което желаем. Едновре-

менно то ще създаде и цел в нашия живот. Тия неща, които сега ви изредих, аз считам като части на едно цяло, разхвърляни в пространството. И сега ние търсим онази сила, която ще сглоби всички тия части в едно цяло, което трябва да изпъкне в нашето съзнание. И щом това цяло изпъкне в нашето съзнание, ние ще станем силни. Силен е онзи човек, на когото краката са намясто и може да работи с тях. Силен е онзи човек, на когото ръцете са намясто и може да работи с тях.

Та в дадения случай вие трябва да разсъждавате. Да допуснем, че вие имате един красив златен часовник, но не върви. Кое е важното в часовника в дадения случай? Да върви. Той трябва да е точен, да върви правилно. Какво ви струва това, че цената му е хиляда лева, а не върви? Тъй щото не е достатъчно да притежаваш един часовник, но той трябва да върви. Следователно най-важно е за вас да се намери един човек - който и да е той, да дойде и да пусне часовника да тръгне. Щом часовникът върви и показва точно времето, това е важно за вас. Времето и животът или пространството и животът, или времето и пространството са условия за живота. Ние можем да кажем, че пространството и времето са отделни от живота, но това е според някои философи.

Казвам, там, дето има живот, има пространство, има и време. Сега някой ще каже, че пространството съществува абсолютно. Така може да се говори само философски, но съществеността подразбира живота, т.е. проявлението на съзнателния живот. Сега под думите "нещата се създават" това не подразбира, че времето и пространството не са в живота. Времето и пространството излизат от живота. В пълния смисъл на думата в света вечен е само животът. Ще кажете, че това са отвлечени работи. Кои работи са отвлечени? Отвлечени неща са само тези, които са далеч от нашето съзнание. Има неща, които

отвличат нашето съзнание. Близките неща, близките работи правят човека нещастен. Това, което може да направи човека щастлив, не са близките работи. Близките работи всякога създават едно уточнение в човека. Всяка мисъл, която влиза в съзнанието ви - колкото и да е малка, най-после ще ви причини едно нещастие.

Представете си, че в съзнанието си имате образа на вашия възлюбен, когото вие обичате и треперите за него, но този ваш възлюбен, без да иска, ще ви причини някаква неприятност. Например той е закъснял някъде и все се безпокоите за него - да не се е случило нещо, да не е паднал да си счупи крака и т.н. Понеже го обичате, вие се безпокоите за него. Ако не го обичахте, нямаше да се безпокоите. После мислите да не би този ваш възлюбен да ви е забравил. Той нищо не ти пише, и ти се безпокоиш.

Питам, от какво произтича това безпокойствие? Не само мисълта за вашия възлюбен може да ви безпокои, но вземете например и възвишената идея за Бога. Ако мислите много за него, пак ще започнете най-после да се безпокоите. Ще си кажете: "Дали Бог мисли за нас, или ни е забравил?" После ще си кажете: "Как позволи Бог да ни се случи това нещастие?" Не можеш да успееш в нещо и казваш: "Как тъй допусна Бог да не ни се отдаде възможност да успеем в тази работа?" Вие никога не сте виждали Бога, а го държите отговорен за всяко нещо. Като те питат за Бога, ти не знаеш де е и си вдигаш раменете. Щом те постигне някаква несрета, казваш: "Как така? Поне малко да мислеше Бог за мене." Това показва, че след като сме дошли в живота от толкова хиляди години, ние сме се опили от живота. Животът е сладко вино. Този живот в грешните хора започва да ферментира и става като опивателно средство. Като пие човек от него, той вече забравя да мисли. Обаче силните хора като вземат от този живот, те не се опиват,

но мислят трезво за живота. Пияният човек обаче не може да мисли. Или казано на друг език, когато човек се обвие в гъста материя, дето никаква светлина в съзнанието му не прониква, той изгубва вътрешните връзки на живота.

Например всички вие сте учени, нали. Ще напиша няколко прости действия от събиране, изваждане, умножение и деление. Те са много прости работи, с които и децата се занимават. Но какво означават тези числа? 1+2=3, 2-1=1, 2x2=4, 6:2=3. Какво означават числата едно и две? Той е прост процес. Тези прости процеси стават всеки ден в съзнанието ви. Вие казвате, че събирането и умножението си мязат, изваждането и делението също си мязат. Обаче могат ли резултатите на събирането да произведат умножението и резултатите на изваждането да произведат делението? Значи две по две тези действия си мязат, но има нещо, по което коренно се различават.

Ако вземеш една ябълка, ти можеш да я разделиш на четири парчета, но можеш да извадиш и цели ябълки. Щом речеш да делиш ябълката на две, това вече не е изваждане, но е деление. В умножението има една вътрешна сила. Следователно събирането и изваждането са външни процеси, а умножението и делението са вътрешни процеси. Значи събирането е на повърхността. Когато ти искаш да разрешиш един въпрос, който означава външния живот, ти ще употребиш събирането и изваждането. Когато пък искаш да разрешиш един въпрос в своя дух, ти ще употребиш умножението и делението.

И природата постъпва така. Ако ти не можеш да разрешиш качествата на своите мисли в даден случай и ако ти не можеш да познаеш една мисъл в нейните действия, да знаеш какъв процес е употребила тя при своето проявление, ти не си учен човек. Всеки трябва да познава отде идат неговите мисли, какви са те, кое е мястото на тяхното произхождение и т.н.

Сега ние разглеждаме обикновения живот и казваме: "Аз искам да бъда богат." Питам, какъв процес е богатството? Външен или вътрешен? Външен процес. Какъв процес е сиромашията? Външен или вътрешен? Ако вие разбирате събирането и изваждането в активния живот, вие ще разсъждавате малко другояче. Например вие се разгневите. Питам, какъв процес е разгневяването? Външен или вътрешен? Какъв процес е съмнението или безлюбието, или животът, или свободата? Не. Трябва да разбирате какви процеси са тези, отде идат и какво гонят в живота. Каква е целта на вярата?

Представете си, че ви се даде Нобеловата премия на този от вас, който напише една хубава тема или дисертация за вярата или за любовта. Какво бихте писали? Сега мнозина се занимават с икономията, други се занимават с физиката, с химията и т.н. С какво се занимават физиците, например? Всеки от вас е и физик, и химик, и окултист. Който знае да ходи, той е физик. Който знае да яде, той е физик. Който знае да гледа, той е окултист. Който знае да мисли, той е философ и т.н. Следователно, който мисли, той е философ. Във философа има правилно разбиране, правилно съчетание на нещата, на неговите мисли. Той разбира отношенията. Той разбира четирите действия - събиране, изваждане, умножение и деление. Най-първо трябва да се научи събирането, а след него идат по-сложните процеси.

Наскоро един учен е открил един прост начин - как се раждат мъжки деца. Според този начин безплодните жени могат да имат мъжки деца, когато пожелаят. Този начин се състои в приемане на известно количество от някаква сол *(натриев карбонат)*. Този въпрос не е интересен за вас, но е много интересен за безплодните жени, които искат да имат особено мъжки деца. В друга някоя беседа аз ще ви поговоря за този начин. Ако този учен професор е изнамерил способ да се

раждат мъжки деца, това негово откритие е съвършено. Следователно, когато една жена близне няколко пъти от тази сол в продължение на една година, тя ще може да роди мъжко дете. Този професор дошъл до тази идея, след като давал известно време от тази сол на своите ялови крави и забелязал, че те започнали да раждат все мъжки теленца. Тогава решил да приложи същия метод и върху някои жени и получил добри резултати. Това още не е абсолютен факт. То е само една новина. Дали е така, или не, то е друг въпрос още. Вие ще прибързате, ще вземете този факт като свършен въпрос и ще го разправяте навсякъде. Този факт се нуждае от потвърждение, от обстойно изучаване. Дали има нещо вероятно, или не, това после може да се докаже. Вероятността седи не само в това. Аз зная и други правила.

В природата има една свещена наука, която аз не искам да излагам, да изнасям навън. Свещените науки за живота не се излагат. Върху тях малко се говори. Вие още не сте изучавали кога и по кое време от деня се раждат мъжки и кога женски деца. Има известни минути и часове, определени за раждането на мъжките или на женските деца. Определено е дали сутрин или по обед, или вечер, дали при залез или при изгрев на слънцето се раждат мъжките или женските деца. При това при положителното време от деня се раждат мъжки деца, а при отрицателното се раждат женски деца. А има места и часове, през които нито мъжки, нито женски деца се раждат. Това е отвлечена работа изобщо. В старо време някои хора са знаели това и когато някоя жена е била бездетна, тя отивала в храма. Там подигала ума си към Бога - това е солта, която тя употребявала. И когато вземе тази сол, след известно време тя имала дете.

Добро е откритието на този професор, който изнамерил, че при еди-каква си сол се раждат мъжки деца, но после трябва да изнамери каква сол е необхо-

дима, за да се раждат женски деца. Безплодието в човешкия живот се дължи на една анормалност, на едно опущение във великия закон. Аз разглеждам безплодието в широк смисъл - безплодие в добродетелите на човека. Може един човек да е безплоден в своите добродетели - в любовта, в мъдростта, в свободата, в знанието. Този човек не може да ражда, както някои жени не могат да раждат. Тъй щото раждането е един всемирен процес, в който душата трябва да работи, трябва да произвежда. И ако душата ни не произвежда знанието, и ако нашият дух не произвежда свободата, питам тогава какъв смисъл има животът. Какво трябва да влезе у нас, за да бъдем производителни? И сега при това състояние, в което се намирате, според както ви виждам, у всички има отпечатъци на известни тревоги.

Сега вас ви занимава сегашната криза. Занимава ви какво ще бъде яденето. Занимава ви бъдещата война. Занимават ви земетресенията, дрехите и т.н. Всички тия неща са полезни. Няма същество, което да не мисли за дрехите си - и това трябва. Но да се безпокои човек за живота си и за всички тия неща, това е едно анормално състояние. Да се безпокоиш, че Бог може да те остави да умреш, това е едно анормално състояние. И тогава коя е причината за това? Човек сам може да застави Бога да го напусне. Така и първият човек сам застави Бога да се отдели от него, вследствие на което умря. Когато човек греши и престава да върви по волята Божия, тогава той се отделя от течението на живота и дохожда в областта на смъртта. Та когато ми кажат, че някой човек уредил живота си, ето каква картина изпъква в моя ум. Когато пък ми кажат, че някой човек закъсал в живота си, тогава в ума ми се явява една отлична картина, противоположна на тази, когато ми кажат, че човек уредил живота си.

Когато ми кажат, че някой уредил живота си, ето каква картина се явява в ума ми - представям си

този човек в болницата в топла хубава стая на чисто бяло легло с пружина. Около него ходят лекари. Наглеждат го най-малко три-четири пъти. Милосърдни сестри му прислужват, донесат му ядене - най-хубаво, изискано приготвено, дигат го да седне, слагат яденето пред него и чакат да види ще го хареса ли, или какво друго иска. От време на време те го помилват по главата, нагледат го, измерят температурата му, и пак си излизат. Като прекара тук няколко месеца, а в някои случаи и година, този човек започва да си въобразява, че е любимец на всички служещи и лекари, мисли, че всички го обичат. Така привиква да лежи и само да пъшка. Тази е единствената му работа. Обаче един ден природата го излекува. Лекарите констатират, че този човек е вече напълно здрав и трябва да се изпише от болницата. Всички лекари се произнасят единодушно по този въпрос и решават по този случай да му дадат един банкет, едно тържествено изпращане. Всички излизат с него до вратата, изпращат го, дават му път, пожелават му всичко добро. Той се оглежда наоколо, рече да си върви, но се замисля. Здраве има, но няма кой да му шета, няма сестри около себе си, няма кой да му туря в устата да яде, няма кой да го гледа. Той се намира в едно противоречие в живота си.

Следователно богатите хора са болните хора, които имат уреден живот, а здравите, добрите, моралните хора и светиите, това са хората, изпъдени вън от болницата. Светията трябва сега именно да работи. Здравият човек, който дълго време е лежал в болницата, той е изгубил навика да работи и се чуди какво ще прави сега. Ако аз бях на мястото на този човек, щях да се цаня на работа. Де? Пак в болницата. Ще кажа там на началника: "Понеже досега бях в болницата, дето другите ми служиха, сега, като оздравях, аз ще остана да служа на другите." Ще туря една бяла престилка и ще започна работа. Който не иска да ше-

та, затова го пъдят вече от болницата. Който поддържа учението, че трябва да работи, той ще каже: "Понеже вече съм здрав, аз сега мога да работя и за другите." Тогава ще ви кажат от болницата: "Добре дошъл." Така ще бъдете пак между сестрите и лекарите, пак между болните и им прислужвате. Сега вие се чудите как ще трябва да работите, да помагате на другите. Казвам, едно от двете трябва да изберете - или да ви шетат, или вие да шетате.

Сега разбрахте вече защо Господ изпъди Адам и Ева от рая. Защото, докато бяха в рая, те бяха в положението на болни хора. В какво се състоеше болестта на Адама? Понеже Адам беше от здравите хора, Бог му каза: "Ти си здрав. Ще работиш." Той се отказа да работи и потърси един лесен начин на живеене. Той търсеше други да работят за него и като търсеше лесния път, Господ го изпъди от рая, като му каза: "Тук е място само за работа, не е болница. Болницата е вън от рая. Който е в рая, трябва да се спретне на работа - той ще мисли право, ще чувства право и ще действа право."

Тази е причината, дето Бог изпъди Адам и Ева от рая. Така и много хора днес не искат да работят, не искат да правят добро и казват: "Защо трябва да работя? Защо ще правя добро? Нека си уредя малко живота, дотегна ми да бъда сам." Нещастието в живота се дължи на това, че ние искаме някой да ни обича, да ни помага, да работи за нас, а ние само да почиваме. Това са само външни условия. Щастието в живота седи в това, да знаеш, че можеш да мислиш, че можеш да работиш, че искаш да бъдеш полезен и на другите. Щом мислиш така, другите неща сами по себе си ще дойдат. Обаче, ако ти не мислиш сам за себе си, ако не работиш за себе си, ти непременно ще бъдеш нещастен. Ти сам ще привлечеш нещастието по един много естествен начин. Иначе, ако човек седи в болницата и разчита на другите, може да се случи да закъс-

нее сестрата, да не може навреме да му услужи - и той се тревожи, безпокои, че не му донесли навреме ядене, не го преоблекли отдавна, не му направили навреме банята и т.н. После се сърди на лекарите, че и те не го прегледали навреме и както трябва. И сега всички се чудят кои са причините за идването на греха. Не, сами ще си отговорите. Щом престанете да работите, искате други да работят за вас, вие ще мязате на онези майки, които казват: "Да народя няколко деца, че да си почина поне." Казвам, не само че няма да си починеш, но ще те впрегнат още повече на работа. Богатият казва: "Да забогатея още." Ти като забогатееш, ще те впрегнат на работа, както не си работил никога в живота си. Щом станеш богат, всеки ден ще те безпокоят.

Сега, като говоря така, аз не отричам богатството, не отричам нещата, но казвам - ако съм богат, трябва да употребя богатството си навреме. Ако пък съм сиромах, да употребя и сиромашията навреме. В сиромашията природата е едно голямо богатство, каквото вие даже и не подозирате. Ако хванете сиромаха за гушата, знаете ли какво богатство се крие в него. Той обаче е скържав и затова не може и сам за себе си да го види. Като го хванеш за гушата, той ще ти каже де има богатство и по този начин ще избави и себе си, и тебе. Като богат ти ще бъдеш умен, да знаеш как да употребиш богатството си. От сиромаха пък ще извадиш идеята да мисли, че е сиромах.

Седи един учител при учителя си по пеене. Вижда учителят, че ученикът е даровит, може да пее хубаво и му казва да стане да изпее нещо. Той се свива, срамува се, гласът му се свива, не може да вземе верни тонове. Вдига го учителят веднъж, два пъти - той все не може да изпее нещо вярно. Тогава един ден учителят се приближава при него, удря му две плесници, и този ученик забравя всичко, започва да пее. "От този момент - казва той - гласът ми се отвори. Благодарение на тези две плесници аз се освободих от своя страна и

започнах свободно да пея. От ума ми изчезнаха хората около мене, аз виждах само плесниците."

Този е един краен метод, но понякога и природата върши с вас същото. Понякога ние седим, не можем да взимаме верни тонове. Като ни удари няколко плесници, ние се научаваме да взимаме верни тонове. Ако придобиеш пението като дарба, тези две плесници не са ли на мястото си? Ако станеш певец и се явиш пред хората, тези две плесници са изиграли своята роля. Но ако не ги получиш и не развиеш дарбата си да пееш, нищо не си спечелил.

Казвате: "Защо са страданията в живота?" За да се събуди великото у нас. Бог употребява всевъзможни средства, за да събуди Божественото, великото у нас. Вие сте възприели много мисли от ваши деди и прадеди и казвате: "Това не е за мене, не му е времето сега." Когато една права мисъл изпъкне в съзнанието ви, всякога е времето. Никога не отказвайте на една мисъл. Когато една мисъл дойде в съзнанието или в ума ви, дайте й малко време, помислете върху нея. Дойде ви една мисъл, едно желание - искате да станете богати. Веднага спирате тази мисъл и казвате: "Това не е за мене." Не. Дайте петдесет минути на тази мисъл. Представете си мислено един голям палат с широки и големи прозорци, светъл, хубав, с голям двор. В средата на двора - един голям шадраван, водата тече, клокочи. После представете си, че имате един хубав файтон или автомобил - качвате се на него, отивате някъде на разходка и не казвайте, че мислите празни работи. Това, което човек днес мисли, все някога ще стане. В природата съществува следният закон. Няма мисъл, която човек кога и да е да не я реализира. Ако една твоя мисъл не е горе в менталния свят или ако едно твое желание не е в астралния свят и оттам да слезе в сърцето ти, те никога не могат да се реализират и на физическото поле.

Следователно нашият сегашен живот е живот, който се е изразил горе в двата висши свята и сега има едно реализиране на земята, обратният процес. Казвате: "Какво е нашето предназначение?" Не е само да събираме, но и да мислим за Бога. Защо трябва да мислим за Бога? Защото един ден ще придобием безсмъртния живот. Казвате: "Защо трябва да се молим?" За да придобием живота. Защо трябва да мислим за Бога? За да придобием любовта, за да придобием знанието, за да придобием свободата. Това са съществените неща в живота. Ако те престанат, и животът престава. Аз се чудя някога на хората, като казват, че и без Бога може да се живее. Те казват: "Защо трябва да вярваме в Бога?" Казвам, защо трябва да вярваме във въздуха? Ако постоянно вярваме във въздуха, то е защото, като влиза и излиза, ние живеем. Казвате: "Какво от това, че въздухът влиза и излиза от дробовете ни?" Ние живеем. Живот носи. И светлината влиза и излиза от нас. Какво от това - ще кажете. Ние виждаме, ходим благодарение на светлината. Така и мисълта влиза от ума ни и ние мислим. Така и чувствата влизат и излизат от сърцето ни и ние чувстваме. Казвате: "Какво от това?" Така казват някои и за часовника. Часовник е това. Да, но часовникът върви и показва времето. Защо е създаден часовникът? Да ни покаже времето. Защо ни е умът? Да внесе в нас мисъл. Тази мисъл е онова, което ние искаме, което търсим в света. Онова, което ние търсим, то ще дойде чрез ума, чрез сърцето, чрез свободата.

Какво искате например вие в дадения случай? Каквото искате, то ще дойде не извън вашия ум, не извън вашето сърце, не извън, не извън вашата душа, нито извън вашия дух. То ще дойде именно чрез вашия дух, чрез вашата душа, чрез вашия ум и чрез вашето сърце. И следователно, ако вашият ум работи правилно, ако вашето сърце работи правилно, ако вашата душа работи правилно и ако вашият дух работи правилно, то-

ва е смисълът на живота. Това са процеси в живота. Вие се оглеждате например в огледалото и казвате: "Остарях." Какво означава старостта? Аз считам старостта като най-голям банкер, който се намира между хиляди хора, които ядат и пият - и той заедно с тях яде и пие. Всички шетат на този човек, а той седи в болницата, лежи и пъшка само. Сестри милосърдни и лекари обикалят около него колкото иска, а той седи и казва - ще се мре. Като умреш, казваш си тогава: "Ще ме изхвърлят от болницата и какво ще се прави тогава, не зная." Умирането на стария човек е излизане от болницата. Осиромашаването на богатия е излизане от болницата. Оглупяването на учения е излизане от болницата. Много учени хора са болни. Мнозина отдават голяма цена на учените, че те намирали смисъла на живота, на всичко около себе си. Не, учените не намират никакъв смисъл на живота. Те постоянно казват, че това е глупаво, онова е глупаво.

Питам, болните, които постоянно лежат на гърба си, намират ли смисъла в това? Кой се върти само на една или на друга страна, сестри му прислужват, чаршафите, леглото му нареждат и пречистят, лекарства му дават в устата, но като дойде един ден да го изпъдят от болницата, че оздравял, той се страхува да излезе навън, не знае какво да прави.

Това са в общи черти мислите, които седят в съзнанието ви. Казвам, вие за дълго време сте седели в болницата и е издадено разпореждане - на всинца ви ще дадат един банкет и ще отворят вратата на болницата, да излезете навън. Тогава вие ще се стегнете, няма да има въртене на тези меки дюшеци на едната или на другата страна. Няма само да пъшкате: "Ох, тук ме боли. Ох, там ме боли." Тези работи ще престанат вече.

Сега вие говорите за съвременната култура, но ето какво е моето понятие за съвременната култура. Каква култура е тази? Аз навсякъде виждам само кре-

вати, дюшеци, юргани, сестри милосърдни и т.н. Владиката турил корона на главата си, но болен е той. Че е болен, се вижда от това, че подир него върви дете, което му носи одеждата. Свещеникът, и той е болен. Като служи пред олтара, до него седи едно малко момченце, което му пали кандилото, туря му тамян и като свърши работата, подаде кадилницата на свещеника. Като свърши молитвата си, той пак подава кадилницата на детето, което му целува ръка и се отдалечава. Аз наричам и които служат, и които ги слушат, - все са болни хора, все на кревати лежат и за болести си разправят. Всички тия болки трябва да се изхвърлят от главата на хората. Те казват: "Господ да ни прости. Болни хора сме." Да напуснем омразата, и болестта ще премине. Като ликвидираме с омразата, със съмнението, с подозрението, с викането, с кряскането, с биенето, веднага ще ликвидираме и със стария свят. Всички тия хора са болни, а трябва да дойдем до здравето, да усетим, че в душата ни няма нито една отрицателна мисъл. Това е смисълът на живота - да престане човек да мисли, че е болен. Това са новите веяния, това е новото време, което ще дойде в света.

Сега всички съвременни хора очакват да дойде Христос и да ги вземе на небето с колесница като свети Илия. Обаче какво стана със свети Илия? След като го взеха горе с колесница, после го върнаха пак на земята, за да му отрежат главата. Той не беше още оздравял, затова във времето на Христа трябваше пак да дойде. Не, не с колесница трябва да отидете на небето, но с вашите крака трябва да отидете. Вие трябва да отидете на небето с колесницата на вашите добродетели, с колесницата на любовта. Който не отиде с тях, него пак ще върнат назад.

Сега аз искам да ви представя една картина, да ви дам ясна представа за живота, а не да го унищожавам. Съвременните понятия на хората за живота са толкова извратени, че при тези разбирания те не мо-

гат да имат правилни разбирания, правилни понятия за Бога, за живота и за всичко това, което става. И учени, и прости, и богати, и бедни - всички са недоволни и казват: "Какво ще се прави?" Слушайте ме сега. Какво повече от това да ви кажа. Няма по-хубаво нещо от любовта. Когато обичат някого, все го стискат. Така правят и болестите. Като обикнат някого, те го стискат. Например майката, като обича детето си, тя го прегърне, стисне го.

Та аз искам, по право трябва да се създаде у вас тази мощна права мисъл. Право трябва да мислите, да изучавате словото по един нов начин. Сега искам най-много след една-две години да ви видя всички млади, подмладени. Гледайте да не останете стари, защото у старите става едно втвърдяване и в мислите, и в чувствата. Някои казват: "Какво беше едно време, какво е сега." Сега и това е вярно, но зная и сега какво е и едно време какво е било. Сега смисълът на живота се е изгубил. Казвате: "Едно време бяхме по-усърдни." Питам, кои са причините, че едно време сте били по-усърдни? Казвате: "Едно време вярвахме повече, а сега вярваме по-малко." Не, излъгали сте се в това нещо. Любовта не може да се измени по никой начин. Ако човек е млад, той не може да остарее. И ако е в пълната смисъл на думата стар, той не може да умре. Но понеже той нито е млад, нито е стар, не мисли както трябва. Старостта на сегашните хора е хилавост. В това отношение понякога децата мислят по-добре от възрастните. Те разбират живота по-добре.

Децата са по-доверчиви. Каквото им кажеш, вярват. Старите не вярват. Старият казва: "Не ми разправяй, синко, аз ги зная тия работи." Лошото в децата е тяхната своенравност. Те постоянно крякат и майка им веднага дойде при тях. Те казват: "Знаеш ли кой е тук?" Старият пък със своите мисли, със своето минало е станал за посмешище. Той постоянно казва: "Знаете ли аз какво бях?" Той разправя какъв левент,

момък бил, как играл на хорото, как се борил, как мятал на земята и най големите юнаци: "Какъв юнак бях, но сега старини дойдоха, станах за посмешище." Хване си брадата, поогледа се и си въздъхне. Аз някой път съм правил психологически наблюдения. Казвам на някой стар: "Дядо, я се огледай в огледалото." "Няма какво да се оглеждам. Няма какво да видя в огледалото." "Ами ти можеш и сега да станеш млад. Да станеш млад с малки мустачки." "Е, тогава бих се огледал."

Питам, какво се крие в тези малки мустачки? Крие се една мисъл, която може да състари човека. Ако ти се влюбиш в една форма, ще остареш. Светът на формите е свят на старостта. Щом човек се влюби в каква и да е форма, тази форма има вече магическо въздействие върху човека и предизвиква в него старост. Ако обикнеш един кон или един човек, какъвто предмет или каквото живо същество и да обикнеш, веднага те имат сила да те направят стар. И затова окултните науки казват - не се привързвай към нищо в света, понеже тези неща не можеш да ги имаш. И те ще ти вземат нещо, но нищо не могат да ти дадат. Следователно обичай само това, което може да ти придаде нещо в твоя живот.

Тогава в какво именно седи любовта? Любовта седи в това, че което обичаш, никога да не произведе тревога в душата ти. Това, което обичаш, никога да не хвърли сянка върху душата ти. Това, което обичаш, всякога да носи вътрешен мир, вътрешен подтик, сила и мощ. Всяко друго нещо, което обичаш, или всяка мисъл, която може да ти произведе една тревога или сянка в съзнанието, тя е от този свят и един ден непременно ще ти причини някакво бреме. От този предмет всички имате опитност. И когато баща обикне сина си, в него той трябва да обикне онова дълбокото, т.е. неговия дух. И ако синът обикне духа на баща си, тогава между тях ще има правилни отношения.

Сега в окултната школа ако вие разберете онова, което исках да ви предам, вие ще се ползвате много. Обаче понякога вие ме запитвате: "Какви са крайните цели на нашия живот? Какво мисли Бог? - Казвате още: - Какво мисли Учителят?" Аз да ви кажа какво мисля. Аз мисля да ви направя здрави, да кажа на сестрите милосърдните и на лекарите да ви дадат един банкет и да ви изпъдят от болницата навън. "Ами после?" Ще работите. Като влезете при мене, питате ме: "Какво ме гледате такъв?" Ще ви кажа защо ви гледам. Аз желая да ви изпъдя от болницата навън, да ви евакуират. И Бог сега иска да ни извади от онова вътрешно състояние на мърморене, в което се намираме. Ние сами на себе си сме дотегнали. У нас има едно постоянно мърморене, постоянно сме недоволни. Недоволни сме от себе си, недоволни сме от обществото, недоволни сме от природата - от всичко, което става около нас. Недоволни сме от времето - от слънцето, от вятъра, от дъжда - от всичко сме недоволни. Та първото нещо - ние трябва да видим онова, което е вложено в природата, в живота, във всички форми и от всичко трябва да извлечем поуката, която е скрита вътре. Така ще дойдем до дълбокия смисъл на нещата, до духа на нещата. Така ще дойдем до духа на природата, до познаване на Бога. И като дойдем до общение с Бога, казваме: "Каква е целта на Бога спрямо нас?" Целта на Бога е да заповяда да ви изпъдят вън от болницата. Бог иска да ни очисти от всички отрицателни състояния, от всички отрицателни мисли, които днес ни измъчват, по който и да е начин и да остави в нас само положителните неща. Само така ще дойдем до пълно общение с Бога и до този живот, който той има в себе си. И мислено трябва да участваме във всички Божии блага.

Казвам, всички трябва да работите в това направление. Не питайте как, но започнете да ставате най-първо от креватите си и си кажете - ще се излиза

от болницата навън. И после нека всеки от вас да си направи по една бяла престилка за работа и да се облече с нея. Или другояче казано - когато ви се представи да кажете една хубава дума за живота, не се облинявайте да направите това. Някой ви пита: "Вие какви сте сега?" "Ние сме окултисти." "Какво нещо е окултист?" "Това не се говори сега." "Вие от кои сте?" "Ние сме от тези, които са още в болницата, шетат ни още." "Ами какво мислите да правите?" "Лекарите подшушват помежду си, че ще ни изпъдят от болницата и след това не знаем какво ще се прави."

Та понякога посмейте се малко със себе си. Посмейте се малко и на учените, на богатите, на аристократите хора. Ти вярваш ли в Бог? В кой Господ? В Европа има 250 милиона богове. В кой от тях трябва да вярвам. Казват: "Ти българин ли си?" Кой българин? Че много българи има. Покажете ми един българин, от който да са произлезли всички останали. Кой е първият българин? Евреите поне имат един патриарх - Аврам. Похвалявам ги. Те могат да кажат нещо за техния праотец. Българите обаче нямат свой праотец както евреите, които се хвалят със своя Аврам. Казва се, че Бог му казал: "В тебе ще се благословят всички народи." Та като ви питат българин ли си, ти нищо не знаеш, нямаш свой праотец.

Ще дам на българите една теза - да напишат кой е техният праотец. Ще кажете може би, че Адам е вашият праотец, но Адама изпъдиха от рая, а Христа въведоха в рая. Хората изпъдиха Христа от света, за да влезе в рая. Който иска да живее охолно, той трябва да излезе от рая. Навън светът като изпъди Христа от земята, той влезе в рая. И сега светът е отвън, а Христос е отвътре. Който страда в света, той трябва да влезе в рая. И всички от вас, които искате да живеете охолно, ще ви кажат: "Хайде навън от рая!" А всички, които страдате, ще влезете в рая. Който страда от ревматизъм, в рая ще влезе. Ревматизмът

е една предпазителна мярка - да не направи човек някаква пакост. Когато турят букаи на някой кон, той е здрав, искат да го запазят. Ако не му турят букаи, той ще отиде в гората, дето ще го изядат вълци. Щом този кон се възпита, тогава ще снемат букаите му.

Сега това са посторонни мисли. Единственото нещо, към което всички се стремят, е да бъдат здрави, да мислят здраво, да чувстват здраво, да действаме здраво, да станем служители на Бога, да можем с Бога заедно да възстановим бъдещата култура, която иде сега. Ако тази култура бъде като сегашната, тя ще има същите резултати. Казва се в Писанието, че 120 души се събрали и след време станаха 120 хиляди души. Казва Христос: "Не бойте се. Отец ще дойде да ви даде знание." Та силата на човека е само въпрос на време. За това се изисква една свещена идея.

И сега понякога вие се безпокоите и казвате: "Какво ще стане със света?" Няма какво да се безпокоите, ако този свят е направен от Бога. Ако вселената е направена от Бога, няма какво да се безпокоите. Казвате: "Какво ще стане със слънцето?" Ако слънцето изгасне, какво ще стане тогава? Ако нашето слънце изгасне, нищо няма да стане. Ето каква мисъл изпъква в ума ми при този въпрос. Ако в моята къща загасне една свещ, друга ще се запали. Ако това слънце един ден се измени, ще дойде друго слънце. И досега Бог е изменил хиляди слънца в слънчевата система, без да знаят това нещо учените хора. И сегашното слънце скоро ще се измени. А сега учените хора искат да изчислят още колко милиони години ще грее това слънце и после ще изгасне. Няма никакво изгасване. Това са празни работи. То може само да се смени. Бог има милиони свещи на разположение. Като изгори една, ще тури друга. Въпросът е да свети.

Съвременните учени забелязват, че стават някакви промени в света. Аз не искам да вземете това като някаква теория, но само като факт за изяснение.

Истина е само това, което може да създаде света. Така седи тази идея в моя ум. Не е въпросът как мислят хората, но как седи тази идея в Божия ум. Като изгасне едно слънце, то ще се смени с друго - една свещ ще се смени с друга. Господ хване едното слънце с щипци и го туря на свещника да свети.

Та сега и у вас ще се сменят вътрешно вашите мисли и чувства и вие трябва да се радвате на тази вътрешна смяна. Не да остане у вашия ум нещо, което да не се променя никога. И в съзнанието ви дълбоко ви желая да дойдете в единение с Бога и един ден да се почувствате напълно свободни.

И тъй, първото нещо е да бъдете свободни. Затова именно Писанието казва: "Молете се един за друг." Желайте доброто един на друг. Понякога сте много индиферентни, вследствие на което нищо не се постига. Ако човек иска да се подигне в света, той едновременно трябва да желае подигането и на всички останали хора. И затова в дадения случай той трябва да прати мисълта си и към всички хора. Благото на неговата душа да е благо и на всички хора. Така трябва да постъпва и музикантът. Който иска да бъде музикант, той трябва да изпрати тази мисъл, той трябва да изпрати своето желание и до всички хора, той трябва да изпрати своята музикалност до всички души. И тогава той ще види, че когато десет, двайсет, сто или повече души работят в едно направление, всичко може да се постигне.

И Писанието казва: "Никой не живее за себе си, понеже Бог е целокупност." Организмът е здрав дотогава, докато всяка една част от него работи съобразно законите на цялото. И ние живеем и успяваме добре дотогава, докато работим целесъобразно със законите, които Бог е вложил в нас и в живата природа. Докато изпълняваме волята Божия съзнателно или несъзнателно, ние прогресираме, но деня, в който речем да се отделим от Бога, веднага умираме или най-малко

остаряваме. Никога не правете опит да се отделите от Бога, защото няма да се отделите. По какъв начин ще създадете вашия Бог? И после не оставяйте Бога пред себе си като една планина, която може да ви засенчи със своето величие, със своя ум. Бог за вас трябва да бъде величие, но което да ви послужи като подтик за работа и като си помислите за него, да се стопли сърцето ви, да ви се просвети умът. И ако сте били болни, достатъчно е само да си помислите за Бога - и веднага да станете от леглото си. Понякога аз правя ред опити в това направление.

Сега разбрахте каква е основната мисъл в тази лекция.

Тайна молитва

Осма лекция
на Общия окултен клас
18 ноември 1931 г., сряда, 6 часа
София - Изгрев

РАЗТОВАРВАНЕ НА СЪЗНАНИЕТО

"Отче наш"
"Аин фаси"

Ако ви се зададе тема "Предназначението на християнството", какво бихте писали? Какво е предназначението на християнството? Представете си, че един баща оставя известно богатство в наследство на сина си и последният го изпие и изяде. На всеки човек са раздадени богатства - е даден живот. Какво е предназначението на сегашния живот? Вие мислили ли сте по това? По някой път вие живеете живота на вашето минало. Много пъти вие живеете живота на една риба, живота на птиците, вие сте били някога в положението на птица, били сте в положението на какви ли не животни.

Формите, това са костюми на живота. Природата и тя обича модата. Били сте в костюма на една птица, облечена с пера. Целия ден сте си чистили перата на някой клон. После сте си турили главата под крилата и сте заспивали. После пак сте летели из въздуха, и пак сте кацали на някой клон. Това е разбиране на живота. Някой път някои хора живеят като птици. Една дама, която съблича три-четири костюма на ден, не прилича ли на птица? Облече един костюм. Какво ще ѝ допринесе той? После - втори костюм, трети, четвърти. Вземете друго едно положение. Ядете едно ядене, после - второ, трето, четвърто. И какво доп-

ринасят на човека те? Допринасят нещо. Все таки има някоя облага, от която човек все се заблуждава. Каквото и да ядеш, както и да се облечеш, резултатите са все едни и същи - остаряваш, остаряваш и казваш: "Едно време бях млад, обличах се добре." Сега, като остареещ, дрехите не ти важат. Защо? Значи има нещо по-съществено. Кое е това? Не го знаеш. Когато болният се разболее, коя е причината, дето не му се яде и не му се облича. Не че е добил някой велика философия, но не му се яде и не му се облича.

Младият, който се облича добре, здрав ли е, или болен? Когато господарят храни в курника оная пуйка с орехи, царевица и друго, за да затлъстее по-добре пуйката, да се оправи, то намерението на нейния господар е да я повика на голямо угощение, когато дойдат гости. Поне вие сте били на такова голямо угощение. Вие ще кажете, че не сте такива. Може би. Ние не сме такива в едно отношение, но в друго отношение не сме напуснали стария живот. Малко християни има, които са напуснали стария живот. Защото не само трябва да напуснем стария живот, но трябва да възприемеш новия. По някой път и жабата напуска блатото, но щом види, че не върви, се връща в блатото. Вземам я за сравнение. Не че сме жаби. Действително не сме жаби. Но някой път имаме същите слабости както жабата. Щом не успеем по един начин, пак се върнем на стария начин. Казваме: "То с добро не върви." Значи се връщаме към старите разбирания. В едно отношение е право. С мекота не става тази работа. С пръста си може ли да ореш? Малко по-строг трябва да бъдеш. Аз правя една аналогия тогава. Кой хляб обичаш - сухия или препечения? Всеки от вас има известен нрав, всеки си има известен вкус. Някой път суровият хляб не е за предпочитане. Но някой път и препеченият не е добър.

Някой път сравняваме как са живели светиите. Но какво ни интересуват светиите? Интересуват ни дотолкова, доколкото може да ни бъде полезен техни-

ят живот. Някой човек е бил светия, взел си е всичкото богатство и е отишъл на небето и живее добре. Положението му се е подобрило. Аз, който мисля за светиите, моето положение може да е "хуже губернаторское". Аз вярвам в свети Иван, свети Драган и други, но положението ми ни най-малко не се подобрява.

Тогава има ли изходен път за подобрение? Има, разбира се. Подобрението седи в онзи великия факт на природата. Понеже човек излиза от Бога, той все таки съставлява някакъв орган, колкото и да е малък. В Божественото съзнание има желание този орган да функционира правилно в Божествения организъм. И ако ти функционираш правилно, то на Бога му е приятно. Ако ти не функционираш правилно, то той се вглъбява, за да види кои са причините.

Сега във вас може да се зароди идеята, това така ли е. Защото по някой път вие мислите, че може да се отделите от Бога и че може да вършите каквото си искате. Човек никой път не може да върши това, което иска. Всеки път човек върши това, което не иска. Например ти грешиш, но вършиш това, което не искаш. По някой път вършиш добро. Но по някой път не го искаш. Защото, ако не го вършиш, камшик има. Например - да ви дам един малък пример, за да си обясните въпроса. Майката казва на детето: "Ти в чужда градина няма да ходиш. Няма да береш орехи, няма да береш круши. Оплаква се съседът." Но един ден това дете минава покрай градината и забравя и бере от нея орехи или круши. И една вечер чува се, че детето пее, плаче - малко немузикално. Майката го налага хубаво. Питат го защо пее. Защото бра орехи и круши. Това е едната страна. Майката го праща да направи някое добро с хляб или с нещо сготвено. То не отива да го занесе, но повиква своите приятели и изяжда яденето. И като се върне, пак го бие майка му. Като прескача градината, бият го и като не направи добро, пак го бият. Човек има две положения. В едното положение

човек трябва да се въздържа за прескачането на плета. В този случай трябва да се откаже. Ако не се откаже от това, той е слаб. Ако се откаже да отиде да направи добро, пак е слаб.

Във вашето съзнание често идат известни мисли. Вие не може да ги определите към кой род спадат. От някои мисли вие трябва да се въздържате. Защото всяка една мисъл, която се представя пред вас, тя е една градина, примамка е това. Дойдат някои желания или мисли във вас и искат да ги изпълниш. Желанието е една градина. Най-напред тази градина се представя в добрата страна. Например детето се представя в градината като нещо приятно. Лошото не е в това, че ще влезе в градината и че ще изяде орехи, но лошото е в неизпълнението на закона.

Та казвам, в сегашния живот трябва да се учите да освобождавате вашето съзнание от непотребните желания и мисли. Има желания, които са реални, но има желания, които изпъкват в нас, без да имаш някой обект. Първите идат отвън. Но съблазънта някой път иде отвътре - няма обект. Седите вкъщи и ви хрумва някоя лоша мисъл. Да ви е учил някой, не. Но хрумва ви една мисъл и вие се борите с нея. Представете си сега - вие ще кажете: "Каква ли е тази лоша мисъл?" Ще ви кажа. Например един светия двайсет години се е молил в пустинята, прочул се е като голям светия. Чудеса прави. Но един ден този светия остава сам да се моли на Господа и в ума му изскача една млада мома и той иска да я целуне. Вие ще кажете: "Какво има в това?" Това е падане за него. Светията си казва: "Дяволска мисъл дойде." Тъкмо рече да се моли, момата пак изскача - тича насреща му. Той се чуди. Как ще обясните това състояние? Поне четете житията на светиите. В самата мома няма нищо лошо. Няма нещо реално. Но една фикция изскача в ума му, изскача една форма, но това е фикция. Има едно астрално същество, което се е домогнало до него. Една

астрална мома има, която е видяла този светия. Иска да влезе, да стане ученик, хлопа на неговите врата. Когато той се моли, тя казва: "И аз да се моля с тебе заедно." Мислите ли, че ако той допусне тази мисъл, с нея ще прокопса.

Сега аз вземам този пример само за изяснение. Разсъждавайте не за еротичната страна. Ако вие впрегнете един млад вол пет-шест-годишен, силен е. Но ако впрегнете един вол, който е съвсем остарял и едвам крета, ще ви свърши ли работа? За работа е онзи младият вол. Ще го впрегнете. А онзи старият вол не е за работа.

Кой е за работа? Младата мома или светията, който двайсет години е седял в пустинята? Изкушението ето къде седи. Всички хора, които идат при светията, те са крайно егоисти. Нито един не мисли за светията и не му благодари. Той положи ръката си, и болният оздравява. Положи на друг ръката си - и той оздравее. И му оставят само малко хляб. И на човека му става мъчно. Той си казва: "Младата мома ми съчувства много повече, отколкото тези." Той се лъже. И тя е от същия калибър. Ако я пусне светията, ще отиде всичкото светийство. Тя ще обере всичката му каса. Тази младата мома не е такава както другите моми, които имаме. Знаете ли каква е тя? Може да е някоя светица, и тогава някой млад момък се явява в нейната мисъл.

Това са отношения. Вие ще кажете - това е лесна работа. Може да е лесна за обикновените хора, но светията се намира в безизходен път. Защото той се възмущава от смелостта на момата да се яви пред него. Тя не трябва да се явява в килията му, в тайния кът на душата му. Той се чуди отде се е промъкнало това същество. Тя му казва: "Слушай, животът има друг смисъл. Има една слаба страна." Тази младата мома не трябваше да знае кога светията се моли. Щом знае тя кога той се моли, то отиде вече. Тя има по-

тънки разбирания, отколкото той. И оттам насетне неговата молитва не отива пред Бога. Тогава какъв е цярът на това. Заключението е - в сърцето си този светия не е дошъл до онова дълбоко разбиране на живота, напълно сърцето му не е обсебено от Божествената любов. Има нещо, което му липсва, което липсва на любовта му вътре. Защото, ако дойде любовта, тези работи не могат да дойдат.

Някой път вие мислите, че обичате Бога. Но ако който и да е може да ви раздразни, вие трябва да знаете, че любовта ви не е такава, както трябва. В дадения случай не сте така силен, нямате понятие какви са нейните отношения в живота.

Ако ви се пререже една артерия, то ще изтече доста кръв и вие ще побледнеете. Тази мисъл, която се явява, и тя има подобно действие. Вие ще кажете: "Какво има в явяването на една млада мома." Ако този светия разбира закона, няма никаква опасност. Това същество е пратено нарочно от невидимия свят като професор във формата на една жена и му казват: "Иди да опиташ онзи ученик, който двайсет години се е учил. Да се види какво знае той от живота." И момата казва: "Кажи ми ти, почтени светия, защо се молиш." И той се стресва. Не му стига на ума да каже защо. Момата сега казва: "Помоли се сега на Бога, да видим дали те слуша Господ." И той не може да се моли. Тя е професор и той се сгушва, и професорът го пита: "Защо Господ сега не те слуша."

Представете си сега, че вие сте на мястото на този светия и двайсет години сте били такъв и мислите вече да влезете в рая. И дойде този красивият професор в една или в друга форма. Какъв отговор трябва да дадете на професора. Това не е за смях. Това е много сериозен въпрос. Професорът пита: "Защо се молиш?" Ти какво трябва да кажеш? Вие се обърквате. Така е и със светията. Светията, и той не знае какво да каже. В светията се явява желание тя да се махне.

Но тя не се махва. Той си казва: "Да си върви тази мисъл." Дяволът е един дух. Ни най-малко не се разрешава въпросът с това, че той бил дявол. Това е много просташка работа. Които са възпитавали хората, казват: "Съпротивете се на дявола." Но как?

Сега вие ще се спрете на този въпрос, не че не сте напреднали. Има известни закони в живота, които не се знаят. Има такива сложни задачи в математиката, че най-големите математици, като дойдат, не могат да ги разрешат. Има известни задачи, които математиката не ги е доразрешила. И човек трябва да мине от едно състояние в друго, за да разреши известни въпроси. Това, което не е разрешимо на физическото поле, е разрешимо в астралния или в духовния свят. А това, което не е разрешимо в духовния свят, е разрешимо в Божествения свят. Ако човек не разбира физическия свят, той не може да разреши задачата на физическия свят. Физическият свят е материален свят. Духовният свят е свят на чувствата, а Божественият свят е свят на Божествената мисъл. От Божествения свят произтичат елементите на мисълта. От духовния свят произтичат елементите на чувствата, а от физическия свят - елементите на материята.

Вие сега остарявате и не можете да си помогнете, нали? Едно време бяхте млади. Сега вече сте се изменили. Не разбирате законите и не можете да подмладите лицето си. И който и да ви каже, ще му кажете: "Я ми дайте един пример." Ако аз мога, то е заради мене. Ако вие можете, то е заради вас. Никой не може да ви предаде онова знание, което той има. Когато аз видя един човек, имам една мисъл - аз зная дали е абсолютно честен и справедлив. Има в очите нещо. Като погледна в очите, има една линия, по която се познава. Но и вие може да познаете, не само аз. И вие казвате: "В този човек имам пълно доверие." Кое ви дава абсолютното пълно доверие в него? Трябва с години да работите, да наблюдавате себе си. Най-първо

човек трябва да проучва себе си. Когато имате най-хубавото настроение, трябва да се нарисувате. Всеки ден трябва да се рисувате най-малко през огледалото - да изучите физиономията си. Да изучите всичките оттенъци на вашите очи. Когато имате хубаво разположение, да видите какъв оттенък имат очите. После да видите тяхната яснота. После да видите в тия случаи какво е дишането ви и какво е положението на тялото. Вие не знаете още каква е походката на един праведен човек, как върви светията. Когато ви кажат: "Я представете как върви един светия", вие не може да представите. Един пияница може да представите, но как върви светията, не.

Честният човек има и тон. Честността си има свой тон. Любовта си има тон. И мъдростта си има свой тон, музикален тон. После си има и цвят, определен цвят. И любовта си има свой цвят. И мъдростта си има свой цвят. И истината се има свой цвят. Всички добродетели си имат свои определени цветове. Щом видиш този цвят в един човек, на този човек може да разчиташ. Та ние трябва да придобием тия цветове. Ти не може да бъдеш добър, докато нямаш цвета на доброто. Ти не може да бъдеш добър, докато нямаш тона на доброто. Мога да ви разправя по това, но като ви разправя това, то ни най-малко няма да ви ползва. Аз мога да ви дам знание колкото искате, но за да станете такива, каквито искате, иска се време. Нека дойде някой от вас. Аз съм готов да му дам сто хиляди лева, да направи един кръг изведнъж, но такъв, като че ли с пергел е направен. И ако някой от вас посвети на това целия си живот, може да го направи. Трябва да се правят опити. Могат да се правят колкото искате опити. Като се завърти кръгът, да стане съвсем правилен. Много мъчна работа е тази. Какво голямо самообладание трябва.

Когато дойдете да оперирате със своята мисъл и чувства, изисква се голяма прецизност. Не е страш-

ното в мисълта, която може да дойде, но страшното е, че не знаеш как да оперираш с мисълта си. Не е страшно чувството, но трябва да знаеш как да оперираш с него. Те могат да имат Божествен произход. Трябва да знаеш произхода на една мисъл или чувство. Не е все едно, когато ти дадат една топла пита или една пита, която е печена преди една година. Има някак си мисли, които са съвършено мухлясали. Сега трябва да освободите съзнанието си от непотребното. Сега сте по-свободни да мислите. Вие казвате: "Толкова години живеем." Вие може да живеете още толкоз, но учение трябва. В старо време са изкарвали един ученик и ще мине един друг ученик и ще го бие, ще му дърпа косите. Той да се не раздразни, като го бият. Той ще си вземе кърпата и ще си избърше лицето. Ако така ви изкарат и ви бият, втори път няма да излезете. Ако в някой дъждовен ден излезете и върху вашите дрехи падат капки, какво е това. По някой път плюенето е потребно. Ние минаваме през дисциплина. Всички изпитания, изкушения, неразположения в живота - това е дисциплина. Още от времето на Питагора и в днешния свят ние минаваме през фазата на плюенето. Още не сте ученици. Цялата раса минава през изпит. Цялото човечество е на изпит и който издържи, приемат го, а който не издържи, ще го плюят, докато се научи. Докога ще бъде това? Като си издържите добре изпита, няма вече да ви плюят.

2x2=4, 5x5=25. Защо 2x2 е равно на четири? И защо 5x5 е равно на 25? Какво е отношението? Между 4 и 25 има известно отношение. 2 и 5 си приличат. 2 е първата майка, а 5 е дъщерята, която е станала майка. 25 показва пътя, дължината на този път. Трябва повече усилие и повече работа. При тези условия, при които живеем, ние трябва да положим по-големи усилия. Така както са живели светиите едно време, днес не може. Може някои светии да са живели в законите на двете - малко път се изисквало. А сега се изисква

по-дълъг път. Както първото произведение горе е 4 километра, а второто произведение 25 километра.

Някой казва: "Аз се молих на Бога." Това е молитва, но и трябва да учиш. Молитвата е една длъжност. Че си се молил на баща си, това е едно нещо, но да се учиш, е друго нещо. Бог може да те слуша, но пак ти може да си останеш невежа. Например баща ти може да ти дава всички средства, дрехи и други неща, но ако ти се не учиш, пак ще останеш. Някой мисли, че е много добър, че се моли и мисли, че така ще стане учен. Не, ти може да се молиш много, може да си добър, но пак да си останеш невежа. Като се каже "праведник", какво се подразбира? По този ред на разсъждение вие може да дойдете до едно безразличие и да кажете: "Какво да правим тогава? Моля се - лошо, не се моля - лошо. Направя добро - лошо. И аз не зная какво да правя."

Това, което направиш, да остане в тебе. Важното е могат ли да останат нещата с тебе, да кооперират с тебе. Ако могат да останат с тебе, тогава си постигнал нещо. Но ако една мисъл седи с години в тебе и после те напусне, тогава ти още не си в реалния живот. Не че сегашният живот не е важен. Той е важен, но условията се вземат. В едно предметно училище учителят казва: "Хайде, Иванчо." Някой от вас мисли, че е роден с името Иванчо. Никой от вас не е роден с името Иванчо, Драганчо, Стоянчо. Те са псевдоними. Учителят казва: "Един орех и още един орех колко правят?" Ученикът отговаря: "Два ореха." Но когато този ученик се научи да смята, не му са потребни орехите. Но при първите уроци има предметно учение, има орехи. Учителят после му казва: "Хайде, изяж орехите." И после го пита какви са орехите. Ученикът отговаря: "Много хубаво." Учителят го пита: "Два ореха и още два ореха колко правят?" И после учениците ги вземат и ги изяждат. И когато стане Иван учен, той може пак да смята, че един орех и още един орех са два, но няма ги орехите. Два ореха и два ореха стават че-

тири, но орехите ги няма. Иванчо е разрешил задачата заради мене и аз изядох орехите.

Та казвам, това е вярно в живота. Някой път за онова, което ние вършим в живота, за онова положителното, което вършим в живота, дава ни се нещо, имаш резултат. А пък някой път работим и нищо няма. Нито пет пари няма в джоба си. Работиш, работиш, и пет пари нямаш, нищо нямаш.

Един американец, като свършил висшата богословска академия, отишъл за проповедник в чифлика на един богат американец и през цялото лято е работил, събирал хората, проповядвал и най-после си тръгнал. И този голям чифликчия изважда и му дава половин долар. Нито за билет, нито за каруца. Шест месеца той е работил. Какво ще кажете за това. Вие веднага ще кажете - той е такъв, той е онакъв. Чифликчията иска да му каже: "Всичкото ти богословие струва половин долар." И втори път той не идва на чифлика.

Та казвам, противоречията откъде произтичат? Някой казва: "Едно време, докато не вървях по Бога, всичко ми вървеше добре, а сега ми тръгна назад." Че ще тръгне назад, аз да ви кажа. Ти имаше тогава благоутробие, но станеш светия, изтънееш - и не можеш да ядеш, както по-рано. По-рано си ял пет-шест блюда, но сега като светия - не. По-рано лицето ти беше мазничко, а сега очите ти са хлътнали, станал си жълт. Питам, ще ти върви ли? Няма да ти върви. Хората ще ти кажат: "Какво стана с този човек? Какъв човек беше едно време той, а сега горкия, отде му дойдоха тези идеи, хлътнаха му очите, будала." Но това е едно преходно състояние на този светия. Те са две противоположности, неестествени състояния. На светията тялото трябва да бъде изтъкано от хубави копринени нишки. Никакви мазнини не трябва да има. Ако му е хлътнало лицето, липсва му нещо. Ако е пълен много, има непотребни работи. В светията всичко трябва да бъде на работа, да няма никакъв излишък.

Една копринена дреха да няма никакъв прах. В духовния свят светията - трябва да се образува една чиста дреха, да няма никаква нечистотия по нея. Да няма никакви нечистотии в неговите мисли, чувства и постъпки. Придобие ли той това, той става силен.

Чистенето - това е наша задача. Трябва да се очистим ние. Ние искаме Бог да ни очисти. Бог ще ни даде възможност да се очистим. И майка ти, и баща ти, и слугата ти, и дъщеря ти трябва да се очистят. Непременно трябва да стане пречистването, или организирането на материята. Най-първо учените казват "неорганизирана материя". Не искам да кажа какво е неорганизирана материя. Това не е онази девствена материя, първичният елемент. Всяка неорганизирана материя е гниеща материя, а организираната материя е пречистена.

Следователно ние сме пратени на земята, за да пречистим материята и да образуваме нещо, което е потребно за духовния свят. Ти като отидеш на небето, ще имаш едно тяло. Вие трябва да имате такива уши, че да чувате гласа на ангелите и да имате такива очи, че да виждате красотата на ангелите. Ако отидете така с тези очи и уши, вие веднага ще ослепеете и ще оглушеете. И ако отидете с такива ръце, каквито имате сега, те веднага ще изсъхнат. Ще имаш едни очи, които да не се повреждат от светлината. И ще имаш такива уши, които да не се повреждат от звука.

Когато ти кажат: "Много си лош" - веднага ти се развали разположението. Знаеш ли какво значи "лош"? когато ти кажат: "Ти си много добър" - веднага ти стане приятно. Знаеш ли какво значи, когато ти кажат "Ти си много добър"? С тези думи "ти си много добър" аз просто искам да извикам твоето разположение, а пък ти си мислиш, че си добър. Това са мои твърдения.

Някой път казвам - като извършиш тази работа, ще ти дам десет хиляди лева. По-рано ти казвах, че нямаш разположение, че нямаш време, а сега казваш, че си готов. И аз съм вече определил вашия характер.

Ще ви дам тези десет хиляди лева, но аз зная на какво мога да разчитам. Това е, което небето прави. Небето ти даде живот, ум и други - и ти всичко правиш за Господа. Господ знае защо го правиш. В живота сега ще прокарате това. Христос казва - като направиш всичко, кажи си, че много малко си извършил. Има още да се учиш. Представете си, че един от вас - няма такъв певец, - че като стане, и на всички братя и сестри да им стане приятно и да променят своето скръбно състояние. Кой брат и коя сестра може да пее така? Вие чакате в някое прераждане след хиляди години да се родите като някой добър певец. Или представете си, че някой от вас да е толкова красив, че като излезе, да обърне внимание и да кажат: "Небивала красота е тази."

Тогава каква е целта на ученето? Ако ти не може да пееш или ако ти не може да станеш красив, ако ти не може да станеш учен, ако ти не може да станеш добър, силен, тогава какво? Да бъдеш един обикновен гражданин на Царството Божие, това е много проста работа. Ти казваш: "Ние не трябва да бъдем амбициозни." Не трябва да бъдете амбициозни в смисъл - не трябва да бъдете натоварено магаре със злато и като отидеш на мястото, да ти снемат товара със златото и да те пратят в дама. Но да бъдеш господар. Не да носиш златото, но златото тебе да носи. У някого от вас се яви желание и казва: "Аз тази работа не искам да я работя." От това гледище коя работа е за предпочитане.

Всеки един човек е роден за някаква работа. И тази работа, за която е роден, той има разположение към нея. Но това ни най-малко не разбира, че той не трябва да върши друга работа. Той трябва да бъде сръчен. Свещеникът, след като свещенодейства, свещеник ли е? Проповедникът, след като е проповядвал, проповедник ли е? Художник не е само онзи, който може да рисува само някоя картина, но който може да

измени и лицето си. За четири-пет месеца да измени лицето си като някой скулптор, да му даде такъв израз, какъвто иска. На лицето си и на ръцете си да дам такъв израз, както аз искам. Или да си богат човек, това е следното. Например искам да имам двеста лева в джоба златни и бръкна в джоба си - и парите са в джоба, без да ходя в банката. В левия джоб искам да имам петстотин лева - и ги имам. Искам да имам сто лева в левия джоб и петстотин в десния. И щом кажеш и ги имаш - тогава ще ли се плашиш?

Ти вървиш с дисагите и казват: "Този е прост човек. С дисаги върви." Но казвам си: "Искам да имам в едната от дисагите прясна пита, а в другата дисага - кисел хляб." И като бръкна - ги имам. Тогава? Ако имах това изкуство, не бих го разменил с такава теория даже за теорията на Канта за чистия разум. Представете си, че кажа така - днес денят трябва да бъде чист и светъл. И тъй става. Ако кажа слънцето да изгрее без облаци - и така става. Ако кажа днес слънцето да залезе без облаци - и така става. Като кажа да има облаци, да има дъжд, град - и така става. Да кажем, че няма много теория, но каквото кажа, става. Тогава зная ли, или не зная? Зная.

Сега ще приложим - в нашия живот това може да стане. Аз говоря в преносен смисъл. Ти може да кажеш на своя свят: "Днес искам моето слънце в душата ми така и така да изгрее и така и така да залезе." И каквото искаш - така и да стане. Като можеш да заповядваш на себе си, можеш да заповядваш и на света.

Та сега ще започнете като ученици да изменявате вашето състояние, да знаете как да натоварвате и да разтоварвате нашите състояния.

Вие изпяхте песента "Аин фаси". Знаете ли какво значи "аин"? *(Два пъти изговори Учителят тази дума - грубо и нежно, високо и тихо.)* Какво значи високо и грубо казано? А "ин", "ин" на английски значи "вътре". Загатва за интуицията вътре. "Аин" значи следното.

Само това, на което абсолютно си разбрал законите, само това е вътре в тебе. Когато не разбираме законите, казваме: "А-а!" Като няма "ин", има само учудване. И произношението е важно. Ако произнесеш думата "аин" както трябва, ти тогава веднага в десния си джоб ще имаш двеста златни лева. Но ако не знаеш как да произнесеш думата "аин", двестата лева веднага ще изчезнат от джоба ти. Това е цялата магия. Когато детето дойде при баща си и му каже една дума, бащата извади и даде двеста. Аз съм виждал деца, които прошепват на баща си - и бащата извади и даде. Детето после пак дойде и прошепне нещо на другото ухо - и веднага бащата извади четиристотин и даде. Казвам, ето един маг. Знае как да произнесе думата. Гледам, някой е с фрак, с цилиндър, с бастун - и той каже нещо на някого, но онзи му казва: "Много съм занят днес, ще видим." И ние при Господа ходим някой път с цилиндър и нищо не дава. Като малкото дете ще отидеш при баща си и като му кажеш, той ще каже: "Добър син е, способен е, всички учители се хвалят."

От онзи младия професор се стряска светията. Тя е огън. Гори. Като се доближи светията, ще изгори. Дрехите му изгарят. Двайсет хиляди градуса е това. Светийските дрехи не могат да издържат. Тая мома ще се върне при Бога и ще каже дали неговият син успял, или не, учи ли се, или не. Това ще каже. Тя е професор. Всички тези съблазни, изкушения си имат известно значение. Има тайни вътре в битието за онзи, който разбира. И ще каже - днес ученикът не е отговорил тъй, както трябва. Нищо не значи, че не си отговорил. Втори път ще отговориш. Докато дойде един ден - да знаеш какво да кажеш. На младия професор какво трябва да му кажеш? Който знае какво да му каже, ще му дам един банкет, една хубава баница от ябълки.

Ако красотата е образ на истината, защо в съзнанието на светията като се яви тази красива мома, защо той не може да вземе правилно становище. Не е

тук младият, който се изкушава. Младият никога не се изкушава. Той лесно разрешава. Но тук е старият, който е вече на осемдесет и четири години. За него е въпросът. Казвам, има нещо тайно вътре в живота и човек трябва да разбере вътрешния смисъл на нещата. Аз считам за праведен човек този, който, като види злото, не се опорочава. Той да гледа така, както Бог гледа. Някой път Бог гледа, че грешиш с мисли върху това. Той не те съди, не те осъжда. Когато Бог не те съди, ти сам се съдиш. А когато Бог те съди, ти тогава се страхуваш. Като те погледне Бог, ти чувстваш едно угризение на твоята съвест. Това са твои разбирания. Когато някоя мома види по-красива мома, дотогава тя е мислила, че е много красива. И като види друга мома по-красива, ней става мъчно, тя почва да се мъчи. И като се върне у дома си, тя е неразположена духом. Другите хора отвън вече не обръщат внимание на нея. Тя е неразположена. Има едно вътрешно състезание.

Този светия се е смутил от тази красивата мома, понеже тя седи по-горе от него. Нищо повече. Той се намира в противоречие. Защото, каквото и да приложи той, тя ще каже: "Ти, дъртако, ти мислиш ли, че аз, младата мома, ще последвам твоите глупави желания?" Когато той ѝ предложи, тя ще изчезне и той ще остане посрамен. Това е дълбокото, което се усеща. И той не може да се моли в нейно присъствие. И тя му казва - дотогаз, докато не стане като мене, няма да можеш да се молиш.

Та противоречието, което се явява в нашия живот, е следното. Че не сме такива, каквито желаем да бъдем. Това е един прогресивен път. Всеки ден ние имаме един идеал. Някой път идеалът се представя направо, а някой път идеалът се скрива и се явява като един излишък.

Вие носете следната мисъл. Да стане разтоварване на нашето съзнание и благородната мисъл да проникне в нас. Не че това, което имате, е лошо. В това положение, което имате сега, вие сте светии всички.

Ако се сравни вашият живот с живота на млекопитаващите, вие сте всички светии. Но сравнен с живота на ангелите, вие сте обикновени хора. По отношение на нисшето вие сте светии - аз да ви подпиша това, но по отношение на висшето вие сте обикновени.

Та там, дето сме достигнали, ние не може да се спрем. Писано е: "Бъдете съвършени, както е съвършен Отец наш небесен." Ние няма да се спрем тук. Един ден ние ще бъдем съвършени. Кога? Хиляди години могат да се съберат в един ден и един ден може да се разложи в хиляда години. Ако си умен, в един ден може да направиш една работа, а ако си глупав, за хиляда години ще я направиш. Колкото си умен, толкова по-бързо стават работите. Това са великите работи в живота.

Коя мисъл остана от лекцията? Разтоварване на съзнанието. Когато дойде тази младата мома или младият момък в съзнанието ти, да можеш да проследиш, че Бог те изпитва и да не се изкушаваш. Светията вижда тази млада мома и не вижда Бога. Светията се страхува от тази млада мома. Да престане той да се страхува от нея. Щом ти се страхуваш от нещо, то причината е вътре. Искам сега да оставя една мисъл във вас. Не да се обезсърчите. Ти казваш: "Какво трябва да се прави тогава?"

Считайте, че днес ви дадох един богат обяд. Не искам да преядете. Всеки ден вземайте по малко, но да не оставяш нищо в торбата за децата си. Колкото затрошиш, ще го приберем за кошерите, но да вземете за този или онзи, тогава ще изгубите и това, което сте взели. Аз не искам да отричате вашия живот. За мене всичкият живот в света, като погледна всички същества - буболечки, мушици и други, е свещен. Аз имам особен възглед за живота. Някой път съм се спирал при някои мравки, възхищавам се. Някой път срещам някой философ и той ме интересува. Някой път една капка от някоя течност ще ви донесе по-голяма полза, отколкото някоя сложна храна.

Да имате възгледа, че Бог навсякъде работи в живата природа и да виждаме неговите пътища. Някой брат е малко разтревожен. Трябва да влезеш в положението му - защо е разтревожен. Ти казваш: "Той е така роден." Не е роден така. Влязла е някаква мисъл в ума му и тя го е разтревожила. Има хора такива, че като си помислиш за такъв човек, той може да е на двеста-петстотин километра далеч, и вие се усещате по-лек, по-разположен. Или пък като го посетите, като че ли от вас, от вашата душа се снема някой товар. А пък има хора, за които като помислите, вашата душа ще се натовари.

Искам да останете весели и бодри. Днес да отидете на работа и да благодарите на Бога. Аз дадох на младите едно упражнение - да си решат косите десет пъти на ден. Сега и на вас, по-възрастните, по-напредналите, не зная какво да ви дам. На вас, които сте свободни, ще дам по десет пъти на ден да си миете лицата. Който е на работа, той може да не прави това упражнение. Който е на работа, за него е извинително, но който няма работа, да го прави. Това упражнение се дава за една седмица. Някои от вас, които могат, измивайте си лицето по десет пъти на ден, но не със студена вода, а с хладка, топла. Като си измиете лицето, ще си вчешите и косата и ще благодарите на Бога, че може да се миете. Седем деня по десет пъти на ден правят седемдесет пъти измиване.

Тайна молитва

Девета лекция
на Общия окултен клас
25 ноември 1931 г., сряда, 5 часа
София - Изгрев

НЕПРЕОДОЛИМО ЖЕЛАНИЕ

(На 2 декември Учителят не дойде.)

"Добрата молитва"

(Прочетоха се темите "Предназначението на християнството".)

За следния път пишете темата "Защо плачат малките деца".

Защо хората са ходили голи? Защо първият човек е бил гол? Писанието казва, че като се отворили очите на първите хора, видели, че били голи. Адам видял, че бил гол. Предполагат, че или човек е бил гол, или познал, че е гол. Трябва да се знае дали действително е бил гол или като е съгрешил, е станал гол. Писанието казва: "Да не се види вашата голота." Под думата "голота" се разбира един неоформен характер, един човек, който обича да греши. Казва се - голота има в него. Значи няма в него знание. Той представя, че има знание, когато няма. Представя се, че е добър, че е щедър, когато не е такъв. Някои хора се представят като много добри. Някои се представят, че са много лоши. Но с това той иска да каже: "Аз не съм от слабите хора." Да не се намериш в някое особено положение. От вашето гледище трябва да бъдем добри. Какво подразбирате под думите "да бъдем добри"? Ние разбираме следното. Ако един човек ни даде пари наза-

ем, ако ни нахрани, той е добър. Значи, ако ни даде всичко, което искаме, той е светия, той е добър за нас, а пък, ако не извърши това, което искаме, той е лош. Прави ли са тези съждения? Донякъде. Те са верни петдесет процента.

Човек, който прави добро, той е толкова светия, колкото и аз съм светия. Светията на светия прави услуга. Банкеринът на банкерин заема. И ние казваме, че е много добър. Той заема, защото има трима гаранти. Има трима милионери, които гарантират. И ако той не плати, хващат гарантите да платят. Да допуснем, че аз отида при някого, за да ми даде пари, и той ми казва: "Нямам пари." Говори ли той истината, че няма пари? Има пари. Той ще намери някой долап, че е дал кредита си някому, ще се извини и ще каже: "Ще имам предвид." Ние ще считаме ли този банкер намясто? Намясто е. Аз нямам право да ходя да искам пари от него. Ние казваме - той е длъжен. Щом е длъжен, трябва да има някой закон. Ако отида при някоя банка, касиерът е длъжен да изплати на мене известна сума кога? Когато нося някой чек. И ако този касиер не иска да ми изплати, тогава той спрямо този закон, който съществува, се счита за престъпник. Но ти отиваш без никакъв чек и казваш: "Аз имам внесени пари." Той не вярва на думите ти. Има ли право човек да не вярва? При сегашния строй на нещата няма право да ни вярва. Той казва: "Докажи."

Сега положителната страна да разгледаме. Аз бих направил един опит. У вас имате ли конци? Но не малки конци. Дайте ми сега четири дълги конци за един фокус. По един метър дълги. *(Учителят взе четири конеца и ги размеси.)* Сега можете ли да ми кажете кой конец на кого е? Конецът е ваш, като дойдете да се хванете за него. Конецът е ваш само когато се хванете за него. Щом не се хванете, той не е ваш. Сега за изяснение ще ви кажа следното. Вие имате такива кълбета с конци, но не знаете да работите и ходите голи.

А виждате, че друг се е облякъл. Ще кажете: "Защо се е облякъл онзи, а аз ходя гол?" Онзи превърна конците на дреха и три пъти се облича на ден. Има какво да се облича. А пък ти нищо не си направил, няма с какво да се облечеш.

Нека дойдат тук при мене една млада сестра и един млад брат. *(Един млад брат и една млада сестра държат в ръцете си по един конец. Конците са кръстосани.)* Имат те един спор. И двамата няма да си пущат ръцете. Как ще разрешите въпроса? Кой трябва да пусне? Да остави ли единият конеца си? Не, всеки трябва да си пази конеца. Ще пуснеш едната ръка и после пак ще заловиш този край.

Сега нека дойдат един стар брат и една стара сестра. *(Кръстосват се четири конеца.)* Тези два конеца спориха, тук е спор между двама. Единият трябва да отстъпи. Ако пуснем единия конец, какво се разрешава? Разрешен ли е въпросът? Не е разрешен.*(Сестра Олга Славчева пуска конеца.)* Въпросът разрешен ли е? Не. Да допуснем, че една мома си има един любовник. Да кажем, че тя люби и друг мъж. Тя като люби един момък, това е частна собственост. Като люби и друг мъж, тя е колективна собственост. Може ли тя да бъде жена на много мъже - да бъде колективна собственост? Ако тя има четири-пет мъже, какво е разрешила тя? Или нека разгледаме въпроса другояче. От един банкер вземеш пари или вземеш пари от четири души. А ако имаш да дадеш на четири души, въпросът е още по-сложен. От един банкер да вземеш пари, е трудно, но от четири души - е още по-трудно. А от десет души - още по-трудно. Кое е най-хубаво? От никого да не вземаш пари. Може ли? Може. Ще стане обмяна. Аз имам жито. Ти имаш пари. Давам житото, вземам парите. Да нямам никакви задължения.

(Учителят посочва конците.) Сега работата е оплетена.

Четирима души са оплетени. Та казвам, всеки един въпрос трябва да има един начин за решение - да отстъпиш. Ще пуснеш единия край на конеца и ще се оттеглиш, после пак ще вземеш този край. Но този конец ще си го държиш. Няма да оставиш конеца. Конецът е твоята мисъл. Няма да я оставиш, но ще дадеш възможност на тая мисъл да действа. Ще вземеш конеца си и ще си отидеш с него. Когато единият човек остави конеца си, това не е хубаво. "Имам убеждение" - ти казваш. То е старо убеждение. Старото убеждение е много хубаво. Ако имаш един стар пръстен, ще го разтопиш, ще направиш от него един хубав пръстен и ще му туриш един скъпоценен камък. Този стар пръстен не струва ли пари? Струва.

Та всяка една твоя мисъл трябва да я впрегнеш на работа. Вие сега разрешавате въпросите по съвсем друг начин. Всички хора са роби на известни малки удоволствия в дадения момент. Той иска да не пусне конеца от двете му страни. Но ако не пусне конеца - единия или другия край, ако не пуснат конците и двамата, тогава какво ще излезе? Ако теглят и двамата тези конци, последните ще се скъсат. Нали знаете, че децата турят такива конци и теглят. Тогава могат конците и на двете страни да се скъсат. Скъсването може да умъртви и двамата. Питам, щом умрат и двамата, каква работа ще се свърши? Вие ще кажете - втори път като се преродя. Да умираш за едно скъсване на конеца, да докарам работите дотам - за два конеца, разумно ли е? Да не ти дойде на ума, че има и друг начин. Ако не умираш и разрешиш въпроса, ти си умен. Господ казва: "Пусни едната си ръка!" Въпроса - или със своята мисъл, или със своето сърце трябва да разрешиш въпроса. Ще пуснеш едната си ръка. Или сърцето ти трябва да отстъпи и да даде, или умът ти.

Какво значи даване? Аз схващам въпроса така. Обидени сте за един център. Всеки държи с едната си

ръка. *(Учителят държи всички други краища.)* Тогава как ще се разреши въпросът? Вие не сте свободни. Никъде не можете да отидете. Вие сте в едно поле на дейност, в което по никой начин не може да се освободите. От мене зависи дали да пусна, или не. Ако ви пусна по една орбита, вие ще се въртите около мене.

Да допуснем, че не ви пусна конците. Какви ще бъдат моите съображения? Вие ще кажете: "Той ми влияе." Какво мога да ви влияя с един конец? Какво мога да взема по този конец? Или какво мога да ви дам по него? Почти нищо. То е само една фантазия, че аз в случая съм господар на положението. Тези конци могат да се скъсат, и тогава цяла една система се изгубва.

Приложението на закона е - има една проста мисъл. Двама души се карали, спорят се. Мислите се групират по същия закон. Много мисли и чувства имат същите отношения, както отношенията в едно семейство. Човек е цяло едно общество. Ти трябва да разрешиш спорните въпроси между своите мисли и чувства. Ако ти разбираш своята мисъл, всяка една твоя мисъл представя едно възвишено същество, някой ангел, който временно обитава в тебе. Ти може да станеш проводник на този ангел за бъдеще този ангел да се въплъти. Този ангел е взел твоята мисъл под наем. И в бъдеще може да стане една твоя дъщеря или син, ако мисълта е добра. Но ако мисълта ти е лоша, то за бъдеще ще се въплъти един дух на подземието и ще имаш син, който ще постъпва според царството, отдето е дошъл.

Защо трябва да живеете? Вие отсега трябва да образувате вашия бъдещ живот. Вашият бъдещ живот ще зависи от това, как вие мислите сега. И ако вие сега не може да внесете хубавите възвишените мисли в себе си, какво бъдеще може да имате?

Вие искате сега някой да ви обича. Каква обич може да има между тези конци? Целият този конец трябва да живее, да се образува едно дърво на живота.

Този спор е спорът на Дървото на познанието на доброто и злото. Тогава по закона на познаването доброто и злото как ще разрешите въпроса? Когато между двама души има отношения, единият дава с ума си, а другият дава със сърцето си. Ако и двамата дават с ума си или със сърцето си, тогава въпросът няма да се разреши.

Да допуснем, че вие имате едно дърво. Корените представят сърцето, а клоните - ума. Листата и цветовете са други сили, които функционират. Всяко дърво, което няма корени и клони, не може да функционира, не може да има съществуване. Този закон има приложение. Морално вие не можете да успявате, докато не разбирате закона. Трябва да имате едно правилно понятие, че трябва да отстъпвате. Да допуснем, че Господ държи тези конци и ти казва: "Пусни конеца! Пусни единия край на конеца!" Ти можеш да кажеш: "Ще ми вземат конеца." Няма да ти го вземат. Пусни единия край. Двама души са в спор. Как ще се разреши въпросът? Ако единият иска да има двата конеца, той е на кривата страна. Всеки си взема своя конец и няма спор. Но утре дойде ново заплитане. Как ще го разрешите?

Вие казвате - известен спор е много труден. Както виждате, няма никаква трудност. Какъв спор има, който не може да се разреши? Представете си, че аз си държа ръката в този център на дейност и вие сте децата. В дадения случай от мене зависи. Аз държа единия край на конците. Аз държа центъра. Да направим превод. Влиянието на онзи, който държи в центъра краищата на конците, символизира влиянието на известни психични центрове на разумни същества. Ако тия същества са възвишени, тогава е едно. Но ако са низши, това значи да попаднете в ноктите на дявола. Въпросът си има разрешение. Не че този въпрос не е разрешим. И той е разрешим. Искам да ви покажа нагледен начин. Има въпроси, които първоначално лесно

могат да се разрешат, но колкото повече децата влизат в една система, толкова въпросът за разрешението става по-труден. Но има един начин, един магически начин за разрешение. В дадения случай аз, който държа този конец, аз се намирам под същото влияние на други действащи сили. Аз не съм единственото лице, което разрешава въпроса. За вас може да съм единственото лице. Но ако вие мислите, че тази е единствената система и няма друг изходен път, вие се намирате в заблуждение. Да допуснем, че аз съм под влиянието на други сили и щом ме заставят да си оттегля едната ръка, то въпросът е вече разрешен.

Може да има спор между двама души. Единият отстъпва, и тогава въпросът се разрешава. Ще отстъпите, ще пуснете единия край на конеца и ще си вземете конеца за спомен. В съвременния свят има едно смътно понятие за морала, за отношенията ни с Бога. Отношенията ни с Бога не са такива, каквито ние си въобразяваме.

Малкото дете е било в ръцете на майка си. Тя го е носила, тя го прегръща, целува, къпи, храни. Но това дете един ден израсне - и майката престава да го къпе, да го носи на ръцете си, да го храни с мляко, да го целува. По-рано детето може да мисли, че майката изявява любовта си към него, като го къпи, като го носи. Но сега какво ще мисли? То може да помисли, че отношенията на Бога и на майка му спрямо него са се изменили. Защо? Защото растежът на детето, развитието на неговия ум и сърце са станали причина майката да измени своите външни отношения спрямо детето. Какво престъпление има в това, че майката не къпе сега своето дете, не го носи на ръцете си. Длъжна ли е да прави това? Тя е длъжна да го прави, докато детето е на три години, но щом стане на четири години, детето трябва да стъпи на краката си. До три години майката е длъжна да го храни, да го кърми, но като стане на четири години, то трябва да дъвчи.

Та сега Бог е престанал да има такива отношения към вас, каквито е имал едно време. Отношенията на сегашните хора са много по-добри, отколкото първите. Вие като ходите на баня, търсите теляци. Който влезе в банята, търси теляк. Няма по-лошо от това, да имаш теляк. Най-лошата баня е с теляк, а пък най-добрата баня е без теляк, защото, като оставиш този теляк с кесия да изтърка този кир от тялото ти, толкова хубави работи ще изчисти от тебе, че с години не можеш да възстановиш своето предишно положение. И аз зная богати, които са отивали на баня и после им е тръгвало така зле, че след години всичко, което имали, е отивало. Аз знам много професори, които, след като ги е търкал този теляк, след това всичко изчезвало от тях и са ставали шашави. Сега ще ми препоръчат теляци. Някой казва: "Препоръчай ми някой добър теляк." Никакви теляци не ви трябват. Нищо повече. Теляците са за света, а не за вас. Има сестри, които си служат още с теляци. За напредналите казвам сега - никакви теляци. Няма нищо по-хубаво от това, сам да се разтриеш. Ако намериш някой светия теляк, нека те измие, но обикновен теляк - не. Ако някой светия е вътре в банята, подложи гърба си, но ако не е светия, тури си сам ръката и се изтъркай.

Та искам да ви наведа на мисълта - да бъдете самостоятелни. В известно отношение ученикът трябва да бъде крайно самостоятелен. Аз мога сам да се изчистя. То е най-хубавото упражнение. Но ще кажеш, че на някои места не мога да стигна с ръката си. Ще кажеш: "Мога!" Господ ти е дал твоята ръка да не остане място на тялото, дето твоята ръка да не може да пипне. Това е човекът. Ако е беден човек и няма пари да плати на теляк, ще се изчисти хубаво. По-смешна работа от теляци няма.

Ти имаш да разрешаваш една мисъл. Ти търсиш някой теляк, който да те поразтрие малко. Ти остави помощта всякога да дойде при крайния случай. Когато

ти употребиш всички средства, има един момент, когато един човек ще дойде и ще ти направи много малка услуга. Ти си приготвил клечки, дърва, но нямаш кибрит. Дойде някой човек, драсне - и запали. Да не ходи той да ти носи дърва. Ти, след като си мислиш дълго време, след като си приготвил всичкия материал, дойде един учен човек, драсне и запали огъня. Това е Божествен закон. Божественият закон действа с най-малките сили. Това, което се нарича the finale causis. Последните сили са най-малките сили, с които се действа. Ти казваш: "Дошъл съм до края. Няма вече накъде." Щом си дошъл до края вече на твоята бедността, ти си на спасителното място. Действай вече с тези най-малките сили, с които стават всички изправителни неща.

Ако не дойдеш до най-крайната сиромашия, че като бръкнеш в торбата си, да вземеш най-малките трошици и да ги изядеш и после да не намериш друга трошица, за да я туриш в устата си, дотогава ти не можеш да оцениш какво нещо е хлябът. Че това е философията на живота. Ако ти не може да оцениш малката трошица, не разбираш живота. Тази трошица е като житното зърно - може да стане като ябълка. Всички маги, които са завършили своето развитие, всички мъдреци имат тази сила. Ти като му дадеш своята празна торба само с трошици, той като бръкне и вземе една трошица от тебе, тя ще стане един самун. Вие сега седите и разглеждате въпросите от механическо гледище. Вие искате целия свят да обърне внимание на вас. В самата ти идея, да обърнат внимание на тебе, има нещо лъжливо. Ако светът сега трябва да обърне внимание върху нас, ако небето сега трябва да обърне внимание на нас, ние сме изгубени хора. Ако сега остане Бог да ме обикне, аз съм изгубен човек. Това е лъжлива философия.

Любовта на Бога е от самата вечност. Бог всякога има към мене едни и същи отношения. Само че

човек в съзнанието си може да съжалява, че не е съзнавал по-рано тая любов и у него се зараждa една вътрешна скръб. Ако човек мисли, че Божията любов към него трябва да се увеличи и че Бог не го обича вече, или че Бог за почва да го обича, това са човешки идеи, лъжливи идеи.

Или можем да имаме идеята, че някои хора могат да ни мразят. Това е лъжливо. Те ни мразят, понеже ние мислим, че ни мразят. Аз мога да накарам когото и да е от вас да ме мрази и мога да накарам когото да е от вас да ме обича. В един час мога да накарам и да ме обичате, и да ме мразите. Нали сте имали случаи, да допуснем, че имате някой ваш приятел и треперите за него. Той много ви обича. Но ако той забие една игла в кожата ви на дълбочина два сантиметра, във вас ще дойде едно чувство на отмъщение, ще искате да го блъснете. Защо да не се усмихнеш и да кажеш: "Много ми е приятно, забий още повече - на четири сантиметра." И колкото повече забива, вие да кажете: "Ох, ох, колко е хубаво." Пък ти казваш: "Безобразие е това." Питам тогава, де ви е любовта?

Каква е тази любов? Сега всинца минавате за светии и в дадения случай сте светии. Аз ви признавам всички за светии. Светии, които всякога не светите. Светии сте, но по някой път имате известни съображения и не светите. Туряте калпаци и се скриете. Аз срещна някой светия, който ми казва: "Ако така постъпваш с мене, аз вече няма да дойда в дома ти." Така ми казва този светия. Казах му: "Че ти и сега не си в дома си." "Най-първо аз нямам дом. Аз съм бездомник и ти се самозаблуждаваш, че си в дома ми." Този дом е чужд. Спорният въпрос е там, дали този дом е мой. "Ти искаш да ми станеш наследник. Аз ти казвам истината - че този дом не е мой. Аз имам да плащам на стопанина наем.

При любовта има правилни отношения. В любовта противоречия не трябва да има. Разумно трябва да разрешаваме въпросите. Ако аз зная, че вие имате от-

ношение към мене, което Бог е поставил в самата вечност, в самото начало на вечността, тогава всички тия отношения аз трябва да ги зачитам и от това зависи моето щастие, моето бъдеще. Тогава аз обичам Бога. Това е любовта ми към Бога. И ако вие в дадения случай съзнавате, че моите отношения към вас са отношения, които Бог е поставил, и вие зачитате тия отношения, от вас зависи вашето щастие. Този закон не може да се измени. Ако мислите за някоя друга философия, мамите се. Не съществува друга философия, който и да ви проповядва. И ако в света съществува добро и зло, то те съществуват по единствената причина, че две същества имат два възгледа за Бога. Едните същества мислят, че тия отношения не са от Бога, когато са от Бога. Те отказват. Когато аз съзнавам, че отношенията, които имам към тебе, са от Бога и когато съзнавам, че твоите отношения, които имаш към мене, са от Бога, тогава аз съм радостен. Същото така и ти - когато ти съзнаваш това, което Бог е направил, а именно тези отношения. Когато аз и ти съзнаваме, че отношенията, които имаме един към друг, са от Бога, тогаз ние сме дошли до онова правилно разбиране.

Всеки един човек трябва да разбере тези връзки, трябва да разбере отношенията, които са Божествени. Като срещнете един човек, трябва да разрешите въпроса най-напред, дали тези връзки са от Бога, от вечността. Ако са от Бога, радвай се, зачитай ги. Вървиш из гората и гледаш, че иде една голяма мечка. Какво трябва да направиш? Ще вземете кръгом и ще започнете да маршируване много бързо, ще обърнете гръб и ще хукнете да бягате. Необходима е тази мечка. Тази мечка е изпратена от Бога да ви срещне на пътя, за да опиташ своята смелост. Ти казваш: "Господи, аз всичко може да направя за тебе." Господ казва на мечката: "Иди при това мое дете, да го опиташ." И човек види мечката - и бяга. Какво трябва да прави?

Той ще я погледне и ще каже: "Пратена ли е тази мечка от Господа, или не?" И да се спре той там и да чака. Ако ти чакаш мечката, какво ще стане? Ако ти я чакаш и разбираш, че тя е изпратена от Бога, тя ще дойде, ще клекне и ще започне да ти лиже краката. И тогава ти ще вземеш и ще я погалиш, ще я помилваш. И тя ще се върне, и ти ще се върнеш - и ще имаш една хубава среща. Ще кажеш: "Колко хубаво е." Сега си изменихте мнението за мечката. Колко хубаво същество е мечката. И ще разбереш душата на мечката.

Сега превеждам този закон. По някой път всеки един от вас може да стане мечка за другите. Мъжът, жената може да стане мечка. Ти със себе си по някой път може да станеш и страшилище, и тогава можеш да кажеш: "Аз се ужасявам от себе си."

Ти да си напълно убеден, че това, което ти чувстваш, мислиш и постъпваш, това да са отношения, които са образувани във вечността. Вие сте в един период на опознаване на отношенията, които са образувани във вечността. Това е философия. Разгадаете ли този въпрос, всички спорни въпроси се разрешават веднага, както при опита с конците.

Тази сутрин закъснях с десет минути, понеже гледах на кой човек са се заплели конците и исках да го убедя, че трябва да пусне единия край на конеца. В този спор бяха замесени четири души. Казах им: "Пуснете единия край на конеца." Десет минути трябва да им разправям и затова закъснях. И въпроса не можаха да го разрешат. Сега подобно е и с вас. Вие казвате: "Учителят лесно пуща тия конци, но я да дойде на нашето място, и тогава как ще ги пусне?" Аз съм на вашето място. Ще ги пусна по същия начин и ще се оттегля. Нищо повече. Законите са едни и същи както за мъдреца, така и за глупеца. Само че мъдрецът съвършено изпълнява Божиите закони, а глупецът не ги изпълнява. Но законите са едни и същи за мъдреца и за глупеца.

Любовта седи в постоянно изпълнение на волята Божия. В това седи любовта. А пък щом изпълняваме волята Божия, тогаз се появява и вторият закон - нашите отношения тогава са правилни. И тогава всичко върви добре.

Вие сега искате лесния живот. Всеки един от вас, който иска лесния, удобния живот без мъчнотии, без страдания, той иска теляк. Който иска живот с труд, той казва: "Без теляк. Никакъв теляк!" Те не ви трябват.

Някой път, когато имате спор, вземете конци и започнете да правите тези упражнения. И тогава вижте коя сестра трябва да отстъпи или кой брат трябва да отстъпи. Направете си едно упражнение за пет, десет, петнайсет, двайсет минути. И след като разрешите въпроса, ще се хванете за ръка. Сега вие седите и казвате: "Остаряхме." Значи, докато бяхте млади, имахте кредит. Като сте остарели, жалко е, че сте изгубили своята младост. Има още по-голяма опасност. Ако не знаете да спазвате закона на вашата старост, тогава е опасно. Но ако спазите закона на вашата старост, вие ще се подмладите, ще се обновите. Ако вие знаете един ден как да постъпите по Бога, вие ще се подмладите. Който да е от вас може да направи чудеса, но да няма никаква абсолютно отрицателна мисъл. Да кажем, че някой хваща един брат за ръката. Щом го хване този брат, да не се роди никаква отрицателна мисъл. Да кажем, че една сестра хване един брат за ръката. Ако сестрата е много красива, с много магнетизъм, той няма да пита защо тя го хваща. Няма да прави въпрос. Ще му е приятно. Но ако тя е малко грозна, той ще пита каква е целта. Дали не е това примамка? Грозният и красивият са еднакво красиви. Някой път грозните са по-красиви, а някой път красивите са по-красиви. Когато хванете за ръка някого, да не се яви във вас отрицателна мисъл или желание. Ако онзи е бил скъперник и като го хванете

за ръката, изчезне у него скъперничеството, или ако е бил жесток и като го хванете, стане у него смекчаване, и той каже: "Не трябва да се живее така" - тогава вие сте станали проводник на Божия дух, който работи вътре в света. Сега това може да стане по всякакъв начин. Това може да стане чрез вашите физически ръце, чрез вашите чувства, чрез вашите мисли и чрез вашите постъпки.

Аз не искам да се откажете от това, което имате, но искам сега да притурите към това, което имате, новия метод. Всеки ден трябва да се придобива нов начин. В това седи развитието. Мнозина бихте разрешили този въпрос. Например, намерили сте се в трудно положение и ако знаете как да постъпите, как да извикате известни мисли, ако разбирате известни закони, вие ще решите правилно въпроса.

Някой път дойде някой при мене и му казвам: "Твоите работи ще се уредят." И аз зная как ще се уредят. Дойде някой път при мене и му казвам: "Твоите работи няма да се уредят. Така е писано." Ако ти в даден случай, когато се намираш в трудно положение, можеш да извикаш една Божествена мисъл отнякъде, то твоите работи ще се уредят. А светът е пълен с такива мисли.

Две сестри спорят. И двете сестри са бедни. Двама бедни не могат да живеят на едно място. Или да кажете, че две сестри спорят, но и двете са богати. Двама богати на едно място не могат да живеят. Ще туриш богатия на мястото на бедния. Ако ти за любовта не може да отстъпиш на една сестра, тогава нямаш любов. Ти казваш: "Тази сестра аз не мога да я обичам." Че ти никога не си я обичал. И ако я обичаш, значи Бог те е посетил, защото обичта е от Бога. И ако не я обичаш, значи Бог не те е посетил и Бог те изпитва сега. Бог ти казва: "Ако ти сега може да станеш един проводник, тогава добре. Аз трябва да я обичам чрез тебе." Ти казваш: "Нямам време. Мога да нап-

равя това с някоя друга сестра, но не с тази." Тогава ти даваш на Бога упътване какво трябва да прави. Ти да кажеш: "Да бъде волята ти, Господи." Че тя е една душа, излязла от Бога. И ако ти станеш проводник, ще видиш тая душа.

Една сестра ми разправяше един сън. В София става тревога, търсят някого, търсят един брат, облечен в бели дрехи. В съня си тя вижда, че в този човек с белите дрехи имало един друг човек като пихтия и като гръмва срещу тоя човек, онзи, който бил като пихтия, се отделя и остава. Та някой път вие сте облечени в бели дрехи, но тази пихтия е вътре у вас и когато вие се освободите от него, вас ви олеква. Проникват вътре в човека тези нисши астрални същества. Те могат да проникнат в човека и да го обсебят. Ние трябва да се освободим от стария човек, който като пихтия е обсебил хората. В Божията любов всички трябва да сте готови за една велика жертва. В себе си човек трябва да каже: "За Господа всичко ще направя." При най-големите несгоди, които съществуват, това е разрешението. Ще дойдат изпитания. Вие всички сте на добър път, но учителят ще ви даде една мъчна задача. Не че не ви обича. Вие трябва да я разрешите. Господ всякога се радва, когато правилно разрешаваме задачите. Ако не ги разрешите, втори път като дойдете, ще ги разрешите.

Вие сега сте светии, но от кои светии. Вие светите много хубаво за себе си, но нито един от вас не поставя свещта си да свети на другите. Вкъщи ви като влязат, всичко свети, всичко е чисто, но вън - не. Хубаво е това, не е лошо. В известни часове през деня вие трябва да излезете със своята свещ навън. Това е вашата мисъл. Не мислете само за себе си. Няма по-лошо положение от това, човек да мисли от сутрин до вечер само за себе си. Най-хубавото в света е от сутрин до вечер да мислиш за Бога, да мислиш за всичко, което Бог е създал и в което ти участваш. Като мис-

лиш за този и за онзи, като мислиш за хората, ти за себе си мислиш. И като мислиш за Бога, ти за себе си мислиш. А като мислиш само за себе си, ти с това привличаш всички нещастия върху себе си.

Сега главната мисъл, която остава, е следната. За първо отделение всички имате дипломи, минавате с отличие, но това ни най-малко не показва, че вие сте свършили второ отделение. Може някои от вас да имате диплом за второ отделение, но трето отделение не сте свършили. Миналото е минало. Използвайте настоящето. Вие сте изминали миналото. Настоящето трябва да минете. То е най-важното засега. Една важна задача. Вие ще срещнете мечката в гората и ако познаете, че тя е пратена от Бога, вие ще познаете какво нещо е мечката. Страданията разглеждайте от чисто Божествено гледище. Знанието, което имате, трябва да служи като една основа за онова, което трябва да извършите. Защото, ако нямате това знание - аз ви говоря за знанието, което трябва да добиете за следния момент - никой от само себе си не може да намери своя път.

Някой казва: "Аз всичко може да разреша." Той не е прав. Друг казва другите да разрешават за него. И той не е прав. В нужния момент ще дойде един, който ще ви покаже как да разрешите своята задача. Защото, като влезеш в един непознат град, все ще се намери някой, който да ви упъти. Все ще ви даде един адрес, дето трябва да се спрете. Във всяка една мъчнотия онази мисъл, която ще ви даде разрешение за тая мъчнотия, тази мисъл е от Бога. Сега споровете, които имате, разрешавайте тъй, както ви показах при конците. Всеки трябва да отпусне единия край на конеца. И си вземете конец вкъщи. Това е една мярка, по която може да се разсъждава.

Сега турете любовта като една действаща сила. Във вас да остане желание, непреодолимо желание, следната идея. За Бога, за когото аз живея, всичко

мога да направя. Постоянно трябва да събуждате в себе си този стимул. Всеки ден да казвате: за Бога всичко мога да направя. Тази мисъл да имате постоянно - и ще започнете тогава да виждате Божието лице. И като видите Божието лице, ще кажете като слепия: "Сляп бях едно време, но сега виждам. И съм доволен, че прогледнах."

"Отче наш"
Тайна молитва

Десета лекция
на Общия окултен клас
9 декември 1931 г., сряда, 5 часа
София - Изгрев

ПРАВИЛЕН ЖИВОТ

Размишление

Тема за следния път: "Защо въздишат хората".

Вие плачете, но защо плачете, не знаете. Коя е първата причина, която заставила човека да плаче? Който си отговори на въпроса, защо плаче, той е разрешил една велика задача. Човек диша и въздиша. Когато въздиша нормално, това наричаме дишане.

Знанието, което досега сте имали, е било полезно за вас, много работа е свършило. Но в дадения момент то не може да ви ползва. Например на бойното поле сабята е вършила и върши работа, но какво значение има тя между мирните хора? Ако влезеш със сабя в едно мирно общество, какво ще правиш? Ще разправяш за своето минало, но ще станеш смешен. И вие с досегашното си знание приличате на военния, който влиза между мирните хора със сабя. Ако влезеш между прости хора и започнеш да изговаряш думите "обич", "любов", "знание", "мъдрост", "възвишен живот", "небе", "ангел", "честност", "справедливост", те ще слушат, но ще бъдеш смешен за тях. Това са отвлечени думи без никаква връзка.

Нека съберем няколко числа, да видим какъв резултат ще имаме.

1+1+1+1=4. 2+2=4. 1+3=4.

При събиране на тези числа получаваме един и същ резултат - четворка, но условията, при които

става събирането, не са едни и същи. Например имаш нужда от четири лева. Седиш на пътя и чакаш да мине някой, да ти даде тази сума. Минава един човек, подхвърля ти един лев. След половин час минава втори, подхвърля един лев. Най-после след два часа събираш четири лева. Ако мине някой благороден човек, може изведнъж да ти даде четири лева. При възприемане на една мисъл или на едно чувство играят роля времето и условията. Ако не е спазено времето, резултатът не е добър. Тази е причината, дето важни мисли и чувства остават неразвити. Пъпката трябва да цъфне, цветът трябва да се превърне на плод, плодът трябва да узрее. И най-после, трябва да се намери човек, който да употреби този плод. Това са отношения.

Преведете думите "пъпка" и "цвят". В пъпката се крият сили, които образуват цвета. В цвета се крият сили, които образуват плода. И в плода се крият сили, необходими за неговото узряване. Плодът носи условия, живот за създаване на семката. Ако една мисъл и едно чувство не служат за обновяване първо на вашия организъм, а после и на вашите мисли и чувства, те нямат никакво отношение към вас. Но и това не е достатъчно. Всяка ваша мисъл и всяко ваше чувство трябва да имат отношение към Бога, към ангелите, към чистите и възвишени същества, към всички окръжаващи. Ако мисълта и чувството ви нямат никакво отношение към Бога и възвишения свят, вие не може да оперирате с тях.

Казвате, че искате да имате любов към Бога. Какво разбирате под "любов"? Казано е в Писанието, че "Бога никой никога не е видял". Въпреки това ние искаме да обичаме онзи, когото не сме видели. За някои това е противоречие - да обичаме онзи, когото не сме видели. Този стих се отнася до слепите, които никога не са видели Бога. Онези, които имат очи, много пъти са видели Бога. Както слънцето е видимо за очите само при известни условия, така и Бог става видим

при известни условия. Бога всякога не можеш да видиш - крие се понякога. Казано е за Бога: "Скрил се." Това е човешко разбиране. Слънцето изгрява и залязва, понеже земята се върти около себе си. Всъщност слънцето нито изгрява, нито залязва.

Често се натъквате на вътрешни противоречия, които не можете да разрешите. Например вярваш в нещо, мислиш, че си разрешил известен въпрос и се зарадваш. Не се минава много време, вярата ти отслабва, започваш да се колебаеш и съмняваш в това, в което си вярвал. Имаш приятел, в когото вярваш. Обръщаш се към него за една услуга. Той обещава да ти услужи и определя ден и час, когато ще те посети и ще ти услужи. Случва се нещо и той не идва на уречения час. Вярата ти в него се разколебава. Че не е дошъл навреме да ти услужи, това не е толкова страшно. Представи си, че докато го чакаш, ти отидеш на близката река да се къпеш. По невнимание се подхлъзнеш и започнеш да се давиш. Около тебе няма нито един човек. Сега вече разчиташ само на приятеля си, който е обещал да дойде в този час. Само той може да те спаси, но ето че закъснял. В момента, когато започваш да губиш съзнание, приятелят ти пристига. Хваща те за ръката, изважда те от водата и те обръща с главата надолу, да изтече водата, която си погълнал. Ти благодариш на приятеля си, но все пак остава в тебе мисълта, защо не дойде по-рано, преди да изгубиш съзнание. Не се сърди на приятеля си. Знай, че всяко влизане и излизане от водата е придружено с известно страдание.

Числата 1, 2, 3, 4 са количествени, те имат отношение към физическия свят, но могат да се прехвърлят и в другите светове. Например, имате два тона въглища. Тук числото 2 е материално, има отношение към физическия свят. Ако знаете законите на духовния свят, двата тона въглища могат да се превърнат на известно количество топлина. Дават ви жито, на

което трябва да използвате динамичната сила. Ще го дъвчете, но зъби нямате. Ще го счукате, и така ще го ядете. Не е все едно дали ще ядете чукано жито, или ще го дъвчете. В дъвченето е силата. Това е вътрешно упражнение. Между дъвченето, мисленето и чувстването има известна връзка. Както дъвчеш, така ще мислиш. Както мислиш, така ще чувстваш. Както чувстваш, така ще постъпваш. Тези процеси са тясно свързани помежду си. Ще кажете, че знаете тези неща. Има положения, при които вашето знание е полезно. Има положения, при които знанието ви е безпредметно. Листата могат да ползват само гъсеницата. Щом се превърне на пеперуда, листата са безпредметни за нея. Като пеперуда тя не може вече да си изкарва храна от листата. Ново знание е нужно сега.

Вие влизате в нова фаза и трябва да разбирате Божията любов не като гъсеници, но като пеперуди, не като пъпки, но като цветове, не като цветове, но като плодове, не като плодове, но като семена. Трябва да имате вътрешно разбиране за любовта. Сега имате механично разбиране за Бога и казвате: "Бог не мисли за мене." Само за тебе ли ще мисли? Той мисли за всички същества, за всички вселени. Добро е желанието ви Бог да мисли само за вас, но възможно ли е от сутрин до вечер да мисли само за вас? Като не разбирате Бога, щом желанията ви не се изпълнят, вие се измъчвате. Казвате: "Иван, Стоян по-добри, по-умни ли са от мене? Аз се моля по три пъти на ден, а работите ми не се нареждат. Те не се молят, а техните работи вървят добре. Аз уча, чета, мисля, и нищо не постигам. Те не правят нищо, и във всичко успяват."

Такива мисли минават през главите на всички ви - де повече, де по-малко. Важно е защо мислите така. Когато искаш Бог да мисли само за тебе, това е една велика идея, която включва цялото Битие. Тя се отнася само до Бога. За Бога само могат да мислят всички същества от сутрин до вечер. Защо? Защото, като

мислят за него, те живеят. Течащата вода трябва да мисли само за извора. Не мисли ли за него, тя ще престане да тече.

Какво се разбира под "мисъл"? Връзка, отношение. Например ръката има връзка с целия организъм, но тази връзка трябва да бъде нормална, да не страда нито ръката, нито организмът. Накъдето и да движиш ръката си, да ти е приятно. Ако изпитваш някаква неприятност, отношенията не са правилни. При такива отношения ръката не може да изпълнява службата си. Само при правилни отношения тя може да върши всичко, каквото ѝ заповядват.

Вие искате Бог да мисли за вас. И Бог иска вие да мислите за него. По човешки говоря: Бог мисли за вас толкова, колкото и вие мислите за него. Той има към вас точно такова отношение, каквото вие имате към него. Каквото е отношението на децата към бащата в семейството, такова е отношението и на бащата към децата. Като знаете това, не се чудете защо бащата обича някое от децата си повече. Бащата обича всичките си деца, но доброто дете отваря сърцето на бащата и получава повече. Нещата в живота са в известна зависимост. Не можеш да мразиш онзи, който те обича. Любовта любов ражда.

Следователно не можеш да имаш добри чувства и мисли, ако не дъвчеш храната си добре. Дъвченето определя чувствата и мислите на човека. Казват за някого, че е религиозен човек, за друг - че е учен. Религията има отношение към сърцето, т.е. към човешките чувства. Науката има отношение към ума, т.е. към човешките мисли. Общественият живот има отношение към човешките постъпки. Религия без чувство не е религия. Наука без мисъл не е наука. Обществен живот без постъпки не е обществен живот.

Често се говори за примиряване на науката с религията. Това не става изкуствено, по външен начин. Ако дъвчеш храната добре, ще мислиш добре. Щом дъв-

чеш храната си, както трябва, ще изпитваш приятно разположение, което ще ти даде импулс за работа и за учене. При добро разположение човек всякога мисли добре. Ако не дъвчеш добре, не можеш да мислиш добре. Тогава ще страдаш от разстройство на стомаха и на корема. Това ще те застави насила да мислиш добре. Не е все едно, да мислиш при добро разположение на духа и при разстройство на стомаха. Ще кажеш, че за да станеш човек, трябва да страдаш.

Страданието облагородява човека, но то не може да изработи от него истински човек. За да растеш и да се развиваш правилно, нужно е знание и любов. Растенето има отношение към знанието, към любовта и към добрите постъпки. Ако мислите, чувствата и постъпките ви са механични, вие се отклонявате от правия път. Можеш да обичаш от страх, можеш и да учиш от страх, но страхът нищо не допринася. Да обичаш от страх, е едно нещо. Да обичаш съзнателно, е друго нещо. И със заповед нищо не се постига. Как ще накараш човека насила да свири и да учи? Лекарят казва на болния: "Ти трябва да бъдеш здрав." Болният отговаря: "Дай ми вяра." Лекарят не трябва да заповядва, но да даде на болния правилен метод за лекуване. Изведнъж не можеш да станеш здрав, но постепенно. Как ще направиш едно дебело здраво въже? Ще вземеш хиляди нишки и една по една ще ги съединяваш. Същият закон се отнася и до усилване на мисълта. Към една мисъл ще прибавяш постепенно още много мисли, докато усилиш и закрепиш мисълта си. Не постъпваш ли така, мисълта не може да расте. Какъв учен ще бъдете, ако свършите университет за една година и получите диплом за завършено образование? Какъв инженер ще излезе от вас, ако учите само една година? И да получите диплом, знание нямате. Какъв музикант е този, който изучавал музика само една година? Какъв концерт може да даде този музикант? Диплом, получен по бърз начин, не е истински, не отговаря на въ-

решното съдържание на човека. Много такива дипломи има в света - лъжливи дипломи. В Америка определят един ден през годината, когато хората се забавляват, като допущат най-невероятни неща. Например някой си напише чек от 25-50 хиляди долари и го дава на свой познат, да изтегли означената сума от някоя банка. Който не знае тази шега, отива в банката, но се връща празен - банката не изплаща такъв чек. Гледаш отвън, чек, пари са това, но се връщаш празен. Забава е това. Много от вашите мисли и чувства представят такива забави - съдържание няма в тях. Истински чек е този, срещу който можеш да получиш означената сума.

Закон е: всяка мисъл, в която се влага абсолютна вяра, може да се реализира. Вярата е опорна точка в живота. Без вяра нищо не се постига. "Какво да правим, ако нямаме вяра?" Животът ще ви застави да придобиете вяра, т.е. да проявите своята вяра. Какво правите, когато се качвате на параход? Нагаждатѐ се според условията на парахода. Там се проявявате и живеете по един начин. На сушата във вашите къщи живеете по друг начин. Ако не се нагодите на условията в парахода, ще се намерите в трудно положение. Бог, на когото служите, няма да ви остави в едно и също положение. Той желае вашето щастие, вашето добро, помага в развитието ви, но не така, както вие разбирате. Божиите мисли се коренно различават от вашите. Вие търсите щастието си там, дето го няма.

Представете си, че туряте едно малко петгодишно дете на голям, силен кон. Давате гема в ръката му и го оставяте само да язди коня. Какво ще стане? Конят ще започне да скача, да рита и детето ще падне на земята. Какво е придобило детето от тази разходка? И вие понякога имате желание да се качите на голям, здрав кон, но затова са нужни съответни мисли и чувства. Някой казва: "Като чопля, все ще изчопля нещо." Зависи къде чоплиш и с какво чоплиш. Ако чоплиш Свещената книга, какво ще извадиш от нея? Ако

чоплиш себе си, какво ще извадиш? Седиш, чоплиш живота си от младини, от детската си възраст и казваш: "Не зная кога ще стана човек. Като дете обичах да прескачам плета на чуждите градини, да чупя стомни, да се бия с децата. Всички ме считаха палаво, немирно дете. Ето, сега съм на 45 години, пак върша същите работи. И до днес още прескачам чуждите градини."

Де е погрешката? Лошо е, когато ученикът напусне училището и влиза в чуждите градини. Друг е въпросът, ако учи и след това влезе в някоя градина да си откъсне една ябълка. Ще каже градинарят, че ябълките са негови. Когато човек свърши една полезна работа, има право да си откъсне една ябълка. Когато ученикът свърши училището и получи диплом, той е свободен, има право да влезе в някоя градина, да си откъсне един плод. Той ще намери градинаря и ще иска позволение от него. Ако не учи и не работи, няма право да влиза в чуждите градини. Той не е свободен. Казвам, ако си учил и работил добре, имаш право да чоплиш - все ще изкараш нещо. Ученикът, като свърши училището с успех, получава диплом и право да се разхожда, дето иска. Той е свободен човек. Ако не е свършил училището, той е ограничен, няма право на свободна карта. И тъй, каже ли някой, че е нещастен, това значи, че не е свършил с успех училището, пропаднал е на единдва предмета. Ако си слуга при един търговец и вместо печалба му докарваш загуби, мислиш ли че той ще ти даде карта, да се разхождаш свободно, дето пожелаеш? Друг е въпросът, ако му докараш печалба от петстотин-шестстотин хиляди лева. Той ще се усмихне, ще подпише един чек и ще ти даде един месец почивка.

Значи от работата, която сте свършили, зависи вашата свобода или ограничение. Това е природен закон, в който няма изключение. Щастието върви след прилежните, след онези, които мислят, чувстват и постъпват добре. Онези хора, които не мислят, не чувстват и не постъпват добре, те гонят щастието и не

го достигат. За добрите ученици щастието върви след тях, то ги гони. За слабите ученици щастието върви пред тях, те го гонят. Някой млад студент не свършва университет, понеже гони щастието. Като срещне млада красива мома, той мисли, че тя е неговото щастие, върви подир нея, но уроците остават назад. Друг млад студент не търси щастието пред себе си, но учи, не поглежда момите и свършва университета с успех - щастието го гони. Когато мъжът работи, жената трябва да е след него. И когато жената работи, мъжът трябва да е след нея. Когато бащата и майката работят заедно, синът и дъщерята трябва да са зад тях, да ги следват. Псалмопевецът казва: "Господи, бъди ми задна стража."

Трябва да работим. Ти можеш в един ден да станеш щастлив и в един ден да изгубиш щастието си. Една твоя постъпка може да те направи щастлив, но може да те направи и нещастен - зависи от постъпката. Вие се нуждаете от здрава положителна мисъл. Всички второстепенни, странични работи турете зад гърба си. Апостол Павел казва: "Вън от любовта Христова всичко считам за измет." Не дръжте своя минал живот пред лицето си. Не дръжте скъпоценните камъни пред очите си. Ако имате два скъпоценни камъка, турете ги на гърдите си или на пръстите си - те да ви бъдат слуги, а вие - техни господари. Ако ги поставите пред очите си, мисълта ви ще се изопачи, и страданието ще ви следва.

Мнозина казват, че живеят добре. Щастливи ли сте? Не сме щастливи. Щом не сте щастливи, не живеете добре. Щастливият върви напред, вглъбен в мисълта си, и от нищо не се съблазнява. Ако види богата, голяма къща, оставя я назад. Ако види красива мома, оставя я назад. Ако срещне учен или знаменит музикант, и него туря зад гърба си. Всичко чуждо той туря зад гърба си, не товари своята мисъл с материал. Една философия - и нея следва. Някой се оплаква, че го пратили

на бойната линия. Много естествено, той е страхлив и за да се кали, да стане смел, Провидението го поставило на първа бойна линия. Той се намира между две злини - страх отпред и страх отзад - и от двете ще избере по-малката злина. Така ще придобие смелост и решителност. Не се плашете от живота. Нужно ви е истинско, положително знание. Имате ли това знание, и на бойното поле да попаднете, ще станете невидим. Как се постига това? Ще се намалиш до молекула - никой няма да те види. Или ще се превърнеш на вода. Тогава, колкото и да те стрелят, никой не може да те убие.

Помнете: причината за много от вашите нещастия е вън от вас. Например, докато не се хване на въдица, рибата е щастлива. Тя плува, свободно си живее във водата. В момента, в който пожелае да изследва въдицата, тя се натъква на нещастие. Въдицата се забива в устата ѝ и тя се чуди отде дойде това нещастие. Тегли се напред-назад и си казва: "Как стана тази работа?" Това нещастие иде от въдицата. Казвам, съблазните в живота са въдици, които причиняват нещастия. Ти се интересуваш от въдицата, искаш да я изследваш. Ти искаш да изследваш една каса, да видиш, какво има в нея. Касата е въдица. Не ти трябват чуждите пари. Ако искаш да знаеш де е твоята каса, от която можеш да вадиш пари, ще те заведа при нея. Бъркаш ли в чужда каса, ще се закачиш на въдица. Един ден на едно от Рилските езера хванаха две пъстърви. Купихме ги и ги пуснахме отново във водата. Те разказаха на останалите риби да не хващат въдиците, защото смърт ги очаква. От този ден рибарите не хванаха нито една риба.

Освобождавайте се от непотребни мисли, които спъват развитието ви. Например искаш да знаеш какво мисли някой за тебе. Или добро мисли, или лошо. Ако започне да те хвали, да казва, че си благороден, добър човек, той иска да те подкупи. Не се минава много време, той иде при тебе да иска пари. Трябва да платиш за похвалата. Ако не му услужиш, веднага ще

измени мнението си за тебе. За да докажеш, че си благороден, ти трябва да предвиждаш нуждите му и без да ти иска пари, да му се притечеш на помощ. Виждаш, че този човек не е ял три деня, ще му приготвиш един хубав обяд и ще го задоволиш. Помагай на човека, без да очакваш нищо от него. Като помагаш на другите, помагаш на себе си.

Какво правят учениците в училището? Способните ученици помагат на слабите. Те им разказват урока, обясняват им, каквото не разбират, и в края на краищата слабият ученик получава по-добра бележка от силния. Това е истинска помощ. Способният ученик и да получи по-долна бележка от слабия, не се смущава. Той всякога може да се прояви, защото носи знанието в себе си. Дипломът е външна страна на знанието. Казват за някого, че е учен човек, звездите сваля от небето. Всъщност той не е учен. Истински учен е онзи, който държи звездите на мястото им, не ги снема от небето. Какво ще стане с небето, ако звездите паднат на земята? Звездите са нужни като светила, като мярка за определяне на времето и годините. Като знаете това, не се мъчете да сваляте слънцето, месечината и звездите. Наблюдавайте ги и се ползвайте от техните енергии. Дръжте в ума си мисълта - всички хора имат заложби и възможности в себе си, но не са работили еднакво и до днес още не работят еднакво. Разликата между хората се заключава в работата, която са вършили в миналото, която вършат днес и която ще вършат в бъдеще.

Кой човек е добър? Добър човек е онзи, който мисли, чувства и постъпва добре. Що е добро? Непрекъсван процес на права мисъл, право чувстване и прави постъпки. Щом този процес се прекъсне, злото се вмъква в доброто като клин. Като съзнателен човек аз се стремя всякога да постъпвам добре. Как постъпват хората с мене, това не е важно; аз трябва да постъпвам добре. Неправилната постъпка е неправилно взет

тон. Какво трябва да правиш, ако вземеш тона неправилно? Ще го изпееш няколко пъти, докато го вземеш правилно. Вземи тона един път, спри малко, вземи го втори път, пак спри. Когато тонът прозвучи чисто, правилно, ще спреш и ще чакаш одобрението на учителя. Така ще постъпвате и с Бога. Той иска от всички да мислим добре - първото изкуство в живота, да чувстваме добре - второто изкуство и да постъпваме добре - третото изкуство. Като придобием и трите изкуства, ще разберем стиха: "Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш небесни."

Кой човек е съвършен? Който мисли, чувства и постъпва правилно. Това е непостижимо. Постигането на съвършенството е непреривен процес. Как се изявява съвършеният човек? Той се справя и с най-големите мъчнотии. За него няма нещо невъзможно. Той има съдействието на Бога, на природата, на ангелите - на всички добри и разумни същества. Христос казва: "Отец ми е в мене, и аз съм в него." Следователно, ако Бог е в тебе, той е твоето спасение. Ако Бог не е в тебе, кой ще те спаси? Ти живееш в Бога, но не го разбираш. Защо не го разбираш? Затворил си сърцето си за него. Отвори сърцето си за Бога, да работи той за тебе и да го разбереш. Тогава и ти ще работиш за него. Не работя ли за Бога? Работиш, но така, че той трябва да поправя това, което си изработил. Когато разбираш Бога, ти ставаш гениален и казваш: "От известно време мислите ми текат леко, перото ми пише добре." Това показва, че Бог работи в тебе, но те оставя да се радваш и да мислиш, че ти работиш. Бог не прилича на нас. Той се радва на всичко, което сме изработили чрез него. Така той ни учи на безкористие и пълна готовност за работа. Понякога Бог не влиза сам в нас, но праща някой свой слуга да работи вместо него. Тогава той се радва и на нас, и на своя слуга, че сме работили задружно в негово име.

Три важни неща трябва да останат в ума ви: да мислите добре, да чувствате добре и да постъпвате добре. Минава през ума ви мисълта, че сте нещастни - турете тази мисъл зад гърба си и вървете напред. Някога мислите, че сте щастливи, че сте постигнали съвършенство. Докато сте на земята, щастието и съвършенството са моментни прояви. Когато изпълнявате Божията воля, съвършени сте. Щом престанете да я изпълнявате, губите съвършенството си. На земята няма съвършени хора. В това всеки сам ще се убеди. Минаваш за съвършен. Дават ти една работа да я свършиш идеално. Една погрешка само да направиш, ти не си съвършен.

Много знания имате от миналото, но всичко не ви ползва. Днес минавате за християни, но и вашето християнство не ви ползва. Новата светлина на изгряващото слънце ви ползва. Да се спирате върху миналото, какви са били баща ви и майка ви, това е изгубено време. Каквито и да са били те, добри или лоши, това си е за тях, то е минало време. Единственото важно нещо е да знаете, че във вас се крие мощна сила, чрез която можете да изправите малките погрешки на своето минало. Малките погрешки, ако не се изправят, стават големи. И големите погрешки, ако се изправят, стават малки. Всеки човек е в състояние да изправи малките си погрешки. Опитвали ли сте да рисувате носа си? Наблюдавали ли сте очите си при добро разположение на духа? Вие мислите, че имате знания, а не познавате себе си. Можете ли да познаете състоянието на човека по промените на неговото лице, по цвета на лицето му? Който чете по лицето за състоянията на човека, той знае причините, които предизвикват тия промени, и може да ги избегне.

Някой седи, движи краката си, криви устните си, чопли носа си. Външно изглежда съсредоточен, а всъщност той предизвиква близките си. Да се съсредоточиш към нещо, това значи да контролираш своите дейс-

твия. И при това положение можеш да се мръднеш, но чувстваш контрола, който си налагаш. Не е лесно да се съсредоточиш. Това значи да изпиташ слаби бодвания, като че с игла те бодат. Това показва, че си попаднал в област на електрични енергии, които ти въздействат. Тури тези бодвания на работа в нервната система, и те скоро ще изчезнат. Ако ги оставиш в областта на чувствата, те ще се превърнат на лоши мисли. Впрегни лошите мисли на работа, и те ще се превърнат на добри. Каже ли никой, че не е разположен, знай, че лоши мисли го безпокоят. Аз виждам, от лявата страна дошли баба му и прабаба му, от дясната - дядо му, прадядо му, чичовци - всички искат нещо от него. Едни го теглят на една страна, искат помощ от него. Други го теглят на друга страна, и те искат помощ - никой не влиза в положението му. Той пъшка, мъчи се, не може да си помогне. Питам: "Какво ти е?" "Не зная какво ми е, но като че целият ад е върху мене." Аз се обръщам към бабите и дядовците му и казвам: "Оставете човека свободен. Той е беден, няма какво да ви даде. В половин час да го освободите, никой да не остане тук! Аз ще ви помогна вместо него." След това той казва: "Слава Богу, олекна ми!"

Като ви казвам това, вие не трябва да се плашите. Всички имате тази опитност, но не можете да си помогнете. Аз ги виждам, разговарям се с тях, държа им лекции, а те си разказват цялата история. Като им предам лекцията, те се успокояват и се разотиват. Поканвам ги и друг път да ме посетят. Постъпвайте и вие така с вашите баби и дядовци. Бог изисква това, и вие трябва да изпълните неговата воля. От вас зависи да бъдете щастливи или нещастни.

Задача. За една седмица ще направите опит да мислите право, да чувствате право и да постъпвате право. Всеки да си каже: заради Бога ще мисля право, заради Бога ще чувствам право и заради Бога ще постъпвам право.

Като обичаш някого, ти трябва да се жертваш за него. Искаш да те обичат - това е една страна на въпроса. Искаш да обичаш - това е друга страна на въпроса. Да те обичат хората, това значи да бъдеш нещастен. Да обичаш хората, това значи да бъдеш щастлив. Ако си нещастен, причината за това се крие в желанието ти да те обичат. Ако си щастлив, причината за това се крие в желанието ти да обичаш. Когато обичам някого, аз се радвам и на малките му придобивки.

Да обичаш, това е велико изкуство. То е все едно да знаеш кога и как да гълташ храната си.

Храна, която не си сдъвкал добре, не гълтай.

Мисъл, която не си разбрал добре, не възприемай.

Чувство, което не си разбрал добре, не възприемай.

Велика наука е да знаеш, кои неща са за тебе и как да ги приемаш. Успехът ти за хиляди години зависи от твоите прави мисли, чувства и постъпки. Кой може да ни научи кои неща са за нас и как да ги приемем? Само Бог. Когато влезе в нас, той ще ни научи на всичко. Той ще ни научи да мислим, да чувстваме и да постъпваме право. Някои от вас са започнали да мислят право, други са започнали да чувстват право, а трети са започнали да постъпват право.

Помни!

Снегът е бял, но студен.

Огънят е топъл, но не е твърд.

Любов, която не произвежда топлина, не е любов.

Мъдрост, която не произвежда светлина, не е мъдрост.

Истина, която не носи свобода, простор и разширяване, не е свобода.

Единадесета лекция
на Общия окултен клас
16 декември 1931 г., сряда, 6 часа
София - Изгрев

СИЛА, ЖИВОТ И ЗДРАВЕ

Размишление

Тема за следния път: "Отличителните качества на светлината и на тъмнината".

В какво се заключава силата на човека? Кога губи човек силата си? Ще кажете, че човек губи силата си, когато боледува. Защо болният губи силата си? Ако човек губи мисълта си, защо я губи? Защото изгубил чувството си. Защо губи чувството си? Защото изгубил постъпките си, не знае как да постъпва. Казва се, че човек трябва да бъде силен. Това е твърдение. Човек трябва да има знание. И това е твърдение. Истинско знание е онова, с което човек може да си послужи, когато потрябва. Представете си, че някой се задушава, не може да диша. Ако има знание, той сам трябва да си помогне, да възстанови дишането си. Ако сам не може да си помогне, да потърси човек, който носи истинското знание в себе си. Знаещият е силен човек. Ще кажете, че силата на човека е в неговата вяра. Казваме "вяра" и "вярване". Това са две различни неща.

Ако между вас има ясновидци, може ли да предскажете какво ще свиря? Сега ще изсвиря думите "Сила, живот и здраве". Вие нямате представа как се свири думата "сила". Мнозина могат да изпеят или да изсвирят тази дума, но всъщност как трябва да се изпее или изсвири? Когато работите ви се объркат, пейте думите "Сила, живот и здраве - те са едно, те

са служители на Духа". Когато сте обезсърчени, изпейте тези думи, да видите какво влияние ще окажат върху вашето състояние. За да се промени състоянието ви, трябва да приложите някакъв специфичен метод. Например някой се простуди. Явява се хрема, кашлица, дишането се затруднява. Причината за това се крие в свиване на капилярните съдове. За да се възстанови кръвообращението, болният трябва да се разтрие с дървено масло или с камфоров спирт. Има мисли, които действат като студа, свиват капилярните съдове. И в този случай човек трябва да има начини, чрез които да се лекува. Има мисли, които действат като топлината - разширяват капилярните съдове. За да се лекува човек физически и психически, трябва да има знание. Физическият живот се управлява от физически закони, а психическият - от психически закони. Нищо не става произволно. Който не познава законите на живота, мисли, че някои неща стават произволно или по волята на дявола.

Какво всъщност е дяволът? Той е колективно същество. Милиарди същества образуват едно търговско сдружение с единствената цел да задигат всичко, което харесат, и да го продават. Дяволът срещне един човек, хареса го, задигне го и го продаде. Някои рисуват дявола като човек с волски рога. Кой не си е служил с рогата на вола? Те представят чаша, с която може да се пие вода, вино. Който пие вино, не употребява ли рогата на дявола? Когато си неразположен, не си ли свързан с рогата на дявола? Нищо лошо няма в дяволските рога, но важно е как ги употребявате. Възмущавате се от дяволските рога, но без тях не можете да ушиете никаква дреха. Всяка игла е дяволски рог. Случи ли се нещо лошо в живота, всички казват, че дяволът е причина за това. Не е така. Всеки сам е виновен за лошото, което му се случва.

Има нещо лошо в дявола, а именно, той може да спъне развитието на човека - да подобри своето поло-

жение, а да влоши неговото. Докато не се спъне от дявола, човек не се интересува от него. Той гледа на дявола като на човек. Щом го спъне, тогава го нарича дявол, демон. Под "дявол" разбират клеветник, шепотник - това е неговата специалност. Той нашепва на човека различни неща, докато го накара да направи някаква погрешка и после отива при Господа да го клевети. Ще представи погрешката му по-голяма, отколкото е в действителност. Бог вижда какво прави дяволът, разбира намеренията му, но нищо не казва - само се усмихва. Във всеки човек може да се яви желание като в дявола, да наклевети своя ближен. Това се дължи на слизането на духа в гъстата материя. Защо е така, не е важно. Това е една отровна област, в която не трябва да влизате. Занимавате ли се с дявола, има възможност да се отровите. Не трябва да се говори много за дявола. Говориш ли за него, и в тебе може да се яви желание да намериш някаква погрешка в ближния си и да го наклеветиш.

Какво изисква новата философия от човека? Да служи на Бога. Новата философия е Божествената. Тя подразбира служене на Бога с любов. Страшно е да служиш без любов. Помнете: никога не ограничавайте силите на любовта и силите на доброто в себе си. Ограничите ли ги, ще се натъкнете на злото в себе си. Влезе ли любовта да действа в тебе, остави я свободна, да се прояви, както тя знае. Не давай упътвания на любовта как да действа, ако искаш да бъдеш далеч от злото. Който дава упътвания на любовта, той се поставя по-горе от Първата Причина на нещата. Не спъвай любовта, в каквато форма и да се проявява. Ти мислиш, че любовта прави зло, затова искаш да я спънеш. Помни: единственото нещо, което никога не прави зло, е любовта. Тя гледа към всички същества еднакво. Дайте пълна свобода на любовта в себе си, да се прояви, както тя желае.

Този закон е верен и по отношение на доброто. Туриш ли на силите на доброто в себе си преграда, ти

сам се спъваш. Има нещо в човека, което е по-високо и от неговата мисъл. То е светлината на Духа. Стане ли въпрос за доброто, не се спирай, не мисли да го направиш или не. Каже ли господарят ти да дадеш нещо на някого, веднага изпълни желанието му. И скъпоценен камък да е, веднага го занеси, дето трябва. Не се отказвай от доброто. Каквото ѝ да е времето, изпълни го. Че времето е лошо, бурно, това да не те спъва. Лошото време е за страхливия. Любещият не се спира пред нищо. Ако разбираш закона на любовта, вятърът ще дойде зад гърба ти, ще те подтикне, вместо да те спъне. Ако туриш препятствие на любовта, вятърът ще застане на пътя ти пред тебе и ще те спъне. Обаче, ако разбираш любовта, тя ще те вдигне на ръце. Всеки е изпитал и едното, и другото положение.

Понякога със своята философска мисъл вие разваляте най-хубавите си състояния. Ако тази мисъл е вън от нас, ние ѝ благодарим. Влезе ли в дома ни, вътре в нас, тя разваля всичко. Когато бащата влезе вкъщи, децата трябва да знаят какви отношения да имат към него. В дома се прилага философията на бащата, а не на децата. Знаят ли децата какви отношения трябва да имат към бащата? Знаят, разбира се. Както човек знае да яде, така и децата знаят какви отношения трябва да имат към баща си. Остави детето да се храни само, както знае. Някои майки заемат положението на професори, постоянно учат децата си как да ядат, да спят, поради което ги осакатяват. Това се отнася и до възрастните хора, когато се натъкват до религиозния, т.е. до своя вътрешен живот. Влезеш ли в дома на духа, там всякаква философия остава вън. Ще я съблечеш, ще окачиш дрехата ѝ вън и ще кажеш: "Ще ме почакаш тук, докато видя близките си." Щом излезеш вън, ще вземеш със себе си и философията.

Разбиране е нужно на човека. Ако има правилно разбиране, той знае кога и как да говори. Не му препятствай да се прояви. Ще му кажеш как трябва да говори.

Ако говори високо, тихо трябвало да говори. Ако говори пламенно, трябвало да се въздържа. Оставете човека да си говори както знае, а не както вие разбирате. Някой, млад или стар, иска да се прояви. Оставете го свободен, да се прояви, както желае. Хората ще кажат нещо лошо за него. Тези хора мъдреци ли са? Ангели ли са? Ако светът трябваше да бъде идеален, какво търсите вие сред него, да губите времето си? В света има добри хора и добри работи, но има и лоши работи. В света съществуват ограничения. Дрехата е ограничение, връзката е ограничение, обувките са също ограничение. Както и да бъдеш облечен, това е временно, външно положение. Какъв смисъл има хлебарят да е облечен с бели дрехи, а хлябът да не е добър? За предпочитане е хлебарят да бъде облечен със стари, скъсани дрехи, но хлябът да е хубав, отколкото да е облечен с бели дрехи, а да вади лош хляб. Идеално положение е дрехите на хлебаря да бъдат чисти, и хлябът да е хубав. В Америка хлебарите носят бели дрехи, бели ръкавици и така разнасят хляба. Ако един американец види наш фурнаджия, ще се откаже от неговия хляб.

Трябва да живеем за Бога. Това е истинското положение в нашия живот. Бог е най-разумното, най-доброто същество в света. Казано е: "Бог е Любов." Затова не трябва да се съмняваме в него, не трябва и да реагираме срещу него. Обаче той ни е дал свобода във всичко, можем да се съмняваме в него, можем да се проявяваме и в доброто, и в злото. Всичко можем да правим, но всяко нещо, което правим, носи своите последствия. Ти правиш добро, но не държиш Бога отговорен. Правиш зло, държиш го отговорен. Казваш: "Защо Бог допусна злото?" Ако той те ограничи, казваш: "Защо ме ограничава? Нали съм свободен?" Бог не ограничава човека, законът го ограничава. Той не позволява на човека да направи нещо - добро или зло, преди да го е опитал сам. Българската пословица казва: "Каквато попара направиш, такава ще сърбаш." Пръв ти

ще опиташ попарата, която си направил, и ако я харесаш, ще дадеш на другите.

Всички хора говорят за любовта, търсят я и мислят, че я разбират. Но видят ли, че някой прояви любовта си, веднага го критикуват. Не критикувай никого, но запитай се дали тази любов е в състояние да чисти калта. Целунал те някой. Запитай се дали тази целувка очиства твоята кал. Ако любовта ти не може да очисти моята кал, не е истинска любов. И ако моята любов не може да изчисти калта на брата ми, не е истинска. Това правило се отнася до любовта на всички хора. Не мислете, че прегръдката на някого може да ограничи човека или да го изкаля. Никой не е в състояние да окаля или да ограничи извора. Всеки човек е извор.

Следователно, докато Бог живее в човека, никой не е в състояние да го окаля. Целунал те някой - целунал е къщата ти, твоя автомобил. Тялото на човека е неговият автомобил. Като напуснеш земята, ще оставиш този автомобил и като дойдеш втори път на земята, ще имаш нов автомобил. Какво престъпление има в целувката?

Страшни са вътрешните целувки, вътрешните грехове и престъпления на човека. Чистота е нужна в света: чистота в мисли, в чувства и в постъпки. Никой не може да опетни чистия човек. Който има желание да използва другите, той себе си петни. Когато синът и дъщерята целуват родителите си, те се радват, приятно им е. Когато чужди деца ги целуват, не им е приятно. Защо? Трептенията на тяхната любов не са еднакви - в любовта им има нещо нехармонично. Бащата чувства трептенията на чуждото дете като нехармонични с неговите. Обаче случва се, че някое чуждо дете има по-голяма хармония с този баща, отколкото неговото дете. Тогава бащата е доволен от тази целувка. Не само бащата е доволен или недоволен от целувката на децата, но и децата не обичат вся-

кога да ги целуват. Като целувате някое малко дете, то се сърди, недоволно е. Много естествено, целувката на хората не е всякога чиста. Детето плаче, сърди се, намира, че сте го опетнили. Някои деца се усмихват, като ги целуват. Те чувстват хубавото, което се влива чрез целувката. Те се изтриват след целувката, но не плачат. Всяко действие трябва да се основава на чистота и святост. Само така хората могат да се разбират и да си помагат.

Свобода е нужна на хората. Чист трябва да бъде човек. Понякога хората се ограничават едни други, поставят си условности, които ги спъват. Ще знаеш: ти живееш за Бога, а не за хората. Ако си чист и живееш за Бога, не се страхувай от нищо. Каквото и да правиш, не можеш да избегнеш целувките: светлината те целува, водата те целува, хлябът те целува. Благодари на Бога за всичко. Не препятствай на духа в неговите прояви. Моли се на Бога да превърне всичко на добро. Кого не целуват днес? Цветето всички го целуват, навеждат се да го миришат. Това е целувка. Докато е пъпка още, никой не го целува, никой не се интересува от него. Като цъфне пъпката, всички я целуват, всички ѝ се радват. Колко пеперуди, насекоми, бръмбарчета целуват цветята. Ако те гледаха на този въпрос по човешки, цяла история щеше да се повдигне. Цветята благодарят за всичко, защото целувката и любовта на насекомите съдействат за тяхното оплождане. Те са изпълнили Божията воля.

Мнозина говорят за спасението, но мислят, че сами ще се спасят. Това е неразбиране на основния закон. Сам човек не може да се спаси. Бог е създал човека, както и всички живи същества. Следователно нищо лошо няма в проявите на живота. Който съзнава, че е създаден от Бога, той прилага любовта и живее според нейния закон. Страшно е, ако целувката ти отнема чистото, красивото, ценното в тебе. Лошо е, когато твоите прояви отнемат, задигат ценностите.

Внасят ли нещо хубаво, те са намясто. Ако си прокажен, пази себе си, пази и другите. Не е позволено на прокажения да целува. И на светията не е позволено да целува. На светията дават задача да целуне един прокажен и ако не го целуне, носи отговорност. Целувката на светията е лък за прокажения. Тя носи благословение за него. Задачата на светията е да лекува болни, да повдига паднали, да възкресява мъртви. Може ли след това болният, който е оздравял, мъртвият, който е възкръснал, да не благодарят? Прокаженият, който е излекуван, ще благодари, ще целуне светията, но неговата целувка е чиста, пропита с благодарност и любов. В друг живот прокаженият може да бъде млада, красива мома и дето срещне светията, тя ще го целуне и прегърне. Трябва ли да гледате на тази целувка като на престъпление? Тя ще сгреши, ако не го целуне. Как гледат обикновените хора на целувката, това е друг въпрос. Важно е да целуваш с благодарност, че някой ти е помогнал, да се излекуваш. Духът на човека трябва да бъде свободен, да се прояви навреме.

Няма по-велико нещо за човека от свободата на духа. Това значи да дадем свобода на Бога в себе си, да не го ограничаваме, да не го морализираме, да не му даваме съвети как да действа. Когато Бог дойде между хората, няма да се спира върху техните мисли, но направо ще чисти: непотребното ще тури настрана, а нечистото ще прекара през огън. Види ли, че момата се страхува от момъка, той вади заключение за тяхната чистота. Момата трябва свободно да пристъпи към момъка, и момъкът - към момата. Да предизвикат доброто в себе си. Целувката е символ на нещо. В нея трябва да взимат участие умът и сърцето. В горната устна действа човешкият ум, а в долната - човешкото сърце. Когато устните се опънат в права линия, тогава се проявява волята.

Целувката е вътрешна, духовна връзка между душите. Като отвори устата си, човек възприема нещо.

Така и чрез целувката се възприема и предава нещо. Майката целува детето си. Тя взима нещо от него и му предава нещо. По този начин, майката и детето се обменят - контакт има между тях. От горната устна любовта слиза в долната, а от долната - в сърцето. Така именно любовта се изявява навън. Горната устна определя нещата, тя е началото. Ако чрез нея се предаде едно неестествено желание и влезе в сърцето, човек или ще пометне това желание, или ще го реализира.

Сега ще разгледам ръкуването и целувката като прояви още от далечното минало. Ръкуването представя волев, разумен акт. То е съществувало от хиляди години, после се е изменило в друг процес, и отново се явило. При ръкуването пръстите се допират. Така се предават енергии от едно лице на друго. И целувката има далечен произход. Тя е била известна още преди съществуването на човека. И животните, и растенията се целуват. Трябва да гледате на целувката с всичката чистота и святост. Тя е контакт, чрез който действа Божественият свят. Разумният свят работи върху разбирането на човека да превърне всичко на добро. Хората страдат не от много целувки, но от недостатъчно целувки. Христос казва: "Целунете се със свято целуване." На друго място в Писанието е казано: "Дойдох в дома ти и не ми даде никаква целувка." Целувката не е външен процес. Ако вляза в дома ти и мога да сменя скръбта ти в радост, недоволството ти в доволство, аз съм те целунал. Между мене и домакина е станала правилна обмяна. Две мисли, две чувства са хармонични, когато между тях има допирни точки. Между един светлинен лъч и друг светлинен лъч също има допирни точки.

Като говоря за целувката, аз нямам предвид човешката, т.е. земната целувка. Целувката има вътрешна, духовна страна, за която не трябва да се говори. Какво ще кажете за целувката на онзи, който спа-

сява давещия, обезсърчения, болния, падналия човек? Дави се някой. Млад момък стои на брега, хвърля се във водата и спасява давещия. После го целува, помага му да си отиде в дома си. Нечиста целувка ли е тази? Млада мома седи скръбна, обезсърчила се нещо. Един момък се приближава при нея, целува я. Веднага обезсърчението ѝ изчезва. След това момата се оплаква, че момъкът си позволил да я целуне. Нечиста целувка ли е тази? Момъкът понесе греховете на момата, спаси я от отчаяние, но като не разбира вътрешния смисъл на целувката, момата го осъжда. Младият е недоволен, че го целуват. Старият е недоволен, че не го целуват. Ако живееш по Божествен начин, ще те целуват и като млад, и като стар. Който прилага Божествените закони, никога не остарява.

Аз говоря за вътрешния, за чистия, за Божественият живот в човека. Казвам, да не ограничаваме силите на Божествената любов, която се проявява чрез нас. Да не ограничаваме силите на доброто, което се проявява чрез нас. Какво трябва да ограничаваме? Да ограничаваме нашите мисли, чувства и постъпки. Да ограничаваме човешкото, да отваряме път на Божественото в каквато и да е форма. Ако искате да придобиете Божието благословение, не се противете на Божественото начало. Така ще разграничите Божественото от човешкото.

Съществуват три течения в живота: течение на мисли и чувства, които излизат от индивида; течение на мисли и чувства, които идат от окръжаващите - от вашите майка, баща, братя и сестри; течения на мисли и чувства, които идат от възвишения свят, от Бога. Аз говоря за Божията любов като за течение, което минава през човека. Човек не се развива правилно, ако през него не минават тези течения. Бъдете будни, да различавате теченията. Човешките можете да ограничавате, а на Божествените ще давате път, да се проявят. Няма случай в живота, когато човек е

целунал някого по човешки и да го е повдигнал. И обратно - няма случай в живота, когато човек е целунал някого със свята целувка, и да не го е повдигнал. Божественото възкресява, човешкото умъртвява.

Да бъдем носители на Божията любов. Да бъдем цветя, които растат под лъчите на Божественото слънце. Да бъдем извори, в които да се влива Божествената любов. Само така човек ще придобие сила, живот, здраве. Само така той ще се подмлади, ще придобие безсмъртието.

Помнете: когато се говори за Божествените енергии, човек може свободно да се проявява. Дойдете ли до човешкото, там енергиите трябва да се пестят. Човешките отношения са подобни на търговските: повече даваш, по-малко получаваш. Човек е недоволен, когато почувства, че е дал повече, а е взел по-малко. Стане ли обратното - да получиш повече, а да дадеш по-малко, ти си всякога доволен. Божественият закон произвежда радост и доволство.

Да съберем следните числа: 1+2=3, 4+5=9, 8+7=15. Получаваме резултатите три, девет и петнадесет, или три, три по три и три по пет. В последния случай тройката се взема пет пъти. Това показва, че човешката мисъл се реализира, когато мине през три свята. Първият свят е физическият, вторият - духовният, т.е. светът на чувствата, а третият е умственият, т.е. Божественият. Ако нещата не се наредят в Божествения свят, ще се наредят в духовния. Ако не се наредят в духовния, ще се наредят на физическия. Човек живее едновременно в трите свята. Затова прави погрешки и в трите свята: или в ума, или в сърцето, или по отношение на волята. Под "воля" разбирам душата като Божествено съкровище, т.е. храма на човека. Да влезеш в храма, това значи да влезеш в душата си, дето се извършват свещени процеси. Затова е казано, че душата е място на свещенодействие. За да влезеш в този храм, едно се иска от

тебе - да имаш любов. Каквито усилия и да правиш, ако нямаш любов, не можеш да влезеш в този храм. Прекъсне ли се течението на любовта, ти излизаш от храма. Без любов ти не можеш да възлезеш към храма, т.е. към планината на твоята душа. Не може ли само с молитва да се влезе в храма на душата? И с молитва може, защото молитвата е разговор на душата с любовта. Постоянно трябва да се молим. Молитвата е нужна за нас, а не за Бога, за да раздаваме от благата, които носим. Ще се молиш и ще раздаваш от своето благо. Ще се молиш, ще търсиш Господа в душата си и ще се разговаряш с него. Ако мислиш, че Бог е вън от тебе, ти си на крив път. Докато си свързан с Бога, всичко можеш да направиш. Ако си болен, веднага ще оздравееш. Ако си обезсърчен, ще се насърчиш. Иначе, колкото и да се молиш, ще приличаш на Вааловите пророци, които се молиха цял ден на своя Бог, но не получиха никакъв отговор на молитвата си. Илия се помоли на Господа, и молитвата му се прие. От небето слезе огън и запали дървата на жертвеника.

Какво нещо е небето? Външният свят. Там ли живее Бог? Навсякъде живее Бог. Той е абсолютна разумност, неограничено начало. Значи, дето е разумността, там е Бог. Да мислиш, че Бог е вън от тебе и подобен на тебе, това е твой някакъв Бог. Ако искаш да познаеш Бога, остави го свободно да се прояви в тебе, без никакво ограничение. Болен си - обърни се към Господа, веднага ще усетиш малка топлина в сърцето си, светлина в ума си, и болката ти ще изчезне. Ако си беден, гладен, пак се обърни към Бога. Ще дойде някаква помощ отвън. Изпитанието на Йова ни показа как можем да намерим Господа. Пред големите си страдания Йов жертваше воловете си, овцете си и благодареше на Господа. Но след като изгуби всичко, нямаше вече какво да жертва. И тялото му се покри със струпеи. Той викаше към Бога, молеше се, но отникъде не

получи отговор. Той се разкая, съзна всичките си заблуждения, вглъби се в себе си и там намери Господа. Тогава струпеите изчезнаха от тялото му и каквото беше изгубил - синове, дъщери, волове, овце, имот - всичко му се върна двойно.

Казвам, всички ще минете през страданията на Йова. Ще минете през изпит, за да се освободите от заблужденията си. Всичко ще изгубите, но като намерите Господа, загубеното ще се върне двойно. Неизбежни са изпитанията. Ще стане голяма промяна във вас и като се обърнете към Господа, ще го намерите вътре в себе си. Това е най-хубавото състояние, през което човек минава. Не се обезсърчавайте. Не се страхувайте от нищо. Трябва да минете през изпитанията, за да станете смели. Не е въпрос да страдаш за човешкото. Страдай за Божественото. Когато чуеш гласа на Бога, тръгни след него и не мисли. Когато чуеш гласа на човешкото, не се отклонявай, следвай своя път. Когато следваш Божественото, не давай ухо на човешките думи. Каквото и да ти говорят хората, смело върви напред. Това е благо и за тебе, и за тях. Да изпълняваш Божията воля, това е благо за всички хора в света. В Божествения път няма никакви ограничения. Не ритай срещу Божественото. Каквото Бог ти казва, приеми го. То носи новото в света. Пред Божественото отстъпва всякаква философия, всякакво знание. Ако часовникът ти е здрав, точен, ще му вярваш. Защо ще го отваряш, да гледаш как върви? Точен е, добре върви, не го разваляй. Докато живееш в Божественото, вярвай му напълно. То носи сила, живот и здраве, мир и благоденствие, търпение и милосърдие, кротост и въздържание.

Като ученици вие трябва да бъдете снизходителни едни към други. Някой брат иска да се изкаже - изслушай го. Бъдете внимателни към него. Ако спреш пред един водопад, какво ще правиш? Ще го слушаш. Колкото и да е бурен, ще го слушаш. Водопадът не

може да бъде тих, спокоен. Ще бучи колкото трябва. Дотегна ми да го слушам. Щом минаваш край него, ще го слушаш. Изслушвайте с внимание всеки човек. Дотегна ни да го слушаме. И вие дотягате понякога, но ви слушат хората. Някога и аз говоря повече, отколкото трябва, но ме слушате. Виждам, че съдовете ви преливат, налятото изтича, но правя опит. Казвам, ако вдигнете капаците си, колкото да ви говоря, всичко ще се събере, без да се излее капка навън.

Помни: никога не противодействай на силата на Божията любов, която работи в тебе. Не противодействай на силата на доброто, което работи в тебе. Ако мислиш, че си добър и съзнаваш, че доброто е резултат на Божественото начало в тебе, ти си на прав път. Ако мислиш, че доброто си ти, веднага изпадаш в заблуждение. Не мисли, че ти си запалил огъня. Ти си създал условия за запалване на огъня, но той гори по причини, които са вън от тебе. Друга е причината за горенето на телата. Тази причина действа, защото между тебе и огъня има съгласие. Бог казва - и в тебе може да гори огън. Тогава турям вода на огъня да бри и пия топла водица. Пия топла вода, ям пресен хляб и благодаря на Бога за всичко, което ми е дал. Само така имам ясна представа и за водата, и за хляба.

Следователно каже ли ти Бог да направиш нещо, направи го и не мисли. Казваш, че си стар, че тази работа не е за тебе. Какво представя старостта? Стара дреха. Ще отидеш при шивача, ще си поръчаш нова дреха. Като я ушие, ще я облечеш и ще станеш млад. Докато вярваш в старостта, ти си стар. Щом престанеш да вярваш в старостта, ти си млад. Ако престанеш да вярваш в младостта, пак си стар. Това е новото правило на живота. Всички искате да станете добри. Вие сте добри, но не проявявате доброто. Не се стремете да станете светии по външен път, както едно време са ставали чрез пост. Имало един постник, който цели 40 години седял на пътя и само по един път

в седмицата се хранел. Какво ще стане със светиите, ако всички се хранят по един и същ начин? Този светия не е идеален образ на светията. Достатъчно е един такъв светия, повече не са нужни. Ако някой от вас иска да стане светия, бих му дал следния съвет: да стане такъв, без да го зная. Външно светията трябва да бъде толкова обикновен човек, че никой да не вижда светийството му. Само той да знае, но не и окръжаващите. И на Христа гледаха като на обикновен човек, който ходи по сватби, яде и пие с митари и грешници. Образът на онзи Христос, който е живял преди две хиляди години, и образът на вашия Христос са различни.

Някой си представя Христа с корона на глава, с голяма мантия. Това е Христос в църквата на обикновените хора. Но Христос, който живя преди две хиляди години, е външно обикновен човек, дошъл на земята за страдащите, бедните, онеправданите. Той всеки момент хлопа на вратата на някой страдащ и се вслушва в страданието му. Сега Христос е между хората, слуша какво говорят и се усмихва. Съзнанието на Христа прониква във всички хора. Някой път си добре разположен, имаш желание да направиш едно добро, но си казваш: "Не му е времето сега, утре ще го направя." Не, щом Божественото те посети, напусни всичко друго, изпълни това, което Бог ти заповядва. Веднъж казах на един ученик: "Днес няма да отидеш на училище." Какво станало този ден в училището? Някакво разследване на ученици, изключването им от училището. Значи отсъствието му минало незабелязано - училището било затворено.

Когато трябва да извършите Божията воля, не туряйте никакво препятствие на пътя си. Когато вършите Божията воля, не само вие няма да си препятствате, но никой няма да ви препятства. Майка си, имаш малко дете, не можеш да го оставиш само вкъщи. Искаш да изпълниш Божията воля, да направиш едно добро някъде, но не смееш да оставиш детето си

само. Не се страхувай, остави детето си и иди да свършиш работата за Бога. Детето ти ще се събуди от сън, след като свършиш работата си за Бога. Не туряй човешкия ред на нещата над Божествения. Ако не изпълниш Божията воля, ще те уволнят от служба. Бог назначава, Бог уволнява. Чиновник си, не искаш да изпълниш Божията воля, но ще се разболееш и ще боледуваш няколко месеца. Най-после ще те уволнят. Могат да те уволнят и завинаги. Бъди готов да направиш за Бога поне едно малко добро.

Работата, която вършиш за Бога, може да бъде приятна, може да бъде и неприятна. Например дава ти се задача да нагледваш някой стар, болен човек: да миеш лицето му, да чистиш очите му, да миеш краката му. Може да ти се даде задача да се наведеш и завържеш връзката на обувката на царската дъщеря. Първата задача е неприятна, втората - приятна. Ако обичаш Бога и си готов да му служиш, ще свършиш и двете работи с еднакво разположение и любов. За Бога и едната, и другата задачи са еднакво важни.

Дванадесета лекция
на Общия окултен клас
23 декември 1931 г., сряда, 6 часа
София - Изгрев

ИСТИНСКО ПОЗНАВАНЕ

Размишление

Завършените процеси са процеси на разочарование. Бъдете доволни от незавършените процеси. Питате за нещо какъв ще бъде краят. Краят включва началото, а началото включва края. Същото се отнася до причината и последствието. В причината се включва последствието, а в последствието - причината. Посадиш едно дърво и питаш какъв ще бъде краят. Ще ядеш плод. Това не е край, защото и втората, и третата година пак ще ядеш плод от дървото.

Какъв е краят на живота? Смъртта. Обаче смъртта нито е начало, нито е край. Ти мислиш, че като си се родил, ще умреш. Значи раждането е начало, смъртта - край. Не е така. Виждаш, един човек се движи. Пътят, който изминава, означаваме с права линия. Движи се човек по тази линия, на която е поставена една малка преграда, малка чертичка. Тя показва процеса на раждането. Той расте, става голям и продължава да се движи по правата линия. На пътя си среща друга преграда - смъртта. Зад преградата не виждаме човека, но той продължава да се движи. Тези процеси на виждане и невиждане наричаме раждане и смърт. Виждаш някого - родил се е. Не го виждаш - умрял е. Това са човешки понятия. Това са впечатления, които постоянно се сменят. Започваш да ядеш, взимаш първата хапка и казваш, че е най-сладка. Кол-

колто повече ядеш, сладостта намалява. Това е впечатление на вкуса. Всички хапки са еднакво сладки, но вкусът постепенно се губи и сладостта намалява. Обаче всички хапки заедно внасят сила в човешкия организъм.

Какво внася яденето в човека? Сила. Какво внася музиката? Бодрост. Като си попееш или посвириш малко, ти се ободряваш. Но човек не е доволен от малкото. Той иска много да печели. Всъщност печалбата е нищо. В един момент можеш да изгубиш това, което си печелил с години. Като изгубиш всичко, страдаш. А като си попееш малко, никой не може да ти вземе печалбата от пеенето. Всички неща, които имат външен израз, са преходни. Питаш някого какво спечели. Спечелих това, което мога да изгубя. Мога да печеля, мога и да губя.

Някой се оплаква от сиромашията. Защо се оплаква? Дотегнала му. Той не знае, че сиромашията е важен процес в природата. Гладен си, значи сиромах си. Сит си, значи богат си. Това е истинският превод на богатството и сиромашията. Защо си сиромах? За да ядеш. Защо си богат? За да престанеш да ядеш. Хората имат криво разбиране за богатството и за сиромашията. Според тях богат е онзи, който се облича добре, ползва се от уважението на хората. Това е човешко тълкуване. Външното обличане не носи щастие, и външното съблича не също не носи щастие. Ако зимно време си облечен с кожух, добре ще ти бъде. Но ако влезеш с кожуха в топла стая, ще бъдеш нещастен. Всяко нещо има значение, когато се приложи навреме и намясто. Кой се е родил облечен, както хората се обличат? Има една тънка ризичка, с която е обвито детето, но щом се роди, веднага го съблича. Който иде в света, прилича на млада булка - в було е обвит. Щом се роди, т.е. влезе в света, веднага свалят булото му, искат да видят какъв човек е той. Като снемат булото, той започва да плаче и да се сърди. Близките му, като чуят плача, радват се и казват: "Живо е, оживя

вече!" Това е вътрешен процес, който трябва да се разбере. Ако не се разбере, той остава неясен. Тогава трябва да вярваме.

Вярата е вътрешен, непреривен процес. През целия живот трябва да прилагаме вярата си, за да се усилва. Колкото повече се усилва, толкова по-добре. Някой казва: "Едно време вярата ми беше силна, но сега отслабна." На млади години човек вижда добре, на стари години зрението му отслабва. Значи на млади години той има силна вяра - добре вижда. На стари години вярата му отслабва - не вижда добре.

От какво отслабват очите? От много прах. Мислил, тревожил се, плакал, докато най-после очите му прашясали и отслабнали. Като ставате от сън, вие миете очите си, но все пак остават малки прашинки по тях, които намаляват зрението. Ако човек води чист и свят живот, никакви прашинки, никаква излишна материя няма да се натрупа на очите му, и той ще има здрави, силни очи до дълбока старост. Ти се оглеждаш в огледалото и казваш: "Остарях вече." Какво означава старостта? Остаряваш, защото сам си внушаваш тази мисъл. Кажеш ли си, че ще остареещ, че краката ти не държат вече, че ръцете ти треперят, всичко ще се сбъдне. Както мислиш, така става. Като остареещ, какво постигаш? Нищо не постигаш - отслабваш само и губиш всичко. Това е крив път на мислене. Ще кажеш, че си напуснал детинските работи. Какво си придобил от това? Нищо не си придобил. Ти си въобразяваш, че като отидеш на онзи свят, ще срещнеш своите близки. Де е този свят, не знаеш. Де са близките ти, не знаеш. Говориш неща, които не знаеш. Това не е реално.

Де е реалността? Във вас. Фотографните снимки реални ли са? Не са реални, те са сенки на истинските образи. Наистина, като се проектират върху платното, те се движат като сенки. В широк смисъл външният човек е сянка, проектирана върху екрана. Чо-

век е вътре някъде, а не отвън. Външният и вътрешният свят се различават. Виждате как един капелмайстор маха с ръцете си. Чудите се защо маха. Това е временен процес. Когато музикантите се научат да свирят добре, може и без махане на ръце. Докато капелмайсторът маха с ръце, музикантите още не са готови. Сега, ако накарам някоя от възрастните сестри да пее, тя ще се стесни и няма да пее. Тя се стеснява да пее пред други. Тя мисли, че салонът е пълен с хора. Не, това са сенки, проектирани върху екрана.

Хората живеят в свой субективен, вътрешен свят и го проектират навън, върху екрана. Ще кажете, че и сенките съществуват. Така е, има сенки в живота, но те не са реални, а реалността е нещо вътрешно. Реалността не се пипа. Има нещо реално в човека, но то е вътре някъде, не се вижда. Казваш, че ръцете, краката, сърцето ти са реални неща. Реални са и те, но мисълта ти не е в тях. Това, което мисли в тебе, не е нито в ръцете, нито в краката, нито в сърцето ти - никъде не се вижда. То е някъде в мозъка ти, едва го чувстваш. Ти си въобразяваш, че го виждаш. Това, което виждаш, е само проява на реалността. Ти си тъжен, скръбен и мислиш, че скръбта ти е нещо реално. Ако скръбта е реално нещо, де е тя? Ще кажеш, че я чувстваш под лъжичката някъде.

Колко тежи вашата скръб? Аз бих я претеглил. После бих я купил. Двайсет хиляди лева бих дал за една скръб. Донесете ми скръбта си в едно шише, аз веднага ще я купя. Така ще разберете, че скръбта е нещо илюзорно, както и сиромашията. Казваш, че нямаш пет пари в джоба си. И това е илюзия. Казваш, че си скръбен, беден, гладен, но ако ти дадат една златна монета, скръбта ти веднага изчезва. Каква скръб е тази, която изчезва толкова скоро? Ти си скръбен, защото мислиш, че си скръбен. Ако мислиш, че си щастлив, ще бъдеш такъв. Като ви посети скръбта, не

я крийте, но изнесете я вън, дайте ѝ един хубав обед и си поговорете с нея. Аз съм се разговарял със скръбта. Красива мома е тя. Ако можете да я видите, всички ще тръгнете след нея. Красива е скръбта. За да не я познаят, тя се дигизира. Закрива се с черен воал, облича се в скъсани дрехи и така минава незабелязано. Кой от вас е пожелал да види скръбта и да си поговори с нея? Като ви говоря за красотата на скръбта, вие мислите, че ви залъгвам и казвате: "Знаем какво нещо е скръбта, не сме забравили мъката, която ни е причинила тя."

Помни: единственото нещо, което просвещава хората, е скръбта. Като дойде радостта при тебе, занимава те, люлее те, пее ти приспивна песен "Нанинани, нанина". Скръбта е строга, не позволява такива неща. Като дойде при тебе, тя те бутне и казва: "Хайде, ставай! Няма време за сън и почивка. Хайде, на работа! Иди да учиш, да се молиш." Радостта обича мечтите и фантазиите. Като дойде и започне да мечтае, ти отново заспиваш. Радостта и скръбта са едно и също лице с две страни. Радостта е мома, която целува и прегръща човека. Скръбта е същата мома, покрита с черен воал, облечена в стари скъсани дрехи. Тя кара човека да учи, да работи и да се моли. Чрез радостта и скръбта невидимият свят си устройва забави. Когато съществата на онзи свят искат да си починат, те си устройват забави с хората, ръкопляскат им и си заминават.

Хората се влюбват, разлюбват, плачат, страдат, а разумните същества ги наблюдават и се смеят. Ти се влюбиш в един момък, без да подозираш, че той е твоята приятелка, която се е дигизирала - играе роля на момък. Ти му пишеш любовни писма, получаваш от него, а приятелката ти се смее. Един ден тя сваля булото си пред тебе и казва: "Много си се влюбила в мене." И двете започват да се смеят. Смешно нещо е влюбването.

Момък и мома се оженят. В първо време и двамата са дигизирани, с маски на лицето. Колкото повече години минават, маските постепенно се свалят: изчезва красотата им, косите побеляват, зъбите опадат. Питат се де отиде предишната красота. Това, което изчезва, е илюзия на живота. Човек не остарява. Реалността никога не остарява. Всичко, което се изменя отвън, е привидно. Който не познава реалността, не може да си даде отчет на това, което става около него.

Живей като дете, като млад момък и мома, като стар човек и знай, че не си дете, не си млад, нито си стар. Това са фази на човешкия живот. Сега имаш брада, бяла коса, но като отидеш на онзи свят, ще ги оставиш на земята. Там не приемат хора с бради и с бели коси. Като напусне земята, човек взима със себе си само онова, с което е дошъл. То е реалното. Човек, който люби всички, живее в реалността. Казвате, че е невъзможно да любиш всички. Според мене най-мъчно е да любиш един човек. Защо? Ще ви отговоря на ваш език. Единицата, човекът е толкова малка величина, че с микроскоп не можеш да го видиш, не можеш и да го хванеш. Много хора, множеството, съставят цялото, образувано от милиарди души, свързани заедно в единицата. Казваш: "Не мога да обичам всички хора." Ако под "всички" разбираш сенките на хората, прав си, не можеш да обичаш сенки. Но ако под "всички" разбираш великата реалност, наречена Бог, можеш да ги обичаш. Ще обичаш Бога, и в неговото лице ще обичаш всички. Тази идея трябва да проникне в умовете ви.

Някой страда и плаче за своята дъщеря, че умряла. Той се заблуждава, че дъщеря му е умряла. Тя нито се е раждала, нито е умряла. Де е заблуждението на този човек? Във вярата му, че човек умира. Може ли това, което излиза от Бога, да умре? Не може. Значи всичко, което излиза от Бога, нито остарява, нито умира. Всичко, което излиза от Бога, връща се обрат-

но при него. Божественото само се видоизменя, но нито се създава отново, нито изчезва. Ако този закон е верен за материята, колко повече за духа. Ако в дома ти дойде един мъдрец, в един ден той може да се измени много пъти. Ще го видиш като светия, с брада, със светло красиво лице, после ще се превърне на млада красива мома или красив момък. Косата му ще се изменя - ту бяла, ту черна, очите му ще станат по-големи или по-малки, вежди-те - по-дебели или по-тънки. Ще гледате и ще се чудите на тези промени. Ако мъдрецът може да се мени според желанието си, това показва, че той познава великите закони на Битието и според тях живее. Следователно ще знаеш, че си излязъл от Бога, в когото смърт не съществува. През страдания ще минеш, но не и през смърт.

Привилегия е за човека да страда. Ще страдаш, за да познаеш истината, да разбереш, че всички живеем и се движим в Бога. Това е новото верую, което Христос е проповядвал. Дръжте и вашето старо верую, да има с какво да сравнявате.

Мнозина се оплакват от живота си, казват, че са нещастни. Обаче, като се избавят от някакво нещастие, казват, че Христос им помогнал. Някой се дави, но го спасяват. Кой го спасил? Христос. Майката ражда детето, отглежда го. Бащата се грижи за него. Кой всъщност върши това? Христос. Имаш приятел, който ти помага в училището. Това не е ли пак помощта на Христа? След всичко това питате де е Христос. Навсякъде е Христос и на всички помага. По няколко пъти на ден го срещате, но не го познавате. Всички минавате за учени хора, но не познавате Христа, не можете да го намерите. Учените твърдят, че вселената има много центрове. Не, вселената има само един център. Колко центъра има колелото? Само един - център на равновесие. Някои казват, че вселената е сфера, на която центърът е навсякъде, а периферията никъде. Какво разбирате от това? Може ли нещо да

има център, а да няма периферия? Щом има център, има и периферия. Следователно, вселената има само един център.

Като говорим за един център на вселената, подразбираме една реалност. Бог е единствена реалност в света. Кажеш ли, че има две и повече реалности, ти се натъкваш на противоречие. И човек има само един център в живота си, т.е. само една реалност. Всичко, което познаваш и знаеш, е реално. Всичко, което не познаваш и не знаеш, не е реално. Ти мислиш, че ако изгубиш сина, дъщеря си или приятеля си, изгубил си ги безвъзвратно. Нищо не си изгубил. Твоят син, твоята дъщеря и твоят приятел са навсякъде. Те не се менят. А това, което никога не се мени, е реално. Истински приятел е този, който не изменя отношенията си към своите близки, който не прави разлика между своите интереси и интересите на близките си. Ако обичаш себе си повече от другите, ти не си в реалността. И ако обичаш хората повече от себе си, пак не си в реалността.

Защо остарява човек? Защото не живее в реалността, защото не мисли право. Не е страшна старостта. Страшна е, ако не я разбираш. В старостта се крие велико знание, което трябва да се използва. Ако си стар, носи брадата на старостта, докато придобиеш нейното знание. След това хвърли брадата и се подмлади. Старостта е кола, натоварена с различни материали. Щом свалиш товара, ще бъдеш пак такъв, какъвто си бил по-рано. И младият има знание, и старият има знание, но истински знаещ е онзи, който за осем минути отива до слънцето и за осем минути се връща. Животът иде от слънцето, а се обработва на земята. Младият работи, а старият доставя материали за обработване. И детето, като се храни с млякото на майката, обработва го и го превръща на енергия.

Изучавайте младостта и старостта, за да се освободите от илюзиите на живота. Това не се пости-

га изведнъж. Аз не искам изведнъж да олекнете, за да не се обърнете с главата надолу. Знаете ли колко години е употребил човек, докато се научи да държи главата си изправена? Някой държи главата си напред, друг - назад. Така не се нареждат работите. Ще държиш главата си направо, перпендикулярно към земята. Само така можеш да станеш музикант, учен и философ. Навеждаш ли главата си, работата ти е загубена. Ако се прегърбваш, скоро ще остареш. Никакво прегърбване не се позволява. Защо трябва да се прегърбваш? Защо свиваш раменете си? Вдигни главата си нагоре, изправи се и мисли само за слънцето и земята. Мисли за ангелите, за тяхната младост. Няма стари ангели. Лицата на ангелите са гладки, без никакви косми. Те нямат брада и мустаци както обикновените хора. И Христос няма брада. Как ще го познаете?

Брадата представя живот на закони и правила. Срещнеш ли човек с брада, веднага ще чуеш известни наставления: какво трябва да правиш, как да се отнасяш. Този човек не е в съгласие с общественото мнение, има особено мнение. Той казва какво е писал еди-кой си моралист, какво поддържа тази или онази религия. Един морал, една религия съществува в света. Ако две реки се вливат една в друга и образуват една река, има ли нещо неморално в това? Реката е нечиста, но ще се пречисти. Въздухът може да е нечист, но лесно се пречиства. Няма нечисти неща в света. Казано е в Писанието: "Ние живеем и се движим в Бога." Следователно, който живее и се движи в Бога, не може да бъде нечист. Като работи, той може да се изцапа, но тази нечистота е временна. С мисълта си човек се петни, с мисълта си се чисти. Мислиш, че ако бръкнеш в джоба на някого и вземеш кесията му, ще забогатееш. Няма да забогатееш, но ще опетниш мисълта си. После започваш да мислиш, че няма кражба в света, че всичко принадлежи на Бога и постепенно се

очистваш. Ако отидеш на извора и си налееш една-две стомни вода, кражба ли е това? Кражба е, ако вземеш водата от шишето на своя приятел. Значи, докато водата тече, кражба не съществува. Щом се намали или престане да тече, кражбата се явява. Докато джобът ми е пълен и постоянно се пълни, никаква кражба не става. Ако бръкнеш в джоба ми и вземеш нещо, де ще го занесеш? Ще го оставиш на земята, дето съм и аз. Това не е кражба, но игра между хората. Ти мислиш, че си обрал някого. И той мисли, че го обрали. Всъщност никой никого не може да обере. Ще дойде ден, когато богатият ще благодари на онзи, който бръкне в джоба му и извади няколко монети. Той ще каже: "Доволен съм, че взе част от парите ми - олекна ми малко."

В бъдеще хората ще гледат по особен начин на кражбата, на отношенията помежду си. Срещате млад, красив момък, пази се от хората, не иска да го оберат. Но ако се приближи до него красива мома и бръкне в джоба му, той ще се направи, че нищо не вижда и ще се усмихне, ще започне да се разговаря с нея. Той желае и втори път тя да го срещне и да бръкне в джоба му. Ако някой стар, грозен човек бръкне в джоба му, той ще бъде недоволен, ще се възмущава от безморалието на хората. Това се дължи на личното му разположение към хората. Като обичаш някого, търпиш всичко и каквото прави, не го обвиняваш в нищо. Ако не го обичаш, ще бъдеш недоволен от постъпката му и ще го критикуваш.

Помни: там, дето е Бог, никакви престъпления не стават. Дето Бог отсъства, там се вършат престъпления. В момента, в който помислиш, че някъде се вършат престъпления, Бог моментално се оттегля. Докато мислиш право, Бог е с тебе и светлина те озарява. Щом изкривиш мисълта си, светлината те напуща и изпадаш в мрак. Всички кражби и престъпления се вършат в мрак и тъмнина. Докато мислиш, че

майка ти и баща ти са умрели, че и ти ще умреш, ти си в илюзиите на живота. Човек не умира, но само се изменя. Апостол Павел казва: "Ние няма да умрем, но ще се изменим." Кое се изменя? Възгледите на човека. Пита ме някой: "В онзи свят ще се познаем ли?" Ако се обичате, ще се познаете. Ако не се обичате, нито тук се познавате, нито на онзи свят ще се познавате. На земята хората познават маските си, но не и своите души. Реалността е в душата на човека. Както светлината определя лампата, така и мислите, чувствата и постъпките определят човека. Те го правят красив.

Като се говори за кражбата, имаме предвид само слепците. Как ще оберат ясновидеца? Той вижда намерението на апаша още отдалеч и му казва: "Ти имаш нужда от пари. Колко искаш?" Ако някой иска да го убие, той вижда още отдалеч ножа ви и ръката му го превръща на книжен. Ако рече да замахне с ножа, сам ще се учуди, че вместо метални нож държи книжен. Какъв герой ще излезе от него? С книжен нож не можеш да убиеш никого. Някой се страхува даже от дървения нож и казва, че ще го убият. Мислиш ли, че могат да те убият? Светията гори в огъня и си пее. Мислите ли, че той се мъчи? Не, не се мъчи, пее си човекът. Какво стана с тримата момци в огнената пещ? Изгоряха ли? Вяра е нужна на хората. Ако нямат вяра, те живеят в илюзии. Две моми се карат за един момък или два момъка - за една мома. Всеки мисли, че има повече право на момата от другия. И това е илюзия. Никой няма право на собственост върху човека. Двама души се карат за една къща. Ако се обичат, и двамата могат да живеят заедно. Ако се обичат, къщата може да се разшири, и за двамата ще има място. Когато човек има любов, и в една стая да живее, ще му бъде широко.

Някои религиозни казват, че познават Христа. Как го познават? Кое показва, че познавате Христа?

Ако наистина го познаваш и боледуваш, това не е истинско познаване. Когато си болен и се свържеш с Христа, болестта ти веднага изчезва. Ако си сиромах и се свържеш с Христа, джобът ти всякога ще е пълен с пари. Ако болестта ти не минава, не си свързан с Христа. Болестта те учи как да познаеш Христа. Тя казва: "Докато не познаеш Христа, няма да си отида." Ти казваш, че ще оздравееш, но се колебаеш, не вярваш на думите си. Кажеш ли, че ще оздравееш, ще вярваш на думите си.

Отивам при един болен приятел, да го видя. Той ми казва: "Моята работа е свършена, но поне ми отвори път. Ръцете и краката ми не държат, няма да оздравея." Аз се усмихвам и казвам: "Стани от леглото." Той става. "Опитай се да ходиш." Той започва да ходи из стаята. Като направи това няколко деня наред, оздравя напълно. Пита го лекарят как оздравял. Той казва: "Не зная как оздравях, но каза ми се да стана, и аз станах. Каза ми се да ходя, и аз започнах да ходя. Каза ми се, че ще оздравея, и аз оздравях." "Какви лекарства ти дадоха?" "Никакви, без лекарства оздравях." Ще вярваш. Вярата лекува. Тя не търпи никакво колебание. За да се лекуваш, нужно е абсолютна вяра.

Как лекуват днес треската? Лекарите препоръчват хинин, а народът я лекува по особен начин. Един познат ми разправяше следната опитност. Той боледувал от треска цели три години. Един негов приятел го накарал един ден да излязат на разходка край близката река, да го види малко слънцето. Като се разговаряли, приятелят му го бутнал в ръката. "Свърши се моят живот" - помислил си болният. Много се уплашил, но направил последно усилие, да излезе от реката. Едва се измъкнал. Приятелят му носел дрехи, помогнал му да се преоблече. От този момент треската го напуснала. Стрясването, което преживял болният, изпъдило треската навън. Значи, за да се измени състо-

янието на човека, нужно е някакво стряскане, което да го раздвижи. Това виждаме и в живота. Понякога едно страдание освобождава човека от друго страдание. Важно е да стане смяна в състоянието. Казано е в Писанието: "Всичко, което се случва на онези, които любят Бога, ще се превърне на добро."

Казваш: "Моят приятел измени отношенията си към мене, не ме обича вече, не мисли добре за мене." Това са заблуждения, наслоявания от миналото, които внасят противоречия в човешкия живот. Казваш, че ще умреш. Не мисли за това. Единственото нещо, върху което трябва да мислиш, е познаването на Бога, а не смъртта. Щом го познаеш, ще възстановиш хармонията на своя живот. Казано е: "Това е живот вечен, да позная тебе, единнаго, истиннаго Бога и Христа, когото си изпратил." Не е достатъчно да кажеш, че мъжът ти е груб, но трябва да се запиташ обичаш ли го. Ако го обичаш, това не значи, че трябва да му казваш, че го обичаш, но да премахнеш в себе си причината, която го кара да бъде груб. Щом ти се измениш, и той ще се измени. Молиш се на Бога да ти помогне. Той казва: "Възлюби ближния си, и аз ще ти се изявя." Щом приемеш, че Бог живее в тебе, ще знаеш, че той живее и в твоя ближен.

Разбрахте ли всичко, което ви говорих? Понеже сте разбрали, изпейте песента "Сила, живот и здраве". Това, което ви говорих, има отношение към свободното мислене. Трябва да освободите мисълта си от старите затвърдели възгледи на миналото. Вие мислите по стар начин, а старото внася нещастията в живота. Мисълта ви трябва да се обнови. За това е нужно знание. Има с какво да се занимавате, има какво да учите. Някои седят, чакат всичко наготово. Те очакват да дойде Христос да ги учи, да им даде светлина. В това отношение вие приличате на младата мома, която очаква да дойде някой момък, да се омъжи за него. Не е въпрос да се омъжи - работа я очаква. Като

дойде Христос, веднага ще ви изпрати на работа. Вие ще познаете Бога в най-големите страдания и противоречия. Всеки сам ще дойде до това познаване - нищо не се дава наготово. Който не разбира живота, казва, че това не струва, онова не струва. Защо не струва? Защото си напълнил торбата си със сух мухлясал хляб. Аз отварям торбата ти и хвърлям мухлясалия хляб вън. Питаш ме защо хвърлям мухлясалия хляб навън. Ти не разбираш великите закони на живота. Ще изпразня торбата ти и ще туря в нея от моя пресен пшеничен хляб, от моите ябълки и круши, току-що откъснати от дървото. Изхвърли мухлясалия хляб и гнилите плодове от торбата на човека и му дай пресен топъл хляб и пресни плодове, да яде и да благодари на Бога.

Новото трябва да проникне във вашия живот. Ако не проникне, вие ще бъдете нещастни. Новото трябва да обедини всички хора, да се почувстват братя помежду си. Това значи да бъдат хората свързани, да си помагат взаимно. Всеки човек дава нещо от себе си на своя ближен, но същевременно приема нещо от него. Предавайте и приемайте доброто. Този е начинът за разрешаване на въпросите. Ще кажете, че искате да ви се говори, да разберете нещата. Какво ще ви се говори? Болен си, казвам ти: "Стани и ходи." Отговаряш: "Лесно се говори, но не мога да стана, не мога да ходя." Трябва ли с количка да те возят? Не, ще станеш и ще ходиш. Ще паднеш, пак ще станеш и ще повтаряш думата "обичам". Ако си скръбен, кажи си: "Няма скръб в света, ще се радвам на всичко, което става в света." Счупи се кракът ти, пак ще кажеш: "Благодаря, че ме сполетя това нещастие, да се усили вярата ми." Болят те очите, страхуваш се да не ослепееш. Не се безпокой, ще се усилят очите ти. "Как ще стане това? Стара съм вече." От тебе зависи да се подмладиш. Ако не допущаш нито една отрицателна мисъл в ума си, в три месеца можеш да се подмладиш. Когато се влива в организма нова енергия, той се об-

новява. Тялото постепенно се изправя, засилва и човек се чувства млад. Обновяването на организма не е механичен процес. То има отношение към духовното естество на човека. Ако си беден, не се обезсърчавай, но си кажи: "Парите са в джоба ми, в кръвта ми, в моите мисли и чувства. Така е." Който няма злато в кръвта, в мислите и в чувствата си, той не може да бъде богат.

Помни: вътрешното всякога отговаря на външното. Следователно можеш да имаш отвън само това, което имаш вътре в себе си. И обратно: не можеш да имаш отвън това, което нямаш вътре в себе си. Не можеш да бъдеш външно богат, ако нямаш вътрешно богатство. Трябва да имаш злато в кръвта си, за да бъдеш външно богат. Срещате бедна, но красива мома. Дето отиде, тя получава блага: пари, дрехи, скъпоценности. Ще кажете, че тя продава красотата си. Красотата не се продава. Защо? Защото ще се изгуби. Но красотата има сила да заповядва. Ако умът ти е светъл, сърцето ти топло и волята ти силна, те заповядват на условията. Сила се крие в тях. За да дойдеш до това положение, ти трябва да не допущаш за никого нито една лоша мисъл, нито едно лошо чувство. Вие трябва да си помагате взаимно, да работите за Бога, да работите заедно с него. Бог изисква от вас да правите това, което и той прави. Не очаквайте наследство от баща си и майка си. Не уповавайте на ближния си и не очаквайте само на Бога. Първо разчитайте и уповавайте на себе си, а после на другите. Христос иде на земята да опита хората какво могат да направят за него. Той казва: "Гладен бях, не ме нахранихте; болен бях, не ми помогнахте; в тъмница бях, не ме посетихте."

Мнозина казват, че са окултисти, че са хора на новото учение. В какво се заключава новото учение? Хората на новото учение освобождават затворниците. Ако някой от новото учение влезе в затвора, ще

отвори вратите на затворническите килии, ще пусне затворниците на свобода и ще им каже: "Отсега нататък не грешете. Идете на работа и поправете грешките си." Ще кажете, че така се нарушава общият ред на нещата. Важно е да се спазва Божественият ред на нещата. Досега хората са служили на човешкия ред, а потъпквали Божествения ред. Досега те са изпълнявали човешката воля, а не Божията воля. На всички казвам: изпълнете Божията воля и не мислете за последствията.

Един проповедник говорил на слушателите си в църквата за отварянето очите на слепия. Той се вдъхновил от проповедта си и решил, като излезе от църквата, да направи опит с един от просяците - сляп от рождение, да му каже: "В името на Господа Исуса Христа ще прогледаш." Като се приближил до слепеца, веднага се разколебал и си казал: "Какво ще стане с мене, ако изговоря името на Бога, а слепецът не прогледа? Ще се изложа пред хората, ще изгубя авторитета си." Спрял се за момент, замислил се и продължил пътя си. Слепият и до днес стои пред църквата.

Казвам, бъди готов да изпълниш Божията воля, макар и да изгубиш авторитета си. Кажи на слепия: "В името на Господа Исуса Христа, в когото вярвам, да се отворят очите ти и да прогледаш."

Иде Христос на земята да изпита вярата и любовта на хората. Ще кажеш на слепия: "В името на Господа Исуса Христа да прогледаш." Ще кажеш на болния: "В името на Господа Исуса Христа вдигни одъра си и ходи." Ако кажа и не стане, както мислих? Кажи и не се страхувай. Ако кажеш и стане, вярата ти ще се усили. Ако кажеш и не стане, ще направиш опита втори, трети път, докато думите ти се сбъднат. Ще кажеш, и каквото кажеш, ще стане. Да отвориш очите на слепия, това значи да усилиш вярата си. Не постъпвайте и вие като пророк Йона, на когото Бог заповядал да отиде в Ниневия да проповядва. Оба-

че той се качил на един кораб и избягал в Испания. Не изпълнил Божията воля, но щял да плати с живота си за своето непослушание.

Оставям ви мисълта: да просите, докато ви се даде, да хлопате, докато ви се отвори, и да търсите истината, докато я намерите.

Тайна молитва

Тринадесета лекция
на Общия окултен клас
30 декември 1931 г., сряда, 5 часа
София - Изгрев

ГРАНИЦИ В ЖИВОТА

Размишление

Човек е обезсмислил живота си по единствената причина, че иска да постигне несъществени неща. Например малкото дете иска да израсне, да стане голямо като баща си. Какво ще приви след това? По-нагоре не може да върви. Някой иска да стане учен, но и ученето има граници. Като дойдеш до известен предел, по-нататък спираш. Какво искаш след това? Ако искаш богатство, и то има граници. Каквото пожелаеш, всичко има граници. Това е материалното, външното схващане на нещата. Казват: "Човек се ражда и умира." Така разсъждават материалистите. Представете си такъв живот, дето човек нито се ражда, нито умира, или ражда се, а не умира, или умира, без да се ражда. Съществува ли такъв живот? Смъртта е сянка. Дървото ли прави сянката, или сянката прави дървото? Дървото прави сянката. Следователно реалността произвежда сянката. Често хората се занимават със сенките на живота.

Де е богатството: в сянката или в реалността? Богатството е в реалността. То е заровено в човека. Затова човек трябва да изучава неизчерпаемото богатство в себе си, за което той сам няма ясна представа. Понякога той поглежда тялото си и мисли за него, без да подозира какво богатство е вложено в него. Той не знае как е устроен неговият организъм. По

три пъти на ден туря храна в стомаха си, без да знае какво нещо е стомах. Едно нещо иска той: лицето му да бъде червено, свежо, бодро. Че това зависи от доброто състояние на дихателната и кръвоносната системи, не го интересува. Той няма понятие за тези системи. Той иска да бъде учен човек, без да разбира апарата, с който си служи. Който има радио, може да манипулира с неговите ключове, върти ги на една и на друга страна, хваща различни станции - на къси и дълги вълни. Дойде ли до своя апарат - мозъка, нищо не знае.

Казват - Господ ще нареди всички работи. Ние сме против този възглед - стар възглед е той. Ако това се отнася до Господа, който е в нас, вярно е, че той ще нареди всичко, но ние трябва да го слушаме. Що се отнася до Господа вън от нас, той е наредил света толкова добре, че на нас остава само да го изучаваме. Господ, като направил света, оттеглил се. Той се радва на света, както го е направил, радва се и на хората, наблюдава всеки човек как живее, как използва богатството, което му е дал.

Животът в своите прояви е трояк: физически, който се изразява в движение, хранене и дишане; духовен - в чувстване, мислене и воля; най-после иде Божественият живот - в любов, мъдрост, истина, или живот, светлина и свобода. Различавайте Божественото от човешкото. Това, което не умира, е любовта. Значи любовта в човека никога не умира. Това, което не умира, но се променя, е човешката мисъл, човешките чувства и човешките постъпки. Волята не престава, но се мени. Не можеш да се радваш на нормален физически живот, ако не знаеш как да дишаш, ако не знаеш как да ядеш и ако не знаеш как да се движиш. Можеш да дишаш добре, но ако не се движиш, ще умреш. Искаш да бъдеш красив, строен, но това зависи от дишането. Човек трябва да знае как да диша, да има ритъм в дишането. Казвате, че в музиката трябва да има такт, отмереност, ритъм. Който

свири, трябва да има ритъм. И в мислите, и в чувствата се иска ритъм. Сменя ли се бързо една мисъл с друга, едно чувство с друго, човек е лишен от ритъм, поради което е недоволен от всичко. За него се казва, че мисли бързо. В какво се заключава бързината на мисълта? Какво придобива касиерът на една банка, който само прехвърля парите през ръцете си и ги брои? Бързо брои, бързо смята, но забогатял ли е той? Брои двеста хиляди, триста хиляди, милион, два милиона, но нищо не придобива.

Ако и вие постоянно бъркате във вашата каса и вадите ту една, ту друга мисъл, ту едно или друго чувство, нищо не придобивате. Само пишете двеста, триста хиляди, милион, но не сте доволни. Най-после казвате: "Не си струва човек да живее." Казваш, че не искаш да живееш, но разбираш ли значението на тези думи? Не искаш да живееш, това значи - този живот, който сега живееш, не го искаш повече. Много естествено. Ходиш по кръчми, ядеш, пиеш, този кръчмар те бие, онзи те бие, и най-после казваш: "Дотегна ми този живот, не искам повече да живея, станах за посмешище." Какво е положението на затворника? Погледне към тавана на своята килия - небе няма. Погледне към изток - никакво слънце не вижда. Погледне към запад - също никакво слънце не вижда. Потърси с поглед някой от своите близки - баща, майка, брат, сестра - никого не вижда. Само стъпките на стражаря чува отвън - стои с пушка и го пази. Ако и вие нямате близки хора, къде сте? Ако вашето небе е помрачено, слънцето ви не изгрява и не залязва и не можете да се ориентирате, къде сте тогава?

Казвам, в затвор сте. Това са състояния, през които често минавате. Тежки състояния са, но трябва да ги разбирате. Те са инжекции в малка доза, за да усилят вашата дейност. Всяка мъчнотия е пясъкът под колелото на вашия живот, което се е спряло някъде и не върви. Бог туря пясък на пътя ви, да подеме

колелото и да продължи пътя си. Лошата мисъл е остен. Ти си се спрял някъде в пътя си, стоиш, потриваш се, не тръгваш. Опасно е да спираш на железопътна линия, дето треновете минават един след друг. Опасно е да спираш на път, дето минават множество коли.

Станете всички. Питате: "Защо трябва да станем?" Да направим едно упражнение за дишане според ритъма на сърцето. Ще броите мислено до шест според пулса на сърцето и ще поемете въздух. След това ще броите до три и ще задържате въздуха в дробовете си. После ще издишате въздуха, като броите пак до шест. Значи шест вдишки, шест издишки и три задържания на въздуха - всичко 15. Числото 15 означава разклащане на дявола. Не да изхвърлиш дявола, но да разклатиш основите, на които се крепи. Когато поемете въздуха и броите до шест, лявата ръка излиза напред и малко нагоре, под ъгъл 45°, а дясната ръка отива назад. Като броите до три и задържате въздуха, свивате пръстите на ръцете, без да ги движите. Като броите до шест и издишате, изнасяте ръцете отстрани на тялото, с отпуснати пръсти. При второто поемане на въздух става смяна на ръцете: дясната ръка излиза напред и малко нагоре, а лявата - назад. Като броите, тялото не трябва да се движи, само ръцете се движат. Свиването на пръстите при задържане на въздуха показва, че си взел нещо, задържаш го в себе си, за да го използваш. При издишане отваряш ръцете си настрана - даваш това, което си получил. Упражнението се прави три пъти.

Когато лявата ръка се изнася напред и поемаме въздух, дишаме за сърцето; когато дясната ръка излиза напред, дишаме за ума. Така ръцете се сменят. Това упражнение за дишане е свързано с естествени, нормални движения. Като правите упражнението, няма да мислите за нищо освен за дишането. Ще мислите само за богатството, което приемате от въздуха.

Въздухът е склад на Божествени енергии. Животът е складирал там своите енергии. Въздухът е най-големият склад, в който животът е складирал енергиите си. Ако не дишаш правилно, и храносмилането ти не става правилно. Ако храносмилането не е правилно, и кръвообращението не е правилно. Ако кръвообращението не е правилно, и мисълта не е правилна. Ако мисълта не е правилна, и чувството не е правилно. След такива процеси човек казва: „Ще се мре вече." Да, ще се мре, но за анормалния живот. Ще умреш за анормалния живот, т.е. ще излезеш от него.

Правете упражнението за дишането по пет пъти с лявата ръка и пет пъти с дясната ръка. Ако страдате от ревматизъм, това упражнение ще го изпъди навън. Ако имате сърцебиене, и него ще изпъди навън. Ако имате главоболие, и с него ще се справите. Това няма да стане изведнъж, но постепенно. Всеки ще брои според пулса на своето сърце. Проверете пулса, ритъма на своето сърце. Той е космически ритъм. Ако ритъмът на сърцето не е правилен, може да го регулирате с правата мисъл. Мислете правилно, за да регулирате неправилния ритъм на сърцето.

Помнете: в едно отношение Бог прилича на нас, а в друго отношение не прилича. Когато сме милостиви, Бог е като нас, и ние сме като него. Когато не сме милостиви, Бог не е като нас, и ние не сме като него. Когато мислим право, Бог е като нас. Когато не мислим право, Бог не е като нас. Отрицателното в нас не е Бог. Положителното в нас е Бог. Следователно, щом имаш хубави мисли, Бог е като тебе, и ти си като него. Измениш ли отношението си към Бога, ти влизаш в област на страдание. Защо идат страданията? Защото си се отдалечил от Бога. Наистина, като се отдалечиш от това, което обичаш, ти страдаш. Щом си далеч от светлината, ти изпитваш страдание. Щом си далеч от въздуха, ти изпитваш страдание. Щом си далеч от водата и от хляба, ти изпитваш страдание.

Защо идат страданията? Защото си далеч от красотата на своите мисли, чувства и постъпки. Щом се приближиш до тази красота, страданията се прекратяват. Има страдания, които се дължат на факта, че си далеч от Бога. Някои страдания се дължат на факта, че си далеч от себе си. Какво трябва да се прави, за да не страдам? Да бъдеш близък с Бога, близък със своите ближни и близък със себе си. Тази е основата на здравето и на щастливия живот. Друга философия няма. Каквато друга философия да изучавате, тя не може да ви направи щастливи. Ако някоя философия ви донесе щастие, и аз ще я изучавам. И аз търся знанието. Тогава ще се откажа от своето знание и ще приема вашето.

Изпейте новата песен "Сила, живот и здраве". Напишете си я всички, да я научите по ноти, за да я пеете правилно. Тази песен е едно живо, новородено дете, което расте и се развива.

"Сила, живот и здраве, те са едно; служители на Духа, носители на радостта, крепители на мъдростта." Силни са думите на тази песен. Сега тя е петгодишно дете, ще расте, ще стигне до 33 години и ще спре, дотам ще я оставим. Думите "сила, живот и здраве" представят идейната страна на песента. Останалите думи са в разговорна форма. Пейте песента, но вярно - това е най-важното. Като пеете "служители на Духа, носители, на радостта, крепители на мъдростта", да чувствате, че сте млади, че носите мъдростта в себе си. Младостта и мъдростта да бъдат в тебе вътре, а не вън от тебе. Пейте така, че да се храните с пеенето. Пеенето, музиката трябва да бъдат храна за човека. Ще пеете и свирите по малко, цял ден няма да се храните само с музика. Колкото години сте пели досега, ако сте пели с любов, щяхте да станете първокласни певци. Музиката се проявява в три направления: музика в движенията, музика в дишането, музика в яденето.

Често се говори за опростяване на работата. Това е невежество. Да приспиш всички свои способности, това е криво разбиране. Ще кажете, че това или онова не ви трябва. Има неща, които не ви трябват, защото са ви направили нещастни. От тях може да се откажете, но да се откажете от благата, които Бог ви е дал, това е престъпление. Ще кажеш, че не искаш да бъдеш богат. Това е друг въпрос. Да бъдеш богат, но в сиромашията. Ние не говорим за сиромашията, която прави хората нещастни, не говорим и за богатството, което носи страдания. Ние имаме предвид онова богатство и онази сиромашия, които крият в себе си доволството на душата.

Какво иска човек за себе си? Живот - едно от ценните богатства. Второ, сила - друго богатство, здраве - трето богатство. Не можеш да се откажеш от живота, не можеш да се откажеш от силата, не можеш да се откажеш от здравето. Животът е за душата, силата - за ума, а здравето - за тялото. Да бъдеш силен, това не значи да властваш над другите хора, нито сам да се ползваш от богатството, което ти е дадено. Като се върнеш при Бога, трябва да дадеш отчет какво си правил на земята. Ще прекараш на земята известно време и ще те повикат горе, да си починеш. На едни хора често дават отпуск, през всеки десет, петнайсет или двайсет години. Прекарат на земята двайсет-трийсет години и ги викат горе. На други не дават отпуск, оставят ги на земята да работят осемдесет-сто години и след това ги викат горе, като свършат всичката си работа.

Мнозина се оплакват от живота си, искат големи ваканции. И това е добре, но големите ваканции са остатъци от стария живот, от старата философия. Новото учение изисква от хората нов начин на работа. Да работят, както Бог работи. Да изучават добре предметите и да правят правилни преводи. Например какво нещо е омразата? Какво е ревността? Като

запушиш извора си, ти ставаш ревнив. Когато дойдеш до ограничения живот, ти ставаш ревнив. Пълниш шишето си с вода и го държиш само за себе си. В необятния живот никаква ревност не съществува. Докато си при великия извор на живота, никаква ревност не те мъчи. Колкото хора и да пият от този извор, не могат да го изпият. Друг е въпросът, ако имаш едно шише с вода и внимаваш капка от него да не се излее навън. Не е лошо да бъдеш ревнив, но да отправиш това чувство към Бога, да пазиш ревниво Божиите заповеди. Да бъдеш ревнив към хората, това е безсмислено и опасно. Човешката ревност е смешна. Пазиш някого, ревнуваш да не го вземе някой. Майката пази дъщеря си, бащата пази сина си, да не изгубят чистотата си. Как ще ги опазят? Може ли рибката, родена от майка си, и оставена да живее в чистата вода, да се окаля? Това е невъзможно. Обаче, ако рибката, син или дъщеря на голямата риба, напусне чистата вода и влезе в някоя мътна, нечиста вода, все ще се окаля малко. Така правят и хората: напущат чистата среда и влизат в нечиста, мътна вода. Как ще ги възпитавате? Няма защо да ги възпитавате, но ще им кажете да влязат в чистата вода, да се измият.

Казваш: "Грешен съм, не зная вече какво да правя. Казвам, излез от мътната вода и влез в чистото езеро. Там гърбът ти лесно ще се очисти. Живей при Бога и ще бъдеш чист. Ще се възрази, че Бог е огън пояждащ. Наистина Бог е огън, но същевременно той е и светлина, и въздух, и вода. Бог се проявява като огън, когато престъпиш неговия закон. Ако изпълняваш закона му, той е най-чистата вода, най-свежият въздух, най-меката и приятна светлина. По-красив език от езика на Бога никъде не можеш да чуеш.

Правете верни преводи, замествайте нещата едно с друго. Казват за някого, че е сприхав човек. Какво подразбира думата "сприхав"? Сприхавият е енергичен човек, живо говори. Аз му се радвам, че е поне жив, а

не умрял. Какво допринася умрелият? Гледаш един умрял човек, не се движи, не се гневи, не греши, не чува нищо - като светия. Защо ви е този умрелия светия? Той не поглежда към чуждите жени. Какво лошо има в гледането на чуждите жени? Да гледаш една чужда жена, за да вземеш нищо от нея, да я обереш, това гледане не е намясто. Но ако я гледаш като болна жена, на която влизаш в положението и желаеш да ѝ помогнеш, това гледане е намясто. Ако гледаш една разпусната жена и търсиш начин да ѝ покажеш пътя, без да я изобличиш, без да ѝ кажеш, че е в лош път, това гледане носи благословение. Лошият живот крие богатство в себе си. Ако можеш да го впрегнеш на работа, ти ще станеш богат човек. Ако не знаеш как да го впрегнеш на работа, ще плащаш големи данъци и ще обеднееш. Не е достатъчно само да кажете, че някой е грешен, но да мислите върху греха. Има нещо лошо в греха, но за онзи, който върши грехове и не може да ги изправя. Обаче за мъдреца грехът е богатство. Казва се, че Христос слезе на земята и понесе греховете на човечеството. Значи през две или три хиляди години Бог слиза на земята да вземе греховете на хората. Така той внася хармонията в живота. Питате къде носи Бог греховете, къде ги хвърля. Не ги хвърля той, но ги преработва - от въглени той ги превръща в диаманти. Греховете и престъпленията на хората той превръща в добродетели. Човешките престъпления са Божии добродетели, а Божиите добродетели са човешки престъпления. Кога? Когато не се разбират.

Казваш: "Не мога да живея като Бога." А можеш да грешиш? Говориш за любовта, казваш, че я разбираш, а въпреки това грешиш. Защо? Защото си спрял вниманието си само върху една от формите на любовта. Тя има хиляди и милиони форми на изявление, а ти се спираш само върху една. Спираш вниманието си само върху момата или момъка, от тях искаш любов. Това е неразбиране. Момата и момъкът, сестрата и

братът са полюси. В сестрата действа любовта, а в брата - мъдростта В майката действа любовта, в бащата - мъдростта. Майката е акумулатор, който събира енергията на любовта от Божествения свят. Бащата е акумулатор, който събира енергията на мъдростта от Божествения свят. Ако не можеш да живееш с баща си и майка си, ти ще бъдеш в тъмнина. Сестрата е акумулатор както майката, братът е акумулатор както бащата. Гледай на окръжаващите с уважение и знай, че всеки момент могат да ти бъдат полезни.

Учете се чрез сърцето си да събирате енергиите на любовта - акумулатори да станете, чрез ума си да събирате енергиите на мъдростта - акумулатори да станете. Ако не знаете как да складирате в сърцето си енергиите на живота и на любовта, а в мозъка си - енергиите на светлината и на мъдростта, вие всякога ще живеете в противоречия, ще бъдете бедни и нещастни. Богати трябва да станете. С какво? С енергията на любовта и на мъдростта. Казвате: "Защо ми е сърцето?" То е машина, която възприема енергия от възвишения свят и я обработва. Главата на това сърце е подчинена на великото начало на живота. Затова се казва, че първо се е образувало сърцето, а после главата. Когато първият учител на човечеството - Адам, умря, хората изгубиха знанието си за небето. Тяхното знание достигаше само до Сатурн, затова го поставиха глава на човека. Човешкият мозък символизира Сатурн - философа, критика в човека. Когато вдигнеш ръцете си нагоре, ти представяш човек, готов вече за работа. И като се молиш, пак вдигаш ръцете си нагоре - работиш. Като спуснеш ръцете си надолу, ти дохождаш до Сатурна, до противоречията на живота. Някой вдига ръцете си нагоре и казва, че се задоволява с малко: една малка колибка, един стол, една маса и един креват. Той не говори истината. Самото вдигане на ръце има

отношение към крайния предел на вселената. Затова вдигни ръцете си нагоре и кажи: "Господи, Творец на вселената, искам да ти служа с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила." Това значи да бъдеш Син Божи и да говориш, както Бог ти е заповядал.

Сегашните възпитатели на човечеството учат хората по друг начин, а именно: малко да работят, малко да учат, малко да мислят, да избягват страданията и мъчнотиите. Ако обичаш много, сърцето ще си разстроиш. Ако учиш много, умът ще пострада. Ако работиш много, тялото ще отслабне. Какво трябва да правиш? Да съзерцаваш. Това е криво разбиране. То не може да бъде идеал на човека. Това са ученици, които са изгубили смисъла на живота. Много мъже и жени следват пътя на факирите, не работят, но само съзерцават. Има работни жени и мъже в света. Те са истински работници, творци за общото благо на човечеството. Жена, която не разбира работата си, вдига много прах. Взима метлата, вдига прах и така създава условия за образуване на дъжда. Мъжът, като се върне вкъщи, веднага отваря прозорците, проветрява къщата и я освобождава от праха. Жената мете, вдига прах и образува дъжда. Мъжът отваря прозорците, пречиства въздуха и образува вятъра. Жената чувства, т.е. работи със сърцето. Мъжът мисли, т.е. работи с ума. Като се съединят сърцето и умът, тогава започва истинската работа.

Някой казва, че не обича да се моли. Защо? Дотегнала му молитвата. Ако се гледа на молитвата като на механичен процес, наистина ще дотегне. Един евангелист завел детето си, деветгодишно момче, на молитвено събрание. Проповедникът обичал дългите молитви и проповеди, започвал с Битие и свършвал с Откровението. Детето стояло на колене половин час, заболели го краката и най-после запитало баща си: "Татко, скоро ли ще се свърши молитвата?" "Няма да

свърши скоро, ние сме едва в пустинята. Много време ще мине, докато излезем оттам и стигнем до Откровението." "Втори път не ме води на това място, дето проповедникът ходи. Води ме на събрания, дето молитвата е къса."

Хората със своите разбирания сами правят живота си несносен. Никой няма право да затруднява живота си, да го прави непоносим. Някой иска да убеди хората, че животът е пълен с мъчнотии и страдания. Че има мъчнотии и страдания в живота, вярно е, но че целият живот е само страдания, това не е право. Адът, който минава за място на страдания, пак не е само страдания; и там има радост, музика и песен. Адът представя корените на живота. Но животът не се състои само от корени. Ако дървото има само корени, то е безпредметно. Значи от корените животът трябва да мине в стъблото, а оттам в клоните, листата и цветовете. Корените на живота, т.е. адът, е вътре в човека. Казваме, че човек се мъчи вътрешно, но не постоянно. Да мислиш, че мъчението и страданието са постоянни, това значи да се заблуждаваш. Те са временни неща. Считайте ги за привилегия, дадена на човека, за да се изяви Бог. Ако много си страдал и намериш човек, пред когото изкажеш скръбта си и ти олекне, не ти ли се е изявил Бог? Между тебе и този човек се създават добри, приятелски отношения. Ти казваш: "Страданието ми има смисъл, защото намерих един приятел в живота си." Здравият може да вземе половината от страданието на болния и да облекчи положението му. Като отиде при здравия, болният оздравява. Като отиде при щастливия, нещастният става щастлив. Като отиде при умния, глупавият поумнява. Това са полюси, които се привличат и си взаимодействат.

Правило в живота е: ако искаш да станеш щастлив, не ходи при нещастен. Ако искаш да се обмениш с някого, чети живота на великите хора -

светии, гении, учители на човечеството. Те са гледали оптимистично на живота и с това са оказали влияние на хората. Едно се иска от човека: добро желание да изправи погрешките си и да придобие нещо ценно в живота си.

Един виден писател направил много дългове, които не могъл да изплати навреме. Когато кредиторите дошли да искат дължимата от него сума, той им казал: "Имам всичкото добро желание да платя дълговете си, но ще ви моля да ми дадете малко време, докато се справя с тях." Те задоволили желанието му, и той започнал постепенно да плаща.

Сега и от вас се иска добро желание да плащате дълговете си, а от Господа - да ви даде време. Има една опасност за човека, че като му е дадено време, той е недоволен от живота си и не иска да работи. Тогава Бог казва: "Доведете го тук, да се помъчи малко." Виждате, че този човек започва да пожълтява, да слабее, докато отиде на другия свят. Какво стана с този човек? Извикаха го горе, отдето отново ще го върнат на земята при по-добри условия. И това е добре, но за предпочитане е да използваме условията на земята, тук да сме доволни от живота и да работим. Какво ще стане, ако подпушите изворите на любовта, на мъдростта и на истината? Или какво ще стане с вас, ако подпушите изворите на вашата мисъл, на вашето чувство, на дишането, на яденето и на движението ви? Някои казват, че чувствата развалят човека. Не е така. Подпушването на чувствата разстройва човека, а не самите чувства. Ето защо оставете чувствата и мислите свободно да се проявяват. Като давате свобода на себе си, дайте свобода на окръжаващите. Ако мъжът на вашата съседка не се отнася добре с нея, не я настройвайте против него, но кажете на съседката си: "Твоят мъж е отличен човек, не обръщай внимание на думите му. Той е добър, няма намерение да те обижда." Не говорете

лошо нито за мъжа, нито за жената. Така те ще се примирят по-лесно, отколкото, като говорите лошо за тях.

Като ученици стремете се да виждате доброто в човека. Погрешките му туряйте настрана. Те са остатъци от миналото, от стария живот. Старото е дълг, който постепенно ще изплащате - време ви е нужно само. Какво представят сто-двеста лева дълг пред милионите наследство, които ви очакват? Че имате малък недостатък, това е нищо пред милионите, които носите в себе си. Ще платите малкия си дълг. Гледайте оптимистично на живота. Някой петдесет-шестдесет годишен човек, като не разбира живота, казва: "То се вижда, че ще се мре." Така е, ще се мре, но и като умираш, да дойдат сватове при тебе. Какво е положението на момата, когато идат сватове в дома ѝ? Тя се радва, мечтае, че нов живот я чака. Ако не дойдат сватове за нея, тя напуща къщата, т.е. умира. Сватове трябва да дойдат за момата - да я изпратят от дома ѝ тържествено. Трябва ли момата да забегне сама, без сватове, да не могат да я намерят? Някои моми избягват от домовете си особено когато майката е мащеха. За да се изнесе тежкото ѝ положение, служат си с израза: "Мечка ставам, но в дома си не се връщам." Така казва момата, която живее при своята мащеха. Всеки човек, който е недоволен от живота, от благата, които му са дадени, прилича на мома, напуснала дома си и забягнала в гората. Какво ще спечелиш в гората? Бягаш от живота, не искаш никого да видиш, не вярваш в доброто. Богат си, но и на богатството не се радваш. Радвай се на онова богатство, което не се губи и никой не може да го отнеме.

Има нещо в човека, което никога и от никого не може да се задоволи. То е тъй наречената плът, или змията в човека. Тя е голямата змия в света, която е умна, будна - никога не спи. Тя живее във всеки човек още от раждането му, но в спящо състояние, и

постепенно се пробужда. С пробуждането ѝ между духа и нея започва борба. Който не знае как да подчини змията на себе си, натъква се на големи бедствия. Който може да я подчини, да му служи, той придобива голямо богатство. Някой казва: „Да унищожим плътта." Ти не знаеш, че като унищожиш плътта, ще умреш. Докато змията действа в тебе, и ти ще живееш. Щом тя престане да действа и започне да умира, заедно с нея и ти умираш. В живота на змията е животът на човека. Казваш: „Защо Господ не премахне злото?" Ако се премахне злото, и вие ще се махнете. Бог предпочита съществуването на един свят със змии, но с живот в него, отколкото един мъртъв, пуст свят без змии, но и без живот. Змията е за предпочитане пред смъртта.

Първите хора - Адам и Ева, бяха поставени пред Дървото за познаване на доброто и на злото, да научат правилата и законите, чрез които да се справят със змията, да използват нейната енергия и нейното богатство. Това знание се крие в Дървото за познаване на доброто и на злото. Когато змията дойде до това дърво, Ева не можа да се справи с нея. Тя взе плода, който змията ѝ даде, яде от него и отиде при Адама, и той да го опита. Нито жената можа да разреши въпроса за плътта, нито мъжът го разреши. В това положение се намират и сегашните хора. Всички хора трябва да се върнат назад, да разрешат този въпрос. Без това разрешение не могат да вървят напред. Този път е неизбежен. Бог няма да го мине заради нас. Той слиза на земята между нас, учи ни да разберем законите на живота, но няма да ни избави от страданията, от змията. Всички трябва да се учите от нея. Тя крие в себе си великите тайни на живота. Духът се намира в непрестанна борба с нея, докато най-после я подчини да му служи. Змията, като реши да служи на духа, захапва опашката си. Ако не захапе опашката си и не умре заедно с нея, и вие ще умрете.

Казваш: "Не ми се живее вече сред тия страсти, които бушуват в мене." Радвай се, змията се е събудила в тебе. Със събуждането ѝ животът се е проявил в тебе. Ще служиш на Бога, а с тебе заедно и змията ще служи на Бога. Тя има велико предназначение. Христос - Синът Божи, дойде на земята заедно със змията - с плътта. Той беше дух, но се облече в плът, прие рабски образ и се смири. Понеже разбираше законите, той подчини змията на духа и я накара да му служи.

Бъдете свободни и следвайте правия път. Вие ще разрешите този велик въпрос чрез любовта, чрез мъдростта и чрез истината. Така ще приложите любовта в сърцето си, мъдростта в ума си и истината във волята си. Не мислете, че умът ще намери пътя на истината. Умът е прост слуга, който учи елементарни работи. Той сега събира факти, които го интересуват. Какво знае умът? Какво разбира той? Знае нещо за желязото, за златото, знае нещо за въздуха, за водата, за слънцето. Той ни най-малко не е посветен в дълбоките тайни на живота. Има неща, които човек възприема вътрешно, не с ума си. Той предчувства неща, които ще станат в бъдеще, след десет-петнайсет години. Значи има нещо по-високо от човешкия ум. Бог оставя главата, ума настрана и казва: "Сине мой, дай ми сърцето си." Онова скритото в човека, то е Божествено. Казва се за сърцето "грешното сърце". Бог не иска от човека грешното сърце, но онова, в което живее заспалата змия. Богата е тази змия. Докато живее в човека, тя крие в себе си половината богатство на космоса. Всички скъпоценности, които съществуват в света, са на нейно разположение. Ако можеш да ѝ станеш господар, всички нейни богатства и скъпоценности минават в твоите ръце. Не можеш ли да ѝ станеш господар, ще си останеш последен бедняк. От това зависи твоето богатство - господар да ѝ станеш. Среден път няма.

Някой мисли, че ще спуснат колесница от небето и с нея ще възлезе нагоре като пророк Илия. Знаеш ли какъв беше животът на Илия? Той мина през голяма дисциплина. За да го вземат с колесница, животът му не беше обикновен. Приятно е човек да има такава колесница, да говорят за него, както говорят за пророк Илия. Той мислеше, че е силен човек, но като видя жената, уплаши се и избяга в пустинята. Той не разбираше жената, но Бог му даде добър урок. От ревност към Бога, той изкла четиристотин пророци. Господ му каза: "Ти изкла моите пророци, но не е този пътят, по който трябва да ми служиш. Сега и твоята глава ще снемат." Като видя какво го чака, той избяга в пустинята и каза: "Господи, опасна е тази жена." Той чу първо гласа на Бога чрез бурята, чрез огъня и се скри. После чу тихия глас на Бога и се засрами. Така той позна жената, разбра какво представя тя, но плати с живота си. Като напущаше пустинята, Илия намери своя заместник - Елисей, земеделец. Като мина край него и го повика, Елисей напусна нивата си, принесе жертва на Бога и тръгна след Илия. Казаха на бащата на Елисея, че син му напусна нивата и принесе в жертва воловете, но бащата не можа да го спре. Елисей последва Илия и стана един от великите пророци.

Всички имате опитността на Илия, но трябва да чуете тихия глас на Бога и да се засрамите, не само да се зачерви лицето ви, но да се пробуди съзнанието ви. Това няма да стане в един момент, но след като запалите огъня. И огънят няма да се запали изведнъж, да избухне - постепенно ще се разгорява. Вие искате изведнъж да станете радостни - това е невъзможно. Голямата радост не показва още, че сте на правия път. Радостта, която иде и изчезва, не показва, че сте на правия път. Тази радост не е естествена. Тя не води към естествено развитие. Радостта ви трябва постепенно да се усилва. Ще има междини, ще има сенки, но радостта не трябва никога да се прекъсва. Ще

дойдат и страдания, но те не трябва да прекъсват радостта. Ще дойдат скърби, беднотия, но и те не трябва да ви лишават от радостта.

Някой казва, че е християнин. Какво от това? Какво особено си постигнал? Аз се учех преди епохата на християнството, още преди Адама бях християнин. Какво от това? Ако аз носех вашия ум, нищо нямаше да направя. Не се водех по чужди умове, както и сега не се водя. Пита ме някой какво намирам в тия будали, че им проповядвам. Аз намерих в тях това, което той никога не би намерил. "Какво особено има в тях?" "Те са най-богатите хора на света, големи банкери са. Всеки от тях, като подпише един чек, чудеса прави. Те не са прости хора, както изглеждат." "Ти се шегуваш с мене." Питам, какво трябва да кажа на този човек? Така гледам на човека. Бог е създал човека, и аз виждам в неговото лице Божията мъдрост. Той, като гледа на хората като на будали, какво търси между тях? Аз предпочитам да живея с будали, отколкото без тях. Аз се интересувам и от мушицата като Божие създание.

Един човек се отчаял от живота, почувствал се самотен, никой не го обичал, никой не мислел за него. Това било през една мрачна зимна нощ. По едно време една мушица излязла отнякъде и започнала да се върти около него. Обиколила няколко пъти главата му и се скрила. Той почувствал, че нещо топло, приятно го обхванало, разбрал, че не е сам, че има някой да го обича.

Давайте цена и на малките неща. Не казвайте, че хората са будали, смахнати, извеяни. Всички хора, с които се срещате, са еднакво важни и ценни. Ще срещнеш някой човек и ще поговориш с него само пет минути, с друг - десет минути. Колкото време и да сте се срещнали, всичко е ценно, смислено. А с тези, с които постоянно се срещате, можете само да благодарите. Много говорил някой, че дотягал. Ако чешмата няма кран, отдето да изтича водата, как щеше да се прояви?

На какво се дължи величието на големите философи, музиканти, поети, учители? На любовта на хората - все има някой да ги обича, и те да обичат някого. Поетът пише, излива сърцето си, но някой го обича, и той обича някого. Кой е този, който го обича и когото той обича? Някои го наричат Бог, други - майка, баща, брат, сестра, приятел. Този именно, който ви обича, е подтик за вас да се проявите. Отде ще дойде тази сила, този подтик, не знаете. Някой има само един приятел, който го обича, но зад него се крият още хиляди приятели, за които той никога не е помислял. Хилядите приятели влизат в единия приятел, когото виждате и който ви подтиква. Ще видите, че зад един ваш приятел стоят хиляди негови приятели, негови деди и прадеди. Ако се върнете до Адама, ще видите тази нескончаема редица от ваши приятели. Всички души са свързани в едно неразривно цяло.

Да остане в ума ви мисълта, не да напуснете вашите приятели, вашите братя и сестри, но да съзнаете връзката, която съществува между вас като души. Вие сте минали през различни положения, всичко сте опитали: женили сте се и разженвали, яли сте и пили; били сте поети, учени, философи, музиканти, какви ли не сте били. Минали сте през дълъг път на опити. Казвате, че животът ви е дотегнал. Какво искаш да станеш? Поет ли? Колко пъти си бил поет? Колко пъти си бит за своята поезия? Пишеш нещо за отечеството си, минаваш за добър патриот. Патриотите одобряват стихотворението ти, хвалят те, но онези, които не са патриоти, те ругаят, бият, че си поощрявал хората към война. Някой добър проповедник поучава хората, учи ги на добро, и те са доволни от него. Но други не са доволни от проповедите му, много размеквал сърцата им, трябвало по-корави сърца за суровите условия на живота. Колко проповедници се връщали в домовете си с пукнати глави!

В един малък американски град изпращали всяка година нов проповедник. В града имало един човек, който бил голям безверник и на края на годината набивал проповедника, да го накара да мисли какво говори. Той му казвал: "Няма защо да заблуждаваш хората." Проповедникът бивал принуден да се върне, отдето е дошъл, или с пукната глава, или със счупена ръка. Никой не се съгласявал да отиде в този град да проповядва. Един ден епископът събрал всички проповедници от енорията си, да види кой е готов да отиде в този град. Никой не се решавал. Епископът отправял молбата си към този, към онзи, но всички отказвали. Най-после един млад, снажен и здрав човек се съгласил да отиде в определения град. Какво направил той? Още с пристигането си разбрал от гражданите кой е героят, който биел проповедниците, и си казал: "Вместо да чакам той да ме бие, аз ще го набия пръв." Причакал го един неделен ден на пътя, хванал го, вързал му ръцете и краката и го набил добре. След това го закарал на събранието, турил го близо до амвона и свободно си проповядвал. Героят слушал проповедта, харесала му и се обърнал към Бога.

Да обърнеш човека към Бога, това значи да подчиниш змията на духа в себе си. И вие като младия проповедник ще хванете безверника в себе си, ще го набиете, ще го вържете, ще го занесете пред амвона да слуша Божието слово. Когато се обърне към Бога, ще го пуснете. Той ще ви стане брат. Това изисква новото учение: неприятелите ви да станат ваши приятели. Тогава вашите противоречиви мисли, чувства и постъпки ще ви станат приятели и ще вземат участие във вашия живот. Нищо старо не хвърляйте, но превърнете го в слуга, с вас заедно да служи на Бога.

Тази беседа е за новата година, която ви поздравява по особен начин. Ако ви поздравява по стар начин, тя е стара година. Сега аз не искам да бъдете

много меки, но не искам да бъдете и много корави. Не искам да бъдете много бедни, но не искам да бъдете и много богати. Искам да бъдете богати в пълния смисъл на думата, да носите товара си, без да се уморявате. Искам да бъдете учени, без да се възгордявате. Искам сърцата ви да бъдат пълни с любов, без да се разкашквате. Искам сърцата ви да бъдат чисти, пълни с бистра вода, да поливате градините си, да превърнете земята на рай. Бог е любов, няма защо да се страхувате. Бог ще бъде на единия край на вашия живот, а вие - на другия. Бог е създател на всичко. Ние да бъдем ценители на това, което той е създал.

Да бъдем ценители на любовта. И тогава, който иска да стане поет, да пише поезии, да постигне желанието си. Не съм против вашето желание, но стани такъв поет, до когото никой да не смее да се докосне, да чупи главата му. Бъдете и богати, но богатството да не ви причинява нещастия. Бъдете любещи, но да радвате хората с любовта си. Като любите, отворете всички врати на затворите, да пуснете затворниците на свобода. Всички въглени на миналото трябва да се превърнат на диаманти. Лесно се говори, мъчно се изпълнява. Така е, и аз съм правил опити, зная, че мъчно се превръщат недостатъците в добродетели. Лесно е да изцапаш нещо, но мъчно се чисти изцапаното, да го облагородиш и туриш на работа. Ако си сприхав, и християнин да бъдеш, пак сприхав ще си останеш. Понеже си умен, като дойде някой, няма да му казваш, че си сприхав, но ще му кажеш: "Реката ми е доста дълбока. Не влизай вътре, да не се удавиш. Ако знаеш да плаваш, влез вътре. Ако не знаеш, стой настрана." "Защо не направи реката си по-плитка?" "Такава е реката ми - дълбока, не мога да я изменя. Едно време беше по-плитка, имаше много тиня, но след като я изчистих, стана по-дълбока. Сега е чиста и дълбока. Канализирах я, направих я плавателна и дълбока.

Корабите свободно плават, няма опасност за тях, но хората могат да се удавят."

Животът на някои хора е дълбока вода. Ако не знаеш да плаваш, ще се удавиш в техния живот. Те не са виновни за това, но като минаваш край тях, ще бъдеш внимателен, да не паднеш във водата им.

Дръжте в ума си мисълта, че рибките, децата на големите риби, не могат да се оцапат във водата. Следователно и ние, като деца на Бога, не можем да се оцапаме. Ако случайно попаднем в някоя мътна вода, можем да се оцапаме, но това не е голяма грешка. Ако си се окалял, ще влезеш отново в чистата вода и ще се измиеш. Като знаете това, не казвайте, че животът не е чист. Щом живееш и се движиш в Бога, не можеш да се окаляш. Ако умът ти временно не работи, не мисли, че е загаснал. Някъде е станало малко нарушаване в инсталацията, но лесно ще се поправи. Някой път не можеш да обичаш. Защо? Защото живееш в областта на егоизма, живееш само за себе си. Трябва да влезеш в идейната любов, която има предвид благото на всички. Докато живееш в тесния кръг на егоизма, светия си. Излезеш ли от този кръг, напущаш светийството. Когато влезеш в общение с много хора, ще се натъкнеш на техните мисли и ще видиш, че те не мислят като тебе. Приятно ми е да изучавам вашата мисъл, макар че не мислите като мене. Нищо лошо няма в това. Някой мислил едно време по един начин, а сега по друг начин - нищо от това. Колко певци има, които едно време са пели много добре, а сега не пеят така. Много естествено, простудило се е гърлото им и гласът им се изгубил.

Помнете: никой не може да живее сам. Щом не можеш да живееш сам, пази правилото: живей близо до Бога, близо до ближния си и близо до себе си. Изучавайте тази близост и се ползвайте разумно от нея. Щом си близо до Бога, имаш отношение към него. Той не ти казва какво да правиш, но наблюдава доколко си

досетлив да направиш това, което му е приятно. Няма да слезе ангел от небето да ти каже какво да правиш, но ти сам трябва да се сетиш. Като видиш, че едно сираче плаче на пътя, да разбереш от какво има нужда и да му помогнеш. Детето се радва, и ти се радваш. И Бог, който те наблюдава, е доволен, че се е намерил човек да изпълни неговата воля. Детето е плакало, молило се, да му помогне някой. Ти влезе в положението на детето и му помогна. Това се иска от човека: да е досетлив, да изпълнява Божията воля. Може и ангел да слезе от небето, да изпълни Божията воля, но друга работа има той. Хората трябва да изпълняват Божията воля на земята. Ангелите ще вършат онази работа, която хората не могат да свършат. Това е новото разбиране за живота и за отношенията на хората към Бога, към себе си и към своя ближен.

Как се разбира Божията воля? Ако си светия, лесно можеш да я разбереш. Първо се запитай светия ли си, свещ ли си, могат ли хората на твоята светлина да четат. Могат ли с твоята топлина да запалят огнището си, да опекат хляба си и да сварят яденето си? Ако палиш огъня на хората, светия си. Ако само дим правиш, никакъв светия не си. Под "светия" вие разбирате образите на светиите в църквата. Де са самите светии? Според мене светии са онези, които осветяват и отопляват стаята ми. Често седя около печката и си мисля нещо. Наблюдава ме някой и си казва: "Какво ли мисли Учителят?" Нищо не мисля, разговарям се с топлината на печката. Тя е светия, който влязъл в печката. Как да разберем това: буквално или преносно? Право е и в буквален, и в преносен смисъл. Аз седя около печката и мисля за всички, които взеха участие в доставянето ѝ - някои я правиха, други я купиха, трети я донесоха, настаниха, запалиха, а аз се топля на нея. Това е любовта на тия хора. Те донесоха топлината, и печката топли. Аз мисля и изпращам своята благодарност към Бога, както и към всички

онези, които са работили и работят за общото благо. В благодарността се заключава философията на живота. Да благодарим на Бога, за да просветне умът ни и да се облагороди сърцето ни. Да влезем в Бога и да бъдем носители на неговата мисъл. Това носи новата година.

Христос казва: "Ще потече като жива вода." Мислете право и разбирайте право, да потече животът във вас като светлина и топлина. Един ден, когато станете светии, и вие ще влезете в някоя печка. Засега обаче сте свободни. И този светия от време на време е свободен. Тогава ние казваме, че печката не гори. Като истине стаята, светията пак влезе в печката. Топля се, ям хляб, дишам въздух и благодаря на всички разумни същества, които са работили за доставяне на необходимите неща за цялото човечество.

Някой ме пита какво мисля. Мисля за Божията любов и за живота, който изтича от нея. Мисля за Божията мъдрост и за светлината, която изтича от нея. Мисля за Божията истина и за свободата, която изтича от нея. Мислете и вие така. Това е правият път за размишление - да отправяте мисълта ей към ония същества, които работят. Не е позволено при великите блага и жертви, които ни се дават, да бъдем недоволни. Един ден ще влезеш като слуга в печката. Това е образ, който може да разберете и по буква, и преносно. Ще влезеш в живота и ще те накарат да свършиш една неприятна работа. Ако имаш любов, ще я свършиш добре и ще научиш от нея това, което по друг начин не можеш да научиш.

За да познаеш душата на някой човек, ти трябва да влезеш в особени отношения с него, както Христос влезе в света и го позна. Само така Христос можа да разбере и познае човешката душа. Той разбра света, позна човека и научи великия урок на послушанието. През големи изкушения и изпитания мина Христос, но издържа. Сатаната го изкушаваше, хората го

преследваха и най-после дойде до кръста. Той се моли да го отмине горчивата чаша, но не можа - трябваше да я изпие. Той лекуваше болни, възкресяваше мъртви, но на себе си не можа да помогне. Трябваше да мине през големи противоречия. Когато беше на кръста, дойде при него змията и го изкушаваше: "Мъдрецо, спасителю на света, не виждаш ли, че Бог те е изоставил и не се интересува за тебе?" Христос се обърна към Бога с думите: "Господи, Господи, защо си ме оставил?" Като мина и това противоречие, той каза: "В твоите ръце, Господи, предавам душата си. Да бъде Твоята воля!" През голям изпит мина Христос. Лесно се говори за страданията, но мъчно се понасят. Христос мина през такива страдания, като че вселената се рушеше.

Всички хора минават през страдания, но са едва в началото на големите страдания. Вие няма да бъдете заковани на кръста, но все ще ви турят едно малко кръстче на главата, ще ви затворят в сандък и ще ви кажат: „Опитай се да излезеш.“ Онези, които ви обичат, ви правят добро: турят дъски отгоре, да не вземат богатството ви. Змията знае, че богатството ви е заровено, и започва да чопли, докато вземе всичко. След време, като разкопаят, нищо не намират освен мертеците - богатството е ограбено. Душата не е в земята. Тя излиза от тялото с духовната си дреха, която е еластична, пъргава - приятно е да се движиш с нея. С тази дреха ти се чувстваш млад, подвижен. Опитай се да вкараш душата във физическото тяло, след като го е напуснала.

Накарали един светия да влезе в тялото си, но той се отказал. "Мирише това тяло, не искам да вляза в него." "То е твоето тяло“ - отговорили му близките. "Не искам да вляза в него." Физическото тяло е временно жилище на човека. Павел казва: "Ако физическото тяло се разруши, има друго тяло - неръкотворено, за което сега се приготвяме."

Трябва да се готвим за новото, което иде в света. Ще дойде ден, когато душата ще бъде независима от тялото. Душата е безсмъртна, тялото е смъртно. Докато душата се научи свободно да излиза и влиза в тялото, човек минава през мъчения и страдания. И сега излизате от тялото си и влизате, но несъзнателно. Малцина могат да правят това съзнателно и по желание. Някой иска да излезе от тялото си, но не знае де е вратата за излизане. Ако не знаеш де е вратата на автомобила, как ще излезеш отново? Следете какво става с вас при заспиване. Понякога, като заспиваш, чуваш някакво фучене, изгубваш съзнание и правиш опит да излезеш вън. Това фучене или скърцане е подобно на отваряне на някаква ръждясала врата. След това сънуваш, че си свободен, ходиш някъде, разхождаш се. После виждаш, че някой те гони. Влизаш в една, във втора къща, качваш се по покривите, докато успееш да влезеш в една стая - твоето тяло. Тялото представя стая или цяла къща. Като влизаш в тялото си, знаеш отде влизаш. Като излизаш, не знаеш отде си излязъл. Трябва да се научиш отде се излиза.

Всички хора посрещат гостите си любезно, но скоро им се насищат. В това отношение те знаят само една врата - да посрещат любезно. Те приличат на онзи проповедник, на когото дошъл гост. Проповедникът го запитал: "Скоро ли ще си отиваш?" "Не мисля да си отивам скоро. Имам желание да остана повече време при вас, не бързам." "Ако те чакат вкъщи? Побързай да си отидеш, да не се безпокоят за тебе." Не му казал направо да си отиде, но със заобикалки - че жена му ще го чака, че децата му ще се тревожат за него. Същият закон се отнася и до страданието.

Някой път ви нападне едно страдание и ви мъчи. Зад страданието се крие някое същество, някой ваш познат от миналото, който ви се оплаква, че е изгубил нещо ценно, че е нещастен. Ти слушаш как ти се оплаква

и казваш, че страдаш. Значи страданието не е твое, но на съществото, което се крие в тебе. Както скръбта не е твоя, така и радостта.

Някой път и радостта ти се крие в някой твой познат от миналото, който скача, радва се. Значи скръбта и радостта ви са чужди. На вас остава само едно: да различавате своите радости и скърби от чуждите. Чуждата радост и скръб лесно изчезват, а вашите са дълготрайни. Като не познаваш закона, ако изгубиш радостта си, казваш: "Отиде ми радостта, взеха ми я." Никой не ти я взел. Тази радост е твой гост, на чиито разноски си ял и пил. Той си отива, когато пожелае, като ти оставя само част от своето ухание, и ти страдаш. Ще знаеш, че никой на никого не може да отнеме радостта освен онзи, на когото тя принадлежи. Той се счита нещастен, че си му отнел радостта. Ти мислиш, че някой е откраднал твоята радост. И двете положения са неверни. Ако ти можеш да обърнеш една душа към Бога, тя ще ти бъде крайно благодарна. Не е достатъчно само да обърнеш човека към Бога, но трябва да знаеш как да му помогнеш да се освободи от страданията си. Иначе той ще те безпокои постоянно.

Защо идат страданията? И докога човек страда? Докато приеме страданията като метод за възпитание и започне да ги носи с радост. Какъв смисъл има да разказваш на всички, че страдаш? Някой страда, отива при приятеля си да му разказва страданията си. Приятелят му започва да говори за своите страдания. След това двамата отиват при трети свой приятел да му кажат какви страдания имат. Третият говори за своите страдания. После се събират четирима, петима - всички говорят за страданията си. Аз стоя и слушам тия оплаквания и предлагам да купя страданията им. Щом ги купя, всички стават радостни и доволни.

Това, от което човек се нуждае, трябва да му го даде някой - или хората, или Бог. Другояче казано, всяко

желание на душата трябва да се задоволи. Това е закон, това е новото разбиране, това е истинско служене. Ако един човек сам не може да помогне, да извика втори, трети. Казват: "Ако имаме пари, ще помогнем, но какво да правим, като нямаме пари?" Всички сте богати. Що се отнася до парите, това е последна работа. Като говоря така, и аз плащам данък на своето учение. Дойде някоя сестра, оплаква се, че страда от стомах, от слабост, едва се държи на краката си. Аз ѝ говоря, но тя не иска да слуша, казва ми: "Сега стомахът ме боли, не мога да слушам какво ми говориш. Първо ми помогни да оздравея, че после ще ми проповядваш." Права е тя. Тогава ѝ давам един съвет и казвам: "Иди в дома си, ще оздравееш. След това вземи мотиката и иди на нивата да копаеш." След десетина дни тя дохожда пак при мене и ми благодари - оздравяла вече. Но сега има нужда от пари. Аз виждам, че някой богат човек ще ѝ помогне, затова ѝ казвам: "Върни си вкъщи, ще получиш това, от което се нуждаеш." Както казвам, така става. Тя е доволна, вярва вече на думите ми.

Всички вие сте призвани да вършите Божията воля. Богати сте, имате възможност да вършите Божията воля тайно в душата си поне в малък размер. Всеки сам трябва да прояви инициатива, да не очаква да дойдат хора отвън да го подканят. Докато момата не се облече хубаво, не тури китка на главата си и не отиде на хорото да потропа, сватовете няма да дойдат. Докато носи черни дрехи и седи само у дома си, сватове няма да дойдат. Тя трябва да хвърли черната дреха и да напусне манастира. Всеки дом е храм, църква или манастир. Като напусне манастира, сватовете ще дойдат. Въртенето на хорото е животът. Животът има смисъл, а не смъртта. Сватовете осмислят живота. Следователно, докато има светлина в ума, топлина в сърцето и сила във волята, сватове има. Когато има светлина в ума, любов в сърцето и свобода в душата, сватовете са дошли вече. Има

смисъл в тропането на хорото. Момата потропа, потропа и погледне наоколо.

Правете преводи на всичко, което става около вас. Ако тълкувате нещата правилно, вие ще се радвате на красив живот. По-красив живот от този, който имате, никъде не може да намерите. Тогава ще разберете, че и дрехата си даже не бихте сменили за царския живот. За нищо на света не сменяйте положението си с това и на най-щастливия човек. Вие сте и богати, и щастливи. Вашето положение е повече от това на пръв министър. Ако е въпрос за свобода, и свобода имате. Какво повече искате? От тази свобода, която днес имате, по-голяма не може да ви се даде. Цялото човечество трябва да се повдигне поне една степен по-високо от това, с което днес разполага, за да придобиете и вие по-голяма свобода. От ден на ден свободата ви се увеличава. Не само свободата ви се увеличава, но всичко, което имате: любовта ви се увеличава, светлината ви се увеличава - всичко се увеличава. Какво повече искате?

Едно се иска от вас: да работите, да бъдете близо до Господа, близо до своя ближен и близо до себе си. Това изисква новият живот, който иде сега в света.

Довечера ще се съберем да прекараме една вечер между своите близки. Ще сварим ориз, ще приготвим малки хлебчета. Ще попеем, ще посвирим малко и ще си поговорим.

Четиринадесета лекция
на Общия окултен клас
6 януари 1932 г., сряда, 6 часа
София - Изгрев

ПРОТИВОПОЛОЖНОСТИ НА ЖИВОТА

"Добрата молитва"

(Направихме упражнението за дишането.)

Вие всички искате да бъдете добри и чисти. Добре. Представете си, че вашият баща ви праща на училище - вие сте момиче на десет години или момче. Баща ви даде две тетрадки чисти. Вие през цялата година пазите тетрадките чисти, да не ги нацапате - отвътре чисти и отвън чисти. Питам, вашият баща ще се радва ли на вашия прогрес? Баща ви никак няма да се радва. Ще каже: "Това дете, всичко чисто, хубаво върви, но не учи, не работи." Допуснете, че вашите книги са нацапани, че са порядъчно нацапани, но писано има вътре, смятано, учено. Бащата казва: "Цапа това-онова, но учи това дете."

Как е хубаво? Един живот да остане като тетрадката чист, ненацапан или да бъде нацапан малко? По някой път вие искате да знаете защо остарява тялото. Защо остаряват тетрадките? Писало, писало, остаряват вече тетрадките, нацапани, бащата казва: "Няма нищо, дайте по-хубави тетрадки. Една, две, три, четири, пет... Въпросът не е за тетрадките. Въпросът е за учение.

Сега изводът какъв е? Не само аналогия, но всякога трябва да се постави правилно една аналогия, да се изважда пример. Може ли да добиеш едно знание,

знанието помага на човека да укрепява. Всяко нещо, което не укрепява човека, това не е знание. Всяко нещо, което радва човека, какво е? Учителят чертае с пергел. Защо този пергел, който не е умен като хората, прави толкоз правилни кръгове? Бихте ли желали да бъдете един пергел, който да прави тия кръгове. Но той не ги прави, друг ги прави. Той не е много от умните. Той е учен, без да знае, само другите хора знаят неговия авторитет. Той се учудва по някой път, че може да направи окръжност, казва: "Досега никак не предполагах." После, като го свиете, изгуби вяра. Направите пак окръжност. Пак се насърчи.

Сега имаме един триъгълник, имате една окръжност. Ако на половината окръжност сега се турят известни сенки, какво ще стане? Кои неща в света са красиви? Които имат сенки. Ако един живот няма сенки, какъв ще бъде сам по себе си? Противоположностите в живота имат смисъл, когато са разумни. Когато една сянка се тури намясто, тя е благословение, пък когато се тури там, дето не трябва, тя е едно нещастие. Ако зимно време на гърба на един човек турите един юрган, то е благословение. Но ако лятно време турите тоя дебелия юрган, когато има 30-40 градуса топлина, какво става? Едно наказание, едно мъчение. Сега всеки от вас може туй да учи. Това са деца, които заучват едно и също стихотворение, те не са се мъчили. Като го слушате, казвате: "Учено е това дете." По какво се отличават децата едно от друго? Различават се в израза на гласа, в изражението. Може да видите в публиката някой човек - като декламират тия деца, нему е приятно, той не може да седи спокоен, той е авторът. Той е като майката, която, щом види детето, засмее се. Този поет, като изслушва деклами-

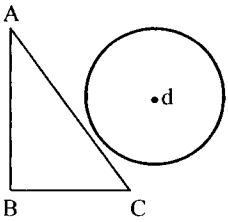

рането на неговото стихотворение, мръдне му. Някъде, като не може да издекламира стихотворението, той горкият се свива. По същия закон, ако държите ръката на едно дете, то почне да кряска, ако я стиснете, и на майката ѝ става мъчно.

Та, когато връзката между хората е тясна, предават се страданията изобщо в една и съща степен.

Аз имам един пример. Разправяха ми в село Николаевка, един български чорбаджия вадил зъби. Една ханъмка от високо произхождение заболява я зъб - ден, два, цяла седмица. Къщата била двуетажна. Ханъмката се качила горе. Като ѝ вадили зъба, тя започнала да вика. И мъжът ѝ долу вика. Защо? Обичат се. Каквато болка чувства тя, чувства и той. Вие ако не разбирате закона - на нея вадят зъба, но той защо вика.

Да ви приведа друг пример, че туй, което обичаме, ще понесем страданията му. Отива един велик артист в Италия да си поправи цигулката, но толкоз обичал цигулката си, че сяда на креслото и трепери какво ще направи. Този майстор го туря да седне на един стол, който се люлее, и човекът взима цигулката, прекарва ножа, отлепя я. По едно време, като погледнал, онзи цигулар припаднал. Като видял, че я разлепя, припаднал. Майсторът не е извадил двойника, като преминал този нож през цигулката, цигуларят казва: "Стана ми малко лошо." Казва: "Аз ще поправя цигулката, ти не се безпокой. Ще я поправя много добре." И направил я много добре. Когато човек се влюбва в един предмет, дали са одушевени, или неодушевени неща, каквото стане с тях, ще се отрази и върху него. Когато се казва да не любим света или предметите, понеже светът е преходен, туй, в което вложиш сърцето си, може да дойде майсторът, ще отвори дъното, ще пострадате. Имаш къща. Кажат ти: "Изгоря ти къщата." Тогава знаеш какво ще стане с тебе? Ще припаднеш. Имаш някоя кесия с пари, обичаш ги. Задигне ги някой, сърцето ти

ще отиде с тях. Казват да не обичаме. Може да ги обичаш, ако никой не може да ги вземе. Ако някой може да ги вземе, ще стоиш настрана. Пара, която всеки може да обича, любовта ти да стои настрана. Много малко туряй, че за тебе ще бъде по-добре.

Следователно и в любовта има прогрес. В прогресивната любов обичаш с единица любов, една единица, числото едно. С единица се обичат преходните неща - днес ги има, утре изчезват. После с две единици, с три единици, с четири единици - любовта се увеличава. На коя единица ще дойде разумното вече, да се яви разумната любов. Дотогава, докато вие обичате хората с чужда любов, тия предмети ще бъдат все мъртви, докато дойдете до едно положение, че всичките материали, които сте взели от хората, ще започне да действа вашата любов. Когато дойдете в края на вашата любов, предметите ще оживеят, ще добият съзнание. И когато вие умирате повидимому, като че ли вашата любов престава, вие ще плачете, те пак ще ви обичат. Сега от туй сравнение какво може да разберете? *("Нищо.")* Прави сте.

Представете си, че аз ви направя един самун от гипс, гипсов самун направя, после направя един самун от въглища, направя друг самун от мед, от желязо, разни самуни. Дигате ги, забелязвате, че всичките самуни не тежат еднакво. Едни тежат повече, други - по-малко. Направя такива самуни 16-20 от разни вещества, от желязо, от мед, от злато. Вие не ги знаете, но направя един самун от чисто пшенично брашно. Питам сега, как ще разберете кой е онзи самун, който ще внесе знание у вас и сила и кой ще ви обича. Сега от вашето разсъждение, вие разсъждавате едностранчиво, онзи големия самун от злато, като го хванете, но той е сегашното ваше преходно състояние. Представете си, че вие живеете в един свят, дето хлябът не се купува с пари. Сега се купува с пари и златният самун струва повече, но онзи направеният от пшеница е най-добрият самун, който вие може да употребите.

Сега и знанието в света може да мяза на злато, може да мяза на желязо, на сребро, може да мяза на гипс, може да мяза на хубав самун. Знание е туй, което освобождава човека. Най-първо трябва да имате онова знание, с което може да се освободите от най-малката тревога, която имате.

Аз да ви представя един път. Представете си, че АС е един път, по който човек се движи. Един господин отляво върви, че ви ругае на общо основание. Всичките епитети, които може да се намерят в зоологическата градина, всичките епитети, които може да се намерят в света, ви казва. Другият от дясната страна казва всичките хубави работи, които може да се кажат за вас. И той върви с вас. Питам, вие, които сте толкоз учени, какво трябва да направите с тия двамата души. Вие не разполагате с много време, имате много важна работа. А речете една минута да се спрете и разправяте, отиде работата. Ако на онзи, който те хвали, се спреш да му благодариш, ако на другия кажеш: "Не се безпокой, чуваш ли", ти ще развалиш работата. Какво трябва да правите, я ми кажете. Ако сте вие, какво ще направите? Отивате да добиете едно наследство от сто милиона марки - толкоз точно трябва да пристигнете навреме, нито секунда да не закъснеете. Сто милиона ще получите, нямате пет пари в джоба си. Какво трябва да правите? Трябва ли да се сърдите, или пък трябва ли да се радвате на онзи, който ви хвали.

Ученикът трябва да бъде глух и за обидите, и за похвалите. Защото онзи, който те хвали, остава за негова сметка. И онзи, който те кори, и то остава за негова сметка. Онзи, който говори хубаво за тебе, той подига себе си. Онзи, който говори лошо за тебе, понижава себе си. Ако ти се намесиш в тяхната работа, ти ще изгубиш своето. Ако вие разбирате този закон, прилагайте го навсякъде, 99 от вашите неприятности и нещастия ще изчезнат. Ако този закон прилагате,

от много ваши неприятности, които имате в живота си, щяхте да се освободите. Защото на този закон са изложени всички и много светии по два пъти и по три пъти са минавали. Има опасност - и по два пъти, и по три пъти може да минете, ако не внимавате.

Да допуснем, че вие имате другар от противоположния полюс. Вие може да мислите, че имате другар, вие предполагате, че имате другар, мъж го наричате. Но по какво вие познавате мъжа си? Какво означава да имате един мъж? Какво значи да имате майка? Разберете въпроса. Вие ще вземете да ми казвате "мъж" туй, което не е мъж. Вие ще вземете да ми казвате "жена" туй, което не е. Коя е същината на мъжа? Коя е същината на жената, бащата, майката, ученика. Коя е същината на бащата или същината на майката? Майката е онази, която родила. Жена, която ражда, може да бъде майка. Извор е туй, от което водата изтича. Онзи кладенец, от който водата изваждат, не може да бъде извор. Той е кладенец. Защо на български го наричат кладенец. Туй, от което трябва да се изважда, е кладенец. Как се казват изворите, които текат? Чешми ги казват. То е турско. Кое е българското име на чешмата? Изворът извира - значи излиза навън. Та, когато дойдем да разправяме за същинското значение, във вас влизат няколко числа. Вас всяко число може да ви спъне. Например жените ги спъва числото 45. Като дойде жената до 45 години, трепери. Мъжът като дойде 72, той вече трепери. Какво има сега в 45? Известен процес, една промяна, жената вече ще мине една фаза. Като стане на 45 години, тя мяза, като че е изгубила своя кредит у банките, няма кредит никакъв вече. Трябва да разполага със собствен капитал, пък го няма. Казва - 45 лазарници е това. Че какво има? Тя има една идея в ума си, която я безпокои - кредит няма. Мъжът като стане на 72 години, и той кредит няма. Той седи горкият и казва: "Затвориха се всичките банки, друг капитал нямам." Ако имат свой

капитал, е добре. 72 и 45 знаеш какво число е? Силно число е. И двете си мязат, производителни числа са. 45 е отлично число и 72 е отлично число, но тъй поставено в човешкия живот на мъжа, тъй както човек расте и се развива, е опасно. Казва: "Свърши се, на младини беше."

Та казвам, знание е туй, което може да освободи човека в даден случай, ако ти можеш да превърнеш 72, ако ти можеш да превърнеш 45. Как се превръщат числата, аз съм позабравил. Как се превръщат числата? На всяко число трябва да се намерят неговите свойства. Всяко число си има свойства - не само като един характер. Всяко едно число, щом се тури при други величини, има друго значение. Числото 45 в кръга на една жена то е вече живо, че изтекли вече 45 години. Земята се е обърнала 45 пъти около слънцето. В съзнанието на жената станали известни процеси - в ума ѝ, в сърцето ѝ, във волята ѝ. Ти трябва да разбираш свойствата на 45. Това 45 е написана книга от 45 страници. Всяка страница е година - като отвориш, е писана. Вие дойдете на 45 години, и много пъти не знаете какво е писано на вашата книга. Ако може да се повърнете назад да прочетете книгата, много знания са отпечатани в 45.

Казвам, когато в този случай вървиш по пътя, ти ще оставиш тия, които ти говорят, няма да се месиш, глух ще бъдеш. Нека вървят с тебе. Ти не се спирай нито секунда, а върви. Туй става с човека вътре. Аз ви говоря за една истина, която е реална.

Мен ми разправяше един християнин: "Едно време бях по-добре. Нямаше нищо да ме мъчи. Сега, откак станах християнин, натрупаха се всички дяволи, дето вървя. Нещо ме мъчи. Туй не било тъй, онова не било тъй. Започнах да съжалявам, че станах християнин."

Сега приведох този пример за ония двамата. Единият казва: "Вагабонтин, шарлатанин, говедо, магаре." Всичко туй нарежда. Тебе сега иде ти тъй да мръд-

неш, а пък всяко мърдане на ръката ще се залови една кавга - отидоха стоте милиона. Знаеш какво нещо е да се захванеш с един лош човек. Той само търси да го бутнеш някъде - той пламне като огън. Другият, който те хвали - и двамата си мязат. И двамата си мязат - и единият, който те хвали, и другият, който те кори - че искат да вземат нещо от тебе. Каква мисъл има онзи за тая похвала, която има в сърцето си. Онзи, който те кори, какви са мотивите, че говори най-лошото. Какво предполагате вие? Представете си онзи бедния, който гладен минава покрай една фурна, моли се на хлебаря. Казват му: "Този хляб не е за тебе." Най-първо какво ще се роди в него? Гладът ще роди едно озлобление. Този, който изгубил вяра в хляба, че ще даде нещо, говори най-лошите работи. Онзи, който го хвали, има надежда. Хлебарят опитва и двамата. Минава първият. На него нищо не дава. Минава вторият, казва: "Ти си много добър, ти си това-онова." Работата е, че единият се приближава, без да го хвали, казва му: "Този хляб не е за тебе." Другият се ползва от опитността на първия, започва да го хвали: "Ти си добър, баща ти бил добър. Като тебе човек няма." Питам се тоя фурнаджия ще даде ли хляб на този, който го хвали. *("Трябва да му даде.")* Вие не разрешавате въпроса. Този хляб не е негов. Тогава да ви приведа друг пример.

Аз искам да разберете един закон - какъв е животът под закон и какъв е животът по любов. Върви едно малко бедно момче - много умно и добро, ходи на училище. Минава покрай една градина, пълна с хубави круши, ябълки увиснали. Както всяко дете, влиза вътре, взима една ябълка, паднала долу, хваща го слугата на градинаря, пазачът, казва: "Кой ти даде право да взимаш?" "Ще ме извиниш." Пляс-пляс. "Скоро вън!" Туй е законът - слугата е там. Втори път детето забравило, пак прескача в градината, пак влиза, взема ябълка. Идва един човек, детето си казва: "Пак плясканици

ще има." Но този е господарят. Потупва детето, казва: "Какво правиш? Как се казваш? Я остави тая ябълка, не е за ядене." Накъсва ябълки от дървото и му напълва джобовете. Казва му: "Като минеш, пак влез, когато съм в градината."

Питам, защо единият постъпва по един начин, вторият - по друг - градината не е негова, ябълките не са негови. Другият дава, защото градината е негова.

Казвам, по някой път вие живеете със слугите вкъщи - ще ви бият. Някой път живеете с господарите. Когато Господ е там, бой няма, когато Господа го няма, слуги ще има, бой има и закон има. Ако вие сега добивате знанието от слугите, и плесници една след друга ще има - закон има, ще ходиш покрай плета. Казва: "Кой ти позволи да минаваш. Не знаеш ли? Туй е забранено. Никой не трябва да минава." Те са положения, които постоянно стават.

Да кажем, има една мисъл, която ви мъчи. Има някои от вас - не се мъчат, но някои се мъчат - имат желания, ще подлудеят, слугите ги налагат, не само плесници, но ританица има. Вие не сте ходили да наблюдавате кръчмарите тъй около 12 часа. Седи кръчмарят и чака. Двама души запили, не искат да излязат. Като ги хване с краката, блъска, рита ги навън, те паднат-станат. Пияният си има особена тактика. Питам, ако ние в света сме бити или сме влизали като детето в градината, като не си започнат със законите на детинската мисъл, или си като тоя пияница, когото кръчмарят рита, рита навън. Онова дете го извинявам, ами тоя възрастния.

Тогава привеждам друг пример. Идва един турски бей да посети български чорбаджия - това било в турско време. В къщата на българина вижда три икони турени - Света Богородица, свети Георги на кон и свети Никола с дълга брада. Пред тях горят три кандила. Беят пита: "Защо ви са?" "Пазят къщата. Никакво нещастие в моята къща не може да

се случи." Казва: "Аз толкоз слуги имам, че ме обират. Тя е много лесна, какво трябва да направя?" "Три сребърни кандила всяка сутрин ще ги палиш." Казва: "Отлична работа. - Казва: - Дайте ми." Отива в дома си, туря иконите, запалва кандилото, уволнява слугите. Няма кой да пази. Отиват, влизат вкъщи, обират бея. Отива беят вкъщи, обрана къщата. Той се изправил, клати глава, казва: "Ти си млада, дете имаш, няма да ми пазиш къщата. Свети Георги на кон, млад си, яздиш на коня, няма нищо. Ти къде беше - обръща се към свети Никола - нито дете имаш, нито кон имаш, ти къде беше? Аз на тебе ще ти дам да се разбереш как се пази. Аз пари дадох. - Обърнал го с главата надолу: - Ако не намериш краденото, ще те държа през целия живот." Случило се, че онзи, който откраднал, донесъл вещите назад. Отива при иконата на свети Никола, казва: "Ха, да внимаваш!" Обръща го пак с главата нагоре. Да направим едно сравнение. Всичките поговорки си имат приложение.

Първата икона - това е човешкото сърце. Ние не може да го държим отговорно, но човешката воля - стария, белобрадия, нея може да държим отговорна. Тя трябва да пази. Волята у човека трябва винаги да пази придобитите неща, които времето е оставило. Ние трябва да имаме една разумна воля, да се въздържаме.Човек, който не се въздържа... Аз гледам сега, и стари, и млади нямат никакво въздържание. Мислите ли, че човек, който не се самовлада, има някакво геройство. Ония хора, които не знаят да се самовладат, са стари баби. Такъв човек никакъв прогрес не може да има. Хора, които не се самовладат, нищо не може да постигнат, което и да е. Не е имало никакво изключение в света. Самовладането е необходимо. Ти не си турен да оправяш света. Трябва да имаш воля да се самовладаш. Реката трябва да върви в границите на своите два бряга. Някой път може да излезе навън, но

реката, която мени своето корито, е неканализирана, не върви по естествения ѝ път, който природата дала. Какво ще се хвали една река неканализирана, излиза постоянно из бреговете си. Канализираната тече през всичките кюнци. Каква ще бъде водата на тази река, която излиза. Ще носи всичката помия на социянци. Всеки един човек, който не влада себе си, той носи помията на целия град.

В природата съществува един закон. Има течения. Някой път се изисква съвсем малко да се мръднеш на една десетохилядна от милиметъра, за да се измени твоето състояние. Малко се изисква, за да се измени състоянието на човека. Защото за умния човек аз, който вървя по пътя, един, който ме ругае, не може да ме спре, аз съм глух.

Казвам, погрешки могат да направят и онзи, който те ругае, и онзи, който те хвали. И ти може да направиш погрешка, ако се спреш да се разправяш с единия или другия, ти ще загубиш. Тогава разумен човек е онзи, който, като върви по пътя, не обръща внимание и на онзи, който говори лошо, и на онзи, който хвали. Сега вие се спрете. Сега вие се спрете, някъде се разправяте с първия. Той ти каже: "Ти си едно магаре." И ти кажеш: "И ти си такова магаре." "Ти си една крава." "И ти си една крава."

Питам сега, в края на краищата какво ще спечелите. Неуспехът, дето сте в туй положение, туй, което ви задържало досега, вие сте ученици, които сте изостанали назад. От чисто окултно гледище много назад сте останали. Материал има, който никак не сте изучили, материал има в програмата изоставен, много работи има, които не сте изучили. Сега искате тъй да минете отгоре. Не може така. Тази комисия, която изпитва, те са вещи професори, те ще те бутнат там, дето не знаеш. Казваш: "Има други места, които зная." Той няма да те пита това, което знаеш. Ще те пита: "Ти защо не го научи?" Той, като дойде

донякъде, знае, че знаеш, той познава. Обърне другия лист, гледа, ти не знаеш. Ти като дойдеш донякъде, казва: "Кажи ми сега." Ти него не знаеш. Някои от вас мислят, че туй не се отнася до всинца ви. Туй се отнася до всинца ви. Че в какво запример вие знаете. Че вие не сте толкоз добри, колкото трябва да бъдете. Че вие не сте толкоз прави, колкото трябва да бъдете. Че вие не сте толкоз милостиви, колкото трябва да бъдете. Вие не сте толкоз разумни, колкото трябва да бъдете. После може да изброя още. Вие не сте силни толкоз, колкото трябва да бъдете. Вие не сте толкоз търпеливи, колкото трябва да бъдете. Ще кажете сега: "Ние правим усилия." Глупави усилия не трябва да правите. Търпението трябва да върви по известни закони. Милосърдието има известни закони. Търпението е разумно, когато човек стане разумен. Само тогава може да търпи. И най-слабите може да станат търпеливи. Едно нещо ви казва - не са старите баби, които може да бъдат търпеливи. Това са хора на неволята. Само най-силните хора, най-богатите, най-разумните, които всичко може да направят, те може да бъдат търпеливи, да се въздържат. Един цар може да бъде търпелив. Когато се говори за търпеливи, подразбираме качество. Старите говорят за търпение, какво търпение имат те. Ти, за да станеш търпелив, трябва да се избавиш от своята старост. Ти, за да станеш търпелив, трябва да се избавиш от своята сиромашия. Докато си сиромах и казваш "Ще се търпи, няма какво да се прави", никакво търпение не е това. Казва: "Аз не съм търпелив." Сиромах си. "Ама аз това не може да го направя." Слаб си. "Ама не му е времето." Ленив си. То е задача, която не може да се разреши. Ти обичаш охолния живот. Казвам, ние обичаме само кои хора. Ти срещнеш една мома. Какво обичаш в една мома? В нейната красота има една черта, която се обича. Казва: "Мома е

тя." Не, не, има нещо, което отличава момата, има една добродетел в момата. Кое отличава момата? Мома е онази, която е разумна. Тя предвижда нещата още отдалече. Мома е само онази, която е спретната, готова да направи най-малката услуга.

Да ви приведа една картина, какво нещо е мома. Отива една 72-годишна баба на гости, но хората са на нивата заети. Тя седи на един стол, чака да дойдат. Те след като работили, чака да дойдат да я облекат, да я нахранят, да я облекат. Още като ги види, започва да им разправя, че си изквасила краката, че се измокрила, нямало кой да ѝ помогне. От учтивост помагат на онази старуха. Обаче след десет дни остават къщата, огънят запален, къщата изчистена, донесено вода, опрано, дворът ометен, хлябът опечен, всичко турено в ред и порядък. Това е младата мома. Казват - едно благословение вкъщи. Господарят поглежда - всичко в ред, казва: "Чудо, да имахме такава дъщеря." На другия ден пак си заминава.

Млад човек е онзи, който помага. Стар е онзи, който чака да му помагат. Ако чакаш да ти помагат, от тебе нищо няма да излезе. Ученикът не трябва да мисли, че е стар. Като влезе вътре в дома, че се разшета - то е ученичество. Вие седите тук и очаквате някой да ви помогне. Казвате: "Учителят ще ни научи." Аз ще ви науча, но аз ще ви науча, както съм аз учен. Аз зная как съм учен. Нищо няма да ви кажа. Казвам, има други да ви учат. Като дойдат слугите на градинаря, те ще ви учат. Някой път тук между вас стават, има такива плесници. По някой път се бие тъпан. Някой казва: "Учителю, знаеш ли, бият се." Слугите се разправят. Има закон. Всеки трябва да се подчини. Туй дете да си върви, да не влиза в градината. Казват: "Много добър живот имахме." Господарят бил там, по любов напълнил джобовете. Че доброто и злото е временно. Казваш: "Не зная какво ме е намразил." Нищо, господарят го няма там. Ще ходиш, когато гос-

подарят е в градината. Туй е, което ние наричаме благоприятни условия в живота.

Сега, тъй като говоря, онези, които не разбират, ще кажат: "Учителят не вижда ли, че в нас има нещо добро." За мене не важи вашият минал живот. Ако вие не вървите стъпка по стъпка с мене, нито похвалите ви, нито укорите ви ще слушам. Аз ще си вървя по пътя и вие ще си говорите. Вие каквото и да говорите, то за ваша сметка ще остане. За мене пет пари не важи. Който говори добро за мене, казвам: "Всичко туй, което си казал, за тебе да остане." Който говорил лошо, и то за него да остане. А пък аз придобивам нещо, аз оценявам и двамата, аз уча от двамата, аз влизам в положението на двамата. Защо единият ме укорява? Аз зная какво му недостига. Защо другият ме хвали? Сега някои от вас може да кажете - добре е човек да бъде учител. Добре е човек да бъде майка.

Разправяше ми един български свещеник, казва: "Измени се моят живот." До неговата стая имало една жена, която раждала. Слушал той - тя вика, три дни не може да роди детето. Попът бил много чувствителен. Казва: "Не може да изляза навън, не може да ида на църква. Като че аз раждам. Нещо ме стяга. Река да изляза, не мога, седя вкъщи. Като роди, като че аз родих детето, олекна ми. Тогава отидох в църква, турих патрахиля, прочетох най-хубавата молитва, че се освободих от едно страдание."

Казвам, и вие, докато родите хубавото, ще минете през ред страдания, мъчнотии. Някой път кажете: "Защо са тия страдания?" Страданията показват, че вие сте човек, който ще родите нещо. Жена, докато роди, на мъки е. "На мъки е" подразбира висшето, благородното. На мъки е, докато роди онова, което осмисля живота. Вие сега гледате на страданията като ненужни. Страданието е един процес да се освободите, то е верига страдания, докато се роди благородното, докато се роди Божественото. Цялата природа ще

мине този път. Туй хубавото, което виждате, то е минало през тоя път, през същия път. Сега искам да се осмислят страданията. Ако по този път вървите, лесно може въпросите да се разгадаят, да се разрешат. При това може да ви се дадат известни правила. Човек може да се подмлади. Как? Човек може да възкръсне. Сега вие чакате, че в последния ден ще ви възкреси Господ. Кой ще възкреси онези ученици, които издържали своя изпит? Дипломи ще имат, ще ги занесат, ще ги искат в училището. Онези, които не може да издържат, късат ги еднаж, дваж, триж. Като го скъсат, в Божественото са по-снизходителни, по-дълго изпит дават, но в края на краищата лицеприятие няма, отстъпка не се прави.

Възкресението е процес. След като умрете, ще се подготвите и в деня, в който вие съзнаете, вие научите туй, което трябва, по тази програма, научите всичко, че на всеки предмет, по който ви питат, отговаряте, вие ще възкръснете, вас ще ви се повери един нов живот. Ако вие не знаете законите и правилата, по които вие да цените Божественото, може ли да ви се даде възкресението? Всеки един, който е научил този закон, няма какво аз да отивам да му давам сто милиона. Няма какво за мене да се спирам - този говори заради мене, той казва, че аз съм една крава. Казвам - аз бях крава, сега не съм; магаре бях, сега не съм; свиня бях, сега не съм; скъперник бях, сега не съм. Всичко това минах и сега не съм това. Че какво лошо има в едно магаре? Много почтено е. Поне магарето не пие, не краде. Какво лошо има в магарето? Ама обичало да реве. Че кой не реве.

Ако ние дойдем философски да разсъждаваме какво лошо има в една змия - едно оръжие има, хапе. От нейно гледище то е самозащита. Казвам, ще се пазите от нея. В Индия има змии - влезе вкъщи, очисти цялата къща от мишки, ходи от дупка в дупка, всичките мишки очисти, не прави друга пакост. Тази змия не е

ли на мястото си. Обаче лошото е там, че един човек се повърне на един стар живот. Знанието на змията не е знание за човека. Първият човек, който се увлече в змията, тя е 72-годишна баба без крака. Тъй както я представят, тя знае само да говори и да обещава всичко, казва: "Това ще направя, онова ще направя." От деветдесет и девет кладенеца вода ще донесе. Турете тази баба да направи нещо заради вас. Казва: "Не му е времето. - Казва: - Ще видя." Колко лековерен е бил първият човек, тъй както Мойсей го предава. Змията казва: "Освен че няма да умрете, но като Бога ще бъдете." Описа едно такова величие и слава за сила. Жената повярвала. Колко е човек лековерен. Аз може да дойда при вас, вие сте много положителен. Казвам ви - имате това, имате онова. Има гадатели, казват: "Имаш девет оки късмет." Така не се гадае. Много гадатели казват - това имаш, онова имаш. Има някои хора дойдат някой път, трябва да се каже истината.

Преди двайсет години идва при мене един учител и ми казва: "Ти разбираш, аз искам да следвам музика. Ти ми кажи сега мога ли да успея, сериозна ли е тази работа. Кажи ми ще успея ли." Непременно той искаше да му кажа. "Слушай - казвам, - да ти кажа истината. От тебе всичко става, но не музикантин. Ти търговец може да станеш, поп може да станеш, но музикантин - никога. Ти само ще се научиш да стържеш. Ако ме слушаш - добре, ако не - иди опитай. Ще изхарчиш парите си." Той ме послуша. Казвам: "От колко време е влязла в ума ти тая идея? Ти не си се родил с нея." "Тази идея от скоро време влезе в ума ми. Тук преди три-четири години слушах един оркестър, запалих се." "С такова запалване тая работа не става. Ти не си роден в такава музикална среда. Музикалното чувство е много слабо, пък и времето, тактът - трябват ти две прераждания да ги развиеш." "Какви упражнения?" "Остави този въпрос."

Важно е онова, което може да стане от вас в дадения случай. Ученик всеки може да бъде. Сегашната музика е само едно средство, красноречието е едно средство, паметта е едно средство, паметта, това е способност. В природата има толкоз големи богатства, с които човек може да разполага. Всеки един от вас трябва да развие по една дарба, която трябва да седи на първо място.

Например от вас всички не знаете как да посрещнете един човек. Някои знаете, други посрещате, не знаете какво да кажете. Как се посреща един гост? Един български свещеник ми разправяше един анекдот. Един чорбаджия, на когото майка му била гъркиня, бащата - българин, щял да му дойде на гости един виден българин. Мъжът учил жена си какво да каже на госта, като дойде. Учил я, учил я, учил я да каже "Ние сме много радостни, че те виждаме да си дошъл между нас". Учил я той, но тази гъркиня казала точно обратното. Мъжът ѝ си помислил: "Де го намисли?" Тя пита: "Казах ли го добре?" Мъжът ѝ се извинил пред госта: "Ще извините. Жена ми е гъркиня, уплела български, че кусур няма да хващаш."

Най-първо срещне те един човек, имате едно неразположение, кажеш: "Добре дошъл." Ама чувства човекът, че не си дошъл навреме, свие го нещо. Нямаш широчина на душата си. Като кажеш "Добре дошъл", да се зарадва душата ти. Кажеш "Добре дошъл", но мислиш като гърка: "Сега ли намери да дойде!" Сега тия са състояния. Някой казва - обхода. Обхода е в едно неразположено състояние да посрещнеш човека. Не е виноват този човек. Защо ще му се сърдиш? Дошъл, има несъвпадение, но аз като човек трябва да реагирам. Този човек е непричом, той не е причина. Да го посрещна и да си покажа своята човещина - туй е самовладане.

Да кажем, вас Господ ви вика за нещо. Вие ще кажете: "Сега ли намери Господ." Той как ще ви повика? Той няма да прати глашатаи отвън, ще дойде глас

отвътре. Защото дали е отвън обективно, или е отвътре, вие все ще мислите дали е туй, което ще извършим. Казва: "Стани посред нощ, напусни мъжа си и не живей с него." Тази мисъл ви дойде. Ти после кажеш: "Деца имам, как ще го напусна?" Гласът утихне. Нищо повече. Ти кажеш: "Добре стана, че не послушах тоя глас. Хубаво стана, че не напуснах мъжа си. Какво щях да правя." Питам, какво означава да напуснеш мъжа си? Как ще го напуснеш? То е задача да знаеш как да го напуснеш. Ако го напуснеш както трябва, че небето да благодари. Не да го напуснеш както не трябва.

Питам, когато жената умира, как напуска мъжа? Ще го напусне, едно разрешение има. Тя е млада - на двайсет и пет години. Вие ако не сте работили отвътре, дошъл гласът, казва: "Напусни мъжа си." Кажеш: "Глупава работа е." Но идва смъртта, казва: "Напусни мъжа си." Тя горката иска-не иска, напуща го. Смъртта казва: "С мене ще вървиш." Тя напуска мъжа си. Как ще го напусне? Тя го повика, хваща го за ръце, казва: "Заминавам. Много те обичам. Бих желала тук да ти слугувам, да ти пека хляб, да ти чистя къщата, да ти слушам гугуцането." Сега не е за шега. Аз описвам идеално, когато тази напуща мъжа си. Текат сълзи и неговите сълзи потекат - и той плаче, и тя плаче. Напущат се двамата, тя казва: "Заминавам. Ти пък гледай сега да живееш, както намираш. Аз, като уредя работите, ще ти пиша."

Туй не може да става тук. Някой път жената, като заминава за другия свят, тъй заспи, че никакво извинение не иска от мъжа си. Тя не се е научила както онази, която напуща мъжа си, да му даде своето благословение и си заминава. И той през целия си живот не търси друга, защото казва: "Отиде тя. Тя беше цял ангел." Той измени живота си. Накъдето ходи оттам насетне, живота си измени. Тя вече живее в неговата душа. Той всичко, което върши, все в нейно име върши. Това значи, когато дойде гласът "Напусни мъжа си".

Влиза вътре в него да живее. Оставя го той да помага на човечеството. Ако ти идеш в другия свят, но крякаш, че мъжът бил нетърпим, че характерът - опък, че двайсет години сте живели и не може да се разберете - това са празни човешки работи, това не е напущане. И мъжът може така да се оплаква от някоя жена. Аз наричам това триене на езика.

С примера привеждам тая аналогия. Ако животът, който Бог ти е дал, не го разбираш, триеш езика си. Задаваш въпроса, защо Господ така направи света, ти ли си най-лошият, защо те остави без пари. Туй станало, онуй станало, че през целия живот само се оплакваш от Господа. Питам, може ли да намериш този Господ? За да може да намериш този Господ, ти трябва да отделиш всичките нещастия в света. Ако не произтичат от Бога, те произтичат от нас. Душата през всичките опити, които може да мине, да остави в тебе едно свещено чувство, че всичко може да се измени, но в Бога промяна и измяна няма, не може да има. Туй трябва да остане.

Ти си човек, който имаш известна свещена идея - туй значи вяра в Бога. В тебе да остане тази мисъл силна. Те са практически правила, които може да ги имате, защото един ден ще похлопа, смъртта ще дойде при вас. Каквото и да ви казват този и онзи, ще дойде един ден, ще каже: "Напусни тоя свят на илюзиите, на мъченията, на смущенията." Ела, казва Христос, ще влезеш в другия свят, ще напуснеш преходния свят, ще влезеш в реалния свят. Човек, когато умира в живота, прекъсва връзката с известни хора, с които не е могъл да живее. Ако в друго съществуване ще дойде, пак ще се прероди. Бог ще дойде, ще направи връзка с по-добри хора.

Следователно, ако ти живееш в едно лошо общество, аз имам един пример.

Един български пияница, който имал двайсет души приятели, с които е пил в кръчмата, един ден чел

Евангелието, обърнал се, казва на приятелите си: "Много се извинявам, не може с вас да пия." Сбогува се, казва: "Ти като кога да не пиеш?" Той не може да говори. Те се чудят на ума му. Като се събрали двайсетте, те били двайсет и един, казват: "Отиде нашият приятел, изгуби се. Имахме един приятел, който обичаше да пие с нас. Измени се този човек, отиде вън между трезвените хора." Питам, къде отишъл? Между трезвените хора, между светиите. Не е с онези, които дигат наздравица. Така трябва да гледа на живота. Той гледа с оптимизъм в живота. Да видим, че не са страшни работи. Ние ги правим страшни.

Че в какво ще покажем нашата любов в Бога? Любовта на Бога вече се е показала, но нашата любов тепърва трябва да покажем. Не че той го иска това, но ние нищо няма да придобием. Нашата любов към Бога може да подигне нас. Ние, като помислим за Бога, ще се подигнем. Силата е там. Казвам сега, туй правило ще помните, понеже искате да добиете знание. Има в света знание. Например вие какво знание искате? Какво всеки желае? Ама всички да сте на един ум. Най-същественото, което искате да знаете? Когато Христос повика богатия, казва: "Раздай всичко." Той искаше придобиване на вечния живот. То значи да придобиеш онова съзнание, че като отидеш в един дом, да няма човек в него да страда. Като влезеш в една къща, не се изисква дълго време да утешаваш хората, ако влезеш с туй знание. Влезеш в една къща, всичките плачат. Умряло едно дете. Ти кажеш: "Не е умряло, заспало." Майката казва: "Знаеш, откъсна ми се сърцето, умря дъщеря ми." Тогава може да идеш, да се наведеш, кажеш на момичето: "Стани, преждевременно е това." Стане момичето, в тази къща ще има радост, всички ще се радват.

Отиваш при някой търговец, забатачил навсякъде, сто души кредитори съдят го, милиони има да дава. Срещне те, отиваш в къщата му, казва: "Запалила се

къщата ми." Разправя ти човекът. Та жена му, децата му дойдат, плачат, казват: "Какво ще правим?" Аз седя, гледам тези кредитори, посрещат ме, казват: "Какво става? Този човек е пред фалимент." Аз изваждам една книжка и казвам: "Колко ви дължи той?" "Толкоз." На всичките подпиша един чек, казвам: "Кажете на този човек, че вие уреждате въпроса. Той освен че няма да фалира, но го кредитирам с още толкоз, колкото имате да вземате." Тая вечер устройват танци, вечери, цигулки, оркестри, ядене, пиене, радост има този човек.

Та казвам, ние трябва да научим туй изкуство много хубаво. Ще научим - то е материалната страна, но има и духовна страна. Силата седи в човешката мисъл. Та казвам сега, вие сега живеете или живота на своите мисли или на вашите страдания, или на вашата воля. Преди хиляда години каквото сте мислили сега се реализира. Туй, което вие сте начертали отпреди хиляда години, туй живеете сега. И за в бъдеще сега чертаете. Турете в ума си една мисъл и дръжте мисълта си. То ще дойде един ден. Именно по този начин светът ще се поправи - трябва да изменим съвършено своите мисли, трябва да изменим съвършено своите чувства, трябва да изменим съвършено своята воля.

Казва: "Не може да бъде в твоя живот." Може да бъде. Зависи от интензивността. Туй, което малкият чук не може да направи, големият го направя. Следователно туй, което слабата воля не може да направи, силната може да направи. Туй, което слабото сърце не може да направи, силното го направя. Човек трябва да има силен ум в доброто. Човек трябва да има силно сърце в доброто. Човек трябва да има силна воля в доброто. Всичко е постижимо тогава. За умния човек всичко е постижимо. За глупавия - той върви по закона на плесницата. Умният човек като влезе в градината, там е господарят, който, като го срещне, казва: "Туй е за тебе." Цялата градина е на негово разположение.

Казвам, аз искам да ви приведа в Божествения свят, дето е господарят, не дето са дълговете. Всичките сегашни ваши вярвания, всичките противоречия, които имате, те са не където срещате господаря - откъдето срещате слугите. Именно законът на любовта има едно ново приложение - да може да намериш в един човек, когото не обичаш, хубавото в него, че да го обичаш. Там е силата. Има една скрита страна във всеки един. Много пъти вие не виждате човека, казвате: "Не го обичам." Дойде друг, кажеш: "Обичам го." В този човек има затворено богатство. Ако може да намериш скритото в този, когото не обичаш, ще те похвали невидимият свят. Този човек ще те обича. Казва: "Ти си единственият човек, не съм срещал човек като тебе." Да надникнеш, да видиш в душата на този човек, - ти правиш цял преврат. Тъй всеки един от вас иска да има един приятел. Аз ще направя заключението с туй.

С тояга може да снемаш житото на класовете, след като го набиеш. След като го натупаш, отделяш житото. Ти ще напълниш хамбара си. Туй става с тупане. Но тази философия не става на друго място. С тупане ти не може да накараш едно жито да расте, не може да го накараш да цъфне, да завърже. Да, съгласен съм, с тояга може да снемаш, но за да расте, цъфне и зрее, друг е законът.

Сега вие сте се научили да снемате житото с тояга. Набиеш житото, ако е узряло добре, но ако трябва да го посаждате, какво трябва да правите? Това е философия. Ти по сто пъти да го биеш, житото ти нито ще израсте, нито нещо ще даде. С бой не става тази работа.

Сега друг един метод, дето тоягата трябва да се остави на друго място. Тази тояга ще я впрягаш като рало. Трябва да се постави житото в земята да расте. Тогава отгоре Бог ще вземе участие със своята топлина и светлина. Туй и у човека ще стане. Онези възвишените и благородните чувства с бой не се поди-

гат, нито с роптание. Роптанието, това е бой. Злобата, това е бой. Злото е бой. Всички неща са намясто, когато снемат житото, но дойдеш ли до онзи въпрос, дойдеш ли до онези процеси, да започне да расте доброто в тебе, ти ще туриш всичките тия методи настрана. Ти ще внесеш закона на любовта, тояга не трябва. Ще направиш дупка, ще занесеш семената, с два пръста ще посееш, ще поливаш. Всяка сутрин ще идеш, ще капнеш две, три, десет капки вода, ще туриш клечица, ще расте нагоре.

Казвам сега, ако другото забравите, и ще го забравите, в резюме представям. Туй, което тоягата може да направи при известни условия - тоягата може да снеме житото от класа, тази тояга не може да накара по същия начин да расте житото нагоре. Силата и насилието нищо не може да постигнат. Силата и насилието не може да подигнат човека. Туй, което може да подигне вашите души, умовете ви, то е любовта. То е процесът, който трябва да работи отвътре и съвършено да се измените. Вие, ако имате жито още да вършеете, налагайте. Но всеки един от вас, който овършал житото, да го тури в хамбара. Трябва да окачи тоягата за идущата година. Като узрее житото, тогава може пак да си послужи. Но сега, когато житото расте, той ще употреби закона на любовта. Ако сега не приложим закона на любовта, няма да се образува в нас тая хармония. Тя не може да дойде по механически начин. Ако аз ви говоря доброто, то е подкуп - аз вземам страната на онзи, който ви хвали. Ако аз ви укорявам, и аз си имам известна цел, аз тогаз ще ви спъна по същия начин. Аз не трябва да бъда нито като единия, нито като другия. Трябва да бъда като един, който върви по стъпките. Когато майката пусне едно дете да върви, тя го пуска, то върви и тя го оставя да върви по пътя.

Та казвам, не е въпросът да се хвалим, не е въпросът да се корим. Ако вие ме питате какво трябва да правим, ще кажа тъй: на върха нагоре.

Как ще се свърши тази работа нагоре? Много успешно ще бъдем нагоре. Към върха нагоре, нагоре. Това е правилото. Не седите да се обезсърчавате. Нагоре е въпросът. Нали има там екзерсиор? Нагоре към любовта. Вие не сте опитали любовта. Като ви казвам така, ще ме извините, но вие не сте още опитали любовта. Любовта, в която човек не може да забрави себе си, не е любов. Любов е само туй, в което ти може да забравиш себе си и да се срещнеш с цялото, с Бога, с всичките хора, във всички ти да завземеш последно място и радостта и щастието на всички да са твои. Ти, като седиш, да се радваш. Да изпъкнеш напред и никого да не виждаш, то е сегашната любов, която имаме.

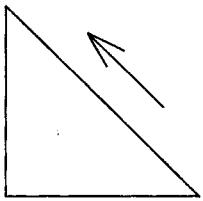

Сега вие се безпокоите, но аз говоря нарочно дълго време. Беше тъмно, сега светлината иде, да ви оставя на светло. Сега не искам да се загасят тия свещи. Искам и тая светлина да остане. Като излезете отвън, тогава да загасите. Някои братя са много икономисти, завъртат ключа.

Аз ще ви приведа пример. Когато един мъж е женен и срещне по-красива, не го ли дразни тая светлина? Дразни го, но ще търпи. Няма да каже: "Защо ме срещаш? Аз се съблазнявам." Красива я създал Господ. Ще каже: "Господи, колко си велик! Такова хубаво създание! Ще считам голяма привилегия, тя ще ме направи велик, знаменит." Срещнеш ли една красива жена, благодари. Срещнеш ли грозна, пак благодари. Те са два типа. Вие трябва да имате схващания. Тази грозната ти си я срещнал вечерно време. Ако я срещнеш денем, и тя е красива като първата. И двете са еднакво красиви, но понеже в едно и също време не ги виждаш, имаш криво понятие за красивото. Някои мислят, че една жена била по-красива от друга. Ако някоя е грозна, вечерно време си я срещнал. И за мъжа е същото. Каз-

ват за някое малко момче, че е много палаво. Не, вечерно време си го видял, сутрин на ангел мяза. Главното е в душата да остане онзи Божествен елемент, понеже сме зидари на ново. Казва: "Какво може да направим?" Не аз какво може да направя, какво може Божественото в мене да направи. Аз съм дошъл с мисия на земята. Да съзнаете мисията си правилно, и животът ви ще бъде правилен. Казва: "Кой знае за какво съм пратен?" Ще научиш. Щом научиш това знание, ще влезеш в училището. Тогава ще придобиете тия блага. Тогава всички опити ще бъдат намясто. Но ако не разберете смисъла на живота, каквито и опити да направите, все ще има едно противоречие.

Та на старата тояга ще напишете тъй: "Възлюбена тояга, когато си била крепителка в моя живот, много трудни въпроси си разрешила. Искам да те пенсионирам, да си почиваш. Ще те туря в хубава стая. Там ще седиш, ще те храня. Нови гости сега ни идват в живота. Молим те хубаво да се облечеш." Да се реформира сега тоягата. И тогава тоягата тъй ще пенсионирате. Какво друго правило ще турите? Ще кажете тогава: "Елате благословени ръце, които Бог ви е създал, които трябва да работите без тояга."

Благословени са ръцете, които не се нуждаят от тояга.

"Само Божията любов носи пълния живот."

Петнадесета лекция
на Общия окултен клас
13 януари 1932 г., сряда, 6 часа
София - Изгрев

РАЖДАНЕ И РАСТЕЖ

"Добрата молитва"
"Духът Божи"

Има две състояния: едното състояние, при което човек очаква повече нещо. Вкъщи вие сте седнали и чакате някой гост. Другото положение е, когато не може да се седи, трябва да се работи. Когато се свърши работата, човек чака да му платят нещо. Могат и да не му платят, могат и да му платят.

С кое състояние човек започва? Вие бяхте майки, майка ви ви носеше. Разбирането ви на живота тогава беше едно, а сега е друго. Човек расте. В какво седи растежът? Да допуснем, че седите на един стол, имате едно хубаво настроение. Занимава ви някаква фантазия. Дойде някой и ви бутне с игла, помръднете си ръката. Дойде втори път, трети път, четвърти път и най-сетне произведе известно впечатление и вие станете неспокойни. Питам, на какво се дължи неспокойствието? Че с игла 20 пъти са ви боднали по кожата. Ти казваш: "Бодна ме той." Това е материално. Но срещне ви някой господин, ваш познат, и първия път не ви поздрави. Втория път пак също, третият път - също. Връща се вкъщи неспокоен. Защо? Тук поне няма игла. Тези работи вие ги считате много прости. Очаквате някаква голяма философия на живота.

Реалността е, ще кажете, да познаеш Бога. Хубаво, съгласен съм. Но как ще го познаеш и в какво? Вие

казвате: "Да имаме мир вкъщи." В какво да имаме мир и как? Или кажете: "Да бъдем здрави." Това са неразбирания. Или вие кажете: "Да обичаме, да учим." След като си свършил училището, трябва да имаш място, дето да приложиш знанието. Ако няма такова място, пак ще настане неспокойствието. След като ти си се молил на Бога дълго време и не получиш никакъв отговор - пак същото. И светия да си - пак ще започнеш да се безпокоиш. И светиите се безпокоят. След като един светия свети дълго време и няма кой да чете на неговата свещ - и той се безпокои.

Някои от вас сте в положението, при което очаквате да приемете някакво голямо наследство, но не сте го приели. Очаквате да ви се открие някаква голяма тайна - и не ви се е разкрила. Някои от вас сте били млади и очаквали сте да станете нещо. Виждате, че остарявате. Не сте забелязали онзи процес на остаряването. Да допуснем, че старостта е вън от вас. Имаш една каруца, качваш се на нея и дълго след като вървиш с нея, тя остарява. Най-напред вървиш с каруцата без хлопане, после започва да хлопа и ти казваш: "Тази каруца трябва да се поправи."

Ако не можем да направим един добър превод на всички аналогии, които съществуват в света, работите остават неразбрани.

Например да направим превод на закона на любовта - любовта към Бога - един обикновен превод. Какво значи любов към Бога? Може да го определите, както намерите за добре, но един естествен превод ще ви дам. Да кажем, че отивате при един банкер. Да вземем обикновените, материалните работи, понеже те са подалечни. Когато дойдем до личния живот, работите остават неразбрани, понеже ние сме заинтересовани. Каквото и да се каже, вие го вземате лично. Ако каже учителят - ти си такъв, вие сте такива, като говори учителя "вие", вие разбирате целия клас. И ако се спре тази дума не намясто, образуват се известни запали-

телни вещества, предизвикват се известни мисли и желания в целия клас.

Какъв беше сега въпросът? Отиваш да вземеш пари назаем от някой банкер. Как ще вземеш парите по-лесно? Да допуснем, че този банкер е стар човек - осемдесетгодишен, той е опитен, каквото обещание и да му дадеш, пари не струва. С две неща може да го засегнеш. Ако е религиозен, можеш да му кажеш, че е наближило време да си замине за онзи свят. Като даде парите на тебе, ще му кажеш, че тази сума ще му я дадат там. Той ще каже: "Колко искаш?" "Двайсет хиляди лева." Ще ти ги даде. Но да допуснем, че той не вярва в онзи свят. Тогава трябва да имате да заложите нещо. Някой скъпоценен камък, някой вол с два рога. След като заложите и този банкер е умен човек, той погледне и казва: "Колко струва?" Ти казваш: "Двайсет хиляди лева." "Двайсет хиляди лева аз не мога да ви дам." "Защо?" "Защото не мога да го продам. Сега има криза и пари няма." И ще ти държи вола в обора си.

Представете си, че сте едно малко дете на 10 години, ядат ви се някой път или орехи, или круши, или ябълки. Когато няма никой, вие се качите на дървото и ви завари пазачът. Колко ще ви удари? Някои деца са много такива. Те знаят, че ще ги удари и колко пъти ще ги удари. Случвало се е, че при някое дете идва пазачът и кряска: "Защо се качвате на дървото?" Детето слиза и плаче. "Още веднъж да не се качваш на дървото. Да си вървиш, но още веднъж да не се качваш." Защо този пазач не го удари? Единствената причина, дето не го удари, че аз в този момент бях там. Аз бях далече, но аз вземах участие в тази работа. Казвам му: "Прости му, аз ще платя." Но ако аз не бях там, колко удара щеше да му удари? Друго сравнение. Често обичате да си палите печка и туряте дърва, и не гори печката. Защо? Възможно е времето някой път да няма тяга. Някой път зависи от самите дърва, не са сухи, влажни са. А някой път така са турени дървата, че въздухът

не може да минава. Вие бутате дървата оттук-оттам и не може да оставите печката. Като затворите, след колко време се връщате? След като се разгневи човек на печката, след колко време се връща. Това са сега сравнения. Трябва да ги пренесем в самия живот.

От главния въпрос се отдалечихме, нали? Този мой разговор прилича на следното. Дойде някой човек, който е гладен. Главният му въпрос е яденето, пък аз го питам как е баща ти, къде е ходил на пътешествие, какво е мястото, дето е ходил. Аз си правя оглушки, казвам му: "Хубаво ли беше пътешествието, имаше ли чешма, вода, живописно ли беше мястото, имаше ли птици, реки, риби имаше ли?" В ума на онзи коя е главната мисъл? "Остави тези неща" - казва той. Него го интересува повече яденето, мене ме интересува повече другото. Интерес имаме и двамата.

Защо трябва да обичаш Бога? Да обичаш Бога, това значи да се родиш. Ако не го обичаш, ти не можеш да се родиш. Това е първият подтик. Ако искаш да живееш, трябва да го обичаш. Тогаз иде второто - любов към ближния. Защо трябва да обичаш ближния? Ако не обичаш ближния си, не можеш да растеш. Значи не само човек трябва да се роди, но трябва да расте.

Първата заповед има това значение - да се родим. Това е най-важното. Ако ти не се родиш, ти може да бъдеш в положението на един разбойник. Като се роди, значи да влезеш в благоприятните условия на живота. Раждането, това е най-красивото, което човек очаква. Христос казва: "Роденото от Бога грях не прави. Ако не се родите изново от вода и дух." Много религиозни хора твърдят, че ние сме родени от Бога. Първият закон е верен. Може да сте родени, но не сте разбрали втория закон: раждане има, но растеж няма.

Питам, ако човек се роди и не расте, каква полза има. То прилича на следното. Да ти сложат ядене, а пък да не знаеш как да ядеш. Ако не можете да вкусите яденето, вие ще имате особено понятие за самата храна.

Писанието казва: "Родени веднъж." Някои казват: "Родени дваж." Но растежът е един непреривен процес. Този процес се изяснява с любовта към ближния. Ако любовта ви към ближния е правилна, то вашият растеж, ще бъде правилен. Всички тези дисхармонии в живота показват, че любовта към ближния е нарушена. Някой певец пее и в пеенето взема неверен тон. После пак се уравновесява и взема някои пасажи вярно, после пак невярно взема. Публиката схваща това. Някои казват: "На някои места тона вземаш вярно, а на някои - невярно."

Но в природата има един закон: никаква погрешка не може да се извини. Всяка погрешка образува една междина. Допуснете, даже в дрехите, които носите, ако онзи шивач два бода не ги зашил, ще се образува дупка, чрез която има възможност да се разкъса дрехата. Не е голяма дупката, прескочил е два или три бода. Но онзи взискателният човек като намери, че има дупка в дрехата, казва, че този дрехар е немарлив. Той не трябва да допуска никакво изключение. Нашите погрешки в живота са подобно нещо. Ти си главният инспектор на машината. Машината е слуга и затова ти си отговорен. Трябва да проверяваш какви са причините, че машината прескача тези бодове.

Или можете ли да си обясните следното. Майката, която минава за образ на любовта, как ѝ е дошло на ума, да измисли пръчицата, за да даде на детето педагогическо правило и да понашари детето, което обича. Не само вие, но никой не е дал отговор още на това, кога е станало изобретението на пръчицата, онзи велик момент, когато майката е взела пръчката, как ѝ е дошло на ум това дете, което обича и без което не може, да не го понашари. Каква е дълбоката причина? Тя го бие, за да придобие едно голямо богатство. Тя е много заинтересована.

По този обикновения начин нещата не се разрешават. Някой може да ме пита как ми е дошло на ума да развъртя някой кран. Имам жажда, усещам, че има

скрита някаква вода и развъртам крана. Ако аз нямах вътрешен стремеж за вода, чешмата щеше да остане неразтворена. После, като разтворя чешмата, оставяме отворена и другите да пият. Може да направите превод защо майката нашарила детето. Много лесна работа е тази. Друго едно нещо питам: как е дошло на ума на детето да хвърля камъни или тоягата си, да брули орехи. Майката като шари детето, тя взема. Тя е взела нещо. Като го нашари, тя взела нещо и след това ѝ е приятно. Аз вземам нещата в техния естествен ред. Ако един брули една суха круша, въпросът е един, а пък ако брули круша, на която има круши, той е заинтересован. Или ако някой е взел брадвата и сече някоя суха круша, той пак е заинтересован. Вие сте заинтересовани в нещата. И ако вие не разбирате вашите импулси и стремежи - много пъти ние не разбираме нашите главни стремежи в живота си.

Ще ви дам една тема да пишете - "Най-главният стремеж на човека".

Чрез закона на любовта към Бога ние се раждаме, а чрез закона на любов към ближния ние растем. Те са два фактора на човешката душа. Ако ти не се родиш и ако ти не растеш, то животът, съзнанието на живота не се проявява. Такъв човек можем да го уподобим на човек, който е гол. Някой може да каже: "И гол мога да ходя." Да, в топлото време можеш да ходиш гол, но в студеното време, при трийсет градуса студ ще търсиш под дърво и камък дреха да се облечеш. Даже най-скъсаните дрехи ще облечеш, за да се избавиш от студа. Кога се научихте на модата? Кога влезе модата в света? Каква беше първата мода? Най-първо хората бяха голи. Тогава, казва библейският разказ - след като съгрешил човек, облякъл го Бог с кожени дрехи, понеже го праща в странство из рая, облече го с модата и го изпъди извън рая. Първите му дрехи бяха кожени. Зараждa се въпросът: ако човек не беше съгрешил, какви щяха да бъдат дрехите му? Има мода на грешните.

Пък има мода на светиите. Сегашната мода е на грешните хора, а пък каква е модата на светиите? Каква е модата на един човек, който не те обича? Той ще говори по един начин. А пък каква е модата на онзи, който те обича? Той ще ти говори по друг начин. Каква е модата на онзи, който говори с обич? Да кажем, че думата е за някоя сестра или някой брат. Каква е модата? Всеки може да покаже модата без любов. Казвате: "Да бъдеш хладнокръвен." Той е изстинал човек, изстинали му краката. Другият казва: "Нищо не значи." Някой казва: "Гладен съм." Другият му казва: "Няма нищо. Ще намериш малко хляб." Един казва: "Боли ме коремът, главата ме боли." Другият казва: "Няма нищо." Единият казва: "Оголях." Другият казва: "Няма нищо." "Майка ми умря." "Няма нищо." "Баба ми умря." "Няма нищо." "Баща ми изгоря." "Няма нищо." Онзи ще каже: "Този човек казва все че няма нищо. Нищо не го интересува." Ако някой е заинтересован от тази работа, ще вземе участие.

Каква е сегашната английска философия? Казвате, да бъдем англичани. Всичките хора са англичани, това не е философия на живота. Да, трябва да се приложи въздържанието. Някой е гладен. Какво трябва да направиш? Трябва да знаеш как да постъпиш спрямо него. Сега, ако на вас ви дойде един пътник, какво ще направите? Има много положения. Вие може да разрешите само едно положение. Ние вземаме едно обикновено положение, но трябва да вземем предвид всичките съображения. Когато говорим за свобода, ние не разбираме един момент.

Например някой път имаш добра обхода. То е един момент, това още не е добра обхода. Добра обхода е, когато при всичките условия постъпваме по един и същи начин. Например вие сте държавник. Нямате нито минутка на разположение. Идва един пътник във вашия дом. Как ще го посрещнете? Може да си представите следния пример. Ще си заминете. Ще кажете,

че сте много занят. Ще оставите други да се разправят с него. Този пътник, който е дошъл, и той бърза. Но ако на този държавник, на този министър би дошъл на гости царят на държавата, какво щеше да направи? Ако имаше министерски съвет, щеше да напише една записка до министерския съвет, че по неотложни причини, по необходими причини не ще може да присъства на съвета. Защо в първия случай не отлага, а във втория отлага? Какви са съображенията му? Някой път вие казвате: "Това е невъзможно заради мен." Съгласен съм. Има неща невъзможни.

Всички неща са възможни и невъзможни. Даже и най-невъзможното нещо - грехът, човек го прави възможно.

За мен съставя един философски въпрос следното. Човек, който е излязъл от Бога, който е направен от Бога, отгде у него желанието да престъпи Божиите закони? Отгде се роди този дисонанс у него? Това за мене е труден въпрос за разрешение.

Та в света има едно знание, което трябва да учите. Ако сте млад, ще остареете. И след като остареете, ще умрете. След като умрете, ще ви заровят. След като ви заровят, ще се разложите в земята и земята ще вземе всичко, което сте придобили. Що е умирането? Умирането е разваляне на едно съдружие. Десет-двайсет души се сдружават да търгуват, да печелят. Български градинари обработват десет-петнайсет души, продават всичко и спечелват. После развалят сдружението и си споделят парите. Това е смъртта. У вас са се събрали съдружниците и се разтуря сдружението, понеже работата се е свършила, всеки си взема частта. Отиваш в градината, виждаш патладжани, царевица и други неща, градинарите си поделят спечеленото. Вие казвате за някого - умрял е. Не, сдружението е развалено. Ние смесваме въпроса. Тези, които са търгували, отиват в дома си без пет пари. Това е друг въпрос. В този случай те не са спечелили нищо. Има и такива случаи.

Има един въпрос - как да се подмладите. Да се подмладиш, това значи да искаш да направиш това сдружение успешно, да спечелим. Да знаеш как да обработваш зеленчуковите семена. После да им намериш на зеленчуците пазар, да бъде успешна работата. По същия закон човек може да се подмлади. В един ден не може. Всеки един от вас може да си почерни косата в три-четири дни без никакво козметическо средство. Подмладяването зависи от онази мисъл: ако ти можеш да съпоставиш мислите в техния прогресивен начин, тогава може да се подмладиш. Вие не сте изучавали закона на раждането. Възвишените същества се интересуват и те са направили човека млад. Тия същества се събраха и мислеха, мислеха какво да направят и подмладиха човека, туриха го в тази форма. Докато тия същества го държат в своята мисъл, дотогава той ще бъде млад. Но този човек се отклонява от правилния човек, и тогава тия същества не се интересуват от него, те го оставиха и той остарява. А те започват да се интересуват от друго същество, от друго дете. Ти остаряваш. Защо? Като престанат да се интересуват от тебе, ти остаряваш. Който и да е човек остарява. Че донякъде това е правдоподобно. Една майка остарява по-лесно, когато синовете и дъщерите ѝ не се интересуват от нея. А пък когато дъщерите и синовете ѝ се интересуват от нея, тя помъчно остарява. Това донякъде нали е вярно. Вярно е, понеже във втория случай те подхранват нейните чувства, вземат участие в нейния живот, а пък, ако не я обичат, изолират я, не вземат участие в живота ѝ, и тя остарява.

Вие искате да се подмладите. Вие очаквате да умре някой, някое друго съдружие да дойде и да ви подмлади. И това може да стане. Но има една възможност - вие може да се подмладите сега. Вие ще приложите следния закон. Вие не сте седели да мислите половин час за подмладяването. Вие казвате: "Няма да се

женя." Не е въпросът за женене. Човек трябва да бъде млад. Той трябва да бъде млад в този смисъл. Подмладяването няма да стане както в децата. Най-първо трябва да подмладите вашите чувства, да изхвърлите всички ваши отрицателни чувства, всички сенки от живота си да ги изхвърлите навън.

Например една сянка в живота ви е следната, най-първо се явява една сянка, че не ви обичат - това е отрицателна страна.

Най-първо вие ще се учите на закона за вашето раждане и за вашия растеж. Най-първо турете любов към Бога - Л К Б. Ако вие не познавате кабалата, не може да превърнете тези букви Л К Б. Това са сили, които действат. Тези сили показват начините, по които силите действат. Любовта е един велик стремеж. В три направления тя работи. К, вие трябва да я превърнете. Всичките спънки все К ги прави. Тя е една неуравновесена сила. К трябва да го превърнете в Ж - живот. В Ж-то ние имаме вече уравновесени сили, а на живота трябва да дадем растеж. И ако дадем правилен растеж на живота, той може правилно да се развива.

Другото, например добиването на знания, това е възможно, ако животът е нормален. Та най-първо трябва да се създаде един нормален живот. Нормалният живот всякога съдържа това, което ние търсим. Ненормалният живот е, когато ние не намираме това, което търсим. Например шишето е там, но има съдържание, а може и да няма съдържание, та всеки ден човек може да се пълни и изпразва. Ако нашият ум се пълни, и сърцето ни се пълни с това, което трябва, всеки ден вечерта ти трябва да направиш баланс. Сутринта трябва да се изпразни шишето и през деня да се напълни.

Мойсей казва - не пожелай това, не пожелай онова. Мойсей е изказал един от великите закони, които се отнасят до физическия свят. Мойсей казва: "Да въз-

любиш Господа Бога Твоего." Ако ние бихме приложили първите две заповеди, ние щяхме да имаме безсмъртен живот. Мойсей казва: "Не пожелай."

Вчера, когато бях на екскурзия, един ме запита как да стане щастлив. Дадох им един образец. Момъкът, който се е влюбил в една много красива мома, той иска да ѝ стане кандидат, тя иска да се ожени за него, тя поставя едно изпитание. Красива е, хубава е тя. Той като я вижда отвън, трепне му сърцето, но при нея не може да седи. Като отиде вкъщи, не го сдържа, чака да излезе по-скоро. Когато момъкът дошъл в дома на момата, тя имала една вмирисана кокошка. А на нея ѝ било приятно да мирише тази вонящa кокошка. А пък той гледа по-скоро да излезе от стаята навън. Не може да издържа вонята на кокошката. Да ѝ каже да изхвърли кокошката, не иде, ще отиде работата, защото красивите моми не търпят абсолютно никакви забележки. Тогава би станало едно зло, което не може да се поправи. Как трябва да разреши той тази задача? Тя трябва да се разреши.

Сега представям другата страна. Една мома, влюбена в един момък до гуша, казва: "Без него не мога, трепери ми сърцето." За нея по-добър момък няма. Но тя като иде в стаята му, той си е турил оканицата и пие чаша след чаша, нито се обръща към нея, нито ѝ говори. Той все пие. Разрешете въпроса. За мене е лесна работа. Но те седят и мислят. Казвам, направете виното на момъка сладко и съживете кокошката. Тази кокошка да не виси с краката си нагоре, но да живее. Това може ли? Може.

Най-лесната работа е да възкресиш една кокошка, момъкът да каже сега "Хууу". И кокошката ще оживее. В сегашния живот има едно голямо подозрение. Аз правя опити. Човек е много смешен в своето естество. Казваш някому: "Ще ти дам." Но той гледа с подозрение. Като му кажеш: "Двайсет хиляди лева ще ти дам", той започне да философства, няма да повяр-

ва като децата, но пита кога ще ги дадеш. Никой няма право - кога ще му ги дам. Ще ти ги дам - свършен е въпросът.

Пренесем ли този въпрос в нашите отношения към Бога, ние се поставяме на голямо противоречие. Какво мисли Бог сега за нас, няма какво да мислим. Противоречието е сега в нас. Това е миризливата кокошка. Трябва да оживее кокошката.

На един селянин счупила се оста на колата му. Минават хора и го запитват как се е счупила. Минава най-после един, заковава няколко гвоздея и поправя счупената част. Заковава счупените части. Сега има запойки. С известни газове, с горение и т.н.

Та има една философия в живота. Вие всички очаквате да отидете на небето, да ви посрещнат ангелите и да ви дадат наготово. И наготово могат да ви дадат. Хубава цигулка, ноти написани класически, но трябва да свирите, да работите. И ниви може да ви дадат, но ще искат работа от вас. Помнете едно нещо: никой не може да работи заради вас. Някой може да ви помага, но никой не може да работи заради вас. Никой не може да учи заради вас. Никой не може да яде заради вас. Никой не може да печели пари заради вас. Всеки трябва да работи заради себе си. Никой не може да мисли заради вас. Никой не може да чувства заради вас. Това са свещени работи: мисленето, чувстването. Така ти се свързваш с живота. По-добре да мислиш, макар и криво-ляво, отколкото да не мислиш. Даже една грешна мисъл, едно калпаво чувство струва повече, отколкото никак да не чувстваш. Пък трябва да се очистят нещата.

Казвате за някого - той се е влюбил. Какво лошо има в това? Напуснал жена си. Че по-хубаво нещо от това има ли? Вие вземате правилото - мъжът няма право да напуща жена си. Това са обикновени работи. Той напуша жена си по някаква причина. За две-три години ще иде да работи. Две-три години няма да ѝ

пише писма и след две-три години ще се върне. Ако тази жена не знае да чака без писма, ако трябва да я поддържат само с писма, това са обикновени работи. Казвам, и след три години аз ще се върна. След три години, ако аз не се върна точно навреме, тогава тя има право да мисли. А пък, ако тя замине някъде за две-три години, аз ще я чакам три години. Дойдат ли трите години и мине една минута, и тя не се върне, тогаз имам право да мисля.

Ето аз как гледам на въпроса, моят морал какъв е. Моят морал е на умните хора. Ако в света имате една чешма, най-хубавата чешма, има хиляди други чешми, умният човек няма да се спре нито на една каква и да е чешма, а при най-хубавата чешма. Изключения няма. Той не може да се спре при друга чешма и да прави опити. Ако аз мисля, че той ще се спре при друга чешма, то е заблуждение от моя страна. Ако моята жена е умна, то, като пътува из света, като се среща с други мъже, няма да се спре. Няма да пие от каква и да е чешма. Всеки човек, който е пил от водата на Бога, той се е родил. Всеки човек, който е пил от водата на своя ближен, трябва да расте. Това е философия. Той се е захласнал някъде. Щом се е захласнал някъде, на вашия мъж му липсва нещо. И аз го зная вече как е. Вие казвате, че вашият мъж се е захласнал. Аз имам ясна представа за мъжа ви, но имам лошо мнение за самата жена. Казвам, тя не е умна. Ако беше умна, за такъв захласнат не щеше да се ожени. Казва пословицата - завъртяла се е тенджерата, намерила си е капака.

Някой мисли, че сте женени, но не сте женени. Аз се отказвам, че сте женени. По човешки сте женени, но по Бога не сте. Казано е - това, което Бог е съчетал, никой не може да го разлъчи. Има едно съчетание на Бога, то е на душите. Нищо не е в състояние да развали една връзка, която Бог е направил. Не се старайте да развалите такава връзка. Остава да вярвате, както Бог е наредил, ако искате да имате благослове-

ние. Ако искате да разбирате онзи великия закон, изучавайте Библията, изучавайте живота на патриарсите, изучавайте живота на Христа, на апостолите, на всичките светии, и ще имате ясна представа как човек трябва да живее. Сегашните морални правила са добри, но те са посредствени правила. Те не разрешават въпроса на живота във всичката тяхна целокупност. Ако водата излиза от извора нечиста, ти не можеш да я очистиш.

Един американски професор в Ню Йорк държал сказка и показал четири-пет шишета с вода, извадени от най-мръсните клоаки на града. Той пил от тази вода пред публиката и казал: "Пречистих я, няма никаква миризма." Вие бихте ли пили тази вода? Тя е чиста, кристална. Обаче тази вода не може да се очисти от никой професор. Всякога остават известни излишъци от тази вода и тя трябва да мине през съвсем друг процес, за да се очисти. Казвам, ние в живота се примиряваме като този американски професор. Ако няма вода, ще я пиеш, и оттатъка ще минеш. От много реки хората пият. Например от Дунава пият вода, но тази вода не е чиста. Искат да ни убедят, че тази вода може да се пие. Може. Искат да ни убедят, че сегашният живот е хубав. Аз, който разсъждавам, казвам - не искам да пия дунавска вода. Превеждам: не искам да имам един живот на Дунава.

Та онзи живот, към който се стремим, трябва да бъде чист, съвършен живот, гдето да няма никаква микроба, никаква възможност да умираме наново, понеже по-лошо нещо от смъртта няма. Единственото нещо, което плаши хората, е смъртта. Всички нещастия се дължат на смъртта.

Турете на първо място любовта към Бога. Вие казвате: "Къде да намерим Бога?" Ще се родиш, ще намериш Бога. Без да се родиш, не можеш да намериш Бога. Ще поставиш едно житно зърно в почвата. Почвата майка ли е на зърното? Една птичка може да е

яла ябълка и една семка е паднала, заровила се е и поникнала. Птицата баща ли е на ябълката? Баща е само този, от когото животът е излязъл. Аз, който посявам семето, не съм негов баща. Може да турите топлината, после силата, която е вложена в самото семе. Това, което е вложено в семето, то е главният фактор. Трябва да дойдем до първичната причина. Искаш ли да се подмладиш, едно сравнение ще ви дам. Представете си, че излекувате някакъв болен, който страда от възпаление. Запалвам вощеницата и му казвам: "Като се грееш на нея, ще оздравееш." Тъй се грее една-две години, но не помага свещта. Този човек го изнасям, но го поставям на слънчевата светлина. Някой път казваш: "Направих това и не стана нищо." Грял си се на вощеницата. Трябва да излезеш на онази светлина, която носи живот в себе си. Ти се грееш на една мисъл, която прилича на вощеницата и казваш: "Да имам любов към Бога." Обикновеният смисъл на думата, това е една вощеница. Ти казваш: "Любов към Бога, любов към Бога." Нищо не става, сиромах си. Работите не вървят. Молиш се и не вървят работите. Има нещо, което куца. Казваш: "Дотегна ми да се моля." Остареш и казваш: "Не може ли като другите хора да си поживея? Отказах се от жените, от виното, с Бога не можах да се запозная, но запознах се със себе си." Ти не може да се запознаеш с Бога, докато не го обичаш.

Някой момък погледне мома, и се влюбил. Тези две свещи са една след друга и са се влюбили една в друга, препращат си любовни погледи. В това няма никаква философия. Някой казва: "Погледна ме онзи, но особено ме погледна." Щом запаля по-малка свещ и друга по-голяма, то по-малката свещ ще каже: "Особено ме погледна той." Стига той да те е погледнал. Не, не, то не е поглед. В любовта всякога има нещо хубаво. Аз се чудя на хората, когато говорят за любовта. Когато хората говорят за любовта, имам отвращение. Имам

отвращение към безсмислиците на любовта. Казват: "Еди-кой се е влюбил в тази сестра." Аз се поусмихна. Ако той беше се влюбил - тя в него и той в нея, тя не щеше да куца. Защо ние ще се плашим от Божественото. През нас трябва да мине любовта и да се предаде на другите. Изобщо аз не обичам да се смея. В мене няма никаква погрешка. Някой казва: "Той се смее на нашата любов." Аз се смея и на безлюбието. Нищо повече. Дето видя любовта, казвам, красива е, но щом се спра при някоя чешма, която няма нищо, а някои чакат за вода, аз се поусмихна. Някъде заваляло дъжд и прокапало малко вода. Той чака от сухата чешма да потече нещо. Аз се поусмихна. Той казва: "Тази чешма да потече. Аз много я обичам." Няма никаква обич. Обич може да съществува само там, дето Бог се проявява. Обич може да съществува само там, дето ближният се проявява. Ако Бог в мене се проявява, може да има любов. Ако аз се проявявам като при ближния, може да има любов.

За да влезете в другия свят, пак трябва да бъдете умни. Вие тук сте се научили на подозрение. Ако отидете с такива навици там, нито един ден не можете да стоите. Щяхте да избягате, щяхте да избягате, преди да ви представят. Защо? Ще ви представят една картина. Представете си, че приближавате в едно общество. Светиите са добре облечени, а вие сте окъсан, разчорлен. Никой от тях не иска да ви даде дреха. Вие седите един ден, два дни, всеки минава край вас, не ви обръща внимание. Няма да стоите в това общество. След като заминеш от този свят и влезеш в обществото на светиите и не ви погледнат, никой, вие ще кажете: "Да се върнем на земята. Тука не се живее." Това е приблизително вярно. Вие си представяте, че като влезете в онзи свят, ще ви измият на баня, ще ви донесат дрехи, ще ви облекат царски. Има нещо вярно във вашите желания, но няма да стане в този случай.

За любовни работи се говори само в тъмнината, вечерно време, когато хората няма какво да вършат. Трябва да ви държа три лекции. Първата лекция е как да се възлюбите. Втората лекция е как да поддържате любовта си и третата лекция - как да се разоставите. Разоставянето разбирам в много хубав смисъл: да си близо и да си далече. Ако човек разбира, отрицателните работи трябва да се разбират по-дълбоко. Например да оставиш един човек на свобода, да не го безпокоиш. Представете си, че един любовник пише едно любовно писмо на една мома, но тя много пъти няма време да чете писмата му. Представете си, че тя има десет такива любовници и от тях все такива любовни писма получава. Сегашният живот трябва да се филтрира, да се пречисти. Да бъдем готови да възприемем новото. Понеже, ако аз мисля само за вашите грехове, аз ще се оцапам. Трябва да престанем да мислим за мързеливите, за кокошките, за оканиците и да бъдем готови за онзи велик живот или за живота на безсмъртието, или живот, който Бог ще ни даде сега. Наново трябва да се родим. Той е един необходим закон: трябва да се родим наново.

Сега какво остана в ума ви. Направете едно резюме на моята лекция. Всички направете такова резюме. Каквото съм говорил и каквото може да си спомните. Как ще озаглавите тази лекция? Това ще бъде тема за следния път.

Сега има една опитна страна. Не може да пристъпим към опит, защото, за да пристъпим към опита, за да престане теорията, в опита трябва да се освободим от съмнението. Никога не може да се направи един опит, докато има съмнение. Опит може да направите вие. Може да вземете шест души и да турите шестимата отзад на врата на един човек, пръстите, също и на краката му ще турят пръстите си. По два пръста - показалецът и средният пръст, ще турите и с тях ще дигнете човека във въздуха. Ако си

изтеглите пръстите, този човек ще остане във въздуха. Но при едно малко съмнение този човек ще падне. Опитите, които сполучват, се дължат, когато не остава съмнение. Вие искате готови резултати. Ако ябълката прави ябълки, тя печели, а не аз. После искаме да бъдем богати. Но дотогаз, докато в живота присъства съмнението, то е един червей. Вие искате да пеете, но имате съмнение - това е червей. Вие искате да станете светия, но се съмнявате - червей е това. Светии трябва да станем и певци, и поети, и всичко трябва да станем, но изведнъж не можем да станем.

Втори път ще продължим лекцията. Пречиствайте ума си. Не внасяйте в ума си съмнение, ако искате да правите опити. Докато седи съмнението в ума ви, никакъв опит не може да стане. Теория може да имате, колкото искате, този червей ще направи пакости, както се напакости на едни мои ръкавици. Забравил ги бях една-две години. Те бяха хубави бели ръкавици. Търся белите ръкавици, намирам ги, но виждам, че са нашарени с дупки. Едната ръкавица не е пипната, но другата. На молците ли да се сърдя, или на себе си. Не съм се разгневил, но казвам на една сестра: "Този молец защо изял ръкавиците?" Тя казва: "Не зная." Казвам й: "Можеш ли да я поправиш?" "Мога." "Поправи я. - Аз ú казвам: - Това, което молецът развали, ти, като го поправиш, тогава си добра мома."

Тайна молитва

Шестнадесета лекция
на Общия окултен клас
20 януари 1932 г., сряда, 5 часа
София - Изгрев

ДВЕТЕ ОТВЕРСТИЯ

"Отче наш"

(Четоха се темите. Чете се резюме от миналата лекция "Смисълът на живота".)

Какво значи живот? Какво значи едно? Знание не е това още, което не знаеш как да го направиш. Ти казваш "един самун" или "едно дърво", но ти говориш за неща, които не разбираш. Ти не знаеш какво значи едно дърво. Казваш "една риба", но какво е една риба, не знаеш. Казваш "една птица", но какво е птицата, не знаеш. Казваш "един човек", но какво е човекът, не знаеш. Казваш "аз", но в какво се състои азът, не знаеш и ти самият. Кажете ми всеки един от вас, вънка от тялото си, какво представлява той. Каква идея имате вие, вънка от тялото си? Вънка от вашите очи, вънка от вашите уши, вънка от чувствата ви, от вашите мисли, желания и вашата воля какво нещо е човекът, азът? Защото азът не е съединение на една мисъл, чувство или постъпка. За да разберете Бога, вие трябва да разберете онова, което той е направил.

Например вие знаете ли защо сте дошли в света? Вие не можете да обичате Бога, докато не знаете защо сте дошли. Ти не можеш да обичаш туй, което не познаваш. Или казано на ваш език, не можеш да обичаш онова, от което нямате нужда. Ще кажете - как. Не можеш да обичаш туй, от което нямаш необходимата

нужда. Щом имаш необходимата нужда, ти ще го обичаш. Ти не можеш да не обичаш водата. Ако те питат защо обичаш водата, не можеш ли без нея - не мога. Защо обичаш въздуха, не можеш ли без него? Не мога. Защо обичаш светлината? Вие казвате: "Еди-кое си лице аз го обичам." Имате ли необходима нужда от него? Например вие не може да обичате един наполеон във вашия джоб тъй, както обичате водата. Вие не може да обичате вашите обуща както водата. И без тях можете. Сега вие ще кажете: "Ние разбрахме вече." Че сте разбрали вече, аз не се съмнявам, а че не сте разбрали - и туй разбирам.

Някои хора знаят да мелят брашното, но не знаят как да го замесят. Други знаят как да го опекат, но не знаят как да го изядат. А трети знаят как да го изядат, но не знаят как да си почиват. Например вие не знаете как, след като се наядете, не знаете как да си почивате. Да кажем, вие знаете как да се обичате, но като обичате едного, вие мразите другиго. Вие казвате: "Ние се научихме да се обичаме." Но в земната любов ти не можеш да обичаш едного, докато не мразиш другиго. Целият живот е съчетан от любов и омраза. Жената мрази всяка друга жена, която се приближава до мъжа ѝ. И мъжът мрази всеки мъж, който се приближи при жена му. Защо? Защото обича жена си, нали е тъй. Питам тогава - че имате любов, имате любов към жена си, но имате омраза към всеки едного, който се приближава към жена ви. Защо именно? Вие мислите, че разбирате омразата. Не. Произходът на омразата е важен. Как се е превърнала любовта в даден случай на омраза.

Допуснете сега, че този, който се приближава при жена ти, той е дегизиран нейният баща. Приближава се той като някой момък дегизиран, хваща жена си и я целува. Вие го хващате и казвате: "Слушай, кой ви даде право да целувате жена ми?" Той ви казва: "Колко пъти съм я целувал аз, преди ти да си я целувал." "Как?"

"Аз съм я целувал много пъти, преди ти да си я целувал." Ти като един невежа ще кряскаш, ще викаш, ще удряш: "Как? Жена ми?" "Никаква жена. Твоята жена аз я създадох. Едно време тъй малко съм я държал на ръцете си." "Ама как тъй?"

Трябва да разбирате онзи вътрешния процес на живота. Ама трябва една философия. Ама общественият живот. Какво нещо е общественият живот? Ама обществената мисъл. Какво нещо е обществената мисъл? Ама религия трябва да има. Какво нещо е религията? Това са фантазии. Никакъв обществен живот не съществува. Вънка от твоето понятие такъв обществен живот не съществува. Обществен живот съществува вътре в умовете на всички тия хора като капчици. Разделете целия океан на капчици. Питам тогава, де е океанът? Вземете един грамаден океан, че го разхвърлете в пространството в слънчевата система до нейните крайни предели. Какво ще остане от океана? Отделни капчици ще се виждат. Но ако те се съберат на едно място? Вие казвате океан. Знаете ли какво нещо е океанът? Вода, която е лишена от своята свобода, от своите права. Какво нещо е океанът? Вие ще кажете - дълбоко нещо е това. Аз ще кажа - океанът е това, което е изгубило своята свобода. Какво нещо е слънцето? Един слуга, който насила свети. Вие ще кажете: "Докажи тия твърдения." Аз казвам, докажете вие вашите обратни, понеже вие мислите, че те са меродавни. Може да докажете, че вие както мислите, така е.

Питам, какво е създала вашата любов, която имате? Вие казвате - без любов не може. Аз казвам - и без омраза не може, защото, ако ти можеш да обичаш вълка, тъй както овцата, овцата ще влезе в търбуха на вълка. Ти не можеш да обичаш едновременно и овцата, и вълка еднакво. Ако се влюбиш в овцата, ще мразиш вълка. Ако се влюбиш във вълка, ще мразиш овцата. Нищо повече. Ако любиш овцата, ще изгониш вълк-

ка в горите, ще му кажеш: "Тук да не препарваш, в гората!" Тъй ще му кажеш. Пък ако обикнеш вълка, тогава ще хванеш овцата, ще му я заколиш, ще я опечеш и ще му направиш един обед. Вълкът ще ти бъде на гости. Той, като се наяде, ще се потупа по коремчето, ще каже: "Много хубава е тази овца." И като ни попитат защо заклахте овцата - защото обичаме вълка. Защо пропъждате вълка в гората? Защото обичате овцата. Защото, като обичахте вълка, заклахте овцата и му направихте едно угощение. Питате кои са причините. Причината е много проста. Всякога, когато ние не разбираме един въпрос, въпрос дълбок, ние ще създадем една лъжлива наука. И всякога лъжливата наука е като една обвивка. Та ние нямаме никакво знание и човешкото знание започва с лъжата. Когато Бог създаде първите хора, имаше предвид да им дадеше онази истинска наука на живота на безсмъртието. И понеже Адам беше гол, значи не разбира той още много работи, не ги знае и той не искаше да обърне неговото внимание на външната страна на тялото. Адам беше вглъбен в себе си толкова дълбоко за вътрешния смисъл на живота, че не му идваше на ума да се погледне какъв е отвънка. Вътре той беше много голям. Виждаше се, че е много величествен, но отвънка не се знаеше, той не се гледаше. Махаше си краката, ръцете, но никога не мисли за ръцете си, за главата си. Той си махаше краката, но не мислеше за тях. Туй не фигурираше в ума му. Един ден Бог му даде тази заповед - истинското знание седи в това дърво. Но му казва - няма да ядете от него.

Питам, тогава Адам не беше ли ял от това дърво? Има две предположения. Аз ще ви кажа едното. Когато Бог създаде Адам, създаде това Дърво за познаване на доброто и злото. То почнало да расте с него заедно и като израснало до боя на Адама, туй дърво било толкова голямо и високо, колкото и боят на Адам. Вие как си представлявате - колко беше висок Адам?

Нали сте учени хора? Каква беше височината му? Вие си го представлявате един човек като вас. Много се лъжете. Той е все таки да фотографирате един палат в една картина - в миниатюр, и да го изложите в едно изложение. Прилича, но между туй изложение и същността, реалността има голяма разлика. Някой път вие мислите Адам и Ева като вас. Ако те бяха като вас, нищо не можеха да направят. Не бяха като вас. Как ще бъдат като вас направени от Бога. Там е писано - направени по Бога. Бог не прави играчки. Сега разсъждение трябва. Аз обяснявам, казвам, Бог никога не прави играчки. Той, като направи туй нещо, ще го направи хубаво. Вие мислите, че Божията работа ще мяза на вас. Вие, като погледнете, ще кажете: "Чада на Адама." Чада не на първия Адам, който отпосле е станал, след като е фалирал Адам. Та вие сте деца на фалиралия Адам, който няма нищо общо с Бога.

Но за науката. Вие сте учили - и стари, и млади, на какво се равняват вътрешните ъгли на един триъгълник. *("На два прави.")* Добре. Когато изискват от вас да докажете, че вътрешните ъгли са равни на два прави, какво иска вашият учител да вй докаже с това? Той иска да ви докаже, че триъгълникът е част от някакво друго тяло. Какво е то? От четириъгълника. Следователно, щом докажеш, че триъгълникът е равен на два прави, тогава ще докажеш, че триъгълникът е половината на четириъгълника. Понеже вътрешните ъгли на четириъгълника са равни на четири прави, то ъглите на триъгълника са равни на два прави.

Питам тогава обратното - защо трябва да разрешавате сумата на вътрешните ъгли на един триъгълник или защо трябва да разделяме един триъгълник от един четириъгълник, за да намерим посоката на началото на движение. В един четириъгълник ти нямаш посока. Ти си в един вътрешен свят, ще обикаляш в един вътрешен свят. Четириъгълникът е един омагьо-

сан кръг. Добре, ти вечно ще се движиш, ще обикаляш едно и също положение и няма изход от туй несносно положение. И когато в магията турнат онези адепти и йерофантите, някой казва, че триъгълник имат на главата си. Аз казвам - този човек знае вратата откъде може той да излезе. Той е толкова учен, че ако се намери натясно, знае откъде да излезе. И всичката им наука седи в тази врата. Учен човек е онзи, който през известни мъчнотии може да излезе. Щом ти не можеш да излезеш от мъчнотията, ти не си учен човек. Ти си един невежа. На ваш език казано - ти си един простак. Сега аз превеждам, на ваш език значи учен човек е онзи, който може да намери вратата и да излезе навън да разреши мъчнотиите и да се освободи от тях. И невеж е онзи, който е забравил къде са вратата.

Тогава ще ви приведа един анекдот. Аз ще ви го представя като че ли аз съм го направил. Т.е. това е една история в миналото, но аз ще я представя като че ли аз я правя. Идва при мене един беден човек, но добре е облечен, учен, свършил четири факултета, адепт от първа степен, но беден, няма пет пари в джоба си, но диплом има. Идва при мен, вдига си раменете и казва, че условията са лоши. Казва: "Деца имам четири. Пък и аз не съм ял хляб три деня." Изваждам от джоба си и давам сто лева. "Много ви благодаря за услугата." Понеже аз съм ясновидец, той тръгва и понеже живее в сегашния свят, гледам този йерофант, спира при една кръчма и казва: "Дай една ока вино. Пия за наздравица." Гледам, около него се нареждат четири-пет души негови приятели. Казва: "Еди-къде си намерих един човек, веднага ми даде сто лева." Пият за живо-здраво, трака-трака. Изпиват парите. Връща се вкъщи пиян. Жената - гладна, и децата - гладни, а той е пиян. "Жена - казва, - върти се къщата." Добре. Аз изпращам отделен слуга. Занася на жената и децата четири самуна хляб. Те се нахранват, изяждат хляба, за него - нищо. Той става сутринта - и пак гладен. Пак му идва

на ума, освободил се от опиянението и казва: "Отидоха парите, а за децата няма нищо. Понапихме се малко вчера." На втория ден идва пак при мен. Пак казва, че жена му и децата вече четири деня не са яли. Той не знае истината. Те ядоха, но той не е ял още. Казвам му: "Как е работата?" Той не ми казва истината. Изваждам, пак му давам сто лева. Той тръгва, отива при кръчмарина, пак изпива парите. Този кръчмар, това е неговият възлюблен. Когато аз говоря за кръчмар, разбирам светската любов, за която хората всичко дават - и сърце, и душа, и ум. В тази кръчма няма никой от вас, който да не е бил. Тъй щото вие знаете, няма нещо, което да не е понятно за вас. Облечено е това в непонятен език. Кръчма, но аз решавам да му дам един урок на този син майчин. Вече нищо няма да му дам. Идва той трети път при мен. Казвам: "Нямам нито пет пари. Както виждаш, и аз я загазих." Той е гладен сега, тръгва, замислен е вече. Досега имаше надежда у мене, а сега излиза от мен, скършена му е работата. Не се разрешава въпросът. Четири факултета е свършил. Пък аз съм ясновидец, виждам, той минава до кръчмата, няма пари. Там да влезе без пари, ще го бият вътре. Гледа през прозореца, търси в джобовете си и казва: "Нямам пари." Свива се. Казва: "Да беше ми дал сто лева, тъй щях да бъда изправен." А сега е свит и гледа през прозореца кои са вътре в кръчмата.

Вие казвате: "Горкият човек какво се е свил." Но питам, този ли пък е човекът, който е тъй изпъчен прав? Кое положение е по-хубаво - изпъчен или свит? Геометрически кое е по-хубаво? При кръчмаря като идеш, ти си изпъчен, а когато си без пари, ти си свит. Сега вас туй положение не ви се харесва (свит). Аз и двете не харесвам. Нито първото, нито второто. Когато човек ходи тъй изпъчен, той е прав, но не знае защо го прави. Пък и когато се свива, и него не знае. И когато си вдигне главата, нищо не знае. Разрешава

въпроса и след туй навежда глава. Но това е само едно временно разрешение на въпроса. На вас току ви дойде една радост - изправите се. След туй дойде ви една скръб - и се свиете вътре, усещате, че сте неразположени. Казвате: "Днес нямам никакво разположение." Защо нямаш? Не са ви дали сто лева. Къде ще идеш? В кръчмата. Ти ще идеш, ще разправяш: "Знаеш ли колко съм радостен днес." И човек се тупа по корема. Казваш: "Дай половин кило." Затова аз казвам, в дадения случай скръбта е за предпочитане пред онази радост вътре. Има една лична радост. Хубава е тя, но тя трябва да има своето място - когато нуждите на всички хора са задоволени, че като нямаш какво да правиш, тогава да имаш една лична радост. Но когато всички хора страдат, и ти да имаш радост, това е голямо нещастие в света.

Трябва да имате една съвършена идея, да знаете вратата, през която да излезете през време на мъчнотия. Този човек ако беше дошъл при мен да ми говори истината, аз всякога щях да го кредитирам. И аз го кредитирах два пъти, понеже ме лъже, не ми казва истината. Някой път ние се молим на Бога. Но Бог не ни слуша. Че как ще ни слуша. За да те слуша Бог, ти трябва да му представиш работата, тъй както е. Сега моята мисъл да преведа на ваш език. Представете си, че вие сте клиент на един бакалин, който работи със звонкови, а не с книжни пари. Там е писано "с пари в брой". Вие отивате, изваждате една монета, но бакалинът поглежда тази монета и казва: "Това е фалшива монета." Връща ви я и казва: "С нея нищо не мога да ви дам - ни захар, ни ориз, ни брашно, сол, нищо не може да вземете." Питам, защо бакалинът не иска да ви даде? Понеже вашите звонкови монети са фалшиви. Вие като отивате при Бога да се молите, това е звонковата монета, която ще дадете на бакалина, но вашата монета е фалшива. Вие казвате: "Аз се молих, но не ме послуша Бог." Питам, този бакалин постъпи ли

правилно? Постъпва според законите на държавата. Парите не трябва да бъдат фалшифицирани, но трябва да бъдат такива, каквито държавата ги нарязва.

Искам да ви приведа една аналогия защо някой път нашата молитва не се изпълнява. Та в молитвата ти не си вложил нито чувство, ни мисъл - това не е никаква молитва. Казваш: "Не знаеш ли, Господи, че аз страдам?" Та отде знаеш, че страдаш? Кога дойде страданието в света? Страданието дойде след непослушанието. В първия живот нямаше страдание. Страданието влезе в живота след непослушанието. Господ пита Адама: "Кой ти каза, че си гол?" Адам каза пред Бога: "Гол съм." Той е обърнал живота вече отвътре навън. Когато той оглежда вече живота, обръща вниманието навън. С грехопадението, с изгубването на това състояние Адам обръща погледа си навън, живота си навън. Чуди се на себе си и вижда, че е гол, че има едно неестествено положение - гол е, не е облечен този човек. Е, хубаво, вие се оплаквате, че сте слаб и казвате, че в дадения случай "аз това не мога да го направя". Какво означава това? Вие сте гол. Вие казвате: "Аз не мога да се моля." Ти си гол. "Аз това не мога да направя, това не е по силите ми." Гол сте. "Аз не мога да уча." Гол си. "Не мога да любя." Гол си. Мога да мразя. Да, тъй, можеш да мразиш. Това е противоположното на онова. Значи, щом кажеш, че не можеш да любиш, аз вече зная, че е тъй.

Да любиш, това е живот на чистотата. Да бъдеш добър, това е живот на чистотата. Първоначалният живот е това. А понеже си излязъл от този живот, не можеш да го направиш, ти се намираш в четириъгълник, в затвор си. Не можеш да четеш. Защо не можеш да четеш? Причината е в очите ти. Ти не виждаш. Как да четеш в тъмнотата?

Та, да кажем, вие очаквате да дойде знанието отнякъде, нали. Сега вие ще вземете думите ми, вие сте от тия хора, които очаквате като момата. Всяка

мома е пренесена в своята вяра. Младата мома седи и си търка пръстите *(Учителят си търка двата показалеца с върха на пръстите)* и поглежда навън кога ли ще дойде. Сега аз ви казвам, тя очаква някого. Кой ще дойде при нея? Ще дойде един, когото очаква. Тя е в затвора, тя е окичена с халата си. Гледам тези любовни работи. Тя момата е един затворник, а другият, който ще дойде, и той е затворен. А минава за някакъв голям герой. Той отива да я освобождава - ще се жени за нея. Под думата "женитба" значи отиваш да освободиш някого от робство. Ама не е ли смешно. След като се ожени човек, наместо нея да освободи от робство, и двамата се намират в затвора. Жена му затворена, и той затворен, и децата, които ще се народят, и те ще бъдат в затвора. Казва жена му: "Ти знаеш ли аз коя съм?" Ти си първият затворник, а той - вторият, а децата са малките затворничета.

Сега аз изнасям това на вас, аз не искам да изнасям това на света, понеже вие сте изтрезвени. Ако сте пияни, ще бъдете там, да пийте. А понеже сте изтрезвени, сега аз ви говоря. Ако бяхте пияни, няма какво да ви говоря. Но понеже сте излезли от кръчмата - аз не съм едно лице заинтересовано във вашия живот - лично не съм заинтересован ни най-малко и отношение към хората нямам. Отношение към хората имам дотолкова, доколкото имам отношение към Бога. Отношенията ми към Бога и после към хората - тъй седи истината. Ти казваш: "Ама ти не ме ли обичаш?" Защо ще те обичам? И каква нужда имаш ти аз да те обичам. Ти нямаш нужда аз да те обичам. Какво разбираме под думата "обичам"? Той не разбира въпроса. Аз зная какво означава думата "Не ме ли обичаш?". Сто лева ми дай да ида да пия в кръчмата. Всичката обич седи там. Ама гори ми сърцето. Да, сърцето ти гори за винцето, но не за мен. Ти казваш: "Ама знаеш ли какво мога да направя за теб?" Всичко зная какво

можеш да направиш. Това е животът на света, животът, през който сега минават хората.

Аз вземам вътрешната страна, онази драма, която сега се развива, защото ние създаваме драмата. Драма има в света, ние създаваме драмите. Кой създава трагедиите? Създава ги дяволът. Драмата създава жената, а комедията - мъжът. *(Смях.)* Сега аз не трябва да се смея. Смехът значи - вземам участие донякъде. Аз наричам всякога една работа комична, когато слабият отива да освобождава. Инвалид е той с единия крак, тръгнал с патерицата и извадил ножа. Жена му затворена, и той инвалид - извадил ножа и иска да я освободи. Питам, кой от нас ще вярва, че той ще освободи жената? Смешно е. Драма е, че тя е попаднала в онази клопка на онзи "адепт". Излъгана е тя. Той обещал да даде знанието, но не дал знание. Дяволът обеща на хората, че ще даде знанието, но нищо не даде на жената - взето е нещо от нея. Той взе, но не даде. Опасността е там, че който се излъже, той ще вземе нещо от тебе, но нищо няма да ти даде. Аз говоря за вътрешната самоизмама, не за външната. Всеки ще бъде излъган в себе си. Ти казваш: "Аз се измамих от еди-кого си." Не, ти си се измамил в себе си.

На кого трябва да се сърди първата жена? Аз взимам "жена" като едно число - числото 2. На кого трябваше да се сърди жената? На змията. Тя помисли, че змията говори истината. Вие нямате, не знаете онзи разговор, който имаше жената със змията. Жената казва на Бога: "Аз помислих, че змията говори истината, понеже е създадена от тебе." Но като дойде Бог да пита жената, каза ѝ: "Защо не дойде да ме питаш говори ли змията истината, или не?" В тебе се яви едно раздвояване. Бог казва: "Няма да ядете." А змията казва: "Ще ядете." Че иди и питай. Жената трябваше да каже на змията: "Господ каза да не ядем." А змията каза да ядем. Кое е вярното? Да проверим,

че змията казва истината. Тя казва: "Като Бога ще станете. Всички, които са яли от туй дърво, все като Бога са станали." Като кой Бог? И понеже казва Бог, да не би Адам да яде от дървото на доброто и злото и да стане като един от нас, да познава доброто и злото. И после - да не би да простре ръката си и да яде от дървото на живота - тогава злото няма да може да се поправи.

Или да преведа на ваш език думите. Ако една жена се ожени за един сифилистичен мъж, какви деца ще народи? Питам, онзи баща трябва ли да позволи тя да се ожени за такъв болен човек, на когото тялото е заразено? Той да каже: "Аз нямам дъщеря за тебе." И след като са заразени от тази сифилистична болест, затова туй дърво на живота е за онзи Божествения живот. И заранява се на такъв човек - той не може да се ожени за истинския живот. Бог турга преграда и казва: "Няма да ядете от туй дърво." Разумността изключва това. Защо именно не трябва да ядете? И следователно човек трябва да се избави от онова вътрешно непослушание, защото, ако се добере до това дърво на живота - ако съедините една жена и един сифилистичен мъж, ще се родят дъщери и деца сифилистични. И всички ще се заразят. В края на краищата ще се родят всичките страдания, както сега се раждат, - и още по-страшни.

Сега казвам да разберете вътрешния живот. Вие искате да разрешите живота си по един вътрешен начин. Някой по вътрешен, а някои по външен начин искате да разрешите. Но вас ви трябва сега да знаете къде е вратата. Вратата не се намира нито във вашия ум, нито във вашето сърце, нито във вашата воля. Но трите, съединени заедно, ще ви дадат възможност да се отвори тази врата. И затова ние наричаме вратата в света - това е любовта. Но всякога вратата на любовта не може да се отвори. За любовта не говоря, вратата на любовта не може да се от-

вори. Там, където човешката мисъл не е ясна, където човешките желания не са ясни и където човешката воля не е постоянна, там тази врата не може да се отвори.

Да кажем, вие сте беден, гладен, хляб може да имате. Питам тогава, по кой начин Христос направи, като му дадоха хляб, веднага този хляб се увеличи. Въздигна очите си и направи този хляб да се увеличи. И рибите. Пет риби имаше - ще ги вземете като символ, но с тези пет риби колко хора се наядоха.

Сега аз не искам да се зароди във вас мисълта, не искам да ви разочаровам от живота. Вие може да кажете тъй, че беседата, която ви държа, е едно обезсърчение в живота. Вие не разсъждавате правилно. Може да кажете - той ни държи една беседа съвсем обезсърчителна. Аз не съм кръчмарин да ви залъгвам с оканиците. Не, туй да го знаете. Не искам и вие да се залъгвате с вашите оканици. Никой пияница не е намерил разрешението в чашата. Чашата не дава никакво разрешение. Но празната чаша дава повече разрешение, отколкото пълната. И Христос казва: "Имам чаша, да пия." Значи нещо горчиво и колко се смущава душата ми - "Трябва да я пия." И той изведнъж приема, че да няма нужда да я пия вече. Какво направи Христос, като вдигна чашата? Отвори Христос на тази чаша две отверстия. Във времето на Христа чашата беше отворена само отгоре, а от времето на Христа чашата е отворена и отгоре, и отдолу. И следователно никой пияница не може да пие сега. И оканицата, и тя е отворена и отгоре, и отдолу, та всичкото вино се разлива. И който пие, не му идва на ум, че чашата или оканицата са отворени отдолу и отгоре. Ти казваш: "Не ми се пие вино." Не ти се пие вино, понеже твоята чаша и оканица има отверстие и отдолу, и отгоре. И да искаш, не можеш да пиеш.

Та казвам, човек, като намери вратата, той трябва да намери и от коя врата да излезе. В света

има две врати, не една врата. Две врати съществуват. Една врата, през която ти ще влезеш, а друга врата, през която ти трябва да излезеш. Ти трябва да знаеш и двете врати. Някои знаят първата врата, през която са влезли, а не знаят втората врата, през която трябва да излязат. А умен човек е онзи, който знае и вратата, през която да влезе, и вратата, през която да излезе. Сега ти влизаш и излизаш навън от същата все през една и съща врата. В природата това нещо го няма. От туй гледище трябва да гледате и вие. Ние по атавистичен начин излизаме през същата врата, през която влизаме. Това е заблуждение. Да излезеш през същата врата, през която си влязъл, това е насилие в живота. Веднага, когато искаш да направиш нещо, което не е в съгласие с Божия закон, това е престъпление. Водата никога не може да се върне през онова място, през което е влязла. Не може да се върне и светлината по пътя, по който е дошла, по който тя идва, тя назад не може да се върне. Светлината може да се върне при слънцето през съвсем друг път.

И вие при Бога не можете да се върнете по същия път, по който сте дошли. Така към него не може да се върнете. Вие ще се върнете точно по обратния път. По обратния път значи по онова правилно разбиране. Вие ще разберете от какво излизат вашите страдания. Седите и ви е мъчно, крив ви е животът, вижда ни се несносен, дома си не може да живеете. Децата ви са здрави, но неприятно ви е. Вие не знаете причината. Има нещо влязло в дома ви, има нещо, което вие не знаете. То е тъй, както един газ.

Мен веднъж един приятел ме води в един хотел. Беше това в Горна Оряховица. Заръчал на този ханджия - зимно време беше, много студено - да запали кюмбето. И той слугата като запалил, огънят не изгорял, но за да се държи кюмбето топло, той го запушил и си отива. Аз седя, виждам - в стаята има нещо,

носът ми усеща, че има нещо чуждо в стаята. Този седи на леглото и казва: "Много ми е тежко, не мога да спя. Стана ми лошо, не зная какво ми е, лошо ми е." Казвам му: "Стани и отвори този прозорец. Стани, облечи се и отвори прозорците. - Казвам: - Трябва да станеш непременно. Отвори и двата прозореца." То и хотелджията тази вечер има една засада. Той затвори кюмбето. И ако не сме будни, утре ще дойдат да ни събудят. Има нещо чуждо из въздуха. Като влязохме, той казва: "Много хубаво е тук." Аз си казвам - не е хубаво. Този човек е имал всичкото добро желание, но той преждевременно е затворил тази соба. Отворихме капака. Седяхме около един час да излезе всичкият газ навънка и оттам насетне спахме в студена стая. Така беше по-хубаво, отколкото в топлата.

Та казвам, в сегашния живот има нещо запушено вътре. Мнозина от вас не сте в състояние една ваша скръб или мъчнотия да я запушите, да я трансформирате. Вие казвате: "Какво ще се прави? Не може да се живее." Вкъщи сте или с вашия приятел или усещате в молитвата си - не може да се молите. Казвате: "Едно време се молих, а сега не мога да се моля." Това са състояния, които вие трябва да отстраните от себе си. Бог не се е изменил, ангелите не са се изменили, светиите не са се изменили. Къде е станала промяната? Промяна е станало в самите вас и в окръжаващата среда, в която ти живееш. Човешките мисли могат да ми влияят. При това какво трябва да се прави? Има във вас един интересен възглед. За да вървите понататък оттам, откъдето сте тръгнали, една сянка трябва да се мине още. Друго разбиране ви трябва. У човека трябва да има една черта, която никога не трябва да се изменя. И в детство, и в зряла възраст, и на старини тази черта трябва да остане една и съща. Това, което в човека се мени, това е празният живот.

Сега да обясня моята мисъл. Вие бяхте малки деца, весели, но след туй станахте възрастни с муста-

ци. Ако сте мъж, ако сте момиченца, косата ви е пораснала, станали сте красива, но един ден, като се върти земята постоянно, и момата вижда, че е станала една промяна с нея. Усеща, че косата ѝ започва да побелява. Ако е мъж, мустаките и брадата му побеляват. Той се приведе с тояжка. Питам, къде е малкото дете? Кой е човекът, малкото дете, възрастният, тоя самонадеяният или този старият с тоягата? Къде е човекът? Във всяко едно дете има една черта, която е разумна и не се изменя. Тя остава една и съща и в детство, и в старини. Туй, което никак не се изменя, там е човекът, този човек не остарява. Туй, което остарява, това е преходно. То е като една дреха. Само вие трябва да се убедите, че вие не сте се изменили, във вас има само едно състояние на вътрешна халюцинация. Желанието ви е същото, като имате пари. Първо, каквото ви се яде, готови сте да ядете, да извадите и да си купите. Но нямате пари. Желанието имате, а пари нямате. Старият човек е осиромашал. Като млад всичко е имал. Като млад готов е да дава, а като стар казва: "Свърших, свърших." Дай на стария човек пари в джоба, веднага косата му ще почернее. И той вече с младата булка върви. Всяко едно твое желание е една млада мома, с която ти вървиш алабраце. Всяко едно желание, което ти искаш да изпълниш, то е една млада мома. Туй желание е проектирано навън. Казват: "Не трябва ли да се люби?" Та вие и всичко туй все са любовни работи. И като спите, вие вършите любовни работи. И писма приемате. Не е лоша тази работа.

Питам, от този живот какъв ще излезете навънка? Туй желание, с което ти ходиш, мисли ли за тебе? Никак не мисли за тебе. Ти водиш след себе си една кукла. Ти я държиш, но куклата мисли съвсем за друго нещо. И твоите желания трябва да се родят всичките, за да видиш, че те не мислят за тебе. Ще се родят четири-пет дъщери. Ти мислиш, че те мислят

за тебе. Ти си баща, но дъщерята за себе си мисли. Имаш четири-пет синове. Те не мислят за тебе. Мислят за себе си. Че не мислят за тебе, ще видиш - дъщеря ти или сина ти намери един или една и ходи вече с нея. Ти се лъжеш. Погледнеш сина си и неговата възлюблена, тръгнала тя с него, ходи подръка, а тебе той ще остави. Но после и техните деца, и те ще ги напуснат, ще си намерят други възлюблени. Сега не да се смеем. В смеха няма разрешение, но ние да разберем закона. Та онзи, който ще дойде сега, другар на твоята дъщеря - нейният възлюблен, той трябва да каже на дъщеря ти: "Трябва да обичаш баща си." Но и той трябва да обича бащата. Той като не обича бащата, и дъщерята няма да го обича. А тя с един чужд мъж отива някъде при света. Напусне те. Кои са причините? Тя отива да стане царица и аз бих ви казал - тя отива да стане царица, а после става, няма да ви кажа какво става. *(Смях.)* Той отива да се жени, да става цар. Никакъв цар, роб става. Хората все се самоизлъгват. Ние отиваме да се учим, женим се, не намираме смисъл на живота.

Сега аз говоря на вас, както разбирате. Един ден ще дойдете до едно положение да се разочаровате. Аз съм за онзи истинския живот. Не трябва да се откажем от тези проекти. Царе трябва да бъдем ние свободни. Царе. Не да ни снемат от нашите тронове. С гласове като се качите, и целият свят да дойде, никой да не може да те снеме от трона. Ти трябва да бъдеш на власт както слънцето. Кой може да го снеме от мястото. Мнозина мъже и жени сега казват: "Как трябва да живеем?" Като слънцето. Ама какво трябва да правя? Каквото прави месечината и каквото звездите. Ще бъдеш свободен като въздуха и свободен като светлината. Въздухът като духа, защо те духа? Защото той духа тогава, когато иска. Ти правиш заключение, казваш: "Ужасна буря е това." Но тази буря не е против тебе. Тази буря, от която ти се плашиш, тя

е едно благо за цялата природа. Вали дъжд, става кал. Ти го считаш - това не е в реда на нещата. Но този дъжд е в реда на нещата. Да бъдем свободни както водата. Да направим кал, когато искаме. Да бъдем свободни както въздуха, да духаме, когато искаме. Духай, дигай прах, прави кал колкото искаш, за да дойде дъждът. Тебе те е страх да не настъпиш мравката. Всяка мравя, която прекръстосва моя път, може да бъде стъпкана от мене. Не позволявам на никакви мрави да ходят по пътя, по който аз ходя. Нищо повече. Тургам надпис, казвам: "Навсякъде ходи, но по пътя ми не ходи, защото там, които ходят, ще бъдат стъпкани." Няма право тази мравя да ходи по моя път. Сега другояче се разбира. Да не стъпчеш мравята - да не ходиш по чужд път. Да тъпчеш гората - да не ходиш в пътя на мравята, да не я стъпчеш. Това значи "не влизай в пътя на мравите". Не влизай в пътя на престъпниците, да се разправяш с тях. Остави ги да си вървят из техния път.

Сега понеже ние искаме да реформираме хората - мен не ми е желанието да ви реформирам. Мен ми е желанието да пробия чашата, с която пиете, да ѝ направя две дупки. Казвате: "Защо съм дошъл?" На ваш език казано, дойдох да видя вашите чаши здрави ли са и какви са вашите оканици, с какви оканици пиете - златни ли са, сребърни ли са.

Сега вие сте много набожни. След четири-пет години казвате: "Що ми трябваше тази работа. Изгубих си живота." Този живот, в който сега се живее, той е живот на робство и от него трябва да се освободим. Но не тъй, че да се самоубивате и да се самоунищожавате. Но човек трябва да си намери пътя.

Когато аз говоря за любовта, аз разбирам една наука, че да излезете от мъчнотиите, в които сега се намирате. Да намери човек правилния си път, че да излезе от тези мъчнотии. Като дойде едно страдание, беднотия и пр., да не те е страх, но да можеш да на-

мериш своя път. Да намериш пътя си, това са двете отверстия на чашата.

Ти се жениш за една жена, която не ти е по кефа, по характера. Да не те е страх. Когато тя ти кряска, ухили се на нея, кажи й: "Колко хубаво пееш." Дойде, удари те, кажи: "Колко златни ръце имаш, много ти благодаря." Сега аз като говоря, ще каже някой - това много лесно се говори. Какво има, ако тя те удари. Какво има, ако твоят учител те удари. Ние сега седим и мислим за живота туй, което не е животът. Ние имаме цяла една илюзия за живота.

Сега аз внесох един нов елемент. Вие искате да бъдете щастливи. Или кое е най-същественото? Искате да бъдете силни. Но с тия мисли, които имате сега, вие силни не можете да бъдете, в този живот вие щастливи не може да бъдете и с туй здраве, което имате сега, нищо не може да се съгради. Старите, които вече са опитали този живот, не казват истината на младите. Младите вървят по същия път. Казват - ще се мре. Но аз трябва да зная защо трябва да умирам. Ако в смъртта ще разреша един въпрос, добре. Всичко онова, което ние правим, трябва да знаем последствията, които могат да дойдат. Трябва да се направи една правилна връзка с Божествената любов, та да се изяснят всичките ваши положения на земята. Вие ще кажете: "Нали аз съм правил връзка с Бога?" Ако вие вървите в едно училище и в един от сроковете, когато учителят е изпитвал, ти си отговорил, но през другото време не си учил, мислите ли, че само с един срок, ако сте отговорили както трябва, а през другото време, когато не сте учили, вашето положение ще бъде добро? Връзка трябва да се прави постоянно. Понеже Бог изменя своите отношения спрямо нас, едно положение не определя цялото положение. Само любовта на един ден, тя нищо не разрешава. Любовта трябва да бъде непреривна и ако всичките изпити, които Бог ни дава, не разрешим задачите правилно, не можем

да прогресираме. Да кажем, тия мъчнотии, които имате сега, как ги разрешавате. Вие търсите помощ все от другите хора. Ако търсите помощ, аз не съм против туй. Но трябва да турнем всичкото усилие и онова, което не можем, трябва да попитаме един съкласник как е разрешил той въпроса. Или да попитаме класния учител как да разрешим изпита. Някои от вас мислят, че вие сте разрешили въпроса. Как разрешаваме въпросите? Тъй както сегашните хора. Как ги разрешават те? Казва друг: "Дадох му нещо да се облече малко." Или пък той ходи одърпан, окъсан. Но и неговият приятел, и той ходи одърпан. Това не е разрешение на въпроса. Скъсаните дрехи ти говорят, казват - както ние погледнем, желаем и ти да погледнеш. Дрехите проглеждат, а той не проглежда. Аз съм виждал мнозина, които утешават другите да не плачат, но на втория ден те самите плачат.

Преди години дойде една млада мома при мен, казва ми: "Да се оженя. Аз го съжалявам. Няма си баща и майка, подритнат отвсякъде, пък искам да направя едно добро на него." Много хубаво. След една година идва при мен тя, плаче и ми казва: "Аз не го знаех, че той не бил такъв, какъвто си го предполагах." Тогава казвам ѝ така: "Тогава ви казах - не се жени за него. Пък сега ще ти кажа - търпи го." Турено веднъж едно желание, което ни се натрапва, едно желание, на което ние не искаме да изпълним всички вътрешни пожелания, които желанието има, ние се свързваме с него. Желание невъзприето - ти си свободен от него. Но веднъж като приемеш туй желание в своята мисъл, чувство и воля, то законът действа. Понеже туй желание е израз, механически не съществува, но то действа, то е израз на същества, които живеят около тебе, вънка от тебе, по-високо или по-ниско, или по-горе от тебе - то си е дало своята дума и ти си свързан с него. Всяко едно желание е една връзка с едно друго същество извън тебе и сила има. Твоята мисъл, която ти

имаш, трябва да видиш с кого ще се свържеш. Знаете вие как се свързвате, а пък тия хора, с които се свързвате, връзката не е там.

Да кажем, вие имате един мъж. Връзката не е сега там. Мъжът в даден случай е един магнетически възел - много желания на едно и също място. Той е една фирма и утре вашият мъж си заминава за другия свят. Или вашата жена си заминава, или вашите приятели си заминат. Питам тогава, ще видиш ли втори път този мъж в тази форма, както сега е? Никога. То се свърши като едно представление. Втори път това представление няма да го имаш. Може да питате: "В онзи свят ще се познаваме ли?" Ще се познаваме. Че кое искате да познавате в онзи свят? Че ти ще познаеш ли в онзи свят жена си, която те е била по два пъти на ден? Има едно познанство, но това познанство няма да бъде както тук, на земята. Защото това не е никакво познанство.

Има една красива страна в любовта и някой път, когато вие сте готови, аз ще ви я кажа. Защото, когато дойде любовта, в нас ще има пълно разбирателство по всичките въпроси. Ще има едно такова разбирателство, че и онзи, който говори, ще бъде доволен и онзи, който слуша, и той ще бъде доволен. И който дава и който взема - и двамата ще бъдат доволни. Или това се нарича щастие. Сега вие не сте доволни. Нито онези, които са млади, нито онези, които са стари. Никой не е доволен и мислим, че отнякъде ще дойде доволството. Аз бих нарекъл туй доволство знание. Имаме едного, един човек приятел, че като дойде при тебе, че да не го познаеш. Туй, което може да се измени във физическия свят така, то е прогресирало. Например във вашите възгледи, които имате сега, колцина от вас сте готови заради Бога да раздадете всичко - тъй, идейно? Теоретически всички казвате: "Аз съм готов всичко да направя заради Господа." Че кой не би казал това всичко? Въпросът не е да дадеш всичкото

си имущество, но само да раздадеш, но и слуга да станеш. Не само слуга да станеш, но и да обичаш тези хора, че каквото и да ти говорят, най-лошото, да считаш, че по-добро от това няма, че всичко това е една ангелска обхода и да не влезне в ума ти никаква отрицателна мисъл.

Но кой може да направи това от вас? Това може да направи само един човек, който знае. Та разликата между един слаб човек и един адепт седи в това: адептът като дойде и стисне мечката за врата, мечката клекне пред него и седи. Пък онзи слабият човек като бутне мечката, тя се накокори насреща му и с лапата си така ще го бутне на земята.

Като дойде едно страдание, турнете си ръката на врата на това страдание и веднага страданието ще престане да е страдание. Сега някои от вас имате невежество, не ви стига умът за нищо. Че това не сте вие. Това е една такава мисъл, самонадеяна мисъл. Стисни това невежество за врата, и веднага ще просветне нещо в твоя ум. Стисни невежия за врата, и той ще види. Българите казват така: "Впрегни дявола на работа, за да те научи на ум." Това е все същата мисъл. Човек трябва да хване едно страдание за врата, за да му просветне.

Та сега има един начин. Това са общи думи, но всеки ще дойде, казвате, Учителят казва това и това. Но как ще го хванеш? Учителят казва - ти в кесията си имаш един наполеон. Като го похарчиш, ще дойде друг, но не идва друг. Тъй казал, иначе казал, но нищо не става. Аз искам именно едно нещо. Всичко това, което сега говорих, все едно може да стане. Ако дойдете при мен, аз ще ви кажа само така - вашата работа ще се оправи. Ако вие ми повярвате, ще се оправи работата. Ако вие не ми повярвате, няма да се оправи работата.

Сега вие искате да ви разправям, да знаете тайната. Аз да ви кажа тайната. Представете си, че аз

съм богат човек. Разполагам с милиони. Казвам, ще се оправи работата. Вие си заминавате, аз викам по телефона и казвам на кой номер ще му занесете това и това. Той намира този номер, предава нещата и му се оправят работите. Но той иска да знае как ще му оправя работите. Ако аз седна да му разправям как ще му оправя работите, втори път няма да го приема, защото втори път нямам време да му правя услуга, защото съм иждивил толкова време да му обяснявам. И втори път няма да го приема, понеже през целия си живот аз трябва да работя, за да наваксам това изгубено време, когато съм му разправял защо.

После ти искаш да проверяваш, искаш да знаеш как Господ ще направи това нещо. Нямам време да му разправям как Господ ще оправи работите. Съкратено аз казвам, ще се оправи твоята работа. А аз да го кажа как. Но като кажа - ще се оправят твоите работи, някой път може да се оправят, някой път няма да се оправят. Но аз казвам положително - иди си, твоите работи ще се оправят. Нищо повече.

Едно нещо ще ви кажа. Вашите работи ще се оправят. Ако ме питате как, веднъж ще ви приема и ще ви обясня. Ако не ме питате, всякога може да ви приемам и ще се оправят работите. Аз казвам - което е за оправяне, ще се оправи и което не е за оправяне, няма да се оправи. Сега едно противоречие. Аз да ви обясня, ето в какво седи противоречието. Който хляб е за ядене, не ще се изяде и който не е за ядене, няма да се изяде. За днес има определен хляб. Той ще се изяде. Утрешните работи днес не се оправят. Те утре ще се оправят, а днешните работи днес могат да се оправят.

Сега казвам, вашите работи ще се оправят. И вие ще кажете - Учителят каза - ще се оправят работите ни, но те не се оправиха. Прави сте. Утрешните работи не се оправиха, но днешните работи се оправиха. Че днес онова, което Бог е казал за вас, то ще се

оправи. Каквото Господ е казал, днес ще стане. Днес Господ е казал на десет души кредитори да дойдат да искат пари от мен. И след това Господ е казал на други десет души да дойдат и да ме кредитират в същото време. Но виждам, вървят двайсет души, идват при мене. Аз се уплаша. Аз мисля, че само десет души ще дойдат, а отгде се наредиха двайсет души. И всички държат книжките си. Аз трябва да бъда спокоен, да се зарадвам, че са двайсет души. Спасението е в двайсеттях души. Идва един и казва: "Ще платиш." Идва другият, казва: "Колко ви дължа?" "Десет хиляди." "Ето първата полица." Идва другият, казва: "Трябва да си платиш падежа - двайсет хиляди." Третият казва: "Колко ви дължа?" И тази се свърши. Заминават си десеттях и другите десет си заминават. Оставам сам, търкам си очите и казвам: "Това вярно ли е?" Аз философствам дали тези двайсет души пак ще дойдат. Втори път те няма да дойдат. Това са само изяснения. Ако чакате двайсет души, и на втория ден те няма да дойдат.

Та казвам сега, от вас един опит. Прекарайте десет дни, без да допущате в ума си по възможност ни една отрицателна мисъл. Или на ваш език да ви кажа - каквото ви се случи, кажете: "Благодаря ти, Господи, за този път, по който сега ме водиш. Благодаря ти." Имаш неприятности - благодари. Казал ти някой нещо - благодари. Нещо ти се случило - благодари на Бога. Имаш да даваш - благодари на Бога. Нямаш обществено положение - благодари на Бога, защото при общественото положение ще научиш едно нещо, а при нямане на обществено положение ще научиш друго нещо. При богатство ще научиш едно, при сиромашия - друго. Всички положения са важни за Бога. И сиромашия, и богатство са еднакво важни. Радости и скърби са еднакво важни, защото и скръбта ще внесе нещо във вас.

Казвам, колко души от вас сте готови сега? Вие някой път ме залъгвате. Помнете, че всеки, който не

е изпълнил една задача, той нищо не може да придобие. Пък и аз не искам да се ангажирате. Ще кажете: "Аз не съм готов." Който е готов, да я изпълни. Пък и не се плашете. Защо трябва да се плашите? Какво търсите тук? Ако не си готов, казваш: "Тук не е заради мен." Че какво ви коства вас това за десет дни? Ще кажете: "Разрешавам един много важен въпрос и поважен въпрос от това няма." Десет дни вземате си една книжка. Много ли са десет дни? Ако са много, може да ги съкратите. На колко могат да се съкратят десет. *("На две и на пет.")* Добре. Можем да вземем два дни и пет дни. Значи имате десет, две и пет. Законът е, ако вземем две, ще имаме един резултат, ако пет - друг резултат, ако десет - трети резултат. Сега не е въпрос в лакомията. Сега какви ще бъдат резултатите, няма да разправям. Ако вземете числото две, вие ще образувате една любовна връзка. Ако вземете числото пет, вие ще се ожените, пък ако вземете числото десет - вие ще имате едно обществено положение.

Следователно две, пет, десет - това са условия, при които един живот целокупно може да се развие. Сега ние можем да вземем двете. Какво казах при двете? Любовна връзка ще направите. То е хубаво. А пък законът на петтях? Вие ще се научите да служите, а при десеттях вие ще използвате условията. Сега разберете - според мен, аз ви казах десет дни, но вие си изберете два, пет или десет. Тогава задачата ще повторим. Ако вземем десет дни, само веднъж ще бъде задачата. Пък ако вземем два и пет, три пъти ще повторим задачата, но по няколко начини. Та сега да вземем числото две. Два дни за всинца ви. Абсолютно ще бъдете като светиите. Два дни светии трябва да бъдете. Да имате положението на един светия. Никаква отрицателна мисъл, никакво отрицание. Ще дойдат много отрицателни мисли, но като дойдат, поусмихнете се, кажете им: "Добре дошли! Как сте? От-

къде идвате?" и ще имате предвид Писанието: "Всичко, каквото се случва, все за добро съдействa." И всеки от вас - ще си забележите една от вашите мисли. След два дни на следващата лекция в сряда - то са двата дни, защото тази лекция и следующата лекция, то са два дни. Два дни ще печелите, а другите - колко остават *("Пет.")* - в тях ще броите парите си. Двата дни ще изпълните опита си, а през другите дни, които остават, ще разглеждате причините - дали опитът е излязъл сполучлив, или не. Можете да мислите, както искате. Но два дни - днешния ден и утре, до другата сряда ще се стегнете. Ще излезете въоръжени с всичките си пищови, с всичкото си знание, което от памтивека имате. Всичко туй ще го поставите на война, но както в хазартната игра, всички залагат там я джах, я бах. Ако загубя, загубя, а ако спечеля? Но сега един пропуск ви трябва, една дума.

Ще си направите един триъгълник и ще го турите на главата си. Една светлина, ще си направите един триъгълник от мукава. Сега вас ви е срам да си поставите един триъгълник отгоре на главата, но една лоша мисъл може да я турите в ума, в главата си. А един триъгълник да го поставите там, срам ви е. За емблема. Направете си един триъгълник и напишете така от едната страна. И на трите страни на триъгълника пишете: "Тайната, по която се разрешават всички мъчни въпроси в света." Ще извадите този триъгълник, ако се намерите в трудно положение, хванете го за двата края и го гледайте - "Тайната, по която се разрешават всички мъчнотии в живота." Ще турите ум, чувство, воля, мъдрост, любов, истина, сила, живот, здраве. Ще вложите това, защото за всяка една мисъл трябва да имаш един обект. Вие ще кажете: "Без триъгълник не може ли?" Не. Като кажете така с ръката си *(ръката в юмрук нагоре)*, какво означава това? Имаш сила. Отпускаш пръстите си, проектираш, силата действа в природата. Става знание. Ка-

то дигнеш ръката си *(с отворени пръсти)*, означава онзи, който ти е дал ръката. Така има сила вече.

Та сега вие ще дигнете триъгълниците, ще го хванете с двете си ръце и ще почнете така разрешението. Горният ъгъл на триъгълника, това е разрешението. Сега това да остане между вас. Няма да разправяте никому. Всеки в себе си ще разбира триъгълника какво значи. Ще кажете: "Дадоха ни триъгълник." С това вие нищо не сте разрешили. Щото така може да ви даде нещо, а може и да не ви даде. Задачата, която може да има резултат, за нея може да се говори, и то на един приятел, който ти е интимен, който ще влезе, ще разбере работите, защото за любовни работи, за любовта се говори само на онзи приятел, в когото ти имаш пълна вяра, че той ще погледне тъй, както ти гледаш.

В името на любовта има някои неща изопачени. Това е най-чистото състояние. Като говориш на един човек за любовта, той да не каже: "Гледай този човек за какви работи мисли." И той да не каже нищо отрицателно за любовта. И всичко в света, което се върши с любов, има еднаква цена.

Сега ще си направите един малък триъгълник от мукава, ще си го изрежете и ще си турите днешната дата и този триъгълник ще си го имате за спомен. Два дни няма да допущате никаква отрицателна мисъл в ума си, а ще допускате всички положителни и хубави мисли, които могат да дойдат. Дайте пълен ход на всичко онова хубаво, благородно, възвишено, което може да дойде до тебе. Дайте му свободен ход да минава през ума ви, а пък всичко отрицателно кажете му - за два дена не се позволява да мине никакъв трен на отрицание в нашата държава. Това е воля. За два дни ще забравите всичко - че сте женени, ще забравите, че сте баща или майка. Ще мислите за два дена, вие ще се мислите като един човек, който се е новородил сега и ще изпълните волята на Бога. Ще знаете, че сте в Царството Божие. Вие сега мислите, че сте

баща или майка. Ти като баща или майка ще оправиш света, та няма да те има. Баща в света е само един. Той е Бог. Господар е само Бог, а всички ние в света сме носители само на неговите идеи. И доколкото ние сме носители само на неговите идеи, дотолкова ние имаме неговата сила.

Сега ще имате отношението на синове към Бога. Ще бъдете като човек, който е готов да върши волята на Бога. Това за два дни, пък подир два дена щом ви стане жалко, пак ще си турнете същите дрехи. Но за два дни ще бъдете като светиите. Някой като те срещне и те попита как си, как е жена ти - няма такова нещо. Въпросът е като те пита как е жена ти, как си със здравето, ти ще вървиш, няма да му отговориш, но няма и да питаш някого здрав ли си. Всички тези въпроси - здрав ли си, ти ще кажеш - слънцето грее, жена ти как е, мисля да ида на Витоша на разходка. "Ама как са децата ти?" "Мисля да ида в странство да следвам в училището." Или може да му кажете: "Бързам, имам спешна работа. Извинете, много спешна работа имам."

Сега, които сте тук, вие няма да се питате, но за два дни няма да се питате за нищо. Дали си гладен, никому няма да казвате. Два дни сами със себе си ще бъдете. Ще бъдете свободни. После никой от никого нищо няма да иска. Ако жена ти е наготвила, добре. Мъжът нищо да не иска, ако тя не е наготвила. Ще считате сега, че всичко е наред. За два дни. Сега разбрахте, нали?

Тайна молитва

Седемнадесета лекция
на Общия окултен клас
27 януари 1932 г., сряда 6-8 часа
София - Изгрев

ДВЕТЕ ЛИЦА НА РЕАЛНОСТТА

"Добрата молитва
"В начало бе Словото"

Ще ви прочета само няколко стиха. Случайно се падна 32. глава от Исайя. Ще ви прочета от 7. стих нататък.

Преди две хиляди години говорил един поет на израелския народ. Има нещо, с което всички сте запознати и всички вярвате. Вие сте големи човековедци. По някой път хората разрешават въпроса, защо са мъчнотиите. То да са само мъчнотиите в света, с мед да ги храниш.

Земята е място на най-големите противоречия, които съществуват. Няма нещо, което да не се е помислювало и да не е станало, да не е станало и да не стане. В един такъв свят, гдето всичко може да стане, какво очаквате? За доброто, което става, вие никога не питате. Вие го считате, че то е в реда на нещата, а пък като стане злото, казвате: "Защо е то?" Няма време да се отговаря. Питам ви защо богатият си подрязва брадата? Защо старата баба си маже лицето с масло? Защо старата баба ходи е патерица? Защо младият ходи с две кокили? Питам защо побеляват косите на хората. Това е в реда на нещата, казвате. Побеляват, защото човек остарява. Ни най-малко старостта не е причина за това. Предназначението на старостта е съвсем друго. Ако срещ-

нете старостта и я попитате защо побеля косата на този човек, тя ще каже, че тя не знае, че е побеляла косата на този човек. Ако попитате младостта защо е почернила главата на този човек, ще каже, че ни най-малко не е почернила главата му. Вие сте философ. Вие считате, че голямо нещастие е за човека, гдето главата му е побеляла. Пък считате, че е голямо щастие, че космите на главата му са черни. Че коя глава е по-хубава - побелялата или почернялата? Ако черните глави са най-разумните, тогава по-хубаво нещо от каменните въглища няма. Имате право. От черните въглища ще извадите гориво да се стоплите. Там е всичката философия. Черното го турете в печката си. А пък бялото го турете на тялото си. Ако бялото беше толкова голямо нещастие, защо туряте бяла риза под палтото си отдолу? Вие имате страх от една мода - белите коси. Защото белите коси на главата са мода. И когато някой човек иска да покаже, че е много умен, много мъдър, той винаги си туря бели коси. Иска да си даде тон. Баш не е така.

В света има един език. Аз го наричам език на учените хора. Не на тези учени. Този език осмисля нещата. Когато при този език се наберат най-големите мъдреци и умни хора, те в най-големите противоречия виждат най-голямата Божия мъдрост. Дето всички хора се карат, те там размишляват и казват, че от тази по-голяма мъдрост няма. Разбира се, тази мъдрост не е за обикновения живот, понеже тя много скъпо струва.

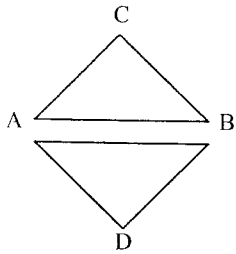

Тук имате един триъгълник. На простия човек не му идва наум, а на учения човек му идва наум и знае как да каже, че вътрешните ъгли на триъгълника са равни на два прави. Има същото правило. Понеже го знаете, няма да ви го казвам. В който и да е учебник го

има това. В миналата лекция аз казах, че триъгълникът е половината на четириъгълника. В четириъгълника ние имаме четири прави ъгли. Представете си, че той е една водна повърхност на бистра вода. Ако поставите един триъгълник отгоре, той ще има своето отражение във водата.

Следователно казвам - получава се отражението на триъгълника от една по-рядка среда в една по-гъста. Горният триъгълник представя благоприятни условия, при които човек може да се развива. Мястото ABC са благоприятните условия, а пък ABD са неблагоприятните условия.

Следователно всеки един живот е свързан с благоприятните условия и с неблагоприятните условия. Благоприятните условия, това са условията на светлината. А неблагоприятните условия са условията на тъмнината. Или благоприятният живот, това е здравето на човека, а пък неблагоприятният живот е болестта на човека. Благоприятният живот, това е разумността. Неблагоприятният живот, това е глупостта. Благоприятният живот, това е любовта. Неблагоприятният живот, това е злото. Благоприятният живот е силата. Неблагоприятният живот е безсилието.

Това ще се представи в един обем. Какво нещо е квадратът? Това е място, гдето се съдържат всичките противоречия, всички възможности и невъзможности. В квадрата всичко е възможно и всичко е невъзможно. Ако отделим двата триъгълника, тогава горният триъгълник представя едната страна на живота, долният триъгълник - другата. Горният триъгълник представя рая, а долният - ада. Защо съществуват, никой не знае, но съществуват. Вие питате: "В света не можеше ли да съществуват само мъже?" Ако можеше, такъв свят трябваше да има, но понеже го няма... Някой пита: "Без жени не можеше ли?" Ако можеше, трябваше да има такъв свят, но понеже същес-

твуват жени... Дали има свят, дето има само мъже или само жени? Това са въображения. Де ще ходи човек в един свят, дето има само мъже или само жени. Нито един от вас няма тази опитност.

Вие седите и се безпокоите, разрешавате мъчнотиите на живота. Аз имам една песен. По някой път за себе си я пея, когато нямам работа. Казвам така, не разрешавай суетните мъчнотии на живота. Не избягвай благите страдания, които са дял в живота на човека. Те са път към любовта. В техните обятия е скрита любовта. Във вечността живее животът. Там се проявява вечната Божия слава.

Какво има да дрънкаш повече? Ти никога няма да разрешиш защо онези са богати и защо онези са сиромаси. Оставете тези работи. Не се занимавайте с въпроса, защо този е богат, а онзи сиромах. Питаш: "Ами защо ме боли главата?" Остави това. Не вярвай, че те боли главата. "Ами защо ме боли стомахът?" Не се занимавай със стомаха. "Ами защо ме болят краката?" Не се занимавай с краката си. "Ами дрехите ми? Оголях." Не се занимавай с дрехите. Ти се занимаваш с такива въпроси. Седнал си и мислиш какво ще ядеш утре. Не се занимавай с утрешния ден. Философите казват: "Как не трябва да се занимаваме? Трябва да орем и сеем."

В село Четма, Варненско, в турско време хващат един българин, един беден човек, и казват: "Да се набие, да си плати данъка, защото не плаща данъка." Този българин бил кмет в селото. Един ден дошъл в селото един турски агент като началник. Кметът бил неизправен и той го набил хубаво. Кметът си казал: "Лоша работа било да се бие, понеже ме боли задницата." След като го набили, разбрал, че е лошо да бие човека.

Докато другите хора страдат, ние казваме, че страданието е намясто. Щом дойде страданието до нас, ние казваме - за другите разбираме, не за нас. Ако ти не може да се включиш в страданието, ти не може

да се включиш и в радостите. Законът е такъв. Ако ти можеш да се изключиш от закона на страданието, ти ще се изключиш и от закона на радостите. Какъвто и да е пътят, по който сега вървим, ние може да философстваме, казвате - еди-кой си бил щастлив, уредил си работите. За колко години ги е уредил? Кажете един човек, който за хиляда години да е уредил своя живот и да го е уредил хубаво. Кажете ми един такъв човек. Даже за двайсет години, даже за десет години, даже за пет години да е уредил. При такива големи противоречия какво очаквате сега? Вие имате една лъжлива мисъл, вие очаквате нещо. Не мислете, че искам да ви направя нещастни. Далеч това не е мисълта ми. Не мислете, че искам да ви направя и щастливи. Нито едното, нито другото. Единственото: искам да ви покажа на какъв закон почиват противоречията в света. Скръбта и радостта, това са две лица на реалността в живота. Винаги твоята скръб е основа за твоята радост на някой друг. Ако ти не страдаш, друг не може да се радва. Ако ти не се радваш, друг няма да страда. Ти казваш: "Да не скърбим." Но щом ти не скърбиш, друг няма да се радва. Щом другите скърбят, ти се радваш. Ти казваш: "Защо се радвам?" Защото другите страдат. Ти казваш: "Ние не искаме страдание." Няма да има и радост тогава. Дето има смърт, има и живот. Дето има живот, има и смърт. Тогава какво трябва да се прави?

Ще вземете смъртта в тази форма, както вие я разбирате. И ще вземете живота, както вие го познавате. А не както не ги познавате. Някои казват: "Дотегна ми да живея." Това не е живот, което ви е дотегнало, - това е смърт. Щом ви е дотегнало, това е смъртта. Понеже всеки ден ти умираш. А пък ти казваш: "Дотегнал ми е животът." Животът на никого не може да дотегне, понеже той няма абсолютно никаква тежест. Че той материално нещо ли е? Че той не тежи никак, абсолютно никаква тежест няма. Че

каква философия има в това? Не ти е дотегнал животът, но са ти дотегнали страданията, дотегнала ти е смъртта. А пък смърт значи това, което смърди. Значи кажи: "Дотегнало ми е смърденето."

Всичката философия е там. При смърденето не може да има никаква приятност. Всеки, който умира, все се усмърдява. Трябва да се усмърди, да види, понеже през целия си живот той е живял живот на един затворник. И знаете ли защо той трябва да умре? За да го познаят хората. Казват: "Господи, искаме да видим този човек, който живее." Трябва да умре той, за да почне да се проявява. При смъртта става щедър, всичко раздава той, и делото си раздава - всичко раздава. Щедри хора са мъртвите хора. Те завещават на баща си това, оставят на майка си това, оставят за някой друг друго, за бедните, за църквата. А пък онези живите нищо не дават. Той, като започне да умира, тогава започва да дава. Живият всичко държи, нищо не дава.

Следователно, аз ви казвам, единствените добри хора в света са хората, които умират. Аз разглеждам живота от вашето гледище. Вие казвате: "Защо умират хората?" За да дават хората.

Има един живот, който е непонятен за хората. Някой казва: "Аз трябва да живея." Да, трябва да живееш, но други трябва да умират за тебе. И агнетата трябва да умират, и кокошките трябва да умират, и дърветата трябва да умират, и ябълките трябва да умират. Хиляди работи трябва да страдат за тебе, за да живееш. Най-мъчното нещо е това. Няма по-мъчно нещо от живота, да се поддържа животът. Условията, при които животът може да се прояви, са мъчни. Вие не можете да обясните тая философия. Вие искате временни блага. Но едно временно благо води след себе си голямо нещастие. Ти си гладен човек. Трябва да гледаш пред тебе една баница направена - хубава, приятна е. Наяждаш се добре, но брашното е развалено и маслото е развалено. Ти казваш, че е много вкусна.

Не се минава половин час, и ти става лошо. Казвам, не яж такава баница от развалено брашно.

Ти искаш да станеш щастлив в света. Не мисли, че всичките баници са хубаво направени. Баничарите си имат свой интерес. Не яж всяка баница, която срещнеш на пътя си. Не се спирай пред всеки банкер, който има пари. Не се спирай пред всяка витрина да мислиш, че дрехите, които са закачени, че са за тебе. Не се спирай на тях. Тези баници не са за тебе, тези пари не са за тебе. Не гледай на всички яйца, не гледай и маслото. То не е за тебе. Не ходи да гледаш всичките книги в библиотеките, те не са за тебе. Пък и всичките учители в света не са за тебе. Ти ще напълниш главата си с хиляди работи, ще кажеш: "Замъти ми се главата." Те са непотребни работи. Ние пълним живота си с хиляди работи, но онова същественото го нямаме. Кое е същественото в света. Имаш един цирей някъде. Пробий го с губерка, изстискай го, изчисти го. То е най-хубавата работа, която може да направиш. Тъжен си, скръбен си. Седни и си попей една своя песен, но не "Цвете мило, цвете красно" или "Вятър вее, балкан ечи", или "Стоян мами си думаше". Пей си една своя песен. Какво общо имаш със Стоян и майка му. Стоян пита майка си защо майка му го е родила, та девет години болен лежал. И казва: "Мале ле, като си ме родила, защо ми доведе такава болка, че ме направи нещастен?" Че майка му ли е виновната за болката. Той е виноват. Нека Стоян се разправи със своята болка и болката със своя Стоян. А ти не се занимавай със Стояна. Той лежал девет години. Остави болката на Стояна.

Някой идва при мене и ми казва: "Много ми е тъжно на сърцето." Казвам в себе си: "Много се радвам, че ти имаш сърце и че страдаш." Това е дело на човека. Единственото хубаво нещо на земята е страданието. Ако искате да знаете философията на живота, там има страдание, дето е Бог. Там, дето не е Бог, никакво

страдание няма. А пък това страдание, то е един подтик, то ще донесе великото в света. Ако можеше без страдание, защо Христос не извърши спасението на човечеството без страдание? Той можеше с всичките ангели да дойде, да изповърже всичките изедници на земята. Защо не го направи, а остави да го плюят? Вие казвате сега - защо Господ не е оправил света. Най-напред докажете, че светът не е добър, че не е оправен. Какво ще оправи Господ света? Когато ти питаш защо светът не е направен, аз казвам - единственият, който не е оправен, е човекът. И ако ти се оправиш, тогава целият свят ще се оправи. Когато казваш, че светът е лош, ти си единственият, който е останал неизправен. Вземи да гласуваш, изпрати бюлетин - само да дойде Царството Божие. А пък ти ходиш насам-натам и казваш, че светът бил виноват. Не. Той е отражение на тебе. Ти виждаш себе си в хората. Вие казвате: "То бива-бива, но толкова лош да съм?" Съгласен съм, но не си и толкова добър, колкото мислиш. Ти казваш: "Не съм толкова лош." Но казвам - не си и толкова добър. Ти казваш: "Знаеш ли колко обичам." Казвам - но знаеш ли и колко мразиш? На земята ти никога не може да обичаш, докато не мразиш. Аз мога да ви го докажа.

"Я да пипне някой дъщеря ми." Я да я погледне. Я да погледне някой дъщеря ви. Вие ще започнете да го гледате кръвнишки. И вие като погледнете някой път друг, другият казва: "Защо този гледа толкова?" Това е негова работа. Аз не виждам лошо в това, че гледал. Да гледаш, това е една хубава привилегия. Защо Господ направи очите? Да гледаш. Пита я: "Защо ме гледаш?" Тя казва: "Гледам как го направил Господ, чета тази книга. Много ми е приятно. Този брат много хубави страници има написани. Много е сладко дървото." Чете тя хубавото. Онзи се смущава, че сестрата чете книгата. Това е една алегория. Аз считам един мъж като едно плодно дърво. Отишъл някой и къса. Друг

казва: "Защо късаш?" Хубаво е това, но после и онзи, и той къса. Всички късат. Какво лошо има, че всички късат? Някой казва: "Защо бутате дървото? Това дърво от баща ти ли е останало? Какво говориш като обран поп?" Пред невидимия свят ние сме като обрани попове. Някой седнал и се моли на Господа така: "Дядо Господи, защо направи така и така?" Гневи се на Господа и не иска да се моли вече. Хубаво. Господ казва: "Не давайте на това дете да яде два-три деня." Не се моли. Ако майката направи така на детето, после детето ще каже: "Мамо, малко хлебец."

Вие седите и си мислите, че някой път ще станете големи хора. Хубаво е. Голям човек е онзи, който може да носи страданията. Аз не ги искам те да идат. В света съществуват най-големите противоречия. Никой не знае отде идат те. Някой път може да има видими причини, но някой път няма ги никак. Съществуват страданията. Ти се мъчиш, ти си недоволен. Тези духовни страдания са течения, които минават. Когато ти страдаш, и милиони други същества страдат. Когато страдаш, повдигни се половин милиметър по-високо, и страданията ще престанат.

Представи си, че имаш пари. Ти се безпокоиш, тревожиш се. И богатият се тревожи. Той взема предохранителни мерки. Престани да мислиш, че може да те оберат. Казваш: "Ами, ако ме оберат?" Това са разсъждения. Ако те оберат, ще страдаш. А пък, ако не те оберат, ще се радваш. Едно от двете ще стане. Ти казваш: "Какво ще стане?" Аз съм голям пророк - или ще умреш, или ще живееш. Аз мога да предсказвам. Или министър ще станеш, или няма да станеш. Или в рая ще идеш, или в ада. Питат някой ясновидец или гадател: "Ще намеря ли онзи?" Ще го намериш. "Какъв е?" С мустаци черни, над двайсет и пет години. Ще пие, ще те бие по пет пъти на ден. В града, в Бургас, един грък се женил за една богата гъркиня и тя му донесла две хиляди турски лири. Тя

му заповядва: "Това ще купиш, онова ще купиш." После парите се свършили. Тогава ѝ казва: "Иди да вземеш още пари, и тогава ще ти слугувам."

Да преведа. Докато ти е здрав умът, докато имаш добро сърце, твоят мъж ще те гледа като писано яйце. Когато един ден започнеш да смърдиш, той ще те зарови в гроба и ще ти пише: "Много те обичах, но като почна да смърдиш, не те искам вече." Онези, които ходят и се преструват и плачат на гроба, аз се смея на тях. Заплакал някой и плаче с четири реда сълзи. Като е била жива жена му, той се държал не добре с нея, а пък сега отива и плаче. Аз зная защо плаче. Плачи за един човек, докато е жив на земята, пък като умре и е в гроба, никак не ходи да плачеш. За живите хора трябва да плачем, а не за умрелите. Ние трябва да се радваме на своите страдания. И ако можеш да се радваш на своите страдания, то радостта ти никой не може да отнеме. Ако не можеш да се радваш на своите страдания, то радостта ти всеки може да я вземе.

Аз не искам да засягам отношенията ви. Не се интересувам от семейния ви живот. Аз засягам един свят, който е болен. Събрали се двама души приятели, но приятелство между тях няма. Събрали се двама учени хора, но между тях няма наука. Това е търговска сделка.

Аз ви говоря и вие ме слушате, но това са случайни работи. Вие може да си живеете и без да ви говоря. Моята реч я донесе нещо, я не. Това е един банкет, но и без този банкет може да минете. Но въпросът е, че ако аз не съм, друг ще дойде на мястото ми. Най-малкото зло съм аз. Ако втори не дойде, ще дойде трети, четвърти. Ти не може да бъдеш свободен. Ще дойде някой да ти говори. Искаш-не искаш, ще ти говори. Като дойде някоя муха, ми казва: "Дий." После друга муха дойде. Изляза в гората, и проповедници колкото искаш. Мухата казва: "Вие знаете ли кой съм аз?

Всеки глупав, който не ни разбира, ние го хапем и го оставяме да се чеши." Защо са мухите? То е все същият въпрос, защо си ти. Ти си една муха, която бръмчиш. Ти какво добро си донесъл? Ти казваш: "Тези мухи нищо не допринасят." А пък ти какво си допринесъл? Мухата поне има голяма разумност. Ти като седнеш на обяд, на хиляди мухи яденето изядаш. Ти си голяма муха.

Вие седите и сте недоволни от живота. Чакате, като умрете, да влезете в Царството Божие като свети Илия. Имате една философия. Ходил ли е някой на онзи свят? Как са ви посрещали. Имате ли вашите спомени от онзи свят. Вие се въодушевявате и мислите, че един ден може да идете там. Вие ще внесете там едно противоречие в мислите - вижте колко хубаво живеят на небето, а пък колко зле живеят на земята. Щом помислите така, ще излезете оттам. Ако отидете в ада, там противоречието е друго. Ако кажете - колко зле живеят хората тук, а колко добре живеят там, то веднага ще ви кажат: "Веднага да се махнете оттук." Тогава, я ми кажете, къде ще отидете.

Има една философия. Едвам сега сме дошли до началото на нейното разбиране. Вие казвате: "Не разбрах." Не сте разбрали вие още, защото, след като разбереш, ще платиш. Аз съм ви привеждал онзи анекдот. Един милионер отива да слуша концерта на един виртуоз, но закъснял влакът и той намира театъра затворен. Попитал къде живее виртуозът. Най-после се домогнал и разбрал, че живее в еди-кой си виден хотел. Той почукал на вратата на неговата стая. Музикантът се разхвърлил и си бил легнал на кревата. Милионерът му казал: "Искам да чуя как свирите. Давам ви хиляда долара." Музикантът казал: "Легнал съм си на леглото, уморен съм. Дадох концерта вече." "Давам две хиляди долара." Виртуозът казал: "Ще свиря." Отворил един прозорец и свирил. Милионерът му казал: "Много хубаво свириш. Дай си цигулката и аз да ти посвиря." Каква е идеята на този анекдот? Милионе-

рът дал две хиляди долара да му посвирят. Страданието е концерт. Тебе ти свирят, и ти даваш. Това е при обикновения концерт. А при скръбта ти се оплакваш на другите. Онзи, който скърби, разправя, разправя, а другите трябва да слушат. Той разправя всичките патила. Той пее, а ти трябва да издържиш.

Искате ли да станете богат, да ти разправят всеки един своите страдания по един час? Вие казвате: "Защо Господ направи този свят такъв?" Този свят така ще си върви, но ние трябва да знаем как да вървим. Мухата може да бръмчи. Аз не питам защо тя бръмчи, но аз не трябва да бръмча като нея. Волът може да боде. Това е негова работа. Но аз не трябва да бода, понеже не съм вол. Конят може да рита, понеже така е създаден. Той трябва да се брани. Това е средство за отбрана, но аз не трябва да употребявам средствата на коня, понеже не съм кон. Съдията трябва да съди, понеже е съдия. Но аз, който не съм съдия, нямам право да постъпвам като него.

Ти казваш: "Какво трябва да правя?" Казвам, в дадения случай има друга работа, която може да правиш. Защо страдат слугите от господарите си? Защо страдат господарите от слугите си?

Следователно ние сме причината. Аз когато направя едно възражение, аз не разбирам смисъла на живота, който Бог ми го е дал. И в това неразбиране аз раздавам своите нещастия. Този закон е верен. Първите хора със своите неразбирания и ние със своите сегашни неразбирания създадохме своите нещастия. Една малка дума, една малка нечиста мисъл може да опорочи твоя цял ден. Едно малко нечисто, неразумно желание може да влоши всичкото ти положение. Апашът защо обира? Той казва: "Защото три дена не съм ял." Ти казваш: "Господ ще оправи този свят." Ами защо Господ те е направил богат? Той те е направил богат, да може да дадеш на този човек, на този крадец.

Има някои, които скърбят. Например ти скърбиш. Но ти всъщност не си човекът, който скърбиш. Друг някой в тебе скърби. Когато ти си млад и скърбиш за онази мома, кой скърби в тебе? Не си ти. Когато старият скърби, друг скърби чрез него. Когато си майка и скърбиш, пак друг скърби чрез тебе. Ти казваш: "Дотегна ми този живот." Но ако кажем, че животът ни е дотегнал, не говорим истината. Ако в сегашния живот се премахнат всичките страдания, тия състояния, които имаме, какво щяхме да ги правим. Представете си, че младите момци не плачат, не се смеят, представете си, че не ядат. Нищо не искат. И на любовни работи не ходят. Тогава де ще останат младите моми? Тогава оставете младите. Това е един символ.

Младият и старият, това са полоси. Ти се радвай, че в света има млади и стари хора, майки, бащи, сестри, братя, господари, слуги. Радвай се на всичко, нищо повече. Ако разбираш, това е смисълът на живота. Радвай се, че хората умират, че хората се раждат, радвай се, че хората грешат, радвай се, че хората поправят живота си. Вие сте господар на злото и на доброто в сѐбе си. Нищо повече.

Сега заключението. Не разрешавайте суетните мъчнотии в света, защото няма никакво разрешение. Докато слънцето грее, ще има сенки на един предмет. Този триъгълник ще се отрази. Имаме четириъгълник - ще имаме отражение на триъгълник. Като престане да грее слънцето, и сенките изчезнат, ще се премахнат сами по себе си. Като махнеш доброто, ще отмахнеш и злото. Тогава къде ще остане човекът, кажете ми. Вие искате да дадете ум на Господа. Господ цяла вечност се е занимавал и най-после е измислил този свят. Тогава, като отидете при Бога, дайте му вашия проект. Всеки, който коригира Бога и неговите прояви, той ще се намери на мястото на Йона.

Казвам сега, философията на живота е в следното. Бъдете доволни от онова, което Бог е вложил в

живота в този момент. Считайте, че това е разумно. За да се домогнете до следующия момент, понеже всеки момент има нещо разумно. Вие мислите, че сте родени само да страдате. Не е така. Вие не сте родени само да страдате. Но не сте родени само за радост. Не сте родени само за омраза. Не сте родени само за любов. В следния момент положението ще се смени. Онзи, който се оплаква, казва, че бял ден не е видял, не казва истината. Сменяват се състоянията. След всяко състояние иде друго.

Някой казва: "Не трябва война." Ти не може да спреш войната. Ти не може да спреш бурята. Тя си има своето назначение. Ти не може да спреш и революцията. Ти не може да спреш въртенето на земята. Не може да спреш и четирите годишни времена. Има нещо, което не може да измениш. Не може да измениш изгрева и залеза на слънцето. Ти може на вземеш едно положение и да се ползваш. Ти казваш: "Откак съм влязъл в този път, побеля ми косата." В едно гнездо имало гарджета, които го оцапали. Те казали на майка си: "Пренеси ни в друго гнездо." Майката им казала: "Задниците си ще вземете ли?" "Да." "Тогава и него ще оцапате."

Ние сме дошли в света да превърнем всичкото зло в една друга материя - да стане по-рядка, да има подобрение, за да се подобри животът. Има една задача, за която сме дошли. Да няма едно голямо противоречие във вашия ум, защото светът е лош. Това не е философия. Светът не е нито лош, нито добър. Хората са писали. Може да четете Библията. Това е частично разбиране. Един пророк пише едно, друг пророк пише друго. Христос казва: "Горко вам, книжници и фарисеи." Защо? Защото вие искате благото само заради вас. Горкото на сиромасите ще е и на вас. Блажени бедните, но това блаженство на бедните ще дойде и на богатите. Смени има в света. Трябва да имате една философия. При този начин на разсъжда-

ване ние сме по-близо до истината, отколкото при другите начини.

За една хубава земя торът е непотребен, но за една бедна земя е потребен. Следователно това зло, което виждаме в света, е потребно за някои същества. Има хора, има същества, за които е потребно. Вие, като се повдигнете един ден, няма да имате нужда от зло. Ще дойде един ден, когато няма да имате нужда от омраза. Кажат ти някоя дума неприятна, ти казваш: "Той уронва моя престиж." Той е невежа. Лошовината на един човек принася ли добро? Ако един човек снеме товара от гърба на един човек, това лошо ли е? Тъкмо вие си приготвите кокошката за ядене, аз я взема и я изям. Какво лошо има в това? Ти и аз едно сме. Ние разглеждаме живота от сегашното положение, но това не е Божествено положение. От гледището на овцете поведението на вълка е лошо, но от гледището на вълците тяхното поведение е добро. Ако един ден вълците нарушат Божествените закони, те ще изчезнат. Вълк ли да бъдеш, или овца да бъдеш? Тогава ти казваш: "Как да бъда вълк?" Тогава какво да бъдеш? Овца ли? В окултен смисъл в известен случай трябва да бъда овца, когато искам да запаля огън, когато нося топлина. Всичките тревопасни животни носят огън в света и затова са потребни. Вълците са същества на страданието. Овцете внасят огън. В дадения случай вие трябва да бъдете овци. Огън е овцата. Ще запалиш, ще гориш. И който те изяде, ще знае, че огън е станал.

Евангелието е една справочна книга, за да знаете от кой бакалин какво да вземете. Живият човек, който благоветства, той е евангелие. Ти, който благоветстваш, ти си евангелие.

Аз имам едно положение, от което гледам. Аз никак не се възмущавам от хората. Някои деца имат атавистичен навик - обичат да хапят, забиват си зъбите. На това дете давам една-две ябълки. Едно време

това дете се е учило на този навик и не се е още отучило. Ако не беше ме хапало, не щях да му давам ябълка. Друго дете като ме ухапе, му давам четири ябълки.

Снощи ми донесоха един уред, който показва, че в най-големите противоречия се вижда друго нещо. Като го завъртиш, ще погледнеш съвсем други работи, чудни работи. Та светът е един такъв уред - калейдоскоп. Гледайте сега.

Аз мисля да ви попея сега една нова моя песен. Казвам, има един език. Той не е общ говорим език, но най-умните хора говорят на този език. Ще ви дам един превод, едно отражение. Какво е отражението на този триъгълник? Отражението не може да прилича напълно на оригинала. Схващайте добрата страна на живота. Не искам да ви кажа, че трябва да бъдете смели. Вие и без това сте много смели. Вие сте много по-смели, отколкото трябва, и вие сте много по-страхливи, отколкото трябва. По-учени сте, отколкото трябва, и по-невежи сте, отколкото трябва. По-добри сте, отколкото трябва, и по-лоши, отколкото трябва. Лошото е в това, че това, което имате, имате повече, отколкото ви трябва. По-богати сте, отколкото трябва, по-сиромаси сте, отколкото трябва. Не че сте сиромаси, не че сте и богати, но сте по-богати, отколкото трябва, и сте по-сиромаси, отколкото трябва.

Новото учение не се шегува. То не съди хората, но като дойде, косъма цепи. Новото учение ще направи всичките хора богати и ще ги натовари толкова много, че всички да станат сиромаси, защото ще ходят тежко. Някой казва: "Парички трябват." Не е лошото в парите, стига да знаеш как да ги употребиш. Езика на парите трябва да знаеш. Парите, това са едно средство както знанието. Силата, любовта, мъдростта, истината, всичките добродетели - това е все капитал, това е богатство. Така се схващат нещата. Ти казваш: "Аз не искам богатство." Не, не, под богатс-

тво не се разбират само пари. Във всички положения на живота трябва да бъдеш богат. Когато дойде да станеш сиромах, ти ще ликвидираш с богатството. Ако едновременно ти не можеш да бъдеш богат и сиромах, да се натоварваш и да се разтоварваш, ти не си разбрал живота. Ако виждаш живота само в богатството, ти не си разбрал живота. Защото твоето богатство се дължи на всички тия сиромаси, които работят. Един ден Бог ще каже на богатите: "Дайте насам." Всички - и богати, и сиромаси, еднакво ще ядат.

Един ден Господ ще ни повика. Кога? Утре. Аз някой път ставам каквото си искам - и цар, и учен. Всичко ставам. Слава Богу, че за всичко имам възможност. Благодаря на Бога за ума, който ми го е дал, за сърцето, което ми е дал. Благодаря на Бога за хората, които срещам. Благодаря на Бога за лошите хора, които срещам, и за добрите, които срещам. Благодаря и за дявола, който срещам. Тогава говоря на Господа с този неразбран език на древните мъдреци, език, който не е разбран и за сегашните учени хора. Сега ви говоря приблизително. Правя ви един малък превод от този неразбран език.

Тази беседа е само за вас, а не за външните.

"Отче наш"

Осемнадесета лекция
на Общия окултен клас
3 февруари 1932 г., сряда, 5 часа
София - Изгрев

ЛЮБОВ НА БЕЗСМЪРТИЕТО

"Добрата молитва"
"В начало бе Словото"

Ще прочета една част от 61. псалом.

Този псалом трябва да се преведе. В природата има един начин на разбиране. Човек трябва да има предразположение за разбиране на нещата. Другояче той не може да разбере една истина.

В съвременния живот колят агнета. Вие седите със светнали лица, охилили сте се и като колят, радвате се. Нямате ни най-малко предвид страданието на агнето. Мислите как ще си похапнете, ще си пийнете малко винце. Тези хора имат едно разбиране за живота, а пък други имат друго разбиране. Те, когато колят агнетата, им се свива сърцето, жално им е. Защо едните се радват, а другите скърбят? Онези, които се радват, са заинтересовани, имат облаги. Тези, които страдат, взема им се нещо, те губят.

Та в живота, когато се събирате, трябва да имате едно вътрешно разположение, едно вътрешно разбиране. Защото на човека може да се каже най-хубавата истина и да има две различни разбирания. Може да имаш първото разбиране, т.е. да се веселиш, да се радваш, когато колят агнетата. А може да имаш и второто разбиране. У българите има един навик. Когато се раждат децата, когато се роди едно момче вкъщи, всички са радостни. И му правят панихида. Не е лошо нещо

това. "Пан" значи голям, "хида" - ще почистят за онзи, който отишъл при Бога. Те са изопачили думата. Знаеш, вместо хората да бдят сутрин, започнали да бдят вечерно време. Това е едно изопачаване. Когато вие изопачавате езиците, ще видите как се изменят думите. Например вземете думата "стар". Тя произлиза от думата "сад" - значи да се повиши. От тази дума в латински, английски и български има думи, които са произлезли. Стар е онзи, който иска да се прояви. Когато той се проявява, се казва "сад". Сега казват стар човек. Сега думата "стар" има такова значение в ума на човека, че този човек за нищо не е годен. А пък това не е верно. Старият е най-годен за работа. Той е упражнен вол. Можеш да ореш колкото искаш. Малкото даначе, като го туриш на работа, дърпа се, скача. А пък старият вол оре добре. Ако изучавате вие старите езици, ще ги изучавате по един начин. Ако изучавате новите, ще ги изучавате по нов начин. В английски език има седем произношения на буквата "а". Произнася се като "а", като "е", като "и" и пр. Това е свойство, деликатност на езика. Онзи, който разбира езика, ще приложи това, а пък който не го разбира, няма да го прилага. Най-хубавото е човек да прави различие по тези тънкости. Защото, колкото се опростотворяват работите, толкова губят от красотата си. Ние опростотворяваме работите, за да бъдат разбрани. Но когато в работите трябва да има красота, те трябва да се усложняват. Всеки човек, който иска да бъде красив, трябва да има усложняване в него. Една красива мома - има сложно нещо в нейното лице. Красотата е един образ много сложен. Красотата има такива линии, които не може да намериш в един обикновен човек. И в мъдреца има такива сложни линии. У него има линии с оттенъци. Има нещо особено в него. В космите, в уши, начина на ходенето, в линиите на лицето и пр. А пък когато човек е прост, може да го познаеш по неговия вървеж. *(Учителят показва ходене-*

то на някои хора: ходи много бързо и маха ръцете си, после ходи полека, без да маха ръцете.)

Вие искате да се молите по някой път. При молитвата човек трябва да забрави себе си той. Трябва да забрави окръжаващата го среда, за да може да се моли. Човек, за да пее, той трябва да забрави публиката, той всички тези хора трябва да ги тури в себе си. Щом ний мислим, че хората са там... Вие например мислите, че сте събрани тук. Не, не сте тук. Тук е един грамофон, а пък събранието е някъде далече. Има същевременно някъде събрание толкова далеч, а пък вие сте представители. Тук каквото става, и там става. Това е копие на едно нещо, което става. Вие казвате: "Нагласихме тази работа." Не, никога не може да нагласите в този живот работите. И девет чифта, и десет чифта цървули да скъсате. Нещата от самата вечност са нагласени.

Та искам да бъдете свободни в разбирането. Освободете се от непотребните неща. Ние трябва да бъдем свободни, защото, когато сме свободни, можем да учим. За да учи човек, неговият ум трябва да бъде свободен от непотребни вещи, елементи, мисли, желания, движения и образи. Има в дадения случай неща, образи непотребни. Съдържанието на съзнанието трябва да бъде свободно в тях. Това, което ние съзнаваме, то не трябва да бъде в стълкновение с нашия минал живот, нито в стълкновение с живота, който иде.

При мене идва един земеделец и ми казва: "Работлив човек съм, ора земята добре." Казвам му: "Много добре правиш. Ти отиваш при необработената земя, разораваш я, посаждаш дръвчета и след десет години ще имаш една градина. Казваш на земята: "Ако не бях аз, ти щеше да бъдеш голяма пустиня, необработена, щяха да те тъпчат. Ти благодари, че аз те заградих и посадих нещо в тебе. Сега имат уважение и почит към тебе, аз те направих такава." А градината ти казва: "Той посади тези дървета, обаче аз ги отхраних и ги

отгледах. Ти вземеш всичките плодове, изяждаш ги, пък за мене оставяш сухите листа, аз да се храня с тях." Каква философия на живота?

Да направим превод на това. Ако ти работиш върху един човек в живота, както работиш земята, присаждаш доброто в него и обираш всичките плодове, оставяш на него да яде листата, тогава какво му допринасяш? Ти му казваш: "Не знаеш ли, че аз те направих такъв?" Онзи може да ти каже: "Ти си ме направил такъв, обаче взимаш най-хубавите плодове." Това е една аналогия.

Да пазите в ума си едно свещено правило. Когато работим, работата ни трябва да бъде свещена. С този начин на разбиране, който имаме сега, човек не може да се развие. Най-малкият егоизъм, който е останал в човека, той може да остане в човека като един червей, като един малък червей, който може да ви повреди. Този червей ще го извадите, ще го поставите на мястото му. Не му е мястото там.

Преди една година дойде един брат да обработва градината. Той казва: "Дървото плаче." Веднага виждам една дупка, излиза нещо от дупката, виждам цяла купчина там. Пада нещо от дупката. А пък то какво е станало? Влязъл е в дървото един червей, влязъл вътре и яде, образувал цяла дупка. Казах му: "Излез навън." Вземам една тънка тел, турям тела, проби се една голяма дупка, закачих с тела червея и го извадих. После турих малко восък и се поправи раната." Вий ще кажете - нека стои червеят вътре. Не. Той трябваше да ме пита: "Мога ли да вляза аз?"

Вие казвате - знанието е свещено. Вие пеете. Има много начини за пеене. Самата музика е едно чувство в човека, то го принася. С въображението може да допринесе нещо за човека. С поезията, яденето - всичко, което става, все допринася нещо със своите последствия. На всичко човек трябва да обръща внимание. Ако вие обръщате еднообразно внимание само на

някои форми, вие ще станете много еднообразен човек. Ако обръщате внимание само на своите лични чувства, главата ви ще стане като краставица. Ако станете много миролюбив, че и на мравката отстъпвате, вашата глава ще стане толкова тясна - като някоя дъска. А пък ако не искате много да фантазирате, то вашето чело ще остане сбутано. Някой ще каже: "Ти много не фантазирай, това не ставай, онова не ставай, богат не ставай." Това са философии на миналите векове на хората. Господ е създал хората за нещо много хубаво и всяко нещо трябва да бъде навремето си. Трябва да имаме ново понятие за нещата.

Един турски бей отива на гости на един български чорбаджия. Той никога не е бил пил шира. Българинът му дал, когато започнала да реже. Беят казал: "Много е хубаво." Той вдигал чашата и пил. По едно време го хваща виното и казва на чорбаджията: "Дойде ми да викам." Българинът му казал: "Викай." Започнал той да вика. После му казва: "Дойде ми да играя." "Играй." Човекът иска да пее, иска да играе. И най-после казва на чорбаджията: "Това нещо е много хубаво. Досега не съм пял, не съм играл. То сила дава на човека." Българинът му казва: "Ще вземеш хубаво грозде, ще го измиеш с вода, ще го изстискаш, ще го туриш в шишето, в гърнета." Беят казва: "Много хубаво. Ще кажа на моята ханъмка да направи това."

Казвам, трябва да разбираме живота. Някои казват: "Животът е сериозен." Много е сериозен. Пари нямаш, болен си, краката те болят. Жена ти иска дрехи за Великден, децата ти искат обуща, шапки, дъщерята следва - трябва пари за нея. Ти се почесваш за врата и казваш: "Сериозен е животът." Само за тебе е сериозен животът, понеже нямаш с какво да го посрещнеш. Представи си, че имаш с какво да посрещнеш. Тогава животът няма да бъде сериозен, а ще бъде приятен.

Всичките неприятности в живота произтичат от нямането. Първото нещо е от нямането, а второ-

то е, като имаш нещо, че не знаеш как да го употребиш. Имате известни таланти, но ви е срам да работите с тях. Можеш да пишеш, но не искаш да пишеш. И казваш: "Кой ще се занимава с драскане по книгата." В България, когато някой се занимаваше със свирене на цигулка, казваха: "Цигански занаят. - Казваха: - Горкото момче, къде е отишло с циганите." Трябваше голямо самоотричане, да обичаш много хората, да издържиш изпита, за да свириш.

Та сега вие сте хванали циганина. Например някой ходи на молитвено събрание, казва: "Цигания." Някой се моли сутринта, казва: "Цигания." Ако ние имаме тези понятия на хората, ние не може да разберем света. Има едно вътрешно разбиране - всички трябва да бъдете свободни. Когато аз говоря, имам предвид да се освободите от ненужни работи. Трябва да се освободите от тях. Например имаш една ненужна мисъл - мислиш, че ще умреш, мислиш, че ще остареещ, мислиш, че ще станеш леден. Те са неща възможни. Но ако ти осиромашееш, ще научиш това, което при богатството никога няма да го научиш. Ако това е училище, ще учиш.

Някой е художник. В какво седи художеството? Онзи е един голям философ, който пише. В какво седи неговата философия? Който не разбира, ще пише драскулки. Дращи, дращи, надращи цяла книга, казват - много учен човек е. Аз гледам дращенето. И едно дете - казвате - може да дращи. Обаче в това драскане човек турил нещо. В неговото драскане има съдържание. Като четат хората това драскане и като разберат драскането на философа, става една промяна в тях.

Да си представим, че вие имате дъщеря, която е неразположена. Сърди се на баща си и на майка си. Казвате за нея: "По-рано беше добро момиче, сега се сърди, нервна е." Един ден идва раздавачът, носи писмо. Като вземе писмото, като го отвори, тя става, тръгва, облича се, прави си прическата. Казвам, това неразб-

раното, тези линии ѝ подействаха така, че целия ден дъщерята е весела. Бащата казва: "Дано да идват почесто такива писма." Това писмо може да е от някоя приятелка от училището, от обичана приятелка, може да е от сродна душа, приятел. Тя става весела. Все е хубавото един човек да му дойде едно хубаво писмо, защото обикновеният живот е живот на мъчение. Да те карат сега да ядеш сушени сливи или ябълки отпреди четири-пет години, а пък гледаш на дървото пресни круши и ябълки. Тогава вие ще заприличате на онзи български шивач абаджия, който имал един слуга Стоян. Идва един и казва на абаджията да му ушие бир бучуклия гащи. Този, който поръчал бир бучуклията, изпраща една хубава кокошка и я занесли на абаджията. Абаджията шиел в къщата на този човек. Абаджията казал: "Моят слуга печена кокошка не яде. Сварете му боб." За да остане кокошката за него. Стоян слушал и въздишал. Слугата яде боб без зехтин, само с малко лук. Той си казал: "Аз ще му кажа яде ли Стоян кокошка, или боб яде." Майсторът изяжда кокошката и казва: "Хайде на работа, Стояне." Стоян казва на околните: "Моят майстор по някой път го прихваща нещо и като започне да се озърта, вържете го. Като му мине, ще го пуснете." Стоян взел напръстника на майстора и го скрива. Майсторът търси напръстника си насам-натам, озърта се, и тогава онези го хващат и го връзват. Майсторът се чуди, че е вързан. Слугата му казва: "Стоян кокошка не яде, а боб яде."

Или казано другояче. В природата съществува следният закон: това, което правиш на другите, ще ти се върне на главата. Всякога ще ти се върне. В природата има отзив, ехо. Не че тя мисли да отмъсти, но всяка постъпка има едно ехо. Ще дойде отзвук, това ехо ще се върне, ще се повторят нещата. Ако в бащата има един навик, в сина ще се повтори. Не е лошо да се повтарят нещата. Ако бащата е музикален, това ще се повтори в сина. Ако майката е худож-

ничка, в дъщерята ще се повтори. Ако бащата е писател, в сина ще се повтори. Някой път има изключение. Но нещата ще се повторят. Нещо недовършиш. То ще се повтори или в самия тебе, или в сина ти. Не е лошо повторението. Нали се казва, че повторението е майка на знанието.

Онова, което започваме, трябва да го заучим хубаво, защото ще се повтори. Това, което ще се повтори, трябва да е хубаво, че ще пренесе известен плод. Вие може да имате знание, но то да не принася някой плод. Например аз съм ви говорил много пъти, но когато говоря за любовта някому, той започва да подозира. Ти говориш на богатия за любовта, че трябва да се обичаме. Богатият те погледне, поусмихне се малко. Той знае, че като му говориш за любовта, ще му кажеш: "Не можеш ли да ми заемеш?" Или дойде някой в къщата ти и почне да ти говори за любовта, как хубаво сте се уредили, че много сте благородни, набожни. И по едно време ще си направи устата да каже: "Вие имате дъщеря хубава, красива, аз имам един син. Вашата дъщеря не може ли да ми я дадете за нашия син. Един предмет материален. Той те хвали, но има нещо материално. Най-напред ще ти каже: "Кажи ми нещо за Господа" и след като го научиш нещо за Господа, той няма да ти даде нещо за Господа, но ще те изнуди, ще ти вземе. Не е лошо човек да взима, но не само да вземаш. Животът не седи в това. Трябва да даваш и да вземаш. Това е едната страна. Ако детето не вземе, не може да расте. Майката трябва да дава. И след една-две години тя ще го отбие, няма да му дава вече мляко, но ще го научи как да яде.

Същият закон е и в човешкия живот. Всякога да давате или всякога да вземате - такъв закон в света не съществува. Даже и Бог, който е създал света, и той прави смени. След като е давал дълго време, той ще се спре и казва: "Ти ще даваш." Има закон: ще възлюбиш Господа. Той те е обичал. Това, което сега има-

ме, се дължи на хиляди милиони в миналото. Всичките тия условия се дължат на даването на Бога. Всичкото хубаво в света е за твоята душа, а не само за днешния ден. Не само и за утре, но за хиляди векове, за вечността. Бог е предвидил всичко, има за какво да се радваш. Ти нямаш представа какво е небето. Ти си представяш небето като земята. "Какво ще гледам небето?" - казваш ти. Но това не е научен въпрос. Ти казваш: "Роди се човек и остарява." Ти не си се родил още. Какво нещо е младостта? Ти казваш: "След като любиш, какво идва след любовта?" Чудна работа. След любовта иде безлюбието, а след безлюбието идва пак лобовта - и после след това иде светлината, после иде тъмнината, после пак светлината, пак тъмнината. След тях какво иде? Свобода. После иде робството, пак свободата, пак робството.

Някои казват: "Трябва да олекне човек." Не само да олекнеш, но някой път трябва да тежиш. Защото корабът, в големите вълни ако олекне, ще потъне. Когато дойдат най-големите изпитания, ти трябва да бъдеш един пълен кораб, за да има на какво да отстояваш. Трябва да имаш знание, че като страдаш, да знаеш за какво страдаш. И като имаш знание, трябва да знаеш за какво имаш това знание.

Аз съм ви говорил за много работи. Някои неща сте приложили много добре, а някои сте оставили в проект. До тези неща щяхте да дойдете, без да ви ги кажех. Защото на някой човек мога да кажа къде седи някой хубав извор. Малки буболечици отиват при този извор. И без моето показване, вие пак ще намерите този извор. В какво седи преимуществото да ви покажем извора? Това е само спестяване на времето. Вие може да правите сравнение между един човек, който се е учил, и един друг, който сам е добил знанието. Онзи, който добил своето верую от само себе си, се различава от онзи, който го е добил от някой учител. Някой казва: "Човек сам трябва да добие знание." Това не е в

реда на нещата. Той като е излязъл от Бога, някой е вложил знанието в него - Бог. Никой не може да бъде сам научен. Той все трябва да се учи отнякъде. Най-първо човек е учен от Бога. Дълго време човек се учи от Бога. Когато човек се учеше, видяхте малки пъпки вътре в първия човек. Нямахте думата, вие само слушахте. Нямахте никакъв глас. Когато първият човек се е учил, вие сте гледали през малките дупки. Знаехте, че е станало нещо, но какво е станало, не знаехте. Казвате - първият човек е съгрешил. Но тази легенда още нищо не показва. Ял от плода. Както онова дете запалва една печка, запалва фитила на една бомба с взривно вещество и чака да види какво ще стане. Седи детето и гледа какво ще стане. То не знае, че като стане този взрив, от самото него няма да остане нищо. Казват му: "Бягай!" Детето хукне да бяга. Благодарение, че избягва.

Първият човек беше едно дете. Господ му казва да не бута голямата бомба в рая. Жената запали фитила на голямата бомба. Казват им: "Бягайте!" Адам казва: "Ще видим последствията." Като избухна бомбата, те избягаха из рая. Какво нещо е грехът? Това е една бомба, която експлодирва, ти избягваш вън от къщи. Един ми разправяше, че когато експлодирала една неприятелска бомба, взривът го вдига и той бива изхвърлен на четиридесет-четиридесет и пет метра разстояние. Той се чудел дали е жив, или не. Казва: "Никога няма да забравя, хвърках из въздуха. Само малко ме контузиха. Казвам, този, когото е изхвърлила такава бомба, ще има вече страх и ще казва: "Бомба е това."

Да дойдем сега до идеята: малките постъпки в живота могат да причинят известни взривове в човека. В човека стават взривове в мислите, в чувствата и могат да повредят процесите на правилното развитие. Някой път четеш. Дойдеш до известни пасажи, дойдеш до известна мисъл, която изменя целия ход на

мисълта ти. Например ти се молиш и някой ти казва: "Какво си се изправил като дърво да се молиш." А ти имаш разположение. Онзи ти казва: "Така не се моли." Как трябва да се моли, и той не знае. Облякъл си се хубаво и някой ти каже: "Какво си се наконтил така сега като княз. Не те ли е срам?" Ти се погледнеш и се смутиш. Тъкмо си написал едно хубаво стихотворение и някой ще ти каже: "Тъкмо сега ли намери да напишеш такова стихотворение." Или тъкмо свириш, някой ще ти каже: "Тъкмо сега ли намери да свириш?" Когато онзи човек е умрял, ти носиш лачени обуща. Някой ти казва: "Не те ли е срам!? Баща ти работи, а ти не работиш, а лачени обуща носиш. Не е ли срамота!"

Не е грехът в лачените обуща, а в разбирането. Когато аз свиря и ми кажат, че някой е умрял, аз ще му кажа: "Аз му свиря, че отива при баща си. Той не е умрял. Жив е той. - И му казвам: - Много здраве на нашите." А други казват: "Отива в черната земя." В едно село бях в Шуменско. Там ми казаха: "Страшна работа, една жена се мъчи." Казвам: "Какво има?" Казаха ми: "Добива жената. Три дена се мъчи, не може да добие. - Онези, които ми съобщиха това и ми казаха: Жената ще умре." Казах му: "Няма да умре. Нещо хубаво ще излезе от нея." Той ми казва: "Ти не влизаш в нейното положение." "Аз влизам в нейното положение и се радвам, че ще излезе един човек, роден от нея." Онзи ми казва: "Така лесно се говори, но знаеш ли колко се мъчи?" "Тази жена ще се мъчи, а след пет минути ще се освободи от своите страдания." Онзи ми казва: "Ти отде знаеш?" И така стана. На тази жена ѝ трябва помощ от невидимия свят. Това дете не може да се роди, крив път е взело. Сбъркало е пътя, не може да се роди. Казвам на детето: "Ще се върнеш назад, на десет сантиметра ще се върнеш и ще хванеш правия път да излезеш навън. Като си влязъл, забравил си как си влязъл. И като не знаеш как да излезеш, ще се върнеш назад.

Или казано другояче, ще се обърнеш към Бога. Намираш се в затруднение. Ти казваш: "Какво да правя?" Обърни се към Бога да ти даде съвет. Раждането аз вземам в по-дълбок смисъл. Всеки може да се намери в раждане. Забъркаш се в нещо. Ще се върнеш десет сантиметра назад, ще се обърнеш към Бога за помощ и ще излезеш.

Сега сме дошли в една фаза, в която започва най-важното положение. В един съд ще се турят най-хубавите работи и този съд трябва да го измиеш, за да не би нечистотиите да развалят онова съдържание, което ще се тури. Ако човек не се почисти, как ще приеме любовта, която трябва да влезе в нас да живее. Ние искаме Бог да дойде в нас. Като дойде Бог в нас, ние няма да се молим вече. Няма да плачем, болест няма да имаме, равматизъм няма да имаш, сиромашия няма да имаш. То ще бъде вечно веселие, разходки, свирене, пеене. И голи няма да има. Всички ще бъдат облечени в празнични дрехи. Колко време ще продължи това? Толкова, колкото искате. Животът, в който сте сега, трябва да се измени. Ако ние не се изменим, защо е науката? Казвате, че остаряваме. Животът не е в старостта. Животът не е в младостта. Животът е в разбирането. Едно разбиране трябва. Трябва да разбирате силата на Божията мисъл, която може да се прояви в човешката душа. Старият трябва да разбира Божията мисъл като стар, младият - като млад. Науката седи в това - ти сам трябва да съзнаеш, че мисълта, която имаш, е Божествена и да не измениш на тази мисъл. Да поддържаш, че мисълта, която е в тебе, е Божествена, но тя наистина да е Божествена. Да не туриш на една Божествена мисъл човешки ум. Туриш ли човешки ум, няма да постигнеш това, което трябва. Като получиш една Божествена мисъл, тя е магическа, всичко може да постигнеш с нея. Писанието казва: "Опитайте, и вижте, че съм благ. Опитайте, и вижте, че съм щедър. Но ще опитате така, както Бог изисква."

Мнозина от вас сте сиромаси, пари нямате. Един ми разправяше, един млад брат ми казваше: "В живота си загазих. Намерих се в мъчнотии. Отивам при някого, вземам назаем оттук-оттам. Не мога да ги посрещна. Обърках работата и виждам, че моите приятели странят от мене. Казвам си - няма да вземам пари назаем. Мога да гладувам. Но по никой начин да не вземам пари взаем. Ще работя. Ако намеря работа, ще работя. Ще изкарвам с труда си. И след години работите ми започнаха да се оправят. Намерих се в по-леко положение."

Има един правилен път. Като вземеш пари взаем, ти вече започваш да уповаваш на хората. Не знаеш нещо - питаш другите как беше. Назаем вземаш. Цяла година мислиш и като намериш да изпъкне това в ума ти, ти добиваш характер. Дойде ти някоя мъчнотия в живота. Ти търсиш откъде и как е дошла. Като намериш нейния произход, ти имаш известни знания, което е свързано с Божествения свят, понеже ние сме части от Божествения организъм. Бог всякога иска да имаме мисъл и да чувстваме всякога връзка с Бога. Тогава нещата ще се развиват по естествен път. Един англичанин преписал двеста хиляди изречения. Знаел е петнайсет езика. Какви възможности има в човека! Вие колко езици знаете? Даже някои колко думи употребяват в своя език. Обикновено хората употребяват, служат си с петстотин-шестстотин думи. Някои си служат с хиляда думи. Някои талантливи писатели с четири-пет хиляди думи си служат. Шекспир си е служил с петнайсет хиляди думи. Казват, че Омир е употребявал четиридесет хиляди думи. Милтон е употребил десет хиляди думи. Като четеш Шекспира, много мъчно е за разбиране. Там има такива думи, че трябва да ги търсиш в речника.

Като дойдете до природата, четете нейната книга. Трябва да търсите нейните думи, с които тя си служи. Природата има чуден език. Наричат го езика на

природата. Онзи, който не разбира този език, за него то е безсмислен език, а пък който го разбира, за него той е най-осмисленият език.

Сега искам да остане мисълта - пред вас седи едно бъдеще, което Бог е положил. Това, което сте добили досега, е само предисловие на това, което има да добиете. Това е встъпление. Този живот, който живеем, е живот на смъртта. Ще дойде онзи живот на безсмъртие. Да знаеш, че си роден от Бога, че няма да умреш, че имаш свобода, че можеш свободно да излизаш от тялото си. Да излизаш вън от тялото си, да се поразходиш, и да влезеш пак в него, ще бъдеш свободен да влизаш и да излизаш. Пък вие сте забравили начина на излизането.

Някои от вас не могат да излизат свободно от тялото си, нямат това изкуство. Някой път мисля по това, но не смея да говоря, не смея да кажа как да излезете вън от тялото си, защото, като излезете, няма да се върнете. Някой път не искам да ви кажа, защото, като излезете, ще ви оберат. И като се върнете, няма да намерите нищо вкъщи. Това е друга опасност. Това е цяла една наука. Това е едно от най-красивите положения. Умирането, това е разбойничество. В моите очи умирането е разбойничество. Дойдат разбойници, счупят вратата, оберат те, вземат ти всичко. А пък другото положение е да можеш да напуснеш тялото си и като излезеш из какавидата, няма да бъдеш вече гъсеница, а пеперуда украсена, най-хубава.

Някой път вие имате любопитството. Не е лошо, хубаво е и любопитството. Но в природата има нещо скрито. Когато природата прави някои неща, тя ги крие. Например ти не можеш да отвориш човешкото сърце, за да видиш как става кръвообращението. Ти не може да отвориш белите дробове, за да видиш как става дишането. С ума си може да отвориш, но физически не можеш. Та скритите работи са хубави работи в света. Отворените работи са едно изложение. На една

много малка част си изложен. Изложеното е много малко. Да кажем, че аз извадя моята цигулка. Вие не сте ме слушали още аз как свиря. По някой път, когато аз свиря, залъгвам хората. Но има известно свирене, което не искам да покажа на другите хора, защото не е полезно. То е скрито. За мен взимам известни тонове, те са важни за мен, но за другите не са важни.

Вашата вяра, вашата любов, трябва да бъдат прогресивни. А прогресивната любов и вяра всякога на пътя си имат грамадни препятствия. Хубаво е, че те имат препятствия. Без препятствия любовта не може да се прояви. Без препятствие не може да се прояви и вярата. Там ще намериш големите контрасти.

Когато на часовникаря му дадат някой развален часовник, той го рязглоби. Любовта е най-великото изкуство. Да видиш в какво седи истинската любов. Кажете ми в какво седи истинската любов. Представете си, че пишете любовно писмо. Коя ще бъде първата дума? Драги? Любезний? Не. Възлюблени? Не. Миличък? Не. Без тебе не мога? Не. Как ще започнете? Това е едно голямо изкуство. Ти мислиш, че обичаш някого. Може да се лъжеш. Действително вземете и прочетете живота на светиите, на великите хора, на адептите. Аз привеждам това, което е вярно. Те когато мислят, че имат любов към Бога, нищо не става, нищо не може да направят. Някой път, когато са били крайно обезсърчени, като че не могат нищо да направят, а пък виждат, че нещата стават. Има едно обезсърчение. Има едно състояние, когато човек се радва, когато другите хора правят. Този велик човек идва до едно място и казва на себе си: "Тази работа не е за мен." Погледне другите, които нищо не разбират и казва: "Дано те да го направят по-добре от мен." И тогава идват да им помагат и те успяват.

Та казвам, нужно е това, което християните наричат смирение. Трябва едно крайно смирение в човека. Защото Божиите пътища са неузнаваеми. Ти не знаеш

кога Господ ще ти продиктува. Когато някой поет пише, ако вие сте ясновидец, ще видите, че някой му диктува и той пише. Ученият човек наблюдава нещата. Но до него от лявата и от десната му страна има същества възвишени, които знаят, и те диктуват, а той пише. Тогава той казва: "Дойде ми вдъхновение." Значи отгоре е дошло нещо. Някой казва: "Каза ми се отвътре." Това е отчасти вярно. От години ви говори на вас Господ. Под лъжичката ли ви говори?

Правата мисъл иде от три посоки. Ако това същество ти говори много близо до ушите, то не е много разумно същество. Ти трябва да се пазиш от такава мисъл, която е много близко до ушите ти. Тя ще ти донесе изкушение. Това, което ти говори, трябва да бъде от два-три метра разстояние или седемдесет и пет сантиметра до ухото ти. Това, което ти говори, да не е при пъпа ти долу. Да не е на едно място. Ти го почувстваш тук, на пъпа, но то е отражение. Правата мисъл иде отгоре на главата. Има едно място. И трябва да чувстваш едновременно, че някой ти говори отдалече и че някой ти говори отвътре и отгоре. И когато иде от три места, тогава тази мисъл е вярна. Тази мисъл, която иде от едно място, тя е от физическия свят. Ако иде от две места, тя е от духовния свят. Ако иде от три места едновременно, тя е от Божествения свят. И в науката, и във философията, и в поезията този закон е верен. Вашето духовно прозрение някой път ще дойде отляво, някой път ще дойде отдясно, и тогава става промяна във вашето съзнание. Вие чувствате, като че се намирате при изгряващото слънце, небето е така лазурно, чувствате, като че се намирате при някой извор, който блика, блика - и опитвате водата на този извор, че е хубава. Или някой път чувствате, че има вятър, който духа.

Мисълта да е правилна, чувството да е правилно и волята да е правилна. Това е Божественото на най-простия език. Някои светии, за да придобият някоя

малка придобивка, в християнската епоха са иждивявали по десет-двайсет години и са имали много малко резултати само да добият чистотата. Двайсет години са се подвизавали, за да се очистят, и след като се очистят - подвизаването двайсет години за добиване на чистотата може да го уподобим на вземане на баня. Двайсет години ти седиш в банята. Колко години ще ти трябва да се облечеш? Колко години ще трябва да ходиш? Вследствие на това много малко светии в християнската църква има, които да са направили нещо много положително. Животът на светиите не е описан както трябва. Аз като гледам как са описани житията на светиите, това не е житие. Те искат да изкарат тоя светия, че е много голям. Аз не виждам никакво светийство. Те описват онези моменти, които никак не са важни. Най-важните моменти те са пропуснали. Аз ви изнасям най-хубавото, идеалното. Ако онзи светия, който е седял двайсет години, и той вижда, че е оголял. Двайсет години се е подвизавал и като че му се дощяло да похапне, хубаво да се облече.

Един римски патриций изпратил на един светия, че му излекувал детето, един хубав костюм, хубав обед, пари му пратил. Всичко му праща. Но в това време идва един гладен и светията му дава яденето си. Идва един гол и той му дава хубавия си костюм. Идва една жена и на нея ѝ дава парите си и най после му е останала една хапка, едно парче хляб. Дошла мишката и го завлякла. Това е малката хапка. И той не могъл да разреши това противоречие. Сълзи потекли от очите му от умиление. Не могъл да разреши тази работа. Тогава му се явява Христос при него и му казва: "Ти издържа изпита си. Свободен си сега."

В този момент в какво седи свободата? Сега да опишете като художник какво е лицето на отшелника, как напуснал своето старо жилище и как тръгва. Един ще го опише по един начин, втори ще го опише по втори начин, трети - по трети начин. Но има един начин.

Когато обичаш, когато в душата ти няма никакво противоречие, има истинска любов, има известна осанка, която се вижда. Любовта, когато е истинска, има известна осанка. Този истинският път на нещата е заразителен. Ти не можеш да срещнеш един човек, който върви по Бога, и да не се заразиш. Заразително е. Като стъпи само онзи на краката си, от чуването на стъпките му в тебе се явява мисъл: човек съм аз. Със стъпването си този човек говори. Нещо има в този човек, което говори. От него излиза сила.

Когато Христос вървеше по пътя, една жена, която се приближила до него, казва си: "Само като се допра до него, ще оздравея." И тя се допира до него и оздравява. Христос казва: "Сила излезе от мене." Околните му казват: "Нали много свят има около тебе. Притискат те отвсякъде." Допре се някое дете. Никаква сила не излязла. "Но много хора има." Той казва: "Не, не, някой се допря до мене." Всички се допирали, но някой се допрял с особена цел. Христос като погледна тази жена, тя била разтреперана, и тя се изповядала, че тя се е допряла до него. Тя имала дванайсет години кръвотечение. Приближила се до един свят човек и извлича от него сила по един апашки начин. Христос казва: "Кой взе сила от мене без позволение?" Тя казва: "Прости ми, Господи. Нямах кураж, откраднах, взех я." Той казва: "За в бъдеще няма да постъпваш така, но аз ти давам." Начинът, с който си послужи тя, не е чист. Но самото подбуждение на душата е чисто. Защото Христос не казва - няма нищо. Някой ще каже, че тази жена имала голяма любов към Христа, с голяма вяра се е допряла. Вяра на кражба. От едно свято същество като Христа може тя да открадне. Ако Христос беше някой обикновен човек, тя щеше да претърпи такъв удар, щеше да ѝ зашлеви две плесници, но благодарение, че той е бил един от великите същества, които са били на земята, той я поглежда и казва: "За в бъдеще ще постъпваш похубаво, за да не ти идва пак кръвотечение."

Ако аз свиря, някой път ще се случи с вас това, което никога не се е случвало. Един български цигулар дал концерт, свирил български песни и всички напуснали салона, започнали да скачат, да се въртят, да играят. Казва: "Подлудяха тези хора." Представете си, че в София някой даде концерт и всички софиянци излязат по улиците и заиграят. Аз бих желал всички хора така да пеят. За най-хубавата музика е казано следното. За да може да слушате вие хубавата музика, непременно трябва да имате любов. Трябва да обичате. Сега аз говоря за една любов, която не сте имали. Тази любов, която сега имате, и тя е хубава, с нея човек расте. Но има една любов, която трябва да притурите към сегашната си любов. Когато и да е, тя все трябва да дойде. Като дойде новата любов, с нея ще дойде и новият живот. Наричаме я любов на безсмъртието. Сега имате любовта на безсмъртието.

Вашата любов е силна, но понеже тя трябва да укротява смъртта, всичката ѝ сила отива в това. А пък новата любов ще бъде свободна от смъртта. И вместо да дава силата си да укротява смъртта, тя ще я дава на вас. И тя ще бъде любов на безсмъртието.

"Отче наш"

Деветнадесета лекция
на Общия окултен клас
10 февруари 1932 г., сряда, 5 часа
София - Изгрев

ДОБРОТО РАЗПОЛОЖЕНИЕ

"Отче наш"

Човек трябва да бъде мирен. Кога? Когато духат ветровете. Обаче няма мирни хора в света.

За следния път пишете върху темата "Кога се е родило невежеството". Вие трябва да знаете, че невежеството се е родило от учен баща. Едно положение трябва да имате предвид - не може да става в света това, което го няма. И човек не може да придобие това, което го няма, което не се проявява. За да съществува нещо в света, непременно трябва да има нещо, което да му съответства. Това е проверено. Тогава как бихте развили темата "Кога се е родило невежеството"? Вие в три-четири минути отгоре ще напишете няколко реда, ще направите едно заключение - и това е всичкото.

Някои ще кажат, че понеже човек не е учен, затова се е родило невежеството. Не, ни най-малко не е така. Невежеството съществува вън от науката, вън от добродетелите. Как ще си обясните например обичая на турците да заставят жените си - и красивите, и грозните, да се покриват? Ако става въпрос за красивите, ще кажете, че те трябва да се покриват, за да не съблазняват хората. Добре. Ами защо и грозните се покриват? Те поне никого няма да съблазнят. Вие можете да си правите различни заключения защо у турците съществува такъв обичай, обаче причините, по

които жените покриват лицата си, са съвсем други от тези, които знаете. Това показва, че всяко нещо си има някакъв повод - какъвто и да е той. Вземете например срама или страха в човека. Срамът, както и страхът, си имат някакъв повод. И те имат някаква причина. И те имат някакъв произход. Обаче, факт е обаче, че страхът и срамът съществуват.

Следователно и те имат някакъв произход, и те произлизат отнякъде. Като се казва, че човек съществува, значи и той е произлязъл от нещо. Има някаква причина, която го е създала. Не може да произлезе нещо в света без някаква причина. Представете си тогава, че някой ви каже как някакъв барбазуняк е причина за произхождението на човека. Казвате "Ола белир". Или запитвате как е възможно барбазунякът да стане причина човекът да се роди.

Питам, как могат тогава учените да казват, че една малка микроба става причина човек да умре? Те твърдят, че някакъв бацил се явил в кръвта на човека и той станал причина за неговата смърт. Следователно, ако човек може да умре от един бацил, тогава защо да не се роди от един барбазуняк? Всъщност човек от бацил не умира и от барбазуняк не се ражда.

Сега този род разсъждения нямат никаква връзка със сегашния живот. Представете си, че у вас се заражда едно желание да бъдете красиви, здрави, снажни. Питам, защо е това нещо? Защо например искате да бъдете красиви? Кои са подбудителните причини? Или ако искате да бъдете добри, защо искате да бъдете добри? Все трябва да има някаква причина. Понякога искате да бъдете силни. Защо се явява това желание у вас? Значи за всяко желание все има някаква побудителна причина. Вие сте се събрали тук. Кой какво иска сега? Когато хората отиват на гостилница, те имат някакво желание. Все някаква причина ги заставя да влязат в гостилницата Всички имат едно общо желание, едно принципално желание. Обаче всички не ядат

едно и също количество хляб и храна, а също така всички не ядат едно и също ядене. Един влезе, иска едно ядене, втори иска второ ядене, трети иска трето ядене и т.н. Има едно голямо разнообразие във вкусовете на хората. Ако гостилничарят е сготвил това, което неговите клиенти желаят, те казват, че той е сготвил добре. Ако пък тези клиенти, които влизат, ядат по-разнообразни ястия, тогава и гостилничарят е доволен. Ако вие влезете в гостилницата и кажете на гостилничаря да ви сипе само една малка лъжица от яденето като на пчела, той не е доволен от вас. Изобщо гостилничарят не е доволен от хора, които малко ядат и които не обичат да плащат.

Същото нещо може да се каже и за вас. Сега и вие сте дошли тук като в една гостилница. Обаче ядене няма. Аз съжалявам, че няма тенджери, в които да е сготвено това, което вие искате. Но като искам да ви нагостя, ще взема назаем от нашите съседи. Бях казал, че ще свирим нещо на цигулка, но цигулката е малко неразположена, не иска да свири. Тя казва: "Аз не свиря на хора, които не оценяват, които не разбират от свирене." Тя е малко на особено мнение и аз не мога да я заставя насила да свири.

Тази сутрин ще говоря върху науката на разположението. Прогресът на човека се състои в неговото разположение, да знае всякога как да е разположен. Разположението не се състои само от един тон. То се състои от много тонове, между които има известно съчетание. Да бъдеш разположен, то е цяла наука. Всякога да бъдеш весел, това още не е наука. Пък и всякога да бъдеш скръбен, и това не е наука.

Тогава в какво седи доброто разположение? Доброто разположение седи в това, да знаеш всякога навреме да взимаш и навреме да даваш. Да допуснем, че един ваш добър приятел ви е дошъл на гости. Вие можете в един момент да развалите доброто разположение на приятеля си. Как? С вашето неразположение.

Вие можете да приведете за това ред причини. Повидимому отвън има разни причини. Затова трябва да се учите в това отношение. Питам, вие доде сте дошли във вашето разположение? Спрямо някои хора вие имате добро разположение, но спрямо други - имате лошо разположение. Доброто разположение може да бъде продиктувано от някакъв интерес към нещо, което често се забелязва в малките деца. Например някое дете обича много орехите. Като си дойде бащата от работа, детето подушва дали той носи орехи. И ако бащата има орехи в джоба си, изважда няколко орехчета и ги подава на детето. Щом вземе орехчетата, то веднага излиза вън да играе със своите другарчета.

Тъй щото разположението играе важна роля в живота на хората. Без разположение нищо не може да се получи. То е пропуск. Ако нямате разположение, никъде не можете да влезете. От вашето разположение зависи де ще отидете, дали ще ви приемат добре, или не, дали ще ви платят парите, или не и т.н.

И тъй, силата на ученика седи в разположението. Когато един ученик влезе в окултна школа, първо го учат на разположение, т.е. да се влада. Силата на ученика зависи от неговото добро разположение. Той не трябва да се влияе от външните условия - че вън имало сняг или лед, това не трябва да му влияе. Когато слугата отива на нивата да работи, а вижда, че е наваляло половин метър сняг, той се радва и казва: "Добре че наваля този сняг." Обаче господарят, като види този сняг, казва: "Отде се намери този сняг сега?" От едно и също условие едновременно слугата мисли едно, а господарят друго. Но какво е мислила природата в този случай? Аз наричам природата майка, която, като вижда децата си голички и беднички, изпраща им един бял юрган и казва: "Да се завият тези деца!" Тя казва: "Никой няма право да събужда децата ми преждевременно. Нека си поспят още малко." Като се наспят, тогава може да ги събудите и изпратите на учи-

лище. Щом те отидат на училище, тогава можете да влезете в стаята им и да чистите. Така правят слугите в хотелите. Когато клиентът им излезе, те влизат в стаята му и я чистят.

И затова всяка сутрин, като ставате, започвайте с разположението. Никога не започвайте да се молите без разположение. Намерете каква и да е причина, върху която да размишлявате, и тогава се молете. Тъй щото, молите ли се, все трябва да намерите някакъв повод, който да ви създаде разположение. И при това трябва да бъдете свободни, за да се молите. Имате ли някакъв повод, той веднага ще смени състоянието ви. Неразположението може да произтича от три причини. Или че не сте сдъвкали храната - храносмилането не е станало правилно. Останали са в стомаха или в червата ви някакви излишъци, които предизвикват известно разбъркване. Второто неразположение може да е предизвикано от някакво чувство. Имал някой да ви дава пари, но не ви ги е върнал навреме. Обущата ви са скъсани, искате да си купите нови обуща, но този човек не ви връща още парите. И вие сте неразположен. Третата причина може да се дължи на някакъв неуспех. Например напишете някаква книга, напечатате я, но тя не върви, не може да се пласира. И вие пак сте неразположен.

Тъй щото причините за неразположението могат да бъдат от три вида - или от физически характер, или от сърдечен, или от умствен характер. Ако е физически характер, бутни копчето на стомаха - и неразположението ще изчезне. Ще ви дам едно елементарно правило за смяна на физическото неразположение, което работи най-малко седемдесет и пет на сто. Ако си физически неразположен, дигнете ризата си и на голо погладете няколко пъти стомаха или корема си. Направете това около десетина пъти и неразположението ви ще изчезне. Направите ли това, пред очите ви веднага ще светне. Какво трябва да направите, когато

неразположението ви е от сърдечен характер? Тогава си представете, че един ваш приятел ви изпраща един чек от четиридесет хиляди лева. Но реално си представете това положение. Представете си, че като си свършите работата, ще отидете на пощата да освободите тези пари. Казвате: "Защо трябва да се заблуждавам?" Чудно нещо. Няма никакво заблуждение в това. Малко пъти ли сте си казвали: "Не зная, дойде ми наум еди-каква си мисъл." И виждате, че тази мисъл не била случайна - все ще стане нещо подобно. Каквото човек мисли, то и става. Тури в ума си мисълта, че ще дойдат тези пари отнякъде.

Какво трябва да правите, когато имате неразположение от умствен характер? Представете си, че във вестниците пишат лоши работи по ваш адрес. Вие четете, наистина писано е вече, налице е това. Какво трябва да правите? Веднага поставете една мисъл срещу писаното и си кажете: "Това не е за мене. То се отнася за някое друго лице, подобно на мене, мой псевдоним, а пък аз трябва да нося погрешките му. То не е за мене." За тази цел представи си, че някой вестникар е написал нещо много хубаво за тебе в друг някой вестник. Като ставаш, е написал нещо много хубаво за тебе, някаква хубава статия. И като ставаш сутрин, деветдесет и девет сутрини наред си представяй мислено каква трябва да бъде тази статия. Сам си я съчини - и ще видиш, че след деветдесет и девет сутрини някой ще напише нещо хубаво за тебе във вестниците или най-малко ще го каже устно.

Тези са трите практически метода за въздействие при случаи на неразположение. Важното е, че когато дойде неразположението, човек забравя да прилага някакви методи. В този случай той прилича на онзи ловец, който, като минавал през някоя гора, винаги носил със себе си два кобура, та като срещне някоя мечка или някой разбойник, да може да се противопостави насреща им. Обаче един ден срещнал една мечка,

но нищо не могъл да направи. Страхът му бил толкова голям, че забравил да извади от джоба си кобурите. После, като преминала опасността, той си казал: "Защо носих тези кобури? Нали с тях трябваше да си помагам? От страха забравих, че ги носих." И у вас неразположението ви може да бъде толкова силно, че като дойде, забравяте кой метод да употребите. Казвате: "Свършена е тази работа." Вие трябва да правите опити да се самовладаете.

Казвам, ако някой от вас сега има някакво неразположение, нека каже какво е неразположението му, че да го излекуваме, защото неразположението играе важна роля в живота на човека. Всяко неразположение се отразява в света на съзнанието. Колкото по-високо човек се издига по лестницата на живота, толкова по-големи са страданията и изпитанията му. Много пъти хората не разбират какво нещо е неразположението. Когато човек не е засмян, това не е неразположение. Когато е скръбен нещо - и това не е неразположение. Разположението пък подразбира, че човек е изработил нещо в себе си. Някои неща произтичат от съзнанието на човека, а някои са извън него. Например някога може да дойде някаква скръб или страдание, които нямат никакъв обект. Това показва, че те са извън областта, в която ние функционираме.

Например човек не е господар на времето вън - дали то ще бъде топло, или студено, дали ще бъде ветровито, или не. Това не е във вашето разположение. Например, ако аз кажа, че мога да заповядвам на слънцето, ще ми вярвате ли? Или ако кажа, че мога да заповядвам на ветровете, ще ми вярвате ли? Никой не може да ми повярва. Обаче аз мога да заповядвам на вътъра в моята къща да духа или да не духа. Аз имам едно ветрило. Ще пусна това ветрило и то ще духа в стаята ми. Тъй щото дали хората отвън ще се карат, или ще се обичат, това не зависи от мене. Обаче, ако в моята къща хората се карат или обичат, това за-

виси от мене. Щом аз съм господар, аз мога да заповядвам на слугите си да се карат, да си удрят плесници или пък да се обичат. Ако им кажа, че който от тях може да удря най-хубави плесници, ще получи възнаграждение, те ще се бият на общо основание. Такива представления стават много пъти и в човека. Например вие си казвате: "Аз да съм на власт, ще направя това, ще направя онова." И наистина някога правите много хубави работи, а някога правите и лоши работи. Някой казва: "Аз да съм на власт, църкви ще направя, училища ще направя, пътища ще прокарам, много нещо ще направя и най-после света ще оправя." Да, но светът не се оправя от такива глупави хора. Говорите така, но на другия ден вече не сте разположен. Де отиде вашето разположение? Докато искахте да оправите света, обръщате се и виждате, че най-първо вашият дом не е уреден. Вие искате отвън да уредите света, а виждате, че още отвътре не е уреден.

Казвам, това не е никаква философия. Външният свят няма нужда от никакво уреждане. Наистина съществува един външен свят на безпорядъка, но съществува и един вътрешен свят на безпорядък, който е в самите вас. Това показва, че външната природа всякога става отзвук на онова, което е вътре у нас. Природата хроникира тези неща и след това ние минаваме през всичко това, което сами сме произвели. Ние казваме, че в природата има един безпорядък, но трябва да знаем, че той се дължи на самите нас.

Например вие имате един добър приятел, но ако не сте внимателни към него, с вашето неразположение или с вашите необмислени думи и постъпки вие ще измените разположението и състоянието на вашия добър приятел. Без да иска, той ще почне да ви отговаря по същия начин, както вие сте разположени.

Та казвам, силата на човека седи в неговото добро разположение. Човек всякога трябва да има добро разположение. Под думата "добро разположение" разби-

рам едно възвишено разположение, едно разумно разположение, което да не уврежда твоите висши пориви и желания. Или това неразположение не трябва да става причина да се спират онези блага, които идат от невидимия свят или от Бога. С нашето неразположение ние можем да станем причина да отбием или да спрем благата, които идат към нас. В това седи нещастието на човека. Забележете, ако имате едно дете, което не е послушно или което няма добро разположение, майката и да иска, не може да му даде това, което то иска или желае. Благото, което му се дава, се отлага поради неговото неразположение. И ще видите, родителите тогава казват: "Да оставим нашето дете. Да не го пращаме тази година на училище." Вследствие на това много болести в света произтичат все от неразположение на хората. Всяка болест е резултат от натрупване на излишъци, на инертна материя в човешкия организъм. Инертни желания, инертни сили се натрупват в човека и като не могат да се използват, те причиняват известни болезнени състояния.

В природата болестите се допущат като метод за лекуване. Болестта не е наказание, но е побудителна причина. Като дойде болестта, тя ще застави нечистото в тебе да се изхвърли навън. Само по този начин човек ще се освободи и от болестта, която е дошла. Първоначално човек е имал добро разположение на духа, но после той започва да го губи. Как? Някога не е ял, както трябва, след това не е пил, както трябва, не е чувствал, не е мислил, не е желал нещата, както трябва, и като резултат на това той постепенно губи своето добро разположение и след десетина години състоянието му коренно се изменя и казва: "Не зная какво стана с мене. Измени се моето естество." В първо време е бил весел, а после изгубва своята веселост. В първо време е имал разположение, а после е изгубил разположението си. А пък у човека има възможност за всички добродетели. Обаче той сам е зат-

ворил пътищата за всички тия добродетели и днес не може да се прояви.

Най-първо тези пътища трябва да се отворят. Неразположението е първият слуга, който иде да събуди господаря си за всички ония възможности, които се крият в него, да им отвори пътя и да почне да организира вътрешния свят. Така човек ще дойде до едно благодатно състояние. Ако река сега да ви кажа някои неща, виждам, че те още не са за вас. Например, ако ви кажа да изпеете песента "Аин фаси", но така, че който я изпее най-хубаво, ще получи награда от двайсет хиляди лева, кой от вас би могъл да я изпее така? Колко души между вас ще се намерят, които биха могли да я изпеят, както трябва? Не че не можете да я изпеете, но нямате това разположение, което се изисква за пеене. Пътищата днес за вас не са отворени, че не можете да пеете, а след години може да станете и гениални певци, че цял свят да ви слуша. Тогава всеки от вас ще има такъв глас, че като запее, лампите да изгаснат. Казвате: "Как може да стане това?" Може да стане. Вибрациите на вашия глас трябва да бъдат толкова силни, че да реагират върху светлината, върху нейните вибрации и да я изгасят. Това показва, че светлината ще мине в нова гама, ще измените нейните вибрации.

Питам, колко певци има днес в света, които могат да изменят вибрациите на светлината и да изгасят лампите. Под думата "изгасване" се разбира минаване на енергията от едно състояние в друго. Понякога една енергия може да мине от по-ниско в по-високо състояние, а някога може да стане и обратното - да мине от по-високо в по-ниско състояние. Ако вземете буквата "а" и към нея последователно прибавяте буквите "з" и после "ъ", вие ще образувате думата "азъ", вашата личност. Обаче тази дума "аз", с която българите си служат, не е приета в другите езици. Няма друг народ, който да си служи със същата дума за оз-

начаване на личността. Българинът казва: "Аз съм това." Англичанинът казва "ай". Ако англичанинът употреби тази дума, турчинът ще го разбере, че говори нещо за месечината, има едно съвпадение на тези думи.

От думите виждаме, че в природата съществуват ред съзвучия, с които ние си служим за изяснение на някакви наши идеи или състояния. Когато българинът казва "аз", това показва, че той разполага с повече време. Англичанинът е практичен човек. С малко букви той изказва много нещо. Той не разполага с време, той цени времето. Това е цяла наука. Ако човек може да определя състоянията си, да ги поставя в една или в друга категория, това е цяла наука. Всяко разположение или неразположение спада към известна област, която човек трябва да изучава. Имате едно разположение - то не е дошло току-тъй. То е минало през разни области, докато дойде при вас като един вестител. Това разположение ще мине покрай вас и ще замине, но ще остави един добър отпечатък, от който вие ще се ползвате. Вие гледате да хванете това разположение и да го задържите за себе си. Вие никога не можете да го хванете и да го задържите. То е една Божествена мисъл, която ще мине покрай тебе, ще замине и ще остави свой добър отпечатък. Ще дойде някой добър приятел при вас. Той няма да остане за дълго време, но ще поседи ден, два или три, ще си остави портрета и ще си замине, а вие трябва да използвате неговото присъствие и това, което той ще ви остави.

Та всяка добра мисъл е един ангел, който иде отнякъде. Всяка добра мисъл не е само един образ, но същевременно тя е едно тяло на едно възвишено същество, което иде у вас за кратко време. То иде с една мисия. Значи всяка добра мисъл иде у вас с известна мисия като един посланик. Обаче вие не оценявате тази мисъл и казвате, че трябва да остане у вас или мислите пък, че е ваша. Например тази мисъл може да

бъде следната. Нещо ви казва, че ти ще станеш добър. Вие хващате тази мисъл и искате веднага да станете добър. Щом видите, че не можете веднага да станете добър, вие казвате: "Това нещо не е за мене. Аз не мога да стана добър." Или този ангел ви казва: "Ти трябва да учиш." "Не, аз не мога да уча. Минало ми е времето вече. До едно време аз можах да уча, повече не мога да уча." Щом реагирате срещу тази мисъл, тя веднага ви напуща и състоянието ви се изменя. И в Писанието е казано: "Търсете ме, докато съм близо до вас, или слушайте ме, докато съм с вас." Така прави Бог. Той мине, предаде нещо хубаво и си заминава.

Сега ние идем до философията - Бог е на всяко място. Аз не искам да се спирам върху този въпрос, защото той е свещен. Бог е на всяко място само в разумния свят. В абсолютно разумния свят Бог е на всяко място, но в неразумния свят Бог присъства там със своята сила. Там съзнанието му е вън. Ако ти си разумен, съзнанието на Бога действа вътре в тебе, но ако не си разумен, съзнанието на Бога действа отвън, със своята сила само. И тогава, ако си неразумен, болестите ще действат отвътре, а човек отвън - със своята сила. Тогава ще те турят на легло, ще лежиш десетина години, докато най-после постигнеш това, което желаеш. Ти можеш да плачеш, да викаш, колкото щеш, но докато не научиш урока си, болестта няма да те напусне.

Някой човек желае нещо и го постига. Някой желае нещо, но не го постига. Зависи доколко съзнателно е работил за постигане на своето желание. Законът е верен - каквото човек желае, то ще стане. При доброто разположение човек приготвя почва, условия за своето бъдещо развитие, за своя прогрес. Доброто разположение е необходимо за нас. То става като навик, в който човек може да работи. Ако нямам добро разположение, Божественото съзнание в мене не може да функционира, а щом то не функционира, щом то не

работи, аз нищо не мога да придобия, нищо не мога да реализирам.

Как иде неразположението в човека? Представете си, че една сестра купила много хубав плат и си ушила от него една хубава дреха. Едва що облякла дрехата, и минава покрай един тел, закачва се дрехата и се скъсва. Разположението на тази сестра веднага се изгубва. Тя съжалява за дрехата си, но не може да я поправи. Тя не струва някакви си сто или двеста лева, но най-малко две-три хиляди лева. Не може да си купи още една такава, няма пари. Какво трябва да направи? Нека създаде нова мода. Как се създават модите? Модата не е нищо друго освен замаскирване на една погрешка. Тази сестра трябва да вземе една хубава панделка - бяла, червена, синя или друг някакъв цвят, и внимателно да я тури върху скъсаното място, да не се познава, че е кръпка, а като че ли нарочно я турила за мода. Ако скъсаното е на две места, и на двете места да тури по една панделка. И по този начин скъсаното ще се закрие. При това тя няма да казва защо е турила панделката, но ще каже, че така ѝ дошло на ума да гарнира по този начин роклята си.

Тъй щото, дойде ли у вас едно неразположение, внесете в себе си една мода, с която да изправите неразположението си. Модата може да бъде парижка, германска или каквато и да е. Това не е важно. Важно е да се измени състоянието ви. Да допуснем, че дойде някой при вас и ви каже: "Знаете ли какво каза еди-кой си брат за тебе?" Ти не си чул нищо по това, но той ти предава. "Какво каза?" "Каза, че си бил много прост човек." И тази мисъл като някоя муха, като някой барбазуняк започва да работи в тебе. "Освен това той казва, че си бил неграмотен, не си знаел де да поставяш запетаи, де точки, де двоеточия, не си знаел езика, както трябва." Ти казваш: "Как така може да се говори за мене?" Ти, без да си чул какво е казал този брат, започваш да прекарваш

тази мисъл в ума си. "Прост съм бил много, не съм знаел да пиша и т.н."

Питам, каква мода трябва да създадеш на твоето неразположение? Какво трябва да направиш? Седни и напиши писмо, да докажеш, че не си прост. Вземи тетрадката и пиши. Ама щял да каже, че не си знаел нищо от Омира, от Канта. Вземи да цитираш един пасаж от Омира, един от Канта, да докажеш, че знаеш повече от него. Направиш ли това, и състоянието ти ще се измени. Докажи, че знаеш нещо повече от него и по френски език - и всичко ще се измени. Трябва ли само от думите на този или на онзи да губите разположението си? Че преди всичко ти си главният авторитет, ти знаеш всичко. Трябва ли да вярваш на думите на този, на онзи, че не си знаел нищо? Ти знаеш какво знаеш. Някой ще каже, че си бил слаб човек, едва петдесет килограма можеш да вдигаш. Ако ти дадат двеста килограма, не ще можеш да ги вдигнеш. Кажи: "Да, свободно вдигам петдесет килограма, но дойде ли до двеста и повече, ще мога да вдигам с помощта на някаква машина. Имам ли тази машина, ще вдигам не само двеста, но и петстотин и хиляда килограма."

Докажи на този човек, че има един закон, който можеш да прилагаш. Не знаете ли законите, аз мога да ви говоря работи, които вие ще считате за небивалици. Например, ако знаете законите, вие можете да отидете при една скала и като я пипнете, тя да тръгне след вас или пред вас, да върви като овца. Дето седнете, и тя ще спре. Казвате: "Кажи ни как може да стане тази работа." Там е въпросът. За тази работа се изисква време. То е все едно да ви покажа как може да се направи тази баница. Ако искате да знаете, не е достатъчно само да ви прочета от една книга как се прави баница, но трябва да мине най-малко един час време, докато я направя. Ще взема малко брашно, ще го пресея, ще взема топла вода и ще го замеся. После ще забъркам настрана сиренето и ще започна да точа

тестото, а после да турям в него сиренето. Като се приготви баницата, ще я пратя на фурната да се опече. След това ще кажа: "Ето, опитайте какво нещо е баницата, след като видяхте вече как се прави."

Та сега и вие искате да бъдете добри. За да бъдете добри, вие трябва да знаете закона на разположението и да имате абсолютна вяра, че сте създадени да бъдете добри. Значи създадени сте да бъдете добри. Ако не сте добри още, това показва, че не сте работили достатъчно. Това не е престъпление, но показва, че сте останали назад, понеже не сте учили, както трябва. Това не показва, че не сте способни. Способни сте, но съзнанието ви не се е отворило още. Вашето съзнание трябва да се разтвори като пъпка, да възприема Божествената светлина. Всяка пъпка е жива, тя се разтваря като цвете, да възприема Божествената светлина и после се превръща в плод. И крушата, която виждате на дървото узряла, тя се усмихва на човека. Не само крушата, но всички плодни дървета със своите плодове, които виждате - червени, жълти, всички правят флирт с хората. Като види някой човек, плодът казва: "Нали ме харесваш, вземи ме, целуни ме малко, пипни ме, порадвай ми се." И той вземе плода, целуне го, пипне го, помилва го. По този начин те правят флирт с хората. В природата флиртът е на мода. Всеки узрял плод или всяко цъфнало цвете казва на хората: "Помилвай ме, порадвай ми се." Цветето не иска да го откъснат, но само да го помиришат. Откъснеш ли го, това е любовта на разочарованията. Когато плодът се откъсне, той се радва, но когато цветето се откъсне, то скърби и плаче, страда.

По същия начин има известни ваши желания, които са като цветята. Трябва само да ги помиришете. А има някои ваши желания, които като плодовете трябва да ги откъснете по всичките правила и да ги изядете, да им дадете прием в себе си. Ще им дадете хубави дрешки, хубави спални, ще ги приемете, както

трябва, най-учтиво, и тогава те ще кажат за вас: "Благороден е този човек. Даде ми голям прием и угощение в себе си."

Казвам, съзнанието, което можем да добием, пак зависи от разположението на човека. Човек, който няма разположение, или който не е завладял силата на разположението, неговият характер не може да се прояви, неговата мисъл не може да бъде спокойна. У вас трябва да седи мисълта - аз съм създаден да бъда добър, аз съм създаден да бъда силен, аз съм създаден да бъда красив, аз съм създаден да бъда разумен и т.н. Че това може да се постигне след хиляди години, нищо от това. Туй зависи от вас самите. Ако работите добре и усърдно, това може да се постигне още днес. А ако не работите добре, може да се постигне след хиляда години. Силите и способностите са вложени в самия човек. От него зависи кога да постигне своите желания. Което е посято в земята, то се проявява, но което не е посято, то не се проявява.

Сега вие седите пред съвременната наука и казвате: "Кой ще седи да мисли, че е красив или че е силен, или че е добър? Минало ни е времето вече. Ние сме остарели. Сега вече сме по на четиридесет и пет години. Да беше на млади години, разбираме." Казвам, едно време вие бяхте млади, понеже майка ви и баща ви, като се оглеждаха в огледалото, те ви направиха млади. Те се влюбиха един в друг и по този начин ви направиха млади. Едно време вие бяхте стари дядовци, но майка ви и баща ви, като се влюбиха, те ви повлияха и ви направиха млади. Така вие придобихте техния образ. Ако днес сте остарели, причината е, че майка ви и баща ви вече не ви влияят, вие сте ги забравили.

Питам, защо хората, като станат приятели, не се обичат вече? Ако вие вземете един предмет много близо до очите си, спира се вече онази хармония, която е съществувала в него. Всеки предмет в света, за да ви бъде приятен, или всеки човек, за да ви бъде обичен,

непременно трябва да стои на известна дистанция от вас. Ако измените тази дистанция, чувствата вече не се проявяват. Този закон е верен и по отношение на съзнанието. Не вън от съзнанието си, но вътре в съзнанието ви е важно де седи даден човек, на какво разстояние от вас се намира. Вие можете да приближите един човек много по-близо до себе си, отколкото трябва, а същевременно може и да го отдалечите от себе си повече, отколкото трябва. Обаче и в единия, и в другия случай вие нарушавате този закон. За тази цел вие трябва да знаете как е съпоставил Бог живите същества, на какво разстояние ги е поставил. Бог е поставил всяко живо същество на известна дистанция, която трябва да се спазва. Всеки човек трябва да знае какво отношение има към даден човек, както и вие трябва да знаете отношението си към всички хора. В това отношение всеки човек е една форма, в която Бог се проявява, и вие трябва да знаете цената на тази форма.

Например вие един спрямо друг нямате една определена стойност. Например, като срещнете един брат или една сестра, вие казвате - този брат или тази сестра е много добра, но това са повърхностни понятия. След няколко дни вие казвате: "Аз мислих, че той бил добър, но съм се лъгал. Не е толкова добър, колкото си мислих." После се разочаровате. В едно семейство, състоящо се от брата, жена му и дъщеря му, отива един млад брат. Това семейство го приемат много добре. По едно време обаче братът, в дома на когото бил гост младият брат, казва му: "Братко, ти дойде в моя дом, дето те приехме много добре, като бял брат. Обаче, оказа се, че не си бил бял брат, но си сив брат. Правилата на гостоприемството изискват да бъда учтив към тебе. Затова, докато бъдеш в моя дом, аз налагам военно положение. Сутрин, като ставаш, понеже си духовен брат, ще си четеш Библията, ще се молиш, ще размишляваш, ще слушаш лекциите си, но с дъщеря ми и с жена ми няма да разговаряш. Ако

те видя да се разговаряш с жена ми или с дъщеря ми, ще наложа закона според военното положение." И най-после, когато дохожда време младият брат да замине, домакинът на къщата го изпраща до гарата. Младият брат му казва: "Благодаря ви за гостоприемството, но много строго ме държахте в дома си." "Да, много строго беше, но това са изключителни условия на живота. Те се налагаха според духа на военното положение."

Тъй щото, дойде ли такъв брат и у вас, ще наложите военно положение и ще му кажете да чете Библията, да се моли и да работи. Ще кажете: "Кой ли е този брат?" Всеки от вас е този брат. По отношение на Божествения свят и вие не сте извършили това, което трябва. Казвате: "Как да не сме извършили?" Питам, кой от вас, като е отишъл в някоя Божествена къща, не се е представил първо за бял брат, а после е излязъл сив брат? Кой от вас е оценил, както трябва, слънцето, звездите, цветята или хората? Никой не ги е оценил. Всички са на особено мнение и затова Господ най-после се принуждава да тури военно положение и казва: "Дъщеря ми няма да гледаш и жена ми няма да гледаш, нито ще разговаряш с тях." Много сериозна работа е тази. Ще каже Господ, че това са изключителни условия, временни условия на живота. Или аз наричам това нещо неразположение на духа.

Неразположението на духа произтича от неестествените желания, които човек има. Човек иска да постигне нещо в света. Това е много естествено положение. В това отношения външният свят служи като отражение на вътрешния. Влизаш в един дом, дето бащата има една красива дъщеря, и ти хвърляш око на нея. Ти веднага ставаш по-учтив, по-нежен, усмихваш се, започваш да декламираш стихове, поезия. Ако пък си музикант, започваш да свириш, да покажеш всичко, което знаеш. Ако свириш на пиано, веднага ще покажеш, че знаеш да свириш. Обаче това, че свириш, то е

външно нещо. Че се усмихваш, и това е външно. Че декламираш Омира или Канта, и това е външно. Всички тия неща не са съществени. Те са моди, панделки, това-онова. В този случай ти си служиш с Омира или с Канта като кръпки, с които закърпвате някоя дупка.

Същинската причина седи в това, че обичаш дъщерята на този човек. Обаче каква е целта, защо обичаш тази мома? Дали ли сте си отчет защо обичате една сестра или един брат? Някой казва: "Много обичам тази сестра." Хубаво. По-добро нещо от това няма. Какво по-добро от това, хората да се обичат. Важно е да се провери човек в сърцето дали наистина обича, или това е само едно преходно чувство. Обичта трябва да е обич от самото начало и до края. Любовта е един Божествен процес. И когато човек казва, че обича, в неговата любов трябва да има един постоянен растеж, и то всеки ден. Ако любовта ви остава в едно и също състояние, тя ще донесе най-голямото нещастие на човека. Любов, която спира човека в пътя на неговото развитие, тя не е Божествена любов. Любов, която спира твоите разположения, тя не е любов. Любовта трябва да усилва разположенията на човека. Когато обичате един ваш приятел, всеки ден трябва да откривате в него по една добра черта или по една нова добродетел. Това е Божествена любов. Като срещнете този ваш приятел, да виждате в него онази черта, която още не се е проявила. Любовта изисква да виждате доброто, което Бог е вложил в човека, и всеки ден да го поощрявате в това направление. Ако е музикант или ако е поет, да го поощрявате да се развива в това направление.

Тогава отде иде неразположението? Крайното неразположение се явява в един акт, в един плод, в нещо завършено. Същото може да се каже и за разположението. В какво се изявява нашето разположение, което имаме към някой човек? Днес то се изявява в някакво материално даване, в някакъв подарък - или в една пан-

делка, в една карфица или в едно цвете, или в едни обуща, или в едни дрехи и т.н. Все трябва да се даде нещо като израз на разположението, което имаме към даден човек. Когато разположението достигне до своя най-висок връх, то мяза на положението, в което се намира ученикът, когато получи диплом за завършено образование. Тъй щото, когато давате някому нещо, то е все едно, че му давате диплом, с който вие се изявявате. Ти, който му подаряваш нещо, си директор на училището, който му даваш диплом, с което показваш, че имаш отлично мнение за него. Той пък е ученикът. Значи, който обича, той е директор, а когото обичат, той е ученик. Като директор ти ще му дадеш един диплом с отличен успех, само с шесторки. Можеш да му дадеш и с тройки, и с четворки, но такъв диплом нищо не струва. Като дадете един отличен диплом на ученика си, ще му кажете: "Вземи този диплом и постъпвай съобразно него. Иди в света и работи според този диплом."

Това е, което Бог изисква от нас. В този смисъл всеки от нас трябва да знае какво обича в човека. Да оценявате човека, това е много нещо. Като срещнете един човек, трябва да отворите аналите в неговия живот, да видите защо се срещате с него. Трябва да видите какво Бог е вложил в него. Вие, като срещнете един човек, казвате: "Не ми е приятен този човек. Има нещо странно в него." Всички неща са странни, когато те са неразбрани. А когато са разбрани, те не са странни. Всичко у човека не може да се проучи. Човек може да проникне само в един ваш живот, да види какво сте били, но това още нищо не значи. Вие имате редица животи. Вие сте минали хиляди и хиляди прераждания.

Какво значи един живот? Някой казва: "Зная този човек, познавам го. Зная как е живял в миналото." Нищо не знаеш, ти трябва да проникнеш през всички животи на този човек, ако искаш да кажеш, че знаеш нещо за него. Ти трябва да имаш предвид цялата исто-

рия на неговия живот. Вие сте едно произведение на Бога. Аз виждам, че има нещо у вас, което работи. Затова именно аз не бързам да се произнеса за Божията работа. Не казвам, че този човек нищо не струва. Може една негова постъпка да не е права, но той е Божие творение и Бог е вложил нещо хубаво в него, както и във всички останали хора. Божиите работи не могат да пропаднат. Тази форма, която виждаме отвън, е душа, в която Бог е вложил една своя мисъл, която иска да прокара. Всичко в света може да стане, но да се спре Божията мисъл, това никога не може да стане.

Сега ние дойдохме до сериозна работа. Казвате: "Като е така, тогава нека Бог направи от нас нещо повече от това, което сме днес." Това е само едната страна на въпроса. Бог желае от вас да направи нещо, но едновременно с него и вие трябва да работите. И ако вие не работите с Бог заедно, нищо не може да се реализира, но работата само ще се отложи. Ако вие не работите, както Бог изисква, той ще ви подложи на все по-големи и по-големи страдания, докато най-после вие не се замислите защо са тези страдания. И ще дойдете до разрешението на въпроса.

Представете си, че вие ходите на училище, но не искате да учите. По едно време се оглеждате, че вашите другари са отишли напред, а вие сте останали назад от тях. Те са се настанили вече на работа, а вие сте без работа, останали сте последен. Като види, че всички около него се усъвършенстват, той започва да губи желание за работа. Той вижда, че е изгубил вече добрите условия. Казвам, тези условия той е изгубил, но идат други условия, които той трябва да използва. Първите условия за тебе са изгубени. Те повече няма да се върнат. След тях идат други условия, които трябва да се използват за постигане на това, което вие желаете. Ако изгубите първите условия, ще дойдат втори, трети, четвърти, пети и т.н. Обаче колкото

повече условията се отлагат, толкова повече и страданията се увеличават.

Та първото нещо. Като станете сутрин, кажете си: "Разположен съм днес." Ако сте брат, представете си, че сте царски син. Ако сте сестра, представете си, че сте царска дъщеря. Представете си, че сте здрави, красиви, силни. Аз не ви говоря напразно, но казвам - в природата има известни тайни, които по този начин можете да използвате. Тава става не само с вас, но и с по-нискостоящите от вас същества. И те понякога се пробуждат. Тяхното по-високо съзнание разбира тези неща. Колкото и да са низши животни днес, това е само по отношение тяхната външна форма, с която те временно са облечени. Като гледате воловете и конете как си махат опашките, вие мислите, че те нищо не разбират. Обаче понякога конят или волът ме погледне съзнателно, умно и казва: "Не гледай тази ни форма. Така сме облечени само временно. Като на бал с маски, изиграваме известна роля. Обаче ще дойде ден, когато и ние ще хвърлим тези роги и копита, ще се освободим от тях." Вие минавате, казвате: "Това е един вол." Не, това е син на някой архангел, когото бащата е изпратил на земята да се учи на смирение и да работи. Един ден, като се върне при баща си, той ще разправя, че орал земята на Ивана, на Драгана или на Стояна цели десет години. Ще разправя за жена му, за децата му, как са се отнасяли с него и т.н. А отгоре постоянно пишат тези неща. Правоверните, като слушат тези неща, ще кажат: "Това е забавление."

Питам, които сега ме слушате, имате ли ясна представа доде се простира по развитие съзнанието на вашия живот? Мнозина казват, че са на четиридесет-петдесет години, но отде идат, де са били по-рано, защо са дошли тук, нищо не знаят. Какъв е произходът им, също не знаят. Ще кажете, че сте родени от еди-кой си баща и еди-коя си майка. Преди това обаче де сте били? Освен това отде са дошли вашата майка

и вашият баща? Ако знаете всичко това, то определя и степента на вашето съзнание. Едва сега трябва да дохождат ред учени, които да ни доказват, че в света съществува един Бог, че природата е създадена от него. Едва сега трябва да дохождат велики музиканти и певци, които да ни пеят и да ни свирят, да ни забавляват, за да събудят у нас известни области от съзнанието. Те целят да събудят у нас един интерес, да разберем, че можем да направим нещо.

Някои казват: "Като живеем известно време, ще умрем." Не, не се спирайте върху тази мисъл. Като умрете, какво ще правите? Ще отидем при Бога. Преди всичко вие нямате ясна представа какво нещо е Бог. Добре, да допуснем, че ще отидете при Бога, но знаете ли как ще ви посрещнат там? Да, все ще ви посрещне някой. Най-малко ще дойде баща ви, ще ви прегърне, ще ви целуне и ще заповяда да заколят за вас най-доброто теле. След това ще дойде брат ви от нивата и ще се разсърди, че за вас е устроено такова посрещане. Ще каже: "Този нехранимайко изяде и изпи всичко, а за него колят теле, каквото за мене не са направили." И след това бащата ще трябва да примирява двамата братя. Питам, вие вярвате ли в това посрещане? Да, така е казал Христос. Мнозина очакват да бъдат в положението на пророк Илия. Ще го вземат с огнена колесница и така ще го занесат на небето. Казвам, при вашето разбиране каква нужда имаше този пророк Илия да го вземат с огнена колесница на небето, когато след това той дойде на земята като Йоан Кръстител и му отрязаха главата?

При това положение на нещата все има нещо недообяснено, върху което аз няма да се спирам, защото, ако се обяснят, ще се дойде до едно неестествено положение. Ако дам известни обяснения, трябва да си послужа с контрасти, които и най-способният ученик мъчно може да схване. И той ще се постави в един клас, дето има една красива мома, и той няма да може

да учи. Тази красива мома влиза в неговия ум, и той престава да учи.

Сега ако река да ви разкрия много неща, вие ще се влюбите в тази мома и ще забравите хората около себе си, ще престанете да учите. Дето ходите, все за тази мома ще мислите - дано я зърнете някъде, да ѝ напишете няколко сладки думи, да ѝ изпратите едно писъмце. Вие ще искате да ви се усмихне съдбата.

Питам, кое е онова, което този момък вижда в красивата мома? В тази красива мома има един ангел от невидимия свят, който е дошъл като гост временно у нея и после ще си отиде. В този ангел именно се е влюбил този момък. Утре ангелът ще си замине и момъкът ще каже: "Не е тази красивата мома, която по-рано познавах." Този момък не зная какво обича в момата. Като си замине този ангел, момата казва на момъка: "Виж какъв будала си! Какво право имаш да ме любиш?" Докато е ангелът в нея, тя е много учтива, поусмихне се.

Всеки ангел е образ на любовта. Ако днес срещне десет хиляди души, с всички ще върши само любовни работи. Той ще замотае главата на този-на онзи, но това не се счита престъпление. Това е закон в ангелския свят. Докато ангелът е в нея, тя гледа благосклонно на този-на онзи, били те прости или учени. Обаче замине ли ангелът, тя казва на момъка: "Как смееш да ме любиш! Ти си голям простак!" И тогава тя започва да обръща внимание само на тия, които са от високо произхождение. А на простите гледа с презрение. Та ако ви изясня тези хубави работи, вие ще се влюбите. Вие можете да се влюбите, аз съм за влюбването, но не и за захласването. Да се захласнеш, това разбира да спреш работата си, която ти предстои. Всеки може да се влюби. Та според вас всеки може да се захласне. Кой не се е захласвал? Докато бащата е бил млад момък, той се е захласвал. Майката, докато е била млада мома, и тя се е захласвала. Обаче, като се оженили, те

вече не се захласват. След тях се захласват техните синове и дъщери. И бащата понякога се захласва. Кога? Когато се жени неговият син. И той взима участие. И той се интересува от снахата, която ще дойде. Майката пък се интересува от зетя, който ще дойде. Това са вътрешни отношения. Какво разбирате вие под думата "приведен зет"? Когато запитват някой турчин как му е халът, той казва: "Все е по-добър от този на един приведен зет." Казвам, в духовно отношение ние понякога не мязаме ли на един приведен зет? Мязаме, как не. Или понякога не мязаме ли на една снаха, която е влязла в един чужд дом и сега трябва да се нагажда според условията на този дом? Аз правя следното уподобление.

Да имаш положението на приведен зет или на снаха, това значи, след като си имал едни убеждения, едни възгледи за нещата, да приемаш сега други, нови възгледи. Изобщо положението на снахата всякога е по-добро от това, на приведения зет. Защо именно е така? Положението на приведения зет е такова, когато човек при едни възгледи и вярвания трябва да приеме съвсем нови, които той не е проверил, не е опитал, а му се налагат отвън. Всеки ден ще му казват: "Знаеш ли, ние те взехме голтак, бедняк, с окъсани дрехи и затова, ако не живееш, както трябва, ние ще те изпъдим вън от къщата си." И той горкият се стеснява. Ще-не ще, слуша каквото му заповядат. Условията, при които той сега живее, ще го принудят да приеме новите възгледи. Той трябва да ги приеме и заради общественото мнение. Снахата пък, от своя страна, казва: "Аз съм княжеска дъщеря и ако не ме гледате, както съм била в дома си, аз ще си отида." И положението на приведения зет е горко. Сега аз ви желая вие да бъдете снахи, но не и приведени зетьове. Аз не съм за приведените зетьове.

Сега аз ви давам тия неща само за диверсия. Когато нещата са много сладки, че не може да се издържа тяхната сладчина, тогава става нужда те да се

разредят с малко вода. Следователно вие трябва да имате ясни понятия за това, какво нещо е снахата, приведеният зет, майката, бащата, братът, сестрата и т.н. Трябва да имате правилна представа за приятеля, за слугата, за господаря, за кравата и т.н. За в бъдеще вие трябва да имате съвършено други понятия от тези, които досега сте имали и имате.

Например, като видя една крава, аз специално се въодушевявам. Често отивам при някоя крава да се въодушевя, и после пак се връщам да си продължа работата. Кравата е научила нещо повече от хората. Тя седи кротко, тихо и спокойно и казва: "Не може без страдания." Тази крава я доят по няколко пъти на ден и тя нищо не казва, дава се доверчиво на хората да я доят. Обаче издоят ли само един път човека, той вдигне врява и глъчка. Няма нищо от това. Всеки трябва да даде от Божественото в себе си. Ще каже някой: "Нищо не е млякото. Не струва да се вдига толкова голяма врява." Когато говориш някому нещо, а той не те слуша, ти казваш: "Този човек нищо не разбира, нищо не знае." Тази критика ви прерязва и вие не искате втори път да излезете да говорите. Ще излезете пак да говорите. Изобщо никога не говорете това, което не знаете. Никога не говорете за неща, които никога не сте опитали.

Сега да се повърнем към основната мисъл, към разположението. Правило е - станеш ли сутрин, постарай се да имаш добро разположение. Не мисли, че си цар или че си княз, но си представи, че си същество, което Бог е създал и имаш всички възможности и способности в себе си. Представи си, че си изпратен като ангел да бъдеш благовестител на доброто в света. Това е важно - да бъдеш ангел, благовестител, изпратен да вършиш всичко добро, което можеш и каквото Бог ти заповяда. Ще кажеш: "Всъщност ангел ли съм?" Какво значи думата "ангел"? Тя означава вестител, служител на Бога.

И тъй, сегашното състояние на хората има една опасност в религиозно отношение, че те се съблазняват и престават да се подвизават. Това съблазняване се дължи на едно преплитане на чувствата им, вследствие на което те изгубват много от това, което имат в себе си. Те изгубват нещо от духовното в себе си. Например у някой се яви желание да говори, но другите с мисълта си го пресичат, подпушват. Защо? Защото в религията не се иска много философия. Там няма какво да се говори за молитвите. Ако можеш да свириш, свири, но само пет минути, и то кратко, приятно, ясно. Ако пък искаш да говориш, кажи нещо на своите братя, но такова, каквото те никога не са чули. При това поговори няколко минути само и спри. Никога не повтаряй онова, което те знаят. Стар качамак не давай на хората. Ако можете да направите пресен качамак с прясно мляко, направете и дайте на хората - да останат всички доволни.

После друга погрешка, която правите, е, че се сравнявате един с друг. Не се сравнявайте един с друг. Ако въпросът е да се сравнявате, сравнете се с някой ангел или с някое възвишено същество, което знае много повече от вас. Например искате ли сила, у тези същества ще намерите. Искате ли знание, пак у тях ще намерите. Наистина има случаи и между хората, дето някои са проявили в силна степен развити някои свои дарби и способности. Например в един от ежедневните вестници пишеше за един човек, който имал необикновено развита памет. Той е помнил двеста и петдесет хиляди изречения, той помнил числата от цели десет страници на логаритмичните таблици. Също така той могъл да повтори в две минути отгоре петстотин числа, прочетени в най-разбъркан вид. Това показва, че у човека има грамадни способности, които той трябва да развие.

Вие мислите, че това, което знаете, е много нещо. Някой казва: "Знаеш ли как зная аз Библията?"

Казвам, това още не е знание. Да знаете нещо от Библията или от физиката и химията, това подразбира да знаете и да помните всичко онова, което са писали всички тия учени и да можете при всеки даден случай да ги произведете. Кой от вас знае това нещо? Кой от вас може да цитира нещо от "Илиадата"? Ще кажете, че тези неща не ни трябват. Как да не ви трябват? Всичко ви трябва.

Сега оставям за следния път да обясня разположението каква важна роля играе то в живота на хората. Като ставаш сутрин, не мисли, че си мъж или жена, на колко години си, но мисли, че си ангел, изпратен на земята да служиш на Бога. Ти не си нито мъж, нито жена, нито дете. Тези неща са временни. Но си ангел, служител, вестител на Бога. Нищо повече. Ангелът съдържа в себе си всички противоположности на земята. Ангелът гледа на всички положения, които вие заемате, като на временни, като на свършени. Ангелът се намира в положението на един учен, който носи зад себе си ученето на забавачницата, на четирите отделения, на трите години в прогимназията, петте години в гимназията и четирите години в университета. Той носи тия неща със себе си и като погледне назад, казва: "Всички тия неща все са допринесли нещо, все са оставили нещо съществено в мене." Всичко това - от единия до другия край - все е допринесло нещо за неговото развитие като малко дете и до тази възраст.

Същото може да се каже и днес. И днес този човек е едно малко дете, което има какво да учи. И в най-високото положение, в което днес се намира, той пак има какво да учи. Щом научи някои работи, той ще борави вече с тях в живота си. Тъй щото и при най-долното, и при най-високото положение все ще има някои основни неща за човека, с които той ще борави, ще работи. Ще знаете, че невежеството е начало на живота. Знанието е краят на живота. Някой казва: "На-

ричат ме невежа." Радвай се. Това е началото на живота. "Наричат ме учен." Радвай се. Това е краят на живота. Какво подразбира свършването на училището? Като свършиш гимназия, дават ти право да влезеш в друго училище, в университет. Като свършиш университет, дават ти право да следваш в живота, там да прилагаш. Това се оформява с диплом. Ако могат да те направят професор, направят те такъв. Ако не могат, дават ти диплом да излезеш в света, там да работиш. По този начин се освобождават от тебе, от твоето знание. Тъй щото, докато си невежа, пращат те на земята да учиш. Като свършиш, като станеш учен човек, заминаваш от земята и те поставят в едно по-високо положение.

И тъй, какво е невежеството? Условие за наука. Какво е знанието, науката? Условие за невежество. Ако си невежа, способен си за наука. Ако си учен, способен си за невежество. Казано на ваш език, който е учен, ще му дадат на разположение невежи хора да ги учи. Невежият пък е царски син, понеже има на разположенце десет души учени хора, професори, които работят за него, учат го. Само той трябва да плаща на тия учени хора. Учените хора пари нямат. Невежите са силни в парите, а учените са силни в знанието.

Следователно невежеството е начало на живота и на знанието, а учеността е край на живота и на знанието. Сега аз правя превод. Кажат ли, че си невежа, зарадвай се, защото ще имаш професори на разположение. Кажат ли, че си учен човек, пак се зарадвай, защото скоро ще свършиш и ще ти дадат диплом. Ето как аз разрешавам този въпрос за себе си. Аз ви давам моите възгледи по този въпрос. Ако беше това в старо време, вие трябваше да платите за тях много, но сега ви ги давам даром. Казвате: "Дали е точно така?" Както искате мислете, но аз казвам - невежият човек е приспан, за да не знае, да не помни, че е учен човек и да може да придобива днес нови знания. Ако приспят

един учен, като го поставят в магнетически сън, ще могат да му докажат, че той нищо не знае и той ще повярва в думите им. Ако пък си невежа и те поставят в магнетически сън, като ти докажат, че ти си учен човек, и в това ще повярваш. Това показва, че ученият човек може да стане невежа и невежата може да стане учен. Нещата не са статически. Не мислете, че човек, като е невежа, че нищо не може да постигне. Че е невежа, това показва, че той няма благоприятни външни условия и затова не може да се прояви. Променят ли се условията, той веднага ще се прояви и няма да бъде вече невежа. Ученият човек пък е разцъфтяла пъпка. И затова всеки трябва да казва в себе си: "Колко голям невежа съм. Но и колко голям учен ще бъда."

Тъй щото всичкото зло в света произтича от невежеството. Това е според вас, но аз не съм съгласен с тази философия. Всичкото зло в света произтича от многото знание. Невежеството не е създало злото, но учените хора като по-учени и хитри, те са се скрили зад невежеството и така са създали злото. Погрешките на учените се крият зад невежеството. Всеки, който иска да направи нещо, да се прояви, той е учен човек. Лисицата, която иска да хване кокошката, невежа ли е? Не. Каква ученост има в нея?

Та и вие, ако сте невежи, трябва да станете учени.

Тайна молитва

Двадесета лекция
на Общия окултен клас
17 февруари 1932 г., сряда, 5 часа
София - Изгрев

ТРИТЕ ПЪТЯ

"Отче наш"

Вие сте писали кога се е родило невежеството. Може ли сиромашията да се яви преди богатството? Може ли човек да бъде сиромах, когато никога не е бил богат? И може ли да бъде богат, когато никога, не е бил сиромах? Изобщо човек, като дойде до известно положение, мисли, че знае. То е общо понятие, че знае. Че знае нещо, знае, но има неща, които не знае. Той казва: "Аз зная какво нещо е животът." Обикновения живот, който той живее, може да знае, но за онзи необикновения живот какво може да знае? За своя живот може да знае, но какво можем да знаем за живота на ангелите? Може да предполага, но неговото предположение не е една сигурност. Той не е бил между ангелите, не е бил в тяхното училище. Той може да си предполага, че е бил между микробите, но той не знае какво са те. Той предполага, че са малки същества, но не е бил между тях. Какво мислят те, как са те организирани, той не знае.

Да допуснем, че имате известни процеси. Най-простият процес - две плюс две равно на четири, 2+2=4, 2-2=0. 2x2=4, 2:2=1. Ние знаем този процес събирането.

Имате линията АВ, имате геометрическа форма. Може ли да кажете каква е тази крива линия. Пред-

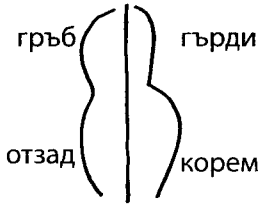

ставете си, че това е един човешки гръбнак. Тази линия е човешкият гръбнак. Тази кривина е гърбът. Изкривен е този гръб. Защо е крив гърбът му? Не трябва ли да бъде крив? Той трябва да има известно отклонение от гръбначния стълб. Каква трябва да бъде тази кривина? Щом на човека е крив гърбът, какво показва? Ако е много крив, много е слаб. Касиране е. Тогава има две противоположности. Ако гърбът е много крив, задницата ще бъде много издадена. Или може би този човек да е много натоварен, с голям товар, и като се навежда, тогава задницата изскача навън. Има си причини. Или коремът му изскочил напред. Наука е това. Защо изскача напред? Или пък гърдите му са сплескани. Какво показва тази крива линия? Може да се предаде това в числа. Може да са гърдите широки или тесни. Вие това считате за празни работи. Не са празни работи, те са много пълни работи, най-научни работи.

Ако някой даде такава една задача - красива форма, направена от злато, но отровно съдържание и отрицателна мисъл. Златна е формата, отровно е съдържанието, отрицателна е мисълта. Как ще го разрешите тогава? Вие казвате - човек трябва да бъде силен. Казвам, силата ограничава. Казвате: "Този е разумен." Разумността освобождава. Или казвате: "Той има силен дух." Щом е силен духът, ти бъди уверен,че този силният дух, ще се качи на гърба ти и ти ще бъдеш товарно животно, а пък той ще те ръководи. Значи духът в човека го освобождава, а пък неговата сила го позаробва. Силата, която човек има в себе си, го тика в известни ограничителни условия. Силният човек се ограничава. Щом има някаква война, той веднага се ограничава. Всичкият му ум се съсредоточава във войната. Ако излезе тази

война сполучлива, той ще вземе контрибуция, но ако го бият...

Сега в живота всеки един от вас е личност на цяла държава. Там има цар, царица, после има министри, после има известен бюджет и така нататък. В тази държава има всички социални проблеми, които се разрешават. Вие ще кажете: "Какво нещо е човекът?" Цяла една държава е човекът. Та сега се приближаваме при една област, която е материална. Всяко едно квадратче на човешкото лице показва едно състояние. Има три състояния: или човек дълбоко е затънал в материята, или че има сила и се вижда качеството на тази сила, или това квадратче показва разумност. Ако кожата на човека е много груба, това показва неговата сила. Онези тъкачи, работници в него, не са си довършили работата както трябва. Като им казал господарят да направят дреха, те са я направили оттук и оттам. Тъкачите не са направили дрехата както трябва и господарят не разбира. Тази дебелата кожа донякъде работи, но не си свършила работата както трябва. Тя струва много скъпо на господаря си, много малко приходи дава. Грубата кожа много работи, малко приходи има. Господарят казва: "Направете по-модерна къща, в която може да живея." Събрали се слугите, но невежи и му направили къщи. Прозорците не поставили както трябва - очите. Слушалките не са направени както трябва - ушите. Челото му е направено малко сбутано и главата му е оттук-оттам малко сбутана. Човек, влязъл в тази колиба, седи вътре и не може да се съобщава с невидимия свят. Казва: "Защо Господ направи тази къща така?" Твоите работници хем ти взеха парите, хем не ти направиха къща на свят. Казваш: "Защо ми трябва такова тяло?" Какво трябва да правиш? Влязъл си в къщата, платил си парите. Да излезеш отвън, още по-лошо. В къщата лошо, но отвън е още по-лошо. Ще се заемеш сега сам да поправиш къщата си като майстор.

В природата има един закон, когато слугите не извършат една работа, господарят поправя всичките погрешки. Ще поправиш прозорците, тавана, дюшемето, навсякъде ще поправиш и ще кажеш: "Тези майстори никак не им дошло на ум. Толкоз пари ми взеха!" Ти ще поправиш всичко и след като поправиш, ще се научиш как да правиш къща. Като станеш майстор, втори път като си заръчваш къща, ще оставиш ли майсторите да направят както искат, каквото Господ даде. Ти ще проверяваш, ще бъдеш ориентиран.

Ние се спираме сега върху въпроса: дълбоките работи в света ние не ги разбираме. Вие не разбирате отношенията на вашите чувства. Зараждa се във вас едно желание. Вие не го знаете към кой процес спада. Някой път казвам: на всяко свое желание не давай ход. Защо? Ти казваш: "Искам да ям." Че искаш да ядеш, то е право. Че днес трябва да ядеш три пъти, е в реда на нещата. Трябва три пъти да ядеш, но трябва да знаеш през кое време и какво да ядеш. Ако ти влезеш в една гостилница и кажеш на гостилничаря да прави каквото той намери за добре, той, като намери нещо сготвено, от което най-хубавото е изядено, нещо е останало, ще ти даде останките. И може би, като ядеш от това ядене, нещо в тебе ще ти каже: "Не го яж." Подобре плати на гостилничаря и нищо не яж. Ако ядеш от него, ще платиш десет пъти повече, отколкото като ядеш. Ще кажеш: "Как така?" Ти след като ядеш, почва да те боли коремът, диария, свиване на корема, това-онова.

Питам сега, ако вие се влюбите в една паница ядене, знаете ли какви ще бъдат последствията? Казваш: "Аз се влюбих в една паница" Нищо, радвам се, че си се влюбил. Но ти разбра ли каква е тази паница? Казваш: "Хареса ми тази мисъл." Ти разбра ли тази мисъл? Ти разбра ли това желание? Ти проникна ли в мисълта му?

При сегашните условия ние имаме една механическа наука, ние постоянно запитваме Господа защо така създаде света. Например често съм правил опити с висша математика и съм забелязал, като отворя някоя страница на висшата математика и работя, забелязвам, дойдат някои процеси в мене, дойдат някои мисли. Това, в което ти не мислиш, ти не го разбираш, и тогава ще се спреш. Но има неща, които разбираш, и пак трябва да се спреш и ще се правиш уж, че не ги разбираш. Ако ти дойдеш до една пропаст, по нататък от пропастта можеш ли да отидеш? Ще се спреш. Често в математиката са засегнати известни психологически въпроси, които са на края на природата, по-нататъка не можеш да отидеш. Мислиш, мислиш, и по-нататъка не можеш да ходиш. Можеш да чоплиш колкото искаш, но в това чоплене никакъв резултат няма. Например ти можеш да мислиш какво нещо е смъртта. Зад смъртта ти не знаеш какво има. Казваш: "Вечен живот." Ти не знаеш какво има зад вечния живот. Казвате: "Зад живота има вечен живот." Тогава каква е разликата между временния и вечния живот? Временният живот е пълен с известни утайки, с една материя, която трябва да очистиш, за да остане животът, а пък вечният живот е пречистен живот. Но и в този временния процес на живота, онзи живот, който ти изваждаш, той прилича на вечния живот, единородни са.

Та казвам, при тези разсъждения пълно разбиране трябва да имате. Някой казва, че трябва да живеем. Ако ти живееш добре, то е заради тебе. Какво означава доброто? Доброто, това е известен процес. Трябва да живееш добре, защото, ако не живееш добре, ти ще имаш известни последствия. Някой казва: "Защо трябва да живее добре?" Той мисли, че да живее добре, е механически процес. Да даваш нещо от себе си, това не е добро. И да вземаш нещо отвън, това не е добро. Доброто е един процес, който запазва вечния живот

вътре в тебе. Добро се нарича това, което запазва вечния живот в тебе, да не го изгубиш. Ако ти изгубиш своето добро, ти ще изгубиш вечния живот. Чрез доброто си съхраняваш живота си, чрез доброто организмът се подпомага да не изгуби връзката си с живота. Доброто е за интереса на човека, за интереса на неговата душа. Колкото си по-добър, толкова по-дълго време ще живееш. От сегашните хора някои са добри до 40 години. От 40 години не са добри и умират. Някои са добри до 10 години и след 10 години умират. Някои са добри до 80 години и след 80 години умират. Да кажем, че си живял 84 години и изгубиш доброто, имаш нула в това отношение. Питам, какво си спечелил? Да кажем, че вие функционирате с един капитал от 40 хиляди лева. Четири години сте функционирали с 40 хиляди капитал и след 40 години ще си направите един баланс. Нямате нито загуба, нито печалба, имате нула. Друг 10 години функционирал с капитал 10 хиляди лева и заминал, друг 84 години и функционирал с 84 хиляди лева капитал и си е заминал. И тримата какво са спечелили? Нищо. Да допуснем, че 40 години се учиш и в края на краищата ти имаш една нула. Казваш, всичко е празно - както Соломона. След като се е учил, учил, казва - всичко е празно и че животът, както е нареден, няма никакъв смисъл. И след Соломона мнозина казват, че животът няма смисъл. Хубаво, тогава, ако животът няма смисъл, защо живеем тогава? Сега в какво отношение Соломон трябва да бъде меродавен? Той казва "Суета на суетите". Такъв живот, какъвто Соломон е живял, то е живот на суетите. Животът на Соломона е суета на суетите. Животът на всеки един, както живее като Соломона, е суета. Нищо повече. Един порочен живот е, суета на суетите - нищо повече. Природата какво има зад суетата? Нищо. След като си се обезверил, какво очакваш? След безверието може да има още една стъпка, много малка е тя и ще престанеш да си безверник, няма да бъдеш вярващ. Ще прес-

танеш да си безверник, без да си вярващ. Да изтълкувам това. Безверникът, това е един трън, забит в крака. Какъв е смисълът на безверието? Произвежда в крака ти болка. След като извадиш този трън от крака ти и се махне болката, какво става с тръна? Изважда този трън от крака ти, и се махне болката. Какво става с тръна? Турят го в огъня и го изгарят. След това какво ще стане с тръна? Този трън ще се превърне на своите елементи, от които е станал. Ти ще му кажеш - още веднъж в крака на един философ да не влизаш, защото ще станеш на своите елементи.

Сега изводът, който трябва да направим, е: ако вие с вашето съзнание, ако вие със своето съзнание влезете в петата на един ангел или светия, или божество, какво ще стане с вас? С всяко едно престъпление в съзнанието си ти можеш да повредиш петата на някое напреднало същество. Ти си свободен да направиш това, но онзи, в чиято пета си влязъл, ще те извади и след като те извади, ще те погледне. Той има пещ и ще тури в огъня. Ни най-малко няма да му мръдне окото дали ти ще страдаш, или не. Ще каже: "Както ти ми причини страдание, така и аз ще те туря в огъня." Де ти е мястото? Мястото не е в петата. Ще те тури вътре в огъня. Вие ще кажете: "Защо страдам?"

Ще дам един научен пример. Знаете ли защо страдате? Ние не сме дошли още до края. Когато вие дойдете до известно място, дето вече не можете да мислите, казвате: "Не разбирам тази работа." Тогава ще се спрете и ще се върнете назад. Излезте оттам, дето сте влезли. Някой път у вас се зарежда желание да изучите нещата. Има неща, които не трябва да изучиш. Да кажем, че има една златна форма с отровно съдържание. Вие искате да го опитате, но нямате един разумен метод да го опитате. Някой казва: "Чакай да го близна." Да кажем - това е азотна киселина или сярна киселина. Вие искате малко с езика си да го близ-

нете. Казвате: "Малко да близна, да видя какво е." Знаете ли какъв ще бъде резултатът? Много пъти в природата има такива затворени шишета. Отвън формата е златна, но съдържанието е отровно. Има киселини в астралния свят, които са 100 хиляди, 200 хиляди, 300 хиляди пъти по-силни от киселините на физическия свят. Ако отвориш малко, ще носиш последствията от тази малка миризма.

Когато Мойсей тури онзи закон на пожеланията, той не е обяснил този закон. Той казва: "Не пожелай онова съдържание, което е турено в златните форми." Смисълът на това съдържание е разумно за онези, които са турили това съдържание вътре. Този смисъл за тебе ще ти коства живота. Ти най-първо ще намериш онзи, който е затворил това шише, и като го намериш, няма да буташ шишето, ще видиш надписа на това шише, кой го е направил, какво е, ще намериш това лице и ще му дадеш. Ако той не иска да ти обясни никак, не се занимавай с намереното шише. Ти казваш: "Чакай да го поразтворя малко." Както двама българи - в колибите намерили бомба, пръснала се бомбата, защото казали: "Чакайте да я почовъркам малко." След като изпитали тази форма, пострадали.

Вие сте в един свят, дето съществува робство. Навсякъде съществува робство. Вие проповядвате, че има свобода. Че кой от вас е свободен? Онзи, който има да дава на банкера, свободен ли е? Заробила го банката в един порядък. В една християнска култура имаш да даваш на един банкер 100 хиляди лева, и то с 25 процента лихва. Ти си един чиновник, който вземаш една заплата 5-10 хиляди лева, или ти си един свещеник, но свободен ли е свещеникът. Свещеникът не е свободен. Не е свободен да облече дреха, каквато той иска. Той ще пита владиката и каквато дреха иска владиката, такава ще облече, според дадения образец.

Нито един от вас не е свободен. Говорите за свобода. Две сестри си говорят и по едно време прекъс-

ват, казват - иде една сестра и двете сестри заемат една поза, като че нищо не са говорили. Онази, която иде, си казва: "Може да са говорили нещо за мене." Тя не е свободна. Другите две сестри, които млъкват, си казват: "Тя може да открие нещо от това, което говорим." И те не са свободни. Вие казвате, че са свободни. Ти отиваш при Господа, молиш се, молиш се, уплашиш се, казваш: "Я ме послуша, я не." И се изпълниш със страх. Между хората не си свободен. При топлината не си свободен. При студа не си свободен, при майка си не си свободен, при баща си не си свободен. При сина си не си свободен. Питам, де е свободата тогава? Аз не искам да изнасям едно противоречие. Искам да изнеса фактите, както са. Колко плитка мисъл: всеки един мисли, че е свободен. Ти може да си представиш, че си повече ограничен, отколкото си. Но в дадения случай трябва да знаеш в какво седи свободата.

Писанието казва - дето е духът, там е свободата. Дето има сила, има ограничение. Дето има дух, има свобода. Питам тогава, дето има разумност, какво има? Какво отношение има разумността към духа? Има тесни отношения. Вие всички мислите за резултатите. Вие мислите само когато дойдат някои резултати. Ти имаш едно шише, изтървеш го, счупи се. В шишето има съдържание, масло, то се разлива. Като го счупиш, ставаш сериозен, казваш: "Отиде маслото. - Казваш: - Защо минах по този път, защо не минах по друг? Отиде маслото." Питам, този род разсъждения какво допринася? Ти казваш: "Ще имам една опитност в живота." Благодарим за такава опитност. Как да се утеши онзи човек, който е счупил шишето с розово масло? Счупването на това шише с розовото масло в тази област ще произведе известно влияние върху всичките разбойници, които са там. Ще произведе влияние върху тяхното обоняние и следователно тези разбойници, които досега бяха наклонени да убиват хората, те, след като помирисаха розовото масло, казват: "Не

ни трябва вече разбойничество, ще започнем да мислим за други работи, за любов." Ти казваш: "Аз счупих шишето с маслото." Казвам - за добро е. Минавам и виждам, че всички тези разбойници турят идеята за добрия живот. Казвам, от две злини избери по-малката. Ти казваш: "Трябваше ли да се счупи шишето с розовото масло?" Казвам, ако имаш пари, ако имаш по-голямо богатство, по-добре е да се счупи шишето с маслото. Но ако не носиш никакво богатство друго със себе си, не счупвай шишето с маслото.

Аз ще ви приведа друг аргумент, че счупването на шишето спасява хората. Ти казваш: "Как така счупването на шишето да спаси хората?" Христос, като страда от такава смърт, освободи хората от страдания. Счупи се неговото шише, всичкото му богатство изчезна, животът му отиде, той умря на кръста. Чрез всичките негови страдания хората се спасяват. Със своята смърт той изкупи хората от греха, от разбойниците. Някой ще каже: "Нямаше ли Христос сила да спаси света." Ако със сила можеше, защо не дойде с войската си, а дойде да плаща със страдания? Защо трябваше да страда да спаси света? Този въпрос, така зададен, е от глупавите въпроси. Ще ви докажа защо. Ако някой човек падне в някой кладенец, ти с пушка ли ще кажеш да излезе, или ще му спуснеш някое въже. Ще му кажеш ли, като вземеш пушката в ръцете: "Излез или ще те утрепам." Можеш ли да го накараш със своята пушка да излезе из кладенеца навън. Ако го срещнеш на равно място, той ще хукне да бяга, но в кладенеца, дълбок 25 метра, ако го накараш с пушката да излезе, ще може ли? Някои от вас питат така: "Не можеше ли Христос да спаси света чрез сила?" То е все едно да накараш някого да излезе из кладенеца с пушка. Това е съвсем дървена философия. Както сега разсъждават хората, то е дървена философия. Учените хора, когато разрешават някои мъчни задачи, те са ги така разрешили, че аз, по някой път аз се смея върху някоя

научна задача. Виждам, че той доказва нещо, но по този начин то не трябва да се доказва. По този начин той нищо не доказва.

Например, ако се намали пространството на едно нещо, какво ще стане с него? Ще расте на височина. Например защо американците си правят високи къщи, небостъргачи? Причината е, че те нямат място. Вследствие на това те растат нагоре. Ако имаха широко място, те ни най-малко не щяха да правят тези небостъргачи, понеже имат малко място, а пък много е скъпо. Един квадратен метър там е цяло състояние за човека. Един квадратен метър да имате там в Бродуей, то цял живот щяхте да прекарате. Там един квадратен метър струва 25-30 хиляди лева. Как няма тогава да правят тези американци тези небостъргачи нагоре. Аз правя своите заключения. Някои хора са високи. Малко пространство имат, отдолу нямат широко пространство, отиват нагоре. А пък някои са къси. Казвам, широко пространство имат отдолу, много място имат, не искат да градят нагоре. Турците казват - ниските хора са бела на Господа, ниските хора са хитри. Най-късият знаете ли кой е? Дяволът е най-късият човек. Най-ниският човек е дяволски. Като отиваш при него, ще имаш бела. У турците казват - най-ниският човек е бела на Бога. Та казвам, вие седите и си гледате ръцете. Знаете ли какво значение имат тези пръсти? Ако ръцете са станали прозрачни, знаете ли какво значение има? Погледнете се в огледалото - някой път се харесвате, някой път не. То е цяла наука. Някой път очите са хлътнали, някой път са изпъкнати. Някой път косата ви е побеляла, по-червена или по-тъмна. Ръката ви е топла или студена, краката ви изстиват.

Това са все процеси, които имат значение. Това са естествени процеси. Голямата горещина в краката е неестествен процес, студените крака - също. Очите да хлътнат, и това е неестествен процес. И ред други

процеси, които стават, се дължат на онези естествени положения на нашите мисли и чувства, в съчетанието на мислите и чувствата. Има известно съчетание на мислите, което може да внесе цяла отрова в тебе. Има известни мисли и чувства, които, като съединиш, ще направиш най-ужасната отрова, отровна киселина, с която можеш да отравяш организма си. Не може да мислиш, каквото искаш, не може да чувстваш, каквото искаш. Ако ти си свободен в своята мисъл, не можеш да бъдеш свободен в своите чувства. И ако ти си свободен в своите мисли и чувства, не можеш да бъдеш свободен в своите постъпки. Ако си свободен в своите постъпки, ти не можеш да бъдеш свободен в своите мисли и чувства. Ако ти направиш едно престъпление да убиеш някого, ти вече не си свободен, тревога има в тебе, понеже има закон, затвор. Свободен си да го удариш, но се въздържаш, ограничаваш се. След като се ограничиш в своите постъпки, ти си свободен в своята мисъл, да вървиш свободно, да мислиш свободно, да чувстваш свободно. Вие не се спирате да мислите дълбоко защо трябва да се въздържате. Трябва да се въздържаме в постъпките си, за да бъдем свободни в мислите и чувствата. И ако мислиш да направиш нещо, ти си свободен да го направиш. Но ще ограничиш своите мисли и чувства. Ако ограничиш своите мисли и чувства, свободен си в своите постъпки. Свободата в своите мисли и чувства ще произведе ограничения в твоите постъпки. А пък някой път твоята постъпка ще произведе ограничения в твоите мисли и чувства. Тогава де е свободата?

Свобода се нарича това, което дава свобода едновременно на мислите, чувствата и постъпките. Когато постъпката освобождава мислите и чувствата ти, тази постъпка е права. Ако една мисъл, едно чувство правят постъпката свободна, тези мисли и тези чувства са прави. Когато постъпката не произвежда никаква реакция, тази постъпка е права. Така че може

да проверите от постъпките своите мисли и чувства. И от вашите мисли и чувства да проверите вашите постъпки. След това може да проверите какви ще бъдат вашите отношения към Бога. Ако вашите мисли, чувства и постъпки са прави, тогава може да имате право отношение към Бога. Бог е едно същество в света, което обича абсолютната, чистата хармония и права мисъл. Бог не обича абсолютно никаква дисхармония. Бог за грешните хора има само едно понятие - като отрицателни места той ги държи далече от себе си, той не иска да се занимава с тях, но силата му е там. Някой път ще прати някого да ги реформира. Ако мислите, че Бог се занимава с тези, които вършат престъпления - не. Той не се занимава с престъпленията. Изводът, който ще направите, е: щом те е турил Бог в света, не ставай трън в петата на Божествения организъм, нито в своята мисъл, нито в своите чувства, нито в своите постъпки. Бог е същество най-чисто, най-светло същество, никаква лоша мисъл, никакво лошо желание, никаква лоша постъпка не може да остане при него.

Следователно тази лоша мисъл ще се върне с всичката своя мощ върху тебе и ще те порази. Ако ти препратиш доброто към Бога, то ще се увеличи. Всяко нещо, което отива при Бога, ще се увеличи. И злото се увеличава, и доброто се увеличава. Ако ти пратиш към Бога една хубава мисъл, чувство или постъпка, то ще се върне върху тебе. Или казано другояче: посей житото в земята, и това жито ще ти придаде. Ако ти посееш една нива с магарешки тръни, каква печалба ще имаш?

Трябва да имате една философия за живота, едно правилно разбиране. Аз забелязвам - вие по някой път идвате до едно положение на изтощената почва. Някой се моли, моли и казва: "Не ме слуша Господ." По този начин не трябва да се молите. Не е в многото моление, дългите молитви не са хубави. Един се е мо-

лил в църквата. Свещениците излезли навън да не го слушат, с глас се е молил. Всички излезли из църквата. Дошъл един и му казал: "Каква ти е болката?" Имам да давам. Ще ме затворят." "Колко?" "Толкова." "На, вземи ги и млъкни." Онзи казва: "Послуша ме Господ." Благодарение, че този добрият човек е с развито ухо и не иска да чува крясък. Предпочита да плати за тебе. Агнето се моли на Господа: "Господи, освободи ме. Не искам да ме заколят хората." Няма нито глас, нито слушане. Причината е в самия човек. В него няма условия. Във всички свои постъпки човек трябва да върви в Божия път. Вие имате известни възгледи. Тези ваши възгледи трябва да ги замените с нови, да направите една основа. Трябва да съблечете вашите стари дрехи, да идете на баня. Измийте се хубаво, облечете новите дрехи, а пък старите бракувайте, защото те вече не са хигиенични. Тази нехигиеничната дреха е следната. Вие седите и казвате: "Никой не ме обича, не ме обича и Бог." Може би има 10, 15, 20 души да не ви обичат, но не може да кажете, че 1000 хора ви мразят. Това, което казвате е преувеличено. Може би двама души да ви мразят, но не може да кажете, че всички хора ви мразят? То е фалшиво заключение. Ако погледнете по-дълбоко, вие ще видите, че тия хора, които ви мразят, то ще бъде онова шише с розово масло, което се е счупило, и то ще ви причини добро в края на краищата. Когато тези двама души ви мразят, у вас се създава желание да се молите, и тогава тяхната омраза се изпарява. Ако тяхната омраза не може да докара у вас едно разположение да се молите, то ще имате мъчение. Някой път казвате: "Не ми върви. Нещо преследва ме съдбата." Никаква съдба не те преследва. Ти си сам съдба на себе си. Като постъпваш криво, ти образуваш своята съдба. Ако постъпваш разумно, - също. Тогаз се отваря вратата. Ако не си внимателен, ако туриш пръста си, може да се осакатиш при затварянето на вратата. Коя е причината? Когато затваряш врата-

та, дръж ръката си настрани. Едно се старай да определиш - колко е лош един човек. Търси защо е лош и за какво. Това е все едно да минаваш край пътя и да гледаш една бомба. Не я човъркай да виждаш каква е, не се интересувай. Никаква философия няма там. Погледни я и си върви по пътя. Онези, които са поставили тази бомба, да дойдат да си я вземат. Ти не си я поставил.

Превод: не се занимавай с онези отрицателни мисли, които някой е хвърлил в пространството или които са се породили във вас. Не се занимавай с тях. Не се занимавайте с вашите отрицателни чувства, които някой е оставил, или с отрицателните постъпки. Турете кръст на всичко това. Ти питаш кой оставил тази бомба. Не питай кой я е оставил. Ти, жена ти и децата ти вземете си партушината - и да ви няма там. Защото тази бомба ще експлодира и колкото по-скоро излезете, толкоз по-добре. Инак ще отидете вие и къщата. Писанието казва - фитилът е запален, скоро ще дойде една голяма експлозия в света. Досега сте я проповядвали толкоз години и когато дойде това време, вие излезте вън и баща ви, и майка ви. Каквото вземете, вземете, а пък другото оставете. Който не разбира, ще каже: "Ще се мре." Да му мисли грешникът. Трябва да се прави правилен превод. Няма какво да се мисли за смъртта. Вие мислите за някои работи, за които аз никак не съм говорил. Ние ще минем през областта на смъртта, но праведникът ще мине и ще замине, а грешникът ще мине и ще умре. Ако туриш дървото в огъня, то ще изгори и ще се превърне на дим и прах. Ако туриш желязото, ще се нагорещи, няма да се изпари. Това желязо като го нагорещиш, ще светне, но после ще ръждяса. Като туриш златото и го нагорещиш, то ще се очисти. Така че огънят очиства дървото съвършено, т.е. ще го превърне на дим, желязото донякъде ще очисти, а пък златото - напълно.

Сега аз желая вие като злато да минете през огъня и да се очистите. Да не кажете: "Дотегна ми да страдам."

Някой казва: "Мене не ме е страх от студа." Казвам, не трябва да те е страх от студа, но трябва да имаш разумност, трябва да имаш приятелство със студа.

Една наша сестра отишла на баня и след като се измила хубаво, влязла в един басейн със студена вода. Дълго време стояла на душа и се върнала вцепенена, едва могли да я спасят. Почнало да излиза кръв от очите ѝ. Тази кръв я спасява. Мнозина от вас постъпват като тази сестра в широк смисъл на думата. Ако не в банята, то при други обстоятелства. Например от едно състояние на любов минаваш в едно състояние на омраза. От едно състояние на крайна вяра минаваш в едно състояние на съмнение. Те са толкоз ужасни процеси, те могат да причинят катастрофа. Казваш: "Аз вървя по един крив път." Ако вървиш по закона на мъдростта, то не е един крив път, то е един прав път. Ако вървиш по пътя на любовта, също тъй. Ако не знаеш как да вървиш по този път, ти ще имаш мъчнотии. Ти може да вървиш по пътя на свободата и ако не знаеш как да вървиш по него, можеш да имаш мъчнотии също. Не че пътят е лош, но трябва да знаеш как да вървиш по него. Всеки ден трябва да проверявате. Ако имаш една мисъл или едно чувство, или една постъпка, проверявай при тези мисли, чувства и постъпки имаш ли мир в душата си. Искаш да влезеш в една нова област. В новата област лесно може да се влезе, но в нея трябва да си свободен от всички свои отрицателни мисли. Ако имате отрицателни мисли, трябва да ги носите в много малки шишета. Човек някой път казва така: "Защо Господ е допуснал злото?" Христос и дяволът на едно място живеят. Христос го туря на работа. Целия ден го впряга на работа. В дома ти влезе един дявол, впрегнете го на работа. И

целия ден като работи, Господа питай какво да направиш. Ако двама се карат и до вечерта се примирят и се молят на Господа - "Направих една погрешка. Дърпах космите на другия" - но накрая и двамата се молят, дяволът какво е направил през разпрата. Злото не може да бъде изпъдено от света сега. Злото най-първо трябва да го изпъдим от ума си. То ще влезе в чувствата ни. Като го изпъдим и оттам, то ще влезе във физическия свят и там ще си остане. От физическия свят не може да изпъдите злото по никой начин. Ако искате да го изпъдите, то е перпетуум-мобиле.

Някой от вас ще каже: "Не знаем кой път да хванем." Вие не сте хванали пътя още, който трябва да хванете. Досега всички вървите по разни пътища. Не сте хванали главния път. Христос казва: "Аз съм Пътят, Истината и Животът." Вие като влезете в този път, трябва да тръгнете към истината и живота. Ако вървите по пътя на истината и живота, този път е истинският. Но има само един път. Българите имате един навик - като вървите по главния път, отбивате се по пътеки встрани, и после пак тръгвате по главния път. Не обича българинът да върви по правия път. Той обича да върви кестерме. Та сега вие по същия начин вие вървите по царски път и влезете по някой път в друг път. Казвам, правият път е онзи, който внася абсолютна хармония в мислите ви. Истина е това, което внася в чувствата разширение, пълна свобода вътре. Светлина и знание е само това, което освобождава човека. Казвам, пътят на любовта, пътят на знанието, пътят на свободата и истината, това е правият път, с който трябва да се завземете. Някой път трябва да ви държа беседа, какво нещо е християнска етика и етика на новото учение. Аз сега между вас постъпвам съобразно с вашата етика. Още не сте ме виждали, рядко съм се проявявал с новата етика. Много строежи на езика не са правилни. На всеки език строежът е според сте-

пента на развитието на народа. Англичанинът, понеже е дошъл до края на своята индивидуалност, той изразява това с езика си. Англичанинът казва: "Ай ем, аз съм." Англичанинът ще каже: "Аз съм човек." Човек съм. Значи англичанинът употребява думата "аз", а пък в други езици може да избегнете думата "аз". Има един език, който е безличен.

Музиката, това е стенография на живота. Един тон е сбор от думи. Един тон трябва да го преведеш. Как ще преведеш музиката в чувствата, в живота. Трябва да приведеш музиката, за да разбереш вътрешния ѝ смисъл. Ако направиш правилен превод на известни тонове, те ще ти допринесат нещо. Ако аз свиря нещо и нищо не ви ползва, тогава какво значение може да има това свирене. Когато аз съм уморен и имам свободно време, вземам да си посвиря. Големи парчета не свиря като на Бетовен. Те са големи гозби, но скъпи. Такъв голям обед много мъчно се приготвя, но някой малък обед, някой малък музикален сюжет. Свиря 15-20 минути, после туря цигулката на място. Някой от вас знаете да свирите на китара, някои на мандолина. Минавам някой път и слушам - една сестра свири, да свири на локарина. Но тези от вас, които не знаете да свирите, аз бих ви препоръчал да прекачите едно малко тъпанче. Ако не знаете нищо да свирите, непременно трябва да имате един музикален инструмент или поне една табука. И така да се освободите от всички онези неща, които сковават вашия ум. Ние сме сковани и трябва много голяма разтривка. Сковани са хората, не могат да мислят хората, не могат да чувстват, не могат да постъпват. Някой ще каже: "Как ще бия тъпан?" Че вие биете тъпан. Да знаеш как да биеш тъпан, другояче жив тъпан биеш.

Сега основната мисъл: гърбът ви не трябва да има голяма гърбица, задницата ви да не е много изпъкнала. Гърдите ви отпред трябва да са развити, а пък коремът да има всичкото благоприличие, да не изпъква

много, да се оттегли малко. Иска капитан да стане. Не. Главата е горе. Като се пусне права линия, главата трябва да бъде с един милиметър отпред. Челото с един милиметър най-малко трябва да е по-навън от гърдите, а гърдите трябва да са с два милиметра по-навътре от корема. Коремът да има благоприличие. Това е само за пояснение.

Ако туриш ред и порядък в своите мисли, чувства и постъпки, ще може да заповядваш на главата си, на гърдите си, на тялото си. Ако ме слушате, ще ви покажа някои правила, с които да си служите. Това не са правила, това са упражнения.

Ръцете на раменете със стиснати юмруци - ще поемете въздух, след това ръцете напред и ще издишате, ще бъдете с отворени пръсти, постепенно ръцете отиват надолу. Когато ръцете отиват от раменете напред и надолу, става издишането. След това издигате ръцете на раменете си и поемате въздух. Като издигате ръцете нагоре, свивате пръстите на ръцете. А когато ги изнасяте напред, отваряте пръстите на ръцете при издишането.

Тайна молитва

Двадесет и първа лекция
на Общия окултен клас
24 февруари 1932 г., сряда, 6 часа
София - Изгрев

ФИЗИЧЕСКИЯТ И БОЖЕСТВЕНИЯТ ЖИВОТ

Следния път като тема направете опит всеки от вас да се нарисува, да видите кой може да успее. Ще се гледате в огледалото и така ще се рисувате.

На човека е потребно знание в света. Ако човек не знае как да се ползва от знанието, то се превръща в гордост. Следователно гордостта не е нищо друго освен неизползвано знание, натрупано знание. Когато богатият човек натрупа своето знание и не го използва, той се възгордява и в него започва обратен процес. Всеки човек, който живее само за себе си, той не разбира знанието и натрупва само.

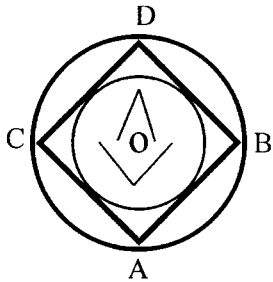

Кръгът показва истинския живот и възможностите, които се крият в него. Значи кръгът показва скритите възможности в човека, т.е. това, което му е дадено да направи. Нулата в този случай може да се тури и като точка в центъра на окръжността. Нулата е взета от Индия. Мнозина казват, че нулата е нищо, т.е. по съдържание тя е по-малка от единицата. Но това, което е нищо, само по себе си съдържа вътре една сила, която дава възможност да се увеличат нещата.

Например, ако след единицата турите нула, тази нула увеличава единицата десет пъти. Тази сила, която се съдържа в нулата, показва възможностите за човешкото развитие. Ако вземете числото 700, 800, 500, то показва няколко милиона. Обаче нулата след седморката показва, че числото 7 има възможност да расте. И най после нулата след петорката показва, че петорката има възможност да расте. Сега, когато се говори за количествените числа, които означават простата материя, това е едно нещо. Обаче когато числата означават количеството на живата материя или силите, които са вложени в известни форми, тогава човек трябва другояче да разбира закона. Например, ако вие измерите човешката глава, вземете нейните размери, ще се натъкнете на двата диаметъра - единия, който означава широчината, а другия - дължината на главата. Това показва, че човешката глава не е валчеста, но е повече продълговата. По форма главата на човека е малко елипсовидна. Изобщо дължината на човешкото тяло винаги представя интелигентност и сила. Например дългият нос, дългото ухо, дългите вежди и т.н. говорят за интелигентност, а дебелите вежди например представят по-голяма чувственост, отколкото интелигентност. Колкото по-дебели вежди има човек, неговата чувственост е по-силно развита. Още значение имат и дължината на космите на веждите, направлението, което те имат, положението на самите вежди и т.н. Когато веждите са дълги и тънки, това означава интелигентност. Когато носът е дълъг и правилен, и това означава интелигентност. Тази интелигентност се обуславя още и от широчината на ноздрите, от формата и правилността им. Колкото ноздрите са по-правилни, колкото линията на носа и на лицето са по-правилни, това определя и интелигентността на човека. От страна на носа има две или три линии, които определят ка-

чеството на човешкия ум. Носът е израз на човешкия ум. От работата, която той е извършил, ще се определи и неговата форма и правилност. Носът е станция или кабинет, в който се проявява човешкият нос. У низшите животни носът е сраснат с горната челюст, а у човека носът се отделя от челюстите.

Кръгът, който е представен на хартията, представя зародишите, или живите сили, които са скрити в човека. От кръга, от тази овална форма излизат сили, които могат да се развиват. Сегашните математици показват, че в кръга има известни знаци, изразени във вид на ъгли в противоположни посоки. Тези сили към върха като че ли се губят.

Следователно числата, които се намират на върха на ъгъла, са по-малки от тия, които се намират на края на ъгъла. Така и носът към челото нагоре е остър, а надолу е широк. Интелигентността и силата на човека зависи от долната част на носа. Горната част на носа изразява подтика в човека. Тя е свързана с вежди̇те. Изобщо голямо значение има правилното развитие на долната част на носа, на неговите крилца. Това правилно развитие на носа зависи от човешките мисли и чувства. Колкото човешките мисли и чувства са по-развити и по-фини, толкова и развитието на линиите е по-красиво. Тези линии понякога мязат на една запетая, а понякога - на еврейската буква "йот". Буквата "йот" е творческа сила. Според еврейската кабала човек е направен само от йотове, окачени помежду си.

Сега аз искам да ви наведа на една отвлечена мисъл, да знаете, че сам по себе си животът е невидим. Животът се познава по своите движения, а човешката интелигентност се познава по светлината. Дето има повече интелигентност, има и повече светлина. Изобщо светлината е признак на интелигентността. Дето пък чувствата са по-силно развити, там материята има по-голяма гъстота. Щом чувствата са по-

силно развити, и материята е повече сбита. Значи онези хора, у които чувствата са по-силно развити, у тях страстите са по-силни. И ако претеглите на везни такъв човек, той ще тежи повече от онзи, у когото интелигентността, т.е. светлината е по-голяма. Затова именно духовните хора са по-леки от материалистите. Тъй щото, когато учените хора искат за в бъдеще да определят дали даден човек е духовен, те ще го турят на везните и ще го претеглят. От теглото му ще съдят какъв е този човек.

Има хора, които са рационални, умни. И има хора, които не са рационални, умни. Тъй щото има два вида хора - едните боравят само с обикновения свят, например със 700, с 500 или със 100 хиляди лева и т.н. Такива хора обикновено не са запознати с вътрешното съдържание на живота. Тези хора не са запознати с вътрешното съдържание на растенията и гледат на тях като на прости, като на глупави същества. Те не считат растенията за умни същества. Те мислят по същия начин и за животните. Обаче има животни, които живеят много дълъг живот. Някои животни например живеят около 500 или 800 хиляди години. Даже и за рибите, за които мислят, че живеят малко време, някои от тях живеят много дълъг живот. Това показва, че тия животни разбират от науката за дългия живот. В това отношение човекът, който седи на високо стъпало в лествицата на развитието, живее малко време на земята. Съвременният човек не може да достигне даже и 120 години. За оправдание на своя кратък живот хората казват, че това се дължи на интензивния живот, който те прекарват на земята. Те казват, че вследствие на интензивния живот те нямат достатъчно сила да издържат.

Питам, в какво седи интензивният живот на хората? Човек има възможност да живее дълъг живот, но той няма достатъчно храна и затова трябва да замине от земята. Животът трябва да се поддържа

с известно количество храна. И ако човек с тази храна не може да уравновеси организма си, той трябва да напусне земята по-рано, отколкото му е определено. Мнозина хора трябва да заминат преждевременно. Това не показва, че така им е определено. Защото онези неща, които са определени да станат, непременно трябва да бъдат разумни.

Сега да се повърнем към кръга D. Целият този кръг е направен от малки величини. Най-голямата величина е центърът O. Цялата окръжност е направена от малки величини, които излизат все от центъра O. Този център е душата на тази разумна сила, която навън е или клончета, или във вид на силови линии. И човешката душа по същия закон е в центъра на неговото битие. Благодарение на това всички органи в човешкото тяло са направени от неговата душа, която изпраща навън силови линии.

Де е душата на човека? Изобщо душата на човека се предполага да е някъде под лъжичката, или тя е в центъра, дето се намира тъй нареченият стомашен център, стомашен мозък. В стомашния мозък се намират ред ганглии, които образуват първоначалния мозък на човека, който служи за неговото храносмилане и кръвообращение. Там именно се намира симпатичната нервна система. Мозъчната нервна система пък е на мисълта. И тъй две нервни системи има в човека. В едната нервна система функционира душата на човека, а в другата функционира духът, или умът на човека. Корените на човека се намират в симпатичната нервна система, а клонищата са пръснати в цялото тяло. Когато човек изпитва страдания, обич или симпатия, това се дължи на симпатичната нервна система. А мислещата нервна система е на мисълта. Следователно мислещата нервна система на човека се влияе от неговото лице. Значи лицето е един акумулатор, който събира енергията от външния свят. Затова именно трябва да се обръща най-голямо внимание на

човека в това отношение на неговото лице. Ние постоянно миеем лицето си, обръщаме голямо внимание на него, за да възприемаме правилно енергиите. По лицето си човек познава какво е неговото състояние.

Например чрез очите, чрез носа, чрез ушите, чрез устата или чрез челото човек познава своето състояние. Какво е състоянието на човека, това на първо място се познава чрез неговия нос. Носът на човека е една пирамида, поставена хоризонтално с върха нагоре. Цялото лице на човека представя една пирамида с върха надолу и отгоре на тази пирамида е поставен мозъкът. И друга една пирамида има на лицето. Едната пирамида е с върха надолу, дето е брадата, а основата на тази пирамида е широчината на лицето при скулите. В горната част на човешката глава са двете сфери на мозъка, в който са включени възможностите на човека. Непроявеният живот е горе, а долната част на тази пирамида е проявеният човек. Както виждате, триъгълникът, обърнат с върха надолу, показва неговото паднало състояние, неговото грешно състояние. Този човек е грешният човек, човекът на чувствата, на греха. Носът, който представя пирамида или триъгълник с острието или с върха надолу, представя добрия човек, доброто естество на човека. Тъй щото човек има две естества - добро и лошо.

Та този триъгълник с върха надолу е падналият човек, обърнал всичките си стремежи към земята. Този човек е поставен в противоречие. Както човек е поставен с лицето си, като се вземе горната част, която е по-широка, това доказва, че той гледа само към света. Нищо друго реално не съществува за него. Според падналия човек реално е само онова, което съществува на земята. Всичко друго на небето не е реално, не съществува.

Човекът на интелигентността е представител, неговият ум представя възвишеното и благородното у човека. Писанието казва - първият човек е старият,

големият човек, а праведният човек е малкото дете, което сега се е явило. Понякога големият човек е недоволен от малкото човече и постоянно го кара на работа, понеже е турен на голяма работа, да регулира неговите дробове.

Ако вземете човека в неговата дихателна система, той показва падналия свят. В този смисъл той представя една пирамида с единство към земята, а в противоречие с небето, с Бога. Тъй щото това малкото човече е турено да регулира дихателната система. И ако човек не мисли правилно, в него става натрупване. И когато се говори за туберкулозата, тя не е болест на дробовете, но е болест на изопачената човешка мисъл и чувства. Щом съедините една човешка мисъл и едно изопачено чувство, туберкулозата сама по себе си се явява и дробовете започват да отслабват. По тях се натрупват известни отровни вещества, които предизвикват тяхното разлагане.

Следователно туберкулозата може да се лекува, когато внесете в ума си една отлична мисъл и едно отлично чувство. Щом не се допуща никаква отрицателна мисъл в ума ви и никакво отрицателно чувство в сърцето ви, туберкулозата веднага ще изчезне. Кажете ли например: "Аз ще умра" - това вече е една отрицателна мисъл. Кажете ли, че не можете да търпите някого - и това е една отрицателна мисъл. "Не се носи този живот" - това е една отрицателна мисъл. Бият те - ще търпиш, няма какво. Това не е търпение. Ти скърцаш със зъби, казваш: "Бий ме, но нека аз един ден да дойда на власт, че тогава ще видите." Това заканване нищо не дава. Вижте какво беше положението на мъчениците за Христа. Когато избиваха светиите, мъченици за Христа, всеки, който дигна ръка против тях, се зарази от тяхната чиста мисъл и станаха християни. Не можете да ударите един християнин или един светия и да не станете като него. Достатъчно е само да бутнете с пръста си един светия

или да кажете една лоша дума против него, за да се хванете вече на хорото, от което няма пущане. Достатъчно е само да кажете една лоша дума за един добър човек - и да се хванете за него.

Сега аз искам да ви наведа на онази вътрешна мисъл, която трябва да държите в ума си. Сега вие искате животът ви да се складира според вашите разбирания, според този стар човек, според вашата придобита опитност на миналото, която е опитност на животните, на рибите и т.н. При това трябва да знаете, че в семейно отношение птиците например седят по-високо от човека. Мъжете у птиците са разбрали, че жената е много нещо, равна с тях, и затова са ѝ дали голяма свобода. В птичето царство жените имат най-голяма свобода. Там има пълно равноправие. Като дойдете у млекопитаещите, жената се губи там, тя е робиня, няма никаква свобода, а мъжът го няма никъде. Той се явява само като гост и оставя майката да носи всичките последствия. Децата познават само майка си, защото бащата го няма никакъв там.

Следователно днес у човека се възстановява авторитетът на бащата. Мъчно нещо е човек да стане баща. Той казва: "Що ми трябваше да ставам баща?" Какво означава бащата? Той е в първия закон, според който трябва да се научи да обича и другите. Човек трябва да стане баща, за да се научи да не е толкова егоист, да престане със своя егоизъм. Той непременно трябва да стане баща, за да се очовечи. Не стане ли баща някой, той няма възможност да се очовечи, не може човек да стане. И ако младата мома не стане майка, и тя не може да се очовечи, и тя не може да мисли. Щом се ожени и стане майка, тя започва вече да мисли другояче. Докато е мома, тя мисли само за себе си, мисли само да се начервиса, да се напудри, да се хареса някому. Сега вече мисли. Тъй както е поставена устата у някои хора да е дебела, това показва, че те служат само на коремчето си. В устата на човека е

изразена една малка интелигентност само на две места, дето има едно малко завъртване горе някъде на устата. Тя е микроскопическа интелигентност. Устата на човека придобива по-голяма красота и интелигентност, ако се обърне внимание на носа му, да се работи повече върху него. Той е магът на лицето на човека. Очите, вежди те, устата на човека могат да станат красиви, и тогава те придобиват смисъл.

Вие можете да насочите кръга си накъдето искате с помощта на вашия ум. Щом той е достатъчно развит, с помощта на вашия ум вие ще можете да преобразите лицето си както искате и да станете господари на себе си. Има закони, има методи за това. Но ако вие знаете тези методи, можете да ги приложите, дето не трябва, да правите насилие. И сегашните хора, макар и с малко знания, те са злоупотребили и с тях. И забележете, когато Господ дойде при Адама, запита го: "Какво си направил? Да не си ял от забраненото дърво?" Адам каза: "Господи, другарката, която ми даде, яде и на мен даде. Аз мислих, че тя е добре обмислила тази работа." Той не я обвини. Господ премълча, с което искаше да му каже, че не си направил добре. След това той отива при жената и я пита: "Какво направи?" Тя веднага обвини змията, като каза: "Змията ме излъга." Адам не обвини жената, но жената обвини змията. Тогава Господ каза на жената: "Понеже ти се научи да лъжеш без мое позволение, проклета да си." Това показва вътрешната страна на жената. И каза тогава Господ: "Ще поставя вражда между твоето семе и змията."

Следователно днес борбата не е между мъжа и жената, т.е. днес не се бори мъжът с жената, но жената се бори със злото. Така седи въпросът в библейския разказ. И ще ви обясня защо е така. Жената е последното творение на Господа, а всяко последно творение седи по-горе от другите. И ние виждаме, че преди човек Бог създаде растенията и животните, а после

създаде и човека. След човека се роди и жената. На Адама Бог вдъхна жива душа, а на жената вдъхна интелигентност. Следователно жената носи интелигентността в себе си. И когато казват, че жената е само женствена, но не и интелигентна, това не е право. В дадения случай жената е по-интелигентна от мъжа. Мъжът е нагоден повече да воюва, да ходи на война, но той няма голяма философия в себе си. И когато казват, че мъжът е учен, гениален, те трябва да имат предвид следното. Никога не може да се роди един велик, учен и гениален мъж, ако майката не е интелигентна. Глупава майка не може да роди гениален син или гениална дъщеря. Това се вижда и в съвременната наследственост. Бащата може да е посредствен. Това не е важно. Майката трябва да бъде умна. Бащата много слабо предава интелигентност. Той може да предаде своята интелигентност, ако и жената е интелигентна. И тогава, като се съберат две интелигентности, ще се създаде нещо повече.

И сега аз привеждам. Знанието, интелигентността в света седи в любовта. И тогава мъдростта може да се прояви у човека дотолкова, доколкото любовта в него е просветена. Ако вие нямате една просветена любов, нищо не може да се роди. Така мислят и животните, така мислят и птиците. В това отношение някои птици са много благородни. В тях има много малко ревност. След като отгледат малките си, те вече са свободни. В тях няма разпуснатост. Те живеят много трезв живот.

Службата между мъжете, жените и децата е правилно разпределена, но като дойде да раждат, пак се явява един малък спор. Много от птиците са еднобрачни, както е примерът с орела, а другите са свободни. Някои от тях могат да се влюбят само за една, за две или най-много за десет години, след което се напущат. Обаче орелът се жени само един път. Той два пъти не се жени.

Това са вметнати положения, които имат значение само за изяснение на въпросите. Женитбата в това отношение е процес, който освобождава хората от крайния егоизъм, който ги е обхванал. Бракът значи е едно възпитателно средство, което предпазва хората от техния егоизъм. В егоизма човек се втвърдява и от това втвърдяване той рискува да умре, да изгуби живота си. Затова именно домът се е създал за възпитанието на човека, за превъзпитанието на неговия егоизъм. Само така може да се прояви любовта. Само чрез закона на жертвата ще може да се разбере общият закон на любов към Бога. Любовта към Бога е центърът. Бог е винаги в центъра на всяка една възможност, на всеки един живот. И всеки от вас може да наблюдава това нещо.

Като наблюдава себе си, той ще види двете естества в човека. Едното естество постоянно се дразни и сърди, а другото естество е тихо и спокойно. Първото естество се сърди и дразни за най-малките работи, то е много претенциозно. Обаче и двете естества са свързани помежду си. Едното бърза за всичко, а другото му казва: "Не бързай толкова. Почакай малко." И започва да му доказва, да аргументира защо не трябва да бърза. Най-после разумното естество в човека, като види, че той бърза, не иска да чака, казва му: "Направи, каквото искаш." Това естество постъпи, както си иска, и вижда, че нищо не сполучва. Тогава казва: "Не успях в тази работа." "Аз ти казах да не бързаш, но ти не ме послуша." Разумното начало казва на неразумното: "Не ходи на фурната за хляб. Още не е опечен хлябът." "Как да не е опечен? Аз ще отида." Отива на фурната и вижда, че наистина хлябът не е опечен. "Ама защо да не е опечен?" Разумното, Божественото начало вече нищо не говори.

Ти казваш: "Защо боледувам?" Божественото не ти казва защо боледуваш. "Ама защо страдам?" И на този въпрос Божественото не ти отговаря нищо. То

само казва: "Ако ме слушаш, няма да страдаш. Ако не ме слушаш, ще страдаш." Ти искаш да станеш величие, това-онова, но не успяваш. Защо? Защото това са стремежи на различни същества, които са преплетени помежду си. Когато човек иска да стане велик, той се поддава на низшето начало в себе си. Той, като вижда богатството на духовния човек, иска да го постигне, да се приближи към него. Ако човек върви по стремежите на низшето в себе си, той е осъден на падане, на сгрешаване, при което той постепенно потъва, докато най-после изгуби всички условия на развитие.

Тъй щото изгуби ли се духовното от човека, той е определен на смърт. Затова именно човек умира. Затова казват, че човек има две души - едната е животинска, а другата Божествена. Докато човек страда, докато се бори, докато има Божественото начало в себе си, което го ръководи, той има шанс да се развива. Когато Божественото те напусне, всичко е свършено с тебе. Изобщо бъдещето на един народ се определя от стремежа на всички хора към Божественото. Ако всички души на един народ са свързани с любовта към Бога, те имат бъдеще. Ако пък тези души имат стремеж към великия човек, който има надмощие на Божественото, тогава се явяват анормални прояви. Като прочетете Пета глава към Галатяном, там ще намерите седемнайсетте качества на греха и деветте плодове на духа.

Та, когато се развиват лошите качества на човека, те покварят неговото кръвообращение. Тогава лицето придобива един неестествен цвят, очите изгубват своята яснота, носът се претъпява, деформира се. И ако ред поколения вървят по този път, тогава брадата започва да ляга назад. Когато брадата има една вдлъбнатина, тя показва един успех, един придобитък, един напредък. Ако брадата мяза на едно малко чуканче, тя е деформирана. Трапчинката на брадата показва благородство у човека. Обикновено долната

устна у човека е пасивна - тя само възприема, а горната е активна. Следователно, ако горната устна на човека е силно развита, той е много активен. Ако долната е силно развита, този човек е силно пасивен. Когато долната устна е по-силно развита, тогава човек се дразни много, но когато горната е по-силно развита, такъв човек е активен в чувствата си, но лесно му минава. Пасивният човек изглежда кротък, но той отвътре бботи.

Хармоничното лице на човека е спокойно. Всяка негова част има спокойно движение. Като погледнете този човек, той има едно спокойно трептение на лицето като трептенията на слънчевата светлина. Аз уподобявам такова лице на сутринната зора. Както се увеличава сутрин светлината, такова сияние има върху лицето на хармоничния човек. От добрия човек като че се излива нещо, което постепенно се усилва, докато най-после и слънцето в него се прояви. И всеки от вас може да знае дали неговият дух има надмощие в него, или човешкото има надмощие. Ако човек има надмощие, той ще усеща в себе си едно вътрешно неразположение. Обаче имате ли надмощието на духовното в себе си, пет пари да нямате в джоба си, вашата работа пак ще се оправи. Има ли надмощие физическото у вас, даже и да сте богати, вие постоянно ще се безпокоите да не се разболеете, да не изгубите богатството си, да не се разсипите. Дето ходите, вие не можете да се освободите от тази мисъл.

Казвам, вие трябва да имате нова философия, да измените начина на вашето мислене. Мога да ви дам начини на правилно мислене, да измените вашата мисъл. В какво седи правата мисъл? Трябва ли да нарушаваме съзнанието на Бога? Вие седите и казвате: "Защо Господ ме създаде такъв?" Бог не те е създал такъв. Ако ти изпиеш виното на един кръчмар, Бог нищо не се ползва от това. Той не се интересува дали си ял или пил. Или ако ти имаш някакъв лош навик, за това Бог

не е виновен. Че ти обичаш да знаеш и да виждаш погрешките на хората, Бог не те е създал такъв.

В това обаче няма никаква философия. Погрешките на хората са извержения, които ти ходиш да събираш оттук-оттам. Видиш ли ги, замини ги, не се занимавай с тях. Да изследваш една добродетел, това разбирам, защото добродетелта е един скъпоценен камък. Що се отнася до погрешките, тях оставяйте настрана. Те и без това са на съзнанието на хората. Закон е - докато се ровиш и търсиш погрешките на хората, те ще се пренесат у вас. Те са зараза. Там е лошото във възпитанието, че се търсят погрешките на хората. Не търсете погрешките. Когато Христос казва: "Не съдете, да не бъдете съдени", това значи - не търсете погрешките на хората, за да не дойдат у вас. Тези погрешки могат и несъзнателно да дойдат у вас, понеже хората са скачени съдове. Щом се интересувате от погрешката на един човек, тя непременно ще премине у вас. Ето защо и влюбването в това отношение е много опасна наука.

Аз говоря на ваш език. Щом се влюбиш, става обмяна между хората, които се обичат и те започват да си приличат. Затова и Писанието казва - лошите общества развалят добрите нрави. В каквото общество влезеш, щом се съединиш с хората в него, ти ще измениш характера си.

Следователно не може да има любов, ако човешкият ум не вземе ръководството. Човешкият ум трябва да ръководи работите в любовта. Не ръководи ли той работите на любовта, човек ще се забърка и любовта не може да се прояви. Например онзи, който повидимому се е влюбил във вас, той мисли, че имате някакво богатство, знание, сила, но като види вашите слабости, неговата любов веднага се изпарява. Този човек е физически. Така постъпва и вълкът. Той със своята дълга муцуна минава за интелигентен. Това се вижда от дългата му муцуна. Вълкът е интелигентен,

но не е разумен. Като види някоя болна овца, той я побутне по корема, помирише я и си заминава, казва: "Болна овца не ми трябва." Но като се приближи до стадото, още отдалеч познава коя е най-тлъстата овца и я взима.

И лошите хора в това отношение са като вълците. Като видят някой човек, те отдалеч още знаят кого могат да излъжат и кого не могат. Те, като видят някого, познават дали е суеверен, или не. Този човек, като те познае, че си религиозен, веднага започва да се мажи около тебе, да ти говори мазничко, да те увещава, че той ще уреди твоите работи, но вземе ли веднъж нещо от тебе, ти трябва да пиеш след това студена вода. Добрият човек пари назаем нито дава, нито взима. Той трябва да помага на хората, но пари назаем не трябва да дава. Той поставя като правило в дома си следното положение. Дойде ли при мене някой гост, аз мога да го нагостя, да му дам и пари за път, ако няма, но пари назаем не давам. Ако искаш да ти е мирна главата, никому не давай пари назаем.

Сега аз говоря какъв трябва да бъде строго определен животът. Всичко друго са панделки на живота. Ако сте доволни от живота с панделки, дръжте тия панделки. Казвате: "Можем ли да взимаме пари назаем?" Можете да взимате пари назаем, ако има с какво да ги посрещнете. Един честен човек никога не трябва да взима пари назаем, ако няма с какво да ги посрещне. Ако няма с какво да посрещне тоя заем, по-добре да страда, но да не взима пари назаем. Ако той може да посреща дълговете, нека взима пари назаем, да се благослови и другия. Но ако не може, да не взима.

Аз говоря това нещо, за да няма недоразумения между хората. Това е мимоходом казано, посредством което се изявява животът. Който е излъган в този случай, той нищо не губи, но онзи, който лъже, той губи, понеже сам си създава една отрова. Чрез тази отрова той отравя краката си. Тази отровна мисъл се предава на поколенията, които постепенно се из-

раждат. Лошата мисъл е повече от отрова. Ето защо човек в себе си трябва да държи винаги прави мисли, Божествени мисли, чрез които да изпълнява волята Божия. Така трябва да бъде, ако човек иска да живее и за в бъдеще. Той няма да живее само един живот.

Следователно каквито са погрешките на хората, той трябва да си прави никакви оглушки. Той не трябва да се смущава и за своите погрешки, но трябва да има желание само да ги изправя. Сегашните погрешки са неизбежни, те са наследени и затова човек трябва да се стреми да ги изправи. Правете опити в това отношение, но недейте ходи да разправяте опитите си на хората. Преди да знаете нещо, преди да сте го опитали, не го разправяйте на другите, защото по този начин вие губите знанието си. Мнозина от вас разправяте за неща, които сами не знаете. Много пъти вие казвате: "Така каза Учителят." Да, но това не е знание още. Истинско знание е това, след като приложиш нещата, да имаш резултат.

Да допуснем, че вие имате някакво лошо разположение на духа. Какво трябва да направите? Ще си турите лявата ръка отгоре върху очите и ще се допира до носа и след това тегли ръката си надолу покрай устата леко и слизай надолу. Това значи всичката търговия на стария човек, всичкото взимане-даване, всичко това оставяте да си върви надолу. Тъй прекарайте лявата си ръка три пъти, да се допира много леко на очите, на линията на очите. След това прекарайте пред носа втория пръст на дясната си ръка също така три пъти и всякакво неразположение ще изчезне. По този начин твоето неразположение ще се разпръсне. Всичката тази пъпка ще се разнесе. Иначе можеш да се пръснеш и не знаеш какво да правиш. Ще ти олекне, ще се разнесе напрежението. Това напрежение е предизвикано от същества, които се събират около тебе. Тогава човек мяза на бомба и само чака някой да го бутне.

При някаква голяма скръб човек може моментално да умре. Когато човек се намери в такова положение, той стиска ръцете си, чупи си ръцете, стиска си главата, но всичко това нищо не помага. Донякъде човек е прав, като стиска главата си особено отзад. По този начин той хваща вълка в себе си и казва: "Ти ме докара до тази беля." Затова човек трябва да си тури ръката на своя съветник, на носа си, да се помоли и да иска от него помощ.

Илия, като чу гласа на Бога, покри лицето си, тури ръката на носа си и започна да мисли. Значи Господ му проговорил на ума. Не на външния, но на вътрешния човек. Казва се за Илия, че дигнал дрехата си и се разговарял с Господа. Много пъти, когато човек иска да мисли, той туря леко ръката на очите си не да ги натиска, но леко отгоре и така мисли. Това са психологически наблюдения, които дават добри резултати. Тези опити може да ги прави всеки, но който има мъчнотии, той може да ги прави по три пъти наред. Капиталът на физическия човек зависи от духовния свят. За тази цел човек трябва всеки ден да черпи от духовния свят. Ако не черпи, той ще бъде постоянно изсмукван. Външният свят смучи, отравя хората.

Казвам, не преливайте водата от едно шише в друго. Колкото внимателно и да преливате тази вода, все ще излеете част от нея навън. Затова човек трябва да мяза на извор. Този извор е човешкият ум. Извира ли водата, т.е. извира ли човешкият ум, тогава и чувствата на човека могат да се облагородят. Чувствата показват, че в тях е посятото, те са пръстта. Значи Бог възраства нещата само чрез нашия ум, чрез едно правилно схващане на нещата.

Някой казва: "Аз съм религиозен човек." Това нищо не значи. "Ама аз мисля." И това нищо не значи. "Ама аз разбирам този въпрос." И това нищо не значи.

Отивам при едного, разглеждам как седи работата, пошепвам му само три думи, и веднага работата

се оправя. Това е знание. Ще кажете: "Как така?" Чудни сте вие. При един богат американски банкер милионер отиват десет души да искат пари. Той казва: "Не разполагам сега, нямам нищо в касата. Друг път елате." Или: "Да си помисля малко, да си направя сметката." Един ден при този банкер отива една млада красива мома, усмихва се и му казва само три думи на ухото. Той веднага отваря касата си и дава сто хиляди долара. Ум има тази мома. Ще кажете, че тази мома му завъртяла ума. Не, тази мома има сила, умна е тя, знае как да говори на този човек, духовно му говори. Тя се усмихва не със задна цел, знае какво прави тя. И той вече е готов да ѝ услужи. Умна е тази мома. Взима парите, и не се минават шест месеца, тя ги връща назад. Тя взима парите, но не мисли да го изиграе, но след шест месеца ги връща назад. Това е само външната страна на въпроса.

За да създадете един правилен живот, вие трябва да имате правилна идея за Бога. Някога вие се усъмните и казвате: "Дали Бог съществува, или не?" Ако вашият нос изчезва, Бог го няма там. Ако вашият нос е на мястото си, Бог съществува. Носът е свидетелство за съществуването на Бога. Въз основа на това, че имате нос, и Бог съществува. Затова един ден Бог ще ви съди. Вие ще кажете: "Не знаех, Господи." Тогава носът и всички същества, свързани с него, ще дойдат при Господа и ще кажат: "Ние му говорихме." Всички тия същества са живи и ще свидетелстват за вас какво сте правили. Най-голямото доказателство за Бога е носът на човека.

Та казвам, вие трябва да имате такава вяра, която да не се разклаща от никакви вътрешни и външни бури. Бъдете като един параход, който вълните бият отзад и отпред, но той не се счупва, издържа. Вълните ще бият отвсякъде, но ако вие имате вяра, ще излезете на спасителния бряг. Няма никаква сила в света, която ще може да ви потопи, докато имате разумно-

то, Божественото в себе си. Докато господства Божественото, там е Господ. Дето господства човешкото, там Бог не е. А човешкото именно трябва да се подчини на Божественото.

Някога трябва да се спрем на геометрическите форми. Казвате: "Какво нещо е квадратът?"

Квадратът е физическият, проявеният човек, а кръгът, това е духовният човек. И тогава виждате, че физическият човек с духовния има само четири допирни точки. Тези допирни точки се отнасят до неговите мисли, чувства, постъпки и волеви действия. И физическият човек като се движи, и тези допирни точки, и те ще минат. В дадения случай тези точки, като се движат, те са верни и само той може да ги знае. А като се движат около духовния човек, около кръга, може да се предаде разумното у човека. Най-после квадратът ще се отдели и може да се каже, че ще остане само духовното в човека. Квадратът, това са двата триъгълника. Горният триъгълник означава човешкия ум. Значи квадратът едновременно има отражение и на духовния човек, и на физическия. Затова именно хората построяват къщите си все на квадрат. И затова трябва да знаете коя част на квадрата е духовна.

Сегашните хора страдат от незнание как да строят къщите си. Това е цялата наука. Този квадрат, на който те строят, трябва да има определени размери. Защото има числа, които са нещастни. Например числото 13 е нещастно число за съвременните хора. На едно богато угощение в Англия били поканени 13 души. Трима от тях се надумали да се борят с числото 13. Тримата стават като един човек и казват: "Ние взимаме всичката отговорност. Каквото се случи, ние поемаме последствията на това число." И след няколко години и тримата свършват нещастно. Това било в Англия. Тези трима англичани не могли да изненадат числото 13.

Ако трима души се хвърлят от една голяма височина на камъните, ще останат ли живи? Следователно числото 13 показва, че човек пада от високо място на камъни и затова трябва да вземе мерки. Най-малкото трябва да има един парашут.

Сега аз не искам да оставите вяра в суеверието. Незнанието произвежда нещастията в света, понеже има известни числа, дни и месеци, които не са полезни за човека. И ако човек беше разумен, той щеше да избира само онези дни и месеци, които са полезни за него. А онези нещастните дни и месеци той ще ги прекара в молитва. Като дойдат те, той ще се моли. И така правят хората. Като дойдат нещастията в света, те трябва да се молят. Само Бог може да ви извади от тази безпътица. Ако ти си нападнат от един неприятел, какво ще направиш? Ти ще се молиш на Бога по някакъв начин да смекчи сърцата на тия хора.

Ще ви приведа един пример за едни разбойници, които вървували някъде из България. Те се криели из горите и като минавали хора, все ги обират. По едно време един добър човек минава през тази гора, но като знаел, че там има разбойници, той казал: "Господи, в твоите ръце предавам духа си." И тръгнал напред. Като минал покрай главатаря, той се спрял и казал: "Ето, десет лева имам, но ви ги давам." Главатарят му отговорил: "Ти си върви, свободен си. Твоят път е отворен." Бог казва на главатаря: "Искам да пуснете този човек." Те слушат Господа, понеже той ги поддържа и им дава живот. Той им казва: "Аз ви кредитирам, но само този да пуснете. Богатите можете да обирате, но този човек ще го пуснете да си върви."

Казвате: "Господ позволява ли да се избират хората?" Позволява, разбира се. Той им е дал ум, дал им е и живот, но после ще ги държи отговорни. Та ако ние имаме силна вяра в законите, които Бог е поставил, ще има по-малко нещастия в света. Ние едва сега сме започнали тази наука. Тя трябва да се приложи, да

имаме малки опити, да можете да преустроите себе си. Ако не можете да преустроите себе си, ако не можете да промените външните условия на своя живот, вие нямате никаква наука. До известна степен поне вие трябва да измените външните условия на своя живот. Например вие очаквате светът да се подобри. Помнете следното нещо. Оправянето на света зависи от самите вас и от Бога. Помнете, че оправянето на света е една от най-трудните задачи. Светът съществува от толкова хиляди години и не може да се изправи изведнъж. От осем хиляди години Бог работи усилено и светът все още упорства. Каквото и да правите, все има нещо упорито в човека. Не е лесна работа да се оправи човек, но той сам може най-лесно да въздейства на себе си. Като дойде Божественото, лесно се изправя.

Има един начин, по който може разумно да се въздейства на човека. Кой е този начин? Той е любовта. Чрез любовта става спасението на хората. Този начин именно трябва да се приложи. Другояче - да казвате на хората, че не живеят добре, той ще ви каже: "Това и аз го зная." Като видя един човек, който и да е той, и е неразположен, аз в пет минути мога да му отнема неразположението. Как? Като го видя гладен, ще му дам едно хубаво угощение. Като го видя бос, ще му купя едни нови обуща или една нова шапчица, или едно ново палто, или ще му кажа няколко благи думи. Все трябва да се даде нещо материално на човека, ако искате да му въздействате. Трябва да знаете, че за материалните работи пак духовният свят въздейства. И Господ прави така. Той дава плодове, храни, това-онова на хората той дава. Той дава деца, той ги взима. Когато иска да залъже някого, той му дава, каквото поиска. Той даде някому една дъщеря или един син. Ако не го слуша, Господ му взима сина или дъщерята. И този човек започва да скърби. И после му казва: "Ако ме слушаш, ще ти дам друго дете."

Та материалните блага са необходими и ако ние слушаме Бога, той ще ни даде тези материални блага. Ако не го слушате, той ще ги вземе и вие ще останете като кукувици. Аз уважавам кукувицата, че тя има вяра в другите птички, че като снесе яйцата в чуждите си гнезда, ще излюпят яйцата ѝ. Ако кукувицата вярва в чуждите птички, колко повече човек трябва да вярва в себе си, че като снесе яйцата си в своите полочки, ще ги излюпи. И ние не трябва да очакваме да вървим по стария метод на кукувицата да искаме другите птици да мътят нашите яйца. Когато хората знаят, че някое яйце е кукувиче, те му дават пътя. Щом знаят какво е нашето задно намерение, те ще изхвърлят това кукувиче яйце навън.

Тъй щото, започнем ли една работа, трябва да я завършим. Нашата работа седи в това, че да свършим всичко успешно, трябва да имаме знание. Тъй както вървите, това не става. Вие идете от топлите страни и сте с тънки дрехи, но отивате на север, дето трябва да си облечен. За студено място трябва кожуси. Ще имате предвид в каква посока пътувате. Някой казва: "Аз слизам от Бога." Щом слизате от Бога, трябва ви дебел кожух. Това значи - ако слизаш на земята, трябват ти дебели дрехи, топли дрехи и здрава къща. Ако отиваш при Бога, тънки дрехи ти трябват. Щом си на земята, ще се облечеш дебело и няма да проповядваш, че живееш за Бога. За Бога се живее, когато отиваш горе. Като отиваш при Бога, ще му кажеш какво си свършил на земята. Та като отивате при Бога, тънки дрехи ви трябват, а като слизате от Бога, трябват ви дебели, топли дрехи, здрави обуща. Че като се облечете, да бъдете разумни.

Та сега ние се събираме, за да образуваме нови отношения, понеже вие почвате да съзнавате своите погрешки. В религиозните, както и в окултните общества, когато хората се събират, те започват да

виждат погрешките си и се скарват. Вие още не сте светии, но сте кандидати за светии. Вие още не сте ангели, кандидати сте за ангели. Вие още не сте гении, кандидати сте за гении. Ще бъдете един ден това нещо, но засега сте само кандидати. Тия хора, които влязат в религиозните общества, първо време заживяват в голяма любов, но като видят погрешките си, те се скарват.

Има един начин, по който можете да станете светии. Погрешките са си погрешки, но ако вие минавате по този път и вървите разумно, ще свършите повече работа, отколкото ако минавате от едно учение в друго. Казвате какво са казали пророците, какво е казал Христос. Това е хубаво, но и те имаха известни опитности. Вие трябва да работите, да дойдете до техните опитности и знания. Христос като беше с учениците си, събра се около него хиляден народ. И като нямаше достатъчно хляб, той се помоли, и хлябът се увеличи. Сега вие ядете същия този хляб, но не можете да го увеличите, не знаете как е станало това. Христос знаеше законите. И пророкът се молеше и Бог го чу. Данаил се помоли и Господ затвори устата на лъвовете. Трите момци в огнената пещ се помолиха на Бога и ангел Господен слезе между тях и огънят не ги изгори. Ако някой от вас влезе в такава нагорещена пещ, непременно ще изгори.

Казвате: "Господ ще ни избави." Може да ни избави, но трябва да знаем как да се молим. Трябва да имате една абсолютна реалност за нещата. Съвременните хора разполагат с относителната реалност и се изпъчат. Мислят, че всичко знаят. И като дойдат до Господа, те мислят, че го познават, имат големи претенции. Не се минават няколко дни, и те се разколебават. Те мислят, че Господ е човек като тях. Щом не им се отговори на молитвата, те се сърдят на Господа. Казвам, не се сърдете на Господа. Той не е като вас. Неговите постъпки са други. Господ абсо-

лютно нищо не ни дължи. Ние имаме всичко даром дадено. Само трябва да работим. Каквото ни даде, трябва да бъдем благодарни. Ако сме верни на малкото, което ни дава, за нас ще дойдат и по-хубави работи.

Сега искам да насоча ума ви към това, че ние трябва да имаме едно просветено знание, а не знание, което възгордява. Изисква се знание, което спасява, за да се образува едно общество с добри нрави. Например една сестра може ли да умре за друга? Не може. Една сестра може ли да се жертва за друга? Не може. Тя не е длъжна да се жертва, но ако се пожертва, тя трябва да е доволна, радостна, че се е пожертвала и да благодари на Бога, че ѝ се представил такъв случай. При това и другата, за която се прави тази жертва, трябва да благодари за доброто, което ѝ се прави. Изобщо всички трябва да бъдем готови за тази жертва, която Бог изисква от нас.

Сега аз искам да оставя в ума ви мисълта, че при новото възпитание всеки трябва да живее добре. Заприме аз трябва да дишам, защото то е една необходимост за мене. Аз трябва да отворя очите си, за да влезе светлината в тях. Аз искам по този начин всички да бъдете свободни, да вършите всичко от съзнание, а не от принуждение. Вие си носете стария живот, както искате и дето искате, но никакви вземания-давания с него, нито корения, и хваления. Новият живот не може и не трябва да бъде основан на стария. Какво съм бил в миналото, аз оставям това нещо настрана. Важно е какво съм днес и какво ще бъда в бъдещето, в новия живот. Старата материя е калпава, тя нищо не струва. Сега трябва да градим новото с нова материя. Едва сега започваме новия градеж. Вие едва сега започвате да градите. За тази цел от всички ви се изисква добро поведение. При това всеки да се заеме за това, за което е роден. Кой за каквото е роден, такъв да се прояви, без да му се казва, че ти не си

такъв, какъвто трябва. Нека всеки се прояви такъв, какъвто Господ го е създал.

Аз зная едно. Всички вие сте добри, но не знаете как да проявите своята добрина в живота. Всички сте умни, но не знаете как да проявите ума си. Всички сте силни, но не знаете как да проявите силата си. Това е много лесна работа. Само ще бутнете ключа, ще го завъртите, и всичко ще потече. Ако аз река да затворя очите си, има ли някаква мъчнотия? Или ако аз отворя очите си, има ли някаква мъчнотия? За да ям, има ли някаква мъчнотия? Да мисля правилно, има ли някаква мъчнотия?

Подръж носа си няколко секунди, и ще дойде в ума ти някаква хубава мисъл, която трябва да задържиш в себе си известно време. Каквато мисъл ти дойде хубава, кажи я на Господа. Ама че не си я казал хубаво, нищо от това. Втори път ще я кажеш по-хубаво. Кажи в себе си: "Аз съм прогресивен човек. Сега толкова мога да дам. Втори път ще дам нещо по-хубаво." Сега имам десет лева, десет лева ще дам. После ще имам двайсет лева, всичките ще ги дам. След това ще имам сто лева, и тях ще ги дам. И т.н.

Двадесет и втора лекция
На Общия окултен клас
2 март 1932 г., сряда, 5 часа
София - Изгрев

"МИ БЕМОЛ" И "ФА ДИЕЗ"

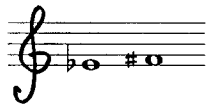

"Добрата молитва"

(За днес имахме тема всеки сам да се нарисува.)

Всички, види се, не сте рисували. Сега тези ще ги задържим. Нали, когато човек иска да си покаже характера, той пише. Сега това *(рисунките)* са разни писма. Ще ги оставим тъй, да тупа сърцето - какво ли има вътре. Може да е радостно, а някой път може човек и да плаче от него. Не знаеш какво е. Сега вие се интересувате, но не от научно гледище, а само така. Това е наука тук *(рисунките)*. То е развитие. Аз една вечер се занимавам, свиря едно упражнение научно, правя си свои изследвания. Гледам, една сестра иде много сериозна, има нещо. Аз като я видях, ще развали нещо от музиката. Казвам: "Заповядй." Сяда тя и почнах да свиря, но тя се наведе надолу и почна да се смее. Музиката почна да действа вече. Казвам ѝ: "Защо се смееш?" Аз си правя своето тълкуване.

Та казвам, има една научна страна и в рисуването, и в музиката. Музиката е една наука. Не само да пееш. Цялата природа е построена върху тия тонове. Аз като се занимавах с изучаване психологията на българина, в неговия ритмус той има една основна песен, но аз се чудя на българския ум. Ще ви позанимая с една

област - не както сегашната музика, не от същото гледище. Сегашната музика е много сложна. Всинца сте учили нещо от музиката. Някои сте учили, някои пък сега ще има какво да учите. Аз ще взема музиката тъй, както е. Сегашната музика се занимава с хармонията вътре в природата, но има неща, които не ѝ достигат. И вследствие на това тя не може да изрази всички ония прояви, които са скрити. Онова, което е скрито в душата и което е скрито в природата, музиката не може да се изрази, да се изнесе.

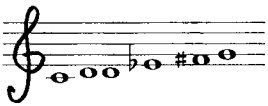

Сега аз ще взема целите ноти. Да кажем, песента започва от "до". Това е построението на тази българска песен. Това е основата. Това, което седи у българина, той го е изразил. Но българинът е турил едно противоречие. Той започва с "до" - това е червеният цвят, тонът на живота е това. Вие можете да преведете тази гама към коя гама спада. Това е минорна гама. Сега тук има несъответствие - "ми бемол" и "фа диез". "Ми бемол" е импулсът на твоята мисъл да преодолееш нещо, някакво препятствие. Или това е неестественият ход на човешкото развитие. И българинът е дошъл и турил "ми бемол" - едно спиране на българската интелигентност и след това той усеща едно нарушение на равновесието, и той турга "фа диез", повишава. А "фа", това е зеленият цвят, това е храненето на физическото поле. Следователно той намира две противоречия. И след това той се връща, има вече два пъти "ре". Това е индивидуалността на човека, оранжевият цвят. "Ре" показва неговата индивидуалност. Това е една свободна песен. Той започва с "до", дава си кураж и след това среща едно препятствие в живота си и казва: "Няма да я бъде тази работа." Започва минорната гама. И запява тъжно, но го боли на сърцето и търси един изходен път и казва: "Материалното в живота трябва да се

изучава, защото пипката ми не стига. Поне пари да спечеля и човек да стана." Минава една тъжна струна, после минава нагоре до "сол", "сол" е ясносиният цвят. "Сол" означава един духовен стремеж. Той, като погледне към Господа, каже: "Господ високо, а така няма да я бъде." И си свири тъжно. И тази песен е много тъжна песен, неразбрана песен. И аз съм виждал множина, като се свири тази песен, те плачат. А като питаш българина: "Защо плачеш?", и той не знае защо. Той плаче от неразбиране.

Този бемол не трябва да съществува. Той трябва да го премахне. Той го е турил от своята мисъл. И турил диеза от користолюбие, а пък минава тази песен като класическа, минава за една тъжна песен. И казвам, две противоречия има, че той не иска да разреши правилно живота. Дошъл е до един изпит в живота, и той не иска да го разреши правилно. Защо? Той се пита как да го разреши, но не иска да го научи, ами си пее. И българските музиканти като засвирят тази песен, казват: "Гениална е тази песен. Гениална е българската музика." Но в какво седи гениалното? Много била класическа. Но в какво седи класическото? Нямат понятие как да схванат музиката.

Казвам, българинът винаги куца в тоновете на цветовете. Той като дойде до духовното - песните му тъй като са построени, има една такава спирачка. Аз не зная някои от вас - те свирят, но свирят за удоволствие. Ако се изнесе българската музика, тя е доста сложна. Тя е взета религиозна, но после е съвсем изопачена. Ти, щом имаш едно тъжно чувство - ти си музикант, но почваш да изменяш музиката. Ти искаш да пееш или искаш да свършиш известна работа. Българинът казва: "Няма да стане тази работа." Той тури "ми бемол" - няма да я бъде. А пък животът подтиква, трябва да се живее. Той сее малко, а от това малкото иска много да му се роди. Пък не се ражда толкова, колкото той иска. Щом не може да разреши бъл-

гаринът правилно пътищата, той става пехливанин. "Ре"-то вече е пехливанлък. Два пъти турга лъка на "ре", ако с главата си не може да уреди работата и ако нивата не ражда, тогава пехливанин става. Аз изваждам от тази тъжната песен три проблема неразрешени. Или учен ще стане, или богат ще стане, или найпосле пехливанин ще стане. Това е неговата песен. Много американци разрешават тъй живота - ако не може богат да стане, ако не може учен да стане, става пижулист, боксьор.

Изпейте сега тази песен: "До, ре, ре, ми бемол, фа диез, сол". Ти си създаваш изкуствено една тъга. В природата няма такава скръб. Тази гама е създадена от хората. Турени тия знаци и след векове, гледам, сегашните музиканти... Аз ги разглеждам от това гледище, някои гениални произведения не вървят по естествен път. Някъде много добре вървят по един много естествен път в съгласие с природата. А някои от музикалните произведения вървят както тази музика по един изкуствен път, с изкуствени тонове.

Казвам, всеки един човек в това гледище е един творец. Небето, Бог го е оставил да бъде творец на своя живот. Ти трябва да мислиш правилно. Ти казваш: "Аз не съм музикант." Ти можеш да не бъдеш музикант, но ти трябва да дадеш правилен ход на живота си. Не трябва да тургаш спънки в живота си. Не трябва да тургаш спънки на своята мисъл там, дето не трябва. По-добре е да отпуснеш по малко вода, отколкото да градиш бентове и да спираш голямата вода, която си пуснал. Това е разумното. Един музикант изразява народния живот в песента. Аз изваждам от цветовете на тия музикални тонове как е мислил българинът, какви са били условията, как е разрешавал противоречията и защо е добил това противоречие, понеже той, от една страна, излиза от своя ум, на друго място излиза от своето користолюбие и на трето място иска да излезе като един пехливанин. Песен-

та, както започва от "до", изведнъж два пъти повтаря "ре"-то, след това "ми бемол", след това качва се на "фа диез" и "сол", и пак се връща назад, и пак повтаря същото - пак започва от "до".

Сега въпрос не е за критика. Критика трябва да съществува вътре в нашия живот. Имаш едно тъжно чувство, ще видиш това чувство съществува ли. Ти казваш: "Тъжен съм." Защо? Имаш една българска песен. Някои от вас, които са музиканти, да кажат към коя гама спада "ми бемол" и "фа диез". *("Към "сол минор".")* Та казвам, музиката е външната страна. Аз ви давам една основна идея за музиката. Тъй както сега се развива, то е цяло едно изкуство. Но казвам, музиката е външната страна на живота, за да се тонира човек. То е наука и изкуство, за да можеш да повлияеш на себе си, когато градиш своя характер. Под думата "характер" ти градиш онова, което се преживява, онова, което се мисли, и онова, което се постъпва. Това са материалите, с които се гради човешкият характер, човешката душа или човешкото тяло се строи.

Следователно, ако вие нямате едно правилно разбиране за онзи ход, който природата сега върши, тогава ще се създаде нещо хилаво. И така ред хилави тела се създават. Музикалното чувство се предава. Музиката не е чувство, но е способност, понеже спада към способностите. Отпред на челото се намират знаците на музиката, но тя си има свои знакове и признаци на задната част на главата.

Сега, да бъде един човек музикален, той трябва да разбира времето, да оценява времето и всяко нещо да тури на времето. Музикалният човек трябва да тури всяка нота на мястото си. Цели ноти ако тури, той разполага с време. Някъде ще тури половин ноти - времето му е по-малко, четвърт - още по-малко време, една шестнайста, една трийсет и втора - колкото по-малко време има в пението, толкова по-съкращава тия вълни, които трябва да се явят в живота. Вземе-

те например в езика. Вие започвате със звук, слог, дума и словото - четири неща, които са основа в говора. Отпосле има други знаци, но първо звукът е неразбран. Ти казваш "о-о-о", "и-и-и" или "а-а-а", дойде слогът - имаш една гласна и една съгласна, след това два слога, три слога образуват думи, имаш няколко понятия, които разбираш - "хляб" или "сол", "пипер" и след това дойде словото - много вече развити думи. Разумно е словото. Съчетаването на тия звукове, слогове, думи и словото образуват цялата реч. Има и ред други спомагателни средства, с които речта се съчетава. Та поетите и писателите като пишат, употребяват тези средства. В българския език има една дума, с която аз не мога да се справям. Аз няма да ви я кажа. Толкова години търся с нещо да я заместя, но не мога да срещна. Тази дума остава. Не ми е приятна, като я срещна, но търся в речника да я заместя, търсил съм я в английски - и там не мога да я намеря. Не ми е приятна, като я срещна. Казвам, няма ли нещо да се тури. Може би, че има някъде някоя дума. Трептението на тази дума е добро, но не отговаря, прави едно нарушение, там, като дойде, съвсем се обърнат нещата с главата надолу. Заради мен онзи, който чете - някои търсят погрешки, но в една дума куца там, и казвам - куца на българите. Тук я тургам, там я тургам. Където и да я туриш, все куца нещо в самия език, в строежа му. И казвам, трябва съвсем да се измени езикът, съвършено да се измени строежът му и целият ход на българската мисъл трябва да се измени, и тогава може да се промени езикът.

Например този, който е построил тази минорна песен, е бил гениален музикант, един гений е бил. Казвам, един гений създава една песен, но той не е разбрал защо е намерил, че трябва да тури бемол, малко да вземе. Той е искал да направи тъжна песента, но той не е разбрал, не знае, че този бемол много пакости.

Казва - там човек трябва да бъде малко тъжен. Или казва някой - трябва да му се скараш малко на човека, без караница не може, трябва да му кажеш сериозно. Това са неестествени работи. Щом трябва да му кажеш малко по-внушително, речта е вече неестествена, не е по закона на любовта. Това е закон на ограничението. Аз сега не искам да се спирам върху това.

Та казвам сега, някой път вас ви е срам да пеете. Казвате: "Аз не мога да пея." А при това вие сте отлични певци. Някой не пее от съображение, да не би неговата индивидуалност, да падне реномето му. Такава песен пее ли се? Например, ако ти влезеш между религиозни хора и вземеш да пееш една народна българска песен, ще кажат: "Тя не е набожна!" Или влезеш между светски хора и запееш една духовна песен, веднага ще кажат: "Това диване!" Питам, защо в едно духовно събрание да не можеш да изпееш една българска народна песен? И в едно светско събрание ти да не можеш да изпееш една религиозна песен? Че тия песни - и духовните, и светските, не излязоха ли от българската душа, не минаха ли през българското сърце? Тогава де е лошото? Светските хора по някой път усещат при една такава музика както тази - аз съм гледал българи, като се съберат и кажат: "Я запей някоя стара песен." Всички седят тогава ала-турка, а младите прави пеят стари песни. И старите, погледнеш, плачат, пък младите сърцето им се свие, казват: "Я сега нещо по-весело, по-хубаво." И погледнеш - младите започнат хоро.

Сега тъжното е религиозна песен. Българинът започва с тъжното - това е религиозното. И дойде игривата, веселата песен - тя е светската песен. Знаците са турени. Ти ако пееш "ми бемол", много пъти го повтаряш, тебе ще те хване цяла хипохондрия. И ти съвсем ще се обезсърчиш. Ти веднъж-два пъти да туриш малко пипер - да, но да тургаш все пипер, да се повтаря, има лошо влияние вече. Този закон е забеля-

зан, когато една мисъл се повтори - има същия цвят както "ми бемол". И ако я повтаряш, повтаряш, ти дойдеш до една дума, която ти като я изговаряш, дойде жълтият цвят и туриш бемол на този цвят. То е българската песен. И дойдеш до една дума, която има зелен цвят - "фа", и тогава туриш диез, в тебе има користолюбие. Щом дойдеш до зеления цвят, ти трябва да гледаш да придобиеш по възможност най-чистия зелен цвят, който съществува в природата. Или като дойдеш до жълтия цвят, трябва да гледаш да имаш най-естествения цвят. Щом дойдеш до онзи цвят, зад който съществува една разумна идея - защото зад всеки един правилен цвят, когато се проявява в своята норма, ти ще чувстваш една вътрешна малка радост, една светлинка ще блесне. А щом сгъстиш цвета, щом не разбираш смисъла на някоя дума, и тогава се заблуждаваш и ще вземеш едно противоположно направление в живота, казваш: "Не си струва да живее човек." "До бемол" - казват - човек трябва да стане добър. "Ре диез". Хубаво, ако ги наредиш все "ре диез". Навсякъде, дето има "ре", все повишаваш, повишаваш. Какво ще стане? Ще се развият в тебе личните чувства и ти ще влезеш в стълкновение с всички хора. Ти ще почнеш да се прекръстосваш с хората, с техния свят, с техния път и могат да станат музикални стълкновения. Всеки иска да живее. И ако ти почнеш да тургаш на "до"-то навсякъде бемоли, самоубийството ще дойде. Нищо повече.

Та в музиката във всичките религиозни песни, когато аз съм работил върху всичките модели тук, в пеенето, това са почти всички най-чистите тонове, които действат да освобождават човека от всичките наследствени черти на преплитания на вълните, които могат да дадат ход на хубавото. "Можеше и другояче." Гледам, някой път ме коригират, казват: "Можеше и другояче." Аз някой път нищо не казвам. Може и "до бемол" и "до диез". Може бемол и диез. Може всич-

ко, но в дадения случай нещата не могат да бъдат бемол и диез. "До"-то ще бъде без никакъв знак. Само ако животът е срещнал някъде някоя мъчнотия, несполука или някой недоимък, ти можеш да повишиш "до". В такъв случай ти трябва да повишиш съответните тонове. В даден случай ти можеш да повишиш жълтия цвят. В дадения случай на "ми бемол" ти ще туриш диез или поне ще махнеш знака бемол, не му е мястото там. То е психологията да отмахнеш една тъжна мисъл, която е дошла в мозъка. После смешен е българинът, понеже и вие сте българи, не е смешно, но аз вземам в тази хубава смисъл.

Сега първата песен някога аз мога да ви я изсвиря, а втората няма да ви я свиря. Тя е пък една мажорна песен. И тя започва от "до", но и тя е тъжна песен. Тази е песен за стари хора, онзи, който е опитал живота. Те казват: "Няма смисъл, опитах." А онази втората песен тъжна е тя, но е за млади. Той се влюбил в някоя мома, че тя го играе малко. Той казва: "Мари, Донке, запали ми сърцето. Защо ходиш тъй, ще ме осакатиш, не прави тъй с мене." Той пее тъжно. "Ти си играеш с мене, но може да стане някой хатър" - и тя е минорна песен. Такава е. Но тази втората песен аз много рядко съм я свирил, само няколко пъти. Но тази *(Първата, Учителят показва написаните ноти на дъската.)* често я свиря. Някой път, като дойда и искам да зная какво нещо е българинът, засвиря му тази песен. Тя е вече в неговия ритмус. И при нея всички стари българи пренасят се в тия времена велики. Казва той какви времена са били те. Да, велики, с един бемол на едно място и един диез на друго място. Велика песен, велики времена с два неестествени знака. Но това не е най-доброто.

Сега това е един музикален метод за изяснение. Защото, ако се вземат нотите без цветовете и без тия знаци, няма да имат никакъв смисъл. Пък защо на "ми" да няма бемол и защо на "фа"-то да не турим диез?

Ние нарушаваме един естествен ход на нещата. Тази песен първата *("ми бемол" и "фа диез")* изразява една несрета. Но тази несрета произтича от факта, че българинът първо не е разбирал в какво седи животът.

Та казвам сега и като ви гледам, някои от вас и вие имате много знаци на "ми"-то. Много бемоли имате. Та казвам, оставете малко знаци, оставете бемолите. После и на "фа" имате много диези. Казвам, трябва ви чисто "фа" и чисто "ми". Чисти мисли, чисти мисли, чисти мисли. Нищо повече. Вие казвате: "Господ ще оправи." Но като дойде твоят учител по музика, как ще оправи нотите? Той веднага ще премахне всичките тия знаци.

Та сега имате художество. *(Учителят изважда един портрет себерисунка.)* Кой е този юнак? *(Колю Каишев)* Доста художествено е изработен. Очите, тъй както са турени, казват: "Ти знаеш ли аз кой съм." Отворени са много очите. Отворените очи значи възприема повече, отколкото трябва. При отворените очи човек възприема повече светлина, отколкото трябва. Тогава след тези отворени очи ще дойде бемол. Сега както е картината, това е "фа диез", а след тези отворени очи ще дойде непременно "ми бемол". Реакция ще дойде - това е "ми бемол". А природата обича равновесие. Сега ние правим една бележка много мека. Служим с много тънка критика - "ми бемол" и "фа диез". *(Учителят показва втора рисунка.)* Сега това кой е? Тази сестра може да я познаете. *(Цветанка Симеонова)* Това значи художник. Да го познаете, че е той. *(Учителят показва рисунките една след друга. Всички се усмихват.)* Сега вие като се смеете, това е мажорна гама. Почти без знаци е. Но доста съществени черти са отбелязани на всяка една рисунка. Но нито един човек няма такава физиономия, каквато трябва да има.

Сега вие трябва да имате някои правила, по които да се ръководите. Вие сега имате много правила, с

които е работено, но има известни основни нови правила, които трябва да реагират. Например да допуснем, че срещнете един човек, който не ви е приятен или в неговия говор, или в израза на лицето, или хиляди гримаси има, които не може да си обясните откъде произтичат. Тези гримаси, това е едно последствие. Трябва да се знаят причините. Защото, ако човек говори, вие имате един резултат. Словото, думите, които произнася той, е един резултат на неговата мисъл. Каквото движение направи човек, то е все резултат на някоя далечна мисъл. Може тази мисъл да е сегашна, преди един ден, преди един месец. Може да е преди една година, преди векове, но това е все насъбрана енергия, която сега се проявява. Някой път вие имате някой импулс да кажете нещо. Но да знаете в даден случай да бъдете прозорлив, туй, което ще кажете, има ли някой резултат, или не. Очите са правилни, когато тия резултати ни свързват правилно с висшето у човека. Когато ни свързват правилно с висшата природа, щом ни свързват с тия три области, тогава в дадения случай движението или мисълта, или изразът са правилни. Тогава, ако искате да кажете нещо, каквото и да кажете, все е намясто. Това е сега по отношение на туй, което искате да кажете. Защото по отношение на природата тя е толкова мъдра, че каквото и да кажете, каквото и да направите, тя все го турга намясто. И вие в Божествения свят с вашата мисъл не може да образувате никаква дисхармония. Каквото и да се тури - добро или зло, тя не туря дисхармония. Всяко нещо при нея си е намясто. Но в понисшия свят, в който живеем, словото, думите, сричките, звуковете не са намясто. Думите на хората се наслояват, а те имат свойство да се повръщат при своя източник. И като се върне туй слово, то ще се повърне с всичките придобивки на доброто, което е добило, или ще се върне с всичкия смут. Когато фран-

цузката река Сена, която минава през Париж, тя ще се върне с всичките нечистотии и ще дойде ограничението. Такъв е неумолимият закон, великият закон.

Затова всичките учители на Божествената наука предпазват човека да мисли правилно, защото по неизбежност ти не можеш да избягаш от последствията на своята мисъл, не можеш да избягаш от последствията на своето чувство и не можеш да избягаш от последствията на своята постъпка. Може да мине ден, два, три, векове ще минат, в края на краищата ти ще се срещнеш с една реалност. Някой път съвсем сте забравили - и току ще дойдат последствията. Ти ще кажеш: "Бива-бива, но туй защо да ми се случи?" Но на това, което се случи, ти си причината. Ти казваш: "Аз не искам тъй да става." Ти по-напред трябваше да мислиш, а сега е станало вече. Сега ти се спри и кажи: "Благодарим на Господа за всичко." И тогава започни с новата мисъл. Тогава тя ще се върне един ден при тебе и ти ще ликвидираш с туй старото. Проектирай добрата мисъл. Дръж една мисъл в ума си.

Сега което искам да кажа - всеки човек, който направи една погрешка, той е силен човек. Който не греши, той е слаб човек. И тогава законът е такъв - щом грешиш, ти си силен, а щом си силен, тогава ти си силен и да оправиш погрешката. Щом не оправиш погрешката, ти си виноват. А щом изправиш една погрешка, това е в реда на нещата. Тогава законът е - онези, които правят погрешки и не искат да ги оправят, те са слаби хора. Някой, който е направил една погрешка и каже - аз съм слаб човек, не е слаб човек. Не е слаб човек. Значи той е бил силен, бил е в състояние да направи една погрешка, а сега не е в състояние да поправи погрешката си. Но после хване го законът и каже - искаш или не искаш, ти ще изправиш погрешката си. А без закон е, който казва: "Аз ще изправя тази работа. Аз съм в сила да я изправя." А ако не искаш да изправиш погрешките си, тогаз не ги прави.

Та казвам, не си туряйте сега другата мисъл, като правите погрешка, да кажете: "Аз съм слаб човек." Вие сега се спирате върху хода, кажете: "Аз живея добре." Че живеете добре, така е, но понеже животът е прогресивен, всеки ден трябва ново добро да се прави. Преди един ден аз имах едно упражнение. Много добро е било упражнението - учил съм. Но в училището, ако не уча, може да ме изкара професорът един ден, когато никак не съм приготвен. Тогава той ще ме изненада и ще ме скъса. Затова всеки ден трябва да се учат уроците.

Казвам, тази е една от новите области. Тази е една от хубавите области не само на теория. Сега аз не искам да изнасям някои знаци. Някой казва: "Да ни се каже какво е писано." Лошо е да знаеш известни патологически знаци и по-добре че не ги знаете. Човек трябва да е много с утвърден характер. Мисълта му трябва да бъде много чиста и постъпките му чисти, за да може да му се кажат някои патологически признаци и знаци, които съществуват. Иначе ще се създадат много неприятности и по тази причина провидението или Бог е загладил всичките ни престъпления, да забравиш всичко минало. Той е турил така у човека, като дойде на земята, като че за пръв път е дошъл. И ти казва Бог: "Сега работи!" Някои казват: "Кажи ми какъв съм бил в миналото." Аз мога да му кажа, аз го зная какъв е бил харамия, но какво ще му го казвам. Казвам: "Много си бил добър." Пък да му кажа, че цял харамия е бил. Той сега си мисли, че има нещо хубаво в него. И действително туй, което сега е вложено вътре, то е хубаво. Не какво Бог е работил в миналото, но сега Бог е вложил в тебе нещо много хубаво. Много добър капитал е вложил. Кредитиран си много добре. При добри условия си роден. Майка ти е била добра, баща ти, братята, сестрите, всички са добри, но ти казваш: "Има нещо, което не харесвам." Ти остави това, което не харесваш. Използвай сега условията, при които си роден.

Та сегашното трябва да използваме. Трябва да използваме условията, при които се намираме. Като ги използваме и като станем силни, тогава ще се повърнем да видим някои несъобразности, които имаме. Както българската песен с тези знаци бемол и диез. Някой път човек като закъсва работите си, почва да туря тия знаци - бемоли и диези. Така той си туря един нов път на отклонение.

Сега правилото, което остава във вас. Сутрин, като станете, и мисли, които ви смущават - временно да се отърсите, защото има мисли, от които не може да се отърсите, те не са наши. Не сме само ние, които мислим. Всички мислят. Бог мисли и всички хора мислят. Та Божият ум и нашият ум като се съединят, тогава работите ще се оправят. И Бог работи по закон, но той работи разумно по закон, а ние не работим разумно. Там е всичката работа. Сега Бог като поправи своите работи, той ги коригира, а някой път той коригира и нашите погрешки. А ако остане дълго време да ги коригира, те са толкова много и на всички хора - и изисква се дълго време, за да намери Бог време за тебе да ти помогне. Една милионна част от секундата време му трябва, за да ти помогне. Някой път ти искаш, искаш да ти помогне, но трябва едно специфично време за тебе, за да може туй, което ти искаш, да поправи той и твоята погрешка. Тя в един момент ще се поправи, но докато дойде редът ти, ти трябва да търпиш. После обезсърчаваш се, сърдиш се, мърмориш - този крив, онзи крив, най-после и небето ти е криво. Само ти останеш праведен. Тя е една крива философия. Ти кажи: "Благодаря на Бога, защото има и по-лошо от това." Благодарим, че Господ е взел малко. Каквото и да ти се е случило, благодари на Бога. Спрели сте се на една точка, там, дето всичко може да се поправи, защото, ако не може да се поправи погрешката в света, ти ще загубиш съзнание. Ти казваш: "Моят живот се свърши, свърши се с мен." Аз казвам: "Ти

мислиш ли?" "Мисля." "Чувстваш ли?" "Чувствам." "Искаш ли да живееш?" "Искам." "Тогаз ще се поправи твоята работа. Че ти загубваш съзнанието, като заспиш и не може да се събудиш. Тогава се свърши работата. Но даже и тогаз, ако има някой да те обича, пак имаш възможност да се поправиш. В Бога има пак възможност да те върне назад. Та ще турите едно.

Казвам, трябва да изправите вашите погрешки, понеже това е едно ограничение за вас, а по закона на любовта, има един закон, с който можем да изправим нашите погрешки. Ти направиш една погрешка, кажи: "Радвам се, че я направих и радвам се, че мога да я изправя." Да допуснем, отивате някой път при някоя бедна вдовица. Събрала тя стотина-двеста лева. Вие влезете вкъщи, ходили сте да я утешавате, за Бога да ѝ говорите, а изведнъж задигнали сте парите ѝ. Ти си кажеш: "Тя може да работи." Сега аз ви давам нещо, което много рядко се случва. Ти си отидеш, но мисълта, съвестта ти почне да работи. Седиш, не можеш да се молиш, парите излязат пред тебе и ти отиваш при нея, вземаш не двеста лева, а хиляда и двеста и чувал брашно ѝ носиш. Ще ѝ кажеш: "Сестро, аз те обрах." Може това да не ѝ го кажеш. Тогава тя ще ти каже: "Братко, обраха ме." Ти ще кажеш: "А, тъй ли? Господ всичко ще обърне на добро." Пък аз съм, който я обрах.

Питам тогава, не си ли струва аз да я обера? Струва си. Ако ще дойдат двата чувала с брашното, струва си тогава да обера една вдовица и казвам - така трябва да се гледа. И вие се радвайте, когато погрешката, която е направена, може да я изправите, че тогава да сте доволни и вие. Да кажете: "Мога да направя погрешка и мога да я изправя." И тогава не казвайте, че сте направили една погрешка. Пък и на тази вдовица не казвайте, че вие сте откраднали парите ѝ, защото тя ще каже: "Върна ми всичко, но

защо да ме краде?" Тя като стане като мен светия, тогава ще ѝ кажа: "Аз те обрах." Аз трябва да я обера, за да се отвори нейното сърце. Тази бедната вдовица е скържава. Трябваше да я накарам да пострада, да я оберат. Двестата лева тя ги държи, казва: "Аз от хурката си отделях." Защо я обраха? Да пострада малко, и тогава, като се отвори сърцето ѝ, хамбарът ѝ става по-голям, и тогава аз мога да занеса два чувала брашно. Това сега е само за обяснение. Сега някои от вас могат да кажат: "Ако е тъй, тогава да пообираме малко."

Станете сега.

"*Отче наш*"

Двадесет и трета лекция
на Общия окултен клас
9 март 1932 г., сряда, 6-7.12 часа
София - Изгрев

ДВЕ СЪСТОЯНИЯ

"Добрата молитва"
"Духът Божи"

Смехът е едно здравословно състояние. Плачът е болезнено състояние. Който се смее, е здрав. Който плаче, има едно болезнено състояние. Усмихването, веселостта е едно здравословно състояние. Има едно несъответствие. Да се храни човек чрезмерно, е опасно. И да се храни малко, е пак опасно. И в процеса на знанието е същото. Всяко живо същество трябва да се учи. Когато привеждате от един закон в друг, имате някои мъчнотии. Например изразът "разумната природа" не може да се преведе на английски. На английски не може да кажеш "разумна природа".

Ние понеже боравим с една област, някой път се спираме върху някои научни работи. Нещата се изменят в света. И някои се унищожават. Да кажем, вземете, в математиката два знака се унищожават. Какво се подразбира под това? Знаковете, с които се работи в математиката, те ни най-малко не се унищожават. Ти не работиш с тях, но тези знаци не са унищожени. Но казвате: "Унищожаваме ги." От ума си си го махнал. Това подразбира един вътрешен процес. Чрез него ние не работим, нямаме го предвид. Или когато се превеждат дроб към еднакъв знаменател, е същото. Онзи, който не разбира, че това е същото, той отрича науката. Могат да кажат така, ако искаш да обясниш

на хората, че може да зачерквам знаците или да ги унищожавам, без да са унищожени. Някой път човек функционира най-напред с доброто, после внася злото като елемент.

Например някой има да ти дава. Ти казваш: "Дай ми парите." С добро му казваш, с търпение. И най-после му казваш със зло. Онзи ги извади и ги даде. Вие казвате, че не става без зло. Някой път става със зло. Някой път му удариш две плесници - и той плати. А някой път става обратното - като му удариш две плесници, онзи човек не плаща.

Един българин го лекували в странство. Лекарите казали, че положението е ужасно тежко и че ще умре скоро. Българинът казал: "Така и така ще се мре, я ми сварете малко боб, да се наям." Той се наяжда с боба и оздравява. Французките лекари казали: "Чудна работа. Някакъв специален боб е." Друг българин заболял, предписали му същото лекарство, и той умрял. При известни условия с известна храна като нахраниш болния, той оздравява - на някой болен му липсва някоя храна. Това е приблизително вярно, това става при изключителни случаи. Но изобщо когато болният се разболее, то стомахът му е много деликатен. Трябва да му се дават много деликатни храни, лесносмилаеми. Изобщо не трябва да се предизвиква дисхармония в стомаха, защото болестта е дисхармония. Всичкото тяло тогава е във война. С картечен огън - навсякъде война. Като разгледате един човек, вие ще видите най-първо червените телца. Като наближи болестта, настава цяла война между фагутиците, или белите кръвни телца, и микробите. Ако организмът надвие, човек оздравява. Ако не надвие, заробват го, хващат го в плен и го занасят на другия свят.

За бъдеще вие трябва да имате ясна представа какво нещо е болестта. Например вие казвате, че имате треска. Какво нето е треската? Или имате ревматизъм, или имате главоболие. Болестта на стомаха

ще се излекува. Ако искаш да излекуваш болестите на стомаха, ще ги лекуваш с истината, болестите на гърдите - с мъдростта, а болестите на главата - с любовта ще ги лекуваш. Ето една хубава рецепта. За стомаха приложи истината. Петнайсет милиграма от истината, разбита в едно кило вода - по 60 лъжици на всяка минута. Вие ще кажете: "Сега в буквален ли смисъл ще вземем, или в преносен?"

При единия случай болният от боба ще оздравее, а при другия случай ще умре. Та казвам, ще имате една вяра, при която човек не умира. Вяра, при която в конците не трябва да става скъсване. Т.е. не трябва да става скъсване на човешката мисъл, на човешкото желание. Има скъсване на човешките мисли, на човешките желания. Но не трябва да става такова скъсване. Може да става преместване на мисълта, но не да става скъсване на мислите, желанията и постъпките. Това скъсване носи големи загуби, да не кажем катастрофа. Аз говоря за особените желания. Някой казва: "Уби всяко желание." В някои източни книги, преведени на български, има това. Онези, които не са разбирали, казват: "Уби всяко желание." Не. То е преведено съвсем криво. Умните хора на Изток са казали една мисъл, но ако ти я разбереш буквално, ще извадиш съвсем криво заключение. Там е казано - тури всяко желание на неговото място, дето подобава на неговото естество. Желанията изобщо не трябва да господстват на мисълта. Има някои желания, които някой път господстват в мислите. Обаче мисълта трябва да господства над желанията. Но всяко желание трябва да има възможност да каже на мисълта: "Може ли да ми услужите?" Някой път едно желание може да наруши една ваша мисъл и след това се явява дисонанс, несъгласие в човека, идват болестите в човека, разболява се. В едно отношение си добър, в друго отношение си лош.

Например едно същество ти казва вътре: "Открадни, ти ще останеш будала." Другото същество вът-

ре в тебе ти казва: "Не." Кои се борят вътре в тебе? Кой е онзи, който ти говори едно, кой е онзи, който ти говори друго, и кой е онзи, който слуша. Например някой ще се жени и чува вътре два гласа. Единият глас казва: "Може ли да се живее с онзи? Може." Друг глас казва вътре в тебе: "Не може." И най-сетне всичко утихне. Казваш: "Реших въпроса."

Казвам, тези вътрешни процеси трябва да се разбират. Някой път аз говоря за музиката. Някои от вас не сте толкова щастливи да свирите. Някои от вас не сте даровити, талантливи, гениални музиканти или гениални поети да пишете добре. Но все таки човек трябва да свири на нещо. Най-хубаво е да свириш на арфата на живота. Ако ти не знаеш да живееш, значи не знаеш да свириш. Всеки трябва да знае да свири. А пък тези механическите инструменти - цигулка, пиано, орган, арфа или каквото и да е, те после идат. Да имаш възможност да вземеш или да купиш една хубава цигулка, една хубава цигулка може да струва 100 хиляди лева, 200 хиляди лева, 500 хиляди лева, 5 милиона лева. Преди повече от двайсет и пет години гледах една цигулка "Страдивариус" с диплома, тогава струваше 25 хиляди долара. В една хубава кутия беше турена Двайсет и пет хиляди долара кой ще даде сега? Някой богат американец може да ги даде.

Казвам, всякой трябва да знае да свири. Човек има един инструмент, който струва повече от двайсет и пет хиляди долара. От хиляда години този инструмент седи в тебе и ти не си седнал да му пипнеш клавишите и като светиня ти го буташ и чакаш някой да го бутне. В човека предната част на мозъка, дето е музикалното чувство, има един орган, който има трийсет и пет хиляди клавиши. Сега какъв майстор трябва да бъде онзи, който трябва да свири на тези клавиши? Това няма да го намерите в обикновените съчинения, това са тайни. Турците казват: "Акъла зарар." Трийсет и пет хиляди клавиши. Тук, в салона, има-

те орган с осем октави. Колко октави ще имате при трийсет и пет хиляди клавиши. Трийсет и пет хиляди клавиши колко милиона трептения ще могат да развиват? Сега имате възможност да слушате до трийсет и осем-четирийсет хиляди трептения. Тези математици особено изчисляват, някой път трябва да извиняват тези математици, защото, когато изчисляват разстоянието от земята до слънцето, изчисляват го приблизително. Някой път слънцето се издува от сто хиляди до петстотин хиляди километра. Даже се издува като физхармоника. Някои изчисляват разстоянието от земята до слънцето на деветдесет и два милиона мили, други - на двадесет и три милиона. И двете страни са прави. При издуването на слънцето деветдесет и три милиона мили е право, при отлив деветдесет и два милиона е право. Възможни са и двете неща. Има едно смятане в природата, което е относително. Ние не търсим тогава абсолютни никакви величини. В такъв случай истината не искаме, когато се прави железен път, има се предвид, че релсите лятно време се разширяват, а зимно време се свиват. Те са изследвали това и винаги остава една междина между релсите. Някой път тази междина е по-голяма, някой път е по-малка. Ученият човек казва - трябва да има малък аралък, междина. И в знанието трябва да има аралък. Някой казва нещо, друг казва - това не е вярно. Може да е вярно, но има някакъв аралък. Трябва да има някое състояние, което не зависи от мене. В реда на нещата е това. Между някои хора има симпатия, а между някои - антипатия. Това е малък аралък. Някои хора не се обичат. Те се отдалечават един от друг. Зимно време е, посвиват се, но като дойде лятно време, се приближават и се обикват.

На земята ние казваме, че трябва да живеем добре и за себе си да бъдем щастливи. Всички не живеем добре. Едни живеят много добре, други не живеят много добре. Ние сме пратени да живеем добре. Понеже

всички не живеем добре, значи друго е отношението. Всъщност всички трябва да живеем добре, но реализирането на това за в бъдеще може да стане. Появяват се други разсъждения. Те са философски разсъждения. След като напуснем земята, виждаме, че известни същества ще бъдат горе в рая, в невидимия свят, а други - в ада. Този, който ще бъде в рая, и този, който ще бъде в ада, не живеят заедно. Онзи, който е в ада, иска му се да иде на небето. Зараждa се в него мисълта, по кой начин може да излезе от ада. Някой, който е на небето, може да му се поревне да слезе в ада, да иде да види какво има там.

Когато разглеждам една храна, мога да видя колко е хранителна и колко е нехранителна. Тя си има известни вещества, изучавам ги. Ако аз я възприема, какво отношение ще има към мене и към другите.

Една мисъл е лоша. Ти я разглеждаш отвън. Тя няма да те направи лош. Една добра мисъл може да я разглеждаш, и тя няма да те направи добър, но ако приемеш тази лошата мисъл, тя може да ти даде своите качества. Сега ще кажете: "Ние не разбрахме тази работа." Не е разбрана тази работа. Ако вие изучавате някой език, например вземете френски и английски език, англичаните, които са толкова практични, центърът на времето е развит, обаче в езика не ценят времето. Те казват - времето е пари. В тях има едно желание да съкращават думите, обаче в езика си допущат следното. Например вземете думата "thought", "тод" - по български така бих написал тази дума. Но българинът туря един ер голям. Защо му е ер голям? Българинът няма някоя буква, която някои народи имат. Например фита. Англичаните толкова години мислят, искат да изхвърлят някои букви, но не смеят да променят езика си, макар и да губят много време.

Та казвам, всички вие имате едно правописание, такова разбиране, английско разбиране. Много неща във вас имате, които не че са лоши - според законите на

вашето правописание трябва да бъдат там и ако не го направите така, ще кажат, че си невежа. Англичанинът ще каже - ако не го напишеш, че си невежа, ако го напишеш по правилата, ще каже, че си умен.

Природата има един език, който трябва да се изучава. Тъкмо тепърва трябва да го изучавате. Найпърво трябва да знаете какво нещо е точка, запетайка, всичките функции на точката. Или трябва да знаете какво е отношението на правата линия и всичките функции на правата линия. Ти имаш движения, ти трябва да се движиш в известна посока и според както човек разбира правата линия, така ще постъпи. Някой човек, като върви, той не може да върви по права линия. Който е пил, се клати. Какво показва това състояние? Той се намира в един свят, който не е организиран, воден свят и следователно има много бури отгоре и мислите му не са уравновесени. Някой човек върви, спира се и мисли, после пак върви, пак се спира. Спира се, някоя мисъл го спира. Или когато човек го занимават малки, но мъчни мисли, той много ситни, но много бързи стъпки прави. Когато има някоя голяма идея, той върви полека и прави големи крачки. Добрите хора, светиите си имат свой ход. Престъпникът си има свой ход и ученият човек върви по особен начин. Още като върви, по гърба му ще го познаеш дали е учен, светия, цар, майка, баща, владика. Кой да е от вас може да познае човека, като погледне как върви. Това е цяла наука. В Америка, в Англия изучават това - да познават човека по ходенето. За да изучаваш човека по ръката му, трябва да гледаш ръката му и затова трябва да дойде човек близо до тебе. Ако изучаваш човека по лицето му, трябва да е близо до тебе. Също така, ако изучаваш човека по черепа, той е скрит от косите и трябва да бараш, трябва да туриш пръстите, за да видиш издутините. А пък по ходенето, като видиш как се клати човек, още отдалеч ще познаеш какъв е този човек.

Сега ще направя друго едно сравнение. Да вземем стиха "Страхът от Господа е начало на мъдростта". Да кажем, че те е страх от мъчнотии иби те е страх от учителя. Какви ще бъдат резултатите? Щом те е страх от учителя, вкъщи ще стоиш, в училище няма да ходиш. Чрез страха ти ще се научиш да седиш вкъщи, за да учиш. Щом те е страх от учителя, той ще те научи да учиш. С какво отиваш при този, от когото те е страх. Като те е страх от мечката, в гората няма да отидеш. Ако те е страх от мечката, човек няма да станеш. Ако те е страх от учителя, човек ще станеш. При първия случай турям минус, при втория случай турям плюс. Резултатите ще бъдат тези: в първия случай ще имаш резултат 0, при втория случай ще имаш резултат 10.

Та казвам: какво е страхът? Резултатите от страха от света е равен на нула. Нищо няма да придобиеш. При страха от Бога ти ще придобиеш, ще станеш силен, ще получиш 10. Десет е едно щастливо число. Значи ще придобиеш известни дарби, с които ще имаш придобив. При първия случаи ще бъдеш сиромах, при страха от мечката има и една положителна страна. Като те е страх от мечката, никакво нещастие няма да имаш. Мечка няма да те изяде.

Ако мъжът е положителен - значи дава. И ако жената и тя също така е положителна, значи пак дава, тогава на кого ще дават. Между тях тогава не може да има общност. Жената трябва да бъде минус. Значи това, което мъжът дава, тя трябва да го взема. За следния момент жената ще бъде плюс, а мъжът минус, той ще получава. Първото число ако е плюс, той след като е предал енергиите на втория, последният ще стане плюс, а първият минус. И тогава последният ще предаде енергията на първия. Двама приятели хора и двамата не може да бъдат положителни. Те са отвлечени работи. То е почти механически начин на обяснение. Но в живота трябва да разбираш знаци-

те. Да знаеш в даден момент как да постъпиш. Щом почнеш много да мислиш, да знаеш, че този процес е човешки. Веднага трябва да споделиш процеса. Онзи, който мисли в света, той има отрицателните процеси. Онзи, който никак не мисли, той има положителните процеси. Например дойде работа, той никак не му мисли, че отвън има облаци, че е валяло, не му мисли. Впрегне колата и върви. Нищо повече. В Божествения процес ти отиваш на едно място, гдето времето е топло. И вятър да има, времето е топло, има много дървета с плодове. При Божествения процес всякога човек има една надежда. Как да познаем Божествените работи? Онзи, в когото съществува Божествен процес, в него има една вътрешна вяра. Той казва: "Светът да се обърне с главата надолу, аз ще постигна." А пък при другия случай ти излизаш, но се колебаеш. Ти казваш: "Аз вярвам, но тази работа няма да излезе с вяра." И така става.

(Учителят показва рисунките.) Този художник може да е някой философ, който е обърнал някого към Бога. Но като дойде до рисуването, външните условия са неблагоприятни, човек като прави усилие, може да прогресира като художник. Плод от едно усилие не се добива, но от много съществувания. Или казано другояче - човек да се не обезсърчи от многото усилия, като знае, че разумното усилие у човека добива плод. От хиляди такива опити се добива резултат. В небето като отидете, трябва да занесете нещо. В онзи разумния свят трябва да занесете нещо. Ще занесете там нещо по рисуване, нещо по музика, нещо ще декламирате, по езика ще ви зададат въпроси, по този природния език. Вие искате да отидете на небето, но и досега не знаете какъв е небесният език. Вие мислите, като идете на небето, ще говорите български език. Англичаните мислят, че като идат на небето, ще говорят на английски. А пък там няма нито помен от български език. Ако вземете в българския език буква-

та "и", това е един знак, който съществува. Този знак в много народи съществува. Има един разказ за онзи гръцки свещеник, който придружавал умрелия и пеел "и-и-и...". Среща го един турчин и му казва: "На тебе е хубаво, ама на умрелия." Защото "и-и-и" на турски е добре. "И"-то е знак, който изтича. "Из" - оттам, от дето започват нещата. И дясната страна е положителна, а лявата - отрицателна. При "N" лявата страна е положителна, дясната - отрицателна. При едната страна имаме положителен знак, при другата - отрицателен. Плюсът е там, дето започват нещата. Като кажем истина, истина значи е там, дето нещата стават ясни. Истината прави нещата ясни. Всичко е оформено. Светът представя един резултат на истината.

Какво представя българската истина? Истина. Видяхме какво значи "и". "Т"-то значи тази победоносна сила, която побеждава всичко. Значи в истината има сила, която побеждава мъчнотиите. "Н"-то в истината е метод за побеждаване на мъчнотиите. А пък буквата "а" в дадения случай е знак, взет от египетските йероглифи. В египетските йероглифи там човек е написан така. Този знак означава човек в движение и мисъл. Значи тръгнал е човекът в една определена посока. Значи истината е една идея, отдето започват нещата. Началото и краят на нещата. Истината

съдържа началото и края на нещата - отдето започват и дето завършват. Не може да почнеш по един начин, а да свършиш по друг. Както започнеш, така ще свършиш. Буквата "с" в думата "истина" показва, че трябва да се движиш. Трябва да се движиш в областта на вечността, във времето и пространството. Тази крива линия означава реалното пространство и реалното време. В буквата "т" горе е препятствието, а

отдолу чертата е мощната сила на човешкия дух, който преодолява мъчнотиите. Буквата "н", това са фактите, които съществуват. Мостът, който съединява двата бряга. "А"-то е онзи, който обича истината, който трябва да е в движение. Разумен човек трябва да е. Той не трябва да се обезсърчава от противоречията, дето и да ги среща. Трябва да се справи с тях, с тях да не се колебае. И така истинолюбивият човек е онзи, който никак не се колебае в живота си. Като дойде до нещо, той го прави, а какви ще бъдат последствията - той знае, че последствията ще бъдат добри.

Казват ми: "Защо говориш на тези хора така?" То е моя работа. Казват ми: "Знаеш ли, че тези хора може да ги заблудиш?" Казвам: "Те и сега са заблудени." При тази дисхармония, която съществува в света, щом се яви един музикант, ще се яви и един слушател. Щом се яви една майка, ще се яви едно дете. Щом се яви бащата в някой дом, ще се яви и детето. Законът е такъв - когато бащата е там, се раждат момчета, когато майката е там, се раждат момичета. Това е така теоретически, но този закон съществува. Когато майката е по-силна, се раждат момчета, когато бащата е по-силен, се раждат момичета, защото момичетата обичат повече баща си, а момчетата обичат повече майка си. Ако бащата присъства, той ще даде импулс на дъщеря си, сила, любов. Любовта, която дъщерята има, силата, импулса ги наследява от бащата. Майката пък предава повече интелигентност. Тя може да предаде на дъщеря си един отличен ум. Ако бащата е слаб органически, той ще ѝ предаде едно хилаво тяло, и тогава в дъщерята ще имате един отличен ум от майката и този ум ще бъде в един съсъл на бащата, който е хилав. И обратното. Ако бащата може да даде едно здраво тяло, но ако майката не е толкова интелигентна, дъщерята няма да бъде също много интелигентна. А какво ще ви коства едно хуба-

во тяло без развит ум. Когато се образува един дом, трябва да се разбират законите.

Винаги българите впрягат да орат или две крави, или две биволици. Българите не обичат да впрягат един вол и едно магаре. От впрягането на един вол с магаре аз ще си извадя заключение за мен. Това представя една цяла теория. Онзи, който е впрегнал магарето с вола, знаете ли на какво прилича? Това значи да учиш крайно горделивия човек на търпение, защото волът е търпелив, а магарето е горделиво. По-горделиво от магарето няма. Образ на гордостта е магарето. То страда от гордост. Ако пуснеш магарето с камили, то ще ходи пред камилите, на опашката никога не ходи. Магарето казва: "Всичко може да ми турят на гърба, но аз водя накъдето искам." Несъвместими са търпението и гордостта. Ти не може да впрегнеш търпението и гордостта на едно място. Ще се осакати работата. Ще имаш една среда неблагоприятна. Всяка една обида ще натрупа в тебе такава една енергия, че като избухнеш един ден, ще направиш голяма пакост. Да учиш горделивия човек на търпение, трябва да направиш някой ден една катастрофа. Никога не може да научиш един човек на търпение. Други са методите там. Добрия човек може да учиш на търпение. На горделивия дай му да управлява света.

Когато едни същества се възгордели, пратили ги да управляват. Като влезли в света, са се ангажирали с тази работа. Да управляват. Някои казват: "Защо Господ не върже дявола?" Господ си знае работата. Той го оставя сам да се върже. Горделивият човек прилича на дете, което се върти около някой кол. Върти се, върти се, докато конецът, с който е свързано, се така усуче о кола, че той не може да се мръдне от мястото си. Това са лошите последствия. Ти мислиш, мислиш по един начин и най-сетне се вържеш. Например мислиш така - от мене човек няма да стане - и така се ограничаваш. Почни да мислиш в обратна посока, и

тогава ще се поправи погрешката ти. Например боли те кракът. Кажи: "Ще оздравея, ще оздравея." Барни коляното си. Казвай така: "Ще оздравея, ще оздравея." И наистина ще стане промяна един ден. Ще станеш и ще видиш, че кракът ти оздравял. Но ти казваш: "Я оздравея, я не. - Ти казваш: - Нека дойде лекар." Добре - ако имаш пари. Ами ако нямаш? Има лекари, които могат да лекуват, но не седи в тяхното лекарство, колкото в техния магнетизъм. Може да повикаш някой лекар и ако има хармонично съчетание между него и тебе, между пациента и лекаря, ще оздравее. Истинските лекари не дават лекарство, което да се прави в аптека, но сами си го правят. Този лекар има пълна вяра и казва: "Като мажеш това място, ще оздравееш." И със своята мисъл изпъжда болестта.

Да ви е страх от учителя, а от мечката да не се плашиш толкоз. При страха от учителя добиваш знание, а при страха от мечката оставаш без знание.

Двадесет и четвърта лекция
на Общия окултен клас
16 март 1932 г., сряда, 6 часа
София - Изгрев

ВЪЗПИТАНИЕ НА ВОЛЯТА

"Добрата молитва"
"Духът Божи"

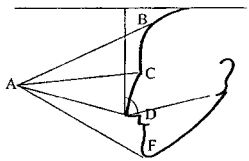

ABC е равно на P. ACD е равно на И. ADF е равно на FB. *(Чертежът е копие на оригинала.)* Това са извънредни занимания. Специфични са те. Като нарисуваш една картина, ни най-малко няма да оправиш работите си. Не само че няма да ги оправиш, но ще си навлечеш и критика. Ще кажеш - тази работа не е за мене. Рисуването е художество. То е изкуство на очите, най-високото на очите. Каквито са очите на човека, такова ще бъде и рисуването. А пък за музиката ще кажа - каквито са ушите на човека, такава ще бъде и музиката му. Те са най-високите изкуства.

Трябва да се учите да наблюдавате. Да знаете как да наблюдавате и какво да наблюдавате. Вземете за пример човека. Като срещнете един човек, какво ще наблюдавате най-първо? Някой ще види дали лицето му е валчесто - ще обърне внимание на лицето му, най-същественото. Да наблюдаваш кое е същественото.

Та ви трябва едно наблюдение. Аз съм гледал, всички хора имат болезнени наблюдения, анормални наблюдения. Наблюдаваш това, което не трябва. Наблюдаваш признаците, които са болезнени. А пък тези болез-

нените признаци показват хода на болестта. В човека трябва да изучавате естествените, здравословните признаци. Например нито един от вас не знае какъв е признакът на човешката добродетел, къде е тя изразена на лицето. Един човек казва за някого - добър човек е този. Защо е добър? Има нещо, върху което вие градите. Като го видите, от погледа казвате, че е добър. Но защо е добър?

Например тази рисунка. Според вашата наука, с която вие боравите, тази фигура е ромбоид. Каква е разликата между един правоъгълник и един ромб? В правоъгълника страните са успоредни и перпендикулярни, а пък у ромба не са. У ромба страните са успоредни, но не са перпендикулярни, понеже тия линии са в движение. Освен това в правоъгълника срещуположните страни са равни, а в ромба всичките страни са равни. В природата се образува един ромб по причина на движение на силовите линии. В природата тази фигура трябва дълго време да я наблюдавате, за да я видите в проекция.

Например в природата съществува Соломоновият знак. Онзи ученият човек в тази отвлечена наука ще си обясни първо триъгълника ABC на Соломоновия знак и втория триъгълник DFG. Първият триъгълник е възлизане, духът нагоре, стремежът му. Всякога, когато си туриш ръцете нагоре с допрени пръсти, като се молиш, това е първият триъгълник. Вие

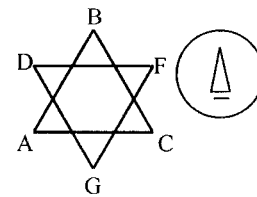

си туряте ръцете по навик от миналото. Всеки един от вас е бил професор някъде да преподава по тайните науки. Така си туряте ръцете нагоре, да се молите. Този първият триъгълник показва, че всичките ви желания са чисти и са насочени нагоре. Някой път казваш: "Не ми трябват тези работи." И пуснеш ръцете си надолу - да върви тази работа, както иска. Туриш ръцете си на гърдите. С това искаш да ми кажеш:

"Искам да ми дадеш пари назаем. Аз искам да бъда честен човек." Държиш ръцете си надолу. С това казваш: "Само при много благоприятни условия ще ти донеса, като спечеля." Някой, като си повдигне ръцете, сваля ги надолу. С това казва: "Ще платя, но не се знае." Някой казва: "Дай ми 500 лева назаем." И си вдига ръцете нагоре - значи ще плати. Някой казва: "Как може да бъде така?" Например дойде чичо ти, леля ти и казват: "Дай ми 500 лева назаем. Закъсах." И държи ръцете си надолу. Това са признаци, по които се познава. А пък сегашните хора са хитри.

Българите вярват в следното. Да кажем, че ти си търговец. Дойде някой щастлив човек да купи стока от тебе и след това много други хора ще купят стока от тебе. Това е наука, дълбока наука. Отгде ще го докажеш? Това е съвсем нова система, която учените хора сега мислят да разрешат тази задача. След колко века ще се разработи тази система, то е въпрос. Най-напредналите в миналия век, Кампер се е занимавал с подобни въпроси. От него е останал Камперовият ъгъл. Този ъгъл у животните и у човека е различен. Кампер е намерил, че този ъгъл у човека е 80-81-82 градуса. В редки случаи, когато гръцките художници са правили образите на своите богове, този ъгъл е достигал до 90 градуса.

(Учителят посочва първата рисунка.) В този ромб тези линии АВ и АС са граница на една висша разумна сила или място, дето действа тази сила. В единия триъгълник вътре е основата. От тази основа зависи, от основата може да съдиш. От основата на една пирамида може да съдиш колко висока ще бъде построена тази пирамида. Ако градиш една къща, градиш върху основа. Ако основите са слаби, ти не може да градиш високо здание.

Когато говорим за човека като тяло, това е една основа, върху която ще градиш. Когато ще приемаш една работа ти, ти ще погледнеш челото си и

ще видиш имаш ли способности и сили за това. Да допуснем, че някой е с едно посредствено чело или с посредствена основа на челото си - иска да стане художник или музикант. Може да стане горе-долу музикант, да свири, но да стане музикант и виртуоз в смисъл, както сега разбират в сегашното общество, не може. Музиката не е чувство, а способност. Казвате "музикално чувство". Не, музикалното чувство е проекция. Отпосле се явява чувството. Чувството е от едно друго гледище. Вярата е едно чувство, не е една способност. Любовта е едно чувство, не е способност. Но да разсъждаваш от причини към последствия, това е една способност. Това са възгледи на френолозите, възгледи на съвременните психолози. Между тях има грамадна разлика в схващането на човешкия живот. Няма съмнение, че френологическата теория е много по-вярна, отколкото сегашната психология.

В сегашната психологическа теория се казва, че човек има чувства. Но къде са положени тия чувства? Френолозите поставят чувствата в мозъка, някъде в центровете. Психолозите казват, че човек има воля, но не знаели къде да поставят волята. Френолозите я поставят. Психолозите говорят за човешка интелигентност, но общо - и те са прави. Те са в някой идеен свят. Казват, че от картините на някой учен човек ще съдиш за него. А френологът не съди от картините на човека, а от самия човек. От лицето му ще извади заключение. Човешките чувства, човешките способности имат проекция върху лицето, върху черепа и върху тялото му. Тази проекция, този ромбоид вие може да го разделите - и целия човек по същия начин. Ако вземете главата до раменете, то е един триъгълник - първият триъгълник в човешкото тяло. От раменете до кръста имате втория триъгълник, а надолу имате третия триъгълник - от кръста до краката надолу.

Разбира се, това са резултати. Тялото е един резултат, но от резултата ние съдим за ония скрити сили на разумния човек. Във физиономията има следното. Има известни лица, които са в проекция. Като погледнете човека, в този живот не му е съдено да се развива. Този човек ще разработи всичките възможности, но много малко възможности има да развие. Каквито и благоприятни условия да му създадете, той малък прогрес ще направи. У него положителните сили са слаби, потенциални сили няма. Той може да е деятелен, да мисли да стане богат, но никога няма да бъде богат. Той може да мисли да бъде учен, но никога няма да бъде учен. Той може да мисли да бъде религиозен, но никога няма да бъде религиозен. Някои имат условия - и при най-малките условия в него ще стане цял преврат - в неговото сърце, ум и воля.

Аз казвам така: да стане една промяна в гърдите на човека, до кръста или пъпа и след това да стане една промяна надолу в стомаха му. В тази работа и стомахът има думата. Даже у религиозните хора стомахът си дава мнението, казва: "Вие проповядвате някои идеи, обаче хляб трябва." Тези хора трябва да ядат, ще умрат гладни - така казва стомахът. Тогава дробовете идат. Те казват: "Въздух, въздух трябва. Ако вие не дишате, пак ще умрете. Моите почитания към стомаха, моя колега, прав е той. Но ако няма въздух, от този хляб, който е турен в стомаха, няма нищо да излезе." След това иде главата и казва: "Прави са моите колеги, но ако не е тази динамическа сила." Някой професор говори за хляба, друг за въздуха, а трети говори за светлината. За отвлечени работи. Той говори високи работи. Той, като дойде, говори за такива отвлечени предмети. Ти казваш: "Научна е тази работа, не разбирам тази работа. Всякога, когато дойдем до умствения свят, работите са вече неразбрани.

Венера е неразбрана, понеже е обвита в една мъгла, не се знае какво има на повърхността. Месечината

е разкрита, тя няма никакъв воал, тя си е открила лицето, позира. Като дойдем до Венера, тя си е скрила образа, свети, дава известна светлина, но какво има вътре, всичко в тайна се държи.

Сега защо за вас Венера не е разкрита? Има две теории. И Венера е така открита както Месечината, но хората, сегашните астрономи, не могат те да виждат, защото вътре в ума си имат мъгла, та не виждат Венера. Мъглата е в техните чувства, понеже Венера е представителка на чувствата. И тази атмосфера на Венера се кристализира за тях и затова те не я виждат. Слънцето е скрито. За висшите работи хората нямат понятие и затова Слънцето е скрито. А за адептите Слънцето е така разкрито, както Месечината.

Но това са твърдения. Трябва да се докажат. Някои ще кажат: "На какво основание? Ние през телескопа виждаме тези работи. Питам сега. Психологически имам следния случай. Срещна един човек, с когото не сте ангажирани. Срещнеш го, както един предмет. Гледаш го - обикновен както другите хора, и нищо извънредно не виждаш в него, но се образува между вас и него една известна връзка. И като го обичаш, в лицето му виждаш гений. Един български учител ми казваше: "Ще ми направиш едно голямо удоволствие да дойдеш вкъщи. Ще ти покажа нещо извънредно." Той ме завежда в клиниката и ми казва: "Не е ли гениално това дете! В бъдеще какво ще стане?" Какво да му каже сега човек. Казвам му: "Голям гений е той." Той казва: "Да, да, ето един учен човек, а пък вътре ми казват, че това е обикновено дете. Аз го виждам един гений в проекция, за в бъдеще, но не за настоящето време. Бащата със своята любов вижда, че детето му ще стане гениално. Това дете наистина има всичките възможности, но не сега. Гениално е това дете, прав е той, но това е въпрос за в бъдеще. За десет години това дете няма да стане гениално.

Вие учени хора няма да станете. Тези работи не ви трябват. Това е едно забавление сега. Аз го наричам това така. Да ви дам сега един шоколад, едно бонбонче. Като дойде на гости, ще го почерпите с малко сладко, кафе, чай.

Сега казвате: "Какво иска да каже Учителят с това едно бонбонче, едно кафе, един чай. Т.е. теорията е толкова важна, колкото е важен бонбонът. Но като се даде един бонбон на човека, образува се връзка. Казваш: "Нахрани ме този човек. Много сладко беше яденето." Образува се приятелство, запознанство. Благодариш му, че те е нагостил. После неговото семейство те посещава - и обратното. Образува се връзка.

Най-първо, разгледайте си вие лицето. Тези линии показват силата на човека. Какви възможности има този човек, за да постигне нещата. Челото, носът и брадата - всички са отвесни. Този принцип е установен, това е един човек - каквото замисли, може да го постигне. Не че е гений, но един установен тип. Каквото замисли, ще го постигне. Няма да замисли много работи, но каквото замисли, ще го извърши. Аз го наричам уравновесен тип.

Волевата проява зависи как е спусната брадата и в какво положение е. Ако линията DF се увеличава, от увеличението на тази линия се съди за волевата проява. Но не важи само увеличението на тази линия. Важно е как е построена самата брада. Ако горната и долната челюст излизат навън, тогава у човека има преодоляюще влияние, неговите чувства - както у животните. От устните надолу - брадата, там е разумното, там е човекът. По-рано устата са били много по-напред от носа, както у рибите. Тази уста се е оттеглила назад. Колкото тези линии стават по-дълги, толкова възможностите за човешката интелигентност се подобряват. Човек трябва да работи с години, за да се оттегли горната и долната челюст назад. А пък волевата част на брадата долу у животните я

няма почти. Ако вие нямате една красива брада, вие може да имате много работи в проекция, но няма да имате сила да ги постигнете.

Това не трябва да ви обезсърчава. Човешкият дух с хиляди години е работил. Човешкият дух и човешката душа, те не работят един живот, два живота, три живота, но те работят с хиляди години. Ние от земно гледище казваме: "Аз нямам време за изучаване." Право е, засега нямате време, но все таки имате достатъчно време да мислите за образуването на човешките чувства. Вие всякога можете да направите едно упражнение. Например, ако волята ви е слаба, намислете нещо и го направете. Например, за да упражните волята си, кажете си: "Сутринта, като стана, ще ида за вода." Турете си на ум да вземете стомната и да идете на чешмата за вода. Вас ви е срам какво ще кажат хората. Мнението на хората в дадения случай деформира вашата воля или не деформира, то ви поставя едно препятствие. Вие идете със стомната за вода или с бурето, и след една година ще имате известни мускули при брадата, ще се яви една трапчинка и ще започне да се формира. Две-три години като работите, ще имате резултат. Но не е само за носене на вода. Сутрин, като станете, трябва да си направите леглото. Не чакайте друг да го направи леглото - дъщеря ви или майка ви. Това е вече деформиране. Ще станеш двайсет минути по рано и ще си направиш леглото, ще го нагласиш хубаво и ще си излезеш. Ако оставиш друг да ти направи леглото, то твоята воля се деформира.

После трябва да се моли човек. Това пак ще упражни влияние. Казваш: "Как ще се моля на Господа?" Знаеш-не знаеш, ще се молиш. Защо се молиш? Ще кажеш: "Да поправя брадата си." Ще се молиш, нищо повече. Но не знаеш за какво. Знаеш-не знаеш, ще се молиш. Като си съсредоточиш ума си, ще кажеш: "Какъв глупак съм." Но днес се молиш, утре се молиш - и бра-

дата ще се развива. Това не прави пред хората, но тайно. Като се молиш десет години, веднага това моление ще причини цяла една метаморфоза на вашето лице и подобрение в умствения ви свят. Челото ще ви се повдигне, устните ви ще вземат по-хубав израз, ще се формират добре. Брадата ще се формира. Например тя е била много полегната назад. Били сте неустойчиви, непостоянни. Сега до десет години ще стане промяна. Десет години всяка сутрин ще се молиш. Казвате: "Защо да се моля на Господа? И без молитва може." Молитвата е за тебе. Ти, като се молиш, ще формираш брадата си. И като се учиш - пак същото. Детето като учи, брадата му се формира. Днес аритметика, закон Божи. Утре естествена наука и география. Всички тези предмети формират брадата. Ако това дете се учи, веднага то се отразява върху брадата му. Като видите брадата му, може да кажете дали е учило това дете, какви бележки има - всичко е написано на брадата му.

Вие искате някой да се жени. Да знае как да живее с този, за когото се жени. От брадата му зависи, не от ума му. Може да има отличен ум и отлично сърце. Ако брадата му не е формирана както трябва, никакъв мъж не може да стане, ще бъде обикновен както сегашните мъже и жени са обикновени. Те нямат добре сформирани бради. Аз, който съм много установен във всичко, като дойде някой човек при мене, аз стана своенравен, като стана упорит, като че стана доландарджия. От това аз зная вече, че човекът, който е при мене не е такъв. А пък гледам, лицето на този човек е добро. Това са извънредни работи. По някой път и вие ще го почувствате. И вие може да го чувствате. Вие сте в присъствието на един човек и после казвате, че сте неразположени цял ден. Този човек, който е дошъл при тебе, е добър човек, но живее при недобра среда. Ако вие не може да въздействате поне с един милиметър на вашата бра-

да, да направите една малка трапчинка, аз не зная къде седи вашата гениалност.

Вие може да напишете томове и аз може да създам цяла теория за лицето. Тази теория за в бъдеще ще има приложение. Сега тази теория няма приложение. Тя е само за учените хора, които няма какво да правят. Но какво ще ви ползва? Някой път вие се обезсърчите. Като кажа каква трябва да бъде брадата ви, вие се обезсърчите. Или като ви разправя какво трябва да бъде челото ви, носът ви, вие се обезсърчите, като видите челото си или носа си. На повечето от вас носовете ви са в проекция. Имате възможност да развиете интелигентността и чувствата си, но трябва само едно побутване. Трябва да ви побутне един човек, да се намери някой отнякъде да ви побутне. Като вземете пътя, никой не може да ви спре. Във вас има възможност за волята ви. Вий сте волеви натури. Някои хора са волеви. Възможността е във вас, но трябва да се работи. Не може да се въздържаш някой път. Връщаш се вкъщи за обед, но жена ти не е готова с обеда. Ти не може да търпиш и се развълнуваш. Философски се постави, усмихни се малко, посмей се на себе си и на яденето. Кажи си: "Днес е казано от невидимия свят да нямам обед навреме." Така ти възпитаваш волята си. Това е пак повод за самовъзпитание. А пък ти казваш: "Защо не си стоя на думата?"

Във всички тези разсъждения не си прав. Този човек не е дошъл ти да се тревожиш. Тази тревога е оставила едно петно на брадата ви. Днес едно петно, утре едно петно, двайсет години наред по едно петно - ще отиде брадата ви. После много дълги години трябва да работиш, за да подобриш брадата си.

При сегашните мъчнотии най-първо трябва да създадеш една отлична брада. Някой път аз ще ви покажа някой отличен пример. Тук между вас има някои примери. Не всичките ви бради са хубави. Една брада е хубава, когато има постоянство човек. Една

брада е хубава, когато има широчина. Не широка брада, а широки мисли. Когато брадата е много широка, това показва, че този човек е увит в много гъста материална среда. Ти ще кажеш, че широката брада показва волев темперамент. Но една интелигентна брада не трябва да бъде много широка. В това има известно отношение. По отношение на челото има известна пропорция.

Какво е отношението на брадата към челото? Ако лицето върви надолу като правоъгълник, интелигентността на човека е много материалистична. Този човек е материалист. За такъв човек никакъв отвлечен свят не съществува. Той иска реалното, което може да се види. Лицето трябва да бъде до известна степен коносъобразно. Но ако стане съвсем коносъобразно, предават се някои лоши черти. Брадата завършва красотата на лицето. Природата, след като съградила челото, очите, веждите, ушите, устата, носа, най-после турила му последната черта като художника - брадата, и тогава имате вече една завършена картина. Това може да наблюдавате. Затова всички хора не си бутат горе челото, но вие си бутайте съзнателно брадата с ръката. Хубаво е да си хванеш брадата и да се помолиш на Бога така: "Господи, помогни ми да си образувам брадата." Някой ще каже: "Как да се моля на Господа?" Като се молиш, няма да си вдигнеш ръцете нагоре, а ще хванеш с ръка брадата си и ще кажеш: "Помогни ми да си образувам брадата." Не че я няма сега брадата. Като пипаш брадата, сега тя е една проекция. Ти пипаш една проекция на онова Божественото. То е една антена. Оттук, от брадата, ти можеш да влезеш във връзка с материалния свят. Материалният свят е брадата. Тя тук е антената. През тази антена ти влизаш във връзка с материалния разумен свят. Ако ти не разбираш, ако е деформирана брадата ти, ти не си гражданин на разумния свят.

Или на ваш език казано, ако нямаш брада, ти в невидимия свят като идеш, ще се поставиш в едно положение, което наподобява следното. Представи си, че отиваш при един банкер и той, като те погледне, казва: "Не мога да ти дам. После нямам в касата пари. Нямаш кредит." А пък като имаш брада, то е все едно един банкер да ти каже: "Ще ти дам сто, двеста хиляди, един милион, два милиона, три, четири милиона веднага, без никакъв подпис." Когато вземете пари взаем, това е писало на брадата ви. Има същества разумни, които са свързани с вашата брада. Вие може да забравите своите дългове, но те не ги забравят. Като заминете за онзи свят, те ще ви платят всичките дългове, но те ще ви заставят да ги платите. Знаете ли какви са тези слуги? Някой път не искаш да плащаш, ще дойде първият слуга и ще каже: "Имаш да плащаш." После дойде вторият, третият и най после бактисваш. Ти кажеш: "Ще платя." Тъкмо легнеш, ще те събудят и ще ти кажат: "Имаш да плащаш." Ти ще кажеш: "Какво обичаш?" Те ще кажат: "Имаш да плащаш." Те идат един подир друг и слугата, като дойде, има право да те събуди и ще ти каже: "Имаш да плащаш, имаш да плащаш. Плати, плати." Ти най-после ще платиш. Това хората наричат съвест. Брадата е свързана, има известни връзки с моралните чувства. Някои от вас имате доста хубави бради - работили сте в миналото. Някои тепърва имат да работят. Най-първо ще занесем едно хубаво чело, един добър нос, една отлична брада, отлични уши, очи, уста. Най-първо основното е да носите едно хубаво чело, един хубав нос, една хубава брада. Те са проекция на разумния живот, на Божествения живот. Най-добрият слуга на разумния свят са очите. Най-добрият слуга на интелигентността е носът. Ти не можеш да бъдеш интелигентен, ако нямаш добре оформен нос - добро обоняние.

После на добрия слуга - като дойдем до волята, това е вкусът. Един човек, който няма вкус да усеща нещата, той няма воля. След като обонянието и зрението са дали своето мнение, и вкусът дава своето мнение. Тогава идва и слухът. Той е старец слухът. Под неговия контрол е целият капитал. Първоначалният капитал, който Бог е дал, Бог е вложил, е под ръководството на слуха. Слухът е най-висшето, най-разумното в света. А пък очите, това е капиталът, който е вложен в обръщение. Обонянието е капитал, който дава приход, а пък вкусът показва какво си спечелил. Вкусът показва спечеления капитал. Челото показва колко пари човек има в банката. Щом говорят за очите, този капитал е вложен в обръщение. От очите, обонянието и вкуса се показва целият процес на нашия живот. Ти си волев човек и имаш хубава брада. Щом имаш обоняние, имаш хубав нос. Щом имаш добро сърце, то е основният капитал, който Бог е вложил в главата.

Тази е една много отвлечена материя. Вие ще кажете: "Какво ще правим ние със сегашния наш живот?" Тази теория няма да поправи ни най-малко сегашния ви живот. Сиромашията си е сиромашия, неволята си е неволя, болестта си е болест. Даже като разкривам всичките тези нови теории, пак си остава човек такъв. Нервният човек си остава пак такъв. Само ще се влада малко, но пак е сприхав. Ще учиш, няма да ти дойде даром. Даром никога не ти се дава. Даром ще ти се дадат условията. Ако ние искаме от Бога даром, ние ще нарушим закона на свободата. Свободен трябва да бъдеш. Ако носиш страданията си, ти си свободен. При страданието взима участие волята, и при радостите взима участие волята. При страданията, за да се избавиш от тях, трябва ти воля. Как може да се освободиш от страданията? Чрез волята. Може да му мислиш колкото искаш. Може да обичаш Господа, но страданието пак няма да мине. Господ няма да ти пре-

махне страданието. Не че не може да го премахне. Може, но ако той премахне страданията, без ти да разбираш смисъла на страданията, с това нарушаваш закона на свободата. Господ може да позволи на един човек да греши, но никога никой не може да застави Господа да лиши някого от свободата му. Ти имаш воля и в дъното на ада ти да си, може да излезеш.

Вие всички сте свободни. Ти не казвай, че не си свободен. Не, свободен си, но условията са неблагоприятни. Ако речете да работите в себе си, ще имате цялата съдба на невидимия свят. И ако вие не се решите да работите върху себе си, Господ няма да дойде да ви помага. Да кажем, че имаме упражнение на полянката. Ти си вдигаш краката и казваш: "Какво си вдигам краката? Колко голям човек съм. Ще клякам, ще ставам. Учителят трябва да даде друго нещо." Мога да ви дам друго нещо - да свирите на китара, да пишете на машина, да бродирате и пр. Мога да ви дам упражнения колкото искате, но навсякъде трябва да се упражнявате. Чрез упражнения и философ, и светия може да станете, като знаете как да ги правите. Аз не искам да кажа какво се крие в тях. Аз ги турям да опитам ума ви, доде сте дошли и какъв ви е умът. Някой път мога да ви дам само за едно упражнение обяснение и ще ви кажа каква сила ще придобиете. Когато се правят тези упражнения на една сложна работа, която не съм казал, - при едно упражнение ще бутнете брадата си. Като не я бутнете, няма да успеете. Мога да ви кажа едно упражнение.

Като си свиете ръцете на юмруци, настрани от гърдите, за двайсет минути да слизате с клякане. Но от тия упражнения на твоя ум, сърце и воля да отмериш като музикант, да ти е приятно, да не кажеш - кога ще се свърши. Може да продължи упражнението цели два часа, но като направите това упражнение, ще бъдете друг. Като направите това упражнение, ще стане един прелом във вас. Ще се събуди нещо ново в тебе.

Сега вие бързате с геометричните упражнения. Ти седиш, болен си, имаш, да кажем, ревматизъм. Ще кажеш на този ревматизъм, че си господар. Може да го лекувате, но вие нямате търпение. Гледам, някой казва: "Това е нещо детинско да правим тези упражнения." Трябва да знае човек как да кляка и защо да клекне. Че ако аз взема и бръкна в яденето и после го поднеса до устата си, това е упражнение. Природата ни е заставила по кой начин да се упражняваме. Ти вземеш хапката с ръката си и я туриш в устата си - това е упражнение. После вечерно време се обърнеш на едната и на другата страна - това е пак упражнение. През деня все ще дойдат някои упражнения. Ще седнеш, ще станеш, ще пишеш. Всичките тия движения имат в основата си волята, за да се развие Божествената воля в човека.

Когато тръгнеш на път, не бързай. От къщи като излезеш, спри се, преди да излезеш от вратата, спри се, помоли се и тръгни полека. После постепенно ускорявай хода си. По-лесно е така. Ако тръгнеш набързо, нищо няма да свършиш. Онези хора - най-големите педагози, са били хора на търпението. Също и художниците и музикантите. Когато заплаче детето, майката ще стане и с какво търпение идва при люлката. После, като заплаче детето, пак отива. Това е възпитание на майката. Така се става майка. Не е лесна работа работата на майката, като роди три-четири деца. Така тя формира своята брада, като става трийсет-четирийсет пъти на ден. Детето е професор. То казва: "Хубаво. Стани, да не спиш. Брадата ти не е формирана." Тъкмо е заспала майката, и детето извиква. Казва на майка си само това: "Брадата ти не е формирана." Професор е то. Майката го гали и казва: "Много ти благодаря. Колко си хубав." И тя го помилва по брадата и го целуне по лицето.

Детето е едно възпитание за майката. Майката е възпитание за самото дете. Нещата не са произвол-

ни. Трябва едно ново схващане, едно идейно схващане. Това осмисля нещата. Майката е богата. Може да хване една слугиня да ú гледа детето, но тогава нейната брада ще стане деформирана. А пък брадата на слугинята ще се формира добре. Това да остане за вас. Тази наука не е за простите хора. Една истина ви казвам, още много работи има да ви кажа. Тези работи са още елементарни. Но ако тези работи не разбирате, другите не мога да ви кажа. Христос казва - много работи имам да ви кажа, но сега не може да носите. Вие казвате: "Какви ли са те?"

Искаш да обичаш някой човек. Ако ти нямаш воля, как ще го обичаш? Ако твоите чувства са непостоянни? Да обичаш някого, това е най-голямата наука. Да обичаш някой човек, че този човек да е доволен от тебе, да прояви любовта. Ти как да се поставиш, как да го погледнеш - и той да види, че в душата ти има голяма откровеност, да му покажеш, че имаш всичката готовност, каквото иска от тебе, да го направиш, и онзи да се покаже, че има същата готовност. Не само да проявяваш любовта си, но и онзи да оцени любовта, която му даваш. Ако той не оценява любовта, тогава никаква любов не може да има. Ти си скръбен, но достатъчно е да ти хване ръката, да ти държи ръката десет секунди - и веднага всичката ти скръб ще изчезне. Тогава ще ви тури в контакт с живата природа. Някои казват: "Помогнете ми." Говориш му, говориш му, не минава. Хвани го за ръката, погледни го малко, кажи му: "Ще се уреди тази работа." Ще се уреди, защото ти си една проекция на Бога. Каквото кажеш, ще стане за неговата слава. Ти си авторитет. Ти си в дадения случай проявление на волята на Бога. Хвани ръката му и с всичкото благоговение кажи: "Господи, ако искаш, премахни неговите страдания."

Някой казва: "Искам да работя за Бога." Аз толкова години работя между вас, но вие виждате едната страна на работата. Това, което аз говоря, то не е

всичкото. Силата на възпитанието не седи само в това. Аз съм внесъл други работи. Аз съм внесъл даже нещо, което вие не подозирате. Вие ще кажете: "В какво седи това?" Щом влезете в един клас, какво трябва да кажете? Аз, като вляза в класа, може да говоря много работи. В мене тогава може да се зароди щастие, че много зная, но това, което бих ви казал тогава, няма да има отношение към вас. В дадения случай има едно малко знание, което е потребно за човека. Например един идва в класа и има едно малко противоречие в себе си. Като дойде в класа, у този ученик противоречията трябва да изчезнат. Тогава вие сте били в класа. След това вие добиете едно хубаво качество, едно разположение. Ще усетите, че се е бутнало нещо във вас, да усетите, че растете. Трябва да оставите този механичен начин.

Някой казва: "Учителю, ти може да направиш всичко." Мога и не мога. Не мога да работя против свободата на хората никога. Това е невъзможно. Не мога да ви науча на това, което вие не искате, - по никой начин. И вие трябва да вземете участие. Има обща работа. Има специфични работи. Някои от вас се интересуват от едно, от друго. Но сега всички вие трябва да бъдете акумулатори, да събирате Божествената енергия. Аз не искам да бъдете нервни. Не че не искам да бъдете нервни, но не искам да бъдете хора с пропукана нервна система. Когато кажеш някому истината, кажи Божествената истина, а не да туриш своя си авторитет. Един православен говори обидни думи на един евангелист. Евангелистът му казва: "Новото учение, Евангелието знаете ли какво направи с мен. Ако бях със старото учение, щях да ви пребия, но благодарение на Евангелието съм свързан." Ти ще благодариш за това. Ти казваш: "Че съм евангелист, но ако не беше това Евангелие в мене, ти щеше да лежиш на земята. Има нещо, което ме е вързало." Вие трябва да бъдете силни. Вие искате да бъдете слаби. Не, силни

трябва да бъдете. Дойде някой, да го вдигнеш във въздуха и да кажеш: "Това е новото учение." А пък вие сте слаби като бръмбарчета.

Аз бях на Рила. Минават двама екскурзианти и единият си позволи да каже нещо отрицателно. Той се търкулна и си охлузи крака. Аз му казвам: "Ти си екскурзиант. Като минаваш, лоши работи не трябва да правиш."

Сега вас ви трябва знание. Вземете за цяла седмица да се молите, да се формира вашата воля, вашата брада - най-хубавото, Божественото. Тези сили да се средоточат в това направление, да се яви едно желание в душата ви. Волята е една от силите на душата, на човешката душа. Умът е проявление на човека. Волята е външно проявление, а пък душата има отношение към Бога. Съзнанието е една проекция, в която душата се проявява. Аз бих ви говорил по това, но трябва дълго време да говоря. Мнозина сте чиновници. Радвам се, че сте чиновници. Мнозина от вас имате много работа. Вие казвате някой път: "На Учителя му е широко. Той не е женен, няма деца." Аз се радвам, че сте женени, че къщи имате, че сте чиновници. Това са условия за развиване на вашата воля. Ще кажете - това е главоболие. Това е главоболие за онзи, който не разбира. За мене аз няма да се връщам да уча буквара. Този буквар аз съм го учил. Едно време, когато бях в първо отделение, учих буквара, но като минах, напуснах го. Казвам, не го повтарям вече.

Нима мислите, като слезе един Учител на земята, като е облечен в материя, че няма да учи? Има да учи и той. Христос, макар да беше Син Божи, научи нещо от страданията, научи нещо ново, което не знаеше. Някой казва - той всичко знае. Това са отрицателни работи. Аз се радвам на едно нещо, че има какво да се случи. Аз по някой път се радвам, че съм в ограничение. Някой ми казва: "Много долу си слязъл." Някой ми казва: "Много горе си отишъл." И го-

ре, и долу ще бъда. И вие ще бъдете и горе, и долу. Аз мога да угодя на всякой човек. Аз, като го погледна, зная от какво се нуждае. Гладен е, виждам, че обущата му са скъсани, но виждам, че е крайно честолюбив. Отдалече му вземам обущата, да не знае, и му казвам: "Да не ви се вижда обидно." Като не знае, той ще обуе обущата.

По-добре да не ги знаят хората. Някои неща трябва да ги знаят. За някои неща не трябва да ги знаят. Не трябва да знаят, понеже там бихте нарушили свободата на другите хора. Аз не искам да наруша вашата свобода. Като говоря някои работи, някои от тях може да ги вземете много лично. Например, като говоря, вие може да кажете: "Учителят ме погледна."

Ще оставим тези въпроси за друг път.

"*Отче наш*"

Двадесет и пета лекция
на Общия окултен клас
30 март 1932 г., сряда, 5 часа
София - Изгрев

ВХОДНИ ВРАТИ

"Отче наш"
"Аин фаси"

Ще прочета 12. глава от Еклесиаст.

В какво седи силата на знанието? Жената, която знае да пере вълната и да я извлачи, а не знае как да я изпреде, има ли сила. Значи силата е в изпридането и в изтъкаването на мисълта. Докато не се изпреде, докато не се изтъче и не стане на плат, никога в организма на човека няма да има сила. Сега обикновено говоря. Мисълта каквато е в духовното, такава е и в материалното. Тя съдържа известно количество материя в себе си. Тя не е съвършено безплътна. Желанията са още по-плътни и чувствата са още по-плътни, а туй, което е материален принцип, и той съдържа известно количество материя, но материя, която не се разваля

Тъй щото, ако ти имаш един принцип, върху който съграждаш живота си, ти имаш вече една материя, която сама по себе си прониква всичко. Например, ако разбирате какво нещо е принцип и може да схващате любовта, не само да схващате какво нещо е любов, вие бихте имали една мощна сила в себе си, която може да ви служи за всичко в живота. Например, ако имахте любовта, златото щеше да дойде при вас. Ако имахте любовта, крушата нямаше да бъде като сега, но щеше да ви дава плодовете си през цялата си година. Крави-

те сами щяха да дойдат да ги издоите. Знанието в книгите само щеше да ви се открие. Всеки човек е една написана книга. Това е за физическия свят, а в духовния свят няма никакви книги. Книгите като благо в духовния свят щяха да бъдат отворени книги за нас. И в небето се интересуват за вас като написана книга. Там искат да видят каква книга сте, какво Бог е написал във вас. За да могат да ви четат някои, той непременно трябва да ви обича, да ви люби. Не ви ли обича, вие сте една затворена книга. Обича ли ви, вие сте една отворена книга, от която може всеки да се ползва.

Така трябва да разбирате принципално. И след като отворите книгите, ще видите там дълбоки работи, които трябва да се изучават. Там има знаци. От духовния свят ще изучавате и останалите духовни светове. Същевременно ще изучавате и Божествения свят. Сега мислите, че знанието може да се предава. Действително знанието на миналото може да се предава, знанието на настоящето може да се предава, но знанието на бъдещето трябва да се изучава. Другояче казано, всички онези сили, които са над вас, тепърва трябва да ги изучавате. Които са под вас, те са онези книги, които вие вече сте прочели, но сте ги забравили.

Например вие сте чели книгите на рибата, но сте забравили какво нещо е рибата. Вие сте чели книгите на птицата, но сте забравили какво нещо е птицата. Сега са останали само понятията, че птицата има крилца, има и перца. Казвате: "Птица е." Но това не е птицата, която вие имате пред себе си, защото и човекът хвърка из въздуха, но птица ли е. Ум имате, но умът ви е само за улеснение на положението.

Казвам, има една основна черта, която отличава всеки един вид от друг. Например, ако ви кажа да напишете темата "Отличителните черти на птицата", какво ще пишете? Знанието на земята трябва да ви бъде като помагало. Например аз ще започна с пред-

метното учение. Някои от вас сте свършили вече преди години, били сте в университета. Да кажем, говорим за числото едно. Преведете числото едно в геометрическа форма. В геометрическа форма числото 1 е отношение. Преведено в геометрическа форма, това е точка. То е сила, която се проявява. Имате двойката. Как ще я преведем в геометрическа форма? Това е правата линия. Тройката какво е? Единицата и двойката, това са граници на правата линия. Следователно тройката е зачатък на известна плоскост. Ние знаем тройката. Какво е четворката? Това е цялата философия на Питагора. Така имаме отворения квадрат - четворката. Трябва да разбираш законите на точката.

Следователно, когато искаш да ограничиш една права линия или един принцип, който работи по правите линии, ти трябва да разбираш свойствата на точката. А пък при двойката вече имате един праволинеен свят. При тройката започва плоскостта и завършване на плоскостта. Така се създава квадратът. Петорката според този закон представя посоката, образуването на куба. При петорката и шесторката ние достигаме до нашия свят - образуване на телата.

Сега ние казваме - всеки център, всяка умствена способност започва с един център, от който се развива известна дейност. Първо една мисъл вие ще проектирате по права линия. Ако при това положение вие не владеете правата линия, т.е. не разбирате нейните свойства, понеже тя е един цял свят, свят на идеи, свят на постъпки, вие нищо няма да разберете. Мислите и постъпките вървят по права линия. Това знание в тоя смисъл е малко отвлечено, но всички работи все са отвлечени.

Например вземате думата "красота". В какво седи красотата на човека? Вие не може да проникнете в красотата на човека, да разберете доколко е красив и казвате, че очите му са красиви, че устата му е красива, че лицето му е красиво. В какво седи тази красо-

та? За да се прояви точката, трябва да влезете в духовния свят. Тя има особени движения, особени трептения. В какво направление се движи точката? Тя е пулсът на природата. Всяка точка си има и свой пулс. Следователно тя се движи. Но вие не може да знаете в какво направление се движи. Като се движи, тя образува правата линия. Това е обективният свят на точката. Какъв е субективният ѝ свят? Вътрешното движение на точката. В какво направление се движи точката? Тя обикновено се движи по права линия. Значи, щом точката се движи в посоката на правата линия, това е едно ограничение, това е поляризиране. Точката се движи на две страни - едната страна е плюс, а другата минус. Точката в себе си трябва да има известна разумност, само разумните същества могат да се поляризират. Това не е раздвояване, това е поляризиране, образуване на два полюса. И в съзнанието има два полюса. Знаем, че точката не заема никакво физическо пространство, но същевременно тази точка владее пространството. Извън пространството тя не може да се проектира. Например, въздухът не заема никакво пространство, но въздухът може да се проектира. Следователно точката, това е условието, чрез което той се проявява. Най-първо тя се проявява в правата линия, в праволинейния свят, в света на плоскостта и най-после в света на телата. Значи тя се проявява в едноизмерния, в двуизмерния и в триизмерния свят, в света, в който ние живеем.

Съвременното човечество едва сега започва да живее в триизмерното пространство. В тях желанието да хвърчат из въздуха, да правят хвърчила, показва, че те започват да живеят в триизмерното пространство. Те говорят за някакви дълбочини, за някакви височини, но какво е тази дълбочина и височина, те не са я изучили. Не е само да кажем каква е тази височина, не е само да кажем какво е безпределната дълбочина. Това дълбокото пространство, то е несъществено.

Казват за някой човек, че има дълбока мисъл. Колко е дълбока? В какво седи дълбочината ѝ? Неговата мисъл била широка мисъл. По същия закон това, което мислим за пространството, какво ще ни придаде? Та и за качествата на човешката мисъл, дълбочина и широчина трябва да ни предадат нещо. Когато говорим за дълбочината, подразбираме дълбоките човешки мисли, понеже пространството само по себе си, времето само по себе си, това са форми, чрез които може да се изрази външната страна на съзнанието. Без пространство и без време Божественият дух не може да бъде достъпен за нас. Ние казваме сега, че не може да няма пространство. Сега ние питаме: "Ами ако нямаше пространство?" Ако нямаше пространство, ние не можехме да мислим. Ако нямаше пространство, ако нямаше и време, ние не можехме да мислим. Но понеже има и пространство, има и време, ние мислим. Така вие ще се научите да разсъждавате. Всяко нещо, което може да се отрече, то е реално. И всяко нещо, което може да се твърди, е пак реално. Само че нещата, които се отричат, това е минус. Нещата, които се твърдят, това е плюс.

Следователно, като отричаш нещо и като твърдиш нещо, имаш един процес, едно равенство. Щом отричаш, имаш минус. Щом веднъж отречеш и два пъти потвърдиш, имаш минус. Тогава законът е: два пъти твърдиш, един път отричаш, имаш плюс. И два пъти като отричаш нещо, пак имаш плюс. Веднъж отричаш, друг път потвърждаваш, това е равно на минус. Тази работа така я зная. Знаете ли на какво мяза това? Мяза на онзи петел, който, като ровил с краката си в бунището, изровил един диамант и казал: "Тази пущина на какво мяза! Да беше поне едно зрънце." Ритнал той диаманта. Ако тоя петел знаеше как да употреби скъпоценния камък, той щеше да прехрани цялото свое племе, и то не само за една година, но за един век имаше възможност да ги прехрани.

Та казвам, всяка идея представя един скъпоценен камък. Ако вие не можете да схванете свойствата на този скъпоценен камък, вашето знание нищо не би струвало. Например казвате - Бог е любов. Има един начин, по който ние може да заставим Бога да ни обича. Има един начин, по който ние може да заставим Бога да ни отритне. Човек може да застави Бога да го обича, може да го застави и да го отритне. В това човек е майстор, в това той е всесилен. Човек може сам на себе си да си направи добро или да си напакости. В това той е всесилен. Като правиш добро, Бог ще те обича. Като правиш зло, Бог ще те отхвърли. Някои от вас искате да знаете дали Бог ще ви обича. Направете добро. Казвате: "Как да правим добро?" Ако ви кажа, че трябва да предете, казвате: "Как?" Ще намерите една жена, която ще ви покаже как се съединяват нишките. Не е голямо изкуство, но и в това има знание.

Та моята цел е да ви въведа в новия начин на мислене. Този начин, по който сега мислите, по него начин хората умират, по него начин хората се карат. Този начин следователно е така уплетен, че има само смрад. Някой път, като се приближавам към хората, аз усещам този голям смрад. Навсякъде мирише, не се търпи. Това е старият начин на мислене. Например ти мислиш какво нещо е правото. Няма какво да мислиш за правото, ти трябва да живееш в правото. Ти може да мислиш за правото толкова, колкото умрелият може да мисли за живота си. Ако умрелият мисли за живота си, той е извън живота. Като мисли за живота, той ще усети гниенето на своето тяло, разрушението на своето тяло. И ако ти търсиш по този начин правото извън живота, ти ще мязаш на един умрял човек. И сега мнозина питат какво нещо е правото. Правото извън живота не съществува или съществува само като един процес на разлагане. Казвам, красивите мисли съществуват само в живота. Правото, това е палката на капелмайстора. Той, като дигне

палката, управлява. Или като тръгнеш да ходиш, това е правото. Като си махаш ръцете, като си отваряш и затваряш очите, като ядеш, като спиш, като мислиш, като чувстваш, това е все правото. Право имаш да мислиш, право имаш да чувстваш, право имаш да ходиш, право имаш да ядеш, право имаш да говориш, право имаш да гледаш - каквото искаш да правиш, имаш право.

Като нарушиш правото, какво става тогава? Турят ти букаи, поставят те под закон, идат страданията. Всички страдания в света произтичат все от нарушението на правото. Основа на правото, това е правата линия. Яйцето, докато е в черупката вътре, защото има яйца и в природата, които с милиони години са чакали в пространството, но не се развили - тези яйца, които хората са създали, те са в пространството. Сега аз не искам да говоря, но казвам - човек е излязъл от едно яйце. Една голяма кокошка е снесла яйцето. Какво ще кажете на това? Господ взел това яйце, турил го някъде да се топли и се излюпил човекът. Ще кажете, че това не е съгласно с научните теории, нито с теорията, чё Господ вземал пръст и направил човека. Казвам, това е начин на разбиране. Това е работата да има субстанция. Взел Господ отнякъде, събрал нещо. Добре, аз казвам, че то било събрано в едно яйце. Значи, като взел Господ туй яйце, държал го няколко часа в ръцете си и то се излюпило. Ще ви хареса ли това нещо научно? Вие ще кажете, че това не е проверено. Съвременните хора цепят косъма и казват, че това е еретическо. Как да е еретическо? Да греши човек, не е еретическо. Да направи човек едно яйце, това е еретическо. А да го направи от кал, това е още по-еретическо. Да направи Бог човека от яйце, това е по-благородно.

Сега аз не искам да ви накарам да вярвате, че сте излезли от яйце. Че човек е излязъл от яйце, това вие сами трябва да го научите. Туй яйце има седем черуп-

ки. Когато се постави човешкото яйце за измътване, то минава през седем квачки.

Сега въпросът е само за мислене. Това е новата мисъл. Вие не сравнявайте новата мисъл със старата. Старата мисъл не е авторитетна, нито меродавна. Рисунките на детинството не могат да бъдат меродавни и авторитетни за картините на някой голям художник. Един художник не може да се ръководи от своите детински рисунки. Сега сме авторитети, а тогава сме били ученици. И вие мислите, че идеите на вашето детинство са били благородни, безпогрешни. Може да се сравнява човек, но да мислите, че вие сте безпогрешни, че вие сте меродавни, това е погрешно мислене.

Например каже ви една сестра тъй: "Малко си грозна, сестра." И ти веднага кипнеш: "Как?!" Питам, защо именно "малко си грозна"? Тая дума произвежда една реакция в ума или в сърцето ти. Казваш: "Как? Не съм аз грозна." Какво се разбира под думата "малко съм грозна"? Малко хора ще намерите, които да не са грозни. Единствените хора, които да не са грозни, това са светиите, а всички други са грозотии. Но понеже са толкова грозотии, затова не се познават. Отдалече се гледат. Добре че отдалече се гледат. Ако се гледаха отблизо, те нямаше да се погледнат. Те са толкова грозотии, каквито не сте виждали в света. Сега разбирайте думата "грозотия" интензивно. Грозотията е като огън, слабият и силният огън. Такъв огън, който изгаря, разтопява и разлага всичко. Грозотията подразбира известна черта, която е някъде в очите, например. Тя е предизвикала известна деформация. Добре че не знаете нещата.

Сега аз не искам да насочвам ума ви към резултати, които са чисто физически. Грозотията в хората е произлязла от ред прегрешения, от кривите им мисли. Даже и най-чистите от вас, най-напредналите от вас, вие сами се познавате - цял ден какво мислите? Да

спи зло под камък. Сега говорим истината, не е за осъждане, но тъй са нещата. Някой път искаш да мислиш, но дойде дяволът при тебе и цял ден хлопа, ходи, иска това-онова, вика. И ти мислиш, седиш, правиш това, което не искаш. Той те разиграва, не ти е приятно това, но не си господар. Като дойде дяволът, качи се на гърба ти, тури ти гем и цял ден си възседнат. После те пусне и ти се чудиш как си бил възседнат.

Та сега новият начин е начин, според който животът трябва да се поправи. Това е живот вечен, да познаем Бога. Значи туй красивото, хубавото, идеалното трябва да се познае. Като познаем Бога, неговата мисъл, той да бъде обект, модел, от който ние да се учим как да мислим, как да чувстваме и как да постъпваме. В това седи познаването на Бога. Трябва да имаме един модел. На земята не може да имаме такъв модел. Колкото и да обичате един човек, не може да изтълкувате някои негови постъпки, някои негови движения. Все има нещо неразбрано в неговите прояви. Човек, за да стане модел, трябва да е съвършен в своите изражения Та казвам, това представя бъдещия идеал, към който трябва да се стремите. Сега новото учение дава новите начини, по които трябва да мислим.

Казвам, трябва да любим Бога. Новото учение показва начина, как трябва да любим Бога. Най-първо ние трябва да възприемем Божиите мисли в себе си, да ги опитаме и след като ги опитаме, ще обикнем Господа, ще обикнем и ближния си. Знаете колко е мъчно да обичаш ближния си, който е грозен, защото хубавото, красивото всеки обича. Как ще обичаме Господа, когото не виждаме? Какво подразбира любовта към Бога. Да обичаме Бога, това значи да обичаме всичко в света. Казваме, че Бог е създал всичко. Ние казваме да обичаме Господа, но имаме една скрита мисъл в себе си. Никой не казва това, което мисли в себе си. Искам

да ви изнеса морала. Казвате - как Господ е допуснал греха. Това е една затаена мисъл. Добре, представете си, че имате един мъж, който се оженил за една красива жена. Един ден жената вижда, че той седи при една красива жена и се разговаря с нея. Тя си задава въпроса, коя е побудителната причина, че той се разговаря с нея. Макар че няма нищо лошо в това, но някъде дълбоко във вас се крие една микроскопическа мисъл.

Аз изнасям това, защото всички ние сме пълни с една деформация на човешката мисъл. Няма нищо зло или добро, което може да се крие. Защото и най-малката мисъл дава свой резултат. То може да бъде така: минус-плюс, плюс-минус, плюс-плюс. Кой резултат е неправилен? Кой път е неправилен в случая? Двама светии са плюс, затова те се отблъскват. Единият казва: "Ти ще отидеш на север, аз ще отида на юг, да работим." Докато бяха плюс и нямаха знания, те бяха заедно, молиха се. Но един ден, като почувстваха сила в себе си, те казаха: "Няма защо да седим тук да си губим времето. Ще отидем между хората." Единият казва: "Аз ще отида на еди-кое си място в еди-кое си село." И така се разделят. Тук имате друг случай. Двама грешници, и то минават за учени, придобили знания. Единият казва: "Я да отидем в еди-кое си село, да откраднем няколко овци, да спечелим нещо от тях."

Значи плюсът е доброто, което се отблъсква, а минусът е злото, което прави хората да крадат. Те, като отидат в някое село, стават крадци. Те създават правото. Явяват се адвокатите, които ги защищават. Благодарение на тези два минуса се е създало правото и проповедниците, които отиват да проповядват. Казват, минуси. Минусите имат едно свойство, че като минат някъде, например покрай някоя овца, и обичат да взимат, привличат овцата към себе си. Това свойство има минусът. Като дойде до една каса, и тя се отваря, а парите отиват в джоба му. Магия има той. Това е минусът. Той има свойството да прив-

лича. Плюсът има друго свойство - като види отворена каса, той я затваря. Дето мине, той не мисли, че трябва да откъсне нещо. Като отиде да откъсне нещо, това нещо бяга от него. Плюсът отблъсква нещата, затова всички добри хора са богати. Богатият носи за себе си един плюс. Следователно, той е толкова натоварен с онези възвишени идеи. Той казва: "Аз трябва да дам от себе си." Той не мисли да взима. А минусът е този, който е ходил да взима. Това е само за изяснение. Плюсът, след като е работил дълго време, например той изгубва горната светлина, остава само долната. Минусът е почвата. Плюсът е семето, което е посято в земята. Почвата и семето, събрани на едно място, те правят разбор на силите, които ще дадат плода. Вие трябва да знаете каква е силата на минуса и каква е силата на плюса.

Та на всяка една мисъл - вие трябва да знаете нейния минус, защото тя може да се развива и при благоприятни, и при неблагоприятни условия. Някой път вие се чувствате много силни. Но силна мисъл е онази, която никога не отпада, никога не отслабва. Когато казват любовни мисли, те никога не отпадат. Мисъл, която има зад себе си любовта, тя никога не отпада. Вие не сте правили наблюдение в това отношение. Влезе една лоша мисъл в ума ви или завист, вие сте в едно неестествено състояние. Например една сестра говори красноречиво. Друга казва: "Само тя ли може да говори!" У някои се явява завист, тя започва да сравнява себе си с другите. Вземете огледалото и гледайте да видите тези две състояния, да видите, в какво положение се намират вашите очи. Или когато човек не иска да изпълни това, което трябва, тогава той стиска малко устата си и казва: "Аз не съм от тези хора." Някой пък си стиска зъбите, друг си стиска устните. Защо стискаш устните си? Този човек има преизобилно други мисли, които не е реализирал. Той казва: "Не е само това, което ще ми дадете, това

е излишното. Може да имам и други задължения, които не мога да изпълня."

Сега основната мисъл. Сега разбирайте под думата "яйце" Божествения процес, който действа у вас. Имаме едно състояние, например състояние на духовна депресия. Депресията винаги произтича от някои духовни резултати. Депресия може да има майката по причина, че нейното дете е боледувало. Депресия може да има търговецът, депресия може да има ученикът, депресия може да има художникът, депресия може да има музикантът по причина на външни неблагоприятни условия. Тогава, за да премахнете една външна депресия, вие трябва да разбирате основните закони, чрез които депресията се видоизменя. Най-първо ще започнете с малките видоизменения. Няма да искате да измените мисълта на един човек, който е положителен като вас.

Например въшките могат да произведат депресия, бълхите могат да произведат депресия, дървениците могат да произведат депресия. Лошата храна също произвежда депресия. Да допуснем, че вие сте яли мъчно смилаема храна. Тогава, за да премахнете депресията, ще вземете рициново масло. Простудяването също може да произведе депресия. Тогава ще вземете пет-шест чаши гореща вода, ще направите една топла баня, ще се изпотите и ще изхвърлите нечистотиите. Веднага кръвта ще почне да циркулира правилно. Та в ранна възраст седите например и удряте с краката си. Това е една депресия. Или някой път седите и удряте на масата. Това е пак депресия. Или той минава за оратор, той удря на масата, защото сам не е убеден в това, което проповядва. Той като че набива гвоздеи някъде. Няма защо да набива гвоздеи. Като изкаже една истина, ако я приемат хората, добре, ако не я приемат, няма какво да я набива. Хората не са говеда. Говедата мъчно приемат. Всеки от вас изисква най-добрите идеи. И аз съм готов да възприема една ваша

лича. Плюсът има друго свойство - като види отворена каса, той я затваря. Дето мине, той не мисли, че трябва да откъсне нещо. Като отиде да откъсне нещо, това нещо бяга от него. Плюсът отблъсква нещата, затова всички добри хора са богати. Богатият носи за себе си един плюс. Следователно, той е толкова натоварен с онези възвишени идеи. Той казва: "Аз трябва да дам от себе си." Той не мисли да взима. А минусът е този, който е ходил да взима. Това е само за изяснение. Плюсът, след като е работил дълго време, например той изгубва горната светлина, остава само долната. Минусът е почвата. Плюсът е семето, което е посято в земята. Почвата и семето, събрани на едно място, те правят разбор на силите, които ще дадат плода. Вие трябва да знаете каква е силата на минуса и каква е силата на плюса.

Та на всяка една мисъл - вие трябва да знаете нейния минус, защото тя може да се развива и при благоприятни, и при неблагоприятни условия. Някой път вие се чувствате много силни. Но силна мисъл е онази, която никога не отпада, никога не отслабва. Когато казват любовни мисли, те никога не отпадат. Мисъл, която има зад себе си любовта, тя никога не отпада. Вие не сте правили наблюдение в това отношение. Влезе една лоша мисъл в ума ви или завист, вие сте в едно неестествено състояние. Например една сестра говори красноречиво. Друга казва: "Само тя ли може да говори!" У някои се явява завист, тя започва да сравнява себе си с другите. Вземете огледалото и гледайте да видите тези две състояния, да видите, в какво положение се намират вашите очи. Или когато човек не иска да изпълни това, което трябва, тогава той стиска малко устата си и казва: "Аз не съм от тези хора." Някой пък си стиска зъбите, друг си стиска устните. Защо стискаш устните си? Този човек има преизобилно други мисли, които не е реализирал. Той казва: "Не е само това, което ще ми дадете, това

е излишното. Може да имам и други задължения, които не мога да изпълня."

Сега основната мисъл. Сега разбирайте под думата "яйце" Божествения процес, който действа у вас. Имаме едно състояние, например състояние на духовна депресия. Депресията винаги произтича от някои духовни резултати. Депресия може да има майката по причина, че нейното дете е боледувало. Депресия може да има търговецът, депресия може да има ученикът, депресия може да има художникът, депресия може да има музикантът по причина на външни неблагоприятни условия. Тогава, за да премахнете една външна депресия, вие трябва да разбирате основните закони, чрез които депресията се видоизменя. Най-първо ще започнете с малките видоизменения. Няма да искате да измените мисълта на един човек, който е положителен като вас.

Например въшките могат да произведат депресия, бълхите могат да произведат депресия, дървениците могат да произведат депресия. Лошата храна също произвежда депресия. Да допуснем, че вие сте яли мъчно смилаема храна. Тогава, за да премахнете депресията, ще вземете рициново масло. Простудяването също може да произведе депресия. Тогава ще вземете пет-шест чаши гореща вода, ще направите една топла баня, ще се изпотите и ще изхвърлите нечистотиите. Веднага кръвта ще почне да циркулира правилно. Та в ранна възраст седите например и удряте с краката си. Това е една депресия. Или някой път седите и удряте на масата. Това е пак депресия. Или той минава за оратор, той удря на масата, защото сам не е убеден в това, което проповядва. Той като че набива гвоздеи някъде. Няма защо да набива гвоздеи. Като изкаже една истина, ако я приемат хората, добре, ако не я приемат, няма какво да я набива. Хората не са говеда. Говедата мъчно приемат. Всеки от вас изисква най-добрите идеи. И аз съм готов да възприема една ваша

идея, но да е ваше собствено произведение. Аз съм готов да възприема да я купя скъпо, но да ми продават битпазарски идеи, и те да минават за ваши, това не приемам. Ваша идея е само тази, която вие сте опитали и от нея имате резултат.

Например вие може да имате идеята на любовта. Любовта лекува. Всеки човек, когото вие обичате, може да го лекувате. Но ако вие си приближите ръката и у вас се зароди съмнение, дали ще го излекувате, любовта ви е слаба. В любовта на майката има сила. Тя има непреодолима любов към децата си. Смъртта мъчно може да взима децата. Майката хване смъртта за косите и я разтърси. Така тя взима детето си и казва: "Още веднъж да не стъпваш в къщата ми." Но трябва да има закона на любовта, който да действа. Само човек, който има любов, само той може да бутне смъртта. Смъртта е ужасно нещо. Само човекът на любовта може да хване смъртта и да я разтърси. Това ще бъде първото нещо. Досега аз зная, че смъртта само веднъж е разтърсена. Онзи, който се опитал да разтърси смъртта, той е силен човек.

Сега, като казвам, че трябва да имате любов, не казвам, че вашата душа няма любов. Но любовта ви не е достигнала до онази степен, с която може да се топят елементите в света, да се разединяват и съединяват, защото голямата любов дава свобода на мислите ви да работят, а малката топлина подразбира малка любов, малки възможности. Когато топлината съвсем изчезне или е равносилна на човешките чувства, тогава престава всякаква мисъл.

Вашият метод какъв е? Двама души са непримирими. Те се обичат, но между тях влизат други някои. Може да примиряваме хора, у които по естество има хармония. Някои материални работи са влезли между тях и са ги направили непримирими. Тези работи, които се занимават, те са ги разединили. Например, взимам сега двама мъже. Две жени може да ги разединят,

да ги скарат. За да примириш тези двамата мъже, ти трябва да видоизмениш понятията на двете жени и на мъжете. Щом двама мъже се скарат, това показва, че те нямат понятие какво нещо е жената. Единият казва: "Тази жена е моя." И другият казва: "Тази жена е моя." Следователно, ако единият мъж е погледнал жената на другия, последният казва: "Какво право имаш да гледаш жена ми." Ако вторият погледне жената на първия, и той казва: "Какво право имаш да гледаш жена ми?" Това е същото нещо. Единият ти казва, че жената е негова. Казва: "Знаете, че тази жена е моя." Това е ревност. Като се обикнат двама души, единият казва: "Кой ти дава право да говориш с тази жена?"

Вие още не знаете дълбокия смисъл на ревността. Ревността е сила, която ходи по възходящ и по низходящ път. Щом слезе в низходящия път, тя става жена. Някой ревнува Бога. Някой път ние искаме да станем като Бога ревниви. Бог е ревнив в доброто, а ние сме ревниви в разбиранията.

Сега няма какво да ви занимавам с ревността и със страданието. Когато ревността влезе в човешката душа, тя произвожда спиране на прогреса. Там е човешкото зло. Да допуснем, че ти си оставил един хляб някъде. Понеже обичаш много хляба, мислиш да не дойде някой да го вземе и да го изяде. Като мислиш за хляба, казваш: "Не го бутайте." Видиш ли, че някой се доближава, казваш: "Не се доближавай." Ако някое куче се доближи, вземате камък и го разгоните. Човека не може така да го разгоните. Ако дойде един човек, вие пазите хляба си. И жена ви в случая е един хляб.

Сега аз и двамата ги приспивам и на мястото на вашия хляб оставям десет хляба, а взимам вашия. Вие ставате и гледате на мястото на вашия хляб други десет хляба. Какво ще стане сега? Ще има ли ревност? Ако аз бих отрязал половината ви хляб, ако вие знаехте кой е онзи, който имал смелостта да отреже от вашия хляб, щяхте да се сърдите. Но на мястото на

вашия съм турил десет хляба. Сега ревност ще има ли? Няма да има ревност. Най-първо ще опитате дали тоя хляб е доброкачествен.

Та ревността произтича от неразбиране на вътрешната реалност на живота. Онова, за което вие ревнувате, за което мислите, то никога не се опетнява. Душата е нещо, което ти не можеш да докоснеш, не можеш да опетниш. Материалната форма може, но душата е нещо неуловимо. Никой досега не е могъл да зърне душата, да я види, да я пипне. По никой начин. Нематериална е тя. Човешката душа е чиста, девствена. И човешкият дух е също така чист.

В Писанието някъде се казва, че някой влязъл и откраднал човешката душа. Не, човешката душа не се краде. Човешкото сърце донякъде може. Това трябва да бъде новата мисъл. Душата и духът са неща съществени - това е човекът. Някой казва: "Вашата душа." Това е човекът. Питате: "Имам ли душа, или нямам?" Ти си душа. А туй, което съзнаваш, това външното проявление, това е човекът. Външното проявление е човекът, а вътрешното - това е душата.

Та казвам, това е разбирането според новата мисъл. Ако така и вие разбирате, имате нужда от нея. Понеже не разбирате тази нова мисъл, вие очаквате да остареете, да умрете, да отидете в другия свят и да ви върнат пак назад. Това донякъде е право, защото човек, като не може да поправи тялото си, заминава за другия свят да направи един ремонт. Като се яви втори път, ще му дадат друго тяло и ще му кажат: "Не прави погрешки." Но по-хубаво е той да си поправи сам тялото си, да няма нужда от ремонт, да ходи в другия свят и там да го поправят. Там трябва да се развинтва, докато се оправи.

Най-първо между вас трябва да се образува една вътрешна хармония и да се познавате по знаците плюс и минус. Някои хора не ви са приятни - това е минус. Тогава може да направим един опит в класа. Има ли

някои, които се мразят? Дайте ми една листа на тях. Щом не обичаш един човек, тури друг някой между тебе и него. Тогава ще видиш как ще бъдат наредени знаците. Ако с един не е достатъчно, ще туриш двама, трима, четирима - до десет души между него и тебе, и веднага ще се измени състоянието.

Сега да ви приведа в новия начин на мислене. Представете си, че вие имате един човек, когото не обичате. Но случайно вие научавате, че този човек има две красиви дъщери. Като турите дъщерите между него и вас, този човек ви става малко приятен. Тези дъщери изменят вашето състояние. През техните очи ти гледаш благосклонно към онзи, когото не обичаш. Имаш колега, когото не обичаш. Дойде някой и ти каже: "Слушай, този, когото не обичаш, има десет милиона английски лири стерлинги." Веднага тези десет милиона, понеже са отрицателни, те изменят разположението ти. Не обичаш някого, казваш: "Много учен човек е той." Или той е виден музикант, художник. Ти си недоволен от него. Как ще смениш състоянието? Тури в този човек една добродетел - и ще смениш състоянието. И за тебе е същото. Казваш: "От мене човек не може да стане." Ти не се обичаш. Тури нещо добро в душата си, кажи: "Душата ми е богата, тя е излязла от Бога. Веднага в тебе ще се яви един вътрешен импулс за работа.

Сега аз гледам на доброто и на злото по особен начин, психологически. Някой път ти съвсем закъсаш. Обиждаш се от това, от което не трябва да се обиждаш, и се обезсърчаваш от това, от което не трябва да се обезсърчаваш. Има обезсърчение, но аз да ви заведа при истинското обезсърчение. Има обезсърчения, които нищо не представят, те са смешни работи. Някой изгубил хиляда лева - обезсърчил се. Ако на едно магаре му снемат от гърба тежест, която е носило, ще се обезсърчи ли? Ще се насърчи даже. Обаче у нас е точно обратното. Когато ние губим, ние се обезсърча-

ваме. Това, което за животното е обезсърчение, за нас е насърчение. Това, което за животното е насърчение, за нас е обезсърчение. Това показва, че ние сме в неразбирането на истинския процес. Например дойде ти една болест, едно болезнено състояние, заболи ви единият крак. Понеже досега вие сте ходили като някой кон, никога не сте били внимателни и любезни към крака си, щом заболеете, оплаквате се на Господа. Защо ви боли кракът? За вашата грубост. Един ден Бог ви даде една болест. Не се оплаквайте, но кажи: "Моля, ще ме извините, прегреших. Колко е хубаво да имаш здрави крака." Започни ден, два, три, десет дни, а някога и цяла година да милваш крака си, докато се примириш с него. Ще каже: "Трябва да ме обичаш, да не ми се караш." "Нямам ли право?" Имаш право, но кракът ти, твоят слуга, ще се оплаче на Господа, ще даде едно заявление, ще те викат в касационния съд, при Бога. Не в окръжния съд, не в апелативния съд, но направо в касационния съд - там, в последната инстанция. Бог е и първата инстанция, и последната инстанция. Понякога и очите ви започват да мъжделеят. Това показва, че вие сте в едно анормално състояние. В очите ви трябва да има мекота, да не светят. Ще турите тогава плюс и минус. Ако са в анормално състояние, ще се отнасяш добре с очите си. Когато човек е заинтересован от нещо, очите му светят като на котарак, в него се явява едно желание. Това желание е резултат на твоята трезва мисъл. То е външно желание. Други същества има в тебе, които са подклали тоя огън. Едно желание дойде, друго желание дойде, и очите ти започнат да светят. Това светене на очите ще създаде една акция. Та по новия начин има и други обяснения. Ако ти искаш да смениш твоето състояние, то може да стане по друг начин.

Сега може да направите следното. Ти си неразположен, имаш някакво болезнено състояние. Няма ли някой, когото да обичаш, намери такъв, но той да не е

като тебе сух. Ако ти си нервен, без мазнини, с потънали очи, ще намериш някой, който е мазничък, с валчесто лице, да мяза на месечина. Тогава той да те хване за двете ръце или ти го хвани за двете ръце, веднага състоянието ти ще се измени. Някой път силният трябва да хване, някой път слабият трябва да хване, и ще го погледне в очите. И другият ще го погледне. Така ще смениш състоянието си. Ти казваш: "Как да го хвана за ръцете?" Няма да го хванеш за ръцете, но ще гладуваш. В природата Божиите енергии се предават чрез хората. Хората са центрове, през които енергиите излизат по права линия. Като срещнеш такъв човек, той ще ти каже: "Виждам, че малко си загазил." Щом разбереш, че този човек ти желае доброто, хвани го за ръцете - и веднага жълтината на лицето ще се премахне. Не питай как ще стане това, но хвани го за ръцете. В един случай може да хванеш лявата ръка, а в друг случай дясната ръка. Хората се хващат с десните ръце. И това е за добро. Аз обичам българските хора. Там се предава сила. Там се хващат всички здрави моми и момци. Те се нареждат по обич. Всяка мома се хваща до онзи или онази, която обича. Всеки си избира къде да се хване. Като си туриш ръцете, и слаб да си, ще приемеш сила. Някои кръстосват ръцете си. Като се върти хорото, гледай до болен човек да не се хванеш. Хвани се до здрав човек.

Та казвам, в старо време учениците от някои школи са играли. Вие се карате тук, защото не играете. За да ви примиря, трябва на се хванете на хоро, на което да не ви вижда външният свят. Всеки от вас да не казва - там да се хване или тук да се хване, но като се хванете, веднага да регулирате състоянието си. В женените не трябва да има нищо користолюбиво. В хорото законът, който там упражняват, е много добър. Но и там се крие един малък егоизъм. Хорото трябва да се проектира на природните сили. Най-после да оставим въпроса за хорото. Сега втория начин ще ви

кажа. Да си поиграете на хоро, но ще отидете в гората, при дърветата, и там ще започнете да скачате. Ще обикаляте от едно дърво до друго и като обиколите около двайсет-тридесет дървета, ще се върнете. Дърветата ще играят с вас и вие с тях. Сега третият начин. Не си разположен, намери едно място, дето има вадички. Ще отидеш при една вадичка, ще я прескочиш. После - при втора, трета. Десет вадички ще прескочиш. Като минем покрай една вадичка и друга, веднага нашето състояние ще се смени. Това болезненото, което се е набрало, ще изчезне. Тези отрицателни сили веднага ще се превърнат, ти ще имаш едно трезво разположение и ще се върнеш готов за работа.

Та казвам, новите начини са потребни, понеже сега хората са отдалечени. Като се събирате, вие съвсем сте обеднели и като се изказвате за чистотата, вие мислите за един живот вън от вас. Той не е още у вас, той е вън от вас. Ние като говорим за любовта, за чистотата, за светостта, ние говорим за неща вън от нас. Ако са вътрешни, щяхме да бъдем богати. Сега всеки се стреми в себе си и все за любовта мисли. Тук погледне, там погледне - и всички търсите любовта. Ти погледнеш дали той те обича. Той погледне дали ти го обичаш. Някой свива раменете си. Защо? Няма този, когото той търси. Или някой си чупи ръцете. Защо? Няма пари. Всички хора от сегашната култура са обеднели. От всички тези състояния трябва да се освободите, нито пет пари не струват. Съберете всички ваши стари дрехи и ги продайте на битпазар. Те нищо не струват.

За сегашното състояние аз едва бих дал на хората един грош. Един грош едва би ми се откъснало от сърцето. Аз говоря за обикновените състояния, при които онова име, към което ние се стремим, онова Божественото, към което се стремим, то ще ни разочарова. Дойде някой, и после ще се разочарова. В Божествения свят няма такива разочарования. Ще му

дадеш туй, което трябва, и ще вземеш онова, което трябва. А ти искаш да вземеш и да не даваш нищо. Най-първо онзи, който отива да търси онзи Божествения закон, той ще ти даде, и след това - замине. В Божествения свят като влезеш, ще извадиш парите си. Казваш: "Аз имам да давам 1500 лева." А какво си дал срещу това? Като дадеш, веднага ще ти изнесат хубавия плат. А сега тези ваши идеи ще ги изоставите. Че десет години си бил ученик, че си се молил, това е ваша работа. Че не си се молил... Това, което ние наричаме молитва, то е един непреривен процес. Молитва, която се прекъсва, не е молитва. И като спиш, ще се молиш и като ставаш, ще се молиш, и като работиш, ще се молиш. Целият ти живот трябва да бъде молитва. Това е законът на любовта. Какво правиш ти? Дойде ти една лоша мисъл, казваш - добър е Господ. Дойдат мъчнотии, казваш - добър е Господ. Това не е новото учение. Новото учение е най-лесната работа. Във вас трябва да стават два процеса едновременно.

Та вие сте били млади, били сте и стари - това са минали състояния. Младостта и старостта са минали състояния. Вие трябва да станете като малките деца, за които Христос казва: "Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие." Значи, ако вие не влезете като разумните малки деца в Царството Божие, вие не може да имате истинското знание. Та сега всеки от вас имате по един начин за делението на квадрата. Там имате числата 1, 2, 3, 4. Плюс - минус, плюс - плюс, минус - минус. 1 плюс 4 колко правят? Пет. 2+3=5. Имате два минуса. Колко триъгълника имате? Четири. Значи всяка една страна на квадрата е основа на един триъгълник. 1 плюс 4 - имате две положителни числа, те дават едно отрицателно.

В дадения случай плюс и плюс изменят закона. 1+4=5. 2+3=5. Всички положителни числа са превър-

нати в техния общ сбор. Хипотенузите са превърнати в отрицателни числа. 1 и 2 колко правят? Три. 3+4=7. Значи, ако сборът на техните хипотенузи дават отрицателни числа, вие вървите в една реалност, защото квадратът представя една реалност. Ако вървите по която и да е хипотенуза на един квадрат, вие всякога ще имате едно отрицателно число. Ако вървите по страните на квадрата, какво ще имате? Всяка страна на квадрата е положителна - понеже вън от квадрата това са неблагоприятните условия. Всички страни, това са положителните чиста, силите, които функционират. Ние казваме плюс и минус. Но всяка една страна на квадрата е положителна. Духовните сили са затворени в квадрата, са все отрицателни. Затова нашият външен живот е квадрат. Ние всички се намираме в едно военно положение. Казват: "Много кротък човек." Няма кротки хора отвънка. И най-малкото същество, ако го боднете, то веднага ще ви ухапе - било мравка, било пчела.

Всеки камък, всяка материя, затворена във вас, е все плюс. Следователно, човек трябва да знае как човек да разтвори нещата, да намери положителните и отрицателните енергии на всички същества. Сегашните химици, когато се занимават с изследването на елементите - не говорим външно, но всеки елемент, когато го докоснеш до нещо външно, той произвежда една експлозия. Следователно химикът търси начин да разложи квадрата, да намери вътрешните сили в елементите да ги употреби. Ако не може, ще стане експлозия и той ще плати с живота си.

Та казвам, когато вие сте невнимателни към хората, в материално отношение Царството Божие не може да дойде. При сегашните условия, в които живеем, немислимо е да дойде Царството Божие. Искаме да живеем братски. При тези условия братски и сестрински не може да живеете. Нищо повече. Братски и сестрински може да живеете само ако се намери изход-

ният път в този квадрат. Тогава ще живеете един истински живот. Точката е вратата, през която трябва да влезете в един свят. Правата линия, това е вратата, през която може да влезете в друг свят. Квадратът, това е вратата, през която може да влезете в трети свят.

Следователно, ако ти не може да влезеш през точката, ще се вмъкнеш през вратата на правата линия, оттам да влезеш. Ако не може да влезеш през правата линия, тогава ще влезеш през куба, през тялото. През тая врата ще се проектираш и ще влезеш оттам. Следователно, точката, правата линия, квадратът, кубът са входни врати. Те са отворени места, през които може да влезеш. Ти не може да разбереш този свят, ако не влезеш през точката. После ти трябва да влезеш през правата линия, за да минеш в тоя свят. Правата линия е граница между този и онзи свят. Плоскостта е граница и тялото също е граница. В това отношение, когато говорим в геометрията за точката, за правата линия, за плоскостта и за тялото, това са врати за влизане в реалността, за които аз ви говоря. Тези сили трябва да се разтворят. Ако не знаете как да влезете през точката, през правата линия, през плоскостта, през тялото, вие ще се карате. Ако знаете как да влезете, ще има прегръщания, целувки, ще има братски живот. Ще продължим втория път.

"Само Божията любов носи пълния живот!"

Двадесет и шеста лекция
на Общия окултен клас
6 април 1932 г., сряда, 5 часа
София - Изгрев

ЗАКОНЪТ НА ВЯРАТА И НА ЛЮБОВТА

"Добрата молитва"
"Духът Божи"

Пишете върху следната тема: "Отличителните черти на любовта и омразата".

Ще говоря на тема: "Обяснения на числата".

Под число се разбира отношение, връзка. Има известни скрити прояви в човешката душа или в човешкия дух, които трябва да се изявят. За да се проявят, трябва да има известен простор, трябва да се материализира нещо от известна форма. Отношението само по себе си не може да съществува само за един човек. Отношението всякога съществува между две същества. Имате единица. Това е битието в себе си. Като имате единица, вие казвате: едно камъче, един кристал, едно дърво, една птица, един човек, един ангел, един Бог. Всички други неща са части на единицата - единицата, разделена на своите части в низходящата степен. Когато отправиш ума си към нулата, не е необходимо да знаеш какво нещо е едно.

Вие искате да знаете каква форма има Бог. Това не е важно. Във всеки един човек, в камъка, в дървото, в слънцето, в звездите, в ангелите - навсякъде може да видите Бога - в малките неща и в големите неща. То зависи от вашето съзнание. Засега съзнанието ви не е будно, то е будно за обикновените работи. Например на мравката съзнанието къде е будно? Дали е будно да

мисли за човека. Не. Тя мисли за обикновените работи. Колкото и учена да е мравката, тя няма в своето съзнание понятие за човека. Тя как си го представя? Даже вземете пчелата. Те имат доста напреднала култура, образцова култура. В какво седи техният живот? В какво седи всичката тяхна наука? В един кошер, където поддържат отлична чистота. Болници нямат. Като се разболее една пчела, изхвърлят я вън от кошера. Тя трябва да умре и да се прероди изново. Те разбират този закон. Те ѝ казват: "Иди. И като умреш, ще идеш там и ще дойдеш отново да се родиш между нас." Така седи това в колективното съзнание на пчелите.

Вие някой път имате неверни възгледи за себе си. Някой път се унижавате повече, отколкото трябва. Някой път си давате повече цена, отколкото трябва. Това е погрешно. Защото, ако не беше обърнал върху вас внимание Бог, вие не щяхте да съществувате. Едничката ваша погрешка е, че вие нямате отношение към него. Той отдавна има отношение към вас. Помагал ви е. По някой път той ще мине покрай вас, ще ви погледне, ще ви погали, ще ви потупа. Някой път ти ядеш. Ти като паяка изсмукваш кръвта на някоя муха и Господ пита какво правиш. Хубаво е, че ядеш, но помни, че и тебе ще изядат. Каквото правиш, и на тебе ще го направят. Ти като ядеш, беше ти приятно. И тебе ще изядат. Ти се оплакваш, че те ядат. Не е лошо да те изядат. Това е една привилегия, но насвят да те изядат. Да те изяде някой, който седи по-горе от тебе. Да не те изяде, който седи по-долу - това е лошо.

Не се стремете да определите Бога. Не обръщайте внимание на възгледите на другите хора. Нека всеки от тях да си мисли, както иска, за Бога. Възгледите на другите хора да ви служат като допълнение, но вие трябва да имате едно вътрешно разбиране на Бога. Вие кажете: "Понеже живея, моят живот иде от Бога. Понеже мисля, понеже имам

чувства, сърце, тази мисъл, това сърце, тези чувства идват от Бога. Понеже се движа, това движение иде от Бога." В Божественото няма начало и край. Има едно начало, но това са само привидни точки.

Представете си, че имате един съзнателен център, който иска да се прояви. Ако е семе, то най-напред ще поникне, ще цъфне. Растението ще изпраща известни частици навън в пространството на няколко километра и цялото пространство ще се покрие с малки частици, с които растението поканва на угощение. Казва, че има едно угощение и всички бръмбари да тръгнат в парадните си дрехи да отидат на угощението. Да допуснем, че те отиват като лъчи на това направление. Всяка сила е положителна. Доста енергия върви във възходяща степен - тя е плюс, но щом има друго влияние, което ѝ противодейства, става едно пречупване. Пречупват се.

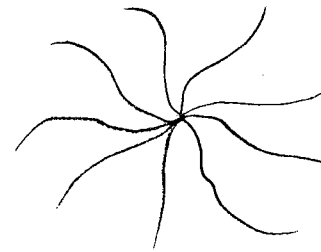

Трябва да стане човек отрицателен, защото той тогава ще възприеме. Да ви обясня. Вярата спада към отрицателните сили, а не към положителните. Тя е сила на възприемане. Когато ти искаш да вземеш нещо от Бога, ти имаш вяра в него. Ще имаш една отрицателна сила, която ще привлече. Ако ти не вземеш такова разположение, не може да възприемеш. С вярата ще отвориш душата си. Ти ще бъдеш като един цвят, като една празна чаша, като прозорец. За да влезе светлината, ще се отвориш. Божието благословение няма да го калесваш да дойде при тебе, няма да мислиш, че понеже си се молил, ще дойде Божието благословение. Ти си длъжен да се молиш. Ако не се молиш, ще умреш. Може ли да кажеш: "Двайсет вдишки направих. Платете ми сега." Ти си длъжен да дишаш. Ти казваш: "Толкоз години аз

съм се молил на Бога, и нищо не ми е дал." Никога един окултен ученик не трябва да казва така. Това е квадратна глупост, не квадратна, кубическа глупост.

Някой казва: "Нищо не ми е дал Господ." Ти не говориш истината. Дал ти е глава, очи, нос с две дупки за молитва, платил ти е. Уста имаш хубава, имаш благоутробие, за да опитваш всичките блага, имаш нервна система, симпатична нервна система. Имаш сърце. А ти седиш и казваш, че нищо не ти е дал. Тази идея минава през ума на всички. Даже и напредналите светии, и те имат някой път тези изкушения. Отива дяволът при него. Идеята за дявола каква е? Аз като говоря за дявола, не разбирам едно същество, което изкушава. Ни най-малко не е така. Един млад момък обезсмисля се животът му. Седи и дреме. Не намира никакъв смисъл в живота си, не знае защо Господ го е създал. Един, гледаш, че е красиво облечен. Изкусил се вече. Той тръгнал подир нея, тя е изкушение заради него. Баща му го изпратил в училище, той не ходи в университета, но върви подир нея. Това е изкушение. Иска да завърже известни връзки с нея. И като види, че тя влиза в някой палат, той ще забележи при кой прозорец се е качила. Ще погледне прозореца на изток ли се намира. Тази мома нищо не знае. Тя не мисли заради него. Дяволът е хванал този момък. Той отива в училище и професорът преподава. Той вижда перата и шапката ѝ и казва: "Много съм разсеян днес." Тази мома е възпитана, моли се три пъти на ден, ходи да прави благодеяние. Той се изкушава и казва: "Отгде мина този дявол, днес ме скъсаха. Ако не беше тя, нямаше да ме скъсат." Имаше ли някое лошо желание в душата на тази мома? Нямаше. Това е едно съчетание, не разбиране от момъка. Като види тази мома, той трябва да каже: "Много е учила тя, много е слушала баща си. - И да каже още: - Аз не съм като нея, не съм учен като нея." Защото красивите хора са учени хора. Това е принципиално казано.

Аз имам особено понятие за красотата. Красотата дава живот на човека. Тя осмисля нещата, тя не се губи. Красотата, която се явява и се изгубва, това са временни рефлекси отнякъде, сенки са те. Но красотата е качество на човешката душа. Когато човешката душа се прояви, човек става красив. Тогава лицето му има известен израз, очите му са някак особени. Ако един човек го погледаш вторачено, нищо няма да разбереш. Ти трябва да имаш особена поза, за да го разбереш. Туй трябва да бъде ваше естествено положение. Вашето положение трябва да бъде както пред една свещ. Всякога, когато разтваряш Библията, да се усещаш съвършено свободен, никой да не безпокои вашето съзнание. Този човек, когото наблюдавате, не трябва да събуждате неговото съзнание. Някои искат да познаят дълбочината на човешката душа. За да познаеш един човек, че той е духът Божи вътре, трябва най-първо да имаш любов към Бога. Иначе ти не можеш да го познаеш. Ти казваш, че може да познаем човека по външното. Това е да искаш да познаеш някого по резултатите, по миналото. Един човек ти не можеш да го познаеш външно, и по резултатите не можеш да го познаеш.

Какво трябва да бъде вашето схващане? По закона на свободата е влязло тук. *(Една котка е влязла в салона.)* Тя мисли има ли нещо за ядене, тя мисли за баници, за кашкавал, умилква се за ядене. Тя иска да ви каже: "Вие сте блажени. Ние, котките, само за ядене мислим, не за нещо повече."

Това, което обяснявам, не трябва да влезе в стълкновение с вашите понятия. Някой казва: "Аз не съм добър човек." Не. Така не мисли, че не си добър човек. Добротата, силата на доброто е една външна сила, която подкрепя твоята свобода. Злото е външна сила, която ограничава твоята свобода. Следователно доброто ти постоянно трябва да го възприемаш. То е основа. Следователно ти не можеш да бъдеш добър. Ти си добър дотолкоз, доколкото го възприемаш в себе си.

Ако в това, което вършиш и казваш, присъства доброто, ти постоянно се освобождаваш. Това са положения в живота. Това е диагноза. Злото е всяко нещо, което ограничава човешката свобода. Това, което ограничава ума, това, което ограничава сърцето и волята ти, това е зло. Злото не може да ограничи душата. Злото може да причини донякъде някое страдание на душата. Злото се пази. То се пази, понеже знае, че то може да действа разрушително. Някой ще каже, че злото е всаден грях. Грехът е резултат на злото. Вие смесвате греха и злото. Те са нещо различно. Грехът е резултат, а пък злото е разумна сила, която действа и ограничава. То си има свое предназначение. Първоначално злото е било една първоначална сила, но днес чрез работата, която извършило, то е станало почти отрицателно.

Върху злото не се спирайте да мислите. Казвате, лош човек. Това е резултат. Казвате, зъл човек. Това е резултат. А пък злото е една разумна сила. Ако попаднеш под неговото влияние, ще изгубиш свободата си. Тогава не ще може да се проявяваш правилно, да мислиш правилно, да чувстваш правилно. А пък при доброто ще имаш свободата си. Здравето зависи от доброто. Ти имаш доброто - ще бъдеш здрав. Не да се нервираш на хората, но в себе си да чувстваш, че вървиш по пътя на доброто. Бог привлича всичките хора, които са добри. И като са добри, вие ще можете да изпълните вашето задължение много по-добре, отколкото когато злото действа във вас.

Когато съгрешим, ние предизвикваме Божията любов. А пък когато ние правим добро, ние предизвикваме свободата. Любовта иде, за да ни спаси. Любовта е майката, която иде да спаси своя син, който не върви по правия път. Този син може да причинява страдание на майката.

Вие може да кажете: "Толкоз години какво сме научили?" Ако не бяхте учили, какво щяхте да знаете?

Вие казвате: "Двайсет години аз ходя по този път, и какво съм придобил?" Ами ако двайсет години беше търговец и ако беше пълен с пари, какво щеше да придобиеш? Или ако двайсет години се беше напълнил с много знания и да мислиш, че много знаеш. Например знаеш на какво разстояние се намира Венера от Земята, Сатурн. Какво щеше да придобиеш? Тези неща са относителни. След хиляда години това разстояние няма да бъде същото. Тези разстояния ще се изменят. Всичко се изменя в природата. Тогава колко ще струва твоето знание? После в бъдеще хората по друг начин ще смятат. Младите смятат по един начин, а старите по друг. И в бъдеще ще има един нов начин за смятане.

Сега има задачи, върху които трябва да работиш две-три години, за да ги разрешиш. А пък за в бъдеще такива задачи за пет минути ще ги разрешаваш. Ти казваш: "Как ще става?" Сега механически ще обясня това. Оттук до слънцето с един бърз трен ще отидеш за двеста и петдесет години. А пък със светлината - за осем минути. Това разстояние, което изисква двеста и петдесет години, ще го вземеш за осем минути, ако вървиш с бързината на светлината. Следователно сегашният начин е пътуване полека. Затова ще се спреш, ще разглеждаш всяко нещо. Има неща неизвестни.

Тук имате две противоположни сили, които се движат в две противоположни посоки. Някой път са дадени като хиперболи. В хиперболата силата, която действа отвътре, е по-силна от онези препятствия отвън. Следователно тя върви във възходяща степен нагоре. Някой път като върви, и един ден ще изгуби своята сила, може да се изгуби. Например вие като млад израствате. Вашата сила е по-голяма, отколкото въздействието на външния свят. Вие вървите, ставате двайсет, трийсет, четиридесет години, ставате петдесет, шес-

тдесет години и започвате да губите своята сила. Гръбнакът започва да се прегъва, прегърбвате се. Аз казвам - силата ви се намалява. Защото, ако не беше се намалила силата, вие щяхте да вървите изправени.

Този закон е верен и за човешката мисъл. Мисълта и тя се прегърбва по едно време. Казваш - тези вечни закони никой не ги е разрешил. Аз не съм да ги разрешите. Аз трябва да мисля другояче. Не е казано да разберем тайните на слънцето, но нашата душа има отношение към светлината и трябва да проучва това. Бог има отношение към нас, и той проучва това отношение. Какво нещо е Бог? Това ще остане от великите тайни, която никога няма да разрешите. Ако един ден се разреши, ти ще останеш едно с Бога. И ти няма да се наричаш тогава Иван, Стоян, но ще станеш едно с Бога. Вие искате да знаете всичко, нали. Като знаеш всичко, ще изчезнеш. А пък изчезването не е наука.

Ще имате вяра сега. Вярата е отрицателна сила, за да възприемете онова благо, което ви дава. Затова всеки трябва да отвори душата си и сърцето си, за да възприеме всичко това. Като отвори душата си, тогава любовта ще дойде. Ако вие нямате вяра в Бога, любовта ви не може да се прояви. Когато Бог действа с любовта си, ние ще действаме с вярата си. Когато ние започнем да действаме с любовта си към Бога, той ще има вяра към нас. Или можем да кажем - когато ние действаме с любовта си, Бог действа в нас със своята мъдрост. Той тогава ни проучва. Той е тих и спокоен, държи едно пасивно състояние. Наблюдава какво ще направим, преценява нещата, възприема ги добре. Което е право, възприема, което е криво, отхвърля. Най-после си направи едно заключение. Казва: "Спри."

Когато Христос беше на земята, каза: "Не дойдох да изпълня своята воля." По какво ще познаете дали вие вършите волята Божия? За някои малки работи опитайте дали ще ви послуша Бог. В малките работи опитайте, не в големите работи. После вие

казвате: "Господ не ме слуша." Че как ще те слушам, ако ми говориш на неразбран език. Щом ми говориш на разбран език, ще те слушам. Щом ми говориш на неразбран език, няма да те слушам.

Доброто и злото, това са две сестри в света. По-красива и по-грозна от злото и доброто няма в света. Като видиш злото, ти няма да пожелаеш вече никога да го видиш. Един турчин се оженил за една туркиня, на която лицето било покрито с яшмак. Тя има право да си дигне яшмака само при своя мъж и някои роднини. Тя си дига яшмака пред него и го пита: "На кого да се показвам?" Той ѝ казва: "Показвай се на когото искаш, само на мене не се показвай."

Вие казвате: "Аз нямам познания. Не мога да познавам по ръката." То не е мъчна работа да познаваш по ръката. То е лесно, но трябва да имаш известна вътрешна интуиция. Защото, като изследваш една ръка, ще си помагаш и с интуицията. Като отидеш при реката, ще пуснеш камъче, за да видиш колко е дълбоко, после ще видиш колко е широка реката. По това ще съдиш за онзи извор, за онези притоци, които се вливат в реката. Човешкото сърце е една река. Най-напред трябва да знаеш дълбочината на сърцето, после широчината на тази линия. Това са елементарни работи, които трябва да знаеш. Сърдечната линия има дълбочина, умствената и сърдечната линия вървят в две диаметрални посоки. Линията на сърцето върви по една посока. Линията на ума върви в съвсем друга посока. Посоките са различни, противоположни са. После линията на живота очертава границата на любовта, върху която е построен Божественият свят. Върху света на любовта е построен Божественият свят.

Ти казваш - няма Господ. Докато имаш палец, ти имаш Бог. Като отрежат палеца ти, твоята работа е свършена. Палецът е Божественото в нас. Палецът трябва да прави движения. Имаш болест - движи палеца си. Имаш ревматизъм - движи палеца си. Той тряб-

ва да бъде в движение. Той трябва да се движи от всички пръсти най-много.

Да ви дам сега едно упражнение. Те са малки работи. Тези работи, които ви казвам, абсолютно не трябва да ги разправяте навън. Иначе не можете да се ползвате, понеже съзнанието на онзи, на когото ще разправяте, не е нагласено и ще влезете в един мочурляк. Например седиш и твоите търговски работи не са уредени. Дръж при малкия си пръст палеца. После безименния си пръст дръж до палеца. После средния си пръст - до палеца, после показалеца до палеца. И с двете си ръце прави това упражнение. Отначало прави с длани надолу, после прави с длани нагоре - и ще се смени твоето лошо състояние. Ти като туриш пръста си до палеца, то от областта на любовта ще приемеш нещо и мозъкът и слънчевият възел ще почнат да работят.

Ти седиш и си свил раменете си като някой философ. Ти си загазил тогава. Когато си скръсти ръцете човек отпреде, това прави един човек, който започне да осиромашава. Турците държат ръцете си отзад - загазиха я. Някой тръгне и си маха ръцете настрани, наляво и надясно. Защо? Винаги дръжте едно движение успоредно на ръцете си при ходенето и успоредно движение на краката си. Щом измените хода, няма да имате хубав резултат. Като вървиш, не да си блъскаш краката, но ръцете и краката да знаят, че те имат господар. Това е едно нормално състояние, което действа правилно върху главата и върху симпатичната нервна система. Найнапред мозъкът и симпатичната нервна система всякога трябва да бъдат в нормално състояние.

Вие искате големи работи в света, чудеса да правите. Вие ще благодарите, че не можете да правите чудеса. Ще дойде време за чудесата. Че съвременната техника има средства, чудеса може да се правят. Не се самозаблуждавайте. Трябва да имате едно философско правилно разбиране за нещата. Ти седиш и си в мъчно състояние. Трябва да знаеш кои са причините на тво-

ето мъчно състояние. Например обезверил си се. Кои са причините на това обезверяване? Някой път закъснееш, не ставаш рано сутринта. Кои са причините? Искаш да ставаш рано. С десния палец и с десния показалец ще хванеш левия палец и ще кажеш: "Ще те моля да ме събудиш утре в четири часа." После ще направиш същото с левия палец и левия показалец върху десния палец и ще кажеш. Ти ще имаш свидетели. Така ти вече си свързан с известен разумен свят. Защото този палец е антена, зад него съществуват разумни същества. Като хванеш палеца, зад него стоят разумни същества. Хванеш телефона - ало, с министъра говориш. Един наш приятел отива при министъра. Министърът казва: "Как ти е името?" "Георги Йорданов." "И аз съм Георги Йорданов." Зад палеца седи нещо. Ти виждаш нещо в ръката си велико. Това са пътища за съобщения с духовния свят.

Някои хора се съмняват. Съмнява се всеки човек, който има тъмнина в ума си. Всяко едно съмнение във вас показва тъмнина във вашия ум или че вие нямате отношение към нещата, или че вярата ви е намаляла, или любовта не се проявява. Тогаз иде вкисването. Щом имаш вяра, нормална вяра, пасивно състояние на вярата и активно състояние на духа, тогава нещата вървят добре. Но щом станеш неутрален, една сол, тогава се спира онзи процес на растеж. И тогава казваш: "Вече нищо не ме интересува. Едно време ме интересуваше." Аз зная как гледам на цигулката. Като си туря пръстите на цигулката, мисля за цигулката, кой пръст накъде се поставя и какъв тон излиза. После като гледам тоновете, гледам кой тон какво действие произвежда. И после, като взема лъка, зная какво нещо е лък. Посвиря си малко, пет-десет минути, и сложа цигулката. Ти казваш: "Какво си постигнал?" Много работи съм постигнал. Аз не искам да стана философ, ангел, светия. Отдавна съм светия, ангел. Някои сега искат да станат светии. Ти си светия,

само че не вярваш, че си такъв. Има положения наши, а има положения Божествени. Има неща, които ние ги създаваме. Трябва да признаеш. Ти ще съзнаеш, че Бог те е направил добър. Ти ще съзнаеш, че Бог те е направил умен, и тогава ще започне твоят ум да се проявява. Ти ще съзнаеш, че има нещо добро в сърцето ти и няма да го отричаш. Че може да са останали някои отрицателни черти от онези, с които си боравил, ще ги филтрираш. Или може да мислиш, че не разбираш някои неща. Какво трябва да разбирате? В даден случай трябва да разбирате закона на вярата и закона на любовта.

Чрез вярата вие ще имате кредит. Доколкото имате вяра в един човек, вие сте кредитирани. А пък дотолкоз, доколкото вие извършваше работа за този човек, то показва любовта. Вие ще имате печалба, защото чрез любовта иде печалбата. Защото работата и любовта за мене са едно и също нещо. Вярата е очакване. Очакваш с вяра да дойде Божието благо. Като дойде благословението, тогава вземам четката, мотиката, перото. Всички тези неща са почетни длъжности.

Един брат ме срещна и ми каза: "Закъсахме я." Той носеше буре с вода. Казах му: "С бурето ти сега имаш почетна длъжност, едно време беше закъсал. Ако това буре беше пълно със злато? Че тази вода струва милиони. Като пренесеш едно буре с вода, това са милиарди, вложени в това буре. И за в бъдеще колкото пъти отиваш до чешмата, за в бъдеще това ще бъде капитал. Ти си занесъл това буре на някой човек. Той благодари за водата, която си му дал. Колцина от вас ще вземат бурета с любов да ги напълнят. Трябва да ви дадат един наряд с бурето. Човек трябва да носи вода. Не трябва да го е срам човек да носи вода. Да носи със стомни, с чаши. Хляб да носиш, да не те е срам, нищо повече.

Сега да изтълкувам. Водата, това е животът. Хлябът, това е словото на Бога. Да не ти дотяга

животът, да не ти дотяга словото на Бога. Хлябът е словото. Ако носиш това слово - някои хора не приемат. Цял ден си проповядвал, обръщал си хората към Господа и се връщаш обезсърчен. Кажат му: "Не ти струва хлябът." Казвам му: "Прави го, да струва."

Един евангелист проповядвал, проповядвал, казва ми: "Някой ден си тръгнал като онзи да проповядваш." Но аз говоря за съсмета на хората. Кой как да стане богат. Онзи ми казва: "Да не ме лъжеш? Онзи искаше да ме замотае по един начин, а ти по друг начин." Ще направим един малък опит. Ще кажа - на някое място има заровени пари. Има сто турски лири, заровил ги е някой турчин. Тогава няма ли да хванеш вяра. Еди-къде си под втория камък ще намериш сто лири, под третия ще намериш хляб. Като ги намериш, няма ли да хванеш вяра? Онзи ми казва: "Ще хвана." После ще ти говоря за научни работи. Онзи казва: "Ти ми кажи къде са парите, после ще слушам за научните работи."

Ако някой ми каже начин за подобрение на нашия живот, това не е ли голямо богатство. Всеки от вас може да стане малджия, като вземе пръчката. Вие ще вземете пръчката и ще кажете: "Дали ще намеря пари, или не?" Ти ще имаш любов към парите и ще познаеш тези пари, както кучето познава заяка. Като дойдеш до парите, ще кажеш: "Тук са." И ще ги вземеш. Ще ги вземеш в джоба си и ще скриеш тоягата си. Някой ще каже: "Това не е по Бога." Иначе, като вземеш пари под лихва, това ли е по Бога? Всякога когато вземаш повече и даваш по-малко, това не е по Бога. А когато даваш повече и вземаш по-малко, това е по Бога. Това е едно практическо правило. И ученето е същото. Не само човек да стане учен. Има една страна знанието, тя е следната. За да запазиш своята красива мисъл и чувство, трябва да имаш знание. Една сестра ми казва как е отстранявала изкусителните мисли от дявола. Тя казва: "Като срещна някой лош човек, казвам си - Бог е Любов. Бог е навсякъде." Като държиш тази

мисъл, Бог ще ти покаже в дадения случай как да постъпваш с всички окръжаващи хора. Не мисли, че някой човек е лош. Не мисли, че той е лош, че може да ти повреди. Той е лош за себе си. Вземете на някоя майка детето, възлюбленото дете, и тя се озверява. Вземете на някой търговец парите, и той се озверява. Кажете някому една обидна дума, и той се озверява. Дайте му пари, отвори му се сърцето. Намерете му една красива мома, отваря му се сърцето.

Вие искате да знаете дали Бог ви обича, или не ви обича. Аз съжалявам досега, че не знаете това нещо - обича ли ви, или не. Обича ви, как не. От ваша страна остава следното. Той като ви обича, и вие да го обичате и да покажете това. А пък вие все чакате да остареете. И после да кажете: "Господи, плати ми сега." Сега, когато сте млади или стари, душата ви е свободна. Сега трябва да служите. Как ще служите на Господа? Седни, помоли се на Бога. Кажи: "Господи, да се благословят всички тези, които вършат твоята воля. Да се изпълнят сърцата на всички, които показват твоята любов." Ти искаш да хванеш някой човек и да го убедиш, че има Господ. Той отдавна знае, че има Господ. Този човек, на когото трябва да проповядваш, той трябва да е събуден, да те очаква. Ученикът трябва да чака учителя си да дойде. Ученикът трябва да чака, и учителят трябва да чака.

Във вашата душа трябва да има един вътрешен стремеж за една разумна работа. Вие сега се погледнете някой път и казвате: "Остаряхме. Побеляла ми е главата." Аз да ви почерня косите за една вечер. Мога да ги почерня косите на когото и да е, но решавате ли се целия си живот да посветите на Господа. Каквото да ви каже Бог, да го направите. Някои сте сиромаси, мога да ви направя богати. Но обещавате ли се да посветите живота си не на себе си, а на Бога? Това е богатство - да употребим всичко за Бога. Когато дойдем до себе си, ние мислим за изкушенията. Ние мис-

лим, че нещо ни липсва. Нищо не ни липсва, но всички страдате от преизобилие, от боллук. Не че е лошо, но това са изпитания. Начини на философстване. Философски трактати. Тези философи, както са мислили в миналото, са прави. При сегашното развитие на хората то не е лошо. Някои точки от Мойсеевото учение може да се приложат. Но някои учения ако приложим, няма да имаме резултат. Този живот, който в миналото си живял, е бил много добър, но сега тези ваши схващания не може да ви ползват.

Сутринта, като станете, гледайте да благодарите на Бога. Макар и да нямате разположение на душата си, вие му благодарете. Ако вие благодарите, ще дойде един резултат. Ще се яви една светлина в ума ви. Ще започнете добре да мислите и добре да чувствате. Ще знаете как да постъпвате с окръжаващата среда.

Насърченията си имат добрата страна. И обезсърченията, и те си имат добрата страна. Ти трябва да се обезсърчиш, за да получиш нещо от Бога. А път ти трябва да се насърчиш, за да се прояви любовта чрез тебе. Не считайте тия състояния за лоши. Има известни схващания, които наричам стари. Когато Давид отиде при Саула и щеше да се бие с Голиата, Саул му даде всичките тогавашни модерни съоръжения, но Давид се отказа от това, но си взе тояжката и прашката. А пък за онова копие и меч каза: "Тази работа не е заради мене." Ти може да бъдеш богат - то е модерното въоръжение. Ти може да имаш хубава къща - то е модерно въоръжаване. А може да вземеш прашката, може да нямаш пет пари и може да победиш Голиата. Ако дойде един разбойник при мене и нямам пет пари, ще го поваля на земята. Ще му кажа: "Хвърли си ножа, не бутай тези хора." Това ще направя, ако съм силен. Ако съм беден човек, какво ще кажа на разбойника? Ще му кажа: "Много ми се харесва, че обирате богатите хора. Обирайте ги. Но сиромасите не обирайте. Вземайте колкото можете от богатите." Ще ги потупам

по гърба. Такива юнаци бих желал да срещна на пътя. Те ще ме угостят и ще ме изпратят. Вие ще кажете: "Ако вземат тези хора и нас да обират?" Те са пратени от Бога. Щом си слаб, потупай го по гърба. Ще им кажеш: "Отлична работа е тази, да обирате богатите хора и да давате на сиромасите. Вие ще извадите от това едно заключение.

Трябва да имаме едно вътрешно богатство в света. Има едно наследствено богатство. Аз бих желал да имате едно наследствено богатство, едно вътрешно богатство. Възможност за богатство имаш. Ти не можеш да бъдеш богат, ако нямаш даден капитал. От този капитал зависи да бъдеш богат. За да бъдеш богат, трябва да имаш няколко грама злато в кръвта си. От това злато зависи колко богат ще бъдеш. Ако този закон беше произволен, то всички хора можеха да бъдат богати. Много американски милионери станаха просяци. Те нямат богатства в кръвта си. А пък онзи, у когото има вложено богатство в кръвта му, той никога не може да изгуби богатството си и да осиромашее.

Законът е: доброто е вложено във вас като един капитал, разработвайте го. Няма какво да станете сега добри. Обработвайте доброто. Вие казвате: "Като станем добри." Не мислете така. Изявявайте доброто, което е във вас. Изявявайте любовта, която е вложена вътре във вас. Мисля, че разбрахте. Това отдавна сте го разбрали. Тогава коя е причината, че не можете да го приложите? Има една малка причина. Коя е причината, че към някои хора сте готови да проявите любов, а към някой не можеш. Коя е причината? Тяхната отрицателна сила е по-голяма и ти не можеш да се проявиш. Човек, за да бъде в пълния смисъл добър, той трябва да стои над хората, никой да не може да му влияе. А пък сега има лоши хора, които са много по-силни от вас, и като дойдете в тяхната среда, вие започвате да се съмнявате. Най-първо мисли-

те, че неговата мисъл е по-слаба и като говорите с него, вие се разколебавате. Значи той има по-силна мисъл. Като дойде такъв човек при мене, няма да му говоря. Ще го потупам по гърба. Тоя човек е един стар философ, който казва, че няма Господ. Този човек едно време е бил философ и се е опълчил против идолите. Сега, като идва, казва, че няма Господ. Той защитава, че няма идоли. Той опровергава една идея отпреди 2000 години и казва, че няма Господ. Всички тези идоли изчезнаха преди 2000 години.

Как ще се поправи светът? Смешни са хорските вярвания. Египтяните обожаваха аписа, котките. Как ще си обясните това? Това показва следното. Било е време в човешката култура, когато хората са гледали на всяко същество като на Бога, а пък като изчезна това вярване, остана само това, да обожават аписа, котката. Египтяните са обожавали и крокодила. И у вас се роди идеята, че такъв Господ не съществува. Това е една идея на миналото. Едно понятие на Бога от миналото. А пък сега трябва да разбирате Бога, както трябва.

Бог се проявява в моята мисъл, в моите чувства, в моята воля. Аз трябва така да мисля за Бога. Ако един човек повярва в истинския Бог, той ще се откаже от всичко, каквото има, - от парите си, от богатството си, ще напусне царството си, ако е цар, и ще каже други да царуват. "Аз досега царувах, понеже не разбирах. Сега, понеже разбрах, оставям царството." И той ще вземе най-ниското положение. Ако искате да бъдете силни, слугувайте си един на други. Майките слугуват на децата си, когато са слаби. Слугувайте, без да очаквате някой да ви слугува.

Упражнение на волята чрез пръстите. Мърдайте палците си, движете палеца си и другите пръсти. Ако дойде една мисъл, не я отлагайте. Така ще уякне волята ви, ще уякне тялото ви, стомаха ви, мозъка ви, гърдите ви. С това човек става силен.

Тази сестра *(София Попова)* от миналото има една книга. Тя бута някъде по тялото с пръстите и като бута, не знае какъв резултат ще има тогава. Не дава нито пет пари, какво ще кажат другите.

Съзнавайте следното. Палецът е Божественото. Ще си кажеш, когато движиш палеца: "Има Господ." Ти казваш: "Закъсах я." Ще движиш палеца си, ще го мърдаш. Ще кажеш: "Не съм закъсал." После стисни ръцете си на юмруци, палецът отгоре. Тези работи ще ги държите за себе си. Щом се похвалите, ще губите. Щом кажеш нещо, то не става. Ти прави нещата. Ти казваш: "Ще дам хиляда лева на Бога." Като дадеш, тогава може да кажеш. А пък ти казваш: "Ще дам хиляда лева на Господа." А пък палците си държиш скрити в юмруците. Бог действа върху нас чрез краката, ръцете, ушите, чрез болестите. Болестите са една икономия. Те са хубави неща. Ти тогава хващаш крака си, ти пипаш коляното си. Ти хващаш коляното си с двете ръце и искаш да кажеш: "Ще служа на Господа." После другия крак ще хванеш на коляното и това значи "Ще служа на Господа." Ще бъде нещастие, ако не се огъва кракът. Определено е колко да бъде ъгълът на крака при свиването. Определено е колко трябва да се свива кракът при ходенето. Аз така определям. При ходенето какъв трябва да бъде размахът на ръцете. Ти ще кажеш: "С това ли ще се занимавам?"

Ако човек не може да се занимава с малките работи, то с великите никога не може да се занимава.

"*Отче наш*"

Двадесет и седма лекция
на Общия окултен клас
13 април 1932 г., сряда, 5 часа
София - Изгрев

ДИНАМИЧЕСКИЯТ ЖИВОТ
(Динамиката на живота)

"Добрата молитва"

Сега като мото за през цялата седмица ще ви дам 19. стих, първа глава от Евангелието на Лука. "А отговори ангелът и рече му: "Аз съм Гавриил, който стоя пред Бога, и проводен съм да ти говоря и да ти благовестя това." Благовестяването става по разни начини. Докато хората се занимават с външната страна на живота, те имат частично, външно разбиране. Например вие се занимавате с външната страна на яденето - хубаво ли е яденето и вкусно ли е, има ли масло, има ли червен и черен пипер, магданоз, вкусно ли е приготвено, хубаво ли е направено на вкус и т.н.

Казвам, хубостта на яденето седи в неговия вкус. И после, ако вие ядете само за удоволствие, да изпитате приятност на езика, вие не сте разбрали смисъла на яденето. Това е външната страна. Обаче животът има една динамическа страна. Засега всички се занимават само с изразителната страна на словото. Например някои искат да говорят много хубаво, много красноречиво. Това се отнася до външната страна на говора, до вкуса. Едно ядене може да няма много пипер или масло, да няма много приправки, но като хапнете от него, да кажете: "Откак съм ял от това ядене, чувствам се малко по-здрав." Аз наричам това динамическа страна на ядене.

Следователно всяко нещо има своя външен израз и своя динамическа страна. И музиката има своя динамическа страна. Например всички вие пеете, но пеете само външно. Казвате: "Да изпеем една песен." Като пеете или като свирите, вие трябва да произведете динамически сили. Например пеете нещо и казвате: "Какво ли ще кажат хората?" Това е вкус. Музикантът трябва да пее или да свири, докато предизвика известни динамически сили. Ти не можеш да пееш, както трябва, докато не предизвикате било в себе си, било в слушателите си известни динамически сили. Всеки тон трябва да съдържа в себе си една динамическа сила. И сега толкова хора са се посветили на музиката, прехранват се с нея. Хубаво е това, не е лошо, но аз бих желал всички хора да станат музиканти, но да не се спрат само върху външната страна на музиката.

Например един готвач може да задоволи външната страна, вкуса на всички свои клиенти, но той трябва да събуди в тях някаква динамическа сила. Слушате един виртуоз. Свири той, но това е само външната страна на свиренето, то не е динамическата музика. Аз бих нарекъл динамически музикант онзи, който би произвел в хората нещо, да ги направи добри. От една страна, музиката може да настрои хората, а от друга страна, може да ги преобрази, да бъдат готови да направят всякакво добро. Второто се отнася до динамическата страна на музиката. И всеки, който излезе от един такъв концерт, да е готов да извърши някакво добро. Някои, като слушат един музикант, казват: "Да бих могъл и аз да свиря като него, да играят така ръцете ми." Това е външната страна на свиренето. Няма какво да гледате пръстите на този цигулар. Всеки пръст, като се движи по струните, той представя отверстие за нещо, от него излиза някаква сила и се предава навън. Той дава нещо. Иначе той може така да си слага пръстите по струните, че да произвежда само един мек или един силен тон. Казвате някому: "Малко

по-меко трябва да говориш." Или: "Малко по-силно трябва да говориш. Така говориш много слабо. Тъй, по-енергично говори."

Та сега искам да ви обърна внимание на динамическата страна на живота. Това, което външно виждате, то е само външната страна на живота. Гледате някого - хубаво облечен, с прическата му, добре измит, с връзката му, ако е мъж, мустаците и брадата му добре пригладени и подстригани, обущата му чисти, никаква кал по тях - ком-ил-фо, така казват французите. Какво си придобил с тия грехи? Нищо. Ти си пак същият Иван или Драган, или Стоян. Утре тия грехи ще овехтеят. Какво ви придадоха? Нищо. Същото положение - и по отношение на богатството. Ставаш богат, и после изгубиш богатството си. Какво ти придаде това богатство? Нищо. Ставаш умен, и после пак изгубваш тази ученост. Какво ти придаде тя? Нищо. Или ставаш повидимому добър. Какво си придобил от тази доброта? Тази доброта е външна, тя не е динамическа. Ти мислиш, постъпваш по един отмерен начин, по един определен път и всички те похваляват, но това е дипломация, то не е динамика. Отивате на някое дине като някой виден дипломат и ти се покланяш на една, на друга страна, но нищо не придобиваш от тази дипломация. Тя е външна страна на живота. И тези работи са хубави, но те са външна страна на живота. От тях ние се приближаваме към същината на живота. Това е една форма, от която ние отиваме към съдържанието. Това шише по качество е такова и с каквото и да го пълните, то остава едно и също. Ако шишето е прозрачно или особено хубаво, то е ценно само заради вас, понеже има съдържание. Съдържанието ви интересува. Ако пък турите няколко бучки захар в едно шише от един килограм вода, вие казвате - водата сега е сладка. Питам, може ли водата да стане сладка? Това е ваше разбиране. Захарта е дошла да живее при водата и ти, като вкусваш от тази вода,

казваш, че тя е сладка. Ако остане водата по този начин да става сладка, нейната работа е свършена. Това е външната страна. Ние казваме, че слънцето изгрява и залязва. Не. Слънцето нито изгрява, нито залязва, но нам се струва така.

Сега да дойдем до дипломатическата страна на живота. Ти си се обезсърчил. Това показва, че у тебе няма динамика, най-малките работи те спъват. Някога си мислиш, че си кандидат за небето. Но дойде друга някаква мисъл, ти се спъваш и казваш: "Свърши се тя." Това показва, че ти нямаш никаква динамика. Това е едно обикновено положение в живота. Първо, ти си се облякъл с хубави, с нови дрехи, но после те овехтеят и ти казваш: "Свърши се моята работа." Ти мислиш, че като влезеш с хубави дрехи в небето, че там веднага ще те посрещнат. Не са дрехите, които ще те препоръчат. Всички хора, които отиват при Бога, отиват все голи. Когато Бог има жур-фикс и приема хората, тогава той им казва: "Искам да ви видя такива, каквито съм ви пратил на земята. И вие трябва да се явите с костюма си, който Бог ви е направил. Вие казвате: "Гол съм." И се срамувате. Вие се срамувате за вашата голота. Вашият срам произтича от това, че тази дреха, с която сега сте облечени, не е онази първоначалната дреха, която сте имали, дадена ви от Бога. Този срам, който имате в себе си, това е дрехата на греха, която сега носите. Това е един затворнически халат и като се погледнете в него, казвате: "Гол съм. Срам ме е." След това трябва да се покриеш, да туриш отгоре си друга дреха, да не познаят хората, че си облечен със затворнически халат. Идеята е такава.

Сега вие трябва да се стремите да се освободите от тази дреха. Сега, колкото и да ви се говори, вие мислите, че сте дошли до края на знанието. Никакво знание нямате. Вие тепърва ще учите. Аз гледам сега по музиката какво внимание се обръща на лъка, как да се държи, как да се тегли. И това е хубаво, но има един

специфичен начин, по който трябва да се държи лъкът. Има цигулари, които знаят да съчетават, да прескачат тия позиции и ако биха били виртуози в това направление, те чудеса биха направили. Някои цигулари свирят по правилата, но виртуозът произвежда разни сили при разните позиции. Първата позиция има една сила, втората - друга, третата - трета, и т.н. до деветата - всички се различават. Ред динамически сили се крият в разните позиции. Една песен, изсвирена на първата позиция, тя е една, на втората позиция тя е друга, на третата е съвсем друга и т.н. Тя не е една и съща.

Някои може да убеждават простите хора, че свирят една и съща песен, само че на различни позиции. Не, това не е така. За простия човек, за онзи, който не довижда, може да каже, че това е бяло, но за онзи, който вижда добре нещата и ги разбира, той ще постави нещата едно до друго, ще види, че не е така, че не е еднакво бяло. От бяло до бяло има разлика. Та и при новия начин на възпитание знанието на хората се предава според степента на тяхното съзнание. И това е така, ние няма какво да се опълчваме против знанието. Като говоря за науката, аз имам предвид доде сте достигнали.

Сега аз ще ви напиша една динамическа песен без думи, която може да се изсвири. Тя е поставена на други закони. Ако не разбирате обикновената музика, тази съвсем няма да я разберете. Вие трябва да сте свършили с обикновената, с техническата музика, защото в нея има едно специално игране с пръстите. В сегашната музика са турени линии, с помощта на които тя е доста опростотворена, за да може по-добре да се схване и звучи.

Казвам, както са съвременните музиканти, те предават своята музика. От тяхното съзнание, от

тяхното чувство, от тяхната мисъл, от тяхната воля тече музика навън. Като срещна един музикант, той не трябва да ми говори, че е музикант. Аз слушам - от него излиза музика, когато мълчи. Аз слушам - чрез него излиза музика, той постоянно свири. Като срещна един художник, и без да рисува нещо, той постоянно работи, рисува, сили излизат от него. И добрият човек е същото нещо. От него постоянно излизат динамически сили. Той може да не съзнава, но от неговото подсъзнание изтича съвсем друг живот, който и той даже не подозира.

Та сега аз искам да ви обърна внимание на този вътрешен живот, който аз наричам Божествен живот. Този живот постоянно тече. Чрез него Бог иска да изправи външната страна на нашия живот. Ние сме нещастни, ние сме недоволни - това е външна страна на живота, това е човешка страна. Дойде страхът - и това е човешка страна. Съмняваш се - и това е човешка страна. Скържав си - и това е човешка страна. Тщеславен си - и това е човешка страна - занимаваш се с дребни работи. И тези работи са хубави, не е лошо да се разгневи човек, но музикално да се разгневи. Музикантът някога се сърди, като удари с лъка, изразява стакато, но това не е динамика. Това е израз на музиката. Музикантът в първо време се засили, после утихне, за да даде израз на музиката, но това не е динамика, това не е динамика и на речта.

Казвам, сега и вие понякога се заблуждавате, казвате: "Аз да съм талантлив човек." Та вие тепърва трябва да проучвате какво нещо е талантливият човек, какво нещо е гениалният, какво нещо е светията и какво нещо е добрият човек. Изучите ли това, животът ви ще придобие друг израз. Вие седите и казвате: "Какво мога да направя аз?" Кажете ми какво можете да направите вие. Господ е направил света и той се нуждае от хора, които динамически да изнасят това, което той е създал. Сега ние искаме да изнесем нещо

ново. Музиката например съществува в света и тя е създадена. Няма какво хората да я създават. Ако някои видни музиканти посетят школата на невидимия свят, те ще видят там какво нещо е музиката. Те ще разберат тази музика, ако са готови за нея. Ако отидат прости, те нищо няма да разберат. Сега у вас ще остане понятието, какво може да се прави. Животът трябва да бъде динамически. Ти трябва да се учиш да не се обезсърчаваш, да не подозираш, защото тези неща са спънки във великия живот. Дарбите на Божествения свят не могат да дойдат, ако ти не премахнеш тези неща. Ти с тях нищо няма да сполучиш. Но всички тия препятствия, които са турени в нашия живот, които ние наричаме грехове, трябва, като видим тези грехове и препятствия, да ги подигнем малко и да им се поусмихнем. Като видите един грях, кажете му: "Много си ме мъчил, но още ще те търпя." Как мислите, това, което ви мъчи, мъртво ли е? Не, то е живо същество.

Понякога вие искате да се запознаете с някого, да ви обича. Знаете ли, че има същества, които, веднъж като ви обикнат, оттам нататък започват да ви мъчат. Искате ли доказателства? Има много силни доказателства за това. Вземете например най-силното число едно. То е Иван, Драган, Петко, Стоян, който седи гологлав вкъщи, мисли и се счита като цар в света. Обаче един ден се яви в душата му едно недоволство и той казва: "Сам не се живее. Трябва да се намери някой, който да ме разбира." Той ходи, мисли, докато един ден намери едного, който го разбира. Единият от тях е плюс, другият е минус. Двамата са равни величини. Те се обичат, разбират се и са доволни един от друг. По едно време те стават недоволни и казват: "Трябва да дойде някой трети." Те правят изваждане плюс едно и две, стават три и три, стават шест. Когато някой пита какво нещо е числото шест, казвам - числото шест представя сегашния дом.

Сега знаете ли какво прави това същество, числото три, за което майката е искала толкова много да дойде? Какво прави то? По цяла нощ я вика да стане, не я оставя да спи. Че тя се уморила, то не иска да знае, то си плаче. Горката майка става, мъчи се, то я гледа, не иска да знае. Не че то не я обича или че от злоба прави това, но то си мисли, че майка му е едно божество, което никога не се уморява, никога не се изтощава. То иска да направи опит, доде се простира нейната любов. Щом искате да имате едно дете, това дете, като дойде, ще ви опита. Искате да имате една мисъл, но като дойде, тя ще ви опита, тя ще ви измъчи. И тя като детето ще скача, ще вика. Казвате: "Другояче не може ли?" Не може. Ако беше лесно, всеки би ги раждал. Не че тези деца са лоши, но и те вървят по закон.

Най-първо това дете иде от Божествения свят. То е динамическо и мисли, че каквото каже, трябва да стане. То погледне наоколо и казва: "Знаете ли от кой свят съм дошъл? Знаете ли де съм бил? И при това благоволих да дойда при вас. Съжалявам, че съм дошъл от невидимия свят." Какво става после? Майката го обича и докато стане на три-четири години, то заповядва, но от пет години нагоре майката взима една пръчица и казва: "Чакай сега аз да ти покажа Божественото, да видя каква любов мога да извадя от тебе." И то започва да пее. Сега това ви се вижда смешно, но то е външната страна на живота. Обаче има една динамическа страна.

Питам, кое е онова, което заставя това живо същество да дойде на земята? Като дойде числото шест, какво донася то? Образува се един дом, и тогава бащата казва: "Не зная какво да правя. Трябва тия хора да се хранят, къща да се гледа." И той горкият само принася: че месо - било агнешко, било говеждо, че масло - било краве, било дървено, че охлюви, ориз, захар, какво ли не. Казвате, че това е смешната страна на

живота. Не, това е, което става всеки ден. Най-после това малкото същество израства. То е числото шест, числото на илюзиите, което един ден виждаме, че изхвръква от този дом, отива някъде в Америка. Майката и бащата остават сами, а то отива в Америка, дето си намира една млада майка и тръгва с нея под ръка и казва: "Старата ми майка остаря вече." Майката и бащата казват: "Какво ли прави нашият син? Отдавна не се е обаждал." Той е числото шест. Казвам, той ходи под ръка с младата майка. Казвате: "Ами морал няма ли?" Това са празни работи.

Какво нещо е моралът? Има един динамически морал, който не умира. Погрешката на тази майка е, че тя остарява. Ако тя беше един адепт, нямаше да пита де е моят син, но веднага щеше да отиде в Америка при него, щеше да влезе в младата майка и синът, като ходи с нея, ще види, че тя е някак особена тази млада майка. Аз не искам да засягам тази страна на живота. Тя е психологическа страна, но казвам - когато две майки се събират на едно място, те трябва да знаят как да постъпват. Аз не искам да изяснявам тия неща, понеже вие не влизате в хармония с тях и ги изопачавате. Като изяснявам един факт, това още не е изяснение на цялата система на живота. Понякога младата майка не иска да се разхожда под ръка с младия момък и казва: "Днес не съм разположена за разходка." Това е добре.

Питам, защо младата майка не е разположена за разходка? Защото е дошла старата майка. И двете майки делят сина. Младата майка казва: "Той е мой." Старата майка казва: "Той е мой син." И двете спорят за него. И младата, и старата се разправят, а той седи настрана. В тия случаи повече отстъпва старата майка и така се примиряват. Едно качество има старата майка - тя все отстъпва, но младата майка не отстъпва. По същия начин и Божественото у нас постоянно отстъпва. Ти имаш едно желание, но Бог

ти казва: "Не ти трябва това желание." Не, трябва ми. Най-после Бог те оставя да направиш това, което искаш. Ти го направиш, но после нещо те гризе в съвестта и ти казваш: "Не трябваше да направя това нещо." Като дойде старата майка, тя огледа работите и казва: "Не прави така!" След първото се яви второ, че после трето, четвърто, пето и т.н. желания. Ние все вървим по пътя на нашите желания.

Тези желания не са динамически. Всяко желание, което живее само за себе си, то не е динамическо. Шишето, което очаква само да го напълните, то не е динамическо, то не е никаква динамика, то е само един минус. Под думата "минус" аз разбирам обикновения човешки живот, в който хората постоянно се раждат и умират. И в края на краищата какво ще имаш? Нищо. Същата се напълни и после се изпразва. В минус касата има възможност да се напълни, има възможност и да се изпразни. И това е хубаво, не е лошо. Но положително е онова, което трябва да остане у нас. Плюсът е положителното, което трябва да остане у нас. То е втората линия, която се туря перпендикулярно на минуса. Това е лъчът. Минусът е почвата, а лъчите, които идат от Божествения свят, това е плюсът. Положителното е светлината, която влиза, която прониква и става една сила. Това не значи, че ще се изгубиш в него, но то е това, с което ти можеш да станеш едно, да проникнеш в него. Само то може да те подигне в света. Всяко нещо, с което ти не можеш да станеш едно, ти ще бъдеш в един временен живот.

Сега вие трябва дълго време да мислите, да живеете в съзнанието си, за да разберете вътрешната философия на живота. Ако речете да цитирате стиха "Аз съм пътят, аз съм истината и аз съм животът", питам, кой от вас досега е разбрал какво нещо е пътят? Пътят, това е тялото, с което трябва да се облече външната форма на човека. Тя постоянно се променя, криволичи на една или на друга страна. Ти,

като извървиш този път, ще видиш колко мъчно се изминава. Пътят, това е минусът. Истината, това е светлината. Животът, това е придобитото равенство. Така са поставени в българския език. Това са резултати. Ако вземете буквата "ж", както е поставена, този резултат, това е светлината, която слиза. Динамическата светлина, това е минус. После имате резултат. Тази буква не е затворена, тя е хипербола, а хиперболата е движение, което показва, че силата, която действа, е по-голяма, отколкото трябва. Тези движения няма да се съединят на земята, но ще се съединят на небето. Хиперболата показва, че само по хиперболически начин ще влезеш в небето. По този път ще вървиш. Божественият път не е затворен кръг. Затвореният кръг, това е семето на земята. Кръгът е за земята, за физическия свят, а хиперболата не е за земята. Като се движи тя, ще се яви на обратната страна. И тогава на земята, на нашия свят ще се явят двете хиперболи с гърбовете си, с изпъкналата си страна. И тогава ще се образува буквата "х". Буквата "х" представя двете хиперболи. Буквата "х" означава нещата, които тепърва трябва да се изучават. Понякога те се прекръстосват. Де ще се срещнат две линии, които се прекръстосват? Тези две линии, които се прекръстосват, могат да станат и успоредни. Тези две линии, като се движат, могат да се слеят.

Следователно според тази наука, ако ти не можеш две мъчнотии или две противоречия да ги слееш, да ги туриш в една посока, да изчезнат, ти нищо не си придобил. Това подразбира да туриш кръста или в две успоредни линии, или в една права. Това е едно знание извън обикновените схващания, защото, ако речете, да се занимавате с него, вашето съзнание ще приеме друга форма и вие ще изгубите земния живот.

Ще кажеш: "Защо ми е земният живот?" Потребен ти е този живот. Ако вие не можете да разберете този малкия живот на земята, който Бог ви е дал, никога не можете да разберете великия, Божествения живот. Съществува следният закон. Онзи, който приеме малкото зло, голямото зло не иде. Тогава имаме минус. И обратният закон - онзи, който приеме малкото добро, голямото добро ще дойде, имате плюс. Щом се натъкнете с едно противоречие в чувствата си, вие трябва да измените живота си. Ако ти се отказваш от малкото страдание, непременно голямото ще дойде. Не зная кой от вас може да се избави от страданието. Като дойде едно малко страдание, то е една привилегия да се избавиш от голямото страдание, от голямото зло. Дойде ли ти една малка болест, благодари. "Ама защо дойде?" Тя дойде да те избави от смъртта, която може да те задигне съвършено. Ако изгубиш богатството си, благодари пак. "Защо го изгубих?" За да не изгубиш ума си. Докато си бил богат, не ти оставало време нито да се молиш, нито да четеш книги, но след като изгуби богатството си, имаш време по цял ден да четеш книги. Значи малкото зло дойде да те избави от голямото зло, което може да те сполети. В злото пък е обратният закон. Ако приемеш малкото зло, голямото зло се отказва да дойде при тебе. Голямото зло казва: "Там, дето ходи малкото зло, аз не отивам." Законът в доброто е обратен. Там, дето ходи малкото добро, и голямото ходи. Обаче, дето не ходи малкото добро, голямото казва: "Аз там не ходя." Ето едно противоречие.

Казвам, вие можете да измените състоянието си и при най-малкото колебание. Най-малкото колебание, което се явява във вашия ум, изменя съдбата ви. Дойде в ума ви една малка Божествена мисъл, но вие се срамувате от нея и казвате: "С такова малко нещо ли ще се занимавам?" И четеш някой голям професорски трактат. Но дойде една добра малка мисъл да направиш

нещо, и ти си казваш: "С такова дребно нещо ли ще се занимавам? С такава малка работа ли ще се занимавам?" Какво ще стане с този учен? Ако той се откаже да направи това малко добро, няма да мине и един месец, и неговите студенти ще го нарочат нещо - или ще стачкуват против него, и той ще изгуби много повече време, отколкото ако беше направил малкото добро.

Сега, гледам, същото става и с вас. Понякога, като ви наблюдавам, някой си казва: "Еди-кой си не постъпи с мене, както трябваше." Аз разрешавам този въпрос, като го поставя по отношение със себе си. Питам се: "Ами аз постъпвам ли, както трябва?" Щом ми дойде една мисъл, че някой не постъпва с мене, както трябва, тогава аз се запитвам ами аз постъпвам ли, както трябва, и с този човек, и с другите около себе си. В този случай аз съм мярката. Аз определям този човек постъпва ли добре, или не. С тази мярка аз ще разгадая работите. Ако постъпвам аз добре, и с мене ще постъпват добре. Нямам ли тази мярка, аз винаги ще имам криви схващания за хората. Когато искате да знаете дали някой човек говори истината, вие ще познаете по неговия живот. Ако той живее добре, ще говори и истината. Щом не говори истината, той не живее добре. Казваш някому: "Ти не живееш добре." "Как да не живея добре? Толкова години вече как работя, светия съм вече станал." Светия си, но не от първокласните.

Аз гледам, мнозина повтарят същата история. Като дойдат до едно място, те казват: "Чакай да видим, да направя нещо, да стана добър, че тогава да отида при Бога." Няма какво да ставате отсега добри. Това е заблуждение. Бог ви е направил добри. Той е вложил у вас доброто. Вие сега трябва да използвате условията, да развиете това добро, което той е вложил у вас. Вие искате да бъдете добри и се занимавате с мисълта, че не сте добри. Това е човешка страна. Някой казва: "Аз не съм свят." Какво означава това?

Когато цитирам някой стих, дето е казано "Бъдете свети", това подразбира - използвайте светлината, която Бог ви дава. Някой казва - трябва да имаме Божествена любов. Казвам, използвайте Божествената любов, която Бог ви дава. Аз не се спирам върху въпроса, дали Бог ме обича, или не. Това е второстепенен въпрос. Аз не зная защо трябва да се съмнявам в разположението на Бога. Защо трябва един път един ден той да ме обича, а на другия ден да не ме обича. Нима аз със своите постъпки съм в състояние да изменя характера на Бога? Трябва ли той за моето поведение да се сърди? Това е мое схващане. Какво е разположението на Бога към мене, това е тера инкогнита. Този въпрос трябва да оставите настрана. Казвате, че еди-кой си вече не ви обича. Че вие нямате работа с човека, но имате работа с Бога. Среща ви един ден Петко, Стоян или Драган и ви обикне. В какво седи обичта? Среща ви той, но вие сте болен, кракът ви боли. Той ви помилва крака, превърже го и у вас остане едно приятно чувство, че той ви е помилвал. След като оздравеете, той ви среща и строго ви пита: "Оздравя ли кракът ви?" "Оздравя." "Хайде тогава, върви си." У тебе остане едно особено чувство, незадоволен си нещо. Защо? Искаш този човек пак да те помилва, да те поглади. Милването става само когато кракът ви боли или когато сте болни. А вие по стар навик искате пак да ви милват и галят.

Затова именно трябва дълго време да работите върху себе си, да се освободите от този стар навик, от това изопачено разбиране. Вие туряте на някои постъпки някакъв външен елемент, който не съществува там. Щом Бог те е помилвал веднъж, той ти е дал нещо. Вземи това нещо и го тури на мястото му. Пак ако искате Бог да ви обича и да ви милва, тогава всеки ден си чупете крака. Ако кракът ви не е счупен и ако не искате да страдате, и Бог няма да ви обича. Вие искате да се освободите от страданията, и Бог пак да

ви обича. Не, това е невъзможно. Страданията са Божията любов. Следете, да видите, че този закон е верен. И от ваше гледище проверете този закон и ще се убедите в истинността му.

Например някога вие не обичате толкова вашето дете, но по едно време то се разболее, има огън, зле се чувства. Тогава дойде майката, помилва го, целуне го. Дойде бащата, и той го погали. Дойдат сестрата, братята, всички му обръщат внимание, галят го. И то става мекичко, добро, защото всички го милват. Като оздравее, всички го нарочват. И това дете си казва: "Хубаво щеше да бъде да бях пак болен." Един наш брат казваше на своята възлюбена: "Еленке, да ми даде Господ една болест, че да ме помилваш поне. Иначе като здрав постоянно ще ме караш това да направя, онова да направя. Няма да ме помилваш." Бог ще те помилва, но не може всякога да бъдеш милван. От ръката излиза динамически живот. Някога се ръкуваш с някого, но ръцете му са като на мъртвец. Не че миришат, но нямат никакъв живот в себе си. Вие ръкували ли сте се с един жив, динамически човек, че като се ръкувате един път с него, през цялата вечност ще помниш това ръкуване, силно впечатление ще запазите. От ръката на този човек излиза нещо особено. И затова Бог ни е дал ръце, че като се ръкуваш с един човек, да кажеш: "Ръкувах се с един човек, но той ми остави впечатление за цял живот."

Сега вие ще кажете - тази работа не е ясна. И за мене не е ясна. Аз винаги се радвам за неясните неща. Защо? Неясните неща са винаги много лесни за мене. Това, което аз не разбирам, много, най-много обяснявам. Това, което най-много разбирам, най-малко го обяснявам. Това, което най-много зная, понеже не говоря за него, всички казват: "Малко знае този човек по дадения въпрос." Това, върху което най-много говоря, най-малко разбирам и зная. Дойдеш при разрешението на една задача до нула, радвай се. Когато математикът не мо-

же да разреши една задача, той не се отчайва. Започва втора, трета и така се развиват неговите способности - все придобива по един малък придатък. Знаете ли какво става в съзнанието на този математик? Всички математици са все сухи хора, те не мислят за земята. Когато някой затлъстява, аз бих го посъветвал да се занимава с висша математика. Коремът му веднага ще спадне. Ако пък имате някакво голямо смущение, започнете да се занимавате с математиката, а главно с геометрията. И смущението ще мине, и потънки ще станете. По този начин умът ви ще стане по-активен и вие ще влезете в един свят, от който не знаете дали ще се върнете. Много математици, като влязат в този свят, уплашват се, цели се разтреперват. Как няма да се разтреперват? Как няма да се плашат? Животът им всеки ден виси на косъм.

Но вие като децата искате едно правило, искате магическата тояжка. Магическата тояжка не е нищо друго освен динамическият живот. Вие взимате тази тояжка, махнете с нея и искате да стане всичко. Може да стане, но при известно условие - ако нямате абсолютно никакво съмнение, ако нямате никакво тщеславие, а искате просто да проявите един Божествен закон за себе си. Искам ли да направя нещо за себе си, така ще го направя, че никой да не ме разбере. Ако искате да видите как правя тези неща за себе си, вие трябва да ме издебнете някога. Какво правя например, когато нямам хляб? Седна и без да ме забележи някой, хлопна с ръката на масата си. Току изведнъж яденето и хлябът пристигат. Аз се усмихна малко и казвам: "Слава Богу! Яденето дойде." Но така ще направя движението, че никой няма да ме види. Казвате: "Какво ли направи?" Обаче това никога няма да направя пред вас. Това е закон, това е само за онзи, който има любов в себе си. Докато съзнанието ви не мине от обикновено то положение в Божественото, в по-високо положение, вие нищо не можете да направите с магическата пръ

чица. В мисловния свят действат физически закони. Там всеки фурнаджия е майстор. В София имате, колкото искате, маги. Бакалите са маги, фурнаджиите са маги, банкерите са маги и т.н. Обаче това е само за физическия свят. Щом влезете в Божествения свят, там има съвсем други закони. Там се изискват други разбирания.

Да кажем, че вървите из улицата и нямате пет пари в джоба си. Започнете да мислите да ви дойде от някой банкер една златна монета. Тази мисъл ще отиде до съзнанието на банкера. Той веднага ще напусне стола си, ще вземе от касата си една златна монета, ще излезе и като ви срещне, ще тури монетата в джоба ви и ще се върне назад в кантората си. От чисто материалистическо гледище вие ще кажете: "Колко е хубаво това нещо да става всякога." И всякога може да става, но не става, понеже вие сте завъртели винтовете на Божествения свят, турили сте прегради и при това положение искате да стават нещата. Вие искате Господ да направи всичко за вас, но и вие имате задължения. Професорът или учителят не може да направи ученика си учен, ако ученикът сам не учи. И ученикът сам не може никога да стане учен, ако няма кой да му преподава. И светлината, която иде при вас, тя е един професор, но какво може да придаде тя, ако вие не сте готови да я възприемете. Значи светлината трябва да дойде и с идването си тя все предава известно знание на хората.

Някой казва: "Какво придобих от светлината?" Значи ти не си разбрал законите и затова нищо не си придобил. Дойде топлината и ти казваш: "Стоплих се малко." Ако само се стоплиш с топлината, това показва, че ти не си разбрал нейните закони. Тази топлина, като влезе в човека, тя непременно трябва да се превърне в нещо друго. Трябва да дойде онзи маг, който е в състояние да променя и изменя нещата. Само този човек е в сила да направи това нещо. Окултните науки

го наричат азът в човека. Аз го наричам Божественото съзнание в човека, други го наричат Божествен дух, а Павел казва: "Не живея аз, но Христос живее в мене."

Това са законите на Божественото, което никога не се ограничава. Някой път то се отдалечава, някога се приближава, но от това няма да се смущавате. Там ще ходите с абсолютна вяра. Като дойде Бог да живее у вас, няма да ходите подир него да го контролирате. Божественото не може да се контролира. Светлината не може да се контролира. Тя отива навсякъде, вие не можете да я хванете. Ако престанете да мислите за нея, тя ще дойде. Мислите ли за нея и я преследвате, тя ще се изгуби. Докато имате любов към Бога - и животът ще дойде у вас. Докато имате вяра в Бога - и животът, и способностите ще дойдат. Вярата ви трябва непрекъснато да се усилва. От човешко гледище казано, вярата ви трябва постоянно да се усилва. И най-голямото нещастие да дойде, вярата трябва да присъства.

Какво става с вас? Като дойдат десетина неприятности, вие се обезсилвате, изгубвате вярата си и казвате: "Аз гледах едно време другояче на работите." Какво придобива човек с критическия си ум? Остарява. Казвате за някого: "Той ни взе един товар от гърба ни." Какво е спечелил той? Нищо, но само ви е надхитрил. Сега се изисква от всички ново разбиране на нещата. Аз говоря за вашето съзнание, което динамически трябва да се развива. Мнозина от вас, които са дошли до известно положение, ако не могат да разберат нещата според новите разбирания, тогава те ще дойдат до известно разочарование в Бога и ще кажат: "Ние не си хармонираме."

Казвам, има известни закони в музиката, както и в числата, които трябва да се спазват като правила, ако искате да има хармония. Ако искате да съберете две числа или две дроби, и за това има известни правила, известни задачи, по които вие се справяте и

извършвате посоченото действие. Искате да живеете добре. Как ще живеете добре? Има известни закони, известни отношения, които трябва да се спазват. Единият трябва да даде, а другият да вземе. Или двамата трябва да дават, двамата трябва да взимат. Ако няма тази правилна обмяна помежду ви, ни добър живот, нито обич ще съществува между вас. Вие искате някой да ви обича. За да ви обича някой, какво трябва да дадете? За да обича майката детето си, то трябва да има абсолютна вяра в нея. За да има майката тази абсолютна вяра на детето, тя трябва да има Божествена любов към него. Ако майката няма Божествена любов към детето си, и то не може да има абсолютна вяра в нея. И ако детето не може да има тази абсолютна вяра в майка си, и тя не може да има тази Божествена любов.

Та сега вие искате да придадете на нещо известен тон и се чудите защо духът не ви посещава. Това е много казано. Духът всеки ден ви посещава, но някога той е хлопал, хлопал на вратата ви, но вие сте спали и не сте му отворили. След това той е заминал другаде някъде по работа, а вие го чакате да дойде. Казвам, той сега няма да дойде. Кога ще дойде? Сега на вас ви предстои едно голямо страдание като на Йова. Един ден, като изгубите всичко като Йова, тогава ще чуете гласа на Бога. Вие ще изгубите и коне, и овце, и волове, и камили, и деца, и къщи. Най-после и тялото ви ще заболее, ще се покрие със струпи и ти ще прокълнеш деня, в който си се родил. И най-после, като минеш всичкото това мърморене, като престанеш да се оплакваш, ще дойде един светъл ден на зазоряване и ще изгрее слънцето на твоя живот. Тогава ще кажеш: "Свърши се вече." Ще замязаш на един разцъфтял цвят. Тогава ще дойде Божествената светлина и ще кажеш: "Радвам се, че преминах всички страдания, за да разбера великата истина на живота."

Сега за колко време ще помните всичко това? Докато се събере кал - и след това всичко ще се заличи.

Сега как бихте изпели песента "Духът Божи". Всички ще го изпеете обикновено, провлачено, без никаква динамика. Колко души от вас могат да изпеят тази песен динамически? Всички ще го изпеете по обикновеному. Такова пеене е отмерено пеене. Така нито трябва да се пее, нито трябва да се мисли. Казвате, да бъдем добри, да се обичаме, да имаме вяра, да бъдем богати, да бъдем хубаво облечени, да имаме къщи и т.н. Всички тия неща са прекрасни, но с тях ще останете на земята. Потребни са пелените, но само за детето. Като израсне детето, то ще остави своите пелени. Това не значи, че майката трябва да каже, че пелените не са нужни. Те са нужни до известно време, а след това туй дете го очаква велико бъдеще. Пелените са приготовление за нещо по-велико. Сегашните ви вярвания, молитви, страдания - всичко това са пелени, които ще донесат нещо хубаво. Без пелени животът ще бъде съвсем неразбран.

Следователно ще дойде ден, когато майката ще отвие този пояс, този повой и ще хвърли пелените настрана. Всички знаете какво нещо са пелените. Много от вас сте били майки и често сте ги намирали понаквасенички, пожълтелички, но пораснете ли, майките ви ще турят пелените настрана. Ще ви направят една хубава баня, ще ви изчистят и ще ви облекат с хубава бяла рокличка с червена корделка и със златни жълти копченца.

Това трябва да стане по същия начин и в духовно отношение с всеки човек. Сега всички трябва да се съблечете от вашите стари религиозни форми. Старите си пояси, повои трябва да се хвърлят. Може би не всички, но някои. Някои могат да поносят повоите си още около пет-десет години и след това да ги хвърлят. Някои от вас все още трябва да ги возят с количка. Гледам, някой седнал в една количка с четири колелета и го возят. Някой брат е с количка, друг е с повой още. Казвам, ще хвърлите тези повои, ще хвърлите тези

корони като на владиката, ще хвърлите пелените си, повоите си, всички джунджурии и ще останете съвършено чисти и свободни от всякакви превръзки. И като погледнете на ръката си, ще видите тогава написани новите линии. Каквото пише, ще го прочетете. Тогава ще видите, че от линията на сърцето реки текат, а от линията на ума светлина излиза. От сърцето ще бликат живи реки от жива вода. Тази е бъдещата наука, тази е бъдещата хиромантия. Като погледнете лицето си, то трябва да бъде израз на цялата вселена. Защо? Защото в лицето се изразява Божественият живот.

Сега вие ме разбирате много добре. Това, което не разбирате, то е, че искате всичко изведнъж да стане. Изведнъж може да стане само при две условия - при абсолютна вяра и при абсолютна любов. Ако имате обикновената вяра, по обикновен начин ще разбирате света. Ако имате обикновената любов, по обикновен начин ще разбирате света. Ако имате абсолютна вяра и абсолютна любов, тогава ще се образува връзка между душите. Има едно вътрешно разбиране на нещата, дето страхът абсолютно не съществува. Всички онези животински състояния у животните, те представят остатък от един далечен живот на миналото. Животинският живот представя култури в низходяща степен на живот, който някога хората са живели. В това отношение животните носят цяла архива на човешкия живот. Какъвто живот са живели хората, всичко това е вложено в животните. Всичкото богатство на хората е вложено в животните и в растенията.

Това е една много отдалечена мисъл, която вие не можете да намерите връзката, не можете да разберете в какво отношение животните носят нашия живот. Това нещо вие сами трябва да го видите. Какво ще ви описвам небето? Вземете, Милтон и Данте са описали небето, но от човешката страна. Вие, като

отидете на небето и като се върнете, ще видите колко правилно го е описал Данте и колко правилно го е описал Милтон. Те са описали само отчасти, не е като онзи свят, който вие разбирате. За да напише Милтон изгубения рай, той ослепя. Той трябваше да се съсредоточи в съзнанието си. Временно се тури една преграда, за да може съзнанието му да се съсредоточи, да види какво представя духовният свят. Та понякога и ние трябва да ослепеем. Слепи трябва да бъдем в съзнанието си за известни желания.

Сега да се повърнем към изходната точка - динамиката. Де е динамиката на човека? Стомахът, коремчето. Това динамо не трябва да се пресилва. След като свърши работата си, ще го пречистиш, ще му туриш малко масълце, въглища, това-онова и после ще го запалиш и ще работиш умерено с него. Това динамо трябва да работи най-много шест часа на ден. По три пъти ще работи и на всеки пет по два часа. Човек има три динамо - стомахът, после дробовете, които трябва да работят повече от стомаха, и третото динамо е мозъкът, който постоянно трябва да работи. Вие трябва да разбирате свойствата на тия три динамо - на стомаха, на дробовете и на мозъка. Вие трябва да станете инженери. Казвате: "Как ще ги научим?" Това именно е целта на живота. Ако вие не можете да научите пътищата, по които животът се проявява, какво ще научите тогава? Ще се качите на вашето динамо - стомаха, и ще турите в него най-хубавото гориво, че да не се образува никакъв падеж. Колкото по-правилно става горенето в динамото, толкова по-добре. В резултат не трябва да останат никакви динамически утайки - нито в стомаха, нито в дробовете, нито в мозъка. Те са най-опасните неща.

Сега аз ви давам законите, по които трябва да постъпвате. Като седнете да се храните, помолете се на Бога и кажете: "Господи, научи ни да се храним добре." После ще седнете да дишате и ще кажете: "Госпо-

ди, научи ни да дишаме правилно." И най-после, като мислите, ще кажете: "Господи, научи ме да мисля правилно." Необходимо е човек да се храни правилно, да диша правилно и да мисли правилно. Кажете ми какво ви трябва на вас. Всички вие сте много забогатели. Няма сиромаси между вас. Всички сте повече богати, отколкото трябва. Вие искате да станете още по-богати, но трябва да давате - нищо повече. Обмяна ви трябва, правилна обмяна. Вие давате малко и веднага търсите лихвите на това даденото. Казвате: "Аз толкова много обичам, но тя не ми дава нищо." Много скоро търсите лихвите. Че обичате някого, вие не трябва даже да правите въпрос по това. В моя ум аз и досега не мога да се убедя дали обичам някого, а още повече дали ме обичат. Не мисля даже, че съм направил нещо.

Така трябва да гледате и вие. Онзи, който обича, това е Бог. Ние в него живеем и се движим. Кой е като Бога? Той е дал живот на всички същества - на малки и на големи, всички викат към него, всички отправят ума си към него. Едни се раждат, други умират, но той ги утешава, задоволява нуждите им.

Сега вие казвате: "Да се обичаме." Аз не обичам тази дума. Тази дума не ми харесва. Обаче аз имам една философия само за себе си. На другите не я давам. Аз ще я напиша само и който от вас я разбере, добре. Който не я разбере, ще остане без нея. Който не я разбере, ще остане и без тази философия. Аз мога само да ви я напиша, без да я обясня. Тя е следната. Аз, ти, той. Който може да ги тури намясто, той ще се ползва. Те са разместени и всяка трябва да се съпостави, да се тури на мястото си. Тури ли се на мястото си, хлябът ще дойде.

Сега аз не искам да ви обезсърчавам, но така както се усмихвате, хлябът ще дойде от фурната. Също така разбрах, че и оризът ще дойде от бакалницата. Вие трябва да разбирате законите и да ги прилагате.

Когато кажете "аз", има един закон на съзнанието. Когато кажете "ти", трябва да знаете кой е този ти. Сега аз не искам да ви залъгвам, но казвам - мислете върху тези думи и старайте се да ви се разкрият. Великото в човека е, когато той съзнае азът в себе си. В аза той има отношение към Бога. Проникнал един лъч от него и той вижда един свят по-особен от този, в който е живял. Той е като един човек, който е живял в една тъмна стая и постоянно гледа през една малка дупка да види този лъч.

Азът, това е Божественият лъч, който е проникнал в Божествената душа, а този лъч постоянно го подхранва като майка. Азът се развива през съзнанието и един ден с него ние ще отидем при Бога. На това отгоре знанието, любовта, истината идат, за да подкрепят това малкото същество, което в Писанието е наречено новият човек, роден от Бога.

Сега щяхме да изпеем едно музикално парче, но ще остане за друг път. Всичко не може да стане изведнъж. За следния път нека няколко сестри или братя се опитат да изпеят нещо динамическо. Ще дадем една песен. Тя е следната: "Скръбта си дълбоко скрий, зарови. В тоз свят има много, не притуряй повече."

Тайна молитва

Двадесет и осма лекция
на Общия окултен клас
20 април 1932 г., сряда, 6 часа
София - Изгрев

ТРИТЕ ТИПА

"Добрата молитва"
"Духът Божи"

Вземете за размишление 21. глава от Откровението. Вземете за размишление още и 129. псалом и го заучете.

Ще ви прочета само няколко стиха от 10. глава на Марка - от 17. стих нататък до 28. стих.

Може да попитате какво е искал да каже Христос. Викайте този момък и го попитайте. Понеже въпросът е частен - само за него, не до вас, това няма отношение към вас. Другояче би било подражание да искате да знаете какво той е направил. Той не може да свърши една важна работа. Исус го възлюби. Той видял, че има нещо в този младеж. Каза му да си раздаде имането. Това беше изпит. Младежът не могъл да свърши работата. Въпросът е, че този младеж остана с една задача неразрешена. Запита най-важния въпрос - какво трябва да прави, за да наследи живот вечен, и остана да мисли върху въпроса.

И сега хората си задават най-важния въпрос, но щом дойде да се разреши въпросът, там се спират всички. Маловажните работи всички ги изпълняват, но важното не. Това не се отнася до вас, защото не сте задали този въпрос. Който се е учил в училището, до него се отнасят известни задачи. Сега трябва да имате правилни възгледи за новите времена. Не как са

живели хората в миналото, но как трябва да се живее днес. Може да кажете: "Да бяхме във времето на Христа." Ако бяхте във времето на Христа, щяхте да имате невежеството във времето на Христа и щяхте да имате всичките несрети във времето на Христа. И съвсем други работи щяха да ви занимават.

Този въпрос даже след две години е мъчен да се разреши. Тя е много трудна задача. Често хората мислят. Една мома се изповядва на своя възлюблен и му казва, че е готова за него всичко да направи, да пожертва всичко. Тя не определя какво. Той ѝ казал: "Ако ме обичаш, хвърли се." Тя заплакала и казала: "Кажи ми да не се хвърлям." Та съвременните хора, като дойдат до важните неща, казват: "Дано не се случи този изпит." Животът не седи в изпитите. Изпитите самият човек ги създава. А пък ученето е важно.

Човек трябва да се учи. Когато човек учи, всичко е възможно. Когато се изпитва, тогава много работи са невъзможни.

Толкова изпитания, които имате, откога са тия изпитания? Например някой банкер задига къщата ви, изпитва ви, изхвърля ви навън. Това от Бога ли е? Вие имате някой план да се уредите, и пак изгубвате. Малкото, което имате, тебе ти се поревне, искаш да станеш министър. Работиш десет-двайсет години, и станеш министър. В една криза те обвинят в престъпление, турят те в затвора. Кой е виноват за това? Господ ли? Не. Ти го създаваш. Ти искаш да станеш министър по известни причини. Та всичките изпитания ние си ги създаваме. Някой казва: "Аз имам големи изпитания." Сега да се върнем към изпитания, които идват.

Има изпитания Божествени. Божествените изпитания винаги донасят нещо ново в човека. Те не смущават човешкия ум. Сега казва един: "Когото Господ обича, него наказват. - Казва после: - Толкова любов от Господа не искам. Много страдам." Отказва се той

от любовта, защото страданията били много. Той казва: "Ако всяка любов се извършва с такива страдания, аз се отказвам."

Да изясня това. Когото Бог обича, дава му известни изпитания, за да се върне от някои погрешки, които има в своето подсъзнание. Например ние, хората на земята, нямаме ясно съзнание за живота. Какво можем да направим и какво не можем да направим. Например погрешките на хората можем много лесно да ги видим. Но ако те повикат за отчет, да дадеш методи да ги поправиш, това лесно не можеш. Какво печелим ние, ако виждаме погрешките на хората? И найпосле трябва ли да се интересуваме от чуждите погрешки? Трябва ли да се интересуваме, че някой милионер в Америка забогатял и имал десет милиона наследство? Пишат вестниците, че един милионер загубил всичкото имане и останал бедняк. Казваш: "Дано не ни даде Господ това." Първото желаеш, а второто - не. Тогава как ще изправиш това? Щом това изпитание е от Бога, нека дойде то и до нас. Защо ще те е страх от едно изпитание, от един изпит, който иде от Бога.

Има в света неестествени желания, от които човек трябва да се пази. Например едно неестествено желание е чувството в човека да се нрави на хората. Това не е лошо, но това може да стане голяма спънка за човека. Ако ти се намираш между умни хора - да, но ако се намираш между глупави хора, ти, за да имаш тяхното одобрение, ще изпаднеш в известно изкушение. Когато човек се изкушава, той изучава онези неща, които са закон за самия човек. Има неща законни, има неща незаконни. Законни неща са тези, които съдействат за човешкия успех. Всяко нещо, което е законно, то носи светлина за човешкия ум, благо за човешкото сърце и здраве за човешката воля. Което е незаконно, носи обратното. Учението на Божествения свят е наука, която трябва да се изучава, както един музикант изучава музикалните пиеси. Някой мисли, че

като се моли, всичко е свършено. След молитвата какво трябва да следва? Един цигулар трябва да има една хубава цигулка, хубава мисъл, добра стая, после по четири-пет часа всеки ден трябва да свири. Да свири на цигулката, ако е цигулар, или на пианото, ако е пианист. Като прави така десет години, може да стане музикант и да даде концерт.

Вие мислите, че като сте тръгнали по Бога, за една година ще станете като Бога. Да излезете и да проповядвате. Смешно е това. Някой казва, че някои деца са се родили гениални. Гениални деца се раждат да свирят, но гениален композитор не става. Има неща - по наследство не се предават. Има неща, които се предават по наследство. Не всички неща се предават по закона на наследството. Ако беше така, то е лесна работа. Например ти се раждаш и ядеш, но изведнъж не може да се сдъвче и смели. И светията, който е направен, трябва да си дъвче храната. Някои казват, че тази храна трябва да влезе през порите. Не, и през порите да влезе, порите трябва да дъвчат. Има известна работа, която трябва да се свърши.

Мъчнотиите в сегашния свят произтичат, защото хората не дъвчат. Много неща се дават даром, но има неща, които трябва да придобием. Например ти може да се родиш със заложби за благороден характер, но за да проявиш този благороден характер, ти трябва да работиш десет години върху себе си, за да знаеш как да се обхождаш. Ти може да се родиш със заложби за една хубава реч, но трябва да работиш десет, петнайсет, шестнайсет години, за да се научиш как да се изказваш и как да говориш. Ако всичко беше по наследство, то нищо не бихме могли да придобием. Наследяват се греховете. Всичките пороци може да наследиш. Следователно всички пороци се предават по наследство. Но Божествените работи по закона за наследство не се предават. Там съвсем друг закон има. Божиите неща в света идат по пътя на любовта, по закона на

любовта, а не по закона на наследствеността. Всички човешки неща идват по закона на наследствеността, а Божиите блага идат по закона на любовта. Не мислете, че любовта изведнъж ще осени човека. При любовта ще се стегнеш да работиш.

Христос, като пристъпи на едно изпитание, той разполагаше със сила. Той се помоли да му помогнат да мине тази чаша. Макар да беше син Божи, той трябваше да се моли три пъти. При това изпитание трябваше да дойде ангел да го укрепява и му каза, че трябва да мине по този път. Кръв излизаше из неговите пори - такова беше напрежението. По някой път вие искате да бъдете като Христа. За да бъдете като Христа, трябва да излезе кръв из порите ви навън. Който иска да бъде като Христа, за него този закон е верен. Човек, за да се повдигне в света, непременно много кръв трябва да излезе из неговите пори. Искам да ви наведа на мисълта - работа трябва. Ние често се спъваме от мимолетните външни отношения на хората - какво ще кажат заради нас. Хубаво е да отдаваме внимание. Ако говорят право, да благодарим, но ако говорят криво, да ги оставим.

Ти искаш да ме критикуваш. Казвам, внимавай, защото твоята критика - едно от двете: ако те хвана в известно пристрастие, в известна духовна неорганизираност, в известно извъртане, ти си изгубил всичкото ми доверие. Нито пет пари не давам. А ако казваш истината, тогава ще имаш моето уважение. Ако не можеш да говориш истината, нищо не говори. Сега е слабост у всички да си давате мнението. Не си давайте мнението, защото животът не е завършен. Ти виждаш, че един човек става, яде. Този човек се учи. Онова дете, което се повдига, пада, става. Като падне, удари се по главата, поплаче-поплаче, няма никой наоколо, очисти си очите и се засмее. После пак падне, заплаче, погледне, че няма никой, и пак се засмее. След двайсет години не пада. Но докато се научи да ходи,

главата му много е страдала. Може и вашите глави така да са страдали.

Сега някои от вас чакате. Вие чакате една година, две, три, четири, като че нещо ще дойде отнякъде, като че ще дойде отнякъде лотариен билет за десет милиона долари, ще спечелите. Вие изучавали ли сте малко закона за лотарията? От сто хиляди билета трябва да вземеш десет хиляди години, за да ти се падне първата премия. Може още първата година да ти се падне. Зависи доколко си щастлив. Защото всеки един човек е съставен от една формула, от числа. Всички хора са съчетани от числа. Аз ги наричам гладките, или четните числа. Щастливи числа и нещастни числа. Човек е една цяла формула.

Направете един опит. Един от вас може да вземе един лотариен билет за десет години и няма да вземе един милион марки. Числата, от които сте направени, не са такива. Та ще ви кажа. Ако искате да вземете билет, не си хабете времето. Някой ще каже: "Отде го знаете?" То е моя работа. Дали вярвате, или не? Защо? Един милион марки ще развалят целия ваш сегашен живот. Невидимият свят така е съчетал, че да ни избави от това нещастие, не печелим. Вие ще плавате в морето и в дъното ще отидете. Затова невидимият свят ви е дал толкова, колкото ви трябва - четири-пет хиляди лева.

Материалните блага в света са най-последният резултат. Човек трябва да иска материални блага само тогава, когато е завършил своето развитие. В последния си живот като дойде на земята, той ще бъде маг. Каквото каже, ще го има на разположение: и пари, и богатство, и слава. Че на Христа не беше това последният му живот. Христос ще дойде още веднъж, и тогава ще разполага с всичко. Ще дойде тук да живее. Това е една велика истина. Когато дойде Син Човешки, той не си отживя, отиде си с отворени очи. Изкараха го. Като дойде Христос втори път, ще разполага

с всичко. Христос се роди при едно нещастно съчетание на всички планети. По-нещастно съчетание нямаше от неговия зодиак. Хороскопът му беше един хороскоп нещастен. Ще оставите въпроса, защо и за какво. То е в реда на нещата. Защо трябва да умре? За да възкръсне. Защо трябва да страда? За да учи хората на търпение, да не ги е страх от страданието.

Той беше безизвестен в света. Всички, които са тръгнали в този път, - вас ви е страх от страданието. Страх ви е от дявола, от лошите духове, от лошите книги, от Ивана, от Петка. Човек не може без известни наследствени черти, но не трябва да ви е страх. Човек трябва да извоюва безстрашието. Тебе те е страх, но ще се научиш да не те е страх. Ще дойде време тебе да не те е страх, да не те е страх и от смъртта. Като дойде смъртта, какво може да направиш? Смъртта може да задигне твоето тяло, но да хване душата ви, не може. Душата не се хваща. Когато излезете от тялото си, душата има едно свойство. Някои души се придружават от ангели, а някой път душата излиза сама и я гонят да я върнат. Тя бяга, смалява се, става невидима най-сетне за очите на тези, които я гонят. Това е един начин, за да се отърве. Но знаете ли мъчнотията? Тази душа от страх се смаляваше. Като стана най-после съвсем малка, тя се уплаши. Не знае как да се върне в първоначалната форма, и тогава плаче. Идват тогава ангели да ѝ помогнат. Та някои от вас може да имате това положение: да дойде някой ангел да ви утешава.

Онези от вас, които отсега не изучават пътя, мислят, че като умрат, ангелите ще дойдат. Така е за съвършените, които обичат Бога, не за другите. Любовта е, която трябва да ги приближи при Бога. Че те нямат ясна представа за Бога и искат да идат при него. Дето и да сме, ние сме все в Бога и нашият вътрешен живот трябва да се измени. Вие бягате в тия мъчнотии, в които сте поставени. Не избягвайте мал-

ките мъчнотии. Не отстранявайте малките добродетели. Някой път не се облинявай да кажеш някоя добра дума. Например кажи: "Добър е Господ. Ще се оправи тази работа."

Завчера дойде при мене една госпожа и ми каза: "Не ви познавам. Пръв път идвам при вас." Лицето ѝ беше хубаво, стройна. Хареса ми брадата ѝ. Приблизително наподобява на един хубав тип брада. Тя започна да плаче и ми казва: "Идвам при тебе от голяма скръб. Ще се пръсна. Иде ми да се хвърля отнякъде, не ми се живее." Аз се позасмях и ѝ казах: "Не, млада си. Защо ще се хвърляш? Господ не те е пратил да се хвърляш." Тя ми каза: "Ожених се. Девет години съм женена. Случи се свекърва ми опака жена. Не можах да живея с нея. Свекървата казала на сина си: "Синко, жени има много, но майка има само една. Аз съм ти майка." След това гостенката ми казва: "Аз имам две деца. И аз съм майка." Аз ѝ казах: "Дръж децата си. Свекървата си е права и ти имаш право на децата си." Тя иска да се справи със свекървата. Напуснала дома, но ще се пукне. Много е мъчно за децата ѝ. Казах ѝ: "Върни се." Тя казва - мъжът ѝ е казал: "Къщата е на майка ми. Майка ми не те иска. Обичам те, но не може." Госпожата ми казваше: "Не ми позволява да отида да видя децата си." Детето ѝ е болно, казали ѝ. Аз ѝ казах - ще се оправят работите. Казах ѝ още: "Свекърва ти не е лоша. Тя те е накарала да намериш правия път." Тя намерила някоя сестра оттук, онази ѝ дала книги да чете. "Понеже свекърва ти не те приема, ти се срещни с онази сестра и си поговорете. Ще се оправят работите. Аз не виждам голяма мъчнотия. Няма защо да плачеш. Тези деца са твои. Както ти не може да вземеш сина на твоята свекърва, така и твоите деца никой не може да ги вземе. Ще кажете на децата си: баби много, но майка само една." Утеших я. Казах ѝ: "Ще се оправят работите. Сега ще си вървиш." На себе си казвам - тя е като този младеж, за който разправя

Евангелието. Всичко е изпълнил, но още едно не е изпълнил. Тя иска да вземе мъжа и децата и да остави свекървата сама. А пък свекървата е хитра и казва - жени много. В това отношение снахата трябва да отстъпва.

Мнозина от вас се намирате в същото противоречие. В живота очаквате едно, а се случва друго. Това, което се случва, да не ви плаши, понеже в човек има няколко увеличителни стъкла. Те увеличават нещата повече, отколкото са. Досега никой не ми е разправил една история, както си е. Той всеки път най-малко десет пъти увеличава своята история. Тя казва, че свекървата била много опака и тя не могла да ѝ угоди. Как тази опака майка да роди един син, който тя го обича. Значи тази снаха обича мъжа си, не може без него, обича и децата си. Тогава една майка, която ражда един син, когото ти обичаш, не е толкова лош. Значи има нещо хубаво в тази свекърва. Аз ѝ казах: "Добра е свекърва ти. Щом е родила такъв син, когото ти да обичаш, има нещо добро, хубаво свекърва ти, но ти не си разбрала тази свекърва. Ти и тя делите този човек. Теглиш ти, и майка му тегли." Когато дойде истинският баща, ще напуснеш неистинския. Такъв баща и майка, които не са истински и минават за такива, ще ги напуснеш. Ще отидеш при истинския баща и майка. Такива братя ще напуснеш и ще отидеш при истинските, у дома.

Досега вие нямате ясна представа за Бога. Ти срещнеш един добър човек. Бог е там. Срещнеш един учен човек, който пише, просвещава хората. Бог е там. Срещнеш един инженер, който работи. Бог е там. Навсякъде, дето срещаш хубавото, красивото, каквото и да е, там е Бог. Срещнеш една красива добра мома. Бог е там. Дето има любов, дето има доброта, истина, проявена истина, там е Бог. А пък като слушаш някой човек, който е лош, там не е Бог. Например, ако някой човек лъже, краде, ако не е благодарен, няма го Господа

там. Бог не се проявява в такава форма. Вие имате един негативен живот. Този лошият човек живее живота на своето минало. Всичко лошо е остатък от миналото, а пък доброто, което можем да направим, то е Божественото, което иде сега отгоре.

Та когато хората живеят лошия живот, те преживяват миналото си. Когато дойде някое нещастие за вас, това е вашето минало. То ще бъде ден, за два. Някой път се плашите и ще кажете - тази работа няма да се свърши. Не да се заблуждавате във вашето минало, но трябва да се повдигнете с настоящето, което Бог ви е дал. Да те разбира Господ, да те разбират добрите хора, умните хора, да те разбира учителят, като отидеш на училище. Дето и да отидеш, да имат хората доверие у тебе. Някои хора като влязат в къщата ти, ти храниш доверие в тях. Други хора като влязат вкъщи, ти гледаш дали ще задигнат нещо. Някой ще каже, че това е кармическо. Разбирам, че е кармическо, но умният човек, като дойде, като дойде някой лош човек при него, той не трябва да му дава никаква съблазън. Когато дойде при него, той трябва да задоволи всичките му най-съществени нужди, които има.

Във вас се зараждa едно желание, което трябва да се осъществи. Има желания, които не може да извадите из ума си. На такова желание трябва да му дадете ход. Например желанието да ядеш. Ще кажеш, че днес няма да ядеш, но ще бъдеш умен да ядеш, за да задоволиш това чувство, и тогава тялото ще каже, че има насреща един умен човек, който се грижи за него. Защото тялото, живите клетки имат известна интелигентност и те трябва да съзнават, че ти си умен господар и да имат всичкото уважение към тебе. Щом изгубят доверие в тебе, явяват се болестите. И силата на адепта е в това, че краката му се подчиняват на неговите мисли. Електричеството, магнетизмът, неговите желания и постъпки се подчиняват на

неговите мисли. Той каквото мисли, цялото му тяло мисли, както той мисли. Той никак не налага върху тях, но е един добър господар.

Някой път имате известна неприятност. Например често минават всички през една епоха на неразположение. Дойде един ден, и сте неразположени. Наруши се вашето равновесие. Вие сте неразположени духом. Всичките неразположения, които ви сполетяват, имат материален характер. Засега всички имате материални изкушения. Например дойде ти мисълта: като остарея и стана на деветдесет години, кой ще ме гледа. Стане ти мъчно. Дойде такава мисъл: ако мъжът ми умре, ако ми умрат децата, какво ще стане с мене. Или: ако осакатея, или ако ослепея, ако оглушея, какво ще стане с мене. И ставаш неразположен. Някой е неразположен. Защо? Някой му написал писмо и употребил някоя дума не намясто и става цял източен въпрос. Ти си неразположен. Получил си едно писмо недобре написано. В какво седи това неразположение? Запетаята не е турена намясто, многоточието - и се питаш какво искал да каже. Казваш: "За пръв път ми пишат така."

Когато сте били ученици, давали са ви задачи. Те развиват ученика. Ученикът гледа тетрадката си и мисли, че много хубаво е написал задачата, а учителят, като прегледа, тури червено. Ученикът, като види, се чуди. Това е като гръмотевица отгоре му. Ученикът скъса тетрадката и казва - не разбира. Учителят е прав. Учителят се води по известен правилник. Например някой пише без ер голям. Аз казвам, нека остане ерът, но ерът не променя думата. Ти гледай да не изядеш другите букви. Ако изядеш ера, няма голяма опасност. Някоя предна дума гледай да не изяждаш.

Всякога трябва да се повдигате. Щом станете, трябва да повдигнете ума си, да олекнете. Щом имаш материално желание, непременно трябва да дойдеш до едно течение. Ако вие погледнете в света, ще видите,

всички мисли и желания вървят като река. Има цели мислови реки, чувствени реки - реки от желания. И ако погледне човек в такава река, може да се повлияе. Затова ще се повдигнеш. Някой ще каже: "Аз не мисля за себе си." По-добре е, за себе си не мисли. Някой казва: "Как ще прекарам?" Това не е мисъл. Да мисли за себе си човек, това е да разреши известна задача. Като станеш сутрин, искаш да знаеш какъв ще бъде денят. Щом станеш от леглото и дигнеш главата нагоре и туриш краката надолу, всичките ти работи така ще вървят. Ти станеш, преди да е изгряло слънцето. Както станеш, така ще вървят работите. Например при ставането с лявата ръка се издигнеш или с дясната - работите ще вървят според това.

Трябва да ви кажа как трябва да се стане сутринта. Вие не може да бъдете така щастливи. Най-първо при лягането онези, които искат да прокопсат, ще освободят ума си от всички посторонни мисли. Никакви отрицателни мисли. Не се тревожи при отиването в другия свят. Кажи на себе си: "Аз съм един псевдоним." Иван, Стоян, това са псевдоними. Представи си онзи милионер, който имал в Америка милиони и е ходил да опита какво нещо е просията. Облича се милионерът като просяк, взема тоягата и тръгва оттук-оттам да го хукат. Има една опитност. Като се съблече вечерта, казва: "Не съм този просяк." И се смее. И вие всички сте милионери, милионери, които искате да опитате света. Ще кажеш: "Защо имам несрети?" Ще съблечеш дрехите си и ще кажеш: "Това е псевдоним." Вие сте милионери. Мнозина от вас сте като светии. В някои църкви вие минавате като светии. Мога да ви кажа името на църковните светии. Може да мисли човек, че е грешен. Вие сте като американските милионери - просите. И вечер като си дойдете, ще си кажете "Светия съм". Седите да си напишете своите бележки. Хубави, красиви работи са те. И на всички тези господа, от които си просил, напиши им по едно любов-

но писмо и им кажи: "Господине, много добре ме приехте, аз ви посетих." Напишете им по едно хубаво писмо.

Та съвсем други възгледи да имате в живота. Вие сега се считате за много нещастни. Казвате: "Никак не ме обичат хората." Вие благодарете, че не ви познават хората. Нито един от вас няма да умре в нещастие, от глад няма да умре. Така виждам. Но ако не ми вярвате, гладни ще умрете. Ни най-малко няма да се плашите. По някой път казвам, че ще има земетресение. Те са относителни неща. Нещастията са относителни неща, изпитанията са относителни неща. Има един относителен живот. Той може да дойде, може да не дойде. Може да ги отстрани човек. Но има един живот, който е непреривен. Той е Божественият живот. Ако държите за своето Божествено съзнание, ще имате мир. Всякога у вас има едно съзнание, което ви казва: "Не се безпокой."

Аз да ви приведа един пример. Аз ви давам това за пример, за да се избавите. Една сестра срещнала друга и ѝ казала: "Ти кажи на Учителя, че не ми вървят работите." Поръчала на втората сестра да ми разправи работите. Казва на втората сестра, когато дойде при мене, тя да не се занимава много с хорските работи, да си учи уроците. Ако не е доволна от живота, да се обърне към Бога, да се стегне да работи, да вземе мотиката. И като видим, че може да работи, тогава може да ѝ помогнем. Ако един брат е гладувал три дена и няма хляб, повикай го и го нагости. Но една сестра, която по три пъти яде на ден и мисли, че работите не вървят, с нея не искам да се занимавам.

Нито един от вас не трябва да се оплаква. Не казвам, че не трябва да се оплаквате, но в сърцето си не трябва да имате безпокойствие. Ако не ти вървят работите в света, ще вървиш правилно в пътя. Ако ти вървяха работите добре, щеше да вървиш по друг път. Та не ставайте пощаджии. Българинът, като дойде, казва - баба ми е болна, чичо ми е болен. За всички

иска цяр. Като му дам наставление, ще ги даде на баба си, на дядо си. Та казвам, всички ваши болни сутрин, като станат, да изпият една чаша вода на глътки. И дядо ти, и баба ти. Четиридесет дена като пият вода на глътки, ще оздравеят. Човек може и без да пие вода, да оздравее. Зависи как вярва.

Първото нещо - със своята вяра вие ще се свържете с щастливите хора в света. Ако си нещастен, търсете щастливите хора. Не се занимавайте със сиромасите хора. Събирайте се с богатите хора. Нещастни сте, не ви върви. Спри се при някой банкер. Като го погледнеш, зарадвай се. Кажи: "Да бъда като него и аз." Една година като правите така, ще ви тръгне. Ти се учиш, студент си. Срещнеш професора. Кажи си: "Искам да бъда като него." Ти ще привлечеш тези сили. С подсъзнанието на професора ще се свържеш, и това ще ти подейства благотворно. Този човек, като го събудиш, той няма да ти помогне, но неговото подсъзнание ще ти помогне. Не да искаш да го заместиш.

Свързвайте се със светиите на миналото, с великите хора, понеже те и сега живеят. Когато говорим за един светия, не мислим за един, който е живял преди две хиляди години. Когато говорим за Христа, ние подразбираме, че сега живее. Тогава да познаваме Христа, както е сега. Казва Христос: "Ако думите ми пребъдат във вас, и вие пребъдете в мене. Аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище у вас." Значи Христос, какъвто е сега, ще дойде. Не какъвто е бил преди две хиляди години. Тогава е имал една задача, сега има съвсем друга задача. Сега Христос може да помага. Тогава не е могъл да помага на всички, защото бил обременен с други задачи. Сега Христос може да помага. Вие искате да се заинтересува Христос от вас и да иска да знае как живее една сестра. От слънцето Вие ще се заинтересувате, а не слънцето най-първо от Вас. Ако потърсите Христа, ако се обърнете към него, тогава добре. Но най-първо той да се обърне към Вас, тогава не

съществува. Вие свободно ще мислите за Христа и той ще мисли свободно за вас. Защото, ако той порано мисли за тебе, ако те застави да мислиш, тогава няма да те остави свободен. Щом се свържете с него, тогава вашата участ ще бъде като неговата. И у вас може да се зароди един страх. Може в миналото вие да сте прекарали тази епоха на страдание. Може по закона на кармата вие да сте преминали вече страданията. Защото един човек може да страда веднъж в ред съществувания, ако е завършена работата. Ако са ви разпъвали, ако са ви горили, сега няма какво да се плашите, няма какво да ви спъва. Ако е за разпъване, всеки трябва да бъде готов.

Сега основната мисъл, която трябва да остане. При сегашните условия, при сегашния живот трябва да имате една разумна детска вяра у Бога. Аз бих желал да бъдете като Христа, но според мене в света има три съществени типове. Тип на мъже, тип на жени и тип на деце. Христос доколкото са го рисували, никога не са сполучили. Той не е нито мъж, нито жена, нито деце. Той казва: "Отец ми." На друго място казва: "Ако не станете като децата." И вие, ако искате да прогресирате, не трябва да бъдете нито мъж или жена, но трябва да бъдете деце. Може да станеш жена, ако искаш. Но ако искаш да влезеш в Царството Божие, трябва да станеш деце. На едного казах: "Ти носиш детински принцип, ти не приличаш нито на мъж, нито на жена." Той се чуди. Аз започнах да му обяснявам по какво се отличава детето. Мъжкият принцип има правилни линии, женският принцип има криви линии, а пък детето има бамбашка линии. У детето няма тези пориви на мъжа и на жената. Жената, като те погледне, казва: "Онзи ме лъже." Мъжът, като те погледне, - като някой петел, а пък детето, изведнъж като дойде, ще се засмее. Това е детински тип. Пълно доверие, детето. Като този принцип Христос, като погледна при разпъването, каза: "Господи, прости им,

те не знаят." Това е детинският принцип. Ако беше мъж или жена, хе-хе, нямаше да прости.

Ако не станете като смелите деца, не може да влезете в Царството Божие. Ние тепърва трябва да си създадем този принцип. Няма какво да приличаме на мъжа. От трите принципа човек започва с мъжа, после идва жената и най-после идва детето. Тези три принципа трябва да се съединят в едно. В детето ще се съберат. Не е силен мъжът, нито жената е силна. У децата има такава воля, силна воля има у децата. Жените имат сърце, а мъжете имат ум. Детето има силна воля. Детето като закресне, като заплаче, всички правят това, което то желае. Ако искате да ви обичат хората, трябва да създадете у себе си детинския принцип - детето. Казвате: "Вече ми дотегна да ме лъжат така." За мене е много интересно, когато дойде някой да ме лъже. Аз вярвам. Той иска да ме лъже и той казва, че е много нещастен. Че майка му била нещастна, че умряла и най-после казва, че има нужда от пари. Аз му давам един лев и му казвам: "Аз разполагам, но те са чужди пари." То е човешко тщеславие да кажеш: "Ти си добър." Ти искаш аз да те науча да изваждаш пари от земята. Ще научиш това изкуство. Ще вземеш една пръчка и за една, за две години ще се научиш. Ще ти кажа начина и ако можеш, ще изваждаш пари, колкото искаш. Но аз да давам за тебе, това няма да го направя.

Преди години дойде при мене една стара жена от София и ми казва: "Ти си много добър човек." Тя ми разправя в кое село имало три тенекии със злато заровени и ми казва: "Прати някой от вашите хора да изкопае тези пари." Казах на тази старата жена: "Много ти благодаря, но не се нуждая сега от пари." Създайте течението, и парите сами ще дойдат при вас. Ако може да се скачите с Божествената любов, богатството само ще дойде при вас. А пък ако не може да се скачите с Божествената любов, вие ще търсите па-

рите. Няма по-мъчно нещо от това. Парите, които спечелите, ще изгубите.

Работете за създаване отношение с духовния свят, с разумния свят и с всички разумни хора, които живеят по лицето на земята. Съществата на невидимия свят имат представители на земята. Има известни хора, които се интересуват от всичките течения тук. Например интересуват се от школата в сряда и по някой път, когато вие изпаднете, може да ви направят много голяма услуга. Като ги срещнете някой път, не може да ви услужат, но те обичат да услужат, без да се изявяват. Когато някой иска да ви услужи, той ще употреби двама или трима души като посредници, но никой път няма да излезе на сцената. Втори, трети ще свърши работата като че ли от свое име. Мнозина от вас могат да кажат: "Кажете кои са и къде са." Не мога да кажа къде са. Те живеят в непристъпни места на земята, дето човешки крак не ходи. И когато ходят из света, някой път ще ги видиш с дълга брада, някой път ще гледаш млада, стройна мома, някой път под формата на някоя жена, под формата на някое дете - всевъзможни форми вземат. Ти не може да го намериш в една и съща форма, дегизиран е. Някой път се явява във формата на някой слуга или във формата на някой учен професор или на някой учител.

Ако искате да срещнете някой от тези, трябва де проучвате човешкото лице. Добрите хора си имат белег, както на Каина тури онзи белег, да го познават всички. Така и на всички адепти и на всички добри хора тури белег, те си имат белег. Те имат едно камъче, което носят и ако вие имате прозорливостта, ще ги познаете. Нали тези двама ученици срещнаха Христа, разговаряха се с него и като го познаха, той се изгуби. Такова същество става видимо и невидимо. Христос, като завърши своето развитие, влезе в областта, от която излезе и може да става видим и невидим. И Христос сега пак се явява. И в Индия се явява, и в България.

Христос се е явил на една стара жена в Сливен. Тя ми разправяше. Явил ú се и тя ми описа действителния образ на Христа. Той ú казал: "Като минеш през гроба, аз ще те приема. Няма да ядеш тази храна, която си яла досега, а най-хубавата вегетарианска храна." Никакво готвено. Само плодове да яде. И ú казал кои плодове, за да се поправи нейният живот. Та в България има хора, които са видели Христа. Онази светлина, която може да внесе в човешкия ум онова добро, което може да се внесе в човека. То е само един резултат на това Божественото в света.

Та казвам, Христос не е така далеч от хората. Той е съчувственик на страдащите, но иска пробудено съзнание в тях. Не трябва да има онази алчност във вас. Казано е в Писанието: "Събирайте богатство там, дето нито крадец ограбва, нито молец разваля." Не казвайте, че не искате да бъдете богати. Бъдете богати в добродетели, в любов. Който може така да бъде богат, той ще има и другото богатство. Под "сиромах" разбирам сиромах от грехове, от престъпления. Под думата "сиромах човек" разбирам един добродетелен човек. Той може да има успех. Каквото сте придобили, то е хубаво. Дръжте се за него, но в днешния ден Господ има нещо ново, което да придобиете. Имайте пълно доверие в Бога. При всички мъчнотии и изпитания да бъдете тихи и спокойни. Като се разтревожите, помислете си за Бога, за да се успокои душата ви. Помисли за тези адепти, понеже всичките действат в едно и също име.

Вие ще кажете: "За нас дребните хора са грешните хора. Те ли ще се грижат за нас?" Не, те се интересуват за нас така, както вие се интересувате за някое плодно дърво. Както вие всяка сутрин може да гледате как растат дърветата, така и те се интересуват от всеки човек, в който се развиват добродетелите. И всеки ден се интересуват как ние изпълняваме нашите работи.

Бог работи много добре, но ние не работим добре. Ние искаме Бог да работи за нас. Има много неща недовършени. Има изостанали души в света, това, което наричат в миналото дявол или черни адепти. Това да не ви смущава. Как ще се поправи светът? Христос казва: "Невъзможното за човека за Бога е възможно." Бог е предвидил всички работи и няма какво да се тревожите за света, но гледайте да използвате условията за вашето повдигане. Вашето лично повдигане е необходимо. Може да сте скръбни, но може да бъдете и радостни. Може да нямате пари, и пак да бъдете радостни. Може да нямате къща, но ще имате къща. Христос казва: "Няма никой, който да не е напуснал баща, майка, братя, сестри, къща и да ги няма десетократно в този живот, а в бъдещия живот - живот вечен." Всичко, което е потребно за вашето развитие, вие ще го имате, но трябва работа. Много сериозна работа трябва. Сега дребнавите работи ни отвличат. Не че не трябва да се интересуваме, но да се интересуваме дотолкова, доколкото влиза в работата ни.

Сега имате за размишление 21. глава от Откровението.

Като отиваме на екскурзия в петък, няма да постим, но няма да мислите лошо за никого. Това е пак пост. Каквото имаш да вземаш, ще го оставиш, заради поста ще го оставиш. Който има да взема до сто лева, да не ги търси. Това е пост. Няма да постите. До сто лева ще дадем за общ обяд. Целият клас ще дадем общ обяд. Ще поканим и външни хора.

"Отче наш"

Двадесет и девета лекция
на Общия окултен клас
27 април 1932 г., сряда, 5 часа
София - Изгрев

КРЪГ, ЕЛИПСА И ХИПЕРБОЛА

"Добрата молитва"
"В начало бе Словото"

Има някои положения, които сега не може да се обяснят, понеже умът ви сега е раздвоен. Каквото и да ви се разправя, умът ви е раздвоен. Там, дето има раздвояване, не могат да се разправят някои неща. За да разбере човек една истина, не трябва да мисли отгде е дошъл. Щом мислиш да се връщаш, то е изгубена работа. Този, който отиде и се връща, той върви в един затворен кръг. Прогрес няма там. *(Учителят показва чертежа.)* В кръга А са затворени някои хора. Цялата енергия е затворена. Това е затворен капитал, който прави усилия, за да се освободи. А пък елипсата В е едно малко усилие, да излезе вече от този затворен кръг. Това е човекът, вложил капитала си, който прави усилия, за да освободи. А пък хиперболата С е Божественото, което освобождава човека. Това е пътят, по който човекът трябва да върви. С - този път хората го наричат нескончаем. Къде ще спреш? Никъде няма да се спреш. И това, което ще постигнеш, там никъде не можеш да

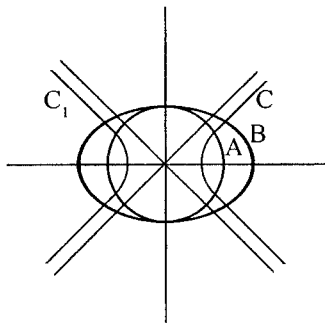

постигнеш. Защото това, което не се свършва, то е идеал на човека. Това, което се свършва, това не е идеал.

Ако искаш да влезеш в къщата си, остави една стъпка, последната стъпка я направи по-голяма. Не механически така да влезеш. Или не довършвай яденето си. Щом го довършваш, то ще довърши всичко. Или не искай да станеш съвсем съвършен. Щом станеш светия, до последната стъпка на земята не можеш да бъдеш. Или щом покажеш последната си гениалност, пак няма да бъдеш вече на земята. Ти, докато си невежа, може да седиш на земята, а пък щом станеш вече съвършен, земята не те търпи. Защото, като станеш по-учен от земята, тя казва: "Няма какво да ти проповядвам." Дава ти твоето свидетелство, диплома. Ръкува се и ти искаш-не искаш, трябва да напуснеш училището. Понеже други чакат с години да те заместят. Чакат само да хванат едного, който казва, че много знае, онзи, който много знае. Онзи, който е учен в кръга и в елипсата, като влезе в хиперболата, той се вижда загубен. Той казва: "Тази работа накъде отива?" Началото ти е определено, познато ти е, но какъв ще бъде краят? Никой не е ходил там, никой не се е върнал оттам, никакви сведения няма. Ти питаш има ли някой да се е върнал. Не се е върнал.

Един попитал един учен философ колко е далече от тук до слънцето. Двайсет и четири часа път. Слънцето обикаля за двайсет и четири часа. До небето колко е далеч? "Много е далеч, защото баща ми шейсет години откак си е заминал и писмо не съм получил от него."

Защо ви е страх да си заминете за онзи свят? Понеже, като тръгнете, не знаете къде отивате. Някой представя онзи свят, че е далеч, някой, че е близо до нас. Никой не знае. Далеч физически, а близо психически. Или далеч психически и близо психически. Две съществени качества има в духовния свят. Духовният

свят има физическа обстановка. Има своите форми, своите отношения. Физическият свят се нарича това, което виждаш вън от себе си, вън от своето съзнание. Това видимото. Това, което човешкото съзнание обхваща, ти можеш да го видиш. Всякога това, което съзнанието не може да обхване, ти не може да го видиш. Някои неща има невидими. Това, което съзнанието ти не може да обхване в който и да е момент, то всякога остава невидимо.

Има някаква светлина, някакво отражение. Трябва да ви обясня как става отражението. Има разни сечения, плоскости, разни кръгове, които се пресичат. На физическото поле имате геометрия. Обаче онази геометрия е такава забъркана работа, че ще се откажеш да учиш геометрия. Онзи, който изучава тази наука, му е потребна, понеже, когато се построяват някои машини, трябва да знае сеченията. Когато влезете в живота, то е механически процес. Ако вие не знаете сеченията на плоскостите, тогава ще направите някоя машина, която има някакъв дефект.

Аз като ви обяснявам някой път духовния свят, вие мислите, че е много лесно. Във всички ви има едно заблуждение. Заблуждението е в следното. Вие мислите, че от временното, което разбираме, ще разберем това, което не сме разбрали. Има някаква прилика, но онова, което не сме разбрали, коренно се различава от това, което сме разбрали. Защото ти можеш да наблюдаваш малката микроба под микроскопа и може да виждаш как се движи, но как ще туриш цялото слънце да го наблюдаваш. Слънцето си има свои вътрешни и външни движения. Тези движения за нас остават недостъпни всичките. А пък движенията на микробата можеш да наблюдаваш. Според движенията на микробите ти ще мислиш, ще разсъждаваш как живеят те, как се размножават и пр. Като дойдеш до слънцето, там вече има догадки. Всички искате да разберете нещата. Някои неща ще бъдат разбрани, а някои неща ще оста-

нат неразбрани. Един ден, когато съзнанието ви се разшири, вие ще ги познавате.

Кръгът не е Божественият път. Това е пътят на завършените движения. В хиперболата линиите се пресичат във вечността. Нещата, които вървят по права линия в една плоскост, могат ли да се пресичат? Могат.

Но този въпрос ще го оставим. Хиперболата е една неразбрана система. Когато преувеличиш нещата, казват: "Това е голяма хипербола." Значи невъзможна работа. Ти мислиш да станеш светия - то е хипербола. Ти искаш да станеш гений - то е хипербола. Обикновеният човек е затворен в кръга. Талантливият човек е затворен в елипсата. Вътре в кръга можем да турим един квадрат - то е най-долното състояние. И тогава можем да ги наредим по степени така: квадрат, кръг, елипса, хипербола. Талантливият е в елипсата, а пък по хипербола вървят гениите и светиите в разни посоки. Едните ще тръгнат от едната страна, а другите - от другата страна - С, C_1. Геният не може да тръгне от двете страни. Той ще тръгне от едната страна, а светията ще тръгне по другата страна. Светията и геният, като се срещнат, могат да свършат една полезна работа. Само като се срещнат, един гений и един светия могат да извършат една полезна работа. Светията седи по-високо от гения. Не неразбраните светии, които са се посветили от глад. Те са обикновени светии, всякога можеш да направиш такъв светия. Или че направил някой малки постъпки, живял един много добър живот и станал светия. Не, светията и геният, това са носители на великите Божии идеали. Те идват да помагат на човечеството, да му покажат как трябва да се живее.

При сегашните схващания вам ви трябва едно ново съзнание, едно ново съзнание, което да не се безпокои. Сега във вас има едно съзнание, което постоянно се безпокои. Безпокоите се за утрешния ден, за смърт-

та. Казвате: "Остаряхме." Значи старостта ограничава твоето съзнание. Щом остаряваш, не си свободен. Смъртта не разбираш. Живота разбираш донякъде. А смъртта винаги ще те лиши от това, което имаш. Обаче смъртта е най-големият благодетел. Тя ще ти отвори вратата на затвора, ще те хване за ръка и ще ти каже: "Хайде навън. Още веднъж да не влизаш в затвора."

Искам да ви дам една музикална лекция, но не да ви науча да свирите. Това е мое упражнение, за изяснение. Това не е музика. Аз свиря по своему. И музикантите свирят по своему. Един свири по един начин, друг по друг начин. Но няма един установен начин как трябва да се свири. Ако сте цигулар, ще вземеш една поза. Ако сте на пианото - друга поза. На арфата - трета, на флейтата - друга. Има обикновени неща в живота. Аз наричам обикновени неща например да те затворят. То е един обикновен процес. Да се ожениш, е обикновен процес. Между двата процеса има паралел. Ето по какво си приличат. Да се ожениш или да влезеш в затвора, то е едно и също нещо. Вие имате едни идеи, които са кръстени с едно и също име - брак, женитба. При женитбата ти трябва да станеш знаменит. Ти, докато не си знаменит, не можеш да се ожениш. Момата, докато не стане знаменита, не може да се ожени. Момата трябва да порасне, да стане видна. И момъкът трябва да стане виден. Един ден почнат кореспонденция и се завържат връзки. Оженват ги. На човека му се иска да стане богат. По обикновен начин не може. Някой момък иска да се ожени за много богата мома, но не му я дават. Иска да я открадне. Той иска да забогатее. Тя общество изисква, той трябва да има средства, да е облечен хубаво, да е почитан човек. Той намира една каса отворена. Най-напред се бори да се ожени ли за тая мома, или не. Дали тя има достатъчно пари, или не. Дали може да му служи, или не.

Това не се отнася до вас. Аз ви говоря сега едно явление, което става. Той се пита да вземе ли от касата, или не. Какво ще му донесат тези пари? Отива до касата и се връща. Ще може ли да живеем добре. Поглежда и се връща. Взема една торба, но това се дочуло и хванат го. Той се е влюбил в парите. Прокурорът казва: "Да го оженим." Теглят му една присъда четири години затвор. Дойде възлюбленият стражар с ножа си и го турят вътре и му казват: "През прозореца няма да гледаш." На прозореца има железни решетки. Като се ожениш, ще имаш къща. Като откраднеш пари, ще имаш къща, ще те хванат. Жената, като се ожени, мъжът мисли за нея, а като я затворят, мисли за тебе, хванат я. Мъжът ревнува жена си да не би да отиде с други мъж. Стражарят я ревнува и казва: "Какво гледаш?" Човекът мисли да се освободи, да излезе през прозореца навън.

Ти направиш една постъпка, това не е от Бога. Това е един ред, установен от хората. Престъпил си една човешка заповед. Ще те турят в затвора. Ако се направи едно престъпление в невидимия свят, няма да те съдят, ти сам ще се съдиш. Сега тук те съдят отвън, а горе ще се съдиш сам. Ако си откраднал пари, от невидимия свят никой няма да те пита, че си взел пари, а всеки, като те срещне, ще счита, че това е в реда на нещата, но ти сам ще се съдиш и в резултат какво ще ти бъде? Ти сам ще се накажеш. Като носиш тези двайсет торби, не можеш да намериш друг да ги носи. И да му дадеш пари, няма да ги носи друг. Той ще ти каже: "Ако не можеш да ги носиш, остави."

Законът е - всеки ще носи последствията на своята мисъл, на своите чувства, на своите постъпки. Ти можеш да направиш, каквото искаш. Имаш едно желание и искаш да го реализираш. Последствията на това желание ти сам ще ги носиш. Никой не може да страда за тебе. Дълго време като го носиш, ти носиш неговата тежест. Ще тежи на съзнанието ти. Нали някой

казва: "Вземи това от съзнанието. Да направя мисълта си по-ясна." Едно неразбиране на Божиите пътища е това, в което ние грешим. Всякога, когато човек не може да разбере един Божествен път, той ще направи една погрешка. Всякога, когато искаме да коригираме един Божествен път, ние ще направим погрешка. Грехът не е въпрос на грехове, той с векове не става. В даден живот си поставен да живееш три живота. Един ограничен живот физически, после духовен живот и Божествен. Ако чувстваш неприятност, лицето ти става по-червено. Може да си доволен или недоволен. Ако краската е тъмна, вишнева, ти си недоволен. Ако е червена, доволен си. Някой път имаш философска мисъл. Някой път виждаш просияване в очите, излиза нещо от очите. Дали си доволен от яденето, може да се знае, но какви са резултатите от това ядене, мъчно може да се види. Например някой път ти ядеш, за да направиш някакво добро. Но всеки път като ядеш, сигурен ли си, че ще направиш добро. Наядеш се и отложиш доброто. Така втори път, трети път. Това ще се отрази върху тебе. Ако извършиш една Божествена мисъл, ти ще се ползваш, но ако не изпълниш, ти ще страдаш.

Всякога законът е този: от това, което направиш, ти ще се ползваш, а другите хора посредствено се ползват. Писанието казва, че никой не живее за себе си. Какво се разбира от това? Всеки един човек живее за едного вътре, всеки един човек си има един идеал. Този идеал сега къде е? В главата ли е, в гърдите ли е, или в стомаха? Ние мислим, че идеалът е тук, но не е тук. Един ден човекът умира. Къде му е идеалът тогава? Онова, което е идеал, то не е близо. Само че имаш ехото на този идеал. Ти имаш една телефонна слушалка. Онзи, с когото говориш, не е там. От две хиляди километра му слушаш гласа, но то не ти говори, то е звук, който се предава. Идеалът всякога живее вън от тебе. С него може да говориш. Идеалът на един момък,

една мома, която е в Америка, и по телефона може да говориш с него. Идеалът никога не живее с нас. Той живее с нас, но не е вътре в нашето съзнание. Нашият идеал е нещо непостижимо. Не можеш да го оградиш. Ако го оградиш, това не е идеал.

Тази хипербола има отношение с физическия и с чувствения живот, но отива извън тях, извън постъпките и чувствата ти. Вие искате някой път да разберете вашия идеал. Вашия идеал вие никога не можете да го разберете. То е нещо непостижимо. Вие може да имате съприкосновение с идеала си, но да го постигнете, не можете. Който ден постигнете идеала си на земята, то животът ви ще се обезсмисли. Ако вие постигнете вашия идеал, всичките хора ще ви намразят на земята. За да не ви намразят, ще им даваш. Всеки ще дойде при тебе. Като забогатееме, като ви чуят, че сте получили десет милиона долари, то всички ваши роднини, приятели, които не са искали да знаят за вас, започнат да ви посещават, защото са чели из вестниците, че сте получили десет милиона. Ако ти даваш на тях, което излиза от тебе, те ще кажат: "Добър човек е." Инак ще кажат: "Скържав човек е." Като добиеш идеала си, казва: "Дай сега!" Щом постигнеш идеала си, трябва да го пожертваш на другите хора, за да запазиш тяхната обич. Ако не даваш, те ще се съюзят и ще те оберат. Щом имаш толкоз пари, твоите приятели ще кажат: "Да се махне, да остави на родните."

Интересен е този закон. Много хора умират от своите роднини. Казват: "Няма ли да умре този?" Найсетне той получава сърдечен удар. Сърдечните удари, които сега имате, те са един рефлекс. Защо страдате от сърцебиене? Някой път сте били богат и вашите роднини са ви казвали да умре, да си замине - и това става сега. Роднините са искали да си замините и да оставиш богатството на тях, ти да гледаш от онзи свят.

Тези обяснения са отвлечени работи. Ние казваме "реален живот". Реалният живот на детето реален ли е за възрастния. Реалният живот за младия човек, който казва, че трябва да се ожени, след като се ожени, реален ли е този живот? Трябва да остарея, за да поумнея. След като остареещ, реален ли е този живот? Детето, младият и старият виждат, че техният живот не е реален. Детето, като не е реален животът му, казва: "Трябва да стана възрастен." Възрастният, като не е реален животът му, казва: "Трябва да стана стар." И старият, като вижда, че и неговият живот не е реален, казва: "Да умра." Понесат те с четири попа, с надгробни речи, ти отидеш някъде. Тази външна страна, това най-малко не засяга вашия душевен живот.

Някой път казваме, човек трябва да бъде добър. Това е само един израз на речта. Какво разбирате под думата "добър човек"? В даден случай добрият човек може да бъде много лош, в даден случай лошият човек може да бъде много добър. Отива някой с оръжие да хване десет души, среща го някой и му пуква главата. Вие казвате, че този, който пукнал главата на онзи, е лош човек. Не, той е добър човек, защото е спасил живота на десет души. Има един добър човек, който взел пасти от развалени яйца и ги носи на другите. Последните забелязват и ги спасява лекарят. Този, който им дал пастите, той е мислил доброто, но пастите са лоши.

Много от нашите възгледи за добро и зло са относителни неща, но има един морал. Той е моралът, който ни се проповядва. Това, което аз мога да ви кажа, това не е морал. Че трябва да се обичаме, че трябва да имаме любов, това са все думи още. Да ви дам една форма, как трябва да обичаш, това не може. Ти сам трябва да си изработиш една форма на любовта, или с други думи, ти трябва да проявиш любовта, както ти искаш, не както другите искат. Ако проявиш

това, което другите искат, то е настойничество. В затвора си, ти си недоволен, считаш го за унижение. Ако си в хотел и плащаш, тогава си доволен. Ако баща ти иска от любов да храни сина, то е право. Но ако този баща е заставен да храни сина си и ако синът иска от него, то бащата е недоволен. Тогава и синът, и бащата са затворници. Ако един религиозен възглед ти се наложи и ти кажат: "Ти трябва да бъдеш такъв", това не е морал.

Някой казва: "Аз съм свободен." Ти не си свободен. Ти сутрин не ставаш, защото някой лекар е казал - ако ставаш сутрин, ще се повредиш. А пък друг казва, че сутрин трябва да ставаш рано. И едното, и другото е заблуждение. Ти ще попиташ себе си сутрин да станеш ли рано, или не. Ако не ставаш сутрин, това произтича ли от тебе, или ти са го наложили отвън. Някой път външното е съвпад с нашите възгледи, но трябва да има една вътрешна свобода. Ако един човек ти обещал - след първия лъч на слънцето ще ти донесе една сума от сто хиляди английски лири, питам те сега, ти, който искаш да оправиш работите си, ще останеш ли на леглото си при изгрева на слънцето. Ще станеш половин час преди изгрева на слънцето, ще се умиеш, ще се вчешиш, ще гледаш часовника си. Защото, ако изгубиш една минута, отиват всичките пари. Ранното ставане има подобно значение. Ние сме дошли на земята, имаме много падежи. Когато казвам, че трябва да станем сутринта, имаш падеж, да ти внеса сто хиляди английски лири. Сутринта трябва да станеш рано, за да бъдеш буден в момента на този падеж. Или сутринта трябва да станеш, за да правиш упражненията и да дишаш чист въздух, и през зимата ще опъваш каиша.

Това не е заради мене, а заради вас. Това служи за ваше благо. Ние не трябва да изоставяме благото. Идеята е всяко нещо, което вършим, трябва да го вършим от любов. Това е морал. От любов трябва да

се върши. Всеки един човек, който подкрепя нашия морал - любовта, той е наш приятел. По постъпката той става по закона на любовта. Това е правилният морал. Старият морал вие си го дръжте, както едно цвете, което го държат. Цветето, което е турено в черната земя, това е неморално. В земята са нечистотии, ние не се храним от корените на растенията, а от плодовете. Моралният живот на растенията е извън земята.

Във вашето тяло, в което живеете, вие сте ограничени, но из това тяло трябва да излезе друг един живот, както плодовете на растенията. И това е, ние което обичаме. Като гледам плодовете, листата, ние не трябва да се спираме в живота долу, в земята който е, и да кажем много сме грешни. Ти се радвай, че си грешен. Колкото повече грехове има в тебе, толкова е по-добре за тебе. Колкото повече материал имаш да обработваш, толкова по-добре за тебе. Ако имаш десет килограма вълна и я обработваш, зле ли е за тебе? Ако имаш десет килограма вълна, която ти е подарена и не я работиш, кое е по-хубаво?

Сутрин, като станеш, дойде ти някоя нова идея. Някоя идея трябва да я учиш от книгите или някой дойде и ти я каже. Някой път дойде ти отвътре някоя истина и не може да се освободиш от нея. Ако откраднеш вълната и я оставиш необработена, ще те държат отговорен. Ако ти подарят вълната и я оставиш необработена, ще те държат пак отговорен. Ако една идея дойде в тебе и я оставиш необработена, пак те държат отговорен. Подарена е вълната, докато не изработиш. Щом я изработиш, ти си турил нещо ново в нея.

Сега аз искам да имате разсъждения, които освобождават. Ти си вързан човека. Дал съм ти някоя игла и ако всеки ден откъсваш по един конец, тази игла е намясто. След две години, като чоплиш това вече, освобождаваш се - тогава тази игла е намясто. Ако

тази игла държиш и нищо не правиш с нея, тогава тя не е намясто. Човешката мисъл е намясто, ако ни освобождава от всички ограничения. Например ти искаш да произнесеш, да уредиш работите си - лъжеш се. Ти искаш да станеш учен човек - лъжеш се. Искаш да се ожениш - лъжеш се. Те са хубави работи, отлични работи, но нито женитбата, нито ученето, нито растежът освобождават човека. Онова малкото теле беше свободно, играеше си, но щом израсна, турят му хомот и тръгне да оре. Всеки човек, който израства в света, впрягат го и осемнайсет часа ще работи. Няма някой от вас, на когото вратът да не е задебелял. Аз не съм срещал такъв човек.

Аз срещнах един американски проповедник, който ми каза: "Много е добра жена ми, но тя ми каза: "Ти гледай децата, пък аз ще ходя да държа лекции." На хиляда километра разстояние ще ходи да държи лекции за освобождаването на жените и ще говори против мъжете. Гледам децата. Не съм свикнал с тази работа. Тъкмо отида да чета Библията, и то детето извика. Тъкмо пиша нещо, и детето извика."

Всеки един от вас в себе си има по една възлюблена, която ходи да държи лекции. Оставя на възлюбления да гледа децата. Този проповедник мисли, че е роден за проповедник. Той се заблуждава. Той е роден да гледа точно това дете, а той си създава идеята, че е роден за проповедник. Мисли, като каже проповедта, ще тръгне светът. Той и да си каже проповедта, и да не си я каже, хората ще се раждат, ще умират, светът ще върви. Той мисли, че като каже проповедта, тя ще допринесе нещо. Възможно е. Ние мислим, че това, което вършим, е много съществено. Нашите мисли и желания и постъпки са приятни забавления. Ти се радваш, мъчиш и като станеш стар, позасмееш се. Като поумнееш, казваш - не трябва да се тревожи човек.

Вършете всичко от любов. Щом като страдате, кажете - това е едно забавление. Ожениш се - то е едно

забавление. Трябва да бъдеш учен - това е едно забавление. Трябва да иди на театър - то е забавление. Трябва да иди на разходка, то е забавление. Ставай сутрин рано - то е забавление. Не лъжи - това е забавление.

Сега ви разправям за един ред на нещата, който не е нареден от вас, но преди хиляди години някои умници са го наредили. Сега вие вървите по този ред. Преди хиляди години някои са измислили хомота. Писанието казва - трябва да се освободите от този ред на нещата. Той е добър, но има нещо внесено вътре. Да спиш, когато е време да ставаш, когато е време да се учиш, когато е време. Някой път не трябва да бъдеш учен. Защо ви е една криминална психология? Защо ви е това знание, да уча патологическите признаци на стомаха, на гърдите и т.н.? Или да уча какво е вършил някой в миналото? Защо ми е това?

Ще дойдем да изучаваме нормалните положения на живота. Анормалните положения ще оставим. Да изучаваме вярата и любовта, които са еднакви за всички. Всеки да бъде свободен, тогава всички ще бъдете свободни. Сега се ограничавате. Аз наблюдавам някой път, наблюдавам и себе си. Някой път у вас се зараждa една мисъл, дошла ви е във време на спане една мисъл. Важен е произходът, характерът на тази мисъл. Отгде иде тя?

Сега превеждам едно положение. Ако не го разберете, може да изпаднете в противоречие. Семейният живот е само там, гдето Бог присъства, любовта присъства, мъдростта присъства, истината присъства, свободата присъства, правдата присъства. В семейния живот, като влезе, човек трябва да намери щастие. Не само едно малко семейство, но цялата земя, цялата вселена е едно семейство. И според това велико семейство е направен и домът. Всички майки и бащи, братя и сестри искат да изучават Божественото, но не могат да го изучат още. Защото ние съвсем другояче разбираме семейството. Аз искам да зная да-

ли живее Господ в семейството, дали се появява - не физически, но в едно семейство всички да са свободни. Ние тук сме едно семейство. Ако в един клас присъства любовта, знанието, истината, това е клас. Ако я няма любовта, истината и знанието, това не е клас.

Ще направим един опит. Идущата неделя сутринта ще дойдете рано. Събранието в десет часа дали ще стане, или не, друг въпрос е, но ще имаме една лекция в неделя сутринта. Да сте свободни. Има някои работи, които трябва да се приложат. Сутринта в пет и половина часа. Няма да се връщате назад до десет часа. Някой път ораторите, писателите имат една слабост. Аз зная слабостта на писателя. Той може да каже някои неща много важни. Но важните неща, които може да ви се кажат, ни най-малко не са важни. Неща, които са казани много пъти, те ни най-малко не са важни. Да ви се кажат неща, които не ви са казани.

Концертът остана за друг път. Това, което остане, то отиде по хиперболата.

"Отче наш"

Тридесета лекция
на Общия окултен клас
4 май 1932 г., сряда, 5 часа
София - Изгрев

СЛАБИ И СИЛНИ ПОЛОЖЕНИЯ

"Добрата молитва"
"Духът Божи"

Ще ви прочета 51. глава от Исайя.

В живота има две положения. Да се подкрепя слабия и да се въздържа силния. Насърчаваш, подкрепяш слабия. Силния всякога трябва да го въздържаш малко. В едно отношение човек е всякога слаб, а в друго отношение е силен. Там, дето е слаб, трябва да се поощрява. Там, дето е силен, трябва да се въздържа.

С влизането на новите идеи в света има едно положение. Хората изискват един установен характер, както малкото дете, което очаква дрехи, ушити за Великден. Очаква последния ден, когато ще ги облече, - шапката си, палтото си, връзката си, обущата си. Той има известна радост от това. Доколко ще трае тази радост? Два-три деня. Но тази радост до идната година няма да иде. Идната година тези дрехи ще бъдат скъсани. Човек всякога има защо да се хвали. Един приятел, това е един костюм. Втори приятел е друг костюм. Целият ти живот трябва да бъде пълен с костюми, че всякога хората да те виждат с нещо ново.

Например ти казваш - милосърден да бъдеш. Това е еднообразен костюм. В милосърдието има много нюанси. Милостив можеш да бъдеш като музикант, като поет, като философ, като съдия. Като поет как ще

бъдеш милостив? На някой поет, на някой болен ще му четеш твоите творения и ще му дадеш живот. Ако си музикант, ще му посвириш. Ако си философ, ще отидеш при болния и ще му кажеш причините и последствията, защо са болестите и страданията. Ако си съдия, ще дойде някой, който е слаб и е осъден. Ти ще хванеш закона и ще кажеш, че не е толкоз строг да съди. Ще убедиш закона, със закона ще се състезаваш. Най-първо, че не трябва да се излива голяма сила върху този слабия човек, защото ще го смачкат.

Та едновременно трябва да разбирате двата процеса. Вие очаквате и казвате: "Да ни се каже, да ни се даде." Ако аз ви дам един грам захарин, какви ще бъдат последствията? Един грам захарин може ли да го изядете? Има нещо, което, като е слабо, не може да се яде. Защо захаринът не може да се яде? Един килограм захарин е равен на седемстотин-осемстотин килограма захар. Един грам захарин е равен на осемстотин грама захар. Осемстотин грама захар може ли да я изядете? Този захарин е толкова силен, че той ще произведе толкоз слюнка в устата, че това е лошо. А пък при захарта няма да се отдели толкоз слюнка.

Силните преживявания са по-опасни. Някои от вас искат да имат силни преживявания. Силните преживявания са само за богатите, които разбират законите. За другите са слабите преживявания. Някой казва - животът му е много еднообразен. Който знае, животът му не може да бъде еднообразен. За слепия животът е еднообразен. За онзи, който вижда, животът е разнообразен.

Та най-първо трябва да излезем от положението, в което се намираме в дадения случай. Да допуснем, че вие намирате пред себе си един поет, казвате - блажен е. Но това е ваше разбиране. Вие не знаете какво нещо е поетът. За да бъде човек поет, най-първо той трябва да е опитал много страдания, за да го харесат хората. За да бъде приятел на хората, той трябва да

пише поезия, но преди всичко трябва да мине през страданията. Вие сте приложили на страданието качества на недоволство, мъчение и скръб. Такива работи в страданието ги няма. В страданието няма нито помен от недоволство, мъчение и скръб, но има нещо, което е по-силно от тях. Какво е то? Например как бихте отличили недоволния човек? По какво се отличават децата, когато са недоволни? Например дадеш на едно дете една паница ядене, то е недоволно, обърне си гърба. Майката идва при него, аргументира, шепне му. Майката носи тенджерата или тигана. Тури една лъжица в паницата, детето погледне и е недоволно. Майката тури три-четири лъжици, то се усмихне. Значи майката знае изкуството. Като тури три лъжици, детето става доволно.

Тази лъжица какво представя? Лъжицата е човешката ръка. Ти значи с ръката ще дадеш нещо. Преведете сега. На физическото поле ръката е лъжица. На сърцето кое е лъжицата? Когато казваш да обичаш, това е ръката на сърцето. Защо трябва да обичаш? Ако ти не упражняваш ръката си, ти ще изгубиш своята пластичност, своята сила и след време ще станеш инвалид. Днес упражняваш ръката си, утре упражняваш ръката си - и тя става силна. Ти може да се бориш с мъчнотиите. Любиш ли, ти имаш ръката на твоето сърце. Има една любов, която върви с лявата ръка, друга любов, която върви с дясната ръка. Има една любов, която хората никога не трябва да знаят каква е. Христос казва: "Каквото прави дясната ръка, лявата да не знае." Защо? Има една опасност - да прави лявата ръка, каквото прави дясната. А пък природата не иска две неща да правят едно и също нещо. Представи си, че с дясната ръка даваш нещо, и с лявата ръка пак му даваш. Правили ли сте опит какъв резултат ще има. Може да дадете. Но представете си в това положение, в което вие вървите, от дясната страна има течение, което е сладко, а пък от лявата

страна - горчиво. Дясната страна дава, лявата страна, като не знае, даде и тя. Това добро, което ти си направил с лявата ръка, ще го развалиш. Много пъти това, което вършиш с ума си, тази работа ще се развали, щом се намеси сърцето. Това, което върши умът, в него сърцето да не се меси, и обратно. Това, което върши лявата ръка, дясната да не знае. За лявата ръка не е казано, за дясната е казано. Защо не е казано? Защото това е един кабалистичен закон, защото има само една страна, има само дясна страна.

Значи лявата ръка каквото върши, няма какво да го чоплиш. Защото всякога чопленето ражда противоположност. Може да сравняваш горчивината и сладчината. В Божествения свят нещата не могат да бъдат нито по-сладки, нито по-горчиви. Те могат да бъдат сладки, защото, като искаш да бъде нещо по-сладко, има известна част, която е незадоволена. В небето, ако ядеш един обяд, с първата хапка се свършва обядът. Там вземаш една хапка и си вече сит. На земята яденето на края не е така приятно, както в началото. Горе законът е друг. Там яденето в началото е приятно, така както в края. Ако вие започвате една работа с удоволствие и свършвате с недоволство, вие сте на земята, в закона на контрастите.

Например раждате се млад и после искате да остареете. Вас ви се поревне, искате да станете стар, защото старите хора имат много знания, искате да бъдете като баба си, като дядо си. В тях виждате нещо благородно, възвишено. Но щом дойдете в положението на дядо си, вие сте недоволни. Когато разглеждате дядо си външно, той ви беше идеал. Но като влезете в неговото положение, не сте доволни. Тогава вие ставате и идеал за другите. Трябва ли дядо ви да ви бъде идеал? Даже не трябва да се пита. Ние го считаме за идеал. Ти му вземеш портрета, погледнеш го, казваш, че е благороден. В какво седи неговото благородство? Благородството седи в това, както в ма-

тематиката - като му туриш знака плюс или минус. Силата не е в знака. Но той показва какво трябва да се прави. Показва посоката, какво трябва да се прави. Минусът показва, че трябва да извадиш нещо от джоба си и ще се оправят работите. Там, дето имаш да даваш, ще го дадеш. Плюсът показва, че дето имаш да вземаш, ще го вземеш. Греховете си ще ги извадиш, ще ги хвърлиш като тор, не като боклук. Каква е разликата между тора и боклука? Те не са едно и също нещо. Думата "боклук" като произнасяш дълго време, има нещо, което не звучи хубаво. А пък хубавите работи какво трябва да внесат в човека?

Истинското знание е една храна за ума. Защо човек трябва да се учи? Ако не се учи, умствено не може да расте, не може да пълни той хамбара със знание. Но знанието трябва да бъде храна на човешкия ум, той трябва да расте. Но какво ще разберете - дали човек се храни умствено или не, дали сърдечно се храни или не. Щом човек мисли хубаво, когато разрешава въпросите, той се храни с ума си. Онзи, който чувства добре със сърцето си, той храни сърцето си, но ако вие всякога сте недоволни, вие не се храните добре със сърцето си. Недоволството е последствие, резултат на сърцето. Мъчението е резултат на човешкия ум. Скръбта е резултат на сърцето. Скърби сърцето, но умът не. А пък страданието е на ума. Разрешаваш важни въпроси, започваш с удоволствие и свършваш със страдание.

Противоречията се раждат там, дето няма разбиране. Най-хубавото творение на музиката, ако не знаеш как да го изпълниш, ще произведе дисонанс. Има музиканти, които недовиждат нотите и ще вземат една нота вместо друга. После не спазват такта, ритмуса. В една песен има ритмус, който постоянно се менява. То не прилича на часовника, цяло изкуство е да спазваш ритъма. Земята, като върви даже и в най-рядката материя, и тя си поиграва. Мислите на хората по някой път както земята може да си изгубят

ритъма. Учените хора забелязват, че има едно малко закъснение или ускоряване в движението на земята. Учените хора са дошли до това, забелязали са го. Когато някой път земята се движи по-бавно, това се отразява върху нас, също и тогава, когато се движи по-бързо.

Та животът в пълния смисъл трябва да се хармонизира. Ти не можеш да мислиш правилно, ако не си в правилни отношения с всички същества, с много напреднали същества. За да можеш да мислиш правилно, ти трябва да си във връзка с едно много по-напреднало същество. Дали го знаеш, или не, то е друг въпрос. Например някой свири и ти слушаш, ти ще го познаваш. Добре е да си запознат с него. Когато имаш на пътя си една известна добродетел, няма да я спираш, която и да е тя. Ти ще слушаш добродетелта да свири. Ако ти отидеш да се запознаеш с добродетелта, ти ще спреш нейната музика. Това са нови схващания.

Вие някой път искате да знаете защо вашият живот върви по един начин, а не върви по друг начин. Ако някой учи в едно училище и един ученик не свири добре, оставят го настрани. Учителят няма неразположение към него, но той не знае да свири, невярно взема тоновете. Той си губи времето, понеже дразни ухото му. Учителят трябва да прави усилие над себе си да го слуша. Някой път може да излезе една лоша дума от учителя, и той след това съжалява, че е казал една немузикална дума - ако каже например "безделник си". Аз съм видял музикант, който казва на ученика: "Много си даровит. - А на себе си казва: - Трябва да се търпи." След като си замине ученикът, той си вземе цигулката и свири, за да се хармонизира малко, за да се тонира малко, и забравя ученика си. Добрият учител, след като си отиде ученикът, свири само за да се тонира. Но трябват му пари, и той преподава. Той казва на ученика: "Ти си даровит, но дарбата ти още не е проявена. Ти си добър, но още не си станал добър." И

права е думата, че дарбата на човека трябва да се развие.

Аз наричам даровит човек - да можеш да смениш една гама с друга. Например една миньорна песен с друга. Някой запее, като че някой умрял. Всъщност никой не е умрял. Казвам, смени гамата. Ти си неразположен. Това е миньорна гама, смени я с мажорна. Но има една мажорна гама, която е войнствена. Тя е марсова гама. Ще удариш на този един юмрук, на онзи един юмрук. Има една миньорна гама, която е съвсем разслабена. Казваш - животът няма смисъл. След това той ще се разплаче отгоре на това. Някой плаче, но това е безсмислено. Казва: "Отиде. Свърши се." Умрял баща му, плаче. Той ще се намери в онова смешно положение. Ходил един син да се учи в училище и баща му казал: "Синко, гледай човек да станеш, да можеш да свириш, да печелиш пари." Един ден бащата се преторил на умрял, палят му свещ. Синът и той дошъл с цигулката и плаче. Казал: "Ще напуснеш музиката. - Баща му после му казал: - Чух те, че можеш хубаво да плачеш."

Често, като отивате при Господа, плачете при него. Какво мислите за Господа? Когато някой син отиде при баща си и не се е упражнявал, трябва ли да плаче? *(Учителят посочи към един брат.)* Я изпейте тържествено новата мелодия. Намерете думите на тази песен, които да съответстват на мелодията. Трябва да бъдат думите еднасложни и двусложни, силни. Тази мелодия вече дойде. Всяка песен си има свои движения. Всички движения са музикални. Когато човек е раздразнен, той не върви хармонично, музикално. Всякога човек трябва да върви музикално, ритмично, умерено. Всякога постъпката в природата започва с меки движения. Ти ще стъпиш най-първо на пръстите си, после ще дойдеш до петата. То е физическата страна. Така че кракът ти да образува крива линия. А пък някои стъпват на цялото стъпало, грубо. Трябва да знаеш какъв ъгъл правиш при ходенето. Ако направиш

този ъгъл по-голям или по-малък, пак не е правилно. Ритмичната музика върви по един закон. При музиката се изменя и сърцето. Ако ви изсвиря тази песен, ще видите, че сърцето няма да бие както по-рано. Ще се уравновеси с ритъма на тази песен.

Та най-малките прояви са важни. Под "добър живот" подразбирам тониране. Да живееш добре, това значи да се тониращ и всички напреднали същества, които искат да ни помагат, искат да ни тонират. Щом не си тониран, ти не можеш да живееш правилно. Ако вложиш много влага, нервната система не работи добре. Ако вложиш голяма сухота, тя се свива. Влагата и сухотата ще ги преведеш. С влагата върви животът. Сухотата има отношение към ума. Влагата има отношение към сърцето. На една влажна книга не можеш да пишеш, но на една суха можеш. Когато тази сухота мине в сърцето, тогава е опасно. И когато влагата мине в ума, тогава е опасно. Те са две положения съвсем различни. Този дисонанс, който съществува някой път в хората, всички противоречия, които сега съществуват, могат да се изправят. Някои могат, но някои не могат да се изправят. Съществува един вътрешен дисонанс.

Например някой мисли, че никой не го обича - той мисли за влагата. Обичта е влага. Някой мисли, че не мислят добре хората за него. Това има връзка с ума. Казали ти нещо. Не обръщай внимание на другите. Ние не трябва да бъдем взискателни. Ако аз посявам житно зърно и чакам в момента то да допринесе плод, аз се заблуждавам. Има известен период, който определя растежа и развитието. Време се изисква, за да израсте. Време се изисква, за да узрее. Колко време се изисква, за да израсте и колко време, за да узрее? На земята растежът и зреенето не стават по един естествен начин.

Една любов може да се намери в началото на своя растеж. После влиза в процеса на своя растеж. И след

като израсне и узрее, ще дойде въпросът за изваждане на семката. После турят плода в хамбара и после ще дойде процесът на яденето.

Как ще преведете яденето? По три пъти ядете на ден, а пък всяка минута вземате по 20 вдишки. Ако ти не знаеш при яденето колко хапки да ядеш, не знаеш при дишането колко вдишки да вземаш, ти нарушаваш законите на храненето и законите на дишането. Ако дойде някой човек и не знаеш какво разстояние да вземеш спрямо него, ти някой път дохождаш много близо до него. Трябва да знаеш как да се поставиш. Някой човек застава на лявата ти страна, аз зная причините защо. Някой върви само на дясната ти страна. Не трябва да бъде от едната и от другата ти страна. Като се обърнеш, трябва да бъдеш в обратна посока. Ти не можеш да бъдеш на земята все в една и съща посока. Непременно трябва да спреш, да вземеш обратна посока на нещата. Не да се повърнеш, но да направиш просто една крива линия.

Онзи, който не разбира закона, ще каже: "Какво има в тази крива линия?" В тази крива линия са знаците на това скритото съкровище. Всеки търси съкровището. Казва някой - на еди-колко си крачки напред при едно дърво и т.н., ако има тези признаци, той може да намери съкровището. Онзи, който търси вода с пръчката, като дойде там, дето е водата, там има едно малко колебание. Пръчката се огъва и на мястото, дето е водата, е най-силното огъване, почти перпендикулярно.

Във всяка една мисъл е така. Вие искате да постигнете нещо. Вие търсите нещата само по механичен начин. Не, трябва да упражнявате своя ум. Вие искате да постигнете нещата със своята мисъл. Тук ще срещнете същия закон. Там, дето има малко коле-

бание на мисълта, там ще вървите по тази посока. Щом дойдете до целта, ще се спрете. Човек трябва да направи опити. Като намери съкровището, да го разрови и да го извади. Като го намери, няма да ходи да търси от единия край до другия.

Имате един приятел, отивате да го посетите. Отивате един ден, отивате втори ден. Какво търсите във вашия приятел? Във вашия приятел има заровено съкровище. Трябва да го извадите. Ако това съкровище от хиляда килограма злато - трябва ли да го намерите всичкото? Според сегашните ви разбирания някой ще хване автомобил и ще вземе всичкото. А пък природата обича следното. Дето си ти, ще тури нещо, и ти имаш право да вземеш колкото ти трябва, другото да го оставиш. На другия ден пак с пръчката ще търсиш. Понеже в природата съкровищата не седят на едно и също място, те се местят. На вторият ден ще видиш, че те са преместени най-малко на няколко сантиметра по-настрана.

Ти отидеш при твоя приятел и ще видиш, че той не е така разположен както вчера. Има нещо. Той се е преместил, приятелят ти е станал малко по-неразположен. Не че е станало това заради вас. Или може би пък е станал повече разположен. Ако не е разположен, той се е подвижил вляво, а пък, ако е разположен, преместването е станало вдясно. Ако съкровището се намира в дясната страна, ще ви причини радост, ако се намира в лявата страна, ще ви причини скръб. Някой път тебе те е страх, мислиш, че ще ти го вземат. Ако е вдясно, нищо не те безпокои. Ти четеш едно стихотворение, изваждаш и четеш. Четеш на теб и на едно събрание и гледаш при четенето по лицата на слушателите дали са доволни. Когато аз посея нивата, след един месец ще отида да видя дали нивата е доволна от мене, или не. Ако е израснала хубаво, доволна е. Ако не е израснала, не е доволна. Житото, като узрее и даде изобилен плод, знае, че нивата е много

доволна от него. Аз правя сравнение с житното зърно, което е посято в земята.

На едно същество са му трябвали само шест месеца, за да завърши своята еволюция на земята. То останало от своята епоха, шест месеца му трябвали, за да завърши курса. Този изпит седи в следното. Че аз трябва да го посея, от мене зависи да завърши своята еволюция, и ако аз го взема и го посея на мястото, то израсне и понеже е завършило своето развитие, то ми остави всичкото свое изобилие. Казва: "Много съм ти благодарен, че завърших хубаво изпита си." Някой завърши своето развитие. Житото остане като свидетел. Дошъл някой на изпит, и го скъсат. Дошъл, но не могъл да си издържи изпита. Когато скъсат тези, които държат изпит, то тази година няма плод. Има на турски една поговорка, която гласи: "Това, ако е истина, голяма лъжа е."

Всяка една приятност във вашия живот, която не произтича от вашата душа, се дължи на това, че вие сте услужили, без да знаете, някому. Той е завършил своето развитие и ви дава банкет. Казва ви: "Много ви благодаря." А пък някой, който е скъсан, той ще ви остави своята скръб и казва: "Скъсаха ме." Един ден теб така ще те скъсат.

Силните способности трябва да ги задържаме, а слабите да подкрепяме. Една силна способност може да изразходва силите на по-слабите способности. Трябва да се внесе едно равновесие в човешкия ум. После трябва да се внесе равновесие в човешките чувства. Това са ред чувства. Представете си, че трябва да правите услуга някому, хляб да дадете някому или една торта. Но от тази торта зависи дали той ще зависи, или не. Как ще я дадете тортата? Аз гледам на въпроса малко по-особено. Когато една мома пише едно любовно писмо на един момък, ни най-малко не считам, че този момък е обикнал. Но от едно писмо зависи дали този момък ще завърши, или не. Ако го напише хубаво,

свършва хубаво. А пък някой път тя не го пише хубаво, и той не завършва. За да свърши своя грандиозен изпит, непременно някоя мома трябва да му напише едно писмо. Вие казвате: "Влюбила се е тя." Не се е влюбила тя, влюбил се е той. Той казва: "Ще ми направиш една услуга. Ще ми напишеш едно любовно писмо." И това любовно писмо, тази програма той ще я реализира. Този, който е завършил своята еволюция, той за в бъдеще в своята програма ще развие това писмо. Динамическа страна има в това писмо.

Ти искаш да постъпваш добре. В твоята добра постъпка трябва да влезе някое велико същество. Ще ви приведа един пример. Един френски професор в Париж като проповядвал на своите ученици, студенти, казал: "Пред вас аз съм един професор, но пред природата аз съм само един проводник. Тя не ме признава за професор." Турил си ръката и електричеството минава през тялото му. Казва професорът: "Аз съм само проводник."

В природата има за вас блага, доколкото сте проводници, да мине през тебе енергията. Учените, гениалните хора са само проводници, проводници на природата, за да минат през тях нейните енергии. Ти си само един проводник. Ако този професор в света съзнава, че е проводник, всичките хора трябва да бъдат проводници. Вие казвате: "Двайсет години работя тук." Ти си проводник. Ако тази сила на природата може да мине през тебе, ти си добре. Сега ние сме в положението, дето можем да бъдем проводници на великото в света. Ако това велико минава през човека, то все ще остави нещо.

Следователно слабият трябва да се подкрепя, а силният трябва да се въздържа. Та във всичките ваши силни прояви, които имате, ще се въздържате. Например разгневиш се. То е силна проява. Усъмниш се. Силна проява е. Станеш безверник. Силна проява е. Искаш да направиш нещо. Това е силна проява. Имаш слаби и

силни положения. Между слабите и силни положения има известно отношение. Не да се спира човек в дадено положение, не да се обезсърчава. Не да се обезсърчаваш. Който се обезсърчава, той е слаб.

Кажи на някого: "Ти си даровит, ще се развият твоите дарби." Майката потупва своето детенце днес, утре то расте. Някой път то се обезсърчава. Обезсърчил се е първият пръст или до първия пръст. Палецът по-рядко се обезсърчава. Обезсърчил се е първият ти пръст. Това обезсърчение е в твоите лични чувства. Никой не те уважава, пари нямаш. Щом е силен, той трябва да сочи напред. Щом не му вървят работите, той се свие. Вторият пръст е философ. Философски разрешава всички въпроси. Когато не можеш да разрешиш всички въпроси, вторият пръст, философски, се уплаши и се свие. Третият пръст е пръст на живота. Слънчева енергия минава през него. Някой път и той върви добре, но някой път и той се свие. Най-после малкият пръст е търговец, меркурианец на дребно. Той може да е книжар, поет - и в поета има търговски работи. И поетът си има търговски работи. Когато напише някой куплет на хората, то е търговия.

Какво отношение имат тези пръсти, вие не мислите, че са живи. Особена енергия излиза от първия пръст. Съзнателни са те. Зад този първия пръст седят същества с напреднали умове и сърца, също така и зад втория пръст седят. По тези пръсти вие може да намерите строежа на тези същества. Ако човек знае законите на своята ръка, той знае как да се съединява с тези същества.

Ти казваш да обичаме Господа. Да обичаш Господа, това значи да обичаш света и делата му. А пък делата му са тези същества. Ти трябва да ги намериш. Като ги намериш, животът ти ще се осмисли.

Та слабият става силен, като намери силен, като намери тези, които го обичат, които могат да

го обичат. Тогава на силния какво трябва да му дадете? Слабия да обичате, а силния да почитате. Щом сте слаб, върви любовта. Щом сте силен, върви почитта. Това са сили, с които трябва постоянно да работите.

Всеки ден се намираш в положение на слабост и в положение на сила. Ще гледаш да използваш този велик закон.

"Отче наш"

Тридесет и първа лекция
на Общия окултен клас
11 май 1932 г., сряда, 5 часа
София - Изгрев

ЗАКОНЪТ НА ЧАСТИТЕ И ЗАКОНЪТ НА ЦЯЛОТО

"Добрата молитва"
"Духът Божи"

Ще прочета част от Евангелието на Матея - от 24. глава.

Казано е в прочетената глава, че слънцето и луната ще потъмнеят. Слънцето и луната, това са вашите възгледи. Ако те не потъмнеят, новото във вас не може да приемете. Богатият, ако не осиромашее, не може да придобие Царството Божие. Богатият като стане сиромах, и съжалява, че не е станал по-рано сиромах, той е сиромах. Не е сиромах онзи, който съжалява, че не е богат.

На вас ви трябват основни правила. Когато ви поставят на изпит, вие не издържате изпита. Един прост пример. Аз мога да напиша думата "любов" с много красиви златни букви, а пък може да напиша думата с червено мастило, със синьо мастило, с бяло мастило върху черен фон. Любовта има свое изпълнение. Приложенията на любовта, тя се прилага в малките работи. Например аз говоря на някого, той ми възразява. Аз ще търпя. Казвам ти да направим нещо. Да допуснем, че учителят напише по-хубаво от ученика си. Един ученик да пише по-добре, да говори по-смислено от учителя си, това в човешката история не го зная. Щом ученикът може да говори по-смислено от учителя

си, той е учител, а пък учителят е ученик. Тогава учителят е самозванец, който взел ролята на учител. В пълния смисъл на думата учителят трябва да говори и да пише красноречиво. Аз няма какво да се занимавам с другите.

Най-първо трябва да научиш своите отношения.

В природата има един тон "до". Имаме виенско "до", имаме и парижко "до". Между тях има едно малко различие, но в природата има един основен тон, който не се мени. Тези музиканти са се приближили, но нямат естествения тон. Естественият тон има следующето свойство. Ако ти имаш естествения тон на природата, ти какъвто и недъг да имаш в тялото си, този недъг ще се премахне. Аз някой път не свиря миньорната гама. Тя е болезнена гама. Например песните на Шопен, това е едно болезнено състояние. Например един човек ти пее една тъжна песен. Аз желая той да пее тъжната песен, когато е здрав, а не когато е болен. Да свири мажорната песен, когато е болен. А пък той свири една миньорна гама без никакво понижение и повишение. В естествената гама на природата няма полутонове. Там всички са цели тонове. В една гама вие имате два полутона, но това си има своите философски причини. Аз не искам да се спирам върху един философски въпрос по музиката. Той ще отвлече вниманието и нищо няма да допринесе този въпрос, защо има полутонове.

Съществува една естествена гама. Една естествена основна гама, от която всичките вземат повод да се развиват. Животът на всеки един от вас почива върху тази гама. Ако не може да хванете този основен тон "до", то не може да пеете музикално. Музикална гама разбирам всичките условия, при които доброто няма да срещне съпротивление - и външното, и вътрешното условие са еднакво благоприятни.

Някой иска да пее. Казва: "Аз съм на четиридесет и пет години. За кого ще пея?" Значи ти си пял за ня-

кого като млад, а сега казваш "Защо да пея". Ти за този, за когото пя, разбра ли го? Той с тебе пя ли? Ти не знаеш за кого си пял. Защото, ако онзи бакалин, на когото давам златната монета, не я оценява, тогава какво струва моята монета. Бакалинът, като я вземе, усмихне се. Казва: "Какво заповядате?" Ако основния тон не може да го вземеш вярно, защото си сигурен, че всяка постъпка, която правиш, добре си я направил. Един тон дали е верен, има с какво да се сравнява. Проверява се с цигулката, с китарата, с арфата, пианото, кавала и пр.

С какво ще сравниш, че една постъпка е права? Имате два камертона. Единият е фалшив, с времето той се е развалил. Верния много рядко го изваждаш, за да не се развали, и после пак го туряте в кутията. Но трябва да имате един камертон, който при всякакви условия да не се разваля. Ако вашия морал вие го държите в кутия, за да не се разваля, вие нищо не може да направите с него. Камертон, който дава правилен тон, той не се разваля от външните условия. Има един, който не се влияе.

Заключението е - по този начин, по който вие вървите, ще срещнете толкова несрети в живота си, че ще се чудите, ще побелеят косите ви, ще отидете на оня свят и ще се връщате. Да отивате и да се връщате на онова келяво, тя се дига, и пак се спуща надолу. Човек не трябва да държи една кофа на едно келяво. Но той трябва да излезе от келявото. Докато сте на келявото, вие нищо не разбирате. Вие може да имате, каквото искате, като келяво. Кофата веднъж ще бъде празна, веднъж пълна. Ще имате ту радост, ту скръб. Радостта пълни, а скръбта празни. Тази скръб и тази радост не са твои. Някой умрял. Вие влизате в къщата, всички скърбят, и вие скърбите Тази скръб е чужда. Влезете в един идеален дом, вие сте радостни. И тази радост е чужда. Може да участвате в чуждите радости и чуждите скърби. Съучаствате и в своята радост.

Има закон. Ние участваме в радостта на Бога, на светиите, в скърбите на грешните и в скърбите на дявола, който е в ада.

Ще кажете: "Защо е така?" Така е. Който от вас не повярва, да иде да го провери. То е едно твърдение. Може да го приемете. Аз съм чел живота на светиите. Мислил съм върху живота им. Те са живели двайсет-трийсет години в пустинята, светло е лицето им и в края тяхното лице е загасвало. Той е дошъл до една съблазън, до изкушения, които не може да си представите, и потъмнява лицето му. Трийсет години се минали, толкова страдания и толкова време се е подвизавал. После казвате: "Изгубих всичкото. " В какво седяла работата? Да ви приведа един пример.

Минала една млада мома покрай един светия, който завършвал своето развитие. Тя се усмихнала, той се начумерил. Тя си заминала, но в него настава един смут и потъмнява лицето му. Господ праща тази мома. Тя казва: "Поздравлявам те. Ти си минал благополучно своя изпит." Той казва: "Това не е твоя работа. " Той мисли, че тя го изкушава. Потъмнява лицето му. Той съжалява, че не е знаел как да отговори на тази младата мома. Как бихте отговорили вие? Този светия се е учил, учил, толкова знания има, пък не знае как да отговори на една усмивка. Небето затваря вратата само на него. Образува се дисонанс между небето и него. Той казва: "Дано да не беше минала тя. " Тя е минала навреме, но той не я разбрал. Той престоява там и се моли още трийсет години. Минава същата мома, и пак се усмихва и той ѝ се усмихва сега.

Какво ще каже Господ, като се усмихнеш? Усмихна се. Какво има? Може ли да съгреши? Ако той мисли така, той не е разбрал Господа. Във всеки един човек - човек е там, и Господ е там. Ти трябва да различаваш два момента. Аз познавам човешката усмивка и

усмивката на Господа. Ако ти не може да познаеш Господа, когато ти се усмихне, и се начумериш, тогава ще стоиш още 30 години. Аз изнасям това само да обясня една истина. Не че тази мома е грешна. Този светия се е занимавал трийсет години да се учи, за да влезе в Царството Божие, да може да служи на Бога. Случката с тази мома е много тънък изпит, за да се види светията докъде е дошъл.

Мнозина от вас ще се намерят в такъв изпит. Един наш приятел отиде на Витоша на екскурзия с една голяма раница и стана нещастие с него. Вие ще кажете: "Защо стана е този брат така?" Всички приличате на него. Той имаше раница от трийсет кила. Не му трябваше никаква раница. А пък той си взел тежка раница. Вие всички сте с мнението на света. С тази голямата раница сте тръгнали към Господа. Ще я оставите някъде. С такава раница не се отива при Господа. Ще оставиш раницата. Ще вземеш само стомната. Този брат е предметно учение. Той каза: "Напущам земята." Остави стомната и раницата и казва сбогом. Той си имаше мъчнотии. Той имаше пържило, беше на ръжен. И вас има да ви пържат. Като те пържи мъжът ти, ще благодариш на Господа. Като те пържи синът, ще благодариш на Господа. Остави въпроса, защо и за какво.

Една сестра я заболял носът. Аз казвам: "Сега размишлявам върху един въпрос, стой настрани." Тя ми се нагрочила, и тогава според правилото аз се нагрочих. Защото, който се усмихне, и аз се усмихна. Наду ѝ се носът. Казах ѝ: "Яла си нещо лошо, нищо повече." Яла си или в чувствата си, или в мислите си една неестествена храна. Един лекар ще ти обясни само по външен начин. Причината е в мислите, чувствата и постъпките. Има духовни причини. После има вече други външни условия. Махни това чувство, тази мисъл, тази постъпка, и веднага носът ще придобие естественото положение.

Тези работи трябва да ги знаете. Някой казва: "Аз съм най-лошият човек." Не е въпрос за лош и за добър. Лош е онзи, който влиза в училището. Добър е онзи, който излиза от училището. За нас са важни учениците, които вършат волята Божия.

На всинца ви давам едно общо правило. Може да чувствате, може да мислите, както искате, но всичко трябва да вършите за славата Божия. Вашите имена са псевдоними. Като отидете на онзи свят, ще ви кажат: "Кажете си вашето име." Тогава в този списък как ще намерите вашето име? Да кажем, че в една банка вие сте вложили известен капитал. Искате да го изтеглите. Трябва да кажете името си. И в небето е същото. Как ще вземете вложеното, ако не си знаете името? Ако всичко вършите за славата Божия, то Бог ще мисли за вас, и тогава Божието, което е вложено във вас, ще ви се възвърне.

Някой казва: "Аз ви обичам." Казвам, най-първо ще обичаш Бога. Ако ти не обичаш Господа, мене не може да обичаш. Ти казваш: "Аз не познавам Господа." Щом не познаваш Господа, и мене няма да познаеш.

Нека да дойдем до женитбата. Тези неща по нов начин трябва да ги разбирате. Има неща важни на земята. Земята е един временен процес. Както гъсеницата се храни с листа, това е един временен процес. Човек се храни тук, на земята, с храни, но след като замине, ще се храни с добрите мисли. Ако ти имаш добра мисъл за него, той ще се храни с тях. Ако казваш - той имаше добри черти, той ще се храни с тези мисли. Ако казваш - той беше лош, то ти на баща си сипваш лошо нещо за ядене. Ще кажеш, че баща ти е бил тиран. Всеки удар на бащата е едно благословение. Децата, които са били бити от баща си и майка си, живеят по-дълъг живот. Майката, след като удари дъщеря си, магнетисва я, дава ѝ по-дълъг живот. Тези майки, които трепе-

рят да не бутнат дъщерите си, последните живеят по-малко. Майка ти иска да ви бутне, за да живеете по-дълъг живот.

Страданията на земята са сега, за да се продължи вашият живот, за да се осмисли, за да разберете, за да ви се изясни любовта, която има Бог. След големите страдания човек ще разбере смисъла на живота. Дайте ми един пример, дето човек другояче е разбрал смисъла на живота. Който и да е, ще мине през страдания. Светиите са минали през такива страдания, каквито вие не може да си представите в ума си. Един ден вие ще си ги представите. Вие не може да се освободите от личния си живот. Като ви говорят, най-първо разбирате кой ви е говорил. Не бъблете. Ако вземеш едно шише с тесни уста, то бъбли навън, то пуща водата навътре, а въздуха навън. Между водата и въздуха става спор. Щом вие бъблите, аз зная, че вие сте шише с тесни уста. Тогава, ако вземем шише с широки уста, има място и за въздуха, и за водата. Щом не може да търпите, тогава сте с тесни уста.

Между вас няма нито един търпелив. Аз бих желал да има един ученик търпелив. Търпеливи сте в сравнение със света. Аз му говоря нещо, той казва: "Обиди ме Учителят." Че ако аз съм дошъл да ви обиждам, аз трябва да ви разпусна. Не се занимавам с обикновените работи. Аз не се занимавам с това, какво правите вие. Когато някой се е спрял пред една чужда каса, когато някое дете се е спряло и гледа любовно една ябълка, за мене тези двама - и детето, и онзи, който гледа касата, са поставени на изпит. Това дете има право поне на една ябълка, но градината е заградена с плет от господаря. Господарят дебне детето и казва: "Само да влезе." Качва се детето, и дойде пазачът на закона.

Това са временни отношения. Този човек няма право да бие това дете. И това дете няма право да се качва горе. Ако аз съм дете, ето какво е правилото.

Ако дървото е нискостеблено, ще взема ябълка, но ако е дърво високостеблено, няма да го бутам. Зная, че тези хора са лоши. Там, дето има нискостеблени дървета, там хората са добри. Дето има високостеблени дървета, там хората са лоши. Понеже ниските клони на високостеблените дървета са изрязани, за да не идват крадците. Градинарят изрязва клоните долу. Новият градинар какво ще направи? Той ще тури една кошница с плодове и което дете погледне, ще му се усмихне, ще даде. Ето каква философия се изисква. Ще има там един от синовете или от дъщерите, когато зреят плодовете, не да хване слуга господарят, но ще прати сина или дъщеря си. И което дете погледне, ще му каже: "Заповядайте." Ето Божествения закон.

Вие сега искате да отидете на небето. Небето е място на един отличен живот, дето всяко същество има желание да услужи на другите, а не да служи на себе си. С благата, които имаме на небето, може да служим на другите. У тях има такива копнежи. И като не могат да намерят някого да служат, те слизат на земята да услужат. Тези, които имат този копнеж, ангелите, които Бог ги праща на земята, затова ги праща. Ще благодарите, че у тях има такива копнежи. Например някой на земята е болен. Онзи идва и ти казва: "Ти потърпи малко. Така беше и с нас. Аз ще кажа горе."

Ти казваш: "Защо са тези страдания върху мене?" Не яж много, подбирай храната си, яж навреме. Не на всяко време се яде. Всяка мисъл си има свое време. Всяко едно чувство си има свое време. Навреме поправи чувствата си. Няма никакъв закон за любовта, да ти каже някой как трябва да обичаш хората. Законът е писан вътре. Няма какво да те учат хората как да обичаш. Любовта като дойде, тя ще те учи.

Аз не говоря за онази неестествена любов. Неестествената любов е, когато искаш да спечелиш повече, отколкото трябва. Например ти обичаш някого и

искаш да обича само тебе. Ти нямаш право на това. Любовта е една сила, която еднакво обича всички хора. Когато някой иска да обичам само него, той иска да ме оплете в пътя на престъпленията. Ти не може да огорчиш любовта. И ако дойде някой, който ме обича, аз няма да го туря в пътя на ограниченията, а ще го оставя свободен. Всички вие трябва да си дадете свобода. Вие си имате други отношения, които не спадат към регистъра на любовта. Например вие имате жена, деца. Не е любовта там, която регулира нещата. Вие си правите договор. Искате мъжа ви да пренася. Жената казва: "Ти ще ореш, ти ще сеещ, а аз ще жъна."

А пък в любовта законът е съвсем друг. Ти трябва да се радваш, че си срещнала онзи, когото обичаш, да си благодарен, че си го срещнал. Една среща струва повече от целия свят. Но кой досега е устоял на тази любов. Турете двама приятели, които се обичат, и веднага ще извършат престъпление. Те искат един друг да се обичат. Любовта между Давида и Сауловия син за колко време устоя? Любовта на Давида към Натана беше по силна, отколкото любовта му към жената. И колко време устоя? Любовта им беше идейна донякъде, но после тази любов си отиде. Когато аз съм при един приятел, дойде една жена и аз обичам жената повече от приятеля си, то това е престъпление. Ако обичам една жена и дойде един приятел и го обикна повече от жената, това е престъпление. Няма какво да обичам повече.

Няма да четеш морал на Господа. И като любиш, и като те любят. Като любиш, ти си един проводник. Като те любят, ти си един възприемател. Когато кажеш "Аз те обичам", ти не говориш истината. Ти си проводник на Божията любов. Моите уважения към тебе. Ти ще кажеш: "Аз съм проводник." Другият ще каже: "Аз съм възприемател."

Така ще разбирате. Оставете Бог да действа. Бог не обича реакцията. Като има реакция, той се

оттегля, идват страдания и ти се опомниш. После пак направиш една малка погрешка. Ако Господ живее във вас, вие ще разрешите всички въпроси много правилно и животът ви ще бъде радостен и весел и при най-големите мъчнотии. Не искам да ми кажете, че вие нямате любов, но искам да ви покажа какви са схващанията върху любовта. На някои сестри кажа нещо - и те се сърдят. По три деня се молят на Господа. Аз не съм човек на една мома. И ангелите обичам, всички обичам, целия свят обичам. На Господа морал ли ще давам? Казвам на Бога: всички са твои, може да постъпваш, както обичаш. Минала една мома и се усмихнала по един начин. Друга се усмихнала по друг начин. Без разлика е това. Те са външни костюми. Едната била със синьо, другата с черно. Това са костюми. Не ви правя забележка, млади и стари, това са костюми.

Всички стари, това са благочестивите в света. След като е живял тъй трийсет-четирийсет години в аскетически живот, ще плаче. За да го утеши, Господ го прави млада мома. Като стар той се е молил, молил на Бога и той го направил красива мома. Тръгнат всички подире ѝ. Всяка една красива мома е светия, който трийсет години е търсил любовта на Бога и Бог го прави красива мома, за да го обичат всички. Трийсет години този човек се е подвизавал. Някой път Бог може да го направи момък, някой път мома. Преведете тези неща.

Любовта носи живот в себе си. Има нещо странно, което не разбираме. Странното е грехът. То е чуждо нещо за човешката душа. Има една материя, която е чужда. Тя не е диференцирана. Тя е силна, мощна и трябва да мине през Божественото съзнание. Бог трябва да работи с нея хиляди години, за да я пригоди за нас. Не че е лоша, но ние не сме пригодени за нея. Ако влезе в нас, ще произведе лоши последствия. Ако замръзне водата, ще пръсне шишето. Кога-

то има голям студ, не пълни стомната с вода. Да остане празна стомната. А вие се пълните със зло, и после страдате. Когато дойдат лошите условия, вие се изпразвате.

За да постигнете нещо, гледайте нещата, както Бог ги гледа. Ако той ги търпи, търпете ги и вие. Той вижда много добре погрешките на хората. Тогава следвайте неговия пример и търпете. Защо майката търпи детето си? Майката казва за него: "Много съм дала. Има нещо в него. Като учен човек, като хринолог, физиогномист, астролог, казва: "Има нещо в него." Аз като го гледам от научно гледище, има в него заложби.

Та не се спирайте върху сегашните разбирания, които имате. Със сегашните си разбирания вие сте дошли до това място, но със сегашните си разбирания не може да бъдете нито един пръст напред. За да влезете в Царството Божие, трябва да имате нови разбирания, които Бог сега внася в света. Не че сега ги внася. Той ги е внесъл отдавна. И е хлопал, хлопал на вашето съзнание. Много от това, много е вложено вече във вас. Всички трябва да се изпразните от ненужните работи. Има работи, които не ви са нужни. Да остане във вас само същественото. И тогава какво трябва да бъде разбирането ви? При това разбиране, което имате, какво трябва да бъде следното ви разбиране. След като сте свършили процеса на събирането, иде изваждането, после иде умножението и после делението. Но след делението какво иде? После иде степенуването и коренуването.

Едно правило трябва да имате. Вашият бъдещ морал е следният. Цялото никога не се дели. Цялото е неделимо. Делими са само частите. В цялото се делят само частите. Цялото нито се събира, нито се изважда, нито се дели. То е единствената реалност. Ти казваш, две ябълки. Може да ги събереш. Може да събереш две ябълки на едно място. Ти привидно ги събираш.

За промените, които стават във вас, има нещо във вас, което се мени, то е законът на частите. Но има една мисъл в човека, която е постоянна от младини до старини. Никога в човека не се мени. То е цялото, то е Божественото. Като цяло то урежда всички противоречия. Съществуват противоречия между частите, но цялото ги урежда. То има достатъчно сила, която може да уравни разбърканото равновесие на частите. Някой път като сте недоволни, това е само отношение на частите, понеже частите се сменят. Никога частта не седи на едно и също място. И в космоса нищо не седи на едно място. Всичко е в постоянно движение. Едно небесно тяло, което се движи, на същото място няма да се върне никога. Всеки ден взима ново място. Вие в този свят няма да вземете едно и също място. При това местене навсякъде може да стане малко стълкновение, от което се раждa грехът. Дойдат две тела много близо - и стане стълкновение. Има достатъчно пространство и могат да се уравновесят.

Някой път двама души се скарат. Много близо са дошли. Единият взема повече, другият по-малко. Те не трябваше да вземат никакво вземане и никакво даване. Не само да се изясняват нещата, но трябва да се поставят на известна опитност. Някой казва: "Аз съм слушал тази песен." Не си я слушал. Според мене всяко нещо, което не може да направиш, не си го слушал. В Божествения свят това, което направиш, ти не може да го забравиш.

Божествения свят - един лъч е отпечатан в очите ти, това е записано, отпечатано някъде. Лъчът е вложен - безразлично дали съзнаваш това, или не. Всичко това, което този лъч е трябвало да остави, той го е оставил. Така Божествената любов ще остави своите съкровища и вие сега трябва да ги проверявате. Да живеете по Бога, да намерите тези богатства.

Най-първо ще се научите да бъдете доволни от живота. Боли те носът, боли те кракът - това е изучаването на добродетелите. Боли те носът - ти ще изучаваш Божествената интелигентност. Три, четири, пет, шест, десет деня не яж, моли се на Бога по десет пъти на ден, на Господа, който ти е дал носа. Ако някой не може да направи това, то да повика някоя сестра, която може да помогне. Болният ще оздравее. Аз бих ви дал много правила, но вие ще ги извратите. Едно правило - с палеца едва ще допирате до носа само от двете страни без натискане от горе на долу настрани. То е един масаж. Двайсет души като прекарат, това ще мине. Но вие сами може да си направите това. Допирайте пръстите си до носа, за да усещате топлината на палците.

Коленичването на земята знаете ли какво е? Ако ти коленичиш, ти си противоречиш с Бога, защото се образува ъгъл. Значи каквото каже земята, ти искаш да го направиш. Молитвата може да се прави - десният крак напред изправен, тялото изправено, ръцете вдигнати нагоре. Какво значи това? Не искам да говоря това. От вдигане до вдигане има голяма разлика.

Едно и едно не прави две. Едното си е едно, а двете си е две. Ние пишем едно плюс едно е равно на две. В известно отношение това е така, но едно и едно не могат да станат две. Това са части, не са цяло. Две единици от частите правят две части, но две цели не може да ги съберете на едно място. Целите не се събират, а частите. Ти не може да събереш една любовна мисъл с друга любовна мисъл. Няма правило за това. Искаш ли някой да те обича. Казваш: "Ние двама се обичаме."

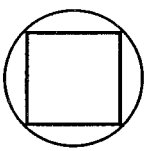

Квадратът, това е противоречие в света. Този квадрат, като го завъртим, ще образува кръг. Вие, като си правите къща, не туряте кръг, а квадрат. В един квадрат само четири точки имат правилни отношения, а другите нямат

правилни отношения. А пък в кръга, в кривата линия всички имат еднакви отношения към центъра. Ако турите един център в квадрата, всичките точки на линиите на квадрата имат ли еднакви отношения към центъра? Нямат. Само четири от точките имат еднакви отношения. Вие ще разделите квадрата с един диагонал, който свързва двата върха, и тази линия трябва да се движи. Тогава всичките противоречия трябва да се премахнат. Равнодействащата линия в един квадрат е любовта. Тази линия трябва да се движи, и тогава противоречията в ума, в сърцето и в постъпките трябва да изчезнат.

Някой казва: "Всичко ще раздам за Бога." Друг ще каже: "Тогава ще станеш сиромах." Сиромах няма да станеш, като раздаваш. Няма в историята такова нещо. Онзи, който не е раздавал, не става сиромах. Онзи, който е вършил волята Божия, не е сиромах, не става грешник, не става инвалид. Ще вършите волята Божия. И като спите, ще вършите волята Божия. Съзнанието всякога да ви е будно. Да няма момент, когато Божията любов да не влиза във вас. Да разрешава всичките ви противоречия. Защото, ако любовта не присъства във всичките моменти в нашия живот, ще се вмъкне горчивината и ще дойдат противоречията. Като дойде любовта, ще има подмладяване. Няма да остарявате. Ако изчезне любовта, ще кажеш: "Остарях вече." Дойде ли любовта, човек е млад. Дето е Бог, там е мъдростта. Дето отсъства Бог, там е старостта. Щом Бог се оттегли, човек остарява. Краката му не държат. Бог казва: "В тази къща не мога да живея. Аз я напущам, и ти трябва да напуснеш. Ти, каквото ценно имаш, ще го вземеш, ще го вържеш и ти с Господа ще отидеш на онзи свят, в красивия свят, дето няма скръб и страдания. Там ще те посрещнат, ще имаш работа, ще влизаш и ще излизаш с любов.

Аз ще ви попитам: "Кажете си вие вашите имена. Кажете си вие вашето име." Нали казвате: "Знаете ли кой съм?" Щом си се обидил, кажете името си. Аз днес имам разположение да уравня отношението на онзи, който се е обидил. Един млад брат се докачил, че не съм му позволил да държи сказка и се докачил. Той седи със своята мисъл, дошъл е в едно противоречие, лицето му се мени. Кой може да забрани на един човек да говори? Аз никой път не съм търсил да ми позволят да говоря. В някоя къща ще говоря, но специално в салон. Някой път не са ми позволявали да говоря в специален салон. Казвам, добре. Не само в специален салон, навсякъде може да се говори. Когато се обидите от мене, кажете в какво специално сте се обидили. Вие казвате: "Учителят не мисли заради мен, не ме обича." Как да мисля за вас тогава?

Аз разбирам да ви обичам ето как. Ти си тъжен, имаш голяма несрета. Минавам покрай тебе и със самото минаване тебе ти е олекнало, отнема ти товара. Казах ти една-две думи и се разпръсна твоята мисъл, разреши се твоят въпрос. Или си болен, аз дойда за един ден, и ти оздравееш. Някой път той след една седмица ще оздравее. Някой мисли, че като дойда при болния, ще махна с ръка, и той ще оздравее. Аз се поусмихна малко. Аз като ида при болния, напиша рецепта и я пратя горе да дойдат медикаментите. Цяла година се минава някой път. Вие се молите за някого. Някой път няма цяр. Не е лесна тогава работата ви. Трябва да дадеш нещо на този, човече. Торбата ти е празна. Ще кажеш: "Ще дойде отгоре. Толкова много хляб на гърба си не мога да нося."

Не се спирайте върху дребнавите работи на вашата личност. Има нещо, с което ние сгъваме Господ да работи върху нас. Всяка една горчива мисъл има обратно действие върху съзнанието на Бога. В дадения случай цялото съзнание на Бога претърпява едно изкушение заради него. Някой е направил погрешка, която

има отношение към тебе. За неговата погрешка не трябва да вдигнеш цял скандал и да нарушиш Божественото съзнание.

Ето едно правило. Кажи си: ще се уреди. И постарай се да бъдеш весел. Ти не си ли обиждал? Вие не знаете какво нещо е обидата. Вие не можете да носите обидата. Могат да ви кажат много неща, но да не ви смущава казаното. Вие се потопете в Божествената любов и живейте в нея. Целия свят как ще го преобразим? Тези, които живееха във времето на Христа и след Христа, колко от тях умряха от естествена смърт? Отрязаха главите им, изгориха ги. Нито един не умря от тях както трябва. Вие сега живеете при малко по-добри условия. Този брат отива нагоре по Витоша и става разрив на сърцето му.

Казвам, не носете голяма раница на гърби си. Мъжът и жената, ако се карат, да хвърлят раницата. Иначе така ще умрат. Двама братя, които се карат, така ще умрат, ако не спрат. Двама ученици, които се карат, ако не спрат, така ще умрат. Този брат става предметно учение заради вас. Снощи той дойде тук. Там имаше и едно куче, което се уплаши. Не можеше да си намери място кучето, защото кучето го е страх от духовете. Те са посторонни работи. Този брат иде с товара си и още не се е освободил. Той каза: "Оставих раницата горе." Там беше. Една сестра се зададе, подул ú се носът, ходи с мене. Казвам ú: "Остави ме, имам да работя. Иди си оттук. - Казвам ú: - Нека да разреша въпроса с един човек, после с тебе." Това са спорове на духовете. Тя като медиум не знае какво говори. Не се знае кой говори. Кой пие, кой плаща, не се знае. Та някой път, като говорите, не сте вие, които говорите. После вие съжалявате, че сте говорили.

Някой може да говори, аз мога да слушам спокойно и казвам благодаря. Някой казва на някого: "Ти си такъв." Онзи казва: "Че съм такъв, аз зная, че съм такъв. Вярно е, че бях такъв едно време. Сега с усилие

се поправих. Всичко лошо съм превърнал на добро, обработих го." Ако дойде някой върху мен и ме начерни, кой е виноват? Аз ли съм виноват, или който ме е начернил. Виноват е онзи, който ме начерни. Аз съм виноват, че съм дал да ме начернят. Тогава съм слаб. Моята погрешка е по-малка, но трябва да бъда втория път по-силен - да не ме чернят. Трябва да бъда силен да не ме чернят. Трябва да бъда предвидлив, че да не давам възможност на онзи да се приближи със своята караница, да ме черни.

Човек трябва да бъде като онзи поп Ганчо във Варненско. Той кръстил едно дете. Един гръцки поп отива и прекращава това дете. Той казва: "Как?" Той си взема катраницата, среща гръцкия поп, снема му гащите и го кръщава с катран. Казва му: "Да знаеш как кръщаваш дете, което аз съм кръстил. После карали гръцкия поп да прекращава втори път някое дете, но той казал: "С катран мазан ли си?"

Ще бъдете като поп Ганчо. Това, което вие сте кръстили, друг да не го кръщава. Смелост трябва да имате. Онова, което направите, да не съжалявате за него. Ако е криво, поправете го. То е благоугодно на Господа. Аз не правя упрек сега на този, на онзи. Противоречията ще дойдат в света, но трябва да ги изправим. Сега искам всички да бъдете смели.

На онзи брат сега му е по-добре. Той замина на хубав чист въздух сутринта, не вечерно време. Като минават братята, той им казва: "Гледайте, и вие така ще свършите. Аз носех голяма раница."

Това е една придобивка, да се освободим от ненужния багаж, или да бъдем всякога готови да възприемем Божията любов. Ела-ела, иди-иди. Когато Бог ти каже "Ела-ела", ще оставиш жена си и децата си. Щом те повика Господ, жената да каже: "Не е умрял, но замина мъжът ми при Господа." Този брат го повикаха. И след като отиде там, пак ще се върне. След десет-петнай-

сет години работа ще бъде добър работник, много добър работник. Той имаше добър ум, добри заложби, които ще развива.

За размишление днес ще имате 15. глава от Йоана, само 15. стих.

"*Отче наш*"

Тридесет и втора лекция
на Общия окултен клас
18 май 1932 г., сряда, 5 часа
София - Изгрев

ПОЧИТ КЪМ СЕБЕ СИ, ЛЮБОВ КЪМ БОГА, ОБИЧ КЪМ БЛИЖНИЯ

"Добрата молитва"
"В начало бе Словото"

Намерете три куплета за втората песен. Намерете думите. После помислете за приложението на първата песен.

Има ред разсъждения. Трябва ви съвършено нова философия. Нова философия седи в това - мисли в момента. Това, което измислиш сега, това е важното. Ти си мислил, човъркал си се, както кърта надолу, но после какво е направил къртът. Той изкопал толкова дупки, за да си намери храна. Казват, че занятието на земеделеца е благородно. Каква е разликата между земеделеца и кърта? Същата работа. Той оре земята. И къртът пробива дупки. Някой може да учи. И той като кърта пробива дупки - като кърта, за да вземе шесторка, да вземе диплом, занаят - за да може да се прехрани.

Но това не разрешава никакъв въпрос. Някой събира, изважда и дели. Кое е най-хубавото? Събирането. Хубавата страна на събирането къде е? Да можеш да събереш двама светии на едно място. Да можеш да събереш един момък, на когото сърцето се е запалило с Божествената любов, и една мома. Да можеш да събереш една майка, на която сърцето се е запалило, с нейното дете. При изваждането коя е

най-хубавата дума? За умножението коя е най-хубавата страна?

Това са елементарни работи, само за гъвкавост на ума, да помисли човек. В каквато и да е област, всяка наука си има значение. Тя е едно условие за развитието на човешкия ум. Преди хиляди години съществуваха ред други науки според условията на тогавашното развитие. Сега съществуват други науки. Например лекар си. Ще изучаваш само болезнените състояния на хората. Де е хубавата страна на тази наука? За петдесет-шестдесет години хиляди болни са в ума ти. Дойде някой - боли го ръката, стомаха, мозъкът - и навсякъде, където ходи, лекарят все търси някой недъг. На някого очите му са жълти, ноктите му нямат добър цвят. Това е опакото на медицината. Медицината има две страни. Медик си само тогава, когато познаваш кой е здрав човек. Медиците днес имат признаци кой е болен човек, но нямат признаци кой е здрав човек. Някои казват, че повече ядат, но има болни, които ядат повече от здрави. Например един болен умира, лекарят влиза запъхтян при болния, и при него - една чиния с кюфтета. Болният казал: "О, Господи, умирам." Лекарят казал: "Ти като можеш да ядеш една паница с кюфтета, не си болен." Взима си шапката и си отива. Това е една болест. Има един английски лекар, който дава статистика в една книга. Той споменава за един болен, който изяжда девет кила хляб. После същият разправя за една млада мома, която влязла в един приют, дето била приготвена закуска за седемдесет деца, и тя я оплескала. И кюфтетата, и хляба - всичко това изяла. Това е нормално. Това не е здравословно състояние. Това са болезнени състояния. Болезнени състояния има в ума и в сърцето.

Кои са естествените положения на човешката мисъл? Като кажем естествени положения, разбирам нормални. Естествено положение на човешката мисъл

и сърце и на човешкото здраве има само онзи, който, като срещне луд, не му трепва сърцето. Щом му трепне сърцето, той е болен. Той трепва от уплаха на сърцето. Човек може да се уплаши от мечка. Може да се уплаши и от едно малко жабче или от една малка пиявица. Има хора, които бягат от пиявиците, както от мечките. Имаше една баба Храна във Варна. Тя плаваше по четири километра в морето като тюлен. Плаваше до Евксиноград и се връщаше назад с плаване, но покажи ѝ една пиявица в шишенце - и тя хуква да бяга. Тя е убила мъж с пищов, но покажи ѝ една пиявица, тя бяга. Да бягам, разбирам, ако е някои вълк или някоя боа. Но пиявица. "Като видя пиявица, ще се пръсне нещо в мене" - казва тя.

Това, което е анормално за вас в едно отношение, не че е голямо, някоя малка мисъл те мъчи. Ти я преувеличаваш. Аз ги наричам анормални болезнени състояния. Ти нямаш ясна представа какво нещо е пиявицата. Ти нямаш ясна представа какво нещо е животът.

Една майка, след като учи всички педагогически правила как да възпитава децата си, те били анормални. Тя имала три, четири деца. Никой педагог не могъл да помогне. Тя мислила да измисли един нов начин за педагогиката. Тя си направила един бял каук, турила си каука и влязла при децата. Всички падат от страх и тя казала: "Ще слушате ли майка си?" Те казали, че ще я слушат. Тя излязла вън, снела си каука и влязла вътре със своите си дрехи. Всички прегръщат майка си и казват: "Дойде едно чудовище, щеше да ни изяде." Някой път може да дойде някое нещастие. То е майка ти с каук. То е нов педагогически начин, с който искат да ви възпитават. Всеки един от вас има някоя болка - или в сърцето, или в краката, или в стомаха, или в езика, или в окото. Ти казваш: "Ами, ако се зарази езикът ми, да не мога да говоря? Или ако се усложни стомахът ми?"

Едно основно правило има в света. Човек, който обича Бога, има имунитет, от нищо не го е страх. Но как ще познаеш, че обичаш Бога. Господ не е от тези същества, които се нуждаят от нещо. Той има всичко. Всичкото знание, всичкото богатство - всичко има Бог. И при това той има обич към хората. Той от нищо не се нуждае и ние казваме, че трябва да обичаме Бога. Някой ще дойде и ще каже: "Ти трябва да подариш името си на Бога." Бог не се нуждае от твоето име. Няма какво да му подаряваш, то е негово. Или казваш: "Аз ще посветя детето си на Бога." Какво ще посветиш? Това дете е на Бога. Или някой момък си е посветил живота, или някоя мома си е посветила живота да служи на Бога. Ще му турят черно джубе и черна калимавка. Каква нужда има Бог от черното джубе и от черната калимавка? Някой се посвети на науката. Каква нужда има Бог ние да се посветим на науката?

Аз искам да схванеше какво трябва да разбираш под думата "да се посветиш". В какво седи посвещението. Всяка наука, която не се изучава с любов, това не е наука. Там, дето няма в науката любов, там няма и морал. Без любов не може да има посвещение. Там, дето няма любов, нищо не става. Това е основен закон в целия живот. Любовта е, която организирала всичко добро в света. Любовта прави един опит, втори, трети, четвърти и т.н. Всички светове, които ние изучаваме, и земята, която е създадена, това е едно предметно учение. Земните пластове, които изучаваме, геометрията, това е едно предметно учение. Как е създаден светът? Да разгадаеш това, ако го разгадаеш, ти можеш да минеш за един умен човек.

Вие седите по някой път и не знаете какво правите. Намирате се в едно затруднено положение. Кои са основните причини, че седите в такова положение. Да кажем, че си болен. Много сте бързали при работата, понеже сте много работен човек. Яли сте надве-

натри - не може да работите. Тежко ви е, дали сте работа на стомаха. Стомахът казва: "Ти трябва да си сдъвчеш хубаво храната, тогава да я пратиш при мене. Ние нямаме слуги за дъвкане." После трябва да дойде на помощ черният дроб. Той изпратил известни киселини, които разлагат храната, за да се помогне на смилането. Докато помогне черният дроб, ти ще страдаш седем-осем часа. Веднъж ядеш, и не се научиш. Втори път пак ядеш, и страдаш. После повикаш лекар и му кажеш, че нещо стомахът не работи. Ти си дал на стомаха работа, която не е за него. Ти си дал на стомаха една работа, която зъбите трябваше да свършат. Такъв човек не е умен.

По аналогия - ако туриш в ума си една мисъл несдъвкана, тази мисъл може да те осакати. Има мисли, които, като възприемеш, ще имаш един парализ. Ти си един страхлив човек. Като ти кажат, че мъжът ти е паднал на пътя, ти може да имаш удар от това. Може би ще кажеш: "Умрял мъжът ми. Кой ще ме гледа?" А пък той не е умрял.

В класа никой път нямате обичай да проверявате нещата. По-суеверни хора от вас не съм видял. Само лансират нещо - и всеки повярва. Всички обикалят този слух и вече има опашчици. Един казал, че видял осемдесет мечки и избягал оттам. После намалил на шестдесет, после намалил на четиридесет. Намалявал, намалява и най-после казал, че шумолеше нещо из гората. Той предполага, че зад това шумолене има мечка.

Та казвам, трябва да разсъждавате, понеже в разсъждението седи силата на вашия ум. Знанието, което сега имате, ви уморява. Има неща, които не ви интересуват. Има една наука за ноктите, която не искам да ви преподавам, понеже, ако ви я предам, вие ще се изпоплашите. Има цяла школа за ноктите. Хората са изучавали патологическите признаци на ноктите. Признаци за ревматизъм, за сърдечен удар, за охтика ще се проявят на ноктите. Но едновременно с патологичес

ките признаци природата е турила върху ноктите и естествени признаци. Тези признаци трябва да ги знаеш. Има условия, при които тези болезнени състояния трябва да ги махнеш и се посочва начин, по който трябва да ги махнеш.

Например, ако има знаци за болезненото състояние в белия дроб и върху ноктите, то върху тях има същевременно и признаци за здравословното състояние, което показва какво трябва да правиш. Един във Варна лежал от треска седем години. Един ден той върви по пътя и една жена, която си къпала детето, излиза с кофата и хвърля кофата с помия върху него. Той трескав, върви и трепери. Той се стресва и оздравява. Той става скован и изменя се състоянието на трескавия човек. Това болезнено състояние, тази топла вода отгде дойде. Той не могъл да си обясни в първия момент и оздравява.

Да обясня. Страхът в две противоположни направления произвежда два резултата. Един господин имаше тука, който сега е заминал за другия свят. Беше македонец. Отива той във воденицата и убиват баща му. Като видял баща си, стресва се младото момче и заболява. Три години го тресе треската. Лекуват го лекари, но не могат да го излекуват. Най-после майка му го посвещава на църквата да служи. Един ден клисарят иска да направи смешка с това дете. Изведнъж той изгасил свещите. Това дете се уплашило и припаднало. Но оттогава насетне то оздравяло. Това са психологически моменти. Уплашиш се от едно - заболяваш. Уплашиш се от друго - оздравяваш.

Та има състояния, които могат да ви се случат - ще ви донесат нещастия, лоши работи. А пък има други неща, които ще ви се случат, и ще ви донесат нещо добро. Когато направите някоя погрешка, все трябва да се уплашиш. Трябва да се изгасят всичките църковни свещи, да се уплашат в църквата, и тогава треската ще мине. Това изкушение не е прак-

тично. Като го знае, човек не се лекува. Ако го изненадаш - да не схваща мястото. Не е изкуство това, не е наука това. Това са случайни работи за обяснение. Има една наука, чрез която хората могат да се лекуват. Ти като повярваш, ще оздравееш. "Но как?" Там е сега работата - да повярваш. Щом не вярваш, ти трябва да носиш треската на гърба си. Ако някой ви пусне една новина, всички ще повярвате, нали? Например, ако ви пуснат новината - всички болни, които има тук, ще оздравеят. Но да кажем, че някой кашли, после пак кашли. Това показва, че нямате вяра. Нищо повече.

Нека да направим един опит. Казвам, ще оздравеете. Колко души до следната сряда ще бъдат здрави? Ако възприемете, ще оздравеете. Ако посееш, ще имаш резултат. Ти посееш две зърна. Какъв резултат ще имаш? Вие трябва да напуснете суеверието. Вие сте скарани към вярата си. Важно е направлението, а пък вярата си има много направления. Например вас ви е срам да дишате пред хората. За пример от носа ви е капнало нещо, на брадата ви е кацнало нещо. Ако ви каже някой това, вие веднага ще се засрамите. Някой има много големи работи, които е направил при Господа. Това ни най-малко не го смущава. Тогава какво понятие имате за хората, за Бога? Значи хората са по-реални. Че Господ има някъде, това е само една идея. Защо ни е срам от хората? Срамът е хубаво нещо. Защо се е засрамил Адам? Как позна Адам, че е гол? Събужда се и се видя гол. Голотата не е нещо естествено за човека. Не сравнявайте сегашната ваша голота с оная. Съзнаваш в себе си, че си едно нищожество. Например съзнаваш, че това тяло, което имаш, един ден ще се освободиш. Какво ще бъде? С какво ще живееш? И ти не знаеш. Казваш: "Какво ще стане, като заровят това тяло в земята и изгние?" Ти предполагаш, но тези положения са въображаеми. Те те измъчват. Ти може да не седиш в

гроба, но може и да седиш. Това са предположения. Ще седиш в гроба, ако си свързан с тялото. Ако не си свързан, няма да седиш. Ще излезеш вън от тялото. Колцина от вас сте имали опитността да излизате вън от тялото?

Изисква се за Бога, за знанието. Аз ще говоря пак за яденето.

Какво подразбирате под думите "квадратурата на кръга"? Защо търсите по някой път квадратурата на кръга? Да намериш квадратурата на кръга, това значи да намериш всичките възможности, които седят в този кръг. Какво може да излезе от този кръг? Този кръг представя едно житено зърно в най-малката форма. От тази квадратура да може да изчислиш какви ще бъдат възможностите за в бъдеще. В числата от едно до четири е Питагоровото учение. Като съберете числата от едно до четири, те образуват десет. Това е един цикъл, в който един зародиш може да постигне своето развитие. Това е май една отвлечена форма, която почти няма нищо със сегашния живот.

Вие вярвате в Бога. Като как си представяте Бога? Вие как му се молите? Как си го представяте? Аз даже не искам да се спирам върху това. Все някой ще си го представи като стар човек с дълга брада. Някой философ ще каже, че Бог е навсякъде. Какво подразбира той с думите, че Господ е навсякъде. Навсякъде по отношение на съзнанието. Когато ти си буден, ако твоето съзнание е будно, ще мислиш за всичките части на тялото си и за костите си, и за всяка частица е под контрола на твоето съзнание. Ти вече имаш ясна представа, че онова, което е в тебе, няма да умре. Но онова, за което не може да мислиш, то може да умре. Например ноктите, костите, за които не мислиш, то ще умре. Онова, което постоянно пребъдва в нашето съзнание, животът е там. Ако във вас се прекъсва съзнанието ви, тогава вие сте част от друго

съзнание. Значи някое друго същество е престанало да мисли заради вас и вие преставате да мислите за него.

Например двама се обичате и един ден казваш, че тя те е забравила. Законът е: ти не може да забравиш един човек, който те обича. По никой начин това не е възможно. Вселената може да се унищожи, този свят може да изчезне. Слънцето може да изчезне. Всичко може да стане. Да забравиш един човек, който те обича, това е невъзможно. Това са твърдения. Ако не беше така, животът нямаше смисъл. Слънцето не може да закъснее, понеже слънцето е резултат на една разумна сила. То е резултат на една любов. По слънцето аз ще съдя за силата на любовта, която излиза от Бога. По тази светлина аз изчислявам за дейността, която Бог има към хората. Лъч по лъч иде светлината. И аз по тях правя изследвания. Вие ще ме запитате как си правя изследванията. Аз застана срещу слънцето, вдигна си дясната ръка с отвесна длан. После я затворя и я туря в джоба. Вие, като ме гледате, ще кажете: "Много смешни работи прави той."

Аз мога да се скрия, мислено да си вдигна ръката, и пак ще я туря в джоба си. Вие ще кажете: "Той днес не си вдигна ръката." Дигането може да стане с физическата ръка, а може да стане и с умствената ръка. Имам достатъчно ръце. С която ръка искам, хващам. И като го хвана, аз го хващам насвят. Отивам при един болен. Искам да зная може ли да оздравее, или не. Аз седя при прозореца, болният ме гледа. Ако мога да хвана светлината, той оздравява. Ако не мога да я хвана, той не оздравява. Ако хвана светлината, вече имам онази вяра в мене, никакво съмнение в мене няма.

Аз срещам мечката в гората. Аз си вървя в гората. За вас мечката си е мечка, а за мене мечката е един адепт. Недейте разправя това на другите. Аз срещам мечката в гората и за мене това е един адепт. Той се занимавал и не можал да издържи изпита и му

турили опашка. Той ме среща, минава отляво и ме пита какво правя. Казвам му: "По този начин, по който си разрешил въпроса и по който го разрешаваш, няма да го разрешиш. Като престанеш да плашиш хората, ти ще разрешиш въпроса и опашката ще падне. Ако ги плашиш, дълго време ще носиш тези мечи уши." Тази мечка не трябва да уплаши никаква сърна, никаква птица, не само човека. Тогава как тази мечка ще се избави от тази меча кожа, като плаши всякога.

Вие как ще разрешите въпроса. Казвам на мечката: "Един начин остава за тебе. Аз ще се кача на гърба ти и ти ще ме носиш. И три дена като ме носиш, опашката ти и кожата ти ще паднат." Говорих на тази мечка, на този адепт, за да му дам новото. После, казват, мечката умряла. Мечката не е умряла. Тя се освобождава. После смъртта не е пречка, а ще се освободи от това състояние.

Във всяко животно седи една душа затворена. Окултистите си имат свои теории. Техните теории си остават прави. Не са само тези техни теории. Аз още на гърба на меката не съм се качвал. Няма нужда да се качвам на гърба на мечката, но срещал съм мечка. Срещна някоя мечка в гората, тя ме е поглеждала и ѝ казвам: "Не е дошло още вашето време. Стойте си тук."

Ние се отвлякохме. При сегашните условия, при които се намираме, какво трябва да правим? Всички се готвите да отидете на небето. Като напуснете земята, къде ще отидете? Нито един от вас не знае къде ще отиде. Предполагате, че ще ви посрещнат. Че ще ви посрещнат, ще ви посрещнат. Кой ще ви посрещне? Предполагате, но положително не знаете. Аз не искам сега да ви обезверявам. Ти вярваш в Христа. Хубаво. Не само да вярваш, но ако обичаш Христа. Защото само онзи, когото обичаш и който те обича, той ще те посрещне. Който не те обича, той може да вярва в тебе, но не може да те посрещне. Като

замине, ще се измени вашето състояние. Вие направете един малък опит. Не чакайте последния опит, но направете го сега.

Имате една мъчнотия. Повикайте онзи, който ще ви посрещне. Може да ви посрещне вашият дядо, вашата баба, някой светец от миналото. Той трябва да се яви. Извикайте някого. Вие казвате: "Ние, Учителю, вярваме." Това е твърдение. В какво вярвате? Вярвате, само че аз мога да ви дам нещо.

Хубаво, да допуснем, че ти си една млада мома. Една година откак си се оженила. Ти казваш: "Учителю, аз ви обичам, готова съм да направя всичко, каквото ми кажеш." Аз казвам: "Я напусни мъжа си." Веднага ще ѝ се свие сърцето. Да ме разбере какво искам да кажа. Тя ще каже: "Как да напусна мъжа си?" Никога не е имала мъж. Христос каза на самарянката: "Пет мъжа си имала и този, когото имаш, и той не ти е мъж." Този, когото имаш, той мъж ли ти е? Онази жена, която имате, жена ли ви е? От човешко гледище така е, но от Божествено не е.

В какво седи мъжът и жената? Мъжът е десният крак, жената е левият крак. Следователно, щом човек ходи правилно, той е женен. Ако ходи, без да куца, ако е здрав и може да ходи, той е женен. Щом куца мъжът, има работа с други жени. Ако жената куца, и тя има работа с други мъже. Всяка сутрин ще видиш дали право върви твоят мъж или твоята жена. Щом единият крак куца и другият е изкривен, то мъжът и жената са виновни. Аз имам един мъж - десният крак. Имам си една жена - левият крак. Имам и друг един мъж - дясната ръка. Имам и друга жена - лявата ръка. Имам две жени и два мъжа.

Разправяше ми един цигулар - българин в Америка. Питат го: "Женен ли си?" Той казва: "Годен съм. Не мисля още да се женя." "Нямаш ли портрет на годеницата си?" Той казва: "Имам." И показва цигулката си.

Това са състояния сега. Ти мислиш, че си женен. Знаете ли какво нещо е женитбата? Всеки, който е женен, не може да бъде ученик. Всяка жена, която е женена, не може да бъде ученик. Мъж, който е женен, не може да бъде ученик. Щом се ожениш, жената е слугиня, мъжът е господар. Тя не може да ходи на училище. Тя трябва да шие вкъщи. Мъжът не може да ходи на училище. И той е слуга. Жената може ли да се разправя с геометрия, с алгебра, да прави своите изследвания? Тя ще готви, ще бърка с ръката. Като дойде господарят, ще му се усмихне. Новата слугиня, женената, тя е слугиня без пари. Най-идеалната слугиня е жената. Без пари служи. И не очаква някакво благо. Ако оженени влязат в класа, ще вдигнат цял скандал. Ще каже той на жена си: "Ти защо погледна онзи? Ти мен трябва да гледаш." Или обратно.

Ученикът трябва да бъде свободен. Щом ти обръщаш внимание на тази или онази мома, ще те изпъдят от класа. Ученикът и ученичката трябва да бъдат свободни. Щом кажеш, че без нея не мога да живея, ще ти каже учителят: "Иди при онази, без която не може да живееш. Иди вън." Тук трябва да има свободни хора.

Питат ме: "Мога ли да се оженя?" Казвам, може да се ожениш само като свършиш училище. След това ще имаш знание. Като женен ще имаш най-голямо богатство, за да се освободиш. Ще имаш жена, ще имаш деца. Десет пъти се разкайваш като мъж. Казваш: "Кой ме караше да се свързвам?" Който е женен в Бога, той знае, че има длъжността да отхрани децата си, да даде възпитание, за да бъде в бъдеще свободен и да няма нужда да се жени.

Христос казва - тези, които завършат своето развитие, ще станат съвършени, нито се женят, нито за мъж отиват. Аз съм срещал стари моми да ми казват: "Да бяхме се оженили, щяхме поне да имаме челяд." Срещам онази, която се оженила, и старата

баба ми казва: "Имах десет деца, заминаха си. Замина си и мъжът ми, и пак съм сама." Съжалява тя, че се оженила, че децата ѝ измрели. Питам, де е спасението? Тази съжалява и онази съжалява.

Мене в този свят са ме питали в другия свят хората женят ли се. Казвам, там не се женят, но деца раждат. Вие, които не разбирате, ще мислите ето какво заключение. В онзи свят, когато двама души се залюбят, когато насочат душите си да спасят една грешна душа, те считат, че са се оженили, като мислят за другите. Когато някой човек умре от земята, в другия свят се ражда. Когато отгоре спасят една душа, тя се намери между тях, тя е родена между тях. Две души трябва да се съединят горе, за да се яви една човешка душа тук, на земята.

Това трябва да остане като една мисъл за вас, за да разберете свещените работи. Всичките тези еротически работи, които сега имате в ума си, този начин за разплодяване, който имате сега, той е най-последният начин и следователно той ще се измени. Нищо повече. Той е един преходен начин само в едно грешно състояние на човечеството. Понеже то минава през долината на греха. Това въплъщение, което става сега, то става по този начин. Когато хората се избавят от греха, този начин няма да бъде. Тази женитба сега е женитба на грешни хора.

Смешно е да кажете, че те са венчани хора днес. Грешни хора се венчават и на втория ден се карат кой има право. Венчали са се и на втория ден той държи парите в касата, той ще извади петдесет-шестдесет лева и ще ѝ даде. Ще ми говорите вие за идеална любов и че тя го обича. Пред Бога това е едно смешно състояние. Но Бог всичко това търпи. Това не е за осъждане. Това е едно състояние на цялото човечество. Сега аз говоря за съзнанието. Не сте вие, които ще оправите света. Вие сте като един служител вътре в театъра. Защо е направен така театърът, вие не сте

виновен. Драмата се играе, вие влизате в театъра. Гледате една драма, че се играе. Вие не сте виновни. Вие сте слушали, вземали сте билет, актьорите не играят добре. Вие не сте виновни за това. По някой път добре я играят. Смешно положение е, когато отивате да гледате драма, дето представят, че тя е изневерила на мъжа си и той е изневерил на жена си. От Шекспир "Отело" ще представляват как изневерява. Нека дойдат, и аз ще им покажа по-хубава драма. В Турция като представили за пръв път драмата "Отело" от Шекспир, глашатаят е викал: "Ще представим Ешекспир. На пет парчета ще се играе." След играта на тази трагедия един от слушателите казал на онзи, който играл ролята на Яго: "Ти ли разбърка това бе, келеме." Той не могъл да си представи, че това е представление.

Та казвам, ние трябва да разбираме онзи естествен ход на нещата и да не бъдем като този турчин, да гледаме много сериозно на тази работа. Много работи в нашия живот не са така сериозни. Трябва да знаем къде е действителната реалност на нещата.

Та трябва да имате ясна представа какво нещо е доброто. Доброто е най-реалното, което може да имате. Това добро може да го опитате на главата си. Онова добро, което може да опитвате, ще го почувствате под лъжичката. Тогава, като си добър, ти всякакво свое състояние може лесно да го трансформираш. Онзи, който се нервира, той няма капитал. Доброто е нещо реално. Чрез доброто ти вече се свързваш с един свят на съвършени души. И всякога, когато помислиш за тях, те са на твоя услуга. Доброто не е нещо материално, то е нещо духовно. Вий сте свързани със съвършени души и като помислите за тях, те ще ти помогнат, както детето извиква майка си и тя дохожда и му помага. Там е като радио в слънчевия възел. Оттам възприемаш доброто. Щом възприемеш

доброто, ти няма какво да се страхуваш, защото има на какво да разчиташ.

Ако ви дам някое правило, вие много мъчно спазвате тези правила. Много неприятности се случват по единствената причина, че вие не спазвате правилата. Аз като съм дал правила, не съм намерил случай да не са нарушени. Едно упражнение не може да се измени. Всяко нещо в света си има своето време. Ти може да го направиш и без време, но то няма да има онзи резултат. Например вечерно време буря има, виелица - ти станеш и отидеш на Витоша. Половин метър сняг има. Ако вярваш, като станеш и тръгнеш, няма да има никакъв сняг, а пък ако не вярваш, ще има сняг, колкото искаш. Това е външна страна. В живота всички мъчнотии произтичат от неверието. Колкото по-силна вяра имаш - не само да разправяш за вярата си. Това не е вяра. Онази вяра, за която нищо не се разправя на никого, това е вяра. Това те въздига. Защото в света една сила, която имаш, само веднъж може да я имаш и да направиш нещо. Втори път не можеш. Например ти излекуваш някого, но втори път по същия начин не може да го излекуваш.

Преди двайсет години ме викат в Сливен в дома на едно богато семейство, у един богат сливенец да лекувам бабата. Аз казах: "Аз мога да я излекувам, но вие трябва да дадете нещо. Аз не искам нито пет пари да дам от себе си. Вие трябва да дадете материал. - Казвам на зетя: - Ти готов ли си да дадеш нещо за баба си?" Свързвам зетя, дъщерята и бабата и казвам на зетя: "Постави си ръката така и така." На драгия ден бабата беше здрава и весела, но зетят се усещаше малко болнав, малко понатупан. Той даде на бабата нещо, бабата изтегли нещо от неговия магнетизъм. Като се свърши, казах му: "Няма нищо, ще отидеш да се разходиш, ще се изпотиш, ще направиш една водна баня. Една обмяна стана между веществата на бабата и на тебе. Това твое състояние ще се махне" - казах на

зетя. На другия ден той беше пак бодър и весел. Казах му: "Състоянието на бабата мина в тебе. Бабата усещаше, че ръцете и краката не я държат. Зетят прие нейното състояние. Той усещаше, че ръцете и краката не държат - същото състояние. Казвам му: "Ще мине." Той даде нещо от себе си. Оттам насетне няколко години бабата беше здрава. Тя казва: "Те много ми помогнаха." Зетят беше здрав. Имаше магнетизъм. Като тури ръката си, имаше какво да даде.

Във вас има едно съмнение. По някой път, като гледам, аз разбирам хората. Аз имам една наука и без да гледам хората, зная ги. Аз не се интересувам от хората. Но аз като срещна един човек, аз няма да искам какво е неговото отношение към мене, а какво е неговото отношение към Бога. Какво отношение може да има към хората, това не ме интересува. Мене ме интересува първата връзка - отношението му към Бога. А пък какво прави, това е негова работа. Каквото прави той, за себе си го прави.

Ти казваш: "Той ме срещна и не ме погледна добре." Можете ли да ми кажете в какво седи добрият поглед. Например срещате един човек, който не те е поздравил. Погледът му е навън, гледа настрани или надолу. Има някакъв маниер. Някой се показва, че е индиферентен. Не че е индиферентен, но то има едно състояние. Йон се докачи, като го прати Бог в Ниневия. Намуси се. Той казва: "Едно листо имах над главата си и го изяде червей. Трябваше да ми се даде хладина." Бог го запита: "Защо се сърдиш?" Той каза: "Ти каза, че Ниневия след три дена ще погине и не погина. Имаше една тиква да ми пази сянка и изсъхнаха листата. Аз станах посмешище." Бог му каза: "Ти много обичаш тиквените листа. Похвално е, че ти тъжиш за едно тиквено листо, понеже има отношение към твоята глава, а пък в Ниневия има осемдесет хиляди души, които не са отговорни. Ще бъда ли аз доволен, ако те загинат? Това ще изкупиш, като в бъдещите векове ще проповядват за

тебе като поука." Още не е престанало сравнението му. Когато му се прости прегрешението, хората ще престанат да говорят за него.

Вие, като седите тук, казвате: "Ние сме окултни ученици. Само Учителят ли има право да мисли? И ние ще мислим." Мислете като мен, чувствайте като мен, постъпвайте като мен. Ако не мислите, не чувствате и не постъпвате като мен, не може да припарите в Царството Божие. Ще ви кажат: "Навън!" Няма да си поплюват. Помнете го това. Ако изпълните волята Божия, ще влезете. Аз съм взискателен. Аз не съм приложил закона си съвсем върху вас. И не искам да го прилагам.

Казвам, слушайте, ако една муха остави едно извержение на булската дреха, вие ще я носите ли? При вашите нечисти мисли аз трябва да правя напрежение върху себе си, за да нося вашите лоши мисли и желания, разбирате ли. Някои мислите, че аз всякога ще нося това. А, а-а, не! Всяко нещо си има своя край. Мислите, че аз всякога ще нося нечистотиите. Ако вие обичате Бога, тогава добре, ако не, ще кажа сбогом. Кои сте, какви сте, нито пет пари няма да давам. За мене сте хора, ако вършите волята Божия, ако любите Бога. Има един закон, който наближава да се приложи. Има един закон. Той е един страшен изпит, какъвто вие никога не сте виждали. То ще бъде дим, то ще бъде грозно. Всичко това ще се разтопи, няма да остане нищо от това, което виждате. Всичко това ще се разтопи, казва Писанието. Това ще дойде и ще го видите. Дали тази година, дали идната година, дали след десет години, след хиляда години, след две хиляди, след три хиляди години, това ще стане.

Една мисъл да остане в душата ви. Аз ви казвам, изправете се. Аз съм отишъл до едно място и повече не можа да нося вашите нечисти мисли и желания, нито желанията на българския народ, нито желанията на епохата. Всичко това ще се смъкне, няма да остане

нищо. Това е волята Божия. Невидимият свят е решил да ликвидира с това. Не да се обезсърчите. Този е станал нервен, онзи е станал нервен. Аз бих желал всички да сте светии. Елате при мене с чисти умове и сърца, да ви дам, каквото искате, но ако дойдете нечисти, и това, каквото имате, ще го взема. Знаете притчата за талантите. Господарят казал: "Вземи единия талант от този и дай го на онзи, който има пет." Това е великият закон.

Вие казвате, че се трудите. В какво се трудите? Досега виждам, че се трудите само за себе си. Нито един не е направил от вас нещо за мене. Какво сте направили за мене? Какво са направили българите за мене? Аз не искам никакъв паметник, никаква църква, никакъв образ. Не, къде не, в моето име. Не да вземате пари в моето име. То е достатъчно, дето правиха това в името на Христа. В името на Бога няма какво да се лъже. Всяка една лъжа във вас трябва да престане. Решете веднъж за всякога това. Елате тогава и който е болен, ще го излекувам. Аз не искам да изнасям всичките лоши работи. Ще изнеса добрите работи. Ще представим доброто и лошото. Вие седите и казвате - еди-кой си е погрешен. Аз изнасям вашето минало, не само сегашния ваш живот. Сегашният ви живот е резултат на миналите векове. Аз съм наблюдавал и съм виждал много неща. Гледам доколко е покварено човечеството. Виждам млад момък. И в Америка е същата поквара. Жената на един човек е красива и нейният мъж ме изглежда от главата до краката, наблюдава ме как ще я погледна. Той си мисли да не би да задигна жена му. Казвам на младия момък: "Ти имаш една много добра жена, която е много честна. Че пред нея и хиляди мъже да седят, то окото ѝ няма да мигне." На младия момък се отвори сърцето, като му казах, че никой мъж не е в състояние да я излъже, той се освободи. Той казва: "Много съм радостен, че видяхте това." Казах му: "Господ да ти даде благословение." Аз не

обвинявам човека. Аз да съм на неговото място, с неговото разбиране, и аз ще гледам да не задигне някой жена ми.

Не ставай стражар да пазиш една жена, не ставай стражар да пазиш един мъж. Ти извършваш една глупава работа. Ти не си турен да я пазиш. Ако Бог не можа да опази Адама в рая. Той беше всесилен, който всичко знаеше и дяволът влезе и изкуси Адама и Ева. Та мъжът ли ще опази жена си. Твоята жена ще те излъже, както излъгаха първите двама. И както ги изпъдиха, по същия начин ще бъдеш изпъден и ти. Така седи истината. Сега ти мислиш, че ще опазиш жена си. Четете в Халима "Хиляда и една нощ" как излязла змията от сандъка. Чистият човек сам трябва да се пази. Жената сама трябва, сама да се пази, да няма стражар. Такива трябва да бъдат вашите отношения, иначе животът ще бъде безпокойство. Мислиш за себе си - какъвто си ти, такива ще бъдат и хората. По някой път аз съм седял и съм решавал следното. Казвал съм си: няма какво да се занимаваш с тези хора. Поне, ако не мога да направя тези хора светии, да науча аз един урок. Аз търся причината, търся коя е причината, която ви е въздържала да изпълните волята Божия. Сега това изучавам. Аз търся причината. Причините са далеч. Сега това изследвам.

Аз имам ясна представа каква трябва да бъде жената. Аз бих желал всички вие да бъдете женени. Не бих желал нито един от вас да не бъде неженен. Бих желал да бъдете женени, за да не се изкушавате. Но в друго отношение не искам нито един от вас да е женен. Писанието казва: "Който е женен, добре прави, а който е неженен по-добре прави." Синът на един баща не е готов за женене. Ако се ожени, ще му създаде едно зло. Той е един пияница. Синът и бащата са пияници, ще оженят сина за една мома. Не женете този пияница. Той е пияница и крадец. Не го женете за онази чиста жена. Ти казваш - да го спасим. Един светия, оже-

нете го. Всички светии са оженени. Че хората, на които проповядвам, са техни деца. Той седи в гората и плаче за своя възлюблен, той плаче за Бога. За Бога мисли, за Бога плаче. Той търси своя възлюблен. Светията е един загазил момък. Като претърсвам живота на светиите, аз зная защо са светии. Пред мене не минават тези работи. Той търси някъде някоя си, любовни писма ѝ пише. И след като я намери един ден, тя идва при него. Той е вече светия. Един ден идва при него една грешница и коленичи. Казва: "Отче, съгреших." Това е неговата възлюблена. Тя ще му стане ученичка първа, когато ще дойде. Тя ще бъде негова жена.

Жененето е обвързване, то е слугуване. Най-тежкото нещо в света е жененето. Ние се обвързваме сега. Това е Мойсеевият закон. Жената казва на мъжа си: "Ти си женен, ти си слуга, другите жени няма да гледаш, тук ще шеташ, ще работиш" - казва тя на мъжа си. Ако вие обикнете света, защото Христос казва, не обичайте този свят. Ако обикнете света, вие сте в робство. Това е брачен живот. Онова, което обичате, вие сте свързани с него. Вземете понятието "женитба" в по-дълбок смисъл, не вземайте само тази ограничена форма на женитба. Ти си свързан с това, което обичаш. Това, което обичаш, заслужава ли го? Като си се женил, не си питал Господа. Като се развържеш, пак не го питаш, правиш втора погрешка. Две погрешки не правят едно добро.

Ти казваш: "Трябва да изляза от това братство." Ти от това братство не може да излизаш и да влизаш. Братството е едно учреждение, основано от Бога. Любовта свързва две души, които се обичат. Съчетанието на душите, това е един велик закон. Не се месете в Божиите работи кой кого обича. Кой кого обича, това е Божия работа. Ако жена ти обича някого, оставете го, то е Божия работа. Ако някой обича жена ти, това е Божия работа. Любовта не прави зло. Ако направи зло, то е друга работа. Щом не става никакво

зло, то е Божия работа. Ако ти имаш една жена, която е била нервна, биела е децата, слугите и един ден дойде, един ден и тя го обикне и става спокойна и всичко тръгне по мед и масло, тогава де е злото? Гледа си работата в дома по-добре, отколкото по-рано. Изчиства, изпира всичко. Но ако този, който дойде, внесе раздор вкъщи и тя напусне децата, тогава няма любов. Любовта така трябва да се разбира.

Всичко това трябва да го знаете. Един ден трябва да ви събера да ви изповядвам. Не както поп изповядва. Аз съм дошъл до едно положение. Не искам да говоря, понеже моите думи, каквото кажа, стават. Не искам да кажа, че това ще направя, че онова ще направя, понеже, каквото казвам, това става. Не искам да казвам нещо, което другите са казали. Не съм казал досега това, което имам да го казвам, разбирате ли? Каквото съм казал досега, то е това, което други са го казали. Но каквото аз имам да кажа, не съм го казал. Аз ще го кажа само тогава. Аз не съм от онези, които хвърлят словото напразно. Моето слово като го хвърля, то на две няма да стане.

Вие мислите - какво мисли Учителят да направи. Аз не мисля нищо да направя. То е по човешки. Аз няма какво да направя на земята. То е много дребнаво да кажеш "какво мисли той да прави". Аз не мисля нищо да правя.

Вие казвате - еди-кой си е умрял. Защо Учителят не го е излекувал? Еди-кой си се е разболял. Защо мене ме държите, че се е разболял? Бог е направил целия свят. Питайте Бога, то е негова работа. Защо хората са грешни, питайте Бога. Адама аз не го направих, Бог го направи. Защо е съгрешил, то е негова работа. Аз мога да го обясня. Господ каза на първия човек да не яде, а той яде. На еди-кой си брат казвам: "Моите думи ще се изпълнят толкова, колкото се изпълниха думите на Бога към Адама." По този начин светът не може да се поправи.

Когото и да е от вас аз може да го инспектирам, но нищо не се постига. Насилието нищо не разрешава. Ти разрешаваш временно нещата. Един човек трябва да се измени съвършено. Бог като допусна греха в света, казва: "Ще им отнема каменното сърце и ще им дам ново сърце, и ще ме познават от малък до голям, ще ме познават всички." Това прави Бог сега.

Когато Бог им даде нови сърца, тогава аз, ще кажа аз какво аз мисля. Докато сърцата на хората са каменни, аз говоря за други работи. Чукове ще играят, топове ще гърмят, хората ще осиромашават, ще забогатяват, ще умират. Една сестра взима бележки, когато аз говоря. Аз каквото говоря, тя пише. Това е сеанс, как ще обясните? Тя не спи, но слуша от другия свят, тя се е пренесла, и пак пише. Някои не спят, без да вземат бележки. Тази сестра се е пренесла, а пък другите сестри, които не вземат бележки, те само изследвания правят. Сега аз съм определил: до една сестра, която спи в класа, ще туря друга сестра с амонячно шише, без разлика дали брат спи, или сестра спи. Искам да ми дадете сега статистика, колко души спят. Тези братя и сестри, които спят, дават сила на моята реч, аз взимам сила от тях. Малко амоняк трябва. Като дойде амонякът, те ще се сепнат.

Сега съществената мисъл коя е? Почитайте себе си, почитайте Бога в себе си, почитайте ближния в себе си. Видиш някъде някоя нечистотия, залови я с лопатата. На онзи, който я направил, ще му кажеш: "Братко, не е в това, че си го направил, но не си го направил намясто. Ще му покажеш где трябва да си оставя нечистотиите. Не ви казвам да не се одумвате, не ви казвам да не критикувате, но искам това, което говорите, да е вярно. Провери го и като намериш, че е истина, говори за него. Не говорете за неща, които не сте проверили. Като проверите с очите си веднъж и дваж, тогава иди и питай Господа какво да правиш. Тогава Господ ще ти каже. Иди кажи на този

брат да не прави вече така. Не казвай някои неща. В това, което казваш, няма нито помен от истина. И тогава носиш лъжата в себе си. Тогава петниш ти Господа. Така не може да се живее. Казваш еди-кой си какво казал. Това не ме занимава. Аз виждам нещата. Някой казва: "Учителят вижда." В това не вярва, че аз не виждам. След като вярва, че аз виждам, казва: "Кой ли е казал на Учителя?"

По някой път аз съм детектив. Например вие имате някоя цепнатинка и през прозореца виждам какво става. Гледам, мъжът и жената се хванали за косите и се налагат. Не че го виждам ясновидски, но през пукнатинката на прозореца. Казвам, много хубави масажи си правят. И след това сестрата казва: "Много зле беше миналата вечер." Не че това е станало на Изгрева. На Изгрева не съм гледал, на друго място. Сега искате да знаете на кой прозорец съм гледал. На никой прозорец. Вън в света съм гледал на едно място в Америка.

Почитайте себе си. Не говорете неистински неща. Почитайте Бога, обичайте хората. Почитайте ближните си. Правете добро на другите. Това е практическо правило. Вие сте свободни. Аз искам всеки един от вас да бъде такъв, какъвто Бог го е създал. Който е нервен, да е нервен, който е сангвиник, да е сангвиник. Който говори бързо, да говори бързо, но добре. Който говори бавно, да говори бавно, но добре. Онзи, който говори бързо, аз го наричам щедър човек. Онзи, който говори бавно, е много разумен. Онзи, който говори бързо, ти казва: "Нека се даде това нещо." Тези, които говорят бързо, за тях бързо ще стават нещата, а пък за другите - за хиляди години. Сега е време за бързореките. Сега ще кажете - страшно съм заплашил учениците. Когато някой път искам да уплаша, нищо не му говоря. А пък, когато искам да избавя някого от беля, казвам му: "Слушай, не отивай там, ще срещнеш мечка."

Вие казвате: "Учителю, остарях." Казвам, аз досега не съм остарял, че вие ли остаряхте. Вие сте още деца. Аз съм петимен да видя един стар човек от вас. Нека всички, които са стари, да дойдат при мене. Аз ще им дам. Аз съм петимен и за млади. Аз искам да бъдете насвят стари хора, да не умират. Искам да бъдете насвят млади хора, да не остарявате. Стар човек разбирам, който умира. Млад човек разбирам, който не остарява. Който не умира, е по-силен от онзи, който не остарява. Старият млад може да стане. Младият може да стане стар, но младият назад не може да се върне. Старите хора са много по-силни.

Двама души във Варна ме гледат слаб. Те бяха пехливани. Единият беше офицер. Те казаха за мене - като го бутнеш, ще падне. Хващам офицера, хващам и другия - и двамата ги държа яко. Те се изненадаха. Офицерът казва: "Ти не си бил такъв светия." Не е във физическото силата. Мога да си послужа с тази сила. Аз бих желал всички да бъдете силни. Имаше един българин светия в Търновско, с кадилница ходеше, за да се покаже, че вярва в Господа Исуса Христа. Като върви по пътя, хваща една бога и казва: "В името на Господа Исуса Христа спри." Богата не трепва, излязла по-силна и го повалила. Идва да го спасяват. Казвам му: "Ти трябваше да хванеш злото за опашката, не за главата." Колко светии са тъпкани от злото. Няма светия, който да не е тъпкан. И когато злото дойде при вас, повикайте Господа да бъде между вас. Не е състезание, вие трябва да бъдете в последната фаза на своя живот, и тогава ще разберете тайната на живота. Оставете на Бога.

Сега оставям моите пожелания. Помнете, че ще ви разтърся един ден в добрия смисъл на думата. Това е волята Божия. На ваш език казано, ще ви разтърся.

Някой път много ми е приятно, когато ви гледам. Ни най-малко не се безпокоя. Много светски хора са идвали при мен и казвам на една жена: "Много добър

е мъж ти. - Казвам: - Той само опитва любовта ти, дали го обичаш. Ти не го обичаш, а той те обича." Той я биел.

Ако вие не може да издържите боя на един мъж, тогава де е вашата любов? Като те хване мъж ти, хвани го и ти за ръката. Има смели сестри, има смели братя, но по-силен, по-смел е онзи, който може да се въздържа. Ти може да удариш една плесница, добре правиш, но ако не му плеснеш никаква плесница, още по-добре. Ти казваш: "Трябва да му ударя една плесница." Едното ще произведе своя резултат. Но и другото ще произведе друг резултат. Ако нещо е станало във вас, добре е станало, но ако не е станало, по-добре е.

Сега вложете мисълта, почит към себе си, любов към Бога, обич към ближните си. Това е практичното, което трябва да се приложи. Забравете миналото, Адам и Ева защо съгрешиха. Адам съгреши, за да излезе от рая, за да дойде Христос, да познае любовта, да познае новите пътища, по които ще се яви. Тогаз, когато се завърши цялата история, ще знаете.

"Отче наш"

Тридесет и трета лекция
на Общия окултен клас
1 юни 1932 г., сряда, 5 часа
София - Изгрев

ЗНАНИЕ И ПРИЛАГАНЕ

Размишление

Тема за следния път: "Храненето като природен процес".

Съществуват няколко основни правила, които трябва да се знаят. Ако ги забравите, нещастията ще дойдат. Ако ги помните, но не ги прилагате, нещастията пак ще дойдат. Те са общи правила, без никакви изключения. Например какво ще стане с рибата, ако не знае да плава? Какво ще стане с птицата, ако не знае да хвърчи? Какво ще стане с човека, ако не знае да ходи? На пръв поглед тия неща вы се виждат прости. Вие искате да се занимавате с отвлечени въпроси. Не, първо ще изучавате простите работи и постепенно ще отивате към сложните. Лесно е да кажеш, че ходиш. Обаче ходенето е резултат на мисълта. Не можеш да ходиш, ако не можеш да мислиш. Човек се познава по хода си. Това не се нуждае от доказателства. Друг е въпросът, кой ви е изпратил на земята и защо сте дошли. Всеки трябва да си отговори на тоя въпрос. Тогава сами ще се убедите, че синът не може да държи баща си отговорен за своите нещастия. Никой няма право да държи Бога отговорен за нещастията си. Ако се опита да хвърли тая отговорност върху него, нищо няма да постигне.

Човек става нещастен, когато наруши правилното си отношение към природата. Например като фи-

зическо същество човек трябва да яде. Нека всеки се запита как яде, каква храна яде и как я приготвя. И най-малките същества знаят изкуството да се хранят. Ако не можете да избирате храната си и не я дъвчете, както трябва, ще се натъкнете на големи противоречия. По начина, по който човек яде, съдим за степента на неговото духовно развитие. Ако яде лакомо и бързо, той не е достигнал онова развитие, което го поставя на стъпалото на истинския човек. Възможно ли е това? Възможно е. Например, имате точката А. Знаете, че точката не заема никакво пространство и няма никакво измерение. Въпреки това, като се движи, тя образува правата линия с едно измерение. Значи точката няма измерение, но образува права линия, с която се мерят нещата. Правата линия като изминат път показва развитието на човешкия ум. Ако линията е абсолютно права, и мисълта е строго определена. Ако линията е зигзагообразна, това показва, че мисълта е срещнала големи препятствия на пътя си и за да ги избегне, тя е правила известни отклонения. Защо се огъва змията? Защото няма крайници, чрез които да премахне препятствията от пътя си. Следователно, докато мисълта ви среща препятствия, вие не можете да вървите по права линия. Само разумният, светията може да върви по права линия. Обикновеният човек всякога ще криволичи.

И тъй, като тръгнете от точка А, вие ще вървите към точка В, или по права линия, или по крива. Точката В представя другия свят, дето всички ще отидат. Вие сте пътници, дошли на земята, дето ще ви посрещат и изпращат. Разумният човек слиза на земята с малък багаж. Той познава силите си, знае колко може да носи. Ако може да носи двайсет килограма, толкова ще тури на гърба си. Вземе ли четиридесет килограма товар, той сам ще си причини нещастие. Той трябва да тури в ума си най-много три основни мисли и с тях да пропътува целия си живот. Повече от

три основни мисли никой не може да носи. Те са следните: любов към Бога, обич към ближния и почит към себе си. Трите основни мисли са изходен път към изучаване на всички неща. От любов към Бога ти ще изучаваш природата - творенията на Бога. Понеже обичаш Бога, ти искаш да знаеш каква е била мисълта му, да създаде всичко, което виждаш в природата. Като обичаш Бога, и той те обича. Всеки ден той ти пише по едно писмо. Така ти изучаваш неговия език.

Когато двама души се обичат, и те си пишат писма. Ако българин и англичанка се обикнат, как ще се разберат? В първо време те ще се разбират с движения. После един от двамата ще научи езика на другия. Кой ще бъде първият? Който повече обича. Ако любовта на българина е по-силна, той ще научи английски език. Ако любовта на англичанката е по-силна, тя ще научи български език. Понеже Бог пръв ни е обикнал, любовта му е по-силна от нашата. Той знае нашия език. Какво ще правим, като отидем на небето? Там говорят на небесен език. Ще бъде смешно и жалко за нас да отидем на небето и да не знаем езика, който се говори там.

Сега вие се готвите за небето, искате да живеете между ангелите. Какво ще правите там? Готови ли сте да живеете като тях? Като ви сравнявам с ангелите, казвам, да сте много красиви, не сте, да имате културата на ангелите, нямате. Обаче те са снизходителни, няма да ви изпъдят, но ще ви изгледат и ще си заминат. Така постъпва професорът с малкото дете. То си мисли, че е нещо, но като го разгледа добре, професорът вижда, че то не знае много. Той разглежда лицето, главата му и най-после казва: "Това дете има много да учи." Той се заема да го учи, да изкара човек от него. Така постъпват и ангелите с вас. За да расте и да се развива правилно, младият трябва да държи в ума си следната мисъл: да бъде винаги млад и чист. Ако не е млад и чист, преждевременно ще изгуби мла-

достта си и ще остарее. Изгуби ли младостта си, той не е способен да учи. Преждевременното остаряване е смърт за младия. Старият трябва да държи в ума си следната мисъл: да не губи старостта си, но да не губи и знанието си. Изгуби ли го, той преждевременно умира. Значи младият да не губи чистотата си, а старият да не губи знанието си. Чистотата прави човека млад, а знанието го прави мъдър. Задачата на стария е да разреши закона на безсмъртието.

Сегашните хора се оплакват, че лесно остаряват. Това не са стари хора. В човешката еволюция са отбелязани само 24 старци. Сега се приготвя още един. С него ще станат 25 старци. Той е още кандидат, не е готов да се причисли към другите старци. Хиляди и милиони години ще минат, докато се приготви. Не е лесно да станеш стар. Освен тия 24 старци, всички хора са млади. Казвате: "Да умрем стари." Ако умрете стари, вашата работа е загубена. Не мислете, че вашата старост може да се сравни със старостта на тия 24 старци. Можете ли да разрешите въпроса на безсмъртието? Не можете. Следователно не сте стари. Само тия 24 старци разрешават великия проблем за безсмъртието.

Щом сте млади, трябва да пазите чистотата си. Тогава вие имате право да се занимавате с любовта. Тя е за младите и чисти души. Старите не могат да се занимават с любовни работи. Те се занимават със знанието и мъдростта. Като слуша страданията на хората, като вижда как умират, старият прилага знанието си, за да помага на човечеството. Засега смъртта е най-голямото нещастие на земята. Ето защо старите учат, придобиват знание и мъдрост, за да се справят със смъртта.

Мнозина страдат, че няма кой да ги обича. Наистина всеки иска да бъде обичан. За да бъдеш обичан, трябва да имаш нещо в себе си за обичане. За какво обичат учителя? За знанието му. За какво обичат мла-

дата мома? За сърцето ѝ. Не говорим за сърцето като орган, но за неговите добродетели. За какво обичат работника? За работата, която върши. Щом работиш, ще те обичат. За какво обичат здравия? За здравето, за силата, която носи в себе си. Здравето е израз на правилна проява на ума и на сърцето. Не може да бъде здрав оня, между ума и сърцето на когото няма пълна хармония. При такова здраве, човек лесно разрешава задачите си, лесно оправя отношенията си.

Сега има неща, за които мога да говоря само на младите. Мисля, че всички сте млади. Има ли стари между вас? Ще кажете, че сте побелели, значи стари сте. Според мене бялата коса, бялата брада и мустаци не са признак на старост. Че краката ви не държат, че не можете да работите, това не е старост, това е болезнено състояние. Дядото казва на внучето си: "Е, дядовото, станах вече на 120 години, не мога да се движа, дотягам на всички. Дано по-скоро ме прибере Господ." Не е стар тоя дядо, болен е той. Не състарявайте човека без време. Ако някой е само побелял, но може да работи, да се движи, не му внушавайте, че е стар. Не бързайте да го вдигате и слагате на леглото. Да мислите, че старият е немощен, това е неразбиране на живота. Друг е въпросът за болния човек. Ние не се нуждаем от болни хора. Ако всички станат болни, кой ще работи и услужва?

Казвате: "Какво мислехме едно време като млади!" Бих желал да мислите като младата мома и да вярвате като нея. Аз взимам младата мома като образец на беззаветна вяра. Каквото каже момъкът, нейният възлюбен, тя всичко вярва. Тя си мисли, че е постигнала щастието на земята, че небето се отворило за нея и ангелите ѝ пеят песни. След една година тя казва: "Какво обещаваше той, а какво излезе!" Къде е погрешката? Младата мома е изгубила първата си вяра, а младият момък - първата си любов. Ще направя един паралел. Докато вярва, момата движи дръжката

на кладенеца, спуща и тегли кофата, вади вода. Щом се скъса въжето, кофата остава в кладенеца. Значи момата губи вярата си, слиза долу и казва: "Няма я първата любов." Ако младата мома беше запазила първата си вяра, и момъкът щеше да бъде такъв, какъвто тя си го представяше.

Следователно, каквито са отношенията на младата мома към момъка, такива са отношенията на хората към Бога. Първият човек е вярвал в Бога като в същество, което никога не изменя любовта си. Наистина няма случай в историята на човешкото развитие, дето Бог да не е устоял на думата си и да е изменил на своята любов. Въпреки това има случаи в човешкия живот, когато някой очаква нещо от Господа, но не го получава. Той очаква да получи пари, имот, но Господ не му дава. Къде е погрешката? В човека. Въжето му се скъсало. Какво трябва да направите сега? Да завържете въжето. За да го завържете, нужно ви е знание. Ако въжето е тънко, ще го надебелите. Ако има недостатъци, ще ги махнете. След това ще придобиете всичкото богатство на кладенеца. Под "богатството на кладенеца" разбирам всички условия, при които може да бъдете щастливи.

Човек има две естества: лошо и добро. Вие трябва да изучавате и двете естества. Някога се проявява лошото естество, а някога - доброто. Едни отричат лошото естество и казват: "Човек е добър по естество." Други отричат доброто естество и казват, че човек е лош. Двама приятели се обичат, живеят си добре. След време между тях влезе една млада, красива мома. Те продължават приятелството си, но между тях се забелязва едно охлаждане. Единият казва: "Тая мома не е за тебе." Другият казва: "И за тебе не е." Питам, стока ли е момата, че се карат за нея кой от двамата да я купи? Момата може да се ожени за един от двамата, а може и да не се ожени. Тя е царска дъщеря, а те са овчари. Може ли царската дъщеря да

се ожени за овчар? В приказките става това, но не и в действителния живот. Не можаха ли двамата приятели да постъпят като благородни хора? Не може ли всеки от тях да каже: "Приятелю, радвам се, че младата мома може да стане твоя другарка." Щом не могат да постъпят така, лошото естество се е проявило в тях.

Когато момъкът се влюби в младата мома, трябва да е готов да ѝ служи. Не може ли да ѝ служи, той няма никаква любов. Любов, която не може да служи, не е истинска. Не съм против любовта на младите, но който се влюби, трябва да бъде готов да служи, ученик да стане. Ще ставаш сутрин рано и ще отиваш при своята възлюбена да я питаш какво заповядва. Тя ще каже: "Това ще направиш, онова ще направиш." Ще се отнасяш добре с майка си и баща си, с братята и сестрите си. Ще услужваш на малките същества, ще се грижиш за цветята и дръвчетата, няма да сечеш горите. Той слуша заповедите и изпълнява, защото ще дава за всичко отчет. Това значи да се влюбиш в млада мома. Всяка сутрин ще ти дава наставления какво да правиш.

Такова е положението на момата, докато се ожени. После момъкът казва: "Сега аз ще бъда господар, а ти слуга." Значи той я лъгал, не ѝ говорил истината. Това не е любов. Такова нещо в природата не съществува. Там има само един господар, а не двама. Вечността е създала само един господар. Има един кандидат за господар, но той носи нещастията на света. Засега той е ученик, но иска да стане господар, да управлява света. Понеже той не се е научил да слугува, не може да бъде добър господар. За да не попаднете в ръцете на тоя кандидат за господар, трябва да бъдете умни, да знаете как да постъпвате.

Преди години един българин бил назначен за учител по аритметика в едно американско училище. Той бил способен човек, но се чувствал най-слаб именно по

аритметика. Видял се в чудо, не знаел какво да прави. В това време му дошла една идея. Като влязъл в класа, извикал един от способните ученици да решава задачи. Той му казал: "Помниш ли какви задачи решавахте при предишния си учител?" "Помня." "Реши една от тях." Ученикът решава, а учителят следи как решава задачата. От време навреме той се обръща към учениците, като им казва: "Внимавайте да не би другарят ви да направи някаква погрешка." Всички следят и решават задачата. След това учителят извиква пред дъската друг способен ученик и го кара сам да решава задачата. Така правел учителят цяла година. На края на годината той знаел много добре аритметиката. Казвам, и вие трябва да бъдете толкова умни, че да научите нещо, което не знаете.

Какво знание трябва да придобивате? Такова знание, което може да се прилага. Ако знаеш само как да се храниш, а не прилагаш това знание, нищо не придобиваш. Знаеш, че трябва да дъвчеш храната си добре, но не я дъвчеш. Знаеш, че трябва да ядеш рано, преди залез слънце, но ядеш късно. Какво те ползва това знание? Вечеряш късно, и цяла нощ не можеш да спиш: обръщаш се на една и на друга страна. Знаете много правила за живота, но като се намерите пред една мъчнотия, не можете да приложите правилата. Едно от правилата, което трябва да се спазва, е следното: никога не яж твърда, мъчносмилаема храна.

Един американски проповедник държал своите проповеди в един голям салон. Понякога той канел свои другари проповедници, и те да държат по една проповед в неговия салон. Един от проповедниците държал проповед за дявола. Всички се чудели защо говори за дявола. Какво се оказало? Вечерта той ял салам, който разстроил стомаха му. Това болезнено състояние се отразило и на мисълта му. Както саламът разстройва стомаха, така и някои мисли са мъчносмилаеми за ума и причиняват дисхармония в мисълта.

Един ден излизам на разходка с един познат. Вървим и двамата наред, но по едно време той започна да остава назад, не може да върви бързо. "Какво има? Защо вървиш така?" - запитах го аз. "Трън е влязъл в петата и ми причинява болка." Спряхме се да видим какво може да се направи. Взех щипците си и внимателно извадих тръна. Намазах мястото с дървено масло и вързах крака с бинт. Поседяхме около половин час на една скамейка и след това тръгнахме. Той вървеше бавно, не можеше да ме следва. Аз намалих хода си и се изравнихме. Казах му, като върви, да бъде внимателен, да не се докосва до трънете. Иначе отношенията помежду ни ще се изменят - или той трябва да ускори хода си, или аз да го намаля. Не допущай в ума си отрицателни мисли, които осакатяват ума, както трънът осакатява петата.

Сега аз ви говоря върху различни въпроси, но някой от вас казва, че не ме разбира. Аз нямам предвид да разбирате всичко. Говоря ви, т.е. показвам ви един или няколко скъпоценни камъни, да ви заинтересувам. Който има пари, може да си избере един от тях и да го купи. Който няма пари, само ще ги погледа, и аз ще си ги прибера. Какво представя скъпоценният камък? Той е малкото знание, което човек може да приложи. То струва повече от голямото знание, т.е. от големия товар. Например какво ще се ползваш, ако знаеш теглото на слънцето? Засега няма учен, който знае точно колко тежи слънцето. Приблизително може да се знае, но не точно. По големина слънцето е милион и триста хиляди пъти по-голямо от земята. На цифри лесно се казва, но човек не може ясно да си представи колко голямо ще бъде тялото, което е милион и триста хиляди пъти по-голямо от земята. Същевременно слънцето като живо, разумно същество може да се смали толкова, да стане като просено зърно. То може да стане и толкова голямо, че да изпълни цялата вселена.

Питате може ли слънцето да става като просено зърно и като вселената. За умствения свят това е възможно, но за материалния, т.е. за физичния, това е невъзможно. По-рано слънцето е било толкова голямо, че заемало цялото пространство до най-отдалечената планета - Плутон. После постепенно се е свивало и останало, както го виждаме днес. Значи, освен че не се е увеличило, слънцето е станало по-малко. В една легенда се разправя за слънцето, че някога то се влюбило в една красива мома. То изпращало любовните си писма чрез куриери и написало само дванадесет любовни писма. Това са дванадесетте планети - куриерите, които носели любовните писма. Всеки куриер, като се връщал след занасянето на писмото, заемал съответното си място. Възлюбената на слънцето му казала: "Създай световете, на които да живеят моите близки." Така били създадени дванадесет свята - дванадесет планети. Ако питате отде произлязоха хората, ще кажа - те произлязоха от красивата мома, възлюбената на слънцето. Значи слънцето създало световете, а красивата мома - хората. Вярна ли е тая приказка? Не зная, може да е приказка от "Хиляда и една нощ". Може да е вярна, но не казвам, че не е вярна. По принцип тя е вярна. Приказката е вярна, ако под "слънцето" разбирате разумното, мощното, което твори, а под "момата" разбирате великия живот, който пулсира в природата. Слънцето като Божествено начало е създало световете, а животът е населил тия светове. Любовта иде като връзка между разумното начало и живота. Какво е човекът? Лъч от Бога.

Като ученици вие дойдохте на земята да учите. Ученето се заключава в търсене на Бога. Обаче, ако вие го търсите, както търговецът своята стока, за да забогатее, вие сте на крив път. Ако синът, който разполага с богатството на баща си, иска още да забогатее, той не е разбрал живота. Ако синът иска да осъди баща си и да зароби братята си, той не е разбрал

закона на любовта. Богатството е във вас - във вашите умове, сърца и души. Следователно не търсете богатството отвън. Какво не е създал човешкият ум! Подобрението на света се дължи на ума. Той е проникнал в тайните на природата. Но за да изучава природата, човек трябва да изучи първо себе си. Всеки момент човек трябва да изучава своята мисъл, да знае доколко тя е чиста. Под "чиста мисъл" разбирам организирана мисъл, с която може да правите всичко. Нечистата мисъл е неорганизирана, тя не влиза в работа. Тя създава само противоречия и разлагане.

Сега вие сте дошли до положението, да живеете само за себе си. Това е една трета от истината. Трябва да живеете за ближния си - това са две трети от истината. Най после трябва да живеете за Бога - това са три трети от истината, т.е. цялото. Докато не разбере себе си, ближния си и Бога, човек не може да бъде щастлив. Ние не сме пратени на земята да доказваме кое учение е по-право. Това не е наша задача. Този въпрос е решен вече. Питате какво е вашето предназначение. За да си отговорите на този въпрос, трябва да разбирате какво сте във всеки даден случай, т.е. доколко сте проводници на любовта. Учителят иска да бъде обичан от учениците си, а учениците искат той да ги учи добре и да се отнася добре с тях. Добрата обхода е проява на любовта. Не може да имате добра обхода, ако не обичате. За да обичате някого, трябва да разбирате неговото естество. Обходата ви трябва да се хареса на оня, когото обичате.

Следователно, който много обича, малко говори за любовта си. Който малко обича, много говори. Да говорите за любовта на човек, който малко обича, това е мъчна работа. На оня, който много обича, може да не му говорите за любовта. Майката, която много обича детето си, малко говори за това. Тя намира в детето си нещо гениално. Защо? Защото го гледа чрез очите на любовта. Ако майката си позволи да говори

много на сина си, който е свършил вече училище, той ще ú каже: "Много си проста, така не се говори, не говориш правилно." Това е възможно, но майката всякога говори по-добре от сина си. Когато никой не може да му помогне, майката му иде на помощ.

Една майка имала само един син. За да го изучи, тя работила тежка работа: прала, тъкала, копала. Като свършил гимназия, той казал на майка си: "Ти си проста жена." Тя му отговорила: "Докато работих с мотиката и ти дадох образование, бях добра. Сега съм проста, но като дойдеш друг път на земята, ще ти дам мотиката, и ти да копаеш."

В природата съществува следният закон: който престъпва закона на любовта, турят му мотиката на рамо и го пращат на работа. Това показва, че идат лошите условия на живота. Всяко недоволство, неразположение, гняв водят към мотиката на живота.

Внимавайте да не изгубите първата си любов. Казано е в Писанието: "Ако изгубиш първата си любов, ще те избълвам." Под "избълване" подразбираме влизане в крайно неблагоприятни условия. Сега аз искам да ви насърча в следното. Преди да обичате, трябва да имате знания. Преди да носите скъпоценен камък, трябва да знаете колко струва и да го пазите добре. Ако не можете да опазите скъпоценностите на вашия ум, на вашето сърце и ако изгубите светлината на ума си и благородството на сърцето си, къде е вашето богатство? Умът и сърцето са двете стрелки на живота. Като изгубите стрелките, изгубвате и смисъла на живота. Каквото са стрелките на часовника, това са умът и сърцето за човешкия живот. Както стрелките показват времето, така умът и сърцето показват времето и пространството. Любовта показва отношението, което съществува между хората. Тя ги учи как да постъпват.

Пътувах пеш с един приятел до Бургас. Минаваме през Камчия. В това време заваля силен дъжд. Трябва-

ше да се прегази реката, а водата беше до колене. Мислим какво да правим. Казаха ни да се върнем назад, опасно е да се мине реката. В това време се зададе един каруцар със здрав, хубав кон. Казвам на приятеля си: "Помоли каруцаря да вземе в колата си поне велосипеда. Ние ще запретнем крачолите си и ще вървим след колата, защото не знаем пътя. Ще си платим за велосипеда." Като видяха, че се обръщаме за услуга към каруцаря, казаха ни, че той е лош човек, на никого не услужва. Обаче на молбата ни каруцарят се усмихна и отговори: "Как може да взема велосипеда, а вас да оставя? Качете се на колата!" Той ни заведе в селото, в своята къща, дето се нахранихме и си починахме. Там и нощувахме. На сутринта той ни изпрати четири километра вън от селото. Разделихме се с него приятелски. Братът ме пита как стана, че каруцарят ни услужи. Закон е: когато събудиш Божественото естество в човека, той всякога е готов на услуги. Ние се обърнахме към Божественото в него и казахме: "Ти си господар, може да направиш, каквото пожелаеш." Ако бяхме му казали, че е длъжен да ни услужи, той щеше да каже: "Намерете си друга каруца."

И тъй, когато не успявате в живота си, ще знаете, че причината се крие в желанието ви да бъдете господари. Един господар има в света, не се допущат кандидати за господари. Човек не може и стар да стане. Има само двадесет и четири старци. За да станеш стар, нужни са милиони години. Ако желаеш да станеш млад, има свободни места, колкото искаш. Обаче за господари и за старци няма свободни места.

Какво ви е нужно сега? Приложение на знанията. Например искаш да свършиш четири факултета. Това значи да придобиеш знание без приложение. Ти нямаш време да го обработиш. Искаш да се ожениш за милионерка. Можеш ли да се справиш с нейните милиони? Знание е нужно за това, а после приложение на знанието. Мнозина идат при мен да ме молят за велики

работи. В първо време отказвам да им услужа. После започвам да мисля и си казвам: "Няма ли начин, по който да помогна на тия хора?" Много начини има, но те не разполагат със знание, не могат да реализират желанията си. Аз помагам на хората с цел да ги освободя, а не да ги заробя.

Човек трябва да бъде искрен в себе си, в отношенията си към хората, в любовта си към тях. Казвате, че Бог живее във всеки човек. Тогава къде е почитанието ви към човека? Някой говори лошо за приятеля си. Не го критикувай, но му кажи: "Братко, ти петниш Божественото в себе си. Нямаш право да го петниш, защото върху него е съграден твоят живот, на него се крепи твоето богатство."

Като говоря по тоя начин, аз нямам предвид слабостите на хората. Те са естествено нещо. Например, аз зная колко съм силен и колко слаб. Мога да нося на гърба си петдесет-шестдесет килограма тежест, най-много сто килограма, и то на малко разстояние. Ако ми дадат да нося един чувал от сто килограма до Витоша, ще се откажа. За никакви милиони няма да изложа живота си. Значи, слаб си. Слаб съм, не се заемам за тая работа. Намерете друг някой, по-силен. Ако занесе тоя товар до Витоша, там ще остане, не може да се върне назад. Да носиш голям товар на Витоша, това показва, че живееш с грандиозни идеи, които преждевременно ще те занесат в гроба. Да задържиш любовта само за себе си, това е грандиозна идея. Любовта е сила, която не може да се събере само в едно сърце. Ако обичаш само един човек, ще бъдеш наказан. Ако учителят обича само един от учениците си, ще бъде наказан. Яков обичаше само Йосифа и беше наказан. Това е неестествената любов на хората. Любовта е сила, която разширява.

Следователно оня, когото обичаш, трябва да стане по-добър, по-благороден. И ти, който обичаш, трябва да станеш по-добър. Каква трябва да бъде любовта

на хората? Христос ни показа това чрез стиха "Както ме е Отец възлюбил, така и аз ви възлюбих". Значи каквото Отец е дал на Христа, това и Христос даде на човечеството. Ето защо всички трябва да бъдем носители на Божията любов. Любовта трябва да бъде абсолютно свободна, да се проявява без никакви външни и вътрешни препятствия. Както чистата вода прониква навсякъде и носи своето благословение, така и любовта трябва да минава безпрепятствено през всички сърца и да носи своето благословение. Любовта не прави зло. Дето е злото, там любовта отсъства. Любов без жертви не е любов.

Кой може да обича? Богатият може да обича. Здравият може да обича. Добрият може да обича. Светията може да обича. Дойдете ли до слабия, болния, грешния, те не могат да обичат. Те очакват да дойде някой отвън, да ги обикне и повдигне. Ако слабият каже, че много те обича, това не е вярно. Празният чувал не може да обича. Защо? Той няма какво да даде. Аз мога да му дам нещо. Например мога да го напълня с жито, мога да направя от него дреха, кърпа, книга, но каквото направя, той все ще бъде недоволен. Той ще каже: "Това ли очаквах от тебе?"

И тъй, който иска да прояви своята любов, трябва да се ръководи от следния стих: "В изпълнението на Божията воля е силата на човешката душа." Някой иска да ми угоди, да изпълни волята ми. Какво ще прави, чия воля ще изпълни, когато замина за оня свят? Докато угаждаш на тоя, на оня, ти си далеч от любовта. Ако дойде някой самозванец и се препоръчва за Божи служител, и на него ли ще угаждате? Вие трябва да угаждате на човека дотолкова, доколкото той изпълнява волята на Бога и носи неговата любов. Проверявайте истинността на моите думи, както и на вашите. Истински учител е само оня, чието слово изразява абсолютната истина. Той е пълен изразител на Божественото начало. Човечеството се нуждае от

светлината на свещта, а не от нейната лой. Ако лойта може да се превърне на светлина, и светлината ѝ да бъде в услуга, тя е на мястото си. Светлината на свещта трябва да влезе във вас и да се превърне на живот.

Днес ви говоря малко строго, не защото нищо не знаете, но да ви обърна внимание да не каляте нещата. Всичко, което съм изнесъл пред хората, е окаляно. Защо? Почвата е кална. Като минава водата през кална почва, и тя става кална. За да пиете тая вода, трябва да я прецедите. Иначе тя не е здравословна. Питате ме какво искал да каже Христос със стиха "Да възлюбиш ближния си като себе си". Как трябва да любим себе си? Питам, какво е казал Христос за любовта към Бога? Казано е, че трябва да възлюбим Бога с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и с всичката си сила. Това са два стиха, които могат да се разберат по права или по крива линия. Само силните хора ходят по права линия. Слабите хора ходят всякога по крива линия. Ако не можеш да разбереш известен въпрос, седни да мислиш. Всеки човек трябва да има на разположение поне половин час на ден, да размишлява върху връзката и отношенията си към Бога. Всеки трябва да знае, че Бог съществува и да определи отношенията си към него. Станеш сутрин от сън, вглъби се в себе си, да възприемеш поне една Божествена мисъл, която ще внесе мир и спокойствие в душата ти. Тя ще те направи смел и решителен, да не се страхуваш даже и от смъртта. И като умираш, ще бъдеш с усмивка на лице. Невидимият свят ще се отвори за тебе и твоите братя ще дойдат да те посрещнат. Земните братя и сестри ще те оставят. Други ще дойдат от небето да те посрещнат като душа.

Да оставим тоя въпрос настрана, да се спрем върху същественото. Има известни правила, които трябва да се спазват. Не се ли спазват, както трябва, ще се натъкнете на големи недоразумения и противо-

речия. Например, никога не яж недоварен боб. Той е символ на човешкия егоизъм. Бобът е хранителен, много дава, но и много взима. На същото основание казвам, много е дал егоизмът на човека, но и много е взел от него. Векове трябва да минат, докато човек придобие онова, което егоизмът е отнел от него. Време е вече егоизмът да заеме мястото си, да се върне там, отдето е дошъл. Любовта към себе си трябва да стане слуга на любовта към ближния. Дясната ръка съм аз, лявата е моят ближен, главата е Бог. Дясната ръка трябва да служи на лявата, а двете заедно - на Бога. Като съзнава това, човек няма да залъгва жена си, да ѝ обещава това, което не може да направи, а ще ѝ каже: "Аз съм десният крак, а ти - левият. Веднъж аз ще стъпя напред, веднъж ти. Аз напред, ти назад; после ти напред, аз назад." Бащата е главата в семейството, а майката - сърцето. Нито главата може без сърце, нито сърцето без глава.

Мнозина се запитват как живея аз. Ще ви кажа, ще бъда искрен. Гледам сериозно на живота, но никога не съм нито тъжен, нито радостен. Не нося отрицателни мисли в ума си. Някога се явяват сенки, но те не са реални. Виждам страдащи хора, но не плача за тях. Плачът не е състрадание. Питам ги за колко продават скръбта си и я купувам. За мене е важно, като плачете, да изтрия сълзите ви. Ако сте бедни, да ви покажа начин да се освободите от беднотията. Ако сте болни, да ви излекувам. Аз възприемам страданията, мъките на хората. Вечер, преди да си легна, получавам телеграми от целия свят. Някъде потъва параход - оправям пътя му. Някъде момък вдигнал револвер срещу възлюбената си, иска да я убие. Казвам му, че тя го обича, и той се отказва от намерението си. Студент се оплаква, че професорът му ще го скъса. Казвам на професора да не го къса, той е добър ученик, ще подобри успеха си. Като отговоря на всички телеграми, тогава заспивам. Като видя, че хората, на които

съм помагал, не вършат Божията воля, турям ги в едно гърне на огъня, да ги стопя. Те викат, плачат, молят се да ги извадя. Питам ги: "Готови ли сте да вършите Божията воля?" "Готови сме." Щом са готови, изваждам ги от гърнето, но вече пречистени и обновени. Христос казва: "Няма да видиш изцеление, докато не дадеш последния кодрант."

Този е пътят, по който са минали всички велики хора, всички светии, всички добри хора. По тоя път ще минете и вие. Ако се съгласите да вървите по тоя път, ще ви дам моето съдействие. Един ден ще ви събера, за да уредим неуредените работи, да платим всички полици, които не могат вече да се отлагат. Мнозина се намират пред ликвидация, т.е. пред завършване на развитието си. Иде един сериозен изпит за всички. Трябва да издържите изпита си, за да освободите мястото си на други, крито чакат. Друга работа ви очаква. Който не издържи изпита си, ще остане на същото положение. Бубата преде толкова тънка нишка, каквато най-добрият предач не може да направи, но нещо по-велико я очаква - да се превърне на пеперуда. Тя не може да направи това, което пеперудата върши. Нова работа я очаква.

Днес вие тъчете тънки нишки, големи майстори сте, но какво може да направи пеперудата? Това ще знаете, когато влезете в нейното положение. Докато не станете пеперуди, каквото и да ви говоря, думите ми ще бъдат глас в пустиня.

Тридесет и четвърта лекция
на Общия окултен клас
8 юни 1932 г., сряда, 5 часа
София - Изгрев

ФИЛОСОФИЯ И НАУКА

Размишление

Сегашният човек се нуждае и от философия, и от наука. Философията има отношение към мъдростта. Без философия не може да се говори нито за обхода, нито за морал. Без философия човек живее само за себе си, за своята личност. Велико нещо е да бъдеш личност. Това е все едно да бъдеш цар, със своя държава и поданици, със свое управление, с право да създаваш закони. Казват, че управлението на дадена държава е лошо. Лошо е, защото законите са лоши. Каквото представят законите за държавата, такова са чувствата и мислите за човека. Ако мислите и чувствата му са неправилни, какво ще излезе от него? Дето отиде, когото срещне, той постоянно ще се оплаква. Чувствата и мислите са капитал, с който човек работи. От тоя капитал зависи ще печели ли той, или ще губи, ще гради, или събаря.

Какъв е моралът на сегашните хора? Той изхожда от тяхната крива философия. Например те казват - лесните работи се постигат лесно, а мъчните работи - мъчно. В истинската философия е точно обратно: лесните работи се постигат мъчно, а мъчните работи - лесно, малките работи се нареждат мъчно, а големите работи - лесно. Ако някой постави една игла на Витоша, може ли да я намерите? Това е мъчна работа. Обаче накарат ли ви да намери-

те Черния връх, лесно ще го намерите. Значи игла на Витоша мъчно се намира, но Черният връх лесно се намира. Точката, като иглата на Витоша, е малка величина, която не заема никакво пространство, но при движението си тя създава правата линия - величина с едно измерение. Тя се поляризира, както и мислите, чувствата и постъпките.

Когато говорим за чувства и чувстване, явява се въпрос, какво представя чувстването. Когато помислиш за нещо и пожелаеш да го притежаваш, в тебе се зараждa чувството. Когато в ума ти се породи някаква идея, тя произвежда своите резултати независимо от това, дали те са видими, или невидими. Това, което за едного е невидимо, за друг е видимо. Далечните предмети за някои са невидими, но за ония, които са близо до тях, те са видими. Значи, когато виждаме ясно предметите, ние сме близо до тях. Или съзнанието ни е толкова будно, че ние лесно си ги представяме. Тази е причината, дето някои идеи са за нас ясни, а други - не. Например идеята за любовта. Някой има ясна представа за нея, а друг не я разбира. Като се говори за любовта, той си представя същество, подобно на него, започва да си мечтае и му пише любовно писмо. На това писмо може да му се отговори. Тук мисълта му е вървяла по права линия - от него до съществото, за което мечтае. В тоя случай правата линия е път, по който се движи мисълта. Ако мисълта не може да се поляризира в чувства и постъпки, тя не може да се реализира. Мисълта е реална, когато минава през всички светове: причинния, умствения, астралния и физичния. Тогава мисълта, която е била невидима, става видима, т.е. реална.

Четирите свята представят числата от едно до четири, с които Питагор е боравил. Единицата е роденият, проявеният човек. Числото две - жената. Значи Адам е единицата, а Ева е двойката. Как се създала жената? Кога се явила тя? Когато Адам пожелал да

има другарка. Дълго време прекарал Адам в рая, дето следвал една велика школа. Това не е писано в Библията. Писано е, че Адам и Ева били голи. Според разбирането на съвременните хора на голия човек се гледа като на изостанал в развитието си. Какво ще кажете за хората, които се къпят в банята? И те са голи, но не са изостанали. Под "голота" разбираме неправилно отношение. Когато мислите, чувствата и постъпките на човека не са правилни, той вътрешно е гол. Например мислиш за Бога, но се съмняваш в неговото съществуване. Питаш има ли Бог, или няма. Щом си задаваш такъв въпрос, ти поставяш Бога вън от себе си. Ти гледаш на него като на материален обект, нещо подобно на тебе. Ако мислиш, че Бог е подобен на тебе, ще се запиташ къде е той. Кой може да отговори на тоя въпрос?

Четеш книга от някой автор. Книгата е пред тебе но къде е авторът? Той е в самата книга, в това, което е писал. Мисълта му е вложена в книгата, но къде е авторът? И сега, като разсъждаваш по тоя въпрос, трябва да се запиташ кой разсъждава в тебе. Ще знаеш, че Бог разсъждава в тебе. Той те пита: "Познаваш ли ме кой съм?" Когато авторът на една книга каже, че той е написал книгата, ти познаваш ли го? Какво ще отговориш на тоя въпрос?

Често се запитваш как си създаден. За да разбереш как си създаден, Бог трябва да те разглоби. Това значи да умреш. Следователно човек умира, защото Бог го вика да му покаже как е създаден. Като се върне отново на земята, човек забравя това, което е научил в невидимия свят, и пак задава същия въпрос.

Кога човек забравя наученото? Когато не мисли право. Цигулар, който свири, за да се хареса на публиката, не е истински музикант. Всеки, който мисли как да се прояви, за да има доброто мнение на хората, той няма права мисъл. Свири за себе си, ти да бъдеш доволен. Мисли правилно за себе си, а не за хората. Вътре

в човека има нещо, което му подсказва добре ли свири и право ли мисли. Пръв той трябва да бъде доволен от себе си. Има цигулари, които са недоволни от себе си и са готови да се откажат от музиката. Който се отказва толкова лесно от музиката или от науката, той търси лесния път в живота. Той прилича на оня българин, който търсел лека работа. Мислел си: "Да стана съдия, да съдя хората, не е лесна работа. Да стана началник, да следя как работят подведомствените ми, и това не е лесна работа." Един ден, като се разхождал из града, видял как един капелмайстор дирижирал музикантите с пръчица. Той си казал: "Ето работа за мене. Ще махам пръчицата, ще я въртя на една, на друга страна, и работата лесно ще върви." Много от човешките разбирания и постъпки са като на тоя българин. Те седят и махат с пръчицата, да разрешат въпроса, как е създаден светът. Най-после казват: "С помощта на Божия дух всичко се постига." Махнат с пръчицата и се успокоят.

Сега, като ви говоря, виждам, че в съзнанието ви се образува малко мъгла. Казвате: "Ако всичко, което сме постигнали, е неправилно, как ще стигнем до правилното?" Засега вие не постъпвате правилно, не вървите в правия път. Насочете вниманието си към квадрата. В него се крият методи и правила за добър живот. Ако две същества се сблъскат, едното казва: "Какво търсиш по моя път?" Такова е положението. Преграда, граница срещам на пътя си. Казвам, за да не се сблъскваш, като дойдеш до това същество, ще се спреш. Ти не можеш да се махнеш от тоя път. Първото същество казва: "Върни се назад!" "Не се връщам. Ти трябва да ми отвориш път." "Не мога." Какво трябва да се прави при това положение? Единият не иска да се върне, а другият не иска да се отмести. Само едно им остава: да се сдружат и да тръгнат по перпендикуляра на пътя. Ти тръгваш надолу, до дъното на кладенеца, по-надолу не можеш да вървиш. Тогава кой е изходният път? Нагоре.

Изобщо човек никога не може да се върне в пътя, по който е дошъл. Никой не може да се върне назад. Ще вървиш в посока, която е точно перпендикулярна на първата. С други думи казано: човек е излязъл от Бога и ще се върне при него. По пътя си той ще срещне много същества. С едни от тях ще живее в хармония, а с други няма да бъде в хармония. Много естествено, едни служат само на себе си, други на ближния си, а трети - на Бога. Това са три различни разбирания, три различни възгледа. Някой казва: "Аз съм Иван Драганов." Къде живееш? "В България." България е държава. В кой град и на коя улица живееш? Важно е още в коя къща живееш, кой номер и кой етаж. Отидеш на това място и виждаш, че няма номер на къщата. Търсиш го и не можеш да го намериш на посочения номер. Той излязъл от къщи и вечерта ще се върне. Ще чакаш, докато се срещнеш с него. Велико нещо е да познаеш една своя мисъл, едно свое чувство. Мисълта и чувствата могат да се проявят и в друго някое същество. Колкото по-културно е то, толкова по-интензивно ще бъде чувството. Колкото по-низко от тебе стои това същество, толкова по-слабо е развито то. Когато човек дойде до реалността, мисълта му става толкова интензивна, че той сам се страхува от нея. Ако се намерите на повърхността на въртящо се колело, вие може да отскочите настрана от него. Ако се намерите в центъра на въртящото се колело, няма да отскочите.

Вие искате да придобиете знания. Какво се иска за това? Работа. За колко време един адепт може чрез мисълта си да спечели една английска лира? Цяла година той трябва да работи интензивно с мисълта си, като алхимик, за да спечели една английска лира. Ако работи десет години, ще спечели десет лири. Значи, колкото повече работи, толкова повече ще се увеличава знанието му. И вие трябва да работите по същия начин в лабораторията си - всеки ден по три-четири

часа, за да придобиете нещо ценно. Ако работите 300 дни по четири часа, стават всичко 1200 часа годишно. Шестдесет деня ще ви останат за почивка. Ако опитът ви излезе несполучлив, отново ще го повторите. За вечността това нищо не значи. Ако постъпваш неправилно в живота си, ще знаеш, че опитът ти ще излезе несполучлив. "Не зная как да постъпвам." Ще се научиш. Невежеството е причина за дисхармонията в живота. Хората на миналото, както и сегашните, говорят за управление, за държава, семейство, училище, но вместо да подобряват живота, те създават каша, в която сами се объркват. Защо? Мисълта, чувствата и постъпките им не са прави.

В миналото Мойсей писал закони, но и в това време имало нещо неясно за народа. В новите времена се създават закони, говори се за държавно право, за международно право, но работата пак не върви. Едно липсва на хората: права мисъл, прави чувства и прави действия. Управниците учат законите, заповядват какво да се прави, но в края на краищата нищо не излиза. Един след друг хората заминават за оня свят, държавите се разлагат, и животът остава неуреден.

Казвам, който не разбира законите на живота, ще умре. Който ги разбира, пак ще умре, но в края на краищата ще възкръсне. Христос умря и възкръсна, за да покаже на хората как трябва да живеят, какви са основните закони на живота. Който може да контролира мислите, чувствата и постъпките си, той е пълен господар на себе си. Не можеш ли да контролираш мислите си, не си господар и на чувствата си. Ако не можеш да контролираш чувствата си, не си господар и на своите постъпки. Майката казва на детето си: "Ти трябва да бъдеш добър." Така не се възпитава. Само с казване нищо не се постига. Това е крив метод. Ти си скроил криво дрехата и мислиш, че с казване ще я оправиш. И да ушиеш дрехата, крива ще излезе. Ще вземеш нов плат, добре ще поставиш мерките, отново

ще я скроиш. След това можеш да очакваш добра дреха, т.е. добър човек.

Като се видите в затруднение, казвате: "Бог ще оправи работите. Значи вие ще кроите криво, а Бог ще оправя кривите ви работи. Вие ще грешите, а Бог ще изправя погрешките ви. Това е криво разбиране. Така Бог не оправя работите. За да те оправи, той ще те извика горе, на другия свят, да ти покаже как се живее. Първо ще изправи мисълта ти. Не можеш да живееш добре на земята, ако мисълта ти е крива. Няма по-красиво нещо от правата мисъл. Щом мисълта е красива, и чувството е красиво. Щом чувството е красиво, и постъпката е красива. Само при това положение отношенията между мъжа и жената ще бъдат правилни. Това означава стихът: "И двамата ще живеят в една плът." Когато хората се обичат, те не говорят за обичта си, не си пишат любовни писма, но вътрешно се разбират. Достатъчно е единият да пожелае да помисли или да почувства нещо, и другият да го направи. Остане ли да кажеш на човека, че той не е направил това, което трябва, отношенията между вас не са правилни. Тогава или ти не си мислил правилно, или той не е възприел мисълта правилно. Така не се намира истината. Бог е център на нещата. Тоя център е вътре в тебе. От него ще излизаш и ще вземеш каквато посока искаш като радиус. После пак ще се връщаш в центъра. Значи, докато живееш в Бога и Бог в тебе, ти ще имаш възможност свободно да излизаш от него, когато искаш, и да се връщаш, когато искаш.

Едно основно правило: никога не можеш да намислиш нещо вън от Божието съзнание. Каквото намислиш да правиш, пръв Бог ще го знае. Тази е причината, дето при всяка погрешка ти се мъчиш, страдаш и си недоволен от себе си. Божественото съзнание в тебе, което всичко знае, ти нашепва тихо: "Не постъпи добре, изправи погрешката си." Ти отговаряш: "Вярвам в тебе, Господи, обичам те, готов съм всичко да направя

за тебе." Ти искаш да залъжеш Господа, но той пак ти нашепва: "Не постъпи добре." Тоя глас ще ти говори, докато не изправиш погрешката си. Как ще се извини малкото момиченце, ако вземе ябълката на своето другарче и я изяде? Колкото и да се извинява, работата не се оправя лесно. С думи погрешките не се оправят. То трябва да купи по-хубава ябълка и да я даде на другарчето си. И цар да си, погрешките трябва да се изправят. И цар да си, ако не мислиш правилно, ще ти свалят короната, ще ти съблекат царските дрехи.

В заключение на всичко това казвам, Бог, който е създал цялата вселена, обича всички същества и желае те да живеят и мислят правилно. За да живеете добре, пазете се от криви, изопачени образи. Не дръжте в ума и в съзнанието си такива. Стремете се към правилни, красиви образи и движения. Правете такива движения, които да привличат вниманието на хората. Красивото спира погледа на всеки човек. Природата не търпи нищо криво и изопачено. Срещне ли такава форма, тя сама я разрушава, за да създаде нова, по-правилна и по-красива от първата. Дружете с хора, които имат прави мисли, чувства и постъпки, за да изработите нещо красиво в себе си. За да се развиват добре учениците в един клас, те трябва да имат правилни отношения помежду си. За да се повдигне едно общество на по-високо стъпало, хората, които го съставят, трябва да имат братски отношения помежду си. Няма ли истински братски отношения между хората, никаква хармония не може да има между тях. Дето има братство, там може да се очаква истински хармоничен живот.

Едно се иска от човека: когато започва една работа, да знае кога да я започне. Не можеш да изучаваш Божественото знание, когато си болен, неразположен или смутен. Божественото знание се придобива при добро разположение на духа. Когато времето е лошо, когато вън е студено, вие затваряте прозорците. Ко-

като вън е горещо, отваряте прозорците. Също така трябва да знаете как да работите с ума, сърцето и волята си. Ще мислиш с ума си, ще чувстваш със сърцето си и ще действаш с волята си. При това трябва да знаеш кога ще работиш с ума, кога със сърцето и кога с волята си. Къде е човекът? В ума, в сърцето и във волята. Вън от човека нищо не съществува. Значи човек е център на всичко. Той е център на своя живот. За да бъде център, той трябва да се проявява разумно. За да бъдеш учител, трябва да събереш деца около себе си и да знаеш да ги учиш.

Сега вашата задача като ученици е да мислите върху това, което вие сами може да направите. Мислете върху квадрата като жива геометрична форма. Ако разбирате отношенията, които се крият в квадрата, можете да определите какво ще стане между вас и вашия приятел след десет или сто години. Днес се обичате, но интересно е да знаете какви ще бъдат отношенията ви след години. Докато сте в една система, отношенията ви ще бъдат правилни. Който от вас пръв излезе от системата, той пръв ще измени отношенията си. Много естествено. Един жител на Марс ще мисли различно от един жител на Венера. Ето защо, когато се произнасяме върху разбиранията на даден човек, ние трябва да изхождаме от гледището на неговите възгледи. Човек си остава такъв, какъвто е роден, никой не може да го измени. За да стане преврат в него, той трябва да се върне към източника, от който е излязъл. Не само веднъж трябва да стане това, но много пъти. Човек трябва постоянно да излиза и влиза в съзнанието си. Това е вътрешен духовен процес. Само така той може да възприеме нещо ново, да стане нов човек.

Да станеш нов човек, това значи, да си приел Господа в себе си. Къде е Господ? Ако си беден и гладен, иди при оня, който вярва в Бога. Той ще ти покаже де е Бог. Колкото пъти отидеш при него, той ще те при-

еме като брат: ще те нахрани, ще те облече, ще задоволи нуждите ти. Казваш: "Днес ме нахрани, но какво ще правя утре?" Не се страхувай. Който те е нахранил днес, той има грижа и за утрешния ден. Това е Бог в човека, който задоволява нуждите на бедния, докато един ден и той приеме Бога в себе си и тръгне в правия път.

Сега аз не искам да ви направя светии, но казвам, че трябва да мислите, да чувствате и да постъпвате правилно. Ще се проявявате така, както Бог ви е научил - нито като мене, нито като другите. Ако аз съм виден цигулар и като свиря, клатя главата си, трябва ли и вие да правите същото? Това е лош навик, от който трябва да се освободя. Тонът ви трябва да бъде чист - нищо повече. Някой път виждам, че вашите работи са объркани. Какво правя тогава? Взимам цигулката и започвам да свиря такива парчета, които оправят обърканите работи на хората. Щом се оправят и вашите работи, оставям цигулката настрана. Някога оправям обърканите ви работи с наглеждане на плодните дървета или с чукане на камъни. Плодното дръвче ми казва: "Бъди като мене. Аз с години търпя това положение и се уча от всичко." Камъкът ми казва: "Бъди като мене. Аз понасям студа, горещината и не се оплаквам. Понасям всичко с твърдост." Като отида при водата, тя ми казва: "Бъди като мене. Аз използвам всички условия. Като видя най-малкия наклон, веднага започвам да слизам надолу и да се движа. Като видя най-малкия отвор, започвам да тека капка по капка. Не се стремя да постигна всичко изведнъж. Съвършенството не се постига изведнъж."

Казвам, да бъдеш съвършен, това значи да излезеш от един ред на нещата и да влезеш в друг. Можеш ли да бъдеш съвършен между лоши хора? Не можеш. Ти ще напуснеш лошите хора и ще отидеш при добрите. Какво ще стане с лошите хора? Бог ще ги оправи. Той има грижа за всички. Той има определен план, по който

постъпва. Всеки трябва да си каже: "Бог е създал света, той ще го оправи. Моята задача е да имам правилни отношения към Бога." Отношенията ви към Бога трябва да бъдат любовни, т.е. синовни. Ще държиш в ума си светли и красиви мисли за Бога.

В заключение на всичко казано досега какво може да приложите? Ще кажете, че трябва да се отречете от света и от себе си. Лесно се казва на думи, но знаете ли колко мъчно човек може да се отрече от света и от себе си? Това значи да намериш оставената игла на Витоша. Някой се отказва от света, а като минава покрай богатите къщи на хората и вижда колко хубаво са облечени, постоянно въздиша. Това не е отричане от света. Друго нещо е да видиш всичко това и да се радваш на чуждото благо. Колкото бедно да си облечен, радвай се на хубавото облекло на своя ближен. Така ще сравняваш нещата и ще познаеш себе си. Когато издържиш тоя изпит, ти ще можеш да се облечеш, както искаш.

Кога хората се обличат в скъсани дрехи? Когато грешат. Скъсаните, обикновените дрехи на човека са необходими за работните делнични дни на неговия живот. Дойде ли празник, той облича новите, чистите си дрехи. Не правят ли майките същото с децата си? Като дойде Великден, майката облича своето момиченце с бяла, хубава рокличка. Вечерта тя съблича бялата рокличка и на другия ден му дава обикновената рокля. Така човек се облича с нови дрехи и ги съблича, изправя погрешките си и прави нови, докато един ден придобие съвършенство и се облече с дрехата на новия живот - дрехата на любовта.

Защо човек греши? Защото заспива често. Тогава съзнанието му не е будно и майката иде да съблече новите дрехи. Да имаш будно съзнание, това подразбира сам да се събличаш и обличаш. Майката има право да съблече новата дреха на детето, което е заспало, но възрастният сам трябва да се съблича и облича. Мо-

ралът на сегашните хора е обикновен, преходен, затова те грешат. Той се определя от техните мисли, чувства и постъпки. Обаче има абсолютен морал, който се определя от светлите и чисти човешки мисли. Казано е в Писанието: "Делата на човека вървят след него." Както мислиш, така постъпваш. Ако имаш загуба, сам ще я носиш. Ако имаш печалба, пак сам ще я носиш. Мислите, чувствата и постъпките ти могат да донесат загуба или печалба - от тебе зависи.

Какво е нужно на ученика? Всеки ден да употребява по десет-двайсет минути, най-много половин час, да съсредоточи мисълта си и да размишлява върху великото и съвършеното като идеал на своя живот. Мислете и вие за оня идеален свят, в който живеят ангелите, светиите, напредналите същества. Стремете се поне половин час да живеете в светлия възвишен свят. Останалото време може да прекарате в обикновения всекидневен живот.

Тридесет и пета лекция
на Общия окултен клас
15 юни 1932 г., сряда, 5 часа
София - Изгрев

МАЛКОТО ДОБРО
(Живият порядък)

Размишление

Тази сутрин ще говоря върху живия, т.е. разумния, порядък в природата. Значи има разумен и механичен порядък. Първо трябва да се използва безпорядъка. Така ще се разбере разумният порядък. Иначе ще питате защо това става така, а онова другояче. Като пишете числата от 1 до 10, пак се питате защо се пишат тия числа. Те са необходими, защото и природата си служи с тях. Тя постоянно пише числа и смята. Възможно ли е това? Туй; което за вас е невъзможно, за други е възможно. Това, което не влиза във вашия ум, в другите умове влиза. Има неща, които вие нито сте виждали, нито сте съзнавали.

Три принципа съществуват в света. Първият принцип е силният, мощният елемент на битието, чрез който се проявява личният живот. Всички сте служили на тоя принцип. Вторият принцип подразбира излизане на човека от личността, т.е. освобождаване от влиянието на личността. Тоя принцип е точно противоположен на първия. Третият принцип едва сега се проявява. Той е наречен служене на Бога, или вяра в Бога. Как се изявява служенето на Бога? Да вършиш това, което ти е неприятно. Ще кажете, че ви е неприятно да грешите. Според мене, когато греши, човек изпитва голяма приятност. Има нещо приятно в гре-

ха, затова човек прави погрешки и престъпления. Ако не е така, никога нямаше да греши. Оня, който е решил да служи на Бога, казва: "Неприятно ми е да направя това нещо, но ще го направя."

Като реши да служи на Бога, човек ще се натъкне на ред неприятни неща, но трябва да ги направи. Защо е така, няма да обяснявам. Тоя въпрос и без това е тъмен и неразбран. Ако започна да го обяснявам, ще стане още по-тъмен. Като знаете това, не примирявайте противоречията, но ги използвайте. Не питайте защо преди един час двама души се разговаряха приятелски, а след един час се скараха и разделиха. Единият отиде на една страна, другият - на друга страна, и започнаха да съзерцават. Когато двама души се обърнат един към друг с гърбовете си, това показва, че възгледите им за живота са противоположни. Ако двамата са обърнати един към друг с лицата си, това показва, че възгледите им за живота са еднакви. Когато някой ви обича, обръща се с лице към вас. Когато не ви обича, той се обръща с гърба си към вас.

Някой се страхува, когато го гледат в лицето. Не се страхувайте от това. Напротив, гледа ли ви някой в лицето, радвайте се. И мечка да ви гледа в лицето, пак се радвайте. Дебне ли ви мечката отзад, тя има намерение да се хвърли върху вас и да ви нападне. С това тя иска да каже: "Моите възгледи са различни от твоите." Когато влезе в противоречие със себе си, човек изпада в безразличие, нищо не го интересува. Например някой иска да изпълни Божията воля, но същевременно има желание да бъде силен, богат, учен, здрав, да изпъкне пред хората. Това е постижимо, но е мъчно. Ако искаш да изпълняваш Божията воля, ще я изпълниш такъв, какъвто си в момента. Няма защо да чакаш да станеш учен, богат, силен, че тогава да я изпълниш. Това е все едно да се запознаеш с човека само когато разбереш какъв е той. Казваш си: "Ако е

добър, честен, праведен, богат, ще се запозная с него. Ако няма тия качества, няма да се запозная." Не е така. Когато срещна един човек, аз искам да видя кое е най-малкото добро, което той носи в себе си. А дали е светия, учен, богат, това не ме интересува. Това всеки може да види. Важно е да видиш в човека най-малкото добро, което никой не може да види.

Често ме запитват: "Какво виждаш в хората, които те обикалят?" В тях виждам най-малкото добро. Дето е най-малкото добро, там е Бог. Когато и ние се запитваме защо Бог се интересува от нас, отговарям: Бог се интересува от нас за най-малкото добро, което е скрито в нашата душа, в нашия дух, в нашия ум и в нашето сърце. Ако не е така, не може да се обясни защо Бог се интересува и от грешника. Значи и в грешника той вижда най-малкото добро, скрито някъде от погледа на обикновените хора. Това може само да ви насърчи. Казвате: "Кой може да угоди на Бога? Не се старайте да угаждате на Бога. Първо угодете на себе си и на своя ближен. Ако можете да угодите на себе си и на своя ближен, ще угодите и на Бога. Дойде ли до мене, аз първо угаждам на Бога. "Как му угаждаш?" Като върша това, което ми е неприятно. Питат ме: "Защо търпиш тия хора около себе си?" Защото искам да угодя на Бога. Аз търся в тях най-малкото добро и като го намеря, виждам, че в Божия закон няма никакво изключение. Така се създава вътрешна връзка между мене и хората. Тая връзка никога не се къса. Ако и вие постъпвате така, ще знаете, че човек не е това, което виждате отвън. Да намериш малкото добро в човека, това значи, да поставиш отношенията си с хората на такава основа, която нищо не може да разклати. Това значи да поставиш живота си на канара, която никакви бури и ветрове не могат да разклатят. На тая основа може да градите своето велико бъдеще. Турите ли за основа на своя живот

богатството, силата, знанието, нищо няма да постигнете.

Какво правят мнозина от съвременните хора? Понеже виждат лошото в човека, като се запознаят с един чужденец, те започват да го предупреждават с кого да дружи и кого да отбягва. Така постъпват и някои от новото учение. Когато дойде чужденец между тях, те го запознават с тоя-оня, но му казват: "С тия хора не трябва да дружиш." Така не се говори. Така не се проповядва новото учение. Виж малкото добро във всеки човек и не се страхувай от него. Като виждам доброто в човека, аз забравям лошото. В това отношение аз съм невежа за лошото в човека. Щом дойда до малките работи, до малкото добро, там ставам учен. И ангелите са невежи за злото, а учени за доброто. Ако един ангел дойде между вас и започнете да го съветвате с кого да дружи и с кого да не дружи, той ще се обърка. Неговата работа е да изявява любовта. Понеже не е богат, не може да помага на хората с пари, той ще им пише любовни писма. Какъв смисъл имат тия писма? Питам, какъв смисъл имат вашите любовни писма. Вие пишете: "О, моя възлюбена, идеал на моята душа! Без тебе не мога да живея." Това не е истина. Как сте живели без нея? А сега, като я видяхте, не можете вече без нея. Ангелите пишат любовни писма, но те се основават на истината. Те виждат малкото добро в човека и за него пишат.

Като ученици вие трябва да превеждате нещата, да търсите техния дълбок смисъл. Какво означават думите "О, моя възлюбена, без тебе не мога да живея"? Не мога да живея без тоя, който е в тебе. Откак те видях, намерих тоя, когото търсех. Докато в мъжа и в жената не виждаш Бога, а гледаш на тях като на временно удоволствие, ти си в положението на малкото дете, което играе с куклите си и казва: "Без куклите си не мога да живея." В това няма никаква философия. Куклите са само забава за детето.

Казваш: "Обезсърчих се, не зная, какво да правя." Мисли за малкото добро и се научи да служиш на Бога, когато ти е най-неприятно. Защо си се обезсърчил? Че някой те наругал, казал ти обидни думи. Той те ругае, защото не мислиш за него, че е божество, голям талант. Започни да го хвалиш и да се възхищаваш от него, той ще престане да те ругае. Има смисъл да те наругае човек, но ако той служи на Бога. Като те ругае, той иска да насочи вниманието ти към Господа - да го познаеш и да му служиш.

Следователно, докато имате високо съзнание за себе си и гледате на някого снизходително, последният ще почувства това и ще ви наругае. Никога не се мери с човека. Не се поставяй пред него като големец. Силата на човека не е в неговата външна форма, но в дълбокото разбиране на живота, в неговата права мисъл, която при никакви условия не може да се изопачи. Силата на човека се крие в чистотата на неговите чувства. Чувствата могат да се менят, но винаги да запазват чистотата си. Чувствата могат да бъдат приятни и неприятни, радостни и скръбни, но в тях трябва да има чистота и устойчивост.

В живота съществуват три положения - да скърбиш, когато другите се радват; да се радваш, когато другите скърбят, да си блажен, когато всички се радват. Ще кажете, че човек скърби, когато другите скърбят. Не е така. Това значи всички да сте под един знаменател, да имате еднакво разбиране за нещата. Ония, които разбират законите, трябва да се радват, когато другите скърбят. Затова казвам, радвайте се с ония, които скърбят, скърбете с ония, които се радват, блажени сте, когато всички благуват. Нима майката не е блажена, когато детето ѝ е здраво, когато се учи добре и когато успява в живота. Тя е блажена, защото детето ѝ благува. Не можеш да се радваш, ако не си минал през страданието.

Защо идат страданията? За да се оформят вашите идеи. Който не е минал през огъня на страданието, не може да се оформи. Свещен е този огън. При всяка скръб се поставят по малко дърва на този огън. В първия момент, като попаднете на тоя огън, вие мислите, че ще изгорите. Няма да изгорите. Има неща, които никога не изгарят. Във всяко растение, във всяка мушица, във всяко живо същество гори свещеният огън. В тоя огън животът започва и продължава да се развива. Оттегли ли се огънят, съществата умират. Ето защо скръбта е носителка на свещения огън. Свещеният огън е разумна сила, която чисти. Като знаете това благодарете за страданията. Казваш: "Страданието ме съсипа." Не се заблуждавай! Това е огънят на страданието, който чисти нещо в тебе, без да изгаряш. Ако искаш да се очистиш и да светнеш, ще търпиш. Страданието не продължава повече от един ден - от изгрев слънце до залез. Ако страдаш повече от един ден, това е ехото на страданието. То е кратък процес. Светлината издържа повече от един ден. Въпреки това, когото срещнеш, всеки се оплаква от страданията и казва: "Няма човек, който да е страдал като мене."

Сега вие трябва да се разширите, да разберете правилно страданието. Само така може да градите, да създадете новото. Срещате един човек и казвате, че е опасен. Защо? Защото според вас не е на мястото си. Това е ваш възглед, не е мнение на възвишения свят. Срещате един талантлив човек. Казвате, че той е на мястото си. Защо? Защото събужда у вас импулс да бъдете като него талантлив. Но вие може и да съжалявате, че не сте талантлив като него. За да бъдеш талантлив, нужни са съответни условия. Как ще се отхрани детето без мляко? Може ли да отхраните детето по същия начин, както малкото птиченце? Не може. Това са два различни метода на отхранване, които дават два различни резултата. Значи за отхран-

ването на една благородна мисъл, за отхранването на едно възвишено желание се изискват специфични методи и специфични условия.

Пазете се от чужди влияния. Има лоши и добри влияния. Достатъчно е лош човек да седне до тебе, за да ти остави своето лошо влияние. Как става това? Понякога в човека влизат нечистотии, както в чистия извор, и намаляват чистотата му. Но изворът е чист и сам може да се очисти. Всички извори са изложени на малки промени в тяхните крайници. Тоя закон е неизбежен. И вие сте изложени на тоя закон. Когато влезете в трамвая между много хора вие се излагате на тяхното влияние. Защо влизате в трамвая? Имате някаква цел. Вие сте готови да търпите всички несгоди, за да постигнете своята цел. Ако чакате реда си отвън и се качите на трамвая, когато е свободен, нямаше да постигнете целта си.

И тъй, когато влезете в Божествения свят, трябва да имате вяра в оня, който живее във вас. Трябва да имате вяра в малкото добро във вас. То е в сила да ви запази от злото в света. Разчитайте на малкото добро като на приятел. То ще ви спаси от най-голямото зло. Малкото добро и голямото зло произвеждат еднакви резултати. Това е закон, който може да проверите в живота. Например, когато престъпникът дойде до крайния предел на своите дела, в него се явява желание да направи поне едно малко добро. Никой не може да преобрази тоя човек освен малкото добро. Той се е натоварил с голяма, тежка раница и пита: "Няма ли човек, който може да ми покаже начин да си помогна, да сваля част от товара си?" Големият товар е горивото, което трябва да се запали. Трябва да се запали огънят в тоя престъпник. Кой е огънят? Малкото добро. Запали тоя огън в човека и го остави да гори. Той ще изгори голямото зло, което след време ще се превърне във велика добродетел. Така и престъпникът ще стане светия.

Следователно, докато човек не познае голямото зло, не може да познае малкото добро. Ще познаеш първо голямото зло, а после малкото добро. След това ти ще станеш човек в пълния смисъл на думата. Най-голямото зло и най-малкото добро са граници на живота. Щом излезе от тия граници, човек отива при Бога. Това е толкова лесно, колкото и на пияницата да седне пред масата и да извика: "Чаша вино!" Погледне чашата, вдигне я нависоко и каже: "Да живее България!"

Казвате - лесно се говори, мъчно се правят нещата. Къде е мъчнотията, да направиш едно малко добро? Мъчнотията се крие в това, че недовиждаш, не знаеш какви нужди има човек и как да го задоволиш. Срещаш един човек, гледаш го гол, бос, окъсан, гладен, не знаеш как да му помогнеш, какво първо да му дадеш. Обаче тоя изпаднал човек не иска нито хляб, нито дрехи и обувки. Той очаква да срещне някой, да му каже една сладка насърчителна дума. Срещам тоя човек и го питам: "Братко, как си?" Той веднага ме погледне, лицето му светне и тръгва с мене. По пътя се разговаряме, питам го как е дошъл до това положение. Той ми разказва как изгубил всичко. Казвам му: "Не се смущавай, че си бос. Когато отиде на планината, Мойсей беше обут, но чу глас от горящата къпина, който му каза: "Мястото, на което стоиш, е свето. Събуй обущата си!"

Сега и вие влизате в църква, в домовете обути, но трябва да се събувате. Ще кажете, че обувките ви са нови, чисти, няма да каляте. Не са чисти обувките. Те са свързани с живота на някое животно. Вие сте одрали кожата на животните и забравяте, че нямате право да отнемате живот. И аз нося кожени обувки, но скъпо ги плащам. С тия пари аз мога да живея още сто години. Не се страхувам от задължението, което поемам с обувките, защото така ще науча най-голямото зло. Най-малкото добро познавам вече, остава ми да науча най-голямото зло.

Сегашните хора се нуждаят от дълбоко вътрешно разбиране на живота. Без това разбиране вие ще минавате през добрините и злините, през радостите и скърбите и ще очаквате да дойде някой при вас да ви каже една блага дума. Вие очаквате някой да ви обича. Кой може да ви обича? Само оня, който върши своята работа при най-неблагоприятни условия. Само оня може да ви обича, който е намерил най-малкото добро. Какво ще дадете вие на тоя човек? За да получиш нещо, трябва и ти да дадеш нещо от себе си. Такъв е законът. Правилна обмяна трябва да става. Ще получиш, ако дадеш. Като дадеш, ще получиш. Само така се създава връзка между хората. Аз не говоря за оная връзка, която децата правят с буболечките. Някое дете хване един бръмбар и го върже за единия крак. Тая връзка коства или целия живот на бръмбара, или само едното му краче. Друг е въпросът да вържеш падналия в кладенеца с въже и да го извадиш навън. Тая връзка е естествена. Можеш ли да пуснеш в кладенеца оня, когото обичаш?

Какво ще каже майката, чието любимо дете заминава за оня свят? Как го е пуснала тя? Въжето се скъсало, и детето отива нагоре. Обаче майката е в сила да задържи детето си на земята. Как? С любовта си. Майчината любов е по-силна от смъртта. Като се противопостави на смъртта, детето ѝ не умира. Търси ли помощ отвън, детето непременно ще умре. Казвам на майката: "Преди да търсиш цяр за детето си, моли се на Бога. Той няма да вземе това, което сам ти е дал. Оня, който иде да вземе детето ти, е някакъв самозванец, дошъл в името на Господа. Той казва, че Бог го изпратил, но не говори истината." Бог не благоволи в нашата смърт. Той е живот, и на нас дава живот. Казано е в Писанието: "Бог на любовта не е Бог на мъртвите, но Бог на живите." Следователно, ако вашето дете е заминало за оня свят, не мислете, че е умряло. То е отишло там да учи. Майката

трябва да знае това и да не плаче за детето си, но да очаква писма от него.

Изучавайте основните положения на живота, сами да си помагате. Някои очакват да им се каже всичко наготово. Те търсят гадатели, да им кажат какво е писано в кафето им. Събират се няколко сестри заедно, пият кафе и една от тях гадае. Много неща са написани в кафето: мечка, вълк, лисица, облаци, път и др. Който разбира, може да чете по тия образи като символи. Изкуство е обаче да гадаеш на себе си. Някой гадае на другите добре, но като дойде до себе си, нищо не може да каже. Много от вас сте били добри гадатели в Египет, в Индия. Оттам носите тоя занаят, но сте го забравили. Казвате, че тоя занаят е цигански. Не е цигански, но трябва да гадаете без кафе, без карти, без боб.

Ясновидката Кортеза казваше верни неща, но без икона тя не можеше да се съсредоточи. Ще тури иконата пред себе си, ще прекади с тамян и след това започва да говори. Един ден Кортеза ми разказа една своя интересна опитност. Дошъл при нея един човек, искал да му каже нещо. Тя турила иконата пред себе си, прекадила с тамян, но нищо не видяла. Моли се, движи се натук-натам, дано чуе нещо - пак затворено. Тъкмо се готвела да каже, че нищо не се открива, изведнъж гледа към иконата, ръката на Света Богородица се движи. Тя разбрала какво искат да ѝ кажат. Обърнала се към дошлия с думите: "Ти имаш лош навик, обичаш да вдигаш ръка, да биеш. Така биеш жена си, но трябва да се откажеш от тоя навик. Ти си волева натура, енергичен си, можеш да се въздържаш." Много неща му казала тя, но след като видяла отражението върху иконата.

Учете се от малките работи. Каквото и да ви се случи в живота, в него се крие някаква наука. Аз не съм за външното гадание, да очаквате да ви кажат нещо отвън. Сами трябва да си гадаете. Ставаш сутрин

от сън. Погледни се в огледалото и виж какъв е изразът на лицето ти. Ако в първо време си сериозен и скоро след това се развеселиш, ще знаеш какво може да ти се случи през деня. На другата сутрин се поглеждаш пак и несъзнателно вдигаш едната си ръка, а другата спущаш долу. После изкривяваш устата си или намигваш с окото. Защо правиш това движение? В движенията се крие цяла наука. По тях човек може да научи много неща. Голямо знание се крие в намигването. Двата клепача на окото носят два вида енергии: горният клепач крие положителна енергия в себе си, а долният - отрицателна. Като изучавате човешкото око, ще видите, че в различните хора то има различна форма и строеж. Окото на светията има една форма, на гениалния - друга, на талантливия - трета. Окото на обикновения човек също се различава от горните. Изобщо външната форма на окото отговаря на вътрешния живот на човека. По формата на окото ще познаете какви мисли и чувства вълнуват даден човек.

И тъй, невидимият разумен свят говори на човека чрез символи. Ти търкаш окото си, не знаеш защо правиш така. Говор е това. Почесваш главата си отзад - говор е това. Чрез него разумните сили в природата работят върху съзнанието на човека, да го пробудят. Видите ли, че някой мига бързо, ще знаете, че той е страхлив човек. Силният, безстрашният не мига бързо. За такъв човек българите казват "окото му не мига". Оня, който бързо мига, нека вземе огледалото и се наблюдава. След това да прави опит да се въздържа. В първо време ще се въздържа половин минута да не мига, после една минута, две минути. Това е дисциплина, през която всеки трябва да мине. Обаче повече от две минути няма да се въздържате в мигането. Има опасност да се хипнотизирате и заспите. После няма кой да ви събуди.

Като ученици вие трябва да дисциплинирате очите си, да знаете колко бързо да мигате, как да ги от-

варяте и затваряте. Питаш някого: "Защо ме гледаш така втренчено?" Плавно, хармонично ще отваряш и затваряш очите си. Природата обича плавни, спокойни и равномерни движения. Красиво е да гледаш как човек отваря и затваря очите си спокойно. Това е естествено движение. Грабливите птици са смели, те никак не мигат. И вие трябва да бъдете смели, безстрашни, да създадете характер в себе си. Велико нещо е безстрашието. Който бързо мига, нищо не постига. Каквото започне, не успява. Ако бързо мигаш и желаеш да научиш един език, няма да успееш. Ще работиш върху очите си и ще учиш езика. Колкото успяваш в мигането, толкова ще успееш и в езика.

От бързото или спокойно отваряне и затваряне на очите зависи твоя успех и в науката, и в музиката, и в разрешаване на житейските въпроси. Учи всичко, което те интересува, и не мигай бързо. Не движи вежди-те си, когато не трябва. Дръж устата си свободно. Устните не трябва да бъдат нито много затворени, нито отворени. Човек трябва да бъде свободен в движението си. В какво се изявява свободата? Къде е свободата? В Бога. Трябва да се откажеш от човешките мисли и да приемеш Божествените. Свободният човек се проявява така, както Бог го е създал. Той е естествен във всичките си прояви и като срещне своя ближен, първо вижда доброто в него.

Човек трябва да се самовъзпитава. Без това никаква култура не съществува. Който не се е възпитал, не може да дойде до ония естествени хармонични движения. А всяка дисхармония води към страдания. Като знаете това, стремете се към правилни естествени движения. Като отиваш на работа, излез с лицето си навън. Обърнеш ли се с гърба си, работите ще останат назад. Освен това не тръгвай изведнъж бързо. Тръгни бавно, с отмерени стъпки и постепенно ускорявай хода си. Отнасяй се съзнателно към себе си, за да създадеш добри навици.

Като ученици вие се нуждаете от абсолютна вяра. Да вярваш, това значи да живееш в хармоничния свят на истината. Истината подразбира свят на свободата и красотата. Който иска да бъде красив, трябва да познава истината. Човекът на истината не се страхува от нищо. Той поглежда открито, с доверие към всички хора. Щом вярва в Бога, той е безстрашен. Пред нищо не се колебае, не се съмнява и не подозира. За него лоши хора не съществуват.

Днес и религиозни, и светски хора, като говорят за Бога, казват, че той живее на небето и там го търсят. Наистина Бог живее на небето, но мъчно може да го намерите там. И боговете го търсят на небето, но не могат да го намерят. Единственото място, дето лесно може да се намери Бог, е мястото на малкото добро. Ако искате да видите Бога и неговите чудеса, спрете се на мястото, дето живее най-слабото, най-нищожното същество. Там ще видите какво прави Бог, как изявява своята любов и мъдрост. Ако искаш да намериш себе си и да се познаеш, намери най-голямото зло, което живее в тебе. После съсредоточи се и потърси най-малкото добро. Щом го намериш, в тебе става голям преврат. От тоя момент всичките ти работи започват да се нареждат добре. Да намериш истината, това значи да придобиеш нужната свобода и красота. Ще кажеш, че не искаш да бъдеш красив. Какъв искаш да бъдеш? Грозен ли? Ако си красив, бъди красив, както трябва. И ако си грозен, бъди грозен, както трябва. Искаш или не, трябва да бъдеш красив. Ще бъдеш добър, учен, красив. "Много неща не зная и не разбирам." Това нищо не значи. Да знаеш много неща, това значи да си натоварен толкова много, че да не можеш да се движиш свободно. Важно е да разбираш нещата, за да влезеш във връзка с разумните същества. Тяхното знание ще протече и към тебе. Затова трябва да обичаш Бога, да приемаш неговото знание. Ако не го обичаш, ще останеш невежа.

Мнозина очакват деня да заминат за другия свят, там да придобият всичко, което им е нужно. Много пъти са ходили и на другия свят, и пак ще отидат, но какво са донесли оттам? Ако отидете със сегашните си разбирания, ще се върнете такива, каквито отидохте. Вие трябва да разбирате нещата правилно още на земята. Съществата на оня свят са по-разумни от вас. Те само ще ви погледнат, да видят носите ли малкото добро в себе си, и ще изчезнат. Вие ще изпитате голяма самота. Никого няма да видите, даже и себе си. Само ще чувствате себе си, без да се виждате. Ще се движите нагоре-надолу, без да сте изминали някакъв път. Пред вас ще стоят яденета, без да можете да си хапнете. Тяло имате, но толкова прозрачно, че никаква сянка няма да хвърля. Имате очи, но не физични, затова ще виждате по особен начин.

И тъй, докато сте на земята, търсете малкото добро в себе си. Критикувайте се, но разумно. Използвайте всичко, което ви е неприятно. Щом нещо ви е неприятно, направете го заради Бога. Това е служене. Не говорете непроверени неща. Първо проверявайте тяхната истинност, и тогава ги изнасяйте навън. Виждаш една лоша черта в своя брат. Не бързай да го критикуваш, преди да видиш дали същата черта не е и в тебе. Ако я намериш в себе си, помисли как може да я изправиш.

Сега вие сте дошли на земята да учите, влезли сте в школата, но очаквате да получите нещо отвън. Дохождате при мене да разберете какъв човек съм, какво мога да ви дам. Вие не търсите малкото добро в мене, но искате да проверите вярно ли е, че съм свят човек, както някои казват. Щом дойде такъв човек при мене, аз не го приемам. Той ме погледне и си казва: "Не бил такъв, какъвто го препоръчват." Той не знае, че така именно аз му помагам. Когато изпълнявам Божията воля, за мене не е важно мнението на хората. И мене някъде не ме приемат. И на мене някои дават

гърба си, не ме поздравяват. Аз не се сърдя за това, но чета по лицата какво искат да ми кажат с поведението си. Срещна млада мома. Тя ме погледне строго и си казва: "Ученето на тоя човек разваля живота на хората." С това тя иска да каже, че ако приеме новото учение, не може да люби. Лъже се тя, тъкмо в новото учение ще може да люби повече, но разумно. Тя ще получава по десетина писма на ден, но трябва да знае как да отговаря. После мислено казвам на момата, че това, което сега търси, не може да го намери. Заради доброто в нея ще ѝ се даде възможност да намери възлюбения си. Като приеме мисълта ми, тя се обърне няколко пъти да запомни лицето ми. Като ме срещне втори път, тя вече ме поздравява, усмихва се, гледа на мене като на познат. Младата мома е моя сестра, излязла от Бога. Аз не я критикувам, но я поздравявам, усмихвам се и показвам пътя, по който трябва да върви.

Хората трябва да се откажат от стария мироглед и да си изработят нов. Ако още се държат за старото, същият резултат ги очаква: старост, немощ и смърт. След това те се готвят за другия свят. Там болници няма и не се нуждаят от инвалиди. Божественият свят не е място за инвалиди. Там не се правят никакви подаяния. Там живеят децата на Бога, които го познават и разбират. С притчата за блудния син Христос даде пример какво значи разкаяние и смирение. Блудният син се върна при баща си и каза: "Татко, сгреших пред тебе и пред Господа. Всичко, което ми даде, изядох. Сега съм готов да ти работя като слуга. Приеми ме в дома си." Когато човек дойде до положението на блудния син, той влиза в новия живот.

Във всички хора трябва да се яви желание да работят на своя баща. И вие трябва да научите по един занаят и да бъдете доволни от положението си. Сега всички хора плачат, но не плачат, както трябва. Аз искам да намеря образец на човек, който плаче. Някоя

сестра плаче, но не може да ми послужи за модел - не знае да плаче. Тя погледне надолу, погледне нагоре, но плачът ѝ не трогва душата. Така не се плаче. После се усмихне, погледне към земята. Това не е смях. Идете при извора да се научите да плачете. Като извира, водата плаче и прави движения. Красиви движения са ония, в които има хармония. Без движения нищо не се постига. В Индия има факири, които с години седят на едно място, да каляват волята си. Със седене те нищо не са постигнали. Адептите са хора на движението. Ония хора, които седят на едно място и мислят само за удоволствие, не могат да се развиват. Вие трябва да бъдете подвижен като светлината. Такива са ангелите.

Сегашните хора не могат да ходят правилно. Някои се движат като гемия, клатят се на една и на друга страна. Това показва, че те се намират в развълнувано море. В разумния живот не съществува никаква дисхармония. Вие сте дошли на земята да изправите мисълта си, за да се приготвите за разумния свят. Не съжалявайте, че в ума ви е влязла лоша мисъл или в сърцето ви - лошо чувство. Ако се страхувате от лошите мисли, чувства и постъпки, вие не може да намерите Бога.

Едно се иска от вас - да служите на Бога. Ако правите това, което ви е приятно, вие служите на света. Това правят всички хора. Ако правите това, което не ви е приятно, вие служите на Бога. Бъдете като Бога, който дава еднакво на праведния и на грешния. Като праща слънчевите лъчи на земята, Бог еднакво дава на всички живи същества. Той се отнася с еднакво внимание към човека и към паяка. Като мине покрай паяка, запитва го: "Как живееш?" "С години тъча своята мрежа, но още не съм разрешил задачата си." "Имаш ли гости, посещават ли те приятели?" "Много гости имам. Често влизат в мрежата ми и аз ги изяждам."

Наистина голямо противоречие съществува между паяка и мухата. Засега това противоречие не може да се разреши. Вън паякът има право да изяде мухата, но види ли го някой, свободен е да развали паяжината му. И аз не позволявам на паяка в стаята ми да смуче кръвта на мухата. В стаята ми влизат и комари. Когато спя, комарът има право да вземе малко кръв от мене. Когато съм буден, не позволявам на комара да смуче кръвта ми. Някои се страхуват от комарите. Няма защо да се страхуват от тях, но ще им заповядат да не ги хапят. Ако не можете да заповядате на комарите, как ще въздействате на хората? Казвате, че лесно се справяте с комарите. Как се справяте? Ако ги убивате, това не е разрешение на въпроса.

Какво представят комарите в психичния живот на човека? Те са неговите лоши мисли и чувства. Ако не можеш да се справиш с една лоша мисъл и лошо чувство, де е твоята сила? В лошата мисъл се крие едно добро. Как ще намериш това добро? Ще издигнеш перпендикуляр и в основата му ще намериш малкото добро. Само така ще разбереш смисъла на лошата мисъл. Лошите мисли и чувства служат за запазване на богатството в човека - неговото малко добро. Само адептите и светиите се домогват до малкото добро. То се пази от голямото зло.

Някой казва: "Предчувствам, че ще ме сполети голямо зло." Кое е голямото зло? Смъртта. По-голямо зло на земята от смъртта не съществува. Като се справи със смъртта, човек става господар на положението. Той придобива истинското знание, което го прави щастлив. Да се справите със страданието и със смъртта, това е задача, която всеки човек трябва да разреши. Христос е страдал и разреши въпроса за страданието. И вие трябва да го разрешите като него. Зад всяко разумно страдание се крият истинското знание и истинските добродетели. Зад страданието се крият разумни същества, с които трябва да се запознаете.

Те ще ви повдигнат. Те се интересуват от вас, грижат се като за свои деца. Колкото по-голям е интересът им към вас, толкова вашият живот се подобрява. Кога се интересуват от вас? Когато страдате. Колкото повече се увеличават страданията ви, толкова по-знатни ставате и толкова повече ви помагат. В страданията човек възприема, а в радостите дава. Страданието разтоваря, а радостта товари. Като страдате и се радвате, ангели ви посещават. От една страна ви изпитват, а от друга ви помагат. Велико нещо е да видиш ангел. Той е облечен в бяла премяна, препасан със златен колан. На момата той се явява като млад, красив момък. Като го види, тя казва: "Никога няма да забравя тоя момък." На момъка се явява като красива мома, за която цял живот мечтае. Той казва: "Душата си давам за тая мома." Ангелът казва: "Аз нямам нужда от твоята душа. Дай я на Господа."

Да се върнем към основната мисъл - малкото добро. Търсете малкото добро както в себе си, така и в своите близки. После ще намерите най-голямото зло. Тоя момент изисква герои. И на вас казвам. Бъдете герои да се справите с голямото зло. Бъдете търпеливи, докато намерите малкото добро. Всеки ден се оглеждайте в огледало, да видите какви промени стават във вас. Забележите ли, че на лицето ви се яви една бръчка, работете върху себе си, да я премахнете. Ако устата ви е крива, това е недостатък, който също трябва да премахнете. Всеки недостатък се отразява на мислите и чуствата, а те - върху вашия характер. Ако не работите върху себе си, напразно сте живели на земята. Животът има смисъл, ако се използва. Казваш: "Ако тая година не успея, догодина ще успея." Не отлагайте нещата. Ако тая година не използвате благото, което тя носи, идната година ще ви донесе по-малко блага. Изучавайте себе си, да видите доколко сте готови да търсите малкото доб-

ро. Христос казва: "Аз съм пътят, истината и животът." Пътят е символ на светлината. Тя има отношение към знанието. Без светлина пътят не съществува. Без знание светлината не може да се изяви. Пътят има отношение към физичния свят, светлината - към духовния свят, а знанието - към Божествения. "Аз съм истината." Истината има отношение към свободата. Значи човек трябва да бъде свободен, ангелът трябва да бъде чист, а за Бога се казва, че е свят. Свободата е за човека, чистотата е за ангелите, а светостта - за Бога. Истината е в святостта. Само святият човек може да бъде абсолютно свободен. "Аз съм животът." Обикновеният живот е за земята, мисълта е за духовния свят, за ангелите, а любовта е за Божествения свят.

Следователно, когато казвате, че трябва да се живее, вие сте на земята, между хората. Когато се казва, че трябва да мислите, вие сте между ангелите, а когато се казва, че трябва да любите, вие сте в Божествения свят. Като се говори за любовта, това е Божественото начало. Като се говори за мисълта, това е ангелското проявление. Като се говори за живота, това е човешкото. Чувствайте дълбоко в себе си Божията любов. Чувствайте дълбоко в себе си ангелската мисъл. Чувствайте дълбоко в себе си живота на цялата природа.

Като ученици вие трябва да ликвидирате със старото. Ако ти е приятно да ухапеш някого, откажи се от това желание и направи неприятното, т.е. кажи му, че е добър. "Как да му кажа, като не е добър?" По човешки е невъзможно да се каже това, но от гледището на Бога е възможно. Ако Бог мисли за нас така, както ние за близките си, не бихме могли да живеем. Доброто е от Бога, злото - от човека. Следователно, човек сам трябва да се откаже от злото, сам да го хвърли настрана. От Божествено гледище зло не съществува. Обаче злото съществу-

ва само в човешкия свят и причинява нещастия на хората.

Мнозина питат: "За кого е създаден светът?" За умните хора, наречени чада Божии. Противоречията в живота са пак за умните хора. Злото и доброто е за добрите хора. Всичко съществува за добрите хора. Който разбира нещата, казва, че всичко е за добро. Който разбира нещата отчасти, отчасти е добър. Който напълно ги разбира, изцяло е добър. Питат съществува ли в Бога зло. Не съществува. Въпреки това той заповяда на Адам и Ева да не ядат от плода на забраненото дърво. Те ядоха. Адам разбра погрешката си, но не можа да я изправи, за което го изпъдиха от райската градина, да отиде в света да придобие висока култура. Ще знаете, че най-голямото зло е за светиите, за гениалните хора. За тях това е голяма привилегия. Мъчениците минаваха през огън, но те пееха и славеха Бога, считаха, че всичко е за добро. И първите християни бяха бити, но те се радваха, че Бог ги удостоил да минат през тоя огън. Когато изгубиха новото разбиране, Духът Божи се оттегли от тях.

Често се запитвате защо идат страданията. Помнете: страданията са привилегия за хората. Само грешниците не страдат. Обаче праведните страдат и чрез страданията стават кандидати за светии. Ще кажете, че знаете тия неща. Знаете ги, но не се ползвате от тях. И сега слушате да ви се говори за малкото добро, но като го намерите, тогава ще разберете каква истина се крие в него. Обаче, като наблюдаваш някого и търсиш малкото добро в него, не му казвай какво правиш. Каквото и да видите, нищо не говорете. Казвате: "Аз видях това-онова." Нищо не сте видели. Тоя свят, в който едва сте надзърнали, е свят на обяви. Никой смъртен не може да види истинския свят. За да видиш тоя свят, трябва да имаш живота на добрия човек, мисълта на ангела, който е завършил своето развитие, и любовта на необятното Божие сър-

це. Ако нямате тия качества, оня свят ще бъде за вас пустиня без никаква светлина.

Не съжалявайте за земния си живот. По-голямо благо от моя живот няма. Ако страдате и се радвате, без да се ползвате от благото, което се крие в живота, вие не разбирате моя живот. Радвайте се и на най-малкото благо, на най-малката любов в себе си. Вие мислите, че като заминете за оня свят, там ще ви посрещнат с песни и венци. Пеш ще отивате за оня свят и през всеки четиридесет деня ще ви дават малко хлебец. Ще станете само кожа и кости. Ако сте изпълнили закона на любовта, ще станете толкова красиви, че никой няма да ви познае.

Сега вие сте в школата като човеци, които живеят на земята. Дошли сте да придобиете любовта, да познаете Бога. Някои от вас се оплакват, че страдат. Защо страдат? Нямали дрехи, пари, къща и др. Ако кажа, че нямам пари, не говоря истината. Вярно е, че нямам пари, защото не ги сека. Казвате: "Учителят може да направи всичко." Мога, но ако вие пазите живия, разумен ред на нещата. Аз мога да направя всичко за вас, ако имате живота на добрия човек, светлата мисъл на ангела и любовта на Бога. Нямате ли тия неща, нищо не мога да направя за вас. Вие искате да станете светии, Бог да ви посещава. Ако досега не ви е посетил, никога няма да ви посети. Понеже Бог ви е посещавал много пъти, и в бъдеще ще ви посещава. От вас се иска само едно - да служите на Бога, като посветите живота, мисълта и любовта си на него.

Желая ви да придобиете живот като моя, да разбирате нещата като мене. Под "моя живот" разбирам общия живот, който се проявява навсякъде.

Желая ви да имате мисъл като моята.

Желая ви да имате любов, която извира от сърцето на Бога, да гледате на нещата, както Бог гледа.

Следователно, когато срещнеш тъжен, скръбен човек, не му казвай, че трябва да слуша, но кажи: Же-

лая ти да имаш общия живот в себе си. Желая ти да имаш светлата ангелска мисъл. Желая ти да имаш любовта, която излиза от Бога. Желая заедно да търсим малкото добро в човека. Само така животът ни ще се оправи.

Тайна молитва

Тридесет и шеста лекция
на Общия окултен клас
22 юни 1932 г., сряда, 5 часа
София - Изгрев

ТОЙ Е В НАС И НИЕ В НЕГО

"Добрата молитва"
"В начало бе Словото"

Тема за следния път: "Отношението между светлината, мисълта и живота".

(Прочете се четвъртата глава от Евангелието на Марка - от 26. стих до 30. включително.)

Трябва да схващате отношенията. Човек не може да бъде щастлив, докато не разбира вътрешното отношение, което съществува между разумните същества. Щастието зависи от онази хармонична връзка, която съществува между всички същества. И колкото тази връзка е по-добра, и щастието у човека е по-мощно. Когато някой казва, че няма щастие, това показва, че той няма отношение към живота в природата. Под думата "живот" се разбира съзнателният живот. Да съзнаваш, че трябва да ядеш, че трябва да печелиш пари, че трябва да станеш силен човек - това съзнание е общо. Да съзнаваш две неща - че Той живее и ти трябва да живееш, трябва да живее някой в тебе. Христос е казал: "Аз живея в Отца си и Отец ми живее в мене."

Всички животни и растения, всички живи същества живеят в Бога, но те не съзнават, че живеят в него и вследствие на това произтича един вътрешен дисонанс в тези същества. Ние живеем в Бога и вели-

чието на Бога се състои в това, че Бог ни е допуснал да живеем в него и да правим престъпления. Това е величието на Бога. Оставил ни е свободни да правим престъпление, и то преспокойно, че нему е приятно заради любовта, която има. Опитва ни сега. Ние правим това, което знаем. Единственото нещо, което може да направи човек и което се отличава от Бога, е, че той може да прави престъпления.

Вторият процес, който сега настъпва в еволюцията и живота, е, че Бог ще дойде да живее в нас. Както Бог ни е оставил да живеем в него и да правим, каквото искаме, така и ние трябва да оставим Бога да живее вътре в нас и да прави, каквото иска. И той ще направи там неща, на които вие ще се чудите. Вие може да направите това в него, което Бог не може да направи, и той ще направи във вас нещо, което вие не може да направите, което ще ви повдигне и ще ви направи щастливи. Той ще мисли за вас, когато ви е допуснал да живеете в него, а пък сега, като дойде във вас да живее, ще мисли за себе си. Вашият ум никога няма да разбере това. Това е Божия работа. Не се месете в Божиите работи.

Може ли да оставите Бога да живее във вас? Как? Заради това го оставете. Като дойде Бог да живее във вас, той ще внесе любовта, свободата, мира, радостта - всичко онова, което даже вие не може да си представите. И ако някой от вас мисли, че може да се спаси сам от само себе си, то е загубена работа. Покажете ми един такъв екземпляр и ми го донесете. Не се смущавайте от втория процес.

Ние имаме два процеса. Ние ядем храната и никой не знае как става този процес на храносмилането. Ти казваш, че стомахът ти е една торба. Човек е умен. Тази глупава торба прави такива чудеса, които и най-умните химици на земята не може да направят. Мнозина казват, че Господ ще разруши тази торба. Той тази торба, която върши такива хубави работи, няма

да я развали. Той, като дойде, ще развали глупавите работи в света.

Вие трябва да имате една здрава мисъл. Аз ще се отдалеча малко, да ви дам една философска мисъл. Всички знаете нали, пишете числата от 1 до 10 и от 10 до 20.

Представете си, че вие сте намерили 1 горе, а долу ще намерите 10. Това разстояние вие го измервате. Вие живеете на високите върхове и искате да знаете какво е разстоянието до тази долина. Казвате - това са десет километра. За да проверите тези десет километра,

вие трябва да изразходвате известна енергия. Питам, като слезете до десет, колко енергия ще изразходвате, знаете ли? Вие знаете това разстояние - равно на десет километра. И на друго място има числото 10. Там живее един човек в долината, иска да се качи на върха при 20. Иска да изчисли какво е разстоянието. Усилията на тези двамата еднакви ли са? Еднаква енергия ли са изразходвали? Не. Защо? Защото високите места поглъщат повече енергия - има изкачването, а пък ниските места поглъщат по-малко енергия - има слизане. Вие ще кажете, че човек слиза от високото към ниското. Ако една тенджера турите на огъня, защо на водата е по-лесно да се качи като пара? На човека му е по-лесно да слиза отгоре към ниското, а на парата е по-лесно обратното. Парата, като слиза, харчи повече енергия, а нагоре като се качва - по-малко.

Това зависи от желанието на човека. Когато човек има известно желание или когато неговият съзнателен живот е насочен към някоя точка - която и да е във вселената, колкото съзнанието му е по-будно и има по-голям стремеж, той харчи по-малко енергия. Колкото съзнанието му е по-малко будно и по-малък

стремеж има, толкоз повече енергия харчи. Когато отиваш към предмета, когото обичаш, по-лесно отиваш и с по-малко енергия. При предмета, който не обичаш, с повече енергия отиваш и по-бавно.

На буквата "З" нито един не е дал изяснение. Защо тази буква се пише така? В четири посоки се пише. Вие изяснявате нещата много механически. Както е например, когато имаш пари в кесията и може да ги извадиш и ги дадеш на бакалина. Богат човек е онзи само който нито знае да изважда парите от кесията, нито да ги туря. Всеки един човек, който може да внесе пари в кесията си или изважда пари от кесията си, той е нещастен, той нищо не може да научи. Ти внасяш и изнасяш.

Питам, защо внасяш и защо изнасяш? Като внасяш нещо вкъщи и като изнасяш, какво става? Някой път в изнасянето и във внасянето има нещастие. Когато се внесе вкъщи умрелия баща, щастие ли е? Но когато внесат младата булка или изведат младата булка, тогава е щастие. Или когато изнесат житото от къщата за сеене на нивата. Някой казва: "Да изляза от къщи." Ти се самозаблуждаваш, че си влязъл вкъщи. Ти си оградил пространството с четири стени и мислиш, че си влязъл вкъщи. Ти никога не си излязъл от тази къща. Ти казваш: "Тази къща е моя." Ти, който си гражданин на цялата вселена, ограждаш едно малко място и казваш: "Това е мое сега." В това няма никаква философия. Това е едно първокачествено заблуждение, което човек е вмъкнал и от което произтичат всичките заблуждения.

Една циганка се оженила за царския син. Тя ще насипе на няколко места брашно и ще отиде да проси от всяко място и ще каже: "Дай ми за Бога малко." И ще си вземе. Ще направи хляб, ще ѝ стане приятно, че е могла да си изпроси хляба.

Всеки един от вас прави така. Някой казва: "Аз много зная." Знаеш толкоз, колкото и циганката. Казваш така: "Изпросих си хляб." Сега се заражда една идея. Ти знаеш ли какво е учението на Христа? Христос е дошъл да спаси света. Какво значи да спаси света? Кой свят и как се спасява? Той е дошъл да повдигне хората. Как се повдигат хората? Това са думи само. Ако знаеш само да си натрупаш ума само от книгите и да се обременяваш, това е лесна работа. Дрехите са за здравия човек. За болния не са хубавите дрехи. Трябва да оставите старото и да дойде с вас Божествената идея. Ще ви дам един образ.

В една тъмна стая каквито и предмети да има, не сте в състояние да се запознаете със стаята, ако няма светлина. Тази светлина вие не може да я произведете. Там трябва да дойде някой да внесе светлината. Тогава знанието ще дойде. Единият, който може да внесе светлината във вас, е Господ. Следователно, ако ти искаш да познаеш битието, трябва да оставиш Господа да дойде в тебе. Ти нито ще знаеш кога ще дойде, нито кога ще си замине. Ще знаеш, че Бог е дошъл и че Бог си отишъл. Кога е дошъл и кога си е отишъл, няма да знаеш. Важен е този елемент на светлината, който ще внесе знанието. А пък като дойде знанието, ще приготви пътя за живота. Като дойде животът, ще приготви пътя за любовта. Като дойде любовта, ще приготви пътя за Божия дух. Като дойде Божият дух, ще приготви пътя за вечното, за Бога. Това вечното като го видиш, всичко ще ти стане ясно. Ще кажеш: "Сляп бях и прогледнах."

Ако остане да ви кажа какво нещо е щастието, никой не е описал какво нещо е щастието. Дайте разумно и живо дете на майката и не ѝ говорете за щастието. Тя е щастлива. Отнемете ѝ детето - и тя е нещастна. Щастието в живота - това е Бог. Милосърдието в живота - това е Бог. Истината в живота

- това е Бог. Вие не може да отделите тия неща едно от друго. Всичкото е едно цяло. Като дойдат тези неща в тебе, ще знаеш, че това е Бог, който се проявява в тебе.

Ти казваш: "Аз кой съм?" Ти си онзи, който е създаден от живота. Ти си онзи, който няма светлина. Ти си този, който е твърд и жесток. Ти ще кажеш така: "Ние сме синове, чада Божии." Ако светлината прави познати нещата на мене, тогава аз виждам. Ако нещата стават за мене ясни, тогава виждам. Ако чувствам Божията любов в себе си, аз виждам. Ако чувствам Божията мъдрост в себе си, аз виждам. Ако Бог живее в нас, какво има да се безпокоим за ежедневния живот. Може да философстваш, че трябва да обичаш. Ти може да говориш за Бога, и пак да страдаш. Ти може да любиш, и пак да страдаш. Не мислете, че любовта изключва страданието. Страданието е външна сянка. Колкото любовта е по-голяма, толкоз и страданието е по-голямо. Колкото страданието е по-малко, толкоз и любовта е по-малка. Колкото повече страда някой за тебе, повече те обича. Колкото по-малко страда за тебе, по-малко те обича. Не да се безпокои за тебе. И в Бога има страдание. При онази голяма свобода, която ни е дал, и при всички блага, които ни е дал, ние от сутрин до вечер вършим само престъпления. Ти от сутрин до вечер си недоволен. Каквото и да те направят - и цар да те направят, пак си недоволен. Като станеш като Него, какво ще научиш? Може да станеш като Него. Какво ще научиш? Може да станеш като Него, когато направиш такива хора като себе си да им дадеш свобода да правят престъпления, да живеят в тебе. Тогава си като Бога. После в друго отношение ти ще приличаш на Господа. Когато тези същества си отворят душата и ти влезеш в тях и направиш, каквото ти искаш, тогава пак ще приличаш на Господа.

Казваме - ние като Господа не може да бъдем, Господ като нас не може да бъде. Като влезе Бог вътре в нас, ние вървим отподире му и му даваме наставления. Ако мъжът иска да даде нещо, жена му му казва: "Толкова не трябва да даваш." Той ще иде да се учи да свири, а жена му казва: "Толкоз не се свири, толкоз не се учи." Тази работа е закон, с насилие не става. Знаете ли какво нещо е свободата? Като дадеш място на Божественото в себе си, ще падне голям товар от тебе. Ти ще бъдеш един ангел, ще летиш във вселената и Господ ще те носи. А пък сега не може да се мръднеш никъде, както камъните съществуват. Ако Господ не влезе да живее във вас, нито на Луната, нито на Слънцето не може да припарите. На Земята ще имате малка къща и тази къща ще ви я вземат. Като идете в другия свят, ще останете без къща. Аз съм срещал философи, които седят по сто, двеста години в онзи свят и казват: "Не можах да довърша съчинението си. Само едно изречение оставаше, да се оправи светът." Казвам: "Какво е това изречение?" Той казва: "Не можах да разбера как дойдох на това място." Казвам: "Ти, като дойде в света, дето сега си, отде мина?" Той казва: "Тук се намерих, но не зная отгде минах." Той отишъл в онзи свят и в него седи идеята още, че трябва да направи още една фраза за своето съчинение. До този момък, гледам, се разхожда един млад момък и той е замислен. Той казва: "Ако бях се оженил, щях да бъда щастлив." За кого ще се ожени той? Аз го разбирам. Не могъл да се ожени, не могъл да остави Бог да влезе в него да се прояви. Онзи философ има едно изречение, но той не го знае. Това изречение е следното.

Остави Бога да се прояви в тебе, както той знае, и се учи от него. Когато той дойде да работи в тебе, ти наблюдавай всеки ден какво ще каже той. Сега пък, когато той ще направи нещо в тебе, ти

казваш: "По друг начин не може ли?" Най-учените са най-големите невежи в света. Един човек, който чрез своето знание създава злото в света, той е невежа. Ние сме философи на невежеството. Много знаем, но нашето знание създава злото и всички нещастия. Аз говоря колективно за човека, за съзнанието на човека, какво те разбират. Не да се откаже човек от знанието, за да дойде другата фаза на знанието. Липсва ни нещо. Именно като дойде и влезе в нас Бог, туй зло, което ние сме направили, всичкият този материал Бог ще го преработи и от злото нищо няма да остане. Това е идеята. Бог като е силен, ще създаде доброто. Той ще примири нещата. При нещастието, което имате вие, седите и казвате: "Да дойде Христос, да слезе Христос от небето. - Вие казвате: - Вярваш ли в Бога?" В кой Господ да вярвам? Господ живее във всички хора. Ако река да пояснявам, че Бог живее във всички хора, то тази идея потъмнява. Във всички хора има един вътрешен стремеж. Всеки чувства, че е нещастен. Всеки чувства, че не знае това, което той знае. Ти считаш един учен човек щастлив и казваш: "Да бъда аз като него." А пък ученият човек казва: "Има нещо, което аз не зная. Ти искаш да бъдеш като някой виртуоз, а пък той седи и казва: "Има нещо, което и аз не мога да свиря."

Слушали ли сте вие мелодията на светлината каква е? Музикантът може ли да я произведе? Слушали ли сте мелодията на живота, когато той излиза от Бога? Когато животът излиза от Бога, има свирци. Вие слушали ли сте доброто, което излиза от Бога, каква музика има? Има свирци и там. Аз трябва да ви посвиря един ден. Да свиря така, че да умирим когото и да е. Ако свиря, както вие свирите, вие ще бъдете, каквито сте. Но ако засвиря от онези парчета, вие ще се стопите така, както снегът и ледът се стопяват от светлината и топлината. Някой казва: "Посвири ми." Ти готов ли си да слушаш?

Ти питаш: "Ти можеш ли да ме обичаш?" Не искам да те обикна, понеже, като те обикна, ти ще се стопиш. Ти поискай да посвиря едно парче, което и ти може да свириш. Иначе ще се стопиш. Когато снегът не разбира закона на светлината и топлината, той се стопява. А пък, ако разбираш законите на светлината и топлината, то водата не става на сняг. Водата, която разбира законите на светлината и на топлината, на сняг никога не става.

При това положение, при което се намирате, изходен пункт няма. Вие сте затворени херметически вътре в яйцето. Ако го турите под квачката, ще излезе пилето, но ако го оставите, без да се мъти, ще се развали. И ако вие не дадете място Бог да влезе вътре във вас, то вашата съдба е решена. Вие сте като яйцето - ще се развалите. Ако дадете място на Бога, той ще се прояви. Богословите са писали това, което не знаят. Ако не дадем място на Христа вътре в нас...

Не разбирайте Христа исторически. Христос за мене е Бог, който се е ограничил и ни е дал свобода да живее. Този, който ни е дал свобода да грешим, този, който ни прощава всичките ни грехове, ни казва: "Дайте ми място да живея във вас и аз ще ви простя всичките прегрешения." Вие казвате: "Как да ни прости греховете?" Ако той влезе във вас, той ще заличи всичките ви грехове, а пък инак вашите грехове ще ви смажат.

По възможност да остане тази идея.

Има един човек, който се е разсърдил. Защо може да се разсърди един твой приятел? Или че не си писал писмото както трябва, или че си казал нещо, което не трябва, или че си го погледнал недобре, или че не си го приел, или пък твоят приятел е направил за тебе повече, а пък ти по-малко за него и следователно няма отношение. Същите отношения са и за човешката душа и Бога. Тази идея трябва да бъде свещена за вас. Ще се приготвите. Онзи човек, който живее в своя свещен

егоизъм, той си заключи вратата и който и да дойде, трябва да хлопа. А пък онзи, който чака Господа, той ще остави къщата и стаята отворена и ще излезе на работа и като се върне, ще намери Бога вкъщи. Като влезете, ще се опретнете да му слугувате. Вие ще слугувате, той ще работи. Ще ходите да се учите. И няма да го питате, ако се обърне той да ви каже - ще го слушате. Няма да го питате кога дойде и как дойде. Няма да го питаш нищо. Какъвто си ти, такъв е и Господ. Писанието казва: "И направи Бог човека по образ и подобие свое." Какъвто ти е умът, сърцето, волята - това си ти. Ти казваш: "Какъв съм?" Ти погледнеш лицето си, и кажеш: "Грозен съм." Грозотата ти не седи в лицето, грозотата ти седи в твоите мисли. Грозотата ти не е в твоите дрехи, а в сърцето. После, погледнеш се, че нямаш много знания. Не, грозотата ти е в това, че не вършиш това, което трябва да вършиш.

Значи човешките мисли, чувства и действия - те са, които определят вътрешната страна на човека. Да ви определя щастието на хората. Един млад момък на деветнадесет години се оплаква, че е нещастен. Казва: "Баща ми е нещастен. Не мога да се събера в кожата си. Искам да се самоубия някой път." Аз му казах: "Няма нищо, ще се оправи тази работа." Срещам една млада мома на деветнадесет години и тя казва, че е нещастна, и тя иска да си тегли куршума. Към обед виждам, под едно дърво седнали двамата нещастници и си гугуцат. Аз се чудя сега - как е възможно двама нещастни да си теглят куршума да са щастливи сега и да си гугуцат.

Минавам предрешен като един млад момък и той казва на нея: "Виждаш ли този нехранимайко. Да се пазиш от него." След малко минавам като млада мома - хубаво облечена, и тя казва на него: "Виждаш ли тази нехранимайковица. Да се пазиш от нея." За мене това са числа, математически величини. В дадения случай

числото 20 всякога означава една идея, която трябва да се реализира в света. Дали е 2, 20, 2000 - всякога има една и съща основа, а условията са различни. Две е отношение на нещата. Едно е младият момък, който минава и обръща внимание. Аз, числото 1, въздействам на момъка. Той не храни към мене такива хубави чувства. Отблъскват се тези две единици. В дадения случай имаме 2 и 2 - 2 и 2 няма да живеят в мир, те ще се отблъскват. Резултатът на тези 2 и 2 е положителен, 2 и 2 дава 4, един положителен резултат. Четири е положително число. Четири вече не е жена. Две е положително число - 1 и 1 е равно на 2. Енергията, произведена от 2, от две слаби жени, е по-голяма, отколкото енергията, произведена от двама силни мъже.

Това мога да ви го кажа. Вие ще си го обясните по един или друг начин. Две жени могат да направят това, което двама мъже не могат да направят. Двама силни мъже могат да влязат в един банкер и да го бият, много малко пари ще вземат. Две красиви слаби жени ще вземат много повече. Факт е това в живота. Когато се удря силното, това не е силата, това е хабене на силата. Да удариш с чук, това не е силата. Това е неразумно. Сила е да произведеш един разумен акт. Следователно две разумни жени могат да произведат нещо разумно. Само слабият човек може да произведе нещо разумно, а не силният. Вие ще се радвате, че е така. Вие сте на страната на слабите хора. Вие не сте от силните.

Следователно, ако Бог измени условията на вашия живот, двама грешни слаби хора могат да извършат една работа много по-добре, отколкото двама силни праведни. Но силни грешни, не двама грешни слаби. Аз говоря по закона на земята, а не по закона на онази абсолютна справедливост. По някой път чувствате, че сте много добродетелни. Това е според вашата мярка. Трябва да имате една правилна мярка на

добротата. Само Бог е мярката на добротата. И Учителят носи една мярка. Бог живее в Учителя. Бог иде да се прояви чрез един Учител. Бог се проявява чрез Учителя. Ако вие искате да отделите Учителя от Бога, вие не разбирате. И ако Учителят мисли, че вън от Бога може да направи нещо, той се лъже. Единственият Учител, който учи хората, това е Бог. Но той, за да може да учи, трябва да вземе някоя видима форма. Някой път е невидим. Някой път човек може да ви направи някоя услуга, без вие да го видите. Слънцето изпраща енергия, но вие не знаете дълбоките причини защо слънцето изгрява и залязва, защо всеки ден иде светлината. Някои от вас мислят, че никой не го обича, че никой не мисли заради него. Как така? Светлината като иде във вас, това какво показва? Вие сте в тъмната нощ, някой идва със запалена свещ. Това какво показва? Че ви обича. Светлината на слънцето казва: "Както влиза светлината на слънцето във вас, пуснете и Божествената мисъл във вас." Досега от интерес вие пущате в себе си светлината и топлината. Но когато кажа, че трябва да допуснете да живее Господ във вас, вие не се решавате. Вие казвате - човек трябва да се отрече от себе си. Ще се отречеш от всички свои престъпления - няма какво да се отричаш. Бог не иска твоите престъпления. Бог, като влезе вътре в тебе, ще си върши своята работа. Той няма да се занимава с твоите престъпления. Нито пък ще отиде да види какво вие сте вършили. Той ще започне новия живот.

Писанието казва: "Ако не се родите изново." Когато Бог дойде в човека, когато Христос се прояви в човека или когато Божият дух се прояви в човека, както и да е казано, ще се родите изново. За да бъдете всички силни, непременно ще мислите върху това. Спрете се по пет минути, по десет минути и мислете върху следното. По кой начин аз сега трябва да оставя да дойде Бог вътре в мен. Ако преди две хиляди години

хората бяха приели това, което Христос донесе, то не щяхме да бъдем в това положение, в което сме сега. Ако сега пропуснем, още две хиляди години ще чакаме. Тогава ще бъде още по-добре. При сегашните условия всичките условия за гъсеницата са прекратени. За бъдеще няма да има листа за тях да ядат. Цветя ще има, колкото искате. Цялата земя ще бъде с цвета, но няма да има листа за храненето на гъсеницата. И ако не дойде новото във вас, то вие ще се натъкнете на непоносими страдания.

Няма по-велико нещо от присъствието на Бога в човешката душа. Тогава човек няма да умре, а ще възкръсне. Между новите хора няма да се наруши редът. Хората ще започнат да живеят добре. Ако влезе да живее Бог във вас, то вие ще разбирате хората и хората ще ви разбират. По цялата земя ще пътувате свободно. Няма да има никакво насилие. И пророкът казва - всеки ще бъде под своята смоковница. И дето падне кесията, никой няма да я вземе. Тя ще дойде при вас и всеки един изгубен предмет ще дойде при вас.

Тук имаше един млад брат, който беше много прогресирал. Той иска от една сестра двеста и петдесет лева, но той не ги връща. След няколко деня ѝ казва: "Изгубих парите." Такива работи не стават. Не е във вземането на парите, а е в малката лъжа. Той си купил с тях гащи и обуща, не да лъже, че изгубил парите. Това не е вярно. Не е изгубил парите. Лъжеш и после минаваш за учен човек, за кабалист. За такива кабалисти имам гърнета. И тук много млади братя и сестри има, които лъжат по този начин. Престанете с тази лъжа. Бъдете смели. Ако не можете да кажете истината, мълчете. Някои ще дойдат тук само да използват и да кажат, че тук не били добри. Казват постоянно, че тук не живеят хубаво, че тук не е Царството Божие. Ако оставите Бог да живее тук, то е Царството Божие. Ако не - и тук е адът, както в света.

Срещам този младия момък, поздравявам го и погледът му е раздвоен. Казвам му: "Не трябва да лъжеш. Ти си купил гащи, ще кажеш истината. Не лъжи. Ако не, иди в света. На ти петстотин лева, върви си." Аз имам отвращение от хора, които лъжат. Има нещо, което не се прощава в света. Това е лъжата. Пазете се от лъжата. Убийствата са нищо в сравнение с лъжата. Всички други грехове не могат да се сравнят с лъжата. Лъжата е най-малкото зло, но това най-малко зло произвежда всичките други злини. Ти за най-малкото нещо лъжеш. Счупил си чашата. Казваш: "Това е лъжа." Кажи: "Счупих чашата." Аз не одобрявам лъжите на младите. Тук не е фабрика за лъжи. И в името на никаква истина не ходете да лъжете хората. Не позволявам това. Помнете го това. И онзи, който направи това, който лъже, ще го изпъдим съвършено. Решено е да се изпъдят всички лъжци от света. Този закон е не само за вас. Той действа по целия свят. Ще се съдят тези, които лъжат. Съдба настава само за лъжците на света. Най-първо тях ще съдят. Вие ще опитате моите думи верни ли са, или не.

Лъжата и любовта са две несъвместими неща. Лъжата и истината са две несъвместими неща. Животът и лъжата са две несъвместими неща. Благородство да има във вас. Кажи: "Всичко може да направим, но едно нещо не може да направим - да лъжем. Пооткрадвам по някой път. Всичко правим, но не лъжем." Ти се опропастяваш пред Бога, като лъжеш. В съзнанието си не искай да лъжеш. Тези същества от невидимия свят гледат твоята лъжа. Аз ще ти дам хиляда лева, за да не кажеш лъжа. Ако дойде някой при мене, за да ме излъже, не се прощава. Ценете вашето достойнство, защото ще изгубите условията за вашето бъдещо развитие. Аз ви предпазвам. Това е една опасност. И в рая грехопадането започва с лъжата. Като искаха да излъжат, скриха се. То беше лъжата. Не трябваше ли той да излезе, когато Господ го пови-

ка. Като го намери Господ, най-после хвана го, поразтърси го. Никаква лъжа в душата си. Бъдете искрени. Ако имаме лъжа, ще опропастим всичко.

Започнете сега с това. Някой казва, че не лъже. Аз се радвам, че не лъжете. Но който е лъгал, да се поправи. Ако излъжете веднъж, вие не може да бъдете ученици в никаква школа. За вас всичко е затворено. И на небето, и на земята, и на всичките планети - дето и да ходите, никъде няма да бъдете добре дошли. Нищо няма да ви кажат, но ще бъде писано на гърба ви: "Това е един лъжец." Ангелите, светиите ще прочетат на гърба ви: "Това е един лъжец." Всички ще прочетат: "Това е един лъжец." Това обяснение на гърба си ще го заличиш. Ще кажеш на Господа: "Господи, снеми обявлението на лъжата от гърба ми."

Онези от вас, които сте здрави, на тях говоря. Има нещо, в което всеки лъже. Пита те някой: "Ти къде отиваш?" Ти казваш: "Във Варна." Но времето се развали и не отиваш във Варна. Питат те после: "Ходили във Варна?" Ти казваш: "Не съм ходил във Варна." Онзи ти казва: "Защо ме излъга?" Най-първо не казвай така, но кажи: "Мисля да отида във Варна. - Ти кажи: Мисля да отида някъде." Не разправяй, да не би да те държат отговорен. Това е червеят на човешкото съзнание. Това е първият червей - като влезе, разрушава. Лъжата е много умен червей. Може да го наречете дявол, антихрист, сатана, но той взема всичките форми. Като дойде Господ, него пусни. Тогаз го пускай.

В моя дом никой не може да дойде освен Господ. Като дойде Господ, могат да дойдат и други. И тогава Господ да се разправя с тях. И чертите на всички лъжци се изменят. Главата отгоре се стеснява и прилича на краставица. Природата не си поплюва. Като започне човек да обича истината, тази истина започва да изпъква главата. А и в показват един човек със

съвест, на когото може да разчитате. А пък човек, на когото главата има линиите m и n, той е коцкар. Трябва да заключвате за него с девет ключа. Горе е съвършеният човек. Когато тази линия съществува, тогава в човешкия ум съществува светлина. Челото му е светло и приятно. Когато тази линия се изгуби, тогава този човек е страхлив. Безпощадна е природата. Помнете това. Няма лицеприятие. Тя върви, вижда и няма мили очи.

Направил си една погрешка. Когато се изправиш пред Бога, кажи и на Бога. При мен ако кажеш, то е друг въпрос, но кажи на Бога. Това е новото учение. Може да дойде това новото съзнание. Величието на човека седи в това съзнание. Ти пред Бога живееш. На този младия момък, като го срещна, ще му кажа - аз не съм от онези, които си поплюват. Много рядко бия човека. На сто милиона веднъж ще го бия. Изявявам Божествения закон.

Единственото отвратително нещо, което опропастява човека, това е лъжата. И да ви дадат целия свят, пазете се от нея. Лъжата съвършено опропастява. Даже и името ѝ да не споменавате. Сега някои казват - не може без лъжа. Може. Нищо повече. С кражба може и с всичко друго може, но не ви позволявам да лъжете. Като крадеш, ти лъжеш, за да скриеш. Като откраднеш, ще дойдеш да кажеш истината. Ще кажеш: "Имам желание да откраднa, но няма да откраднa, защото обичам истината. Заради истината няма да откраднa." Ти, като имаш за цел да говориш истината, затваряш вратата за всички други грехове. Значи, като се откажеш от лъжата, ти всички други грехове може да ги коригираш и да се избавиш от тях.

Онзи, който не лъже, той е благороден човек. Някой път сте предразположени да лъжете. Предпазвам ви не от лъжата, но от предразположението, което имате. Дойдете ли дотам, ще имате едно-единствено

действие. Без никаква лъжа. Така ще кажете в себе си. Могат да ме убият, могат да ме накъсат на парчета, но никаква лъжа. Каквото и да стане, никаква лъжа. Това е човек.

След като направиш това, Бог ще дойде във вас и целият свят, целият космос ще бъде отворен за вас. И цялата природа ще се усмихне и ще каже - ето едно възлюблено дете на Господа.

Сега желая да бъдете всички възлюбени деца на Господа и да не лъжете.

"Отче наш"

Тридесет и седма лекция
на Общия окултен клас
29 юни 1932 г., сряда, 5 часа
София - Изгрев

ДЕЦА НА БОГА

Размишление

Всеки човек се интересува от нещо. От какво се интересува земеделецът? От нивата си. Той иска да знае колко ще роди нивата. Той не се интересува от това, какво може да научи, но иска да знае колко ще придобие. От какво се интересува ученикът? Той обръща внимание на външната страна на работата, затова иска да знае как ще свърши училището, а не какво ще научи.

Хората изобщо имат една слабост - да мислят, че много знаят, че знаят нещо. Те знаят много неща, но главно тия, които се отнасят до външната страна на живота. Например всички хора знаят, че трябва да ядат. Обаче не само хората, но всички живи същества ядат. Те се различават по това, че едни се хранят по един начин, а други - по друг начин. Ако ги запитате защо е така, и те не знаят. Ако питате човека какъв е смисълът на живота, той ще каже, че смисълът на живота се определя от яденето. Казвате: "Не можа ли Бог да създаде света и живите същества по друг начин?" Дайте вие проект, как трябва да се създаде светът. Бог е мислил милиони години, докато създаде света. Ако вие можете да заместите моя свят с друг, дайте си проекта.

Имате числата 5+5+5+5+5=25. Питате не може ли по друг начин да се получи същият резултат.

Може. Ще умножите 5x5=25. Това значи да задавате въпроса, не може ли другояче да се създаде светът. В първия случай се употребява повече време - събирате числата. Във втория случай времето е по-кратко - умножавате числата. "Не може ли и по друг начин да се получи 25?" Може - чрез степенуване: $5^2=25$. Значи в трите случая резултатът е еднакъв, но начините са различни. Не е все едно дали събираш няколко числа, умножаваш или ги повдигаш в степен.

Сега да се занимаем малко с геометрията. Колко перпендикуляра може да издигнете от една точка? Само един. Колко перпендикуляра може да издигнете от една права? Колкото точки има правата. Кое наричаме отсечка? Права, ограничена от двете страни. Колко перпендикуляра можем да издигнем от крайните точки на отсечката? Два перпендикуляра. Значи отсечка наричаме такава права, от крайните точки на която можем да издигнем два перпендикуляра. Под "права линия" разбирам посока на разумния живот. Под "перпендикуляр" разбирам разумна проява в живота. В тоя смисъл ние знаем само един перпендикуляр - към Бога, отдето изтича животът. Отклониш ли се от тоя перпендикуляр, ти създаваш ред пертурбации в своя живот. Те се явяват първо в твоя външен живот, а после в твоите мисли и чувства - във вътрешния ти живот. Дали съзнаваш това, то е друг въпрос. Важно е, че си се отклонил от перпендикуляра на твоя живот. Въпросът за перпендикуляра е вътрешен, психичен.

Често се казва: "Отивам да посрещна слънцето." Как го посрещаш, като човек ли? Ако посрещаш човек, той иде заедно с тебе. Ако посрещаш слънцето, ти вървиш в една посока, а то - в друга. Слънцето не се нуждае от твоето посрещане. Ако го посрещаш, добре правиш. Ако не го посрещаш, ти губиш. Посрещането на слънцето е вътрешна идея. Казваме: "Да отидем при слънцето, да получим нещо." Зна-

чи от слънцето иде нещо към нас, но и ние трябва да му дадем нещо. Ние го поздравяваме, казваме му добър ден. Ти не можеш да видиш слънцето, ако между твоето и неговото съзнание не се създаде връзка. За да приемеш една мисъл от слънцето и да видиш неговата светлина, до тебе трябва да дойдат седемстотин-осемстотин милиона светлинни вълни. Какво ще почувствате тогава? Голяма радост. То е все едно да сте били шест месеца в тъмнина и в един момент да видите изгряването на слънцето. Голяма е радостта на такъв човек. Каква ще бъде радостта на човека, който е прекарал десетина години в тъмница и един ден го пуснат на свобода? Радостта му е неописуема. Така се е радвало едно магаре, което прекарало цели десет години в рудница, без да види слънчев лъч. Един ден го извели навън да се порадва малко на слънцето. Като го видяло, магарето започнало да реве, да се търкаля на земята - не могло да се нарадва на свободата си.

Какво представя магарето? Думата "магаре" започва с буквата "м", която означава: ако не даваш и не взимаш правилно, ще изгубиш всичко човешко в себе си. Буквата "а" означава: ако не си бременен и умен, ще станеш като магарето. Буквата "а" се явява втори път: ако не бъдеш втори път бременен и два пъти по-умен от по-рано, ще ревеш като магарето. Буквата "р" означава: ако нямаш силна воля да контролираш мислите, чувствата и постъпките си, ще бъдеш като магарето. Казвате, че магарето реве. Не реве магарето, но се учи да пее. То иска да стане певец, но още не може. Магарето пее, а хората му се смеят. То казва: "Аз искам да стана певец и музикант." Като го товарят, реве. Като го разтоварят, пак реве. То казва: "Все ще излезе от мене нещо хубаво. Тая работа няма да остане така." Днес гледат на магарето като символ на голяма упоритост. Според мене магарето не е толкова упорито,

колкото е горделиво. То не е тщеславно, но гордо същество. Често смесват упоритостта с твърдостта. Упоритостта е едно нещо, а твърдостта - друго.

Казват, че българинът е твърд. До известна степен човек трябва да бъде твърд. Твърдостта определя неговия морал. Силната воля подразбира твърдост. Ако човек не е твърд, волята му ще бъде слаба. Щом волята му е слаба, и моралът му ще бъде неустойчив. Казвате: "Упорито нещо е магарето, постоянно реве." То възразява: "Ще рева, докато разреша въпроса, който ми е даден. Няма да отстъпя крачка от своята задача." За голямата твърдост аз наричам магарето маг-хахарец. Зад него стоят разумни същества, то е техен представител. Колкото по-добре разреши задачата си, толкова по-скоро ще излезе от това представителство.

Мнозина се чудят какъв смисъл има разумните същества да избират магарето за свой представител. Каквото и да кажа по тоя въпрос, все ще остане нещо неразбрано. Общо казвам, всяко растение, всяко животно е представител на разумни същества. Те са символи на известна идея. И човек е представител на разумни същества. Той стои по-високо от магарето, но в погрешки и престъпления го надминава. Магарето не краде, не пиянства, не убива. Донякъде само лъже. Човешкият живот е по-разпуснат от магарешкия. Има ли смисъл магарето да стане човек? Обаче в доброто човек стои по-високо от магарето. Затова той трябва да се вглежда в животните, да вижда добрата страна и в тях. Кажеш ли, че знаеш всичко, че като тебе няма друг, ти проявяваш своето тщеславие. Добре е да бъдеш тщеславен, но да търсиш слава от Бога, а не от хората. Някой поет напише едно стихотворение и мисли, че като неговото няма друго. Ако беше така, това стихотворение щеше да бъде последно. Фактът, че след тебе мнозина пишат, показва обратното - има

и по-хубави стихотворения от твоите. Няма област в живота, дето някой да е получил първа премия. Това трябва да ви радва, защото имате възможност да работите, за да получите първа премия. Човек се нуждае от истинско, положително знание. Само така той ще дойде до вътрешното познаване на себе си. "Аз се познавам." Няма по-велико нещо от това, човек да познава себе си, да предвижда какво го очаква.

Преди повече от петдесет години във Варненско някъде имаше една гледачка, която предсказваше на хората какво ще им се случи. От всички варненски села се стичаха хора да им гледа. На всички казваше по нещо. Тя спечели много пари, но един ден влязоха разбойници в дома ѝ и я обраха. Всички хора се смяха с нея и казваха: "Тя можа да предскаже на другите какво ще им се случи, само на себе си не можа да предскаже."

Казваш: "Учен човек съм, открил съм много неща." Учен си, големи открития си направил, но един ден ще влязат разбойници в дома ти и ще задигнат всичките ти открития. После ще роптаеш против Бога защо допуснал това. Ако имаш една слабост и паднеш под нейно влияние, Бог ли е виновен за това? Разбойниците влизат там, дето намират отворено място. В природата, както и в живота, има отворени и затворени места. Кой извор е по-добър - отвореният или затвореният? Коя къща е за предпочитане - отворената или затворената? Кой човек обичаш повече - отвореният или затвореният? Защо някой е затворен? Има причини за това - малко е водата му. Той трябва да се затваря, за да не тече водата напразно. Тоя човек малцина го обичат, защото не може да дава много.

Често се говори за отношенията между учител и ученик. Какво представя учителят и какво - ученикът? Учителят е изворът, който дава изобилно, а ученикът - стомната, която иде да се пълни. Учителят обича чистите и празни стомни, които могат да се пълнят.

Ако стомната е пълна, не може да има никакво отношение към извора. Ако е празна и нечиста, пак може да се напълни, но водата ще стане нечиста. А всяка нечистота разваля отношенията между хората. Докато отиваш при учителя си с нечист съд, ти си едва в първо отделение. Като влезеш във второ отделение, пак ще правиш погрешки, но поне азбуката си научил. Каква е погрешката на ученика? Че не знае в кой джоб да държи кърпата си и с коя ръка да я вади. Ако работиш с дясната ръка, ще извадиш кърпата си от десния джоб и ще я туриш в левия. Ако работиш с лявата ръка, ще извадиш кърпата си от левия джоб и ще я туриш в десния. Природата не обича еднообразието. Следователно, ще работиш ту с лявата, ту с дясната си ръка и ще туряш кърпата си и в десния, и в левия джоб.

Като се говори за дясна и лява ръка, натъкваме се на стиха, в който Христос казва: "Каквото дясната ръка прави, лявата да не знае." Какво ще стане, ако Христос дойде втори път на земята и каже обратно: "Каквото лявата ръка прави, дясната да не знае"? Христос разбира другояче въпроса. Като дава предимство на дясната ръка, той има предвид Бога. Бог има само една ръка - дясна. Следователно, каквото Бог прави, човек не трябва да се меси в работата му. Човек е лявата ръка. Никой няма право да се меси в Божиите работи. Бог не дава отчет за своите дела. Защо човек страда, защо умира, това не е негова работа. Защо Бог допусна това или онова, не е твоя работа. Правете разлика между това, което е ваша работа, и Божията работа. Ако вземеш една къща под наем и след шест месеца искаш да излезеш, имаш право да сториш това. Хазяинът е сприхав човек, всеки ден те предизвиква. Ти си свободен да напуснеш къщата. Следователно, когато питате защо хората умират, отговарям: докато хората живеят в чужди къщи, те всякога ще умират. Хазяинът има право всеки момент да из-

гони наемателите си. Ако не искат доброволно да напуснат къщата, с полиция ще ги изпъдят.

Питаш защо умря тоя човек? Той не умря, но напусна къщата, в която живееше. Дойде господарят на къщата и го изпъди навън. Не е въпрос, защо умира човек, не е въпрос, кой по-рано е умрял. Днес умира един, утре ще умре друг. Важно е какви отношения се създават след смъртта на вашите близки. Докато човек е жив, не цените добрите му качества. Щом замине за другия свят, започвате да го цените. Две сестри се оплакваха често от мъжете си, че не ги разбирали. Случи се, че и двамата заминаха за оня свят. Сестрите започнаха да плачат за тях, да ги ценят колко добри били.

Всички хора постъпват като тия сестри. Една Божествена мисъл хлопа на ума им, но те я отблъскват, не било време сега. Един ангел слиза от небето при тях да им донесе нещо от Бога. Те питат не може ли да дойде друг път. Божествената мисъл се връща назад, ангелът си отива, а после съжаляват, че не ги използвали. Като те напусне ангелът, ти започваш да скърбиш за него и казваш: "Защо не го послушах?" Всеки от вас има по един ангел около себе си, когото не иска да знае. Жена ти, мъжът ти, брат ти и сестра ти са ангели, които те обичат. Те са дошли при тебе да ти помагат. Докато жена ти е жива, ти я впрягаш на работа, отнасяш се грубо с нея, но като замине за другия свят, започваш да я цениш и скърбиш за нея. Тоя ангел те опитва, както ти опитваш своя вол. Цял ден го бодеш с остена си, вкарваш го в нечистия дам, но като умре, съжаляваш, че няма кой да ти работи. Кой вол няма да умре при тия условия? Коя възвишена и светла мисъл, кое благородно чувство и добра постъпка няма да умрат при тия условия? Важно е да изпълним Божията воля.

Сега ще се отклоня от главната мисъл. Ще кажа още нещо за лъжата. Мнозина идат при мене и ме

питат: "Можеш ли да ми направиш едно добро?" Мога да направя много неща, само едно нещо не мога да направя. Кое е то? Не мога да лъжа. Още нещо? Не мога да греша, не мога да правя насилие. Някой тръгнал по един път, и ти ме караш да го върна. Със сила не мога да направя това. Друг избягал от дома си. Ти искаш да го върна назад. И това не мога да направя. Това е насилие. Ти искаш той да се върне при тебе за богатството му, а не че го обичаш. В бъдеще вие ще обичате майка си и баща си, брата си и сестра си не за това, което те правят за вас, но за това, което вие може да направите за тях.

Често ви питат: "Като умре Учителят ви, кой ще го замести?" Това е неразбиране на нещата. Никой не може да ме замести. И вас никой не може да замести. Сега гледаме през две очи. Като умрем, ще гледаме през очите на всички хора. Като умра, ще бъда като Бога - нищо повече. Хората не разбират нещата, защото или закъсняват в проявите си, или изпреварват. Някой плаче. Казвам: "Закъснял си, порано трябваше да плачеш." "Сгреших, затова плача." "Трябваше да плачеш, преди да беше сгрешил." Виждаш един нечист човек и го критикуваш. Много бързаш. Не го критикувай, но проучи положението, да разбереш защо е нечист. Ще видиш, че той е нечист само отвън, други са го окаляли. Той е добър, праведен човек. Всичко, което Бог е създал, е чисто и добро. Например вие сте събрани в едно голямо общество, в голямо братство, но не се оценявате. Трябва да минете през големи страдания, за да видите каквото сте един за друг. Да мислиш само за себе си, това е краен егоизъм. Да искаш само за тебе да мислят, това е краен егоизъм. Ще мислят за тебе, но и ти ще мислиш за всички. Трябва да познавате кога Бог се проявява чрез човека.

Млад момък, син на свещеник, ми разправяше един случай от своя живот. "Като ученик - казваше той -

ходех на черква, но не обичах да паля свещи. Баща ми често ми се сърдеше за това и казваше: "Ти трябва да палиш свещи. Знаеш ли, че аз те поддържам в училище именно от тия свещи?" И така да е, не мога да паля свещи. Един ден баща ми се разболя сериозно. Аз взех пари от къщи и казах на баща си: "Отивам да запаля свещ за твое здраве." "Не ходи, синко" - едва проговори той. "Защо?" "Казват, че папата издал заповед в никоя черква да не палят свещи. Паленето на свещи било езически обичай." По-рано, като евангелист, бях приел евангелизма, не беше доволен, че не паля свещи - това било еретическо. Сега пък паленето на свещи било езическо." Казвам, и аз паля свещи, но по особен начин. Като срещна бедна вдовица или сирачета, давам им по един хляб. Хлябът на вдовицата, на бедното сираче е моята запалена свещ.

Казвам, прави всичко, но с любов. Тук, между вас, има един брат много сприхав. Някои го критикуват, не са доволни от него. Оставете го свободен, да тече водата му навън. В едно отношение той е сприхав, но в друго отношение е ангел. Кой човек не е сприхав? Някой е сприхав, но искрен. Друг е привидно тих, кротък, наричат го мазна Гана. Не критикувай нито единия, нито другия. Дай мотика в ръката на сприхавия и го остави да работи. Не е важно какъв си. Важно е каква работа можеш да свършиш. Аз не обичам да критикувам никого, но и вие не трябва да се критикувате.

От години насам аз ви държа лекции и беседи, но не за забава. Ядете плода на крушата и се удоволствате. Това не се позволява. Ще изядеш крушата, а семките ѝ ще посадиш. Следователно ще приемете новото учение в себе си, ще опитате плода му, а семената ще посадите, за да се ползват и другите. Някой светия живее в пустинята, там придобива опитности и знания. Един ден Бог му казва: "Ще напуснеш пустинята и ще отидеш между хората, да предадеш това, което

си научил." Това е посаждане семето на онова, което си придобил. После ще ти каже да се върнеш у дома си между своите близки. Каквото ти се каже, ще изпълниш.

Казано е: "Това е живот вечен, да познаем тебе единнаго, истиннаго Бога и Христа, когото си изпратил." Значи човек живее вечно, смърт не съществува. Тя иде само за изпитание. Когато не оценяват някого, Бог го взима при себе си, за да го оценят. Ако не беше заминал, хората нямаше да го разберат. Като замине някоя сестра или брат, всички казват: "Отиде си нашата добра сестра, нашият добър брат. Какъв човек беше!" "Какво стана с нашия заминал?" Той се превърна на пеперуда. Докато беше на земята, лазеше като гъсеница. Сега се превърна на пеперуда и свободно лети с крилата си като ангел. "Да се върне между нас." Не, той не се връща назад, не става отново гъсеница. Докато братът и сестрата са били между вас, вие не сте се интересували от тях, не сте ги познавали. Знаете само външната им форма и нищо повече не ви интересува. Така гледате и на коня, и на вола, които ви помагат. Казвате: "Кон е това." Влезли ли сте някога в положението на коня? Свързали ли сте се с неговото съзнание? Казвате само, че Бог направил коня. Това не е достатъчно. Наистина Бог направи коня, но вие не го разбрахте. Искате да станете богати, но това не е смисълът на живота.

В какво се крие смисълът на живота? В разбирането и прилагането на Божията любов. Смисълът на живота се заключава в познаване на себе си. Щом разбереш Бога като любов, а себе си като проява на любовта, ти придобиваш оная вътрешна светлина, която ще ти служи като вечногоряща свещ.

Докога ще гори тая свещ? Докато живееш добре. Сегашните условия на живота пречат на свещта да гори. От време на време тя загасва. Щом загасне, отново трябва да я запалиш. Казваш: "Дотегна ми

вече да паля свещта." Ще я палиш, няма да се отегчаваш. Ще дойде ден, когато ще я поставиш на завет в стаята си, дето няма никакъв вятър. Ще я захлупиш отгоре с един капак и ще я оставиш вечно да гори. Питаш: "Защо умря моят брат?" Имаш ли ясна представа за смъртта? Знаеш ли какво е станало с твоя брат? Всеки трябва да умре приживе, и то няколко пъти, за да разбере какво значи свобода. Смъртта подразбира два процеса едновременно: смърт за едно нещо, а живот за друго. Смъртта и животът са два процеса, които се извършват едновременно. Когато човек умира на земята, в другия свят се ражда. При всяко умиране и раждане нещо умира, а нещо живее. Когато детето се ражда на земята, плацентата умира, а детето започва да живее. Докато е на земята, човек е бременен. Той се готви да се роди в другия свят. След колко години ще стане това, не е важно. Може след десет, двайсет или сто и двайсет години. Това са девет месеца, т.е. крайният предел за узряване на плода. Едни плодове зреят по-рано за по-малко време, а други - по-късно. Братът, който умря на Витоша, трябваше да замине. Иначе щеше да дойде по-голямо зло и за него, и за домашните му.

Какво представя смъртта? Промяна. Следователно всяка промяна носи смърт. Когато малкото момиченце счупи куклата си, то плаче, скърби за нея, докато най-после я забрави. След това не мисли вече за кукли. Неговата кукла е умряла. То започва да се занимава с хората и каквото е научило в играта си с куклата, това прилага. И вие в отношенията си един към друг изучавате добрата обхода.

Защо хората не успяват в живота? Защото не са научени да се молят. Когато искат да постигнат нещо, те трябва да се обърнат към Бога и да кажат: "Господи, научи ни как да постъпваме, как да изпълняваме твоята воля, да изправим живота си." Сам човек

не може да се изправи, нито да постигне нещо. И хората отвън не могат да го изправят. Обаче, щом влезе Бог в него, той отвътре ще го изправи. Така именно човек лесно се изправя. С Бога изправянето на вашия живот е толкова лесно, колкото е лесно да събираш сламки от земята. Ще се наведеш няколко пъти и ще събереш една купчина сламки. Ако и това не можеш, ти си честолюбив човек. Честолюбието ти не позволява да се навеждаш и изправяш.

И тъй, няма по-лесно нещо от това, да изправи човек живота си. Това не става изведнъж, но постепенно. Днес ще изправиш една своя мисъл, утре едно чувство и незабелязано ще изправиш живота си. Така ще изправиш и постъпките си. Някога си бил голям скъперник, нищо не си давал. Днес ще даваш. Носиш един хляб, но срещаш гладни хора. Ще се спреш и ще дадеш половината хляб на едного, другата половина на друг и ще продължиш пътя си. "Какво ще остане за мене?" Затова не мисли. Законът работи. По-нататък ще срещнеш друг, който носи хляб. Той ще се спре и ще раздели хляба си с тебе. Каквото правиш, и на тебе ще направят. Изпълни Божията воля, и не мисли. Бог има грижа за тебе. Ако не изпълняваш Божията воля, и Бог не мисли за тебе. Ти даваш, и Бог дава. Ти не даваш, и Бог не дава. Казваш за някого: "Ще се изправи тоя човек." И Господ казва за тебе, че ще се изправиш.

Желая ви, който ви види, да каже за вас: "Ето децата на Бога." Вие живеете в съвършения свят, създаден от Бога, и трябва да бъдете като него. "Не можем да бъдем като Бога." Ако малкото пиленце рови като майка си, не прилича ли на нея? Ако малкото гъсенце плава като майка си, не прилича ли на нея? Защо и вие да не приличате на своя велик създател, на своя баща.

Често идат сестри в стаята ми да помагат при чистенето. Случва се, че дойдат две тщеславни сест-

ри, всяка от тях иска да се прояви. Те не могат да се търпят. Едната казва за другата: "Да си отиде тая. Аз сама ще свърша всичко." И другата казва същото. Вие питате как ги търпя. И двете сестри са добри. Аз гледам другояче на въпроса. Всяка една е особен екземпляр. И двете са цветя, които цъфтят по особен начин. Кои са тия сестри? Всички вие.

Аз виждам във всеки човек нещо хубаво и добро. Всеки трябва да изпълнява Божията воля, за да избегне някои ненужни страдания в своя индивидуален живот. "Какво да правим със своите погрешки?" Те са благо за всички. Ако изгубиш парите си, ти си недоволен, но намира ги един беден и благодари на Бога. Ти си бил невнимателен, но бедният се ползва от твоето невнимание.

Всичко, което става в света, е на мястото си. Ако обичате Бога, така е. Ако не го обичате, ще страдате. Имате четири братя. Единият от тях умира, остават трима. Вие мислите само за умрелия, а забравяте живите. Мислете и за тях. Умират един след друг двамата, остава само един брат. Радвайте се на него и благодарете на Бога, че другите са отишли горе да се учат. Един ден и последният брат ще отиде горе да учи друга наука. Както на земята някой отива в странство да учи, и пак се връща в родината си, така той напуща земята, отива в невидимия свят да учи и след време отново се връща на земята. Вашият брат не е умрял. Ако астралните ви очи са развити, ще го видите в нова премяна. Ако нямате астрално зрение, пак може да го видите, но чрез друга форма. Един ден ще се убедите, че всичко живее, всичко се движи. Сами ще кажете: "Красив е животът, който Бог е създал."

Една бедна вдовица ми разказваше, че докато мъжът ѝ бил жив, работите им вървели зле. Те постоянно се карали. Когато умрял, тя започнала да тъжи за него и го обикнала повече. Представяла си как иде, как

говори и т.н. Какво забелязала? След смъртта на мъжа ѝ работите ѝ се наредили добре, положението ѝ се изменило. Тя разбрала, че мъжът ѝ отгоре помага. Кое е по-добро: мъжът ѝ да бъде жив и постоянно да се карат, или да замине за другия свят и да каже: "Сбогом! Аз отивам при баща си." Христос, като заминаваше, вдигна ръцете си нагоре и благослови близките си. Като знаете, че няма смърт, не плачете.

Казано е в Писанието: "Бог ще изтрие сълзите ви, и всички ще разберете, че животът е погълнал смъртта."

Тридесет и осма лекция
на Общия окултен клас
6 юли, 1932 г., сряда, 5 часа
София - Изгрев

ИЗКЛЮЧИТЕЛНИ УСЛОВИЯ

Размишление

Каквато песен и да пееш на охлюва, той си знае своето. Каквото и да говориш на сегашния човек, и той си знае своето. Защо? Защото се намира в изключителни условия на живота. Той се води от известни навици и обичаи. Например човек е свикнал да яде по три пъти на ден: сутрин, на обяд и вечер. Ако яде само един или два пъти на ден, какво ще стане? Ще се наруши ли нещо в живота му? Някой казва, че ако не яде един ден, светът ще се свърши за него. Защо? Защото губи нещо. Прав е човекът, изпаднал е в изключително положение. За да излезе от това положение, той трябва да намери мястото на изключението. Всяко изключително условие се движи в няколко посоки. То създава известна празнина в човешкия живот. Например, ако не ядеш един път, ти чувстваш някаква празнина в себе си. С какво ще запълниш тая празнина? Ако си чиновник и като се върнеш вкъщи, виждаш, че обядът не е готов, какво ще правиш? Как ще изпълниш празнината на стомаха? Обядът ще бъде готов в два часа, а в това време ти трябва да бъдеш на работа. Човек се връща от работа разположен, с надежда, че веднага ще се нахрани. Но като разбере, че обядът не е готов, той изгубва разположението си, става недоволен. Нищо не казва на жена си, не се сърди, но в очите му става някаква промяна. Отива на работа, но вече е

сериозен, недоволен, с неразположение на духа. Питам, духът ли е неразположен, или човекът? Може ли духът да бъде неразположен само от това, че не е ял един път?

Сегашните хора живеят при изключителни условия на живота и въпреки това мислят, че много знаят. Знаят, но и много неща не знаят. Знаеш, че пълзиш като охлюв, но това знание нищо не означава. Ти пълзиш и като изгрява слънцето, и като не изгрява, и като ядеш, и като не ядеш.

Ще кажеш, че има условия, при които не можеш да пълзиш. Това са изключителни условия на живота. Важно е да се запиташ какво трябва да правиш при изключителните условия. Например някой ти каже една обидна дума - това е изключително положение. Каже ти една сладка дума - и това е изключително положение. В първия случай не виждаш, че слънцето е изгряло. Във втория случай небето е ясно, виждаш слънцето. Общото положение е, че слънцето е изгряло. Че ти виждаш или не виждаш слънцето, това не причинява никаква промяна в реда на природата. Във великата хармония на битието всичко си върви в своя нормален път. Обаче в нашите близки отношения стават известни промени и вместо слънце ние виждаме облаци и мъгли. В такъв случай ние трябва да си представим мястото на слънцето и там да го търсим. Значи всяко неразположение, всяко объркано психично състояние показва, че на вашето небе има облаци и мъгли. Щом изгрее слънцето, разположението ви се връща. При разположение на духа човешкият барометър се повдига, при неразположение - спада.

И природата си служи със специални термометри и барометри за определяне на температурата и налягането. Когато живакът се повдига, човек се разширява и пее мажорна песен. Когато живакът спада, той се свива и пее миньорна песен. С други думи, казваме, че в човека става повдигане и спадане на състоянията. Когато температурата спада и дойде 30 градуса, ти об-

личаш дебели дрехи, кожух, туряш кожен калпак на главата. Ако те питат защо си облечен толкова, ще кажеш, че причината за това е числото 30. Щом се смени времето, температурата започва да се повдига. Като дойде до +30 градуса, ти постепенно хвърляш дебелите дрехи, кожения калпак, кожуха и обличаш леки дрехи. На главата си туряш бяла сламена шапка, на краката си бели платнени обувки и казваш: "Аз съм модерен човек, с убеждение."

Не си модерен, нито убеждение имаш, но си под влиянието на числото 30. И в първия случай ти беше под влиянието на числото 30, и сега си под влиянието на това число. Значи човек се управлява от известни числа в природата. Това са изключителни условия в неговия живот. Някой те бодне с игла и протече кръв от ръката ти. Започваш да махаш ръката си, да викаш и охкаш. От убеждение ли правиш това? Като се успокоиш, ставаш тих и кротък. Убеждение ли е това? Туй са изключителни условия в живота. Де е човекът? Между контрастите. Той трябва да се справи с тях и да намери себе си.

Като изучавам човешкия живот, виждам, че това, което става във външния свят, става и в човека. При това забелязвам, че всички хора - учени и прости, светски и религиозни, си приличат по нещо. Щом се намерят при изключителните условия на живота, те изгубват разположението, което са имали. Истински човек е оня, който се справя разумно с изключителните условия. Казвате: "Всички хора са лоши." Какво разбирате под "всички"? За колко хора говорите? Може да кажете, че всички условия на живота са лоши, а може да кажете, че условията на целокупния живот са лоши. Под "лоши" условия разбираме изключителните условия на живота.

Значи лошото време е изключително условие. Днес правите гимнастическите си упражнения и бягате, поскоро да влезете вътре, да не ви вали. Какво от това,

че ще капнат няколко капки дъжд върху вас? Вие се страхувате от дъжда, да не развалите дрехите си. Не е ли същото, когато разваляте своята хубава умствена премяна? И умствената дреха се цапа, както и физическата. Защо се страхувате от дъжда, а не се страхувате от мисли, които цапат умствената дреха? Законът е един и същ. Както се справяте с дъжда, така трябва да се справяте с лошите и нечисти мисли.

Например гладът иде като изкушение в човешкия живот и цапа неговата умствена дреха. Като гладуваш, ти казваш: "Всички хора са сити, само аз гладувам." Не е било и няма да бъде, когато само един да гладува, а всички останали да са сити. За да бъде един човек сит, друг трябва да гладува. За да бъде човек сит, кокошката трябва да умре, ябълката трябва да се изяде. Хиляди същества трябва да умрат, за да живеят други хиляди. Тяхната енергия трябва да се погълне от живите. Мнозина казват: "Да уредим живота си." За да се уреди вашият живот, трябва да се погълне живота на хиляди същества. Мислите ли, че това е уреждане на живота? Да измрат хиляди същества, за да живеете вие, това не е правилно разрешаване на живота. Днес умират хиляди животни, всички стават жертва за вас. Много същества изгубват живота си, много хора изгубват мира си, и всичко това става за определено число хора, наречени избраници.

Какво виждаме днес в света? Виждаме, че въпреки жертвата на едни същества за сметка на други нито на едните работите вървят, нито на другите. Ако работите на всички вървят добре, какво придобива светът? Човек не е анализирал своите мисли, да види каква е крайната цел на човешкия живот. Да намериш крайната цел на своя живот, това не значи, да решиш всички въпроси. Каква е крайната цел на гладния? Да се нахрани. След това той разбира, че е разрешил въпроса само за няколко часа. Някой извървял 20

километра път, стигнал е до своята крайна цел, но това не е всичко. Още много път има да изминава. Само за днес е стигнал своята крайна цел. Един ученик научил уроците си за един ден - дошъл е до своята крайна цел. Още много уроци има да учи той. Значи крайната цел за всички живи същества е различна. При това положение не можем да дойдем до едно разрешение за крайната цел на живота. За жената крайната цел на живота е една, за мъжа - друга, за учителя крайната цел на живота е една, за ученика - друга, за свещеника крайната цел е една, за военния - друга. За животните, за растенията крайната цел на живота е съвършено различна от тая на човека. Следователно, когато някой говори за крайната цел на живота, той има предвид крайната цел на своя живот. Крайната цел на неговия живот е да яде и да пие.

Докато е на земята, човек минава през три състояния като пуяка. Първо, той разперва опашката си като ветрило, второ, разперва крилете си и трето, свива и опашката, и крилете си. Като му посвириш, отново разперва опашката и крилете си, и пак ги свива. Така той чертае. Най-после проточва и носа си и с това свършва своите движения. Като начертае един кръг и два диаметъра, той всичко разрешава. С това пуякът иска да каже: "Ако съм човек, ще работя, и каквото намеря в земята, ще го взема. Ако се намеря в трудно положение, ще направя крепост с опашката си и ще се справя с лошите условия. Като изляза от тия условия, ще проточа носа си и ще почна да мисля. Така казва пуякът: "Ще работя, ще се укрепя и най-после ще мисля." Пуякът е интелигентно същество.

Като ученици работете с числата. Те са разумни сили, които действат в света. Всяко число е представено в известна разумна форма. Например числото две е представено в човешките очи, в двете отвърстия на носа, в ушите. Защо човек има две очи, а не едно? В двойката природата е изразила закона на поляризира-

нето. Например материята е единият полюс, а духът - другият. Между тия полюси се проявява животът. Материята или субстанцията изпълва цялото пространство. Тя е необходимост в битието, единственото реално нещо в пространството. Хиляди години философите разискват върху времето и пространството, дето се реализират формите и стават видими. Духът е онова начало, което оживява материята, а плътта е съвкупност на човешки желания. Например желанията на човека да яде, да пие и да се облича са израз на плътта. Тия желания биват естествени и неестествени. Когато повтаря своето минало, човек се натъква на неестествени желания. Пиянството например е повтаряне на желания от миналото. То носи своя произход от насекомите, които се опивали от нектара на цветята. Когато някоя пеперуда или насекомо смуче от тоя нектар, то се опива и не може да се върне назад.

Съвременното човечество се опива от хиляди години, но и до днес още продължава да пие. Сегашните хора употребяват соковете на плодовете, както насекомите - соковете на цветята, но съзнателно ги поставят при условия да ферментират. Ферментацията се дължи на малки същества, наречени ферменти. Те разлагат и изяждат всяко нещо, което ферментира. Те оставят своите извержения, които носят смърт. Хората не подозират, че с ферментацията на сладките сокове си изграждат гробници. Една от задачите на хората е да се освободят от ферментите. Неразположението, недоволството, вкисването в човека не е нищо друго освен процес на ферментация. Сладките сокове в него се превръщат на киселини. Не оставяйте в себе си отвори, през които да влизат ферменти. Има ли такива отвори, това показва, че не сте разумни. Значи неразумността на човека се заключава в това, че той е оставил сладкия сок на неговия живот да ферментира.

Сега вие задавате въпроса, защо Бог е създал така света. Бог пък се чуди как сте допуснали ферментите във вашето сладко вино. Той се чуди на хората как не могат да си поставят запушалка на отворите, да не допущат ферментите в себе си. Мислите ли, че ако допуснете една малка злобичка като фермент в сърцето си, тя няма да внесе отрова във вашия организъм? Колкото и да се разисква върху тоя въпрос, всички хора - вярващи и безверници, са изложени на тия ферменти. Окултната наука разполага с различни методи за предпазване на човека от ферментите. Те не трябва да се месят в човешкия живот. Ако ясновидецът би погледнал човека, когато е в най-лошо разположение, ще каже, че положението му е като на дете, нападнато от въшки. Ферментите са подобни на въшките. Те като химици пробиват кожата и вадят от нея сокове. Ако и философът в продължение на една година бъде нападнат от въшки, той ще изгуби мисълта си. За да бъде мисълта права, никакъв сърбеж не се допуща. Някой си почесва главата отпред, отзад, отгоре, но с почесване въпросите не се разрешават. На което място почесваш главата си, съответна енергия се събужда. Тя трябва да се впрегне на работа. Ако почесваш главата си отпред, ти събуждаш в себе си умствени енергии. Ако почесваш горната част на главата си, събуждаш Божествени енергии в себе си. Ако се почесваш в тила, събуждаш в себе си енергии от нисшия материален свят. Почесваш се отзад по главата и казваш: "Ще отида да се помоля на Господа." Който се чеше отзад по главата и застава на молитва, няма да бъде приет от Господа. Ще се явиш пред Господа, както студентът пред своя професор. Ако студентът знае урока си, професорът ще го слуша. Ако нищо не знае, професорът му казва: "Не искам да те слушам." Господ никога не туря единица. Щом види, че ученикът не знае урока си, той му туря нула, която постепенно пълни с някакво съдържание, докато ú предаде извест-

на тежест. Ако отидеш при Господа като пропаднал търговец, той казва: "Дайте му злато, колкото иска."

Някои мислят, че богатството е благо за човека. Богатството носи големи изпитания. Синът и дъщерята на тоя търговец живеят вече само за ядене и пиене. От друга страна, и търговецът, и жена му започват да мислят само за разходки и удоволствия. Като изядат и изпият всичко, те казват: "Обедняхме, всичко изгубихме." Докато е богат, човек мисли само за удоволствия - не знае как да се справи с богатството. Като обеднее, мисли, че е нещастен - не разбира смисъла на беднотията. Богатството и бедността са въпроси за разрешаване. Като дойде в дома ви една красива мома, добре облечена, с червени устни и бузи, вие обръщате внимание на нея, радвате ѝ се. Тия с червените бузи и устни развалиха света. Те внасят раздор в семействата. Дойде ли някоя бедна, слабичка мома, никой не обръща внимание на нея. Тая мома не внася никакъв раздор в семействата. Мъжът харесва чуждата жена, намира, че е по-хубава от неговата. Жената харесва чуждия мъж, намира, че е по-млад от нейния.

Сега вие ще ме питате защо говоря върху тия работи. Аз не се интересувам от отношенията между хората, но казвам защо страдат те. Страданията на сегашните хора се дължат на ферментите. Младата мома, която влиза в един дом, не знае защо е влязла. Тя е като онова говедо, което бяга от стършела. За да не го ухапе, скрива се в един магазин. То не се интересува от грехите, които се продават, но се крие от стършела. Питам, младата и красива мома има ли някакво отношение към нас? Красотата има отношение към битието, а не към нас. Ако една книга има хубаво съдържание, тя не е само за мене. Мнозина ще я четат и ще я оставят. Който си помисли, че книгата е само за него, той си създава най-голямото нещастие.

Всички хора се намираме в преходно състояние. Не мислете, че с това визирам някого. Всички хора - учители, светии и грешници, са подложени на един и същ закон. Учителят се отличава от обикновения човек. Затова Христос казва: "Иде князът на тоя свят. Той носи всичките ферменти и няма нищо общо с мене." Всички отвърстия на Христа бяха затворени, затова никакъв фермент не можа да проникне в него. В обикновените хора всичко е отворено, затова те са изложени на действието на тия ферменти.

Казваш: "Слаб човек съм." Това е лъжа. Няма слаби хора в света. Всички хора са силни. Слабите аз ги наричам хора на лъжата. Това са хората, които са сгрешили, но не искат да изправят погрешките си. И най-слабият е толкова силен, колкото и Учителят. И най-слабият е в състояние да запуши своите шишета, да не влизат в тях никакви ферменти. Когато казваме, че Бог спасява света, имаме предвид, че той е дал сила на човека да държи своите шишета запушени. Той казва на човека: "Аз съм вложил в тебе сила, която трябва да използваш. Никога не мисли, че си слаб. Ще кажете, че това е работа на учителите, на господарите. Вие имате особено понятие за учителите. Учителят е крайно внимателен човек. При всички условия на живота той работи усърдно. Преди да си легне, той преглежда дали всички шишета са затворени. Затваря ги и след това отива да си ляга. Обикновеният човек оставя на слугите да отварят и затварят шишетата. После той вижда, че слугите не са затворили шишетата.

Питате какво трябва да се прави при сегашното положение. Какво трябва да се прави с тия ферменти на живота? Ти ще отслабваш постепенно, ще остаряваш, докато един ден кажеш: "Остарях, обеднях. Ще се отива на онзи свят." Какво ще се постигне с тази философия? След това се явява състезание между хората - да се доберат до истинското понятие за живо-

та. И аз, като наблюдавам живота, правя своите опити. При всеки даден случай търся истината. Натъквам се между приятните и неприятни чувства на хората и търся онази опорна точка, онова място, което при всички условия на живота остава едно и също. Знаете ли какви чудеса стават?

Щом стъпиш на това място, на тази опорна точка, наречена Божествената опора на живота, веднага твоето състояние се изменя - в тебе протичат мощни сили. При най-малкото отклоняване от този Божествен център на нещата, ти се натъкваш на големи противоречия. Колкото по-голямо е отклоняването, толкова по-големи са противоречията. Значи при разрешаването на всяка задача ти трябва да се качиш на най-високия връх и оттам да погледнеш на нещата. Ако не си се качил на тоя връх, никаква задача не можеш да разрешиш. Той е Божествената опора на живота. Казано е - Бог живее в нас, и ние - в него. Тази идея при днешните условия е неразбрана. Казвате: "Как е възможно великият да се вмести в нас?" На кое място живее Бог? Някой казва: "Аз го чувствам в сърцето си." В кое сърце? Ако се звъни отвън на вратата, това показва, че някой иде. Тоя, който иде, звънецът ли е? Звъни се някъде в твоето съзнание. Значи Бог е някъде в твоето битие, но на кое място, не знаеш. Казваш, че Бог е в тебе, но го молиш, искаш нещо от него, а нищо не получаваш. Той не ти обръща никакво внимание. Казано е обаче, че ако искаш нещо съгласно с Божията воля, ще получиш отговор. Иначе молбата ти остава без отговор.

Наука е да различаваш твоята воля от Божията. От тебе се иска да знаеш Божествения език и с него да си служиш. Не можеш да говориш на какъв и да е език. Всяка дума в този език има точно определено значение. Можеш да говориш на Господа за любовта, но тя има едно определено качество. Когато любовта влезе в жената, тя я превръща в дете. Когато влезе

в мъжа, също го прави дете. Детето си остава дете. Всички запалват своите свещи, запяват и стават доволни. Те не стават човешки деца, но Божествени деца. Те не стават девици на земята, но Божествени деви или ангели. Под "ангел" се разбира дева, която цени своята чистота и може да я пази. Обикновената дева не цени своята чистота и не може да я пази. Всеки трябва да знае как да се пази. Ако дойде един вол близо до мене, трябва ли да стоя при него и да гледам как маха опашката си? Остана ли при него, той ще нацапа чистата ми дреха. Аз трябва да стоя най-малко петдесет метра далеч, да се пазя от неговата опашка. Ако един философ е лежал с години в нечистота и написал една книга, трябва ли да я четеш? Какво ще спечелиш, като те оцапа тая книга? Всеки, който е чел такова философско съчинение, е употребил най-малко десет години да очисти ума си от ферментите на това съчинение. Дойде някой при тебе със своето ново учение. Ти го слушаш и казваш: "Ще изменя своите възгледи." Какво ще изменяш? Важно е това, което Бог е вложил в тебе, да се развива. Никакви други нови идеи не ти са нужни. Наш приятел е само оня, който работи за развитието на това, което Бог е вложил в нас. Всеки друг, който иска да внесе нови идеи, далеч от Божественото, е наш неприятел. Какво ново може да измисли този философ?

Сега ние трябва да се върнем към Божествения свят, да изучаваме това, в което е вложено нашето щастие. Един от законите на Божествения свят гласи: болният болен не може да лекува; глупавият умен не може да учи; слабият на силен не може да помага. Чудни са сегашните хора. Ще отидат при болен лекар да се лекуват. Той не може да помогне на себе си, че на вас ще помага. Мислите ли, че една шивачка, свършила в странство, но болна от проказа, ако ви ушие една рокля, ще ви направи щастливи? Щом облечете тази рокля, болестта ще ви нападне. Не ви трябва такава ши-

вачка. По-добре е да предпочетете проста шивачка, но здрава, отколкото някоя знаменита, но болна.

Сега вие искате да минете по широкия път. По тоя път никой не може да мине. Разбиране трябва. С тия възгледи, които сега имате, вие ще дойдете до резултатите на обикновените хора. Като говоря така, не искам да мислите, че изнасям погрешките ви. Аз не се интересувам от погрешките на хората. Това нищо не ми допринася. Повече смисъл има да изнасям добродетелите им. Но и това не е моя работа. Нека всеки сам изнася своите добродетели. Всеки сам да бъде глашатай на своите добродетели. Всеки, като вика, да дава своите обявления. Аз поддържам философията, която възраства доброто във вас - да бъде то непреривно.

Когато говоря за любовта, нямам предвид еднократната любов. Аз говоря за оная любов, която още не е проявена. Аз говоря за оная любов, в която хората още не живеят. Аз мога да говоря за чистия планински въздух. Обаче за оня въздух, в който хората сега живеят, аз нищо не говоря. Аз мога да говоря само за красивата любов. Аз говоря за чистия живот. Не говоря за любовта на жененте, нямам предвид вашите мъже и жени. Ако мислите, че вашият мъж ще ви помогне, много се лъжете. Ако мислите, че вашата жена може да ви помогне, много се лъжете. Ако мислите, че вашият Учител може да ви помогне, много се лъжете. В дадения случай и Учителят не може да ви помогне. Когато някой иде при мене да му помогна, аз му казвам: "Иди на планината, там е заровено едно съкровище. Вземи мотиката и започни да копаеш. Там ще намериш едно гърне с десет отвърстия. Ще бръкнеш в едното и ще извадиш само една монета. Вземеш ли две монети, ръката ти ще остане там. След това зарови гърнето и се върни у дома си." "Защо да взема само една монета?" Такъв е законът на природата. Като отиваш при един извор, не можеш да изпиеш десет килог-

рама вода. За всеки даден случай не можеш да изпиеш повече от определеното количество вода. Ако изпиеш повече, отколкото трябва, нещастие те чака.

Същият закон се отнася и за яденето. Казваш: "Преядох." Не си преял, но си ял бързо и не си сдъвкал добре храната. Като влезе в стомаха, храната се натъква на милиони клетки, които не могат да я смелят, и между тях се повдига голям обществен въпрос. Значи задачата за смилането на храната не е разрешена. Трябва да мине дълго време, докато тая задача се разреши. Първо, ти трябваше да я разрешиш със зъбите си, а я предаде на клетките на стомаха. Те ще я разрешат, но ти ще почувстваш болка в стомаха. Не си ял, както трябва. Това не значи, че трябва да оставите въпроса на Господа и да кажете - Господ ще оправи тая работа. Ти си дробил попарата, ти ще я сърбаш. Аз съм бил на мястото, дето Бог оправя света, и зная как го оправя. Веднъж съм бил на това място, и втори път не искам да отида. Зная вече как Бог оправя света. Ни най-малко не искам да изменя начина, по който сега светът се оправя. Дето ходя, казвам - има един начин за оправяне на света.

Казвам, самообладание се иска от човека. Мнозина искат да се подмладят, но не знаят как да постигнат това. Има методи за подмладяване. Аз мога да ви дам тия методи, но вие трябва да имате желание да се подмладите. Обаче, преди да приложа тия методи върху вас, ще ги приложа на себе си. Не мога да предам знанието си на другите, ако не съм го приложил на себе си. Ако искам да направя хората добри, първо аз трябва да бъда добър. Преди да приложа нещо върху другите, трябва да го приложа на себе си.

Казваш: "Бог е добър и благ." И ти трябва да бъдеш като него. Казвате: "И нашият Учител е добър и свят човек." Ако аз съм такъв, какъвто вие ме мислите, тежко ми. Ако уповавам на мнението ви за мене, тежко ми. Ще кажете, че много неща съм направил за

вас. Вие не знаете какво съм направил, не знаете какви са задълженията на Учителя. Вие искате да ви кажа какво съм направил досега. И да ви кажа, няма да разберете. Аз ви говоря за Божественото начало, на което трябва да се основавате и с което да направите вътрешна връзка. Много неща съм ви казал, но не съм срещнал нито един българин, който да изпълни нещата, както съм ги казал. Той всякога ще внесе нещо от себе си. В това отношение българинът е новатор. Той се отличава още и по това, че обича да говори за своите слабости. Като говори за слабостите си, смее се, приятно му е. Например той разказва как влязъл в курника на съседа си и задигнал най-угоения петел или как брал плодове от градината му, без да го види някой. Когато той обира плодовете, смее се. Когато него обират, плаче. Казвам, ти не си научил философията на живота. Защо, когато ти обираш съседа си, се смееш, а когато тебе обират, плачеш? Виждал съм и такъв случай. Събират се няколко души, напият се добре и някой ги обере. После казват: "Снощи се напихме и ни обраха, но повече няма да пием." Смеят се и разказват как се напили.

Всички хора се стремят към истината и говорят за нея. По какво познавате хората, които са намерили истината? По единството в техните възгледи. Кажеш ли, че това не можеш да търпиш, а онова търпиш, ти не живееш в истината. Оня, който живее в истината, каквото прави, е еднакво валидно за всички. При това положение, ако аз мисля по един начин, и вие ще мислите по същия начин. Следователно, ако постъпвате в едно училище и мислите, че като ядете и пиете, аз съм длъжен да плащам, вие сте на крив път. Нито аз имам право да ям и да пия, а вие да плащате за мене. И това не е лошо, но с плащане нищо не се постига. Учителят трябва да предаде своята лекция, но ако учениците не я заучат, нищо не се постига. Аз зная причината, защо някои хора не учат. Казвате, че све-

тията е нещо повече от Учителя. Зависи за какъв светия се говори. Има светии, които прекарват по двайсет години в пустинята, но са недоволни от себе си. Хората гледат на тях като на светии, но те чувстват, че нещо им липсва. Истинският светия знае условията на живота и лесно се справя с тях. Той казва - когато нещата са направени по Бога, Учителят е на мястото си. Той иде на земята да предаде Божественото учение. Когато нещата не са направени по Бога, Учителят няма място между хората. Когато вършим Божията воля, Бог живее в нас. Когато не вършим волята му, той не е между нас. Може ли човек да има успех в живота си, ако Бог не е в него? Може ли хората да успяват, ако слънцето никога не изгрява? Тяхната съдба е решена. Без слънце животът е живот на вечен покой, на мрак и на студ. Когато слънцето изгрява, в човека има всичките възможности за развитие.

Ти си пил цели двайсет години, но един ден, когато слънцето на твоя живот изгрява, ти решаваш да се откажеш от пиянството. Отиваш в кръчмата и казваш на кръчмаря: "Дай ми една чаша вино!" Вдигаш чашата нагоре и казваш: "Досега аз ти служих, а ти ми беше господар. Отсега нататък ти ще ми бъдеш слуга, аз ще ти бъда господар. Нека кръчмарят знае, че има човек пред себе си."

Имаш да дължиш двайсет хиляди лева. Казваш: "След десет деня ще ти ги платя." Каквото кажеш, това правиш. След десет деня изплащаш дълга си. Това е характер. Скарваш се с някого, но казваш, че след пет деня ще се примириш. Ако наистина се примириш след пет деня, ти си човек с характер. Ако след пет деня не се примириш и още повече развалиш отношенията си, ти не разбираш живота. Казваш: "Няма да му простя." Как да не му простиш? Представи си, че той носи една торба със златни пари и сърцето му се отвори към тебе и ти даде от това злато. Няма ли да му простиш? Какво показва това?

Сега, като ме слушате, ще кажете, че сте ме разбрали. Ако наистина сте ме разбрали, ще ви подложа на изпит. Ще дам изпита първо на някоя сестра. Ще накарам всички да ѝ говорят лоши думи и да я оплюят. Ако понесе това изпитание спокойно, като че нищо не става, тя ме е разбрала. Тя трябва да гледа спокойно на изпита и да каже: "Ако това, което правите, е добро, да дойде и върху вас." Ако не е добро, то иде за изпитание.

Това са ежедневните несгоди в живота. На повечето хора работите им не вървят. Някой човек прави това-онова, но всичко му върви назад. Наричат го невежа, неспособен. Той напише едно съчинение, второ, но пак не го харесват. Той си въздъхне. След време пак напише нещо, но среща го една красива мома и дава добра критика за него. С това изпитанието му се свършва. Такива примери има много в живота. Не че плюенето е необходимо, но то иде само по себе си.

Имате един приятел. Как трябва да се отнасяте с него? Да не проявявате никакви слабости. Отношенията ви трябва да се определят отвътре. Трябва да разбирате вътрешния закон. Вашите слабости идат отвътре, а не отвън. Отвън вие сте силни, а отвътре сте слаби. За да имате вътрешна стабилност, трябва да дойдете до Божествения център на живота. Казваш: "Дали съм прав, или не, не зная. Как трябва да постъпя, не зная." Ще те поставят на изпит, да разбереш доколко си прав. И Христа поставиха на изпит, да видят колко е търпелив. Плюха го, ругаха го. Каква мисъл имаше в ума му? Той гледаше тихо и спокойно на всичко. Той гледаше как римските войници се подиграваха с него. Той разреши една от най-мъчните задачи. Изпитанията, през които мина Христос, ще се наложат и върху вас. Три дни бяха големите страдания на Христа, и на третия ден възкръсна. Христос мислеше право и затова разреши въпросите чрез възкресението. И след това той каза: "Даде ми се всяка власт на

небето и на земята." Всяка власт, която не е минала през най-големи изпитания и страдания, не е никаква власт. Като минеш през големи изпитания, тогава ще разбереш това, което Христос е разбрал. Ще ти се даде в живота всяка власт на небето и на земята, но тогава няма да бъдеш, какъвто си сега. Христос казва: "Идете и проповядвайте моето учение!" Кое учение? Учението на любовта. То е едно от най-опасните учения. Няма по-опасно нещо от учението на любовта, от учението на мъдростта и от учението на истината. Любовта е опасна, защото в нея ти или ще живееш, или ще умреш. В знанието и в мъдростта ти или ангел ще станеш, или ще оглупееш. В истината ти или свободен ще станеш, или роб ще станеш.

Мислите ли, че оня, който проповядва, е разрешил въпросите? Ако разрешиш правилно въпроса за любовта, ти ще имаш живот. Иначе ще умреш. Ако разрешиш правилно въпроса за знанието, ще имаш светлина в ума си. Ако разрешиш въпроса за истината правилно, свободата ще дойде. Това са резултати, които зависят от правилното разрешаване, което ти ще дадеш в себе си. Не е важно какво разрешаване ще дадат другите, но ти сам трябва да разрешиш своите въпроси. Сега аз не ви казвам да оправите целия свят, но вие трябва да разрешите задачата, да влезете в съгласие с битието. Всичко съдейства на човека да тръгне в правия път, да мисли право. Вие мислите неща, за които никога не трябва да мислите. Каква е вашата молитва? Искате едно кило домати, две кила ориз, две кила захар, обувки, дрехи, шапка, добра и красива жена. Жената иска мъжът ѝ да бъде учен. Владиката подава заявление за едно добро място. Това са все заявления до Господа. Искай само това, което ти трябва. И тия неща са потребни, но са второстепенни. Всеки човек трябва да бъде облечен, но хубавите дрехи са за умния човек. Ако глупавият е облечен с хубави дрехи, разбойници ще му ги свалят от гърба. За глупавия човек бо-

гатството е нещастие, за глупавия човек любовта е нещастие. Ако в заключение на всичко ти си разпериш опашката като пуяка и се опреш с крилете на земята, ти искаш да кажеш, че човек трябва да бъде свързан и със земята, и с небето. През крилете минават енергиите на земята. Когато сте неразположени, намерете един пуяк и наблюдавайте как той разперва опашката си, как се допира с крилете си на земята и как проточва носа си. Вашето неразположение ще се смени. Никаква философска или научна книга не ще измени състоянието ви, както моя пуяк. Той иска да ти каже: "Ако ти не разрешиш правилно въпросите, ще станеш като мене, но ако ги разрешиш правилно, ти ще се повдигнеш."

Пуякът е символ. Носът е символ на човешката мисъл. Пуякът казва: "Аз не мога да разперя крилете си нагоре, но мога само да ги допра до земята. Виж, опашката си разпервам." Тя заема съвсем друго положение, ъглите ѝ са други. Перата на опашката могат да вземат перпендикулярно положение нагоре. Пуякът иска да каже - за да излезеш от обикновеното си състояние, ти трябва да изменяш постепенно твоето движение. Съществото, което живее в пуяка, е интелигентно. То е като стрелочник. Като се доближиш до него, той повдигне опашката си, спусне носа си и казва: "Ако си ме разбрал, добре. Ако не си ме разбрал, не е добре за тебе."

И тъй, станете проводници на Божественото учение. Растенията и животните са също проводници на Божественото учение. Ако разбирате това, ще се ползвате от живота. И реката е проводник на Божественото учение. Ако разбираш тази река, ти ще се ползваш от нейната сила. Достатъчно е да се спреш съзнателно пред едно дърво, пред един извор, за да разрешиш задачата си правилно. И при камъка да се спреш, ще придобиеш една нова идея. Ако знаеш на кое място на камъка да стъпиш, ще придобиеш една нова идея.

От това гледище всички камъни, растения и животни са формули в природата. Течението на реките, веенето на вятъра, движението на облаците, предаването на слънчевата светлина - това са образи, чрез които се проявява разумното в света. Ако не разбираш това, ти мислиш, че всичко в света е произволно. Не, ти живееш между ангелите.

Ако работата ти се обърква, иди да видиш как изгрява слънцето. Ако небето е чисто, без никакви облаци, ще знаеш, че твоята работа ще се оправи. Като дойде пролетта и видиш, че растенията оживяват, знай, че и твоята работа ще се оправи. Като видиш един чист извор, знай, че и твоята работа ще се оправи. Като поемеш чистия въздух, кажи: "Моята работа ще се оправи." Когато светлината те озари, кажи: "Моята работа ще се оправи." Кажи: "Всичко в природата ми говори, че моята работа ще се оправи." Слънцето, което изгрява, е език на разумната природа. Вятърът, който вее, водата, която тече, растенията и цветята, които цъфтят, това е езикът на разумната природа. Всичко това е резултат, но зад тоя резултат се крие нещо разумно. Срещаш една млада мома, която ти се усмихва. Като видиш усмивката ѝ, става ти приятно. Гледай така и на вятъра. Той е красива мома, която иде да ти повее. Благодари, че покрай многото работа, която има, тя е дошла да ти повее, т.е. да ти се усмихне. Тя не е дошла само за тебе. Тая мома е благородна. Дошла е да свърши една работа и да си отиде. Като я видиш, кажи: "Моята работа ще се оправи."

Помни: ако не обръщаш внимание на малките работи, ти не можеш да разрешиш задачите на своя живот. Тия въпроси, които сега разрешавате, са нищо в сравнение с ония, които предстоят да разрешавате. Досега вие сте били едно малко растение, на което отсега нататък предстои да расте, да цъфти, да връзва плод и да зрее. Като дадете плод, всеки ще се спира

пред вас и ще казва: "Хубаво е това дърво, хубави плодове дава." Ако всяка ваша мисъл, чувство и желание, всяка постъпка даде плод, разумните същества ще се спират пред вас и ще ви се радват. Така, както хората сега разрешават въпросите си, те ще останат неразрешени. Защо? Старите дрехи не разрешават въпросите. Мухлясалото жито не разрешава въпросите. Консервите не разрешават въпросите. Старите идеи не разрешават въпросите. Новото разрешава въпросите. Прясното житно зърно носи живот в себе си. Светлината, която слиза отгоре, носи живот в себе си. Новите мисли, новите чувства и постъпки, които сега идат, носят живот в себе си. Старото, миналото е изиграло вече своята роля. Какви сте били в миналото, не е важно. Какви сте сега, това е важно.

Когато говорим за новото, ние разбираме живота на сегашното поколение, онова, което ние трябва да направим сега. И вие още днес трябва да възприемете новото, за да прогресирате. Не го ли приемете, никакъв прогрес не може да имате. Докато се държите за старото, ще бъдете в обикновения живот на падане и ставане, а в това няма никакво разрешение. Да падате и да ставате, това не е никакъв живот. Да се качи и да слезе листът от дървото, това не е никакво разрешение.

Казвам, вие трябва да намерите една изключителна идея за разрешаване изключителните условия на живота. Ако трябва да се усмихнеш на някого, това е едно изключително положение. Ако ти не можеш да дадеш правилно разрешение на усмивката и на човешкия поглед, нищо не си научил. Усмихва ти се един човек, трябва да знаеш защо ти се усмихва, какво иска да ти каже. В усмивката, в погледа е скрита разумността. Животът се усмихва. Любовта се усмихва на всички без изключение. Ако мислиш, че само на тебе се усмихва, ти си на крив път. Ще видиш, че утре на друг ще се усмихне. Когато някой се усмихва, аз се радвам,

защото тази усмивка е за небето и за земята, за светлината, за въздуха и за водата. Тази усмивка е подобна на утринния зефир на зората. Тя е най-хубавата усмивка.

Казвам, усмивката не разрешава всичко, но тя увеличава човешкия капитал. Обаче с капитала, с който разполагате, никаква банка не може да отворите. Ако го превърнете в звонкови пари, той представя нищожна сума. Вие считате, че някой човек е добър, свят, но като превърна неговия капитал в звонкови пари, виждам, че той разполага с нищожни средства. Ако един българин милионер отиде в Америка и превърне своите милиони в долари, ще бъде обикновен богаташ. Американецът ще се усмихне на това богатство. Казват за някого, че е гениален човек. Зависи от мястото. Ако е в България, може да е гениален. Ако е на друго място, гениалността му е обикновена. Ако отиде на небето, там минава за посредствен човек. Щедрост се иска от вас. Ако сте богати, давайте чисто, безкористно.

Един свещеник на задушница запитал селяните: "Братя християни, виждате ли ме?" "Само калимавката ти виждаме." "Идната година съвсем да не ме виждате." Защо виждали само калимавката му? Защото пред него имало могила от хлябове и краваи. Вие трябва да бъдете толкова щедри, че и калимавката на свещеника да не се вижда. Ако го виждат цял, селяните не са щедри, нищо не дават. Когото не виждате често, дава повече от оня, когото често виждате. Една мома ти пише от Америка. Ти не я виждаш, но много получаваш от нея. Който я вижда често, малко получава.

И тъй, онези, с които често дружите, на тях вие ще давате. Онези, които не идат често при вас, те ще ви дават. Следователно, ония идеи, които често ви посещават, те са живи идеи, те черпят от вас. Необикновените идеи, които рядко срещате, които рядко ви посещават, те ви дават нещо. Всеки, който иска да

стане истински човек, трябва да има поне една необикновена идея. Само необикновените идеи внасят новото в света. Всеки човек има обикновени идеи, но необикновените рядко го посещават. Те носят известен приход за него. Аз наричам тия идеи изключителни. Те идат при изключителни условия. Те внасят новото в света. Изключителната идея не си служи с думи и не обяснява нещата. Тя иде рядко, но е ценна по своето съдържание и смисъл. Трябва да работиш двайсет-трийсет години наред, за да намериш една изключителна идея. Тя носи голямо богатство в себе си.

"Проявената Божия любов, проявената Божия мъдрост и проявената Божия истина носят пълния живот."

Тридесет и девета лекция
на Общия окултен клас
7 септември 1932 г., сряда, 5 часа
София - Изгрев

ОБИЧАЙ БОГА

"Добрата молитва"

Ще прочета няколко стиха от 13. глава на Матея - от 4 до 53 стих.

За живота може да имате няколко понятия. Представете си един човек, който е възпитан, че трябва да доставя сух хляб. Представете си, че той ред години само суши хляба и го туря, за да може за стари години да му стигне този сухия хляб. Суши го той, складира го. После трупа и друг - работи на стари години. Такива понятия почти съществуват в хората. Хората сега трупат хляб във вид на такива малки пилюлчета. И казват, че ще дойде едно време, когато ще глътне едно пилюлче и ще живее с него. С такива пилюлчета ще живеят. Ще има английски пилюлчета и френски пилюлчета, златно, където идеш, може да го глътнеш. Казват - ще дойде време, когато с такива пилюлчета ще живеят хората. Ако химиците дойдат до туй положение, придобивките ще бъдат толкоз, както са придобивките в сегашните златни пилюлчета. Сега имаме златни пилюлчета, които се превръщат. Едно златно пилюлче може да го превърнеш, както се превръща запример един сух хляб. Трябват ти известни знания. Ще вземеш да потопиш сухия хляб в чаша с вода, и той ще омекне. Пилюлчето ще го превърнеш. Но ако нямаме тази течност, тогава, колкото и да го дъвчеш, превръщането не може да става правилно.

Добре, но има друго положение, друго схващане за живота. Да кажем, че едни хора така разбират, че трябва да събират сух хляб. То е едно схващане. Да допуснем другото положение, че тази храна иде от дърветата. Всякога ще имаш пресен плод. Или както житното зърно, или може да бъде извор в твоя двор. Тогава има ли смисъл да пазиш храната. Започваш да я пазиш да не се развали.

Сега според сегашните схващания човек иска да стане добър. То е едно схващане. Някой път казва: "Някога съм бил добър, сега не съм добър. Сега - казва - не съм добър, но за в бъдеще ще бъда добър." Такива понятия, които не обясняват живота. Щом човек дойде до положението да бъде добър, мисли, че по същество той е станал добър или се е покварил, то животът няма вече никакъв смисъл. Сега, ако не разбирате, казвам, от какво е тази вътрешна връзка, която осмисля живота. Вие например имате една идея, един вътрешен копнеж, който не можете да го определите. Често даже най-видни философи мислят и светии има, но има нещо, което не се поддава на никакво обяснение. Както и да го обясняваш, остава необяснимо. Имаш един копнеж да те обичат. Защо и за какво, не знаеш. Имаш друг копнеж - да обичаш. Защо и какво, пак не знаеш. Дълбоките причини не знаеш. Има някои неща, които избягваш от някаква опитност, ти предполагаш. Някой път искаш да направиш добро, но имаш съображения, искат се средства, да имаш пари. Казваш: "Може би, ако направя доброто, аз ще се намеря в противоречие. По-добре той да страда, отколкото аз да страдам."

Някой път човек може да съжалява другите, като страдат, но той като страда, съжалява себе си повече, отколкото другите. Тогава базираме нашия морал върху нашите страдания. Да разбираш страданията на другите дотолкоз, доколкото разбираш своите страдания, да разбираш радостите на другите дотолкоз, доколкото разбираш своите радости.

Да кажем, имаш ти копнеж, но не знаеш причините. Както и да обясняваш, може да кажеш - в същността на битието Бог така е направил, но работата все не разбираш. Малко се усложнява тази работа. Имаш копнеж и казваш: "Ако на този моя копнеж ми се дадат условия аз да се проявя, то от мене може да стане нещо." Някой път се дават условия да се проявиш, някой път ще останеш прост със своя копнеж.

Онова снесеното яйце вземам като символ. Не зная какви са първите причини, защо някои същества са направили своя зародиш в известна черупка и после трябва да се измъща. Най-първо се образува вътре самият организъм, после излиза навън и след време наново трябва да ги турят в нова фаза, за да придобият една нова форма. Не всяко яйце, което е турено под квачката, може да се излюпи. Някое ще се излюпи, но някое не се излюпва. Не всички желания, които човек има, са постижими. Някои желания в хората се излюпват, някои не се излюпват. Те спадат към птичата порода. Тогава човек трябва да бъде много внимателен към температурата, към условията, които стават, но трябва да бъдеш внимателен и след като се измъти едно яйце. И самото пиле може да изчезне. Резултатите може да се покварят. Не е в мисленето. Много пъти хората се безпокоят в мисълта си. Казва някой: "Какво ще стане с мене?" Всички знаете какво ще стане с вас. Този въпрос е разрешен. Какво ще стане? Че аз не искам да ви кажа. Идете на гробищата и ще видите какво ще стане. Какво ще стане с тебе? Иди на гробищата да видиш. Ама кога? Когато и да е. Като започнеш от първата година, след една, три, четири, пет, десет години, сто и двайсет години ще бъдеш на едно място, дето ще се свършат всичките въпроси.

Някой ще каже че има друг свят. То е друг въпрос. Тук, на земята, ще кажеш какво ще стане с мене. Ще стане туй, което става с всичките други хора. Но въпреки туй, което става в хората, тия копнежи са...

Някой път човек предпочита радостта пред страданието. Някой път избягваме радостта заради страданието. Сега тъй е. Онези, които не разбират живота, може да се смущават, защото животът трябва да се разглежда от ново гледище. Ако човек се съблече, какво лошо има в събличането? Или ако човек се облече, какво лошо има в обличането? Днес ние считаме, ако някой човек се облече, че той не е скромен. Някой път, ако се облече скромно, считаме че е скромен. В нашия свят е така.

Тогава какъв е моралът на живата природа? Като вземем млекопитающите, биволите, воловете, дрешките им са много скромни, в редки случаи са с рога. Но вземете - някои от птиците са така хубаво облечени, вземете - някои от пеперудите са така хубаво облечени, че човек се чуди защо спрямо едни природата е тъй щедра - дала облекло, по всичките правила ги е накичила, че по-хубаво не може да има. Ако вземете животните, ако дойдете до техните лица, ако дойдете до човека, тя го е накичила. Най-хубави дрехи имат птиците. Най-хубавото лице има човекът. И най-хубав ум имат ангелите. И най-доброто сърце имат боговете. Най-силна воля има Бог, който управлява света. Това е само за изяснение, за философия. Ако разбирате, ако разбирате думите "воля", "сърце", "ум", дрехи отвън тия неща - разхвърляно, както ги разглеждам, нямат никакъв смисъл, то е, както да вземете едно число, да кажете 5. Числото 5 има степени. Разбираш ли числото 5 - даже тъй, като фигура, но живото число. Ако аз кажа 5555, какви са качествата на тия числа? Ако взема количествено - 5 в реда на единиците, 5 в реда на десетиците, 5 в реда на стотиците и 5 в реда на хилядите, количествено се различават, но и в качествено отношение се различават.

Ти кое би обичал - да имаш 5 в реда на единиците, да имаш 5 в реда на десетиците, в реда на стотиците или в реда на хилядите, а може би това число да бъде

в реда на десетохилядите, на стохилядите и т.н. Най-после туй число придобива съвсем друг израз. Да кажем, тебе може числото 5 да те спаси. Всичкото ти щастие седи в числото 5. Къде трябва да бъде туй число, да се прояви? Ако ти отидеш при някой гадател, той казва тъй: "Щастието на тебе ще се усмихне, ако твоето число може да се повиши до четвърта степен." Пет в четвърта степен да се повиши - и твоят живот е оправен. Как ще се повиши в четвърта степен? Да дойдат ония благоприятните условия, при които числото 5 може да се повиши. Имаш ти един лотариен билет и ти се падат 550 хиляди. Веднага ти седиш умислен, пожълтял си, чоплиш си ноктите, бъркаш в носа си, бъркаш в джоба си, бутнеш насам-натам, не върви. Но ти казват - 550 златни лева на билета ти се паднали. Значи числото 5 магически произведе цял преврат в твоя ум. Но 555 хиляди, представи си. 555 хиляди е красива мома. Ако ти не си внимателен, тя може да пристане някъде. В дадения случай - 555 хиляди, ти имаш една жена толкоз неустойчива, че може да се влюби във всеки мъж.

По-неустойчиво нещо в света няма от парите. Ти като дойдеш до парите - опасна работа са. Трябва да се молиш по десет пъти на ден, за да не те напусне жена ти. Когато хората говорят за лошата жена, аз разбирам парите. По-лоша жена от парите няма. Казват: "Да те пази Господ от лоша жена." Да те пази Господ от парите. Парите са създали хубавите красиви работи, но тия пари са създадени за ред външни условия. В разбирането, в ума на хората, в желанието съществуват известни условия, при които парите развращават. И тебе развращават. Те носят известно семе в себе си, не се изменят сами по себе си. Златото не се изменя, но златото може да те съблазни. Ти казваш: "Това е глупаво. - Казваш: - Тия глупавите пари." Парите нямат никаква интелигентност. Те може да те съблазнят. Ти, който никога не си бил порочен, мо-

гат да те опорочат, да те съблазнят. Ти казваш: "Срещнах една жена и тя ме съблазни." Но като срещнеш парите, и те така може да те съблазнят - и по-лошо, отколкото една жена. Откраднеш, хванат те, едно углавно дело, хвърлят те в затвора. Ти си се готвил за министър, за това, за онова и съвсем загазиш, както онзи американски държавник, който се готвел за председател на Съединените щати. Хванали го в едно престъпление в Ню Йорк, свършило се неговото председателство. Той станал депутат, готвел се за председател на щатите, хванали го в едно престъпление и се свършило.

Кое е онова, което те съблазнява. То са ония външни условия, тия идеи, с които човек е възпитан. Казват ти: "Това не прави, онова не прави." То е друг въпрос. Кое е онова, което съблазнява човека в парите? Ти мислиш, че като добиеш 555 хиляди златни, имаш възможности. Зад 555 хиляди стоят ред други идеи, скрити. Ти ще се облечеш добре, ще туриш цилиндър, бастун имаш, който въртиш, часовник имаш, това-онова. Ти ще се покажеш и едни ще кажат: "Благороден човек е." Едни ще мислят така, а другите ще кажат друго. Както и да е. Това са обикновени разсъждения. Всеки може да философства, всеки може да каже как трябва да е работата в света, но малко хора има, които може да направят. Всеки може да каже: "Ние трябва да бъдем добри, да се обичаме, трябва да има братство, хубаво ядене, трябва да сме добре облечени." Всеки може да говори, но да го имаш, е друго. Като дойдем до правенето, е мъчно. Всички казваме, че трябва да се обичаме. Вие обичали ли сте? Вие правили ли сте опит да обичате всичките хора?

Когато аз бях във Варна, имах една мишка в стаята си, прикомандировала се е отнякъде и намираше хляба. Като се качи, все гризе някъде. Не че ще изяде хляба, но след като бутне хляба, усещам, че мишката го е бутнала, оставила е нещо. Щом като бутне хляба,

познавам, че мишката го е бутала. Не правя въпрос, че яла хляба, но че не ме е питала. Казвам, трябваше да ме пита. Тогава бих ѝ дал по-голямо парче да яде. Защо яде без мое позволение. Тази мишка нищо не искаше да знае за моето разположение. Тя не знаеше колко съм умен и хитър, не знаеше, че мога да ѝ причиня хиляди злини. Каквото и да говорех на тази мишка, тя оставаше мишка. Мислено ѝ пращах мисли да не ходи при хляба. Тя не го взимаше в съображение. Гонех я - не си отива. Най-после един ден аз я хванах по един много лесен начин и се разговарям, казвам ѝ: "Какво да те правя сега?" И тя направи едно нещо, което всичките хора го правят от страх. Като я погледнах, трепери. Казвам: "Какво да те правя? Тук не е място за тебе, ти в гората трябва да идеш. Влязла си в тази стая, животът ти е в голяма опасност." Аз съм добър човек, пуснах я по керемидите и тя оттам насетне не се върна.

Аз ви привеждам тази мишка, но то е и с хората така. Природата е в състояние да ни създаде най-големите злини. По някой път мязаме в характера си на тази мишка. Тя казва: "Не го прави." Ние правим нещо и един ден ни хване природата - и оттам насетне не го правим. Ще те попита: "Какво да направя с тебе? - Ще те пусне по керемидите и ти казва: - Тук не ти е мястото." Значи не трябва да живееш в тия условия, дето животът ти виси на косъм.

Казвам, има едно правилно разрешение в света. Казва някой: "Какво трябва да правя?" Има едно кардинално разрешение. Има едно разрешение, което разрешава една трета от живота. Има едно разрешение, което разрешава две трети от живота. Има едно разрешение, от живота което разрешава три трети. Това е разрешението на единицата. Казвате: "Какво трябва да правим? Казвам, обикни Бога. Нищо повече. Какво трябва да направим в света? Обикни Бога. Въпросът се разрешава по всичките правила навсякъде. Не

ме питай. Носи тази мисъл целия ден. Като няма какво да правиш, мисли това. Страдаш ли, боледуваш ли, беден ли си, сиромах ли си, не живееш добре, мисли, обичай Бога. Това е кардинално решение на всичките въпроси. Ако може да разрешиш този въпрос, всичко в живота ти ще тръгне по вода.

Сега хората за две хиляди години насам употребяват не любовта към Бога, а любовта към себе си, но въпросите не се разрешават. Било е времето, когато хората са постъпвали като животните. Събирали са се на чарди, на големи общества, птици, млекопитаващи са се събирали на едно място - то е любов към ближния, те са имали обич един към друг. Те са разрешили една трета. Хората дошли и обичат себе си - това е две трети. Не две трети. Ние трябва да обичаме Бога. Тази идея е непонятна още. Ти погледнеш нагоре, насам-натам. Учените казват, че Бог е направил всичко туй, небето, звездите. Господ направил всичко това, а никъде го няма. В ума ви е така. Навсякъде ще виждаш. Навсякъде съзнаваш, но тук да кажеш, че е и там да е, е суеверие. По някой път казваш - имам една опитност, намерил си го. Но като дойдеш до известни изпитания, разколебаеш се. Ти се разколебаеш в туй, което разрешаваш. Всеки казва - може би, след като дойдат мъчнотиите. Може да кажеш - Господ е като хората. Мнозина са ми казвали много пъти: "И Господ е като хората. Той не ме обича." Тя е човешка идея. Какви са отношенията на Бога, никой не знае. Те са неизвестни.

Но казва, единственото нещо, което може да поправи всичко в живота ти, то е обичта към Бога. Тогава може да ми зададете един въпрос. Казвате: "Как да обичаме Бога?" И аз може да се опитам да ви разправя как се обича Бог. Но аз искам да се поуча малко от вас, понеже вие две хиляди години сте мислили за обич към себе си. Аз бих желал да ми държите една лекция, какво значи човек да обича себе си. Аз искам да

се поуча. Вие може да ми изясните, вие може да ми разправите и да ми кажете защо някой път хората не обичат и себе си. Как ще ми обясните тогава? Онзи, който убива себе си. Тогава как е възможно един, който обича себе си, да убие себе си. После ще ми обясните как е възможно онзи, който обича себе си, да стане слуга на другите? Вие вземете идеята. Защото любовта към себе си аз разбирам да обичаш себе си - чрез този закон да разрешиш всичките мъчнотии. Затова обичаме себе си. Когато човек обича себе си, той мисли, че по този начин може да разреши в света всичките мъчнотии. Право е тогава да обичаш себе си, но ако обичаш себе си и не може да разрешиш въпроса? Ако обичаш ближния си и не можеш да разрешиш въпроса? Ти обичаш ближния, той не те обича.

Казвам, в туй разбиране вие винаги ще имате едно разрешение, което отчасти е вярно. Вие ще имате тия разрешения, тия смятания, както в съвременната наука. Според точната наука, както съвременните астрономи изчисляват, че от тук до слънцето е 92 милиона мили. Едно изчисление - че е 92 милиона, а друго изчисление - че е 93 милиона мили. Нито едното е вярно, нито другото, но минават за верни. Даже изчисленията, с каква бързина светлината се движи, и там има един дефицит. Защото, ако знаем с каква точност се движи светлината, ние бихме разрешили един важен въпрос. Имате едно малко опущение, но в точната наука малките опущения - контакт нямате. Питам, ако слезеш до слънцето, на разстояние една миля се намираш, на сто метра даже да идеш до слънцето, ако си и не можеш да минеш тогава? Казвам, изискват се сега точни изчисления, точни разбирания.

Вие нямате точни разбирания какво нещо е любовта. Ти не разбираш какво нещо е любовта. Ти вземеш един човек, спуснеш му ръката повече, отколкото трябва, той е недоволен от тебе. Ти, като го стиснеш, взел си повече, дал си по-малко или пък дал си

повече, взел си по-малко. Или пък някой път едва си го стиснал, и той е пак недоволен. Как ще го стиснеш, я ми кажете. Че туй е съвсем нов метод за стискане. То е сегашното стискане, то е човешко. В животните няма никакво стискане. В живота някой вълк и той стисне. Птицата, като стисне някого с двата крака, казва: "Много те обичам." Хванала го с двете ръце и казва: "Обичам те." Този начин за обичане птиците са го употребявали хиляди години преди човека. Като го стисне - и отиде. Като го стисне с краката и клюна - краката, то са ръцете. Даде всичките правила на любовта. Започне с клюна и казва: "Пиленцето ми, пиленцето ми." И пиленцето изчезне. Целува го, целува го - и пиленцето изчезне. Вие целувате, и птиците преди хиляди години целуваха с клюна. Такива целувки на птиците нищо не разрешиха. И вие няма да разрешите. Аз виждам, сегашните хора като се целуват, същият закон е. Докато не си целувал някого, всичко може да разбере, но като го целунеш, работата е свършена.

Аз ви навеждам на една мисъл. Ти искаш да се лекуваш. Едно от най-трудните неща е изкуството да се лекуваш. Най-трудното изкуство е да се лекуваш. Сега донякъде аз съм намерил туй наполовина на лекуването, дето всички са останали доволни. След като се лекувал някой човек, изхарчил двайсет и пет хиляди долара и като го излекувал, за моето лекуване вече той ме помни. Двайсет и пет хиляди съм вложил. Тъй като се излекувам, казвам: "Много благороден човек, благородство има." След като съм се излекувал, нищо не съм оставил. Мускулеста ръка, не е мека. Щом като има двайсет и пет хиляди долара, то е най-хубавото лекуване. Сега превърнете тия наши материалистически схващания във всяка наша любов - ние имаме нещо материално вмъкнато. Ти искаш да целунеш някого, но щом не ти даде двайсет и пет хиляди лева, устата е студена, израз няма. Но щом има двайсет и пет хиляди лева, устата са топли. След като целунеш,

има двайсет и пет хиляди, тогава шапка има, автомобил има, цилиндър, най-хубавите дрехи, не ходиш бос, има пружини, кревати. Двайсет и пет хиляди трябва да има навсякъде.

Дотогава, докато ти не даваш правилно и докато той не взема правилно, не може да има едно разбиране. Но представете си, че в тебе има една слабост, че ти искаш по три пъти на ден да целунеш. По двайсет и пет хиляди - това са седемдесет и пет хиляди долара. Една година по 365. Онзи богатее, а ти осиромашаваш. След една година той като взема такова грамадно количество, ти си целувал, давал, той е вземал, ти си давал, той е вземал и след една година той има милиони. Казва ти: "Твоите двайсет и пет хиляди не ги искам. Ако искаш, аз може да ви дам двайсет и пет хиляди, аз те целувам." Питам, каква философия в живота има? Парите, които си ги дал, за да целунеш, вземаш нещо. Сега трябва да те целуват, че да ти ги дават назад. Каква разлика има? Когато ти целунеш, даваш двайсет и пет хиляди лева. Ако тебе те целуват, дават 25 хиляди лева. Каква е разликата?

Аз сега разглеждам живота. Съвременният наш живот е обоснован на тия вътрешни положения. Ти очакваш или да целунеш, или да те целунат, или да вземеш, или да даваш. От всяко едно желание, от всеки един копнеж, от всяка една постъпка, която направиш, ти очакваш да добиеш. Не казвам, че тия неща са лоши. Нашата философия за живота е неправилна. Не е лошо, че ще даваш двайсет и пет хиляди лева. Не е лошо, че те целуват и ти дават двайсет и пет хиляди лева. Казвам, този, който те целуне, той има проказа на устата. Ти вземаш двайсет и пет хиляди лева, но той ти остави своята проказа. Тогава какво те ползва двайсет и пет хиляди. Проказа ти е оставил. Оставил ти по-малко от онова, което той е взел. Туй е в живота, което се случва. Ти забогатяваш, добиваш обществено положение, знатен ставаш, но в тебе се

яви една проказа. Изгубваш своята интелигентност, своя светъл ум, обезсмисля се животът. Туй е, което сега се случва в живота. На толкоз хора е обезсмислен животът - и на млади, и на стари. Ние не обвиняваме обществения строй. Донякъде е виновен. Има нещо в света, което нас ни заблуждава.

Та казвам, туй, което съществува сега, е вярно. При едно разумно общество въпросът е разрешен. Но разумно разбиране трябва. Ние предполагаме, ако дойде един нов строй, при ново разбиране на хората да не иска всеки да му дават двайсет и пет хиляди. Но всеки да дава по двайсет и пет хиляди. Че във всичките хора да има желание всеки да даде двайсет и пет хиляди лева. И няма кому да ги даде. Има желание, но няма кого да целунеш. Щом като има кандидати за целувки. Имам понятие за хората. Щом като кажете, че няма кандидати, разбирането е друго. Да кажем, че се увеличат. Има един кандидат, двама, трима, четирима, имам разбиране, разбирам при какви условия хората се развиват. Един ден няма нито един кандидат за целувки. Спасението на хората е дошло. Станали са хората богати. Аз нося двайсет и пет хиляди лева. Петдесет хиляди съм готов да дам. Няма нито един кандидат.

Питам, ако светът достигне до туй положение, ще бъдем ли нещастни, понеже нямало кого да целунеш. Аз не вземам целувките както в сегашните условия, при които ние живеем. Целувката взимам като идея. Всеки един от вас е целувал. Няма нито един, който да не е целувал. Ти седиш, фантазира някой млад момък. Някой млад момък, той сега си представя млада красива мома, стройна, всичко туй, той се приближава при нея и нежно я целува. Позасмее се малко, въобразява си веднъж, два пъти, сто пъти и един ден той я намери и я целуне, но казва, не е туй, което си представях. Представях си в ума целувката по един начин, а в действителния живот излиза по друг начин. Онази умствената целувка тя носи нещо друго в ума си. Она-

зи на физическото поле, тя е съвсем... Има една целувка, която става.

Да кажем, много пъти съм превеждал на вас. Ако вие, които сте били на умиране, при най-голямото страдание да дойде някой, приближи се при тебе, целуне те, и от този ден ти оздравееш, всичко ти мине. Тази целувка ще помниш през целия си живот. Тази целувка струва. Туй идейното в човешкия ум, което човек носи, то е Божественото. Понеже ние разменяме тази Божествена монета с нашите книжни, тя се обезценява.

Казвам, сега правилното разрешение - любов към Бога. Ако ти с тази любов може да разрешиш всичките мъчнотии за себе си и за цялото човечество, то е любов към Бога. Щом добиеш тази любов у тебе, туй състоя ние, което сега го имате, то ще изчезне. Ако не изчезне, вие още нямате Божествената любов. Не отдалече да я гледате, да разсъждавате заради нея, е друг въпрос. Слънцето ние всеки ден виждаме, но онова, което слънцето крие в себе си. Не всички енергии на слънцето ние виждаме, но енергията, която приемаме. Понеже отношенията, които съществуват между нашия организъм и между слънцето, не всякога са хармонични, затова идват всичките болезнени състояния. Ние имаме ред теории, че като умре човек, че той пак ще се прероди, пак ще умре. То е една теория за обяснение. Даваме надежда, че втори път ще дойде. Казвам, я дойде, я не. Може да дойде, може и да не дойде. Ако ти сто пъти се преродиш и имаш същото разбиране на живота, както сега, какво те ползва туй разбиране. Или аз го уподобявам така. Какво те ползва, ако слушаш един концерт на велик цигулар, ти слушаш и имаш такава силна болка на стомаха, превиваш се. Може десет пъти да ходиш на концерт, но тази болка в корема разваля всичко. Когато слушаш, никаква болка не трябва да имаш.

Казвам, в новото учение вие, за да го разберете, не трябва да бъдете болни. Всички трябва да бъдете

здрави. Здравето е условие да схванеш новото учение. Новото учение. Тази дума не е изяснена. Новото учение, което Христос проповядва преди 2000 години. Ученето, което проповядва Мойсей, и ученето на Христа останаха неразбрани. И ученето на Мойсея остана неразбрано. Сега има възможност да бъде разбрано. Казвате - когато дойде Христос, той ще оправи света. В моя ум седи една идея. Когато всичките хора обичат Бога, светът ще се оправи. Ама как? Има един свят, дето този въпрос е разбран. В нашия свят още не е. Сега не външно, ред е нашият свят, човешкият свят, да се изправи по същият начин. Когато този въпрос се разреши, тогава всичките социални въпроси, лични, от дребен характер - и те всички ще имат едно правилно разрешение. Най-първо разрешете най-великата задача. Когато се разреши задачата на цялото, отношенията на частите в това цяло ще се разрешат, всичките отношения вече са правилни. Вие освободете човека. Тогава и неговите крака ще бъдат свободни. Ушите, стомахът, всичко ще бъде свободно. Ако вие освободите неговия стомах, не освобождавате този човек. Това не е освобождение. Сега искате да освободите само стомаха. Хляб, казвате, то е свобода само на стомаха. Въздух трябва, мисъл трябва.

Казвам, всички мислят за икономическия въпрос, за хляба. То е една трета от истината. Зад една трета седят две трети. Зад две трети седят три четвърти. Зад три трети седят четири трети. Не. Тогава имаме тъй - едно цяло и една трета и едно цяло и две трети, едно цяло и три трети равно на две. Пак въпросът не е разрешен. Две цяло и една трета. Две цяло и две трети. Две цяло и три трети, равно на три. Въпросът пак не е разрешен. Имаме три в една трета. Тя е непрерывна дроб, понеже мярката, с която мерим, не е права. Има едно отношение. Всички числа може да се делят, но с какво делим. Има една мярка, с която числата се делят. Но тъй както е устроен

светът, има числа, които не можеш да делиш. Щом дойдеш до тази мъчнотия, не можеш да разрешиш въпроса. Значи по обикновен начин се разрешават мъчнотиите. Тогава какво ще правиш?

Допуснете, че спор става. Ти даваш един лев. Едно и една трета. Ти даваш една трета, няма какво да правиш. Сега има два начина за разрешение. Да кажем, нямаш такива дребни пари. Как ще дадеш? Трябва да ходиш, да търсиш. Представи си, че веднъж посетиш неговия дюкян. Или представи си, той ти оставя една трета или ти може да отстъпиш - наместо един да му дадеш два. Тогава ние идваме до закона. Или ти даваш, или пък ти трябва да отстъпиш - едно от двете. При сегашното разрешение на въпроса или ти трябва да дадеш, или ти трябва да отстъпиш. Имаш едно желание. Или трябва да го реализираш, или пък трябва да отложиш - едно от двете. Ако трябва да го реализираш, ти ще платиш двойно, отколкото струва. Ако не искаш да даваш, тогава ще отстъпиш. Нищо повече. Онзи, който не дава, той трябва да отстъпва.

Има нещо в човека. При известни условия в себе си има спор за известни желания. Аз говоря за известни положения, които са вътре във вас, не се разрешават отвън. Ти спориш в себе си. Какво трябва да направиш? Или трябва да бъдеш положителен, или трябва да бъдеш отстъпчив. Искаш да вземеш пари отнякъде, трябват ти. Жена ти е болна, деца имаш, в странство учат. Имаш любов към Бога. Бориш се в себе си. Имаш пари да вземаш отнякъде. Да ги дадеш ли под съд, или да не ги дадеш. Бориш се в себе си. С кого се бориш в себе си? Бориш се с някого. Да не ги дам под съд, ами жена ми. Ако ги дам под съд, какво ще каже Господ. Най-после дойдеш, ако преодолее онзи, трябва да му простиш.

Всички ваши спорове всеки ден ги виждам все така. За Господа или за жена ми, или за себе си. Като застанеш на принципа, трябва да дадеш. Казваш: "Ще

го дам под съд, аз имам право." Не, не разрешаваш въпроса. Тогава ще ви приведа следния пример.

Един господин дава някому хиляда лева назаем. Намира се в същото положение. Казва: "Да го дам ли под съд, или да не го дам. - Казва: - Бъди свободен." Един ден онзи, който дал хиляда лева, осиромашава, а онзи, който взел хиляда лева, забогатява. Ти направи едно голямо добро и веднага тия пари се връщат при него. Той му услужва не с хиляда лева, а сто пъти повече, отколкото той дал. Ако го беше дал под съд в тия трудните времена, щеше да се намери в най-трудно положение. Но понеже постъпи по Бога, връща се. Казва: "Едно време ти ми направи едно добро, сега аз ще ти направя." С десет лева или със сто хиляди лева, еднакви са резултатите.

Бъдете силни - в смисъл да изпълните доброволно Божия закон, не насила. Аз по някой път тук имам няколко праскови. Как разрешавам? Минава някой възрастен и като върви, носи стомна. И като минава, махне с ръката и върви. Един мине, втори, трети - възрастните така разрешават въпроса - и братя, и сестри. Малките деца разрешават по друг начин. Те отдолу пъплят по земята и събират, после погледнат нагоре. Казват: "Когато капнете, ще ви съберем." Тръгнат и заминават.

Питам, кой постъпва по-право. Децата постъпват по-право. По-право е, но не е хигиенично. Възрастните погледнат капналите, но те стигат, и вземат отгоре. Едните ги намирам умни, че чисти вземат. Другите ги намирам морални - капналите събират. За прасковата - дали ги събирам аз, или другите, за нея е безразлично. Разсъждавам. Ако някой има едно дърво и някой вземе капналите плодове, казва: "Как тъй, защо да вземат." Казвам, чакайте, около мен има такива стари чорбаджии. Морал им давам. Казват: "Изядоха прасковите." Казвам: "За ядене са." После старият чорбаджия казва: "Виж децата как умно разрешават." Казвам, чорбаджийска работа.

Казвам, като дойде една нова идея, и вие ще го направите. Според мене въпросът не е там. Казвам, трябваше да има насадени десет хиляди дървета по целия път с праскови. Тогава да ви омалеят ръцете, като посягате. Да не се тревожиш защо онзи ял. Десет хиляди дървета са, нека вземат. Не се спирам в моя ум. Аз ще направя пакост на себе си. Аз може да мина и да взема. Слънцето се е трудило, вятърът се е трудил, водата се е трудила, дърветата са се трудили. Аз нищо не съм се трудил. Нищо не съм дал. Казва: "Как тъй да взема праскови." Моите разсъждения са и казвам - чакай, чакай ти нищо не си дал, благодари на Бога, учи се, нека ядат. Ти благодари, че ядат. Ако те не ядяха, и ти не щеше да ядеш.

Сега казвам, посаждайте във вас доброто. Посаждайте плодните дървета по целият път, че като минават хората, да има не едно и две, но да има десет хиляди, да има изобилие. Изобилието е, което разрешава въпроса. Така гледам на работата. Любовта към Бога е разрешение. Но тя е обща вече. Благото трябва да бъде за всички. Аз ям и казвам - добре е за мене, много хубаво е, слава Богу. Но същевременно туй благо трябва да бъде благо и на всички. В мене трябва да бъде основна идея. По възможност трябва да взема най-скромното ядене. Не да измъчвам своя организъм, своята лакомия може да я дам на другите хора, своята добра мисъл може да я предам и своята добра мисъл може да я предам на другите хора.

Казвам, всички трябва да желаете да обичате Бога. Благото, което идва от Бога, да го желаем да бъде общо - ако е от материален характер или от духовен характер, или от научен характер. Всичкото туй благо, да дойдат умни хора. Само с един умен човек светът няма да се поправи. Всичките хора трябва да станат здрави, всичките хора трябва да станат добри. Не само един човек да бъде добър, но всички трябва да бъдат добри. Туй учение трябва да се проповядва.

Като се проповядва, нали знаете, аз имах една бяла дреха. Както съм ял, от масата нацапва се с олио и не излиза лекето. Праха го с вода и сапун - не излиза. Хумата го изкара. Туриха хума, изкара го. Туриха сапун, не можа да го изкара. Топла вода, не можа. Рилската вода, и тя не можа. Туриха хума да седи и да изсъхне. Казвам, хумата ще изкара тази работа. И хумата можа да го изкара.

Тази хума наричам големия закон на самопожертвуване. Когато жертваш от себе си, ти вече имаш хубава... Казваш - от мене да замине. Всички хора турят тази хума, и се разрешава не само един закон. Този закон да бъде общ за всички в мисъл, чувства и постъпки. Тогава всеки един от вас да приложи закона на самопожертвуването. Всеки един човек трябва да приложи закона на самопожертвуването според той както го разбира. И той като го приложи, и той да бъде доволен от този закон. И като го приложи, той да се зарадва. Да каже: "Намерих нещо, което е ценно." Някой да приложи закона, и той сам да е доволен и да каже, не само веднъж, но и хиляди пъти да приложи този закон, понеже резултатите са едни и същи.

Препоръчвам на всинца ви да приложите този закон. Хумата ще изкара всичките тия лекета. Не се изисква много голяма философия. С малко хума много работа може да направиш.

"Само Божията любов носи изобилния и пълен живот."

Четиридесета лекция
на Общия окултен клас
14 септември 1932 г., сряда, 5 часа
София - Изгрев

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Събуди се 7
30 септември 1931
2. Оставената торба 29
7 октомври 1931
3. Пътищата на живота 45
14 октомври 1931
4. Разбраните скърби 64
21 октомври 1931
5. Предназначението на носа 83
28 октомври 1931
6. Правилният тон 109
4 ноември 1931
7. Полюси на доброто и злото 129
11 ноември 1931
8. Животът като математически действия ...149
18 ноември 1931
9. Разтоварване на съзнанието 171
25 ноември 1931
10. Непреодолимо желание 189
9 декември 1931
11. Правилен живот 206
16 декември 1931
12. Сила, живот и здраве 221
23 декември 1931
13. Истинско познаване 237
30 декември 1931
14. Граници в живота 254
6 януари 1932

15. Противоположности на живота 283
13 януари 1932
16. Раждане и растеж 308
20 януари 1932
17. Двете отверстия 326
27 януари 1932
18. Двете лица на реалността 354
3 февруари 1932
19. Любов на безсмъртието 371
10 февруари 1932
20. Доброто разположение 390
17 февруари 1932
21. Трите пътя 420
24 февруари 1932
22. Физическият и Божественият живот 439
2 март 1932
23. Ми бемол и фа диез 464
9 март 1932
24. Две състояния 480
16 март 1932
25. Възпитание на волята 493
30 март 1932
26. Входни врати 512
6 април 1932
27. Законът на вярата и на любовта 534
13 април 1932
28. Динамическият живот.....552
20 април 1932
29. Трите типа 576
27 април 1932
30. Кръг, елипса и хипербола 595
4 май 1932
31. Слаби и силни положения 609
11 май 1932
32. Законът на частите и законът на цялото ...623
18 май 1932

33. Почит към себе си, любов към Бога, обич към ближния 641
1 юни 1932
34. Знание и прилагане 666
8 юни 1932
35. Философия и наука 684
15 юни 1932
36. Малкото добро 696
22 юни 1932.
37. Той е в нас и ние в него 718
29 юни 1932
38. Деца на Бога 735
6 юли 1932.
39. Изключителни условия 749
7 септември 1932
40. Обичай Бога 771
14 септември 1932

Забележка. Автентичността на стенографските записи е запазена. От 11. до 14. лекциите са препечатани от "Събуждане". Лекции от Учителя на Общия окултен клас, година XI (1931-1932), том I, София, 1944 г., а 34., 35., 36., 38. и 39. - от "Начало на мъдростта". Лекции от Учителя на Общия окултен клас, година XI (1931-1932), том III, София, 1946 г.

ПОРЕДИЦА ОБЩ ОКУЛТЕН КЛАС

ПЪРВА ГОДИНА (1922)
Окултни лекции, София 1922
Трите живота, Русе, 1922; София, 1942 (нова ре дакция)

ВТОРА ГОДИНА (1922-1923)
Правила на окултната школа, Русе, 1923

ТРЕТА ГОДИНА (1923-1924)
Високият идеал, Русе, 1923-1924

ЧЕТВЪРТА ГОДИНА (1924-1925)
Абсолютната справедливост, Русе, 1927

ПЕТА ГОДИНА (1925-1926)
Козативни сили, София, 1930, т. I
Светлина на мисълта, София, 1930, т. II
Условия за разумния човек, София, 1930, т. III

ШЕСТА ГОДИНА (1926-1927)
Отношение на простите истини към човека, София, 1933, т. I
Неразрешеното, София, 1933, т. II
Възможни постижения, София, 1944, т. III
Четирите кръга, София, 1944, т. IV

СЕДМА ГОДИНА (1927-1928)
Великото и красивото, София, 1935, т. I
Малки и големи придобивки, София, 1936, т. II
Добри и лоши условия, София, 1937, т. III

ОСМА ГОДИНА (1928-1929)
Ключът на живота, София, 1937, т. I
Смени в природата, София, 1938, т. II
Форми в природата, София, 1938, т. III
Определени движения, София, 1938, т. IV

ДЕВЕТА ГОДИНА (1929-1930)
Естествен ред на нещата, София, 1939, т. I
Степени на съзнанието, София, 1939, т. II
Доброто оръжие, София, 1939, т. III

ДЕСЕТА ГОДИНА (1930-1931)
Божият глас, София, 1940, т. I
Просветно съзнание, София, 1940, т. II
Реалности и сенки, София, 1941, т. III

ЕДИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1931-1932)
Събуждане, София, 1944, т. I
Законът и любовта, София, 1946, т. II
Начало на мъдростта, София, 1946, т. III
Събуди се (1-40 лекция), София, 2005

ДВАНАДЕСЕТА ГОДИНА (1932-1933)
Новата мисъл, София, 1947, т. I
Работа в природата, София, 1948, т. II
Трите посоки, София, 1948, т. III

ТРИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1933-1934)
Неиздадени лекции

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГОДИНА (1934-1935)
Ако говоря, София, 2003, т. I
Ако говоря, София, 2003, т. II

ПЕТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1935-1936)
Петте врати, София, 2002, т. II

ШЕСТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1936-1937)
Запалена свещ, София, 1999

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГОДИНА (1937-1938)
Божественият импулс, София, 1999

ОСЕМНАДЕСЕТА ГОДИНА (1938-1939)
Славата Божия, Царството Божие и волята Божия, София, 1998, т. I
Силата на мисълта, София, 1998, т. II

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГОДИНА (1939-1940)
Единственото богатство, София, 1999, т. I
Наука за живота, София, 1999, т. II

ДВАДЕСЕТА ГОДИНА (1940-1941)
Всеки ден по една добра мисъл, София, 1997, т. I
Прав път, София, 1997, т. II

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГОДИНА (1941-1942)
Буден ум и будно сърце, София, 1999, т. I
Великата възможност, София, 1999, т. II

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА (1942-1943)
Фактори, закони, принципи, В. Търново, 2002, т. I
Фактори, закони, принципи, В. Търново, 2002, т. II

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА (1943-1944)
Новият светилник, София, 1946

Забележка. Просветният комитет решава да се издадат последните лекции от Младежкия и от Общия окултен клас, Утринните слова и Неделните беседи, както и съборните беседи от Мърчаево - 1943-1944 г., по реда на изнасянето им в три тома "Заветът на любовта".

Учителят Беинса Дуно
СЪБУДИ СЕ

Първо издание

Предпечатна подготовка
Румяна Маринова

Печат
"Симолини '94"

ИК "ЖАНУА-98"
тел. 02/987 87 30

ISBN 954-9589-93-5